Thịnh Đường

Contents

Thịnh Đường **2**
1. Chương 1-1: Tiết Tử . . . 3
2. Chương 1-2 . . . 3
3. Chương 2 . . . 8
4. Chương 3 . . . 12
5. Chương 4 . . . 17
6. Chương 5 . . . 21
7. Chương 6 . . . 26
8. Chương 7 . . . 31
9. Chương 8 . . . 36
10. Chương 9 . . . 40
11. Chương 10 . . . 46
12. Chương 11 . . . 51
13. Chương 12 . . . 55
14. Chương 13 . . . 60
15. Chương 14 . . . 65
16. Chương 15 . . . 70
17. Chương 16 . . . 75
18. Chương 17 . . . 80
19. Chương 18 . . . 86
20. Chương 19 . . . 90
21. Chương 20 . . . 94
22. Chương 21 . . . 99
23. Chương 22 . . . 105
24. Chương 23 . . . 109
25. Chương 24 . . . 115
26. Chương 25 . . . 119
27. Chương 26 . . . 124
28. Chương 27 . . . 128
29. Chương 28 . . . 133
30. Chương 29 . . . 138
31. Chương 30 . . . 142
32. Chương 31 . . . 147
33. Chương 32 . . . 152
34. Chương 33 . . . 156
35. Chương 34 . . . 161
36. Chương 35 . . . 167
37. Chương 36 . . . 171
38. Chương 37 . . . 176
39. Chương 38 . . . 181
40. Chương 39 . . . 186
41. Chương 40 . . . 190

42. Chương 41 . . . 195
43. Chương 42 . . . 201
44. Chương 43 . . . 205
45. Chương 44 . . . 210
46. Chương 45 . . . 215
47. Chương 46 . . . 219
48. Chương 47 . . . 224
49. Chương 48 . . . 228
50. Chương 49 . . . 234
51. Chương 50 . . . 238
52. Chương 51 . . . 243
53. Chương 52 . . . 249
54. Chương 53 . . . 253
55. Chương 54 . . . 259
56. Chương 55 . . . 264
57. Chương 56 . . . 268
58. Chương 57 . . . 272
59. Chương 58 . . . 277
60. Chương 59 . . . 283
61. Chương 60 . . . 288
62. Chương 61 . . . 292
63. Chương 62 . . . 296
64. Chương 63 . . . 301
65. Chương 64 . . . 305
66. Chương 65 . . . 310
67. Chương 66 . . . 315
68. Chương 67 . . . 321
69. Chương 68: Phiên Ngoại 1: Một Giấc Mộng Dài Hai Mươi Ba Năm . . . 332
70. Chương 69: Phiên Ngoại 2: Nhị Ngốc Bị "áp" Ký . . . 337
71. Chương 70: Phiên Ngoại 3: Đại Ca Cật Thố Ký . . . 339

Thịnh Đường

Giới thiệu

Thể loại: Đồng nhân lịch sử, huynh đệ văn, 1×1, ngược luyến tàn tâm, trùng sinh, HE. Chuyển ngữ:

Đọc và tải ebook truyện tại: http://truyenclub.com/thinh-duong

1. Chương 1-1: Tiết Tử

Thế tên như gió, trong khoảnh khắc đâm sâu vào ngực, lạ thay lại không hề cảm thấy đau đớn.

Lý Kiến Thành ôm ngực, ngẩng đầu, đăm đăm nhìn người thanh niên cao cao trên lưng ngựa trước mặt mình, tựa như chưa bao giờ quen biết hắn.

Khuôn mặt ấy có đến bảy phần giống anh, nhưng càng lộ rõ nét oai hùng, lúc này hiện lên trong mắt anh lại phủ lên một mảng đỏ nhạt nhòa. Người ấy đứng nơi xa, im lặng nhìn anh, buông tay, mặc cho cung tên tuột khỏi năm đầu ngón tay rơi xuống đất.

Thế Dân… Thật không ngờ, ngươi lại thật sự… ra tay với ta.

Một tay gắt gao đè trên ngực, tay kia siết chặt dây cương, nhưng vẫn cầm chẳng được. Lý Kiến Thành gắng sức mím môi, cuối cùng vô lực ngã về phía sau.

Huyền Vũ Môn cao lớn nguy nga sau lưng Lý Thế Dân nghiêng dần trong mắt anh, cho đến khi ầm ầm sụp đổ.

Một khắc ấy, gió gào thét lướt qua khoảng trống giữa hai người, nuốt chửng hoàn toàn những tiếng chém giết xung quanh.

Chỉ một câu mơ hồ của người ấy lại hết sức rõ ràng:

"Xin lỗi, đại ca."

… Hôm ấy là mùng bốn tháng sáu năm Vũ Đức thứ chín, Lý Thế Dân tự tay bắn chết đại ca của mình – thái tử Lý Kiến Thành, cướp lấy ngai vị, sử xưng: "Sự biến Huyền Vũ Môn"

2. Chương 1-2

Editor: Khúc Nam

Beta: Thanh Du

*****

Mùa xuân năm Nghĩa Ninh thứ nhất triều Tùy, ngoại thành Thái Nguyên.

Lý Thế Dân vận giáp đen ngồi trên lưng ngựa, lặng im dõi mắt nhìn về phương xa. Trời sáng mây trong, gió nhẹ cuộn dâng tầng tầng cát bụi che mờ tầm mắt.

Hình như nhìn thấy thứ gì, trước mắt hắn chợt sáng bừng lên, liền thúc ngựa phi nhanh về phía trước. Tùy tùng phía sau thấy vậy cũng vội vàng đuổi theo.

Sau làn bụi cát mỏng manh, một đoàn nhân mã đang đi về phía này, bóng dáng dần dần trở nên rõ ràng. Người dẫn đầu vận áo trắng giáp bạc, áo choàng đỏ thẫm sau lưng rực rỡ như lửa, vô cùng chói mắt.

Lý Thế Dân vội tới trước mặt người nọ, xoay người xuống ngựa, chắp tay nói: "Đại ca!"

Nhìn thấy Lý Thế Dân, người nọ cũng xuống ngựa đỡ hắn dậy, khẽ cười nói: "Thế Dân đang ở Tấn Dương, trở lại Thái Nguyên từ khi nào vậy?"

"Cũng chỉ sớm hơn đại ca một ngày thôi," Lý Thế Dân nói, "Tấn Dương cách nơi này có mấy ngày đường, tính ra không phải bôn ba mệt nhọc bằng đại ca."

Lý Kiến Thành khẽ gật đầu, cười nói: "Trên đường bão cát lớn quá, cản trở lộ trình, làm phiền Thế Dân chờ lâu."

Lý Thế Dân ngước mắt nhìn anh, chỉ thấy đối phương ngũ quan mặt mày dù giống mình tới bảy tám phần, nhưng phong thái lại thanh tú nhã nhặn, dù mặc áo giáp cũng không thể che đi khí độ tao nhã.

Ngừng một chút, hắn cười nói: "Sao đại ca lại nói vậy, Thế Dân cũng đâu phải chờ lâu."

Trong lòng thừa hiểu hắn đang nói lời khách sáo, Lý Kiến Thành không nói thêm gì nữa, chỉ chăm chú quan sát người đối diện một phen, trên mặt hiện lên nụ cười nhàn nhạt, nói: "Mấy tháng không gặp, Thế Dân đã cao hơn vi huynh rồi."

Lý Thế Dân đứng thẳng dậy, phát hiện ra không biết từ khi nào bản thân quả thật đã cao hơn đại ca mấy phân. Nhất thời không biết nên tiếp lời ra sao cho phải, đành cười mà rằng: "Ngoài thành bão cát lớn, mong đại ca mau chóng cùng ta vào thành."

Lý Kiến Thành khẽ gật đầu, lập tức lên ngựa, hai người sóng đôi vào thành.

"Phụ thân vẫn khỏe chứ?" Khi đi trên con phố trong nội thành Thái Nguyên, Lý Kiến Thành nhàn nhạt hỏi.

"Phụ thân hoàn toàn mạnh khỏe, vẫn luôn nhắc tới đại ca, cho nên hôm nay mới bảo ta ra khỏi thành mười dặm đón huynh." Lý Thế Dân dừng một chút, đoạn thấp giọng nói, "Hôm trước phụ thân giết hai người Vương Uy, Cao Quân Nhã, chẳng khác chi dựng phản kỳ với hoàng thượng, nước cờ tiếp theo nên đi thế nào còn phải bàn bạc cho kỹ càng. Bởi vậy mới gấp rút triệu chúng ta về Thái Nguyên, cùng bàn kế lớn."

Lý Kiến Thành trước dù ở Hà Đông, nhưng đương nhiên cũng đã nghe nói về việc này, thuận miệng nói: "Hai người Vương Uy, Cao Quân Nhã dù mang danh Phó lưu thủ Thái Nguyên, thật ra là mật thám của hoàng thượng, lưu lại ắt thành mối họa, sớm muộn gì cũng phải trừ khử."

Lý Thế Dân gật đầu nói: "Hoàng thượng vô đạo, quần hùng cùng nổi lên, vừa hay có chuyện này khiến phụ thân cuối cùng cũng hạ quyết tâm."

Trong lúc nói chuyện, hai người đã tới phủ Đường quốc công.

Lý Kiến Thành vội vàng thay thường phục rồi đi thẳng tới phòng nghị sự. Lý Uyên ngồi tại ghế chủ, vị trí phía dưới bên phải đã có Lý Thế Dân ngồi sẵn.

Lý Kiến Thành tiến lên chắp tay cúi đầu trước Lý Uyên, nói: "Kiến Thành được lệnh phụ thân liền vội vàng rời Hà Đông tới đây, trên đường bão cát cản trở lộ trình, xin phụ thân thứ tội."

Đường quốc công Lý Uyên đang giữ chức Thái Nguyên lưu thủ nhìn con trưởng của mình, đứng lên đi xuống, khẽ cười nói: "Vi phụ đã nhắc tới con nhiều ngày. Trong các con ta chỉ có con và Thế Dân là đủ trưởng thành, có thể lo việc lớn, nay hai đứa đều về đây cả rồi, vi phụ cũng không còn gì lo lắng nữa."

Lý Kiến Thành nói: "Thời gian con ở Hà Đông, đã chiêu mộ được một đám sĩ phu có tài. Khi nhận được thư khẩn cấp từ phụ thân, con vội vàng trở về trước, lệnh cho họ mấy ngày nữa tới đây. Đến lúc đó nếu phụ thân có việc cần, xin cứ tùy ý sai phái!"

Lý Uyên nghe vậy bèn quay sang Lý Thế Dân, vuốt râu cười bảo: "Hôm trước Thế Dân cũng dẫn về một nhóm nghĩa sĩ tài ba, xem ra trước đây vi phụ để hai con đi lại hai miền Hà Đông, Tấn Dương, hai con quả thực đã có thu hoạch lớn, không phụ phó thác của vi phụ!"

Lý Thế Dân cũng đứng dậy nói: "Phụ thân, nay đại ca đã trở về, coi như mọi việc đều sẵn sàng rồi. Con nghĩ cần mau chóng định ra chiến lược tiến quân, tiên phát chế nhân!"

Lời ấy cũng là suy nghĩ của Lý Kiến Thành, anh khẽ gật đầu, quay lại nhìn Lý Thế Dân, trùng hợp thay lại bắt gặp ánh mắt của đối phương. Lý Kiến Thành ngây người trong chốc lát, lập tức đảo mắt nhìn về phía Lý Uyên. Đã thấy Lý Uyên chậm rãi cười nói: "Các con nói phải, có điều hôm nay Kiến Thành vừa trở về, đường xa mệt nhọc, trước cứ nghỉ ngơi một ngày đi đã. Sớm mai vi phụ sẽ triệu tập mọi người tới phòng nghị sự, thương nghị chiến lược sau này."

Rời khỏi phòng nghị sự, Lý Kiến Thành nói với Lý Thế Dân: "Hôm nay Thế Dân cũng vất vả nhiều rồi, chi bằng sớm nghỉ ngơi đi thôi." Dứt lời xoay người định đi.

"Đại ca!"

"Thế Dân còn có chuyện gì?" Lý Kiến Thành quay lại, khẽ cười nói.

"Mấy ngày không gặp đại ca, Thế Dân trong lòng mong nhớ," Lý Thế Dân nhìn anh không rời mắt, ngừng một lát lại nói tiếp, "Không biết đại ca có đồng ý tới thăm phủ Thế Dân một lát?"

Lý Kiến Thành trông thấy sự chờ mong lóe lên trong mắt đối phương, ngoài mặt vẫn cười, nhưng miệng lại nói: "Hôm nay đại ca hơi mệt, để ngày khác sẽ tới sau vậy."

Ánh mắt Lý Thế Dân rõ ràng tối đi, nhưng cũng gượng cười đáp: "Đại ca nói phải, Thế Dân không dám quấy rầy nữa." Dứt lời thi lễ, xoay người cáo lui.

Lý Kiến Thành nhìn theo bóng hắn đi xa, im lặng siết chặt ống tay áo. Không biết đứng đó bao lâu, thân thể bỗng nhiên căng lên, vội vàng xoay người, trở về phủ đệ của mình.

Cũng chỉ cách vài đoạn hành lang, nhưng anh lại hết sức vội vàng. Về đến phủ rồi, cũng chẳng kịp để ý hạ nhân hành lễ đã lao thẳng vào phòng.

Đóng cửa, đưa tay đè lên ngực, chầm chậm ngồi xuống.

Nỗi đau đến tê tâm liệt phế nơi đó, thường sẽ ập đến khi anh nhớ về những hồi ức không thể xóa bỏ kia.

Lý Kiến Thành khẽ cắn môi, loạng choạng đứng dậy đi đến bên giường, lấy từ dưới gối ra một chiếc lọ nhỏ. Đổ một viên thuốc ra nuốt vào, mới dần thả lỏng cơ thể, tựa vào đầu giường.

Mồ hôi lạnh theo thái dương từ từ chảy xuống, Lý Kiến Thành nhắm mắt lại, thở dài một hơi.

Không một ai biết, lúc này người trở về từ Hà Đông đã không còn là Lý Kiến Thành khi rời đi. Lý Kiến Thành này, chắc chắn sẽ không còn khờ dại cả tin như năm đó nữa. Bởi vì anh đã nếm trải đau đớn một tiễn xuyên tim trước Huyền Vũ môn mười năm về sau.

Năm đó, anh vì một nước đi sơ suất mà thua cả ván cờ. Sau khi sống lại, tất cả ký ức đều đã trở nên mơ hồ, duy chỉ có cảnh tượng trước Huyền Vũ môn ngày ấy, cùng nỗi đau xé rách tim gan là in sâu cắm rễ trong lòng, mỗi lần phát tác đều nhắc cho anh nhớ kiếp trước mình đã chết trên tay Lý Thế Dân ra sao.

Lý Kiến Thành thường nghĩ, trời cao có lẽ cũng biết anh không cam lòng nên mới ban cho mình một cơ hội nữa, muốn xem Lý Kiến Thành anh sẽ ứng phó ra sao, sửa đổi kết cục như thế nào.

Nhếch môi khẽ cười một tiếng. Thật ra Lý Kiến Thành kiếp trước, ngàn sai vạn sai chính là ở chỗ đã tin nhầm Lý Thế Dân.

Mà lần này, anh nhất định sẽ không giẫm lên viết xe đổ ấy nữa.

*****

Ngày kế, Lý Uyên triệu tập mọi người tới phòng nghị sự, ghế trên ngoài hai huynh đệ họ Lý còn có tâm phúc của Lý Uyên: Tấn Dương cung giám Bùi Tịch và huyện lệnh Tấn Dương Lưu Văn Tĩnh.

Lý Uyên đi tới trước tấm địa đồ treo cao, đứng nghiêm nghị, nói: "Nay Dương Quảng hoang dâm vô đạo, đồ thán sinh linh, khiến quần hùng trong thiên hạ đua nhau nổi dậy. Trước có Lâm Sĩ Hoằng ở Dự Chương, Đỗ Phục Uy ở Giang Hoài khởi binh, sau có Ngõa Cương trại khởi sự. Nay khí số triều Tùy đã hết, lại có ý muốn đuổi tận giết tuyệt gia tộc họ Lý chúng ta." Nói đoạn ngừng lại thở dài, "Các vị có lẽ cũng từng nghe nói, hôm trước lão phu suýt nữa đã bị hai kẻ Vương Uy, Cao Quân Nhã ngầm mưu hại bắt giữ. Lão phu vốn một lòng tận trung với Đại Tùy, mà nay bị Dương Quảng bức bách đến đường cùng, thật sự không thể không phản. Mong các vị hãy giúp lão phu một tay!"

Mọi người nghe vậy đều đồng loạt đứng dậy hưởng ứng. Lý Kiến Thành thầm than cha mình quả nhiên thủ đoạn phi phàm, rõ ràng đã âm thầm mưu đồ suốt bao năm, giờ này lại làm như bất đắc dĩ phải làm vậy, đúng là cáo già.

Lý Uyên cảm tạ mọi người đứng dưới, đoạn xoay người nhìn vào địa đồ, nói: "Nay thiên hạ đại loạn, ta đang ở Thái Nguyên, bắc có Đột Quyết, nam có quân Tùy và những nghĩa quân khác, nếu sơ xuất sẽ thành hai mặt thụ địch, chẳng hay các vị có thượng sách gì không?"

Bùi Tịch nghe vậy chậm rãi đứng lên, chắp tay nói: "Thần nghĩ Đột Quyết phía bắc rất hùng mạnh, còn quân Tùy phương nam chẳng qua chỉ là chó cùng dứt dậu. Sách lược hiện giờ trước hết là ổn định Đột Quyết phương bắc, tránh một mũi kiếm, tập trung binh lực xuôi nam đánh Tùy, đó mới là thượng sách."

"Lời này của Bùi giám rất hợp ý ta." Lý Uyên gật đầu cười nói, hiện giờ dù đã dẫn quân khởi sự, ông vẫn gọi Bùi Tịch bằng chức danh cũ, đủ thấy sự coi trọng và kính nể đặc biệt đối với người này.

Lúc này, Lý Thế Dân đã không kìm được mà lên tiếng: "Phụ thân, con nghĩ ổn định Đột Quyết xuôi nam là việc đầu tiên, còn sau đó là chiếm đất Quan Trung, lập đại bản doanh."

Lời vừa nói ra, mọi người phía dưới đều sôi nổi đồng tình, mỗi người mỗi ý đồng loạt lên tiếng. Lý Uyên thấy Lý Kiến Thành vẫn luôn im lặng, bèn hỏi: "Kiến Thành, thân là trưởng tử, con không có ý kiến gì ư?"

Lý Kiến Thành đứng dậy chắp tay nói: "Những ý kiến của chư vị, Kiến Thành thấy không sai. Bốn phía Quan Trung trù phú, tiến có thể công lui có thể thủ, nếu chọn nơi này làm đại bản doanh, nhất định có thể vạch đôi thiên hạ với triều Tùy. Chỉ là..." Lý Kiến Thành im lặng chốc lát mới nói tiếp, "Kiến Thành nghĩ,việc quan trọng nhất bây giờ là ổn định Đột Quyết. Việc này đã như lửa sém lông mày, không thể trì hoãn nửa phần."

Lý Uyên chau mày nói: "Ý con là sao?"

Lý Kiến Thành tiến ra giữa phòng, chỉ lên một điểm trên địa đồ, nói: "Thái Nguyên bắc giáp Đột Quyết, lương thảo dồi dào, nhân dân giàu đủ. Nay chúng ta phản Tùy, cục diện chính trị ít nhiều sẽ rối ren. Nếu ta là Khả Hãn Đột Quyết, chắc chắn sẽ thừa dịp này phát binh đánh chiếm Thái Nguyên."

Lý Uyên tiến lên một bước, hỏi: "Nếu là như thế, không biết Kiến Thành có diệu kế gì để ngăn địch?"

Lý Kiến Thành cười nói:"Đột Quyết liên tiếp xâm lấn cũng chỉ để cướp bóc tiền của lương thực mà thôi, đối phó với họ, không cần gì khác ngoài hai chữ 'Lợi dụ'." Nói đoạn trở về chỗ ngồi, chắp tay nói, "Kiến Thành bất tài, nguyện làm sứ giả thay phụ thân thuyết phục Thủy Tất Khả Hãn kia."

Lý Thế Dân nghe vậy giật mình, đang định lên tiếng khuyên can, nào ngờ Lý Uyên lại gật đầu nói: "Được. Nếu Kiến Thành đã tự đề cử thì vi phụ sẽ giao việc này cho con. Tin rằng con chắc chắn sẽ không để nhục sứ mệnh."

Hôm đó sau buổi thương nghị, mọi người đã quyết định xong sách lược khởi binh xuôi nam, chiếm đóng Quan Trung. Lý Thế Dân có chút phân tâm, liên tục nhìn sang Lý Kiến Thành. Mà thần sắc Lý Kiến Thành vẫn hết sức thản nhiên, như thể đề nghị một mình mạo hiểm khi nãy không phải do chính miệng mình nêu ra.

Sau khi tan họp, Lý Thế Dân đuổi theo Lý Kiến Thành, nói: "Việc này phái người khác đi là được rồi, sao có thể để đại ca một mình mạo hiểm sang doanh trại Đột Quyết, vạn nhất xảy ra chuyện thì phải làm sao đây?"

Lý Kiến Thành cười thật ôn nhã, đưa tay vỗ nhẹ lên vai Lý Thế Dân, nói: "Thế Dân cứ yên tâm, nếu không nắm chắc mười mươi thì sao ta dám tự đề cử mình? Vả lại việc này hết sức hệ trọng, nếu để người khác đi rồi xảy ra sơ xuất, sau này chúng ta sẽ phải đón địch hai phía. Ý ta đã quyết, Thế Dân đừng ngăn cản nữa." Dứt lời không đợi Lý Thế Dân kịp nói câu gì, anh đã vỗ vai hắn mấy cái rồi đi.

Xoay người sang hướng khác, mới cười thầm một tiếng.

Lý Thế Dân, ngươi hãy cứ yên tâm, ta chắc chắn sẽ quý trọng tính mạng mình. Một kiếp này, giang sơn Đại Đường còn đang chờ Lý Kiến Thành ta làm chủ.

*****

Mấy ngày sau, hơn một vạn nhân mã Đột Quyết tiến sát Thái Nguyên. Khi hai quân giáp mặt, doanh trướng của Thủy Tất Khả Hãn nghênh đón Lý Kiến Thành đơn thương độc mã mà đến.

Thủy Tất Khả Hãn ngồi trên ghế chủ, đọc xong thư của Lý Uyên bèn nheo mắt quan sát người đối diện. Tuy một thân áo trắng, nhìn có vẻ văn nhược, nhưng phong thái nơi khóe mắt chân mày lại khiến người ta cảm thấy thật phi phàm.

Trầm ngâm một lát, hắn mở miệng nói: "Ngươi dám một thân một mình tiến vào doanh trướng của ta, đủ thấy cũng có vài phần dũng cảm. Có điều trong thư Đường quốc công hứa hẹn đủ thứ, nhưng cũng chỉ là nói suông, làm sao ta có thể tin các ngươi sau này sẽ không lật lọng?"

Lý Kiến Thành đương nhiên đã che dấu thân phận, chỉ dùng tên giả đóng vai một thần tử bình thường, giờ mới bình tĩnh lên tiếng: "Nay quần hùng trong thiên hạ nổi dậy khắp nơi, giang sơn Đại Tùy lung lay sắp đổ, Đường quốc công Lý Uyên khởi binh ở Thái Nguyên đã được toàn dân ủng hộ, ngày sau ắt thành nghiệp lớn. Lần này quốc công phái tại hạ đến đây, để biểu đạt ý muốn tôn Khả Hãn làm chủ, tiện thể muốn kết thành đồng minh với Khả Hãn. Quốc công chiếm được thứ gì đều để lại cho Khả Hãn một phần, đợi ngày sau Đường quốc công bước lên đại vị vẫn sẽ làm thế. Khả Hãn chẳng cần hao một binh một tốt, mà sau này sẽ dứt nỗi lo về tiền bạc lương thực." Dừng một chút mới tiếp: "Quả đúng như lời Khả Hãn nói, việc tương lai Quốc công không thể đưa ra bằng chứng. Nhưng nếu Khả Hãn không tin chúng ta, lần này tuy ngài có thể chiếm được Thái Nguyên, nhưng sau này dù là Dương Quảng hay bất kỳ ai khác thì cũng chưa chắc đã đối tốt với Đột Quyết bằng quốc công. Hai bên đối kháng, nhất định phải hao tướng tổn binh, thắng bại khó nói trước. Việc này… xin Khả Hãn cẩn thận cân nhắc một phen."

Thủy Tất Khả Hãn nhìn anh, nét mặt đã lộ ra vài phần do dự. Chính vào lúc này, một người bất ngờ xông vào doanh trướng, lên tiếng: "Khả Hãn, Lý Uyên kia …" Nói đến đây, bất chợt trông thấy Lý Kiến Thành, liền ngây người tại chỗ, lời còn dang dở cũng lập tức im bặt.

Thủy Tất Khả Hãn thờ ơ giới thiệu: "Đây là sứ giả do Đường quốc công phái đến nghị hòa. Vừa rồi…. ngươi định nói gì thế?"

Người nọ bấy giờ phục hồi tinh thần, nhưng vẫn nhìn Lý Kiến Thành không rời mắt, nói: "Lý Uyên kia không chịu ứng chiến, chỉ mở rộng cửa thành, không rõ có ý đồ gì. Vừa rồi ta đánh bạo cử người xông vào thành, lại bị tên bắn chết hết, tổn thất đến hơn trăm người!"

Thủy Tất Khả Hãn nghe vậy chau mày, nhìn Lý Kiến Thành, như cười như không: "Xem ra Đường quốc công của các ngươi không phải kẻ dễ chọc ha."

Lý Kiến Thành vẫn ung dung bình tĩnh, mắt cũng không chớp lấy một cái, chắp tay thưa rằng: "Quốc công làm vậy chắc chắn là để tỏ rõ thành tâm muốn nghị hòa với Khả Hãn, mong Khả Hãn suy xét."

"Việc này… ta sẽ cân nhắc" Thủy Tất Khả Hãn thả thư lên bàn, nói: "Hôm nay sứ giả hãy ngủ lại doanh trướng của ta, đợi ta quyết định rồi sẽ lập tức thông báo."

Lý Kiến Thành gật đầu cáo lui, trong lòng thừa biết mình không tránh khỏi phải ở lại đây vài ngày làm con tin, bèn theo vài binh sĩ Đột Quyết dẫn đường tới một doanh trướng nghỉ ngơi.

Hé mở một cửa sổ trong doanh trướng, loáng thoáng còn thấy được thành Thái Nguyên trước mặt đèn đuốc sáng bừng. Đúng lúc đó, chợt nghe tiếng màn trướng bị vén lên, một bóng người đi vào.

Lý Kiến Thành quay lại, thấy người nọ giờ đã cởi áo giáp, thay sang áo dài rộng rãi. Dáng người gã cao lớn, gương mặt oai hùng góc cạnh, đường nét như khắc như điêu, vừa nhìn đã biết không phải là người Trung thổ.

Lý Kiến Thành tiến lên, chắp tay nói: "Khi nãy ở trước mặt Khả Hãn, đa tạ Vương gia đã không vạch trần thân phận của ta."

Người nọ nhíu mày đến gần vài bước, thở dài trách cứ: "Kiến Thành, sao ngươi lại dám tới nơi này một mình?"

Lý Kiến Thành chăm chú nhìn người trước mặt, khoảng cách giữa hai bên chỉ là gang tấc.

"Chỉ e việc này nếu không phải Kiến Thành thì không thể được." Anh chậm rãi thu lại ý cười trong mắt, nói rành rọt từng chữ từng từ, "Không dám giấu diếm, lần này Kiến Thành tới đây thật ra là muốn nhờ cậy Vương gia một việc."

Tâm sự của tác giả: Tích mực bao ngày cuối cùng cũng đào hố =w=

Thái tử Kiến Thành thật là một người bất hạnh. Với tài năng khí độ của anh vốn có thể ngồi vững ngôi thái tử, chỉ vì biến cố Huyền Vũ môn mà chết không minh không bạch. Chẳng những thế, chết rồi còn bị Lý Thế Dân sửa sử bôi nhọ, hủy hết thanh danh một đời.

Kì thực tui đào hố này là muốn thanh minh cho anh một lần. Trong cuộc tranh đoạt với Lý Thế Dân anh vẫn luôn ở vào thế thượng phong, chỉ là cuối cùng đi sai một nước mà thua cả ván cờ, thật vô cùng đáng tiếc.

Cho nên người như thế thật sự rất thích hợp để trùng sinh…. = =+

3. Chương 2

Editor: Khúc Nam

Beta: Thanh Du

*****

Người đó thở dài: "Kiến Thành, với giao tình giữa hai ta mà đến giờ ngươi vẫn gọi ta là Vương gia như người xa lạ vậy sao?"

Lý Kiến Thành nghe vậy bật cười, lúc này mới nói: "Đại ca."

Thì ra ngày Lý Kiến Thành còn ở Hà Đông, từng tình cờ quen biết một nhân sĩ Đột Quyết. Lúc đó Lý Kiến Thành lấy danh nghĩa của Lý Uyên bí mật chiêu mộ nhân sĩ, thấy người nọ bề ngoài không giống người Trung thổ, liền có ý kết giao với gã. Qua lại hơn một tháng, Lý Kiến Thành thấy người này tính tình hào sảng chính trực, là một nhân vật anh hùng, bèn thường xuyên qua lại, gọi nhau bằng anh em.

Tới khi người Đột Quyết đó phải đi, gã mới tiết lộ cho Lý Kiến Thành một sự thật: hóa ra gã chính là Vương gia Đột Quyết, em trai đương kim Thủy Tất Khả Hãn, tên gọi Đốt Bật. Gã rất yêu thích văn hóa Trung thổ nên mới thường tới đây thăm thú.

Lý Kiến Thành nghĩ sau này mình tất phải qua lại với gã, nên cũng nói ra thân phận thật của mình. Khi đó anh mới là thế tử của Đường quốc công, đương nhiên không phải là thân phận lớn lao gì trong mắt Đốt Bật, nhưng gã lại có ấn tượng rất sâu đậm với Lý Kiến Thành.

Chỉ là bẵng đi mấy năm, không ngờ thiên hạ đã nổi cơn mưa gió, hôm nay Đường quốc công Thái Nguyên khởi sự, nháy mắt đã đứng đầu một đội quân dũng mãnh như hổ. Lý Kiến Thành là thế tử của Đường quốc công, đương nhiên đã trở thành đại nhân vật. Còn gã tay nắm trọng binh, thèm khát Trung Nguyên đã lâu, không tránh khỏi một ngày binh đao tương kiến. Không phải Đốt Bật chưa từng nghĩ tới việc sẽ hội ngộ trên chiến trường, nhưng gã vẫn không thể ngờ Lý Kiến Thành sẽ đơn thương độc mã xuất hiện trước mặt mình.

Mà Lý Kiến Thành đứng trước mắt gã lúc này dường như không thay đổi gì so với năm đó. Giữa chiến trường quân doanh, dẫu là sứ giả nhưng anh vẫn khoác một manh áo vải trắng vẽ hoa văn nước chảy, tư thái ung dung, phong lưu uyển chuyển, thoạt nhìn giống như một vị công tử phú quý an nhàn. Đôi mắt thường mang ý cười, dù có ý chân thành, dù có nét phong lưu, nhưng vẫn luôn xa xôi như cách một làn vải thưa.

Thái độ của cậu ấy với mọi người đều là như vậy, hay chỉ với mình mới thế? Đốt Bật thầm nghĩ, có lẽ bởi hai người là địch nên Kiến Thành không thể hoàn toàn thật lòng đối đãi mình được.

Vì vậy gã đứng im một lát rồi xoay người đi đến bên cửa sổ, nhìn về phía xa, hỏi: "Không biết Kiến Thành từ xa tới đây là muốn nhờ ta giúp việc gì?"

"Chắc đại ca đã biết Kiến Thành đến đây để làm gì rồi," Lý Kiến Thành lại gần gã, mỉm cười nói thẳng: "Thật không dám đấu, điều Kiến Thành thỉnh cầu… Chính là xin đại ca không tấn công Thái Nguyên của ta."

Đốt Bật nghe vậy thì hơi nhíu mày, liền đó mỉm cười: "Kiến Thành, dù ta có lòng muốn giúp ngươi thì việc này cũng không phải do một mình ta quyết định."

"Vừa nãy ta đã dâng thư của Đường quốc công cho Khả Hãn, Đường quốc công hứa rằng nếu Đột Quyết đồng ý ngồi yên xem tranh chấp ở Trung thổ, vấn đề tiền bạc và lương thực chắc chắn Đường quốc công sẽ cung cấp tận tình. Thủy Tất Khả Hãn nghe ta khuyên nhủ đã hơi phân vân, nhưng nếu chỉ dựa vào lời từ phía ta, e rằng Khả Hãn khó mà đưa ra quyết định ngay được. Mọi sự đều đủ, chỉ thiếu một trận 'gió đông'." Nói tới đây, anh bỗng quay sang nhìn Đốt Bật: "Đại ca chính là em trai của Khả Hãn, tay lại nắm trọng binh, dĩ nhiên là người Khả Hãn tin tưởng, nếu đại ca chịu thổi trận gió đông ấy vào Khả Hãn thì việc ắt sẽ thành."

Đốt Bật nhìn anh, không hề phản bác, chỉ cười nói: "Kiến Thành, ngươi dựa vào đâu mà cho rằng ta sẽ đồng ý?"

"Dựa vào đâu ư? Nếu chuyện này thành công, Khả Hãn và quốc công đều có được thứ mình muốn, chỉ lợi mà không hại." Lý Kiến Thành cười nói: "Với trí tuệ của Khả Hãn và đại ca, chắc chắn đã nhìn thấu việc này từ lâu rồi."

Đốt Bật vẫn lẳng lặng nhìn anh, cất giọng chậm rãi: "Thế nhưng Kiến Thành à, đại ca tin ta, còn ta lấy gì để tin ngươi đây?"

Lý Kiến Thành mỉm cười, hỏi ngược lại: "Kiến Thành là người thế nào đại ca còn chưa rõ sao?"

Đốt Bật nghe vậy thì lặng thinh, gã nhìn anh thật lâu rồi mới rời mắt trông ra cửa sổ. Lý Kiến Thành cũng không thúc giục, anh chuyển mắt nhìn theo gã về hướng thành Thái Nguyên. Đêm đã về khuya, đèn đuốc từ ngàn vạn hộ dân trong thành đã không còn rực rỡ như trước, chỉ còn ánh lửa trên tường thành vẫn sáng rực trong gió.

Lúc này, anh mới nghe Đốt Bật bên cạnh lên tiếng: "Kiến Thành, ta tin ngươi sẽ không lừa ta."

Lý Kiến Thành nghe vậy lập tức hiểu ý, bèn xoay người về phía gã, chắp tay nói: "Kiến Thành đa tạ đại ca trước."

Đốt Bật cũng quay sang nhìn người đối diện, trên mặt đã không còn ý cười, chỉ chậm rãi nói: "Kiến Thành, hôm nay ngươi nợ ta một ân tình, không biết ngày sau sẽ lấy gì để báo đáp?"

Lý Kiến Thành ngẩn người chốc lát mới bật cười trả lời:

"Chỉ cần đại ca muốn, chỉ cần Kiến Thành có thể cho," Anh dừng lại một chút, sau đó nói một câu chậm rãi mà rành mạch: "Kiến Thành… nhất định không từ chối."

Đốt Bật nghe vậy cũng ngẩn người, yên lặng nhìn anh. Một lúc sau, gã bỗng nở nụ cười, tay vỗ nhẹ lên vai Lý Kiến Thành, nói: "Kiến Thành quả là người thẳng thắn, vậy thì uống với ta một trận sảng khoái có được không?"

Lý Kiến Thành liền chắp tay, đáp: "Đại ca đã mời, Kiến Thành đương nhiên phải bồi tiếp!"

*****

Nghe nói Lý Kiến Thành bị giữ lại trong quân doanh Đột Quyết, lòng Lý Thế Dân nóng như lửa đốt, ngày đêm đứng ngồi không yên, hận không thể lập tức nhảy lên ngựa xông đến đòi người về.

Lưu Văn Tĩnh xưa nay vẫn luôn thân thiết với Lý Thế Dân, thấy thế bèn khuyên giải: "Xin nhị công tử cứ yên tâm chờ ở đây, chớ nóng vội làm gì. Bằng tài trí của thế tử điện hạ, chắc chắn người sẽ không để bản thân rơi vào cảnh nguy nan đâu."

Lý Thế Dân thở dài: "Sao Đột Quyết lại phải giam giữ một sứ giả làm gì? Nếu thân phận anh ấy bại lộ, chỉ e có đi mà không có về!"

"Lời này của nhị công tử e là lo lắng thái quá rồi." Lưu Văn Tĩnh ôn tồn nói, "Nếu Đột Quyết đã biết sự thật thì đã phái sứ giả tới uy hiếp để ra điều kiện với ta. Nhưng đã qua mấy ngày mà vẫn không thấy bóng dáng sứ giả, chứng tỏ việc này vẫn chưa bại lộ. Có lẽ Khả Hãn Đột Quyết còn đang do dự, chưa thể đưa ra quyết định nên mới giữ thế tử điện hạ lại đó."

Trong lòng Lý Thế Dân biết y nói đúng, nhưng không hiểu sao vẫn không thể bình tĩnh. Hơn một tháng nay, hắn đã quen mỗi ngày đều cùng ra cùng vào với đại ca. Dù trong sự dịu dàng của người đó luôn mang theo xa cách, nhưng ít ra vẫn ở bên cạnh mình thì hắn còn yên tâm. Giờ đây anh ấy đột ngột đi xa mấy ngày, an nguy không rõ, chẳng biết vì sao lòng hắn như bị khoét mất một miếng, trống trải vô cùng.

Cứ thế nôn nóng mấy ngày liền, đến một hôm chợt nghe người ta nói thế tử đã trở về. Lý Thế Dân vội vàng thay quần áo rồi chạy tới đại đường.

Hắn vừa tới cửa đã nghe tiếng Lý Uyên cười nói: "Kiến Thành một mình dấn thân vào hang hùm, khiến Thủy Tất Khả Hãn đồng ý kết liên minh, có thể coi là công lớn! Từ nay sau lưng đã không còn tai họa, chúng ta yên tâm xuôi nam được rồi!"

Liền đó lại nghe Lý Kiến Thành nói: "Nếu không có phụ thân và Thế Dân ở hậu phương dùng kế giả hư giả thực kiềm chế nhân mã Đột Quyết, chỉ bằng ba tấc lưỡi của Kiến Thành thì làm được gì chứ? Dù Thủy Tất Khả Hãn đã đồng ý việc này nhưng vẫn phải thường xuyên đề phòng y bất ngờ lật lọng. Con nghĩ hiện giờ với Đột Quyết chúng ta cần phải mềm mỏng nhẫn nhịn, không tiếc lương tiền, đợi ngày sau chiếm được Quan Trung rồi sẽ xử lý sau."

Đang nói dở chuyện, Lý Thế Dân đã bước vào trong phòng, trước cung kính hành lễ với Lý Uyên, sau đó lập tức quay sang Lý Kiến Thành. Thấy sắc mặt và cử chỉ của anh vẫn như thường, rõ ràng là bình yên vô sự, hắn không dấu nổi vẻ vui mừng: "Thế Dân nghe nói đại ca đã lập công trở về, chúc mừng đại ca!"

Lý Kiến Thành thoáng nhìn hắn một cái, bình thản cười nói: "Làm phiền Thế Dân quan tâm."

Lý Thế Dân còn muốn nói tiếp nhưng Lý Uyên đã lên tiếng trước: "Thế Dân, vi phụ cũng đang định gọi con tới đây bàn bạc, vừa hay con đã tới rồi, trước mau ngồi đi đã."

Lý Thế Dân vâng dạ ngồi xuống bên cạnh Lý Kiến Thành, người đó giờ đang bưng một tách trà, hạ mắt lặng thinh nhìn cái tách, hàng mi dài rủ xuống, giữa làn hơi nước còn mơ hồ thấy được. Dừng chốc lát, anh thổi khẽ một cái, chờ hơi nước tan đi vài phần mới lấy tay áo che miệng, nhấp một ngụm nhỏ.

Mỗi động tác dù là nhỏ nhất đều vô cùng tao nhã, bình tĩnh ung dung. Không biết vì sao, trong chớp mắt đầu Lý Thế Dân đã nghĩ ngay đến một câu: "Tĩnh nhược xử nữ".

Lý Thế Dân cứ ngơ ngẩn nhìn anh, mãi tới khi nghe tiếng Lý Uyên mới giật mình lấy lại bình tĩnh.

"Hôm nay vi phụ nghe nói Quận thừa Tây Hà là Cao Đức Nho đã bóng gió chỉ trích việc chúng ta khởi binh, thậm chí hôm nay còn ngang nhiên chống đối đại quân của ta." Lý Uyên liếc mắt nhìn hai người con trai, lặng im một lúc mới tiếp: "Nếu lưu mối đại họa ở quận Tây Hà, hậu phương Thái Nguyên sẽ không thể ổn định. Lần này ta định phái hai con dẫn quân bình định Tây Hà, không biết ý các con thế nào?"

Lý Kiến Thành Lý Thế Dân hai người bấy giờ đứng dậy, chắp tay nói: "Nguyện dẫn quân thay phụ thân diệt trừ mối đại họa đó!"

Thật ra trong lòng Lý Uyên hiểu rõ hai đứa con này ngày sau chắc chắn sẽ trở thành đại tướng trong quân, hơn nữa thế tử Lý Kiến Thành rồi sẽ thành thái tử. Lần này phái hai người xuất chiến, gây dựng quân công, tương lai sẽ có uy tín vững chắc trong đại quân, đến khi ông chiếm được giang sơn thì có thể yên tâm phó thác.

Xin lỗi nhưng bấn quá cho mình chen ngang. Bác Uyên đúng là cha hiền mẫu mực mà, cái gì cũng lo cho con nghĩ cho con hết, đối với con vừa có yêu thương vừa có kì vọng. Khổ thế mà có thằng cứ nghĩ TÀI nó to lắm không ai thay được nên cha mới lợi dụng nó đánh thiên hạ xong phế bỏ như vứt một món đồ cũ:v Xin lỗi chứ nó mà không mang họ Lý thì đến già cũng chưa được cầm đại quân đâu, cầm quân đánh trận giỏi cỡ nào mà không có nguyên cái hậu phương mạnh tiếp tế đằng sau thì cũng chẳng vây nổi Lạc Dương mấy tháng trời đâu, ở đấy mà huênh hoang thiên hạ Đại Đường do một tay ta đánh về =))

Nhưng ông cũng không nói ra tính toán này của mình, chỉ bảo hai người ngồi xuống, khẽ cười nói: "Vậy là tốt rồi. Trước kia hai con cũng từng ra chiến trường, nhưng lần này không có ta đi cùng nữa, chắc chắn sẽ không giống trước. Vi phụ phái hai con cùng đi là hy vọng hai anh em giúp đỡ lẫn nhau, đoàn kết chống địch, một trận bắt sống được giặc, coi như tích thêm kinh nghiệm để đối mặt với các trận chiến sau này."

Huynh đệ hai người ngồi dưới gật đầu vâng dạ, sau đó cáo từ, trở về chuẩn bị cho việc xuất quân.

Quận Tây Hà chỉ cách đó hơn trăm dặm, đi hai ngày là đã tới nơi.

Hạ trại ở ngoại ô, Lý Kiến Thành đứng trong doanh trướng, trầm ngâm nhìn sa bàn trước mắt.

Đúng lúc đó, Lý Thế Dân vén cửa doanh trướng bước vào, nói: "Đại ca, nhân mã quân ta đều đã thu xếp ổn thỏa."

Lý Kiến Thành gật đầu, nói: "Ban lệnh xuống dưới: không ai được phép quấy nhiễu dân chúng xung quanh. Trước trận không được, sau trận vào thành cũng không được. Kẻ nào kháng lệnh thì chém không tha."

Khi nói chuyện, Lý Kiến Thành vẫn chăm chú nhìn sa bàn, ánh mắt không hề lay động nửa phân.

Lý Kiến Thành trầm tư một lát rồi tiếp: "Đây có thể coi là lần đầu quân ta xuất chinh, kỷ luật trong quân vô cùng quan trọng. Nếu làm tổn hại đến dân chúng thì sao còn dám nhận danh xưng 'Nghĩa quân' nữa."

Hai lần ra lệnh nhưng đều không thấy tiếng đáp lại, Lý Kiến Thành đứng yên một lát mới ngẩng đầu, nhìn Lý Thế Dân hỏi: "Sao còn chưa đi?"

"Vâng, Thế Dân đi ngay." Vừa nghe anh hỏi, Lý Thế Dân lập tức tỉnh lại, chuẩn bị rời đi. Nhưng vừa xoay người, hắn bỗng siết chặt chuôi kiếm bên hông rồi bất ngờ quay đầu nhìn lại.

"Còn có chuyện gì?" Lý Kiến Thành nhìn hắn, ánh mắt như cười như không, lại thâm trầm như mặt hồ sâu ngàn thước.

Lý Thế Dân chần chừ một lát, cuối cùng cũng chịu nói: "Đại ca, có phải Thế Dân đã làm sai chuyện gì, khiến đại ca nổi giận?" Ban đầu khi biết mình được xuất chinh cùng đại ca, hắn đã phấn khởi rất lâu, không ngờ suốt quãng đường đi Lý Kiến Thành vẫn luôn duy trì khoảng cách rõ rệt với mình, ngay cả nụ cười ôn hòa mang theo xa cách như khi còn trong phủ cũng chưa từng thấy.

Thật ra hắn đã cảm nhận được sự thay đổi của Lý Kiến Thành từ lâu. Hắn nhớ rõ bản thân mình ngay từ nhỏ đã thích quấn lấy đại ca, đại ca dạy hắn đọc sách viết chữ, cưỡi ngựa bắn tên, cho đến tận khi hắn trưởng thành. Trước ngày hai người tách ra đi về hai nơi Hà Đông và Tấn Dương, đại ca vẫn luôn là người hắn dựa dẫm và mong mỏi.

Nhưng lần này Lý Kiến Thành trở về đã bộc lộ rõ sự xa cách với hắn, dù anh vẫn luôn ôn nhu như ngọc nhưng vui buồn không còn hiện lên nét mặt, từng động tác cử chỉ đều thêm vài phần thanh lãnh, khiến người khác không dám lại gần.

Chuyện này khiến Lý Thế Dân cảm thấy vô cùng lung túng, do dự hồi lâu, cuối cùng quyết định đem thắc mắc trong lòng nói ra.

Lý Kiến Thành nghe vậy thì ngẩn người, rồi anh cười khẽ, lắc đầu thản nhiên phủ định: "Sao Thế Dân lại nói vậy?"

Mặc dù vẫn là nụ cười quen thuộc đó, lại giống như xa cách ngàn dặm.

Lý Thế Dân bắt đầu hối hận vì vừa rồi đã lỡ lời, định mở miệng nói thêm gì đó, nhưng thứ tình cảm mờ ám trong lòng hắn sao có thể nói ra khỏi miệng cho được. Cuối cùng đành thở dài một tiếng, rời khỏi doanh trướng.

Sau khi Lý Thế Dân đi khỏi, Lý Kiến Thành mới rời mắt khỏi sa bàn. Loáng thoáng nghe tiếng ra lệnh của Lý Thế Dân từ ngoài vọng vào, anh chợt cáu giận vung ống tay áo, hất đổ sa bàn thành một đống cát vụn.

*****

Ngày kế, hai quân đối trận dưới thành.

Quận Tây Hà đất hẹp dân thưa, Quận thừa Cao Đức Nho dù đã công khai chống lại Lý Uyên, nhưng mấy ngàn nhân mã trong thành đương nhiên chẳng thể đối chọi với đại quân Lý thị.

Lý Thế Dân chủ trương tốc chiến tốc thắng, một người một ngựa xông lên trước trận, đấu võ mồm vài câu với tướng lĩnh quân địch rồi bắt đầu giao chiến. Lý Kiến Thành thống lĩnh trung quân đứng cách đó không

xa, thấy rõ mũi thương Lý Thế Dân liên tục vẽ ra những dải lụa hồng, mấy mươi hiệp qua đi, tướng địch đã bị mũi thương đâm rơi khỏi ngựa.

Chưa giao chiến đã mất chủ tướng, quân địch thấy tình thế không ổn liền lập tức khua chiêng thu binh. Lý Kiến Thành thấy thế, bèn ra lệnh toàn quân đánh tới cổng thành.

Trong khoảng khắc đó, vó ngựa như nước, tiếng trống vang trời.

"Đại ca, sao huynh lại tự mình xuất chinh? Nơi này có ta là được rồi!" Lý Thế Dân thấy Lý Kiến Thành thúc ngựa xông lên trước trận thì vội tới gần.

"Thế Dân đừng ngăn ta," Lý Kiến Thành vung kiếm chém ngã binh sĩ trước mặt, miệng nói: "Nếu chúng ta không làm gương cho binh sĩ thì còn gọi gì là chủ soái?" Dứt lời thúc ngựa vượt qua Lý Thế Dân, xông lên phía trước.

Lý Thế Dân sững người trong giây lát rồi vội vàng đuổi theo. Trong lúc chém giết, hắn luôn cố ý đứng thật gần Lý Kiến Thành, che chở cho anh.

Một trận chiến qua đi, tổn thất hơn trăm người nhưng lại giết được hơn hai ngàn quân địch, có thể nói là toàn thắng. Đêm xuống, mọi người uống rượu chúc mừng trong doanh trướng, Lý Kiến Thành nâng cốc kính rượu tướng sĩ từ trên xuống dưới, nói: "Hôm nay dù là mở cờ thắng trận, nhưng mục tiêu cuối cùng của chúng ta là bắt được tên giặc Cao Đức Nho. Rượu này không ai được uống quá ba ly, đợi ngày sau phá thành trì ta nhất định sẽ mở tiệc thật lớn, thỉnh các vị không say không về!" Dứt lời bèn ngửa đầu, một hơi nốc cạn rượu trong ly.

Lý Thế Dân và tướng lãnh dưới quyền uống liền ba chén, nhưng cũng chẳng còn tâm tình trò chuyện gì, liền đứng dậy rời tiệc. Hắn nhìn quanh quất, phát hiện Lý Kiến Thành không biết đã bỏ đi từ lúc nào, bởi vậy khi về phòng liền cố ý dừng lại trước cửa phòng anh.

Trong phòng thấp thoáng ánh đèn, bóng sáng khe khẽ lay động theo những đợt gió đêm. Đại ca thường thích ở một mình, có lẽ hiện giờ đang ngồi một mình bên bàn đọc sách.

Nghĩ vậy, Lý Thế Dân than thầm một tiếng, định rời đi.

Nhưng đúng vào lúc đó, hắn bỗng nghe một tiếng "choang" vang lên từ trong phòng, hình như có thứ đồ gì vừa vỡ.

"Đại ca!" Không kịp suy nghĩ thêm, hắn lập tức đẩy cửa xông vào.

Sau đó Lý Thế Dân liền trông thấy Lý Kiến Thành đang co người ôm ngực ngã dưới đất, ngay gần ống tay áo của anh là một chiếc bình sứ đã vỡ ra thành trăm mảnh nhỏ.

Mấy viên thuốc lăn lăn dưới sàn, có một viên chậm rãi lăn tới gần Lý Thế Dân rồi dừng lại ngay trước mũi chân hắn.

Trích Đại Đường sáng nghiệp khởi cư chú của Ôn Đại Nhã (1 quan sống vào thời Sơ Đường – được cho là người theo phe Lý Thế Dân) – Tài liệu tham khảo để fan Kiến Thành có căn cứ bật lại đứa nào dám nói Lý Thế Dân có công lớn nhất trong khởi binh Thái Nguyên:v

4. Chương 3

Editor: Khúc Nam

Beta: Thanh Du

*****

"Đại ca!" Lý Thế Dân giật mình hoảng sợ, lao tới đỡ người kia dậy, để anh tựa vào ngực mình rồi lập tức cao giọng hô lên: "Người đâu, mau……"

"Đừng gọi người đến!" Người trong lòng hắn vội vàng cản lại, vừa nói một câu mà hơi thở đã bắt đầu rối loạn.

Năm ngón tay Lý Kiến Thành đè chặt trước ngực, dáng vẻ rõ ràng là đau đớn khó nhịn. Nhưng anh vẫn chỉ nhíu mày cắn môi, cố gắng kiềm nén hơi thở hỗn loạn. Lý Thế Dân chưa từng thấy đại ca thế này, nhất thời luống cuống chân tay, đành dè dặt mở miệng hỏi: "Đại ca, huynh đây là…… làm sao vậy?"

Lý Kiến Thành không đáp, chỉ chậm rãi nhắm mắt, khép mi, cố gắng bình ổn hơi thở. Phải mất một lúc lâu anh mới cúi đầu nói: "Thế Dân, thuốc…"

Lý Thế Dân sửng sốt, vội vàng đỡ anh lên giường. Rồi hắn trở lại gần cửa nhặt viên thuốc lăn trên đất, dùng ống tay áo lau sạch bụi bẩn, sau đó rót trà bưng tới bên giường.

"Đại ca, là thuốc này phải không?" Hắn đưa viên thuốc tới trước mặt Lý Kiến Thành, đối phương hé mắt nhìn, chậm rãi gật đầu.

Lý Thế Dân liền bưng tách trà giúp anh uống thuốc, nghĩ ngợi một lát lại nhẹ giọng nói: "Đại ca, để ta giúp huynh thay quần áo rồi hẵng nghỉ ngơi."

Sau khi uống thuốc, hơi thở của Lý Kiến Thành đã dần bình ổn, nghe hắn nói vậy thì chỉ chậm rãi nhắm mắt, yếu ớt gật đầu.

Lý Thế Dân vốn là người tập võ, chưa từng hầu hạ người khác, mới đầu tay chân khó tránh khỏi có hơi vụng về. Nhưng khi hắn đưa tay về phía Lý Kiến Thành, trong lòng bỗng dâng lên một cảm giác khác thường.

Ngón tay hơi dừng lại chốc lát, cuối cùng vẫn tiếp tục động tác còn dang dở. Cởi phối sức, tháo đai lưng, mở vạt áo, từ từ kéo xuống hai vai…

Động tác của Lý Thế Dân hết sức cẩn thận, nhưng tâm hồn đã bay lơ lửng nơi nào. Không một ai biết cảnh tượng trước mắt thật ra đã quá mức quen thuộc đối với hắn, chẳng qua trước kia nó chỉ là ảo tưởng trong mộng, mà giờ đây đã thật sự được chạm vào.

Đầu ngón tay hơi dùng sức, tháo mũ cài trên đầu Lý Kiến Thành ra. Nháy mắt, suối tóc đen như mực đổ xuống, xõa đầy hai vai, sự tương phản khiến sắc mặt Lý Kiến Thành thêm phần tái nhợt, lại càng toát ra vẻ yếu ớt.

Tay cầm mũ cài của Lý Thế Dân khẽ run lên, cuối cùng chạm tới vai đối phương, đỡ anh nằm ngửa xuống. So với thân thể của người tập võ như mình, bả vai Lý Kiến Thành có vẻ gầy yếu hơn vài phần. Cách một tầng vải áo, cũng đã cảm nhận được nơi ngón tay đang chạm vào nhất định băng cơ ngọc cốt.

Lý Thế Dân ngẩng đầu, thấy chân mày vốn nhíu chặt của người kia đã dãn ra rất nhiều, nhưng hai mắt anh vẫn nhắm nghiền, không biết đã hôn mê hay vẫn còn tỉnh táo.

Một giọt mồ hôi chầm chậm lăn xuống từ trên trán Lý Kiến Thành, nhỏ giọt bên gối. Lý Thế Dân bấy giờ mới giật mình choàng tỉnh, lại ngồi xuống dùng ống tay áo giúp anh lau đi.

Từ trán xuống hai gò má, xuống cằm… Ống tay áo dừng lại, ánh mắt cũng dán chặt không di chuyển. Hắn chưa bao giờ ngắm nhìn đại ca tỉ mỉ như thế, giờ đây lại có cảm giác Lý Kiến Thành của hiện tại khác biệt rất lớn so với mọi ngày.

Khuôn mặt đại ca xưa nay thường mang theo bảy phần ý cười, hai phần phong lưu, một phần đạm mạc, nhưng chỉ một phần đạm mạc đó đã đủ ngăn người ta cách xa ngàn dặm. Lúc này anh nhắm mắt, hàng mi dài rủ xuống, che đi hết thảy dáng vẻ ngụy trang mọi ngày, chẳng lẽ đây mới chính là diện mục thật của anh?

Sống mũi đại ca cao thẳng thon dài, tựa như chính con người anh, vừa nhu lại vừa cương, khiến người ta chẳng thể nào nắm bắt. Nhưng giờ đây anh lặng lẽ nằm yên, hai mắt hắn chỉ còn thấy được vẻ mong manh yếu ớt hết sức rõ ràng.

Đôi môi đại ca hơi mỏng, trước giờ vẫn hay mím chặt như thể trong lòng đang suy nghĩ điều gì. Nhưng vào lúc này… vào lúc này…

Lý Thế Dân kinh ngạc nhìn đôi môi khẽ mím của người kia, bỗng nhiên bật dậy, lảo đảo rời xa vài bước.

Hắn biết… Hắn không thể tiếp tục ở lại nơi này.

"Đại ca… huynh… cố gắng nghỉ ngơi cho tốt. Thế Dân xin cáo từ." Gần như là hoảng hốt trốn chạy khỏi phòng, chẳng cần biết người nọ có nghe thấy không, cũng đã quên hỏi căn bệnh kia do đâu mà có.

Đến khi đã về tới phòng mình, hắn mới phát hiện mũ cài của Lý Kiến Thành vẫn còn nắm chặt trong tay mình.

*****

Hôm sau khi trời còn chưa sáng, Lý Thế Dân bước vào doanh trại đã thấy Lý Kiến Thành đứng bên trong.

Áo trắng giáp bạc, vốn dĩ là lối phục sức rất đơn giản, nhưng lại khoác thêm một tấm áo choàng đỏ thẫm, khiến đôi mắt ai vừa nhìn đến đã không thể rời đi. Lý Kiến Thành lúc này vẫn giống như mọi khi, cúi đầu yên lặng đứng trước sa bàn, chăm chú suy nghĩ tới mức dường như chẳng nhận ra hắn đã đứng bên ngoài.

Lý Thế Dân chậm rãi bước vào trong, chắp tay chào: "Đại ca."

Lý Kiến Thành nghe tiếng nói thì ngẩng đầu nhìn lên, nét mặt bình tĩnh không chút gợn sóng, chỉ thản nhiên cười nói: "Thế Dân đã đến rồi." Dứt lời lại cúi đầu, tiếp tục nghiên cứu sa bàn trước mặt.

Nhớ lại chuyện đêm qua, Lý Thế Dân chần chừ hồi lâu mới hạ quyết tâm lên tiếng hỏi: "Thân thể đại ca đã khá hơn chưa?"

Lý Kiến Thành rũ mắt nhìn sa bàn, bình tĩnh nói: "Thế Dân, ta định sẽ xuất binh sau giờ ngọ hôm nay, dẫn phần lớn nhân mã đánh vào cửa Bắc, cầm chân chủ lực quân địch. Mặt khác lệnh một toán quân tinh nhuệ mai phục cửa Tây, thời cơ đến thì đánh vào thành, một trận chiếm gọn Tây Hà, Thế Dân nghĩ sao?"

Việc hôm qua trong mắt Lý Kiến Thành tựa như chưa hề xảy ra. Lý Thế Dân mới đầu sửng sốt, sau đó vội vàng tới gần sa bàn, quan sát một lúc mới lên tiếng: "Tên Cao Đức Nho kia tuy là quận thừa nhưng không giỏi cầm quân, tướng lính dưới quyền phần lớn là hạng tầm thường, hôm trước chưa kịp giao phong chính diện đã bị ta chém chết một tướng, hốt hoảng chạy về thành. Với tính tình của tên này, trước đã hùng hồn mở lời chống đối đại quân ta, giờ đại bại ắt hẳn là vô cùng bực bội, nóng lòng muốn lập công. Nếu dùng kế ở cửa Bắc thì chắc chắn sẽ dụ được đại quân của lão ra khỏi thành, cầm chân chúng tại đó. Lúc này cửa Tây trống trải, ta thừa cơ đánh vào là có thể phá được thành này."

"Chuyện dụ địch ở cửa Bắc Thế Dân cứ yên tâm, ta đã có kế lôi được đại quân của gã ra khỏi thành." Lý Kiến Thành gật đầu cười nói, "Kế này thật ra cũng khá đơn giản, chỉ là thả mồi dụ cá mà thôi. Quyết định thành bại của trận này lại nằm ở cánh quân tinh nhuệ đánh vào cửa Tây kia." Anh dừng một chút, ngẩng đầu nhìn Lý Thế Dân, hỏi: "Không biết Thế Dân có đồng ý thay đại ca đảm đương việc này?"

Lý Thế Dân vội chắp tay nói: "Thế Dân quyết không từ chối!"

Lý Kiến Thành nghe vậy liền cười, nói: "Vậy giao cho ngươi hai ngàn kỵ binh, một ngàn bộ binh và thêm năm trăm cung thủ."

Lý Thế Dân nói: "Đại ca, Tây Hà chật hẹp, đông người ngược lại không tiện mai phục. Thế Dân chỉ cần một ngàn kỵ binh, năm trăm bộ binh, năm trăm cung thủ là đủ."

Lý Kiến Thành khẽ gật đầu, nói: "Vậy cũng được, cửa Tây giao ngươi toàn quyền quyết định. Ta dụ được Cao Đức Nho ra khỏi thành sẽ lập tức sai người báo cho ngươi biết. Nhớ kỹ: sau khi vào thành phải giữ nghiêm quân kỷ, không được làm tổn hại đến bách tính, đợi đại quân ta nhập thành."

"Vâng." Lý Thế Dân đáp: "Một Tây Hà nhỏ bé thật không đáng để chúng ta hao phí thời gian. Thế Dân lập tức xuống kiểm kê nhân mã, chuẩn bị thật tốt, chuyến này chắc chắn sẽ đánh nhanh thắng nhanh, diệt sạch quân địch!" Dứt lời chắp tay thi lễ, xoay người rời đi.

"Thế Dân." Nhưng vừa đi đến cửa, hắn lại nghe tiếng người sau lưng gọi khẽ.

Lý Thế Dân dừng bước, còn chưa kịp quay đầu nhìn lại thì đã nghe người nọ hạ giọng thật thấp, nói: "Việc đêm qua… không được để bất kỳ ai biết."

Lòng Lý Thế Dân bỗng dưng thắt lại, lập tức gật đầu. Hắn hình như còn muốn hỏi gì nữa, nhưng cuối cùng lại chỉ cúi đầu đáp một tiếng "vâng".

"Được rồi." Giọng nói phía sau lưng nhẹ bẫng như một tiếng thở dài: "Ngươi lui đi."

Lý Thế Dân siết chặt chuôi kiếm bên hông, gật đầu một cái rồi bước vội ra ngoài.

*****

Khi hoàng hôn xuống, Lý Kiến Thành đã dẫn quân tới cổng thành Tây Hà.

Cao Đức Nho bước lên thành lâu, liền trông thấy Lý Kiến Thành áo trắng giáp bạc đứng đầu đội quân, sau lưng anh là mấy vạn nhân mã khí thế ngút trời.

Tính lão vốn kiêu ngạo, khi trước nghe tin hai huynh đệ họ Lý dẫn quân tới vẫn chưa từng để họ vào mắt. Tuy hôm qua bất ngờ nếm mùi thất bại, nhưng cũng không thèm lưu tâm, chỉ thấy hơi mất mặt chút thôi.

Thời trẻ Lý Kiến Thành từng theo Lý Uyên đến Lạc Dương, cũng có qua lại với người này, hiểu rõ tính tình của gã. Anh lệnh cho đại quân dàn trận dưới thành rồi ngẩng mặt lên mà chửi rủa, có bao nhiêu từ ngữ thô bỉ đều đem ra xài hết, khiến các tướng sĩ mắng xong đều phải ôm bụng cười to.

Trong lòng Cao Đức Nho vốn đã nghẹn một cục tức, lúc này há có thể ngồi yên? Gã vơ lấy mũ giáp, lao xuống khỏi thành lâu.

Mấy thiên tướng thấy gã không chịu nổi những câu chửi rủa, muốn ra ngoài thành nghênh chiến, liền hết lời khuyên nhủ: "Nhân mã của Lý Kiến Thành gấp mấy lần quân ta, nếu không dựa vào lợi thế của thành này, tùy tiện ra ngoài nghênh chiến chẳng khác nào lấy trứng chọi đá. Tạm thời thủ vững thành để tiêu hao nhuệ khí quân địch mới là thượng sách!"

Cao Đức Nho quay đầu nhìn ra ngoài thành, thấy Lý Kiến Thành mặc dù cưỡi ngựa dẫn đầu nhưng dáng vẻ lại hết sức văn nhược, bèn nhổ một ngụm nước bọt, nói: "Chỉ là một thằng nhãi ranh, lão phu há có thể nuốt trôi mối nhục này!" Dứt lời lại muốn xuất thành, may nhờ có thiên tướng hai bên ra sức khuyên bảo mới ngăn lại được.

Đúng lúc này, chợt nghe dưới thành bỗng nhiên ồn ào. Nhìn theo hướng âm thanh thì thấy tiền quân của Lý Kiến Thành đã trở nên rối loạn. Giữa đám nhân mã hỗn loạn, chỉ loáng thoáng thấy được một bóng áo trắng.

"Tướng quân, Lý Kiến Thành hình như đã té xỉu!" Một tên chỉ tay về phía đó, bẩm báo.

Cao Đức Nho định thần nhìn kĩ, quả nhiên trông thấy Lý Kiến Thành đang được người đỡ vào trung quân, trên ngực áo rõ ràng có vết máu đỏ thẫm.

"Đã ai nghe nói Lý Kiến Thành có cố tật gì chưa?" Lão hơi chần chừ hỏi tả hữu hai bên.

Một người trả lời: "Chưa từng nghe nói, nhưng trông kẻ này rất gầy yếu, không giống người có thể cầm quân đánh trận."

Cao Đức Nho mỉm cười giễu cợt, gật đầu tỏ vẻ đồng ý, chăm chú nhìn Lý Kiến Thành dưới kia đang được một thiên tướng đỡ lên lưng ngựa, gấp gáp chạy ra xa. Trong lòng lão vẫn còn một chút do dự.

Sau đó tiếng chiêng bỗng vang lên, đại quân bắt đầu tháo chạy như nước triều đang dần rút xuống, tụ lại phía sau.

Cao Đức Nho siết chặt mũ giáp chưa kịp đội trong tay, nhìn đại quân càng lúc càng đi xa, bỗng nhiên quát lớn: "Truy kích!"

Có người khuyên nhủ đại quân của Lý Kiến Thành rút lui không gấp gáp, nghi là có trá, Cao Đức Nho chỉ chủ quan cười đáp: "Đại quân của Lý Kiến Thành cũng không phải bại binh, làm gì đến nỗi phải phải vứt giáp mà chạy? Nếu chúng làm như vậy mới thật sự là có trá, lão phu nhất định không truy kích. Còn lúc này nhân mã của chúng tuy lui nhưng trong rối loạn vẫn có trật tự, đó là vì chủ tướng bị bệnh nhưng thiên

tướng vẫn có thể bố trí chu toàn. Khẳng định Lý Kiến Thành mắc bệnh gì đó rất nặng, cơ hội tốt như thế sao có thể bỏ lỡ không truy kích?" Dứt lời bèn chỉ vài thiên tướng, dẫn theo tám phần nhân mã mở cổng thành truy kích.

Nhân mã của Lý Kiến Thành rất đông, tốc độ di chuyển lại chậm chạp, không bao lâu đã bị đuổi kịp. Cao Đức Nho lệnh hai thiên tướng mỗi người dẫn một đội quân vòng ra đánh lén hai bên mạn sườn, còn lão dẫn phần lớn nhân mã định bụng bắt sống Lý Kiến Thành. Quân Lý Kiến Thành thấy thế thì vội vàng né tránh, vừa luống cuống chống đỡ vừa không ngừng thoái lui.

Cao Đức Nho thúc ngựa đi sau đám quân tiên phong, lão đoán hiện giờ Lý Kiến Thành đang vội vàng trở về chữa trị, bèn lệnh cho quân sư phải cấp tốc tấn công, toàn tâm phá tan trùng vây, trực tiếp cầm vương. Nhưng trong lúc lão đang không ngừng tìm kiếm bóng giáp bạc kia giữa đoàn quân, một thiên tướng bỗng chạy tới gần lão, hô lên: "Tướng quân, không ổn rồi!"

Cao Đức Nho lập tức căng thẳng, nói: "Chuyện gì mà hốt hoảng thế?!"

Kẻ đó nói: "Vừa rồi trong thành truyền ra tin tức Lý Thế Dân dẫn một đội nhân mã tấn công vào cửa Tây. Trong thành đang dốc toàn lực phòng thủ, nhưng không biết còn chống cự nổi bao lâu nữa!"

Cao Đức Nho nghe vậy vỗ lên lưng ngựa, ảo não nói: "Nguy rồi, sao ta lại quên mất tên Lý Thế Dân kia chứ!" Thoáng cân nhắc, nếu sơ suất để mất thành thì chẳng khác nào chó mất chủ, lão vội vàng nói: "Truyền lệnh xuống, toàn quân lập tức rút về thành, không được chậm trễ!"

Nhân mã của Cao Đức Nho nhận được lệnh, lập tức quay ngựa phi như điên. Bản thân lão cũng đang định giục ngựa trở về, bỗng nghe thấy đằng xa vang lên tiếng cười nhẹ, "Cao quận thừa sao lại vội vàng bỏ đi như vậy?"

Cao Đức Nho quay đầu nhìn lại, trông thấy Lý Kiến Thành cưỡi ngựa đi ra từ giữa đoàn quân, dưới sắc trời đã bắt đầu chuyển tối còn thấy mơ hồ giáp bạc trước ngực anh có vệt máu thẫm, nhưng bộ dáng cười nói ung dung kia lấy đâu ra nửa phần bệnh sắc?

"Hay cho Lý Kiến Thành ngươi," Cao Đức Nho hận không thể lao tới một đao giết người, nhưng nhớ tới thành trì khó giữ nổi sau lưng, cũng biết không thể ham chiến, chỉ hung hăng quát mắng: "Tên nhãi ranh kia, dám dùng âm mưu quỷ kế lừa ta! Nếu còn lần sau, ta nhất định không tha cho ngươi!" Dứt lời lại chửi ầm lên một trận, mang toàn bộ những lời ác độc đại quân của Lý Kiến Thành đã dùng trả về đầy đủ.

Lý Kiến Thành nghe vậy lại bật cười, trên mặt vẫn là vẻ ôn hòa lễ độ. Anh im lặng chờ lão ta mắng chửi chán chê mới mở miệng nói: "Vãn bối cũng rất mong lại được so tài cao thấp với quận thừa," ngừng một lát, khẽ nhếch khóe môi, "Nhưng e là... đã không còn lần sau nữa rồi." Dứt lời chợt thu lại ý cười, nhìn đoàn binh mã đã đi xa của Cao Đức Nho, nói: "Truyền lệnh xuống, truy kích!"

Quân lệnh vừa ban, nhân mã sau lưng lập tức thay da đổi thịt, xông lên như hổ dữ. Cao Đức Nho dẫn nhân mã hoảng hốt chạy tán loạn, đây mới thật sự là vứt giáp mà chạy.

Khi tới gần cổng thành, Cao Đức Nho dẫn đầu, hô to vào trong: "Mau mở cổng thành". Nhưng lời lão vừa dứt, trên đầu thành trống không bỗng nhiên xuất hiện vô số cung tiễn thủ, trăm ngàn mũi tên đã lên dây đồng loạt chỉ thẳng vào lão.

Sau đó một người cười lớn bước ra: "Cao quận thừa, hoan nghênh trở về!"

Hoàng hôn đã buông, ráng chiều bao phủ rực rỡ dị thường. Người nọ ôm kiếm mà đứng, dáng người cao lớn, một thân y giáp đã nhuốm máu đỏ tươi. Mà phía sau lưng hắn, một lá cờ lớn phấp phới bay trong gió, chữ "Lý" thêu trên lá cờ trở nên vô cùng chói mắt.

Cao Đức Nho theo bản năng thúc ngựa quay lại, đã thấy Lý Kiến Thành dẫn đại quân vây kín sau lưng từ bao giờ. Thiên quân vạn mã, khí thế như hồng (cầu vồng), mà sau lưng anh cũng là một lá cờ chữ "Lý" tung bay đón gió.

*****

Khi Lý Kiến Thành dẫn quân vào thành, sắc trời đã tối đen hoàn toàn. Lý Thế Dân dẫn nhân mã đợi sẵn ở cổng thành, áo giáp trên người hắn vẫn còn đọng lại vết máu, hiển nhiên đã trải qua một trận hỗn chiến

quyết liệt.

"Đại ca," thấy Lý Kiến Thành cưỡi ngựa tới gần, hắn liền tiến lên nghênh đón, nói: "Diệu kế của đại ca quả nhiên vừa ra tay đã phá được Tây Hà, bắt giữ Cao Đức Nho, lần này hẳn..." Đang nói, chợt trông thấy vết máu trên áo giáp Lý Kiến Thành, liền gấp gáp hỏi: "Đại ca... bị thương ở đâu vậy?" Dưới ánh lửa lập lòe, đôi mắt hắn nhìn Lý Kiến Thành trở nên rực sáng lạ thường.

Lý Kiến Thành theo ánh mắt hắn nhìn xuống ngực mình, bèn bật cười nhẹ nhàng giải thích: "Trước trận giả bệnh, đương nhiên phải diễn như thật rồi."

Nghe vậy, thần sắc Lý Thế Dân mới dịu đi chút ít, cười nói: "Đại ca suy nghĩ chu toàn, Thế Dân cả nghĩ rồi." Vừa trải qua một hồi đại chiến, trong giọng nói của hắn còn lưu lại sự hưng phấn rõ rệt.

Trái ngược với hắn, vẻ mặt Lý Kiến Thành vẫn hết sức bình tĩnh, lúc này chỉ gật đầu nói: "Hôm nay Thế Dân đã vất vả lập công lớn, trước cứ nghỉ ngơi đi đã. Đêm nay ta sẽ mở tiệc rượu khao thưởng tam quân."

"Vâng! đại ca..." Lý Thế Dân nghe vậy thì vui mừng ra mặt, nhưng lời còn chưa dứt, Lý Kiến Thành đã ung dung cưỡi ngựa đi xa. (quá phớt =)))

Lý Thế Dân nhìn tùy tùng của anh từng người từng người đi qua trước mặt mình, lòng cảm thấy hụt hẫng, nụ cười trên mặt cũng dần dần đông lại.

Lý Kiến Thành vào thành làm chủ, sai người kiểm kê số lượng tù binh, phân phó cấp dưới thăm hỏi vỗ về dân chúng, lại nhìn sắc trời đã tối muộn, nhớ tới tiệc mừng thắng trận đã chuẩn bị thỏa đáng, liền đứng dậy sửa sang quần áo, chuẩn bị ra ngoài.

Nhưng đúng vào lúc đó, một tiểu giáo bỗng hốt hoảng chạy vào, bẩm báo: "Đại công tử, không xong rồi!"

Lý Kiến Thành nhận ra đây là tiểu giáo anh phân công chuẩn bị tiệc rượu, bèn nhíu mày hỏi: "Có chuyện gì mà kích động thế?"

Tiểu giáo đó nói: "Nhị công tử đang cùng mọi người uống rượu vui vẻ, không biết vì sao bỗng nhiên nổi giận, cầm kiếm lao đi, nói muốn giết chết tên Cao Đức Nho kia, tiểu nhân không ngăn nổi, chỉ đành tới báo cho đại công tử."

Lý Kiến Thành hỏi: "Hiện giờ Thế Dân đang ở đâu?"

"Nhị công tử muốn đi thì ai mà giữ được?" Tiểu giáo nọ khổ sở nói: "Giờ hẳn là đã tới chỗ giam tù binh rồi!"

"Ngươi lui xuống đi, tiệc rượu không được trì hoãn, cứ nói ta và nhị công tử cần thương nghị mấy việc, sẽ tới muộn một chút. Truyền lệnh của ta tới những người lúc nãy nói chuyện cùng nhị công tử, bảo họ chớ để lộ chuyện này ra ngoài, không được sai sót."

Tiểu giáo nọ vâng lệnh vội vàng rời đi. Lý Kiến Thành cũng không dám chậm trễ, gọi theo mấy người nữa, cùng đi tới nơi đang giam giữ Cao Đức Nho.

5. Chương 4

Editor: Thanh Du

Beta: Khúc Nam

*****

"Uỳnh" một tiếng, cửa bị đẩy ra. Lý Kiến Thành vội vàng sải bước tiến vào, thấy cảnh tượng bên trong, hai mắt cũng bất giác mở lớn.

Lý Thế Dân đứng quay lưng về phía anh, thanh kiếm trong tay đã đâm sâu vào lồng ngực Cao Đức Nho, khiến cho tứ chi lão co giật nhè nhẹ, cuối cùng vô lực buông xuống. Nghe tiếng cửa mở, ngoảnh đầu lại thì thấy Lý Kiến Thành, nét mặt hắn lộ ra vẻ kinh ngạc, kế đó năm ngón tay hơi dùng sức, rút kiếm ra.

Hắn quay người nhìn Lý Kiến Thành, hình như muốn mở miệng nói câu gì. Lý Kiến Thành cúi đầu nói với tùy tùng: "Các ngươi lui trước đi." Thở dài một tiếng nặng nề, trong lòng anh biết chung quy mình vẫn chậm một bước.

Mọi người lui ra, đóng cửa lại. Lý Thế Dân tiến lên một bước, gọi: "Đại ca." Dưới ánh nến lờ mờ, hai mắt hắn phớt hồng, dấu vết của một cơn thịnh nộ đã qua. Nhưng giọng nói của hắn đã áp chế đến cực điểm, chỉ còn lại sự bình thản.

Lý Kiến Thành lướt mắt xuôi theo cánh tay hắn, chỉ thấy máu chảy ri rỉ dọc thân kiếm, nhỏ từng giọt tí tách trên mặt đất.

Anh vòng ra sau lưng Lý Thế Dân, nhìn giá nến trên vách tường, chậm rãi nói: "Thế Dân, ta ra sức vỗ về dân chúng, nghiêm lệnh tam quân không mảy may tơ hào, mục đích là để người người hiểu được lòng nhân đức của Đường quốc công. Với dân là thế, với tướng cũng là như thế. Tên Cao Đức Nho này dẫu chỉ là một kẻ tầm thường, nhưng dù gì cũng là viên đại tướng đầu tiên chúng ta khuất phục, nếu có thể chiêu hàng sẽ biểu thị khí độ khiêm tốn của quân ta, khiến cho bốn phương đầu về." Dừng một chút, lại quay người nhìn Lý Thế Dân,"Nhưng hôm nay ngươi lại đi giết Cao Đức Nho, mai sau tướng bại trận ai còn dám đầu hàng?"

Lý Thế Dân vẫn quay lưng về phía anh, nghe vậy chỉ lặng thinh không nói.

Lý Kiến Thành cũng yên lặng chờ một lúc mới lại mở miệng nói: "Ta nghe nói ngươi uống rượu với người ta, đang uống bỗng dưng rút kiếm chạy đến đây. Thế Dân, sao lại làm vậy?"

Lý Thế Dân vốn có phần kích động do hơi rượu thoát ra, trong khi nghe Lý Kiến Thành nói cũng dần dần bình ổn đôi chút. Chẳng qua, dù biết rõ việc này là lỗ mãng nhưng trong lòng vẫn không hối hận nửa phân.

"Đại ca," Hắn ném bội kiếm, quay người chắp tay với Lý Kiến Thành, "Thế Dân biết mình hành động lỗ mãng, xin đại ca trách phạt."

Lý Kiến Thành thấy hắn trốn tránh không trả lời câu hỏi của mình, trong lòng dấy lên cảm giác nghi hoặc, quay người tiến lên một bước, truy hỏi: "Thế Dân, ngươi dù gì cũng là đại tướng tam quân, lỗ mãng giết người như thế thật không giống tác phong vốn có của ngươi."

Lý Thế Dân nghe vậy vẫn giữ yên lặng, chần chừ hồi lâu, cuối cùng cúi đầu nói: "Kẻ kia dám nhục mạ đại ca trước mặt vạn người, tội này…… làm sao tha thứ nổi?" Thanh âm dù thấp, nhưng từng câu từng chữ lại nghiến răng nghiến lợi mà nói ra.

Lý Kiến Thành thoáng giật mình, nhất thời không biết nói tiếp thế nào nữa. Không hiểu vì sao, trong nháy mắt anh lại nhớ về thời thơ ấu ở Lạc Dương, trong lúc chơi đùa Thế Dân luôn luôn gây lộn với đám trẻ cùng tuổi, lý do chẳng qua là "Bọn họ ăn hiếp đại ca".

Anh vẫn nhớ Lý Thế Dân khác mình rất xa, từ nhỏ đã sở trường quyền cước, mỗi lần đánh lộn luôn khiến đám trẻ kia chịu thương tích không nhẹ, cha mẹ cũng đã nhiều lần trách phạt hắn.

Giờ bất quá là quyền cước đả thương người, đến khi trưởng thành sẽ vung kiếm chỉ mặt nhau, lớn thêm chút nữa…… chính là một tiễn xuyên tim sao?

Sự che chở của Lý Thế Dân đối với mình, không phải anh chưa từng để vào mắt, nhưng có lẽ là do thấy quá mức rõ ràng, lại bất giác bỏ qua một chữ "ngoan" nấp dưới vỏ bọc che chở ấy. Mà chữ "ngoan" này, cuối cùng phản lại lên chính bản thân mình.

Thu hồi suy nghĩ miên man, Lý Kiến Thành ngước mắt nhìn sang Lý Thế Dân, dừng một chút mới nói: "Việc này…… về sau đừng nhắc lại nữa, với người ngoài chỉ nói lão ta không muốn đầu hàng, vung kiếm tự sát thôi." Dứt lời hít một hơi dài, đi đến gần cửa mới nói tiếp, "Yến tiệc đã bắt đầu từ rất lâu rồi, hãy mau theo ta."

Thật ra câu nói vừa rồi của Lý Thế Dân mới ra khỏi miệng, hắn đã tự cảm thấy có phần hối hận, giống như mình vừa phơi bày bí mật sâu thẳm trong lòng cho người ta thấy vậy. Nhưng Lý Kiến Thành vẫn tỏ ra hết

sức thản nhiên, đối với việc này chẳng hề biểu lộ ý tứ, lại khiến cho hắn càng thêm ngơ ngẩn.

Ngẩn người đứng nguyên tại chỗ, mãi cho đến khi tà áo trắng của Lý Kiến Thành biến mất ngoài cửa hắn mới hồi thần, lầm lũi theo sau.

*****

Chiến dịch Tây Hà đại phá Cao Đức Nho, đi về bất quá chín ngày. Đợi cho đại quân trở về Thái Nguyên, Lý Uyên đích thân ra ngoài thành nghênh đón, thấy hai huynh đệ thì mừng rỡ vô cùng, ban thưởng như mưa.

Tây Hà đã bình, kế tiếp chính là khởi binh. Mấy ngày sau, Lý Uyên họp mặt những đại thần trọng yếu ở phòng nghị sự, nói: "Trong mấy ngày Kiến Thành, Thế Dân xuất chinh, Thủy Tất Khả hãn cho người đưa thư tới, định ra ngày lão phu khởi binh soán vị Dương Quảng. Không biết ý chư vị ra sao?"

Lời vừa nói ra, đám người Lưu Văn Tĩnh và Bùi Tịch đều đứng lên tỏ vẻ đồng tình. Lưu Văn Tĩnh nói: "Tùy đế Dương Quảng vô đạo, thiên hạ đều nổi lên, lúc này nếu quốc công tự lập làm đế, tất có thể kêu gọi quần hùng đầu về."

Lý Uyên nghe vậy mỉm cười, chỉ nói: "Dương Quảng vô đạo, nhưng dù sao cũng là đế vương. Lão phu dù đánh quân vô đạo, nhưng chuyện xưng đế…… thật sự không ổn." Nói đoạn lắc đầu, không nhiều lời nữa.

Bùi Tịch đứng lên nói: "Quốc công há lại chưa nghe lời đồng dao 'Lý thị đương thủ thiên hạ' kia, rất nhiều đồng dao đã sớm lưu truyền trong dân gian. Quốc công xưng đế có thể nói là trên thuận ý trời, dưới hợp lòng dân, tuyệt không có điểm nào bất ổn."

Lý Uyên nghe vậy vẫn lắc đầu từ chối. Lý Kiến Thành ngồi trên ghế, thoáng nhìn mặt đoán ý, hiểu rõ trong lòng ông đã sớm có quyết định, chẳng qua không muốn nói ra, chỉ đợi người ta nói thay mình mà thôi. Trầm ngâm một lát mới đứng dậy nói: "Phụ thân, Kiến Thành nghĩ lúc này thiên hạ chiến loạn liên miên, nếu vừa khởi binh đã gióng trống khua chiêng xưng đế thì chẳng khác nào biến mình thành tấm bia cho người đời chỉ trích. Cái gọi là 'thương nhắm chim đầu đàn' chính là như thế." Lý Kiến Thành ngẩng đầu, thấy trên mặt Lý Uyên đã lộ ra vẻ hài lòng, liền tỏ rõ lập trường, "Kiến Thành thiết nghĩ, lúc này phụ thân tuyệt đối không nên xưng đế sớm làm gì, thời điểm xưng đế tốt nhất chắc chắn là sau khi chiếm được Quan Trung, làm chủ Trường An."

Lời vừa nói ra, Lý Thế Dân hình như đã kiềm chế rất lâu, giờ cũng đứng dậy nói: "Phụ thân, đại ca nói rất đúng. Thế Dân nghĩ nghĩa quân quý ở một chữ 'Nghĩa'; giờ này Dương Quảng vẫn làm chủ đông đô, nếu ta xưng đế thì trước tiên là mất đạo nghĩa, thật sự không ổn."

Nét cười trên mặt Lý Uyên đã trở nên hết sức rõ ràng, lúc này mới tiện đà nói: "Vậy hai con nghĩ ta nên làm gì bây giờ?"

Lý Kiến Thành liếc nhìn Lý Thế Dân một cái rồi quay sang Lý Uyên nói: "Kiến Thành nghĩ, ta nên học theo sách lược của Tề Hoàn công thời Xuân Thu, Tào Tháo thời Tam Quốc – bắt thiên tử lệnh chư hầu."

Lời vừa nói ra, ai nấy đều nhao nhao bàn luận, có thất vọng, có kinh ngạc, có thán phục, có nghi ngờ. Mà lúc này, Bùi Tịch ban đầu vốn khuyến khích Lý Uyên xưng đế lại một lần nữa đứng dậy, chắp tay với Lý Kiến Thành: "Kế sách của thế tử điện hạ rất tuyệt, Bùi Tịch thật lòng thán phục."

Lý Kiến Thành còn chưa kịp nói vài câu khách sáo đã thấy Lưu Văn Tĩnh cũng đứng lên nói: "Bùi đại nhân mới rồi còn khuyên quốc công xưng đế, sao chưa gì đã đổi chiều? Còn nữa, giờ này Tùy đế đang ở Lạc Dương, lấy đâu ra 'Thiên tử' mà bắt?" Y là người hào sảng không màng khuôn phép, giờ đối đầu gay gắt với Bùi Tịch, trong lời nói lộ rõ nét mỉa mai, vẻ mặt lại tỏ ra bất cần, hoàn toàn không thèm để ý kế sách này do chính thế tử Đường quốc công đề xuất.

Bùi Tịch nghe vậy chỉ cười khẽ, nói: "Việc biến tùy thời, nếu thật sự có thể 'lệnh chư hầu', đâu nhất định phải 'bắt thiên tử' trong tay?" Dừng một chốc, bước đến gần Lý Kiến Thành mới nói tiếp, "Hạ quan bất tài, cả gan suy đoán ý tứ của thế tử điện hạ phải chăng chính là quốc công hãy lập một trong các con của Dương Quảng lên làm hoàng đế, không coi Dương Quảng là hoàng đế nữa. Đánh Dương Quảng, tôn tân đế, như thế chúng ta sẽ không phải là một đội quân bất nghĩa."

Lưu Văn Tĩnh nghe vậy nhất thời không biết nói sao, mà Lý Kiến Thành đã bước lên, chắp tay vái Bùi Tịch: "Người hiểu ta chỉ có tiên sinh."

Sắc mặt Lý Uyên lộ rõ vẻ vui mừng, thấy sự tình đã gần đi đến định luận, lúc này mới mở miệng nói: "Kế sách của Kiến Thành rất hay. Theo như lão phu thấy, trong mấy người con của Dương Quảng có Đại vương Dương Hựu là người khoan hậu, vậy ta sẽ tôn ngài làm đế."

Ngày kế lại truyền lệnh mở phủ Đại tướng quân, lập ra tam quân. Phong cho trưởng tử Lý Kiến Thành làm Lũng Tây công, Tả lĩnh quân Đại đô đốc, Tả tam thống quân (thống lĩnh Tả quân, thuộc một trong ba cánh quân); thứ tử Lý Thế Dân làm Đôn Hoàng công, Hữu lĩnh quân Đại đô đốc, Hữu tam thống quân; tứ tử Lý Nguyên Cát làm Trấn Bắc tướng quân, tiếp nhận chức lưu thủ Thái Nguyên của Lý Uyên, tạm thời ở lại Thái Nguyên.

Đêm trước khi xuất hành, Lý Kiến Thành ngồi trong phòng lật giở binh thư, bỗng nghe bên ngoài truyền vào một tràng tiếng gõ cửa.

Cửa vừa hé mở, liền nghe một tiếng "Đại ca".

Tuy xưng hô giống nhau, nhưng giọng nói này lại non nớt hơn Lý Thế Dân vài phần. Lý Kiến Thành nhìn người trước mặt mới mười lăm tuổi mà vóc dáng đã dần trưởng thành, mỉm cười nói: "Nửa đêm rồi, Nguyên Cát còn đến tìm ta làm gì?" Nói đoạn nghiêng người tránh đường cho hắn.

Lý Nguyên Cát bước vào, đảo mắt nhìn bài trí đơn giản trong phòng, cuối cùng ánh mắt dừng lại nơi cây nến và cuốn sách còn đang đọc dở trên bàn. Dừng một chặp, mỉm cười hỏi ngược một câu: "Ngày mai đại ca đã đi rồi, sao hôm nay còn đọc sách thâu đêm?"

Lý Kiến Thành ra hiệu cho hắn ngồi xuống, nói: "Mọi sự đã sẵn sàng, chỉ chờ phát binh nữa thôi. Nếu đổi lại là Nguyên Cát thì đệ có kê cao gối ngủ được không?"

Lý Nguyên Cát cũng cười đáp: "Dẫu chỉ ở lại phòng thủ Thái Nguyên, nhưng cứ nghĩ đại ca và nhị ca sắp xuất chinh thì đệ cũng hồi hộp khó ngủ."

Lý Kiến Thành nghe vậy lại cười, nói: "Nguyên Cát nóng lòng muốn xuất chinh, phụ thân làm sao không biết? Nhưng Nguyên Cát còn nhỏ tuổi, cần rèn luyện thêm vài năm thì phụ thân mới yên tâm cho đệ ra chiến trường. Còn nữa, chúng ta xuất chinh, để mẫu thân và tiểu muội ở lại Thái Nguyên, an nguy của họ còn phải nhờ đệ bảo toàn. Trọng trách cỡ này, người họ Lý trừ đệ ra không còn ai đảm đương nổi." *Vâng anh rất giỏi cho người ta đi tàu bay giấy =)))*

Lý Nguyên Cát được anh thổi lên mây thì vui mừng ra mặt, liền chắp tay nói: "Đại ca yên tâm, Nguyên Cát nhất định sẽ không làm nhục sứ mệnh."

Lý Kiến Thành cầm tay hắn nói: "Lần này từ biệt, nhanh thì mấy tháng chậm thì vài năm. Đại ca mong đệ sớm ra chiến trường, trở thành một viên đại tướng, hiệu lệnh tam quân."

Lý Nguyên Cát cười nói: "Nguyên Cát chỉ mong ngày sau được làm tướng dưới trướng đại ca, thay đại ca kiến công lập nghiệp."

Lý Kiến Thành nghe vậy thì ngẩn người, đưa tay vỗ vai hắn: "Đại ca sẽ chờ đến ngày ấy." Dừng một chút, anh đứng dậy lấy từ trong tủ ra một vò rượu hoa điêu, nói: "Sau khi xuất chinh trở về, ta ngày đêm bận chính vụ, cũng chẳng có thời gian đến thăm Nguyên Cát. Ngày mai đã phải đi rồi, hôm nay Nguyên Cát ở lại đây uống một chén với đại ca được không?"

Lý Nguyên Cát xưa nay vẫn thân thiết với Lý Kiến Thành, nghe anh nói vậy sao lại không đồng ý? Hai người liền đối ẩm ba trăm chén, trong lúc đó Lý Kiến Thành chủ yếu nói chuyện phiếm, nhưng cũng thừa cơ dặn dò hắn nhiều chuyện quan trọng khi giao thiệp với Đột Quyết.

"Phụ thân vốn đã giao phó cho ta toàn bộ việc giao thiệp với Đột Quyết. Nhưng ta sắp xuôi nam, chuyện xảy ra ở phương bắc dĩ nhiên ngoài tầm tay với, việc ứng phó Đột Quyết phải nhờ cậy vào Nguyên Cát rồi. Đại quân của ta xuôi nam, lúc này không nên gây xích mích với bất kì ai, dù phải nhắm mắt nuốt hận cũng được, bằng mọi giá phải ổn định thế cục."

Lý Nguyên Cát ngửa đầu uống một chén rượu, nhìn Lý Kiến Thành gật đầu, hai mắt sáng ngời, "Lời đại ca nói, Nguyên Cát xin ghi nhớ trong lòng."

Lý Kiến Thành nghe vậy thì cười ha hả, lại lan man rất nhiều chuyện hồi nhỏ với hắn. Vài chén rượu uống xuống, anh cảm thấy mạch suy nghĩ của mình có phần mơ hồ, nhưng cũng chỉ vào những lúc như thế thần trí mới thật sự được buông lỏng.

Trong gian phòng này không có Lý Thế Dân, nghĩa là không có ân oán khúc mắc kiếp trước kiếp này. Cơn say phóng túng nhất thời cũng đủ khiến anh tạm thời tháo đi xiềng xích đè nặng trong lòng, khiến anh tạm quên đi gió tanh mưa máu trước Huyền Vũ môn ngày nào, dẫu chỉ là một đêm thôi.

Dù sao từ ngày mai trở đi, mọi chuyện mới chính thức bắt đầu.

Đến nửa đêm, Lý Nguyên Cát nhìn sang Lý Kiến Thành say bí tỉ gục đầu xuống bàn, lẳng lặng buông chén rượu trong tay xuống.

Trong ký ức của mình, hắn chưa bao giờ thấy đại ca say đến độ này. Có lẽ thân là trưởng tử, trước chuyến xuôi nam này, trong lòng anh vẫn luôn canh cánh một gánh nặng mà người ngoài không tài nào tưởng tượng nổi.

Lý Nguyên Cát lẳng lặng đứng dậy, đỡ Lý Kiến Thành lên giường, thay anh đắp chăn cẩn thận rồi mới đẩy cửa bước ra.

Nhưng mới bước một chân ra khỏi cửa phòng, một bóng người đã vụt trốn sang một bên. Lý Nguyên Cát vừa kịp thấy, liếc mắt một cái là nhận ra Lý Thế Dân, liền kêu lên: "Nhị ca?" *ối giời ơi em Dân đi rình mò người ta =))*

Lý Thế Dân bước ra từ một bụi cây, nhìn Lý Nguyên Cát rồi lại nhìn vào phòng Lý Kiến Thành phía sau lưng hắn. Lý Nguyên Cát nói: "Vừa rồi uống rượu với đại ca, đại ca say, đệ đỡ huynh ấy đi ngủ."

Lý Thế Dân gật đầu, nói: "Ngày mai xuất chinh, ta trằn trọc khó ngủ, không ngờ đại ca cũng thế." Dừng một chốc lại tiếp, "Thấy đèn trong phòng đại ca vẫn sáng, ta định vào chuyện phiếm vài câu…… Nếu giờ này đại ca đã ngủ thì thôi vậy."

Lý Nguyên Cát thấy hắn giải thích dài dòng, trong lòng mơ hồ cảm thấy quái lạ. Nhưng cũng không tiện hỏi nhiều, chỉ khuyên giải vài câu rồi đi cùng hắn về phòng.

Cáo biệt Lý Nguyên Cát, Lý Thế Dân trở về phủ, đứng trước cửa phòng rất lâu, cứ lần lữa mãi không vào. Dừng một chốc, lấy ra một vật từ trong ngực áo, đặt lên lòng bàn tay. Mũ cài tóc bằng ngọc, dù đã ủ trước ngực hồi lâu nhưng vẫn lạnh lẽo y như trước.

Đó là mũ cài ngày ấy hắn tháo ra cho Lý Kiến Thành, dưới ánh trăng, những viên dạ minh châu nhỏ trở nên rực rỡ khác thường.

Chỉ cần nhìn thấy vật này, hắn liền nhớ lại đêm đó ở bên giường, Lý Kiến Thành nhíu chặt đôi mày, sắc mặt tái trắng, mái tóc xõa xuống như tơ, vạt áo mở rộng…… Vẻ mong manh ngày thường khó gặp đó, mỗi khi hồi tưởng lại vẫn đẹp đẽ đến động lòng người.

Lý Thế Dân ngắm nghía hồi lâu rồi từ từ siết chặt bàn tay lại.

Mũ cài này rốt cuộc vẫn chưa có cơ hội trả cho đại ca. Hắn thở dài một hơi, cuối cùng đẩy cửa bước vào phòng.

6. Chương 5

Editor: Khúc Nam

Beta: Thanh Du

*****

Hôm sau, Lý Uyên để gia quyến và một số thần tử ở lại Thái Nguyên, sai Lưu Văn Tĩnh lên phương bắc liên lạc với Đột Quyết, mang danh đi cầu viện binh nhưng thực chất là thăm dò động tĩnh. Còn ông dẫn ba vạn nhân mã cùng hai con trai lớn và chúng thần dưới trướng, khởi sự từ Thái Nguyên, hành quân về phương nam với khí thế hùng hồn.

Trước khi Lưu Văn Tĩnh lên đường, Lý Kiến Thành đến nhờ y gửi giúp một bức thư. Lưu Văn Tĩnh cung kính tiếp nhận, chưa xem qua đã lập tức nhét vào tay áo, nói: "Thần nhất định sẽ tự tay giao thư này cho Đốt Bật tướng quân."

Lý Kiến Thành khẽ nhíu mày, hỏi: "Ngài chưa xem qua nó, sao biết thư này không gửi cho Thủy Tất Khả Hãn?"

Lưu Văn Tĩnh đáp: "Thủy Tất Khả Hãn tuổi tác đã cao, Đốt Bật tướng quân đang lúc tráng niên, tay nắm trọng binh, nghe nói tính tình vô cùng phóng khoáng. Nếu là thần, thần cũng sẽ tìm cách kết giao tình với Đốt Bật tướng quân giống như thế tử."

Tuy không biết rõ toàn bộ sự việc, nhưng chỉ nói mấy câu đã cho thấy y chẳng những hiểu rõ thế cục, mà còn có thể biện lý lẽ rành mạch, quả không phải hạng tầm thường. Âm thầm thán phục xong, Lý Kiến Thành cười nói: "Chẳng trách phụ thân kính trọng tiên sinh như vậy, Kiến Thành đã được thụ giáo."

Lưu Văn Tĩnh thản nhiên đáp lễ, cũng không ở lại lâu, lập tức cáo từ mà đi.

*****

Đại quân khởi binh vào tháng bảy, một đường hướng thẳng xuống Trường An ở phương nam. Nhờ cái danh nhân đức lưu truyền rộng rãi sau trận Tây Hà nên các thành nhỏ trên đường hành quân phần lớn đều nộp vũ khí xin hàng. Tuy cũng gặp phải sự chống đối nhưng lực lượng rất yếu ớt, không đủ tạo thành uy hiếp.

Đang hành quân thuận lợi suốt quãng đường đầu tiên thì trời bỗng đổ mưa ngâu, một trận mưa kéo dài suốt mấy ngày liền không ngớt. Bởi lo lắng cho lương thảo phía sau nên Lý Uyên hạ lệnh toàn quân di chuyển chậm lại. Nhưng vì một trận mưa ấy, đoàn chở lương thảo chốc lát đã rớt lại phía sau.

Mà chính lúc này, tiền phương lại đưa tới cấp báo: Tây lưu thủ Đại vương của triều Tùy (là Dương Hựu đó) phái Tống Lão Sinh dẫn hai vạn tinh binh đóng ở Hoắc Ấp, đồng thời cử Khuất Đột Thông trấn giữ Hà Đông.

Trong doanh trướng, Lý Uyên đưa chiến báo cho Lý Kiến Thành và Lý Thế Dân xem, thở dài: "Tống Lão Sinh, Khuất Đột Thông đều là danh tướng của triều Tùy, cử hai kẻ này đóng ở Hoắc Ấp, Hà Đông, vừa nghĩ đã biết sẽ phải trải qua hai trận ác chiến!"

Lý Kiến Thành xem chiến báo xong bèn đến gần tấm địa đồ treo cao, nói: "Hoắc Ấp và Hà Đông tiếp giáp nhau, một nơi gặp nạn, nơi kia có thể lập tức đến cứu. Nếu không cẩn thận có thể rơi vào cảnh đón địch hai phía."

Lý Thế Dân tiếp lời: "Tập kích là thượng sách để tấn công Hoắc Ấp, đợi đến khi bên Hà Đông nhận được tin tức thì cũng đã quá muộn."

"Việc này làm sao vi phụ không biết?" Lý Uyên đi đến bên cửa sổ, thở dài: "Nhưng trận mưa này cứ kéo dài không ngớt, đoàn lương thảo lại chưa đuổi kịp, dù muốn tốc chiến tốc thắng nhưng trời không thuận theo thì làm gì được đây?"

"Phụ thân đừng lo lắng," Lý Kiến Thành tiến lên một bước, nói: "Nếu đã như vậy, chi bằng chúng ta dựng trại đóng quân ở ngoài thành vài hôm, đợi trời tạnh mưa, lương thảo đến, củng cố binh lực rồi tấn công cũng chưa muộn."

Lý Thế Dân cũng tán thành, Lý Uyên nghe vậy chỉ gật đầu, tỏ ý cứ làm như thế. Nhưng nhìn ra cơn mưa ngoài cửa sổ, liền cảm thấy dường như trước kia đã quá thuận lợi, hiện giờ tất cả khó khăn mới đồng loạt ùa tới.

Lý Kiến Thành và Lý Thế Dân rời khỏi doanh trướng. Thấy Lý Kiến Thành tìm một con ngựa nhảy lên, Lý Thế Dân vội vã tới gần hỏi: "Đại ca muốn đi đâu vậy?"

Lý Kiến Thành đáp: "Đi ra ngoại thành xem thử." Lý Thế Dân biết chắc anh muốn đi tra xét địa hình Hoắc Ấp, bèn thuận miệng hỏi: "Đại ca cho Thế Dân đi cùng được không?"

Lý Kiến Thành đã vung roi ngựa, chỉ đáp một câu: "Nếu ngươi muốn đi thì nhanh lên."

Lý Thế Dân nghe vậy mừng rỡ, lập tức kiếm một con ngựa khác đuổi theo.

Hai người một đường rong ruổi, thoáng chốc đã tới một khoảnh đất rộng gần Hoắc Ấp. Hiện giờ dù mưa đã ngớt đi một chút, nhưng vẫn lất phất không ngừng. Lý Thế Dân sóng ngựa đi bên Lý Kiến Thành, thấy hai vai anh đã ướt nước, trong lòng chỉ muốn thay anh bung một tán dù che mưa.

Mà lúc này Lý Kiến Thành đã dừng ngựa, xoay người nhảy xuống. Anh buộc ngựa vào một gốc cây lớn rồi bước tới gần vách đá dựng đứng, lẳng lặng ngắm nhìn, rất lâu không lên tiếng.

Lý Thế Dân cũng buộc ngựa, bước tới gần anh, xa xa trước mắt hai người chính là thành Hoắc Ấp. Đầu thành cờ bay phất phới, binh mã đi tới đi lui, đủ thấy Tống Lão Sinh chắc chắn đã chuẩn bị rất chu đáo để ứng chiến.

Lý Thế Dân nói: "Đại ca đã nghĩ ra kế sách phá địch chưa?"

Lý Kiến Thành nhìn về phương xa, lặng lẽ lắc đầu, nói: "Thành Hoắc Ấp kiên cố, lại có đại quân đóng giữ. Tuy là tập kích, nhưng nào có chuyện dễ dàng như thế?"

Lý Thế Dân thấy thần sắc anh hơi ảm đạm, liền nói: "Đại quân ta thiếu gì tướng hiền quân giỏi, sao lại không đánh nổi? Để ta tìm phụ thân thỉnh chiến, nhất định sẽ mang đầu Tống Lão Sinh trở về!"

Lý Kiến Thành nghe vậy thì cười nhẹ: "Nếu Tống Lão Sinh chịu ra khỏi thành nghênh chiến thì tốt quá rồi, chỉ e gã ỷ vào thành trì kiên cố, dễ thủ khó công, chỉ thủ vững không rời. Đại quân ta lặn lội đường xa đến đây, dù là lương thảo hay sĩ khí đều đã hao mòn, e rằng sẽ không chịu nổi."

Lý Thế Dân do dự lên tiếng: "Vậy thì dụ địch xuất chiến."

"Tống Lão Sinh này không giống với Cao Đức Nho," Lý Kiến Thành khẽ thở dài, nói: "Việc này… Còn phải bàn bạc cẩn thận."

Cuộc nói chuyện chấm dứt, giữa hai người chỉ còn sự im lặng.

Lý Thế Dân quay sang, chỉ thấy gương mặt nghiêng của Lý Kiến Thành gần trong gang tấc, dưới màn mưa che phủ bỗng trở nên nhạt nhòa không thực. Sắc mặt anh dù vẫn bình thản như ngày thường, trên hàng mi dài lại mơ hồ đọng lại hạt mưa, tóc cũng ươn ướt, toàn thân bỗng trở nên nhu hòa hơn rất nhiều.

Yên lặng nhìn ngắm hồi lâu, trong đầu Lý Thế Dân tràn ngập muôn vàn hình ảnh, nhất thời hoảng hốt. Trong cơn mông lung, bỗng nhớ ra một câu hỏi vẫn quanh quẩn trong đầu bấy lâu nay, Lý Thế Dân không kìm lòng được mà mở lời: "Đại ca có thể cho Thế Dân biết ngày ấy huynh té xỉu… là vì sao không?"

Lý Kiến Thành vốn đang nhìn đăm đăm vào một chỗ, cõi lòng ngổn ngang, vẫn chưa nhận ra ánh mắt của Lý Thế Dân. Nghe hắn nói vậy, anh quay đầu lại, vừa hay đối diện với đôi mắt đối phương, một đôi mắt mang theo chờ mong tha thiết, một đôi mắt trong veo không hề che giấu điều gì.

Anh hơi ngẩn người, dường như một lúc lâu sau mới hiểu câu hỏi của hắn. Lý Kiến Thành cúi đầu cười nhạt, vươn tay vỗ nhẹ lên vai Lý Thế Dân, trả lời: "Chỉ là một cơn đau tim thôi, cũng không đáng ngại."

Dù cơn đau ấy cũng nhờ phước ngươi ban cho.

Lý Thế Dân khẽ nghiêng đầu nhìn bàn tay đang đặt trên vai mình, những đốt ngón tay thon dài mảnh khảnh, làn da trắng muốt khiến hắn vô thức duỗi tay nắm lấy. Mu bàn tay đó âm ẩm, còn mang theo hơi lạnh, không hiểu vì sao cảm giác này lại khiến lòng hắn nháy mắt đã tan chảy.

"Đại ca mắc căn bệnh này từ khi nào, vì sao không mời thầy thuốc đến chữa trị?" Bàn tay Lý Thế Dân hơi siết chặt, cúi đầu không nhìn anh, giọng nói trầm hẳn xuống.

Lý Kiến Thành để mặc cho Lý Thế Dân nắm tay mình, nhìn lướt qua vai hắn về phía thành Hoắc Ấp, bình thản nói: "Khi ở Hà Đông đã mời đại phu khám thử, họ nói chỉ có thể dùng thuốc điều trị lâu dài, không

thể chữa tận gốc, cũng chẳng biết là bệnh gì." Dừng một lát rồi cười nói, "Vả lại đây chỉ là bệnh vặt, phát bệnh thì đau một lúc rồi hết, không có gì đáng ngại cả."

Thật ra so với nỗi đau khi trúng một tên từ người thân thiết nhất, chút đau đớn vặt vãnh ấy đã thấm vào đâu?

Lý Kiến Thành từ từ nhắm mắt tự giễu thầm, nhưng dáng vẻ ấy rơi vào mắt Lý Thế Dân lại trở thành vô cùng tịch mịch. Tay hắn hơi vận sức nắm chặt tay Lý Kiến Thành, trong thoáng chốc, hắn chỉ hận không thể kéo người kia vào lòng ôm thật chặt.

Dù cho đó chính là đại ca của mình.

Đúng lúc này, một tiểu giáo cưỡi ngựa phi nước đại từ xa chạy tới. Tiếng vó ngựa lộc cộc xáo trộn suy nghĩ của hai người, không khỏi nhìn về phía phát ra âm thanh.

Tiểu giáo nọ vội vàng tới gần hai người, gần như ngã nhào xuống đất rồi mới bò dậy. Gã hốt hoảng quỳ rạp xuống đất, nói: "Thế tử điện hạ, nhị điện hạ, quốc công sai tiểu nhân tới thỉnh hai vị lập tức trở về, có việc quan trọng cần thương nghị."

Lý Kiến Thành và Lý Thế Dân thấy vẻ mặt hoảng hốt của gã, trong lòng biết nhất định đã xảy ra chuyện lớn, cũng không hỏi nhiều mà lập tức xoay người lên ngựa, vội vàng phóng theo tiểu giáo nọ trở về.

Trở lại quân doanh, hai người còn chưa kịp thay quần áo đã vội vàng vào trướng Lý Uyên. Ông đang đứng giữa doanh trướng, quay lưng ra cửa, im lặng quan sát tấm địa đồ treo cao.

Hai người nhìn nhau, rồi Lý Kiến Thành chắp tay nói: "Không biết phụ thân gọi con và Thế Dân trở về là có chuyện gì cần phân phó?"

Lý Uyên không quay lại, nghe vậy thở dài một tiếng, nói: "Lưu Văn Tĩnh gửi cấp báo nói mấy ngày nay Khả Hãn Đột Quyết qua lại thân thiết với Lưu Vũ Chu, nghi là có ý muốn đem quân đánh Thái Nguyên."

Lý Kiến Thành và Lý Thế Dân nghe vậy đều giật mình kinh ngạc.

Lưu Vũ Chu kia nguyên là giáo úy Ung Dương phủ của triều Tùy, năm đó tháng hai khởi sự, đến tháng ba đã xưng đế, chiếm cứ Mã Ấp, từ đó đến giờ vẫn luôn nương tựa Đột Quyết, qua lại thân thiết với chúng. Hiện giờ đại quân của Lý Uyên xuôi nam, nếu hắn bắt tay với Đột Quyết tấn công Thái Nguyên thì hậu quả đã rõ mười mươi.

Lý Kiến Thành suy nghĩ chốc lát rồi lên tiếng: "Phụ thân, tin tức này đã xác nhận là thật chưa ạ?"

Lúc này Lý Uyên mới quay lại, nói: "Trong thư Lưu Văn Tĩnh chỉ nói y đã dốc toàn lực để giao thiệp với Đột Quyết, nhưng dù tin này là thật hay giả thì chúng ta cũng không thể khinh thường. Trước khi chiếm được Quan Trung, Thái Nguyên chính là hậu phương không thể lay chuyển; nếu đánh mất Thái Nguyên, đại quân ta sẽ không còn đường lui. Huống chi thân nhân của nhiều binh tướng còn ở lại đó, Thái Nguyên xảy ra chuyện, quân tâm chắc chắn sẽ dao động."

Lý Kiến Thành nghe giọng ông cũng mơ hồ hiểu ra điều gì, liền tiếp lời: "Phải chăng phụ thân có ý muốn dỡ trại quay về cứu Thái Nguyên?" Thực ra trong lòng anh hiểu rất rõ, dựa vào hoàn cảnh hiện giờ, đại quân chẳng qua chỉ có hai con đường để đi: Tiếp tục tiến xuống phương nam đánh hạ Quan Trung, hoặc lùi về cứu viện Thái Nguyên.

Lý Uyên nói: "Vừa rồi ta đã triệu đám Bùi Tịch đến bàn bạc, bọn họ đa phần đều muốn quay về cứu Thái Nguyên." Lại thở dài một hơi: "Vi phụ…… cũng vô cùng khó xử."

Lời vừa mới dứt đã thấy Lý Thế Dân tiến lên một bước, cướp lời: "Phụ thân! Quân ta đã hạ liên tiếp vài thành, nếu chúng ta quay về bây giờ thì bao nhiêu công sức khó nhọc coi như đổ xuống sông xuống biển, xin phụ thân suy xét!"

Lý Uyên trầm mặc một lát mới chuyển sang con trưởng của mình,"Kiến Thành, ý con thế nào?"

Lý Kiến Thành đáp: "Ý của con cũng giống Thế Dân."

Lý Uyên hơi hơi nhíu mày, thái độ của Lý Kiến Thành hiển nhiên có phần vượt ngoài dự liệu của ông. Nhưng lời của thế tử dù sao cũng hết sức quan trọng, vì thế ông dừng lại một chút rồi mới mở miệng: "Kiến Thành, con hãy nói ra lý do của mình đi."

"Dạ." Lý Kiến Thành tiến lên một bước, nói,"Lưu Vũ Chu tuy cùng một giuộc với Đột Quyết, nhưng dù sao cũng không thể đồng tâm hiệp lực, trong khi qua lại tất sẽ có chỗ nghi kỵ lẫn nhau. Đột Quyết chẳng qua chỉ muốn cướp lương tiền, Thái Nguyên tuy trù phú nhưng đường xá lại quá xa xôi. So ra thì Mã Ấp mà Lưu Vũ Chu chiếm đóng cũng giàu có hơn những nơi khác, Đột Quyết có thật sẽ bỏ gần lấy xa, đánh đến tận Thái Nguyên? Đây là điểm thứ nhất."

Lý Uyên thấy anh cố ý ngừng lại, bèn giục: "Kiến Thành cứ nói tiếp đi."

"Thứ hai, tạm thời không nói việc này còn chưa rõ thực hư, nhưng nếu chúng ta nửa đường quay về, xét trong quân e là sẽ dấy lên bạo loạn; xét bên ngoài, chỉ tổ khiến cho kẻ khác đục nước béo cò." Giọng Lý Kiến Thành trở nên khẩn thiết,"Như thế trong ngoài đều đón địch, cho dù ban đầu Đột Quyết vốn không có ý muốn đánh Thái Nguyên thì lúc này chắc chắn sẽ thừa nước đục thả câu; mà hai người Tống Lão Sinh, Khuất Đột Thông đóng ở phía nam há lại ngồi yên, bỏ qua cơ hội này? Như thế chúng ta chắc chắn sẽ đón địch hai mặt!"

Nghe đến đây, Lý Uyên hơi hơi nhíu mày, rõ ràng đang cân nhắc. Lý Kiến Thành nói xong một tràng thì khẽ đảo mắt, vừa hay lại bắt gặp ánh mắt của Lý Thế Dân bên kia. Nét mặt Lý Thế Dân trông rất gấp gáp, tựa như có thiên ngôn vạn ngữ muốn nói ra. Lý Kiến Thành chứng kiến tất cả, cuối cùng gật đầu ra hiệu với hắn.

Lý Thế Dân lập tức chắp tay nói: "Phụ thân, đại ca nói rất đúng. Huống chi đại quân ta đang lúc sĩ khí cực thịnh, gươm giáp đầy đủ, mà Tống Lão Sinh kia lại là kẻ nóng nảy khinh xuất, không đáng lo ngại. Giờ ta chỉ cần chờ thêm mấy ngày nữa cho lương thảo đuổi kịp, mưa tạnh là tiến quân. Thế Dân xin lấy mạng mình ra cam đoan, quân ta tất phá Tống Lão Sinh!" Dứt lời liền quỳ xuống.

Hắn nói bằng giọng điệu hết sức hùng hồn, Lý Uyên nghe vậy đã hơi động dung, chỉ khẽ gật đầu.

Lý Kiến Thành thừa biết trong lòng ông chung quy vẫn còn vài phần lo lắng, liền liếc nhìn Lý Thế Dân, kế đó tiến lên nói: "Phụ thân, con thường nghe 'Binh mã chưa động, lương thảo đã đi rồi', giờ này lương thảo còn chưa tới, phụ thân lo lắng trong lòng cũng là hiển nhiên." Dừng một chốc, "Kiến Thành có một kế, mong được chia sẻ nỗi lo này với phụ thân."

Lý Uyên bèn hỏi: "Kiến Thành có kế gì?"

(Hai cha con nhà này thích vờn vờn nhau nhỉ, không như em Dân có bao nhiêu là dốc tuột ra bằng sạch =)))

Lý Kiến Thành tiếp: "Gần đây đại khái có hơn mười thôn xóm, phụ thân có thể phái người mượn lương của bách tính xung quanh. Từ giờ đến khi lương thảo đuổi kịp, tất có thể đáp ứng nhu cầu tạm thời. Kiến Thành bất tài, xin đứng ra đảm đương việc này!" Lời vừa dứt cũng lập tức quỳ xuống.

Lý Uyên nhìn hai đứa con đang quỳ dưới đất, vẫn lặng thinh không nói.

Kiến Thành chắp tay nói: "Việc quân như lửa, tiến hay lui xin phụ thân mau quyết định!"

Lý Uyên im lặng hồi lâu, cuối cùng thở ra một hơi rất dài, nói: "Có lẽ vi phụ già rồi, từ lâu đã mất đi khí phách liều lĩnh táo bạo của lớp trẻ các con. Lời hai con nói ra từng câu từng chữ đều có lý, vi phụ sẽ nghe lời các con…… đánh cược một lần!"

Hai người quỳ dưới đất nghe vậy tức khắc tỏ vẻ vui mừng, nói: "Phụ thân anh minh!"

Lúc này sắc mặt của Lý Uyên mới dịu đi vài phần, ngữ điệu có phần bất đắc dĩ: "Hai huynh đệ các con kẻ xướng người họa, chẳng mấy chốc đã thuyết phục được vi phụ." Dừng một chút, bước đến nâng hai người dậy, vỗ vai cả hai mà nói, "Trận chiến này phải nhờ cậy vào hai con rồi!"

Lý Thế Dân âm thầm thở phào một hơi, nghe ông nói vậy thì ngây người, đảo mắt nhìn sang Lý Kiến Thành. Anh vẫn chưa nhìn lại hắn, đôi mắt khép hờ toát ra vẻ bình thản, mà bên môi vẫn còn sót lại một tia vui sướng.

Lý Thế Dân thoáng giật mình. Vừa rồi hai người còn chưa kịp trao đổi trước đã vội tới đây, dưới tình thế cấp bách bỗng không mưu mà hợp, mỗi người một câu, cuối cùng ngăn cản được ý muốn lui binh của Lý Uyên.

Như thế…… Có tính là một loại ăn ý hay không?

Một loại ăn ý chỉ tồn tại giữa mình và đại ca.

Tiếp tục chương trình lần theo dấu chân lịch sử =)) Đoạn trích này lấy từ cuốn 2 của "Đại Đường sáng nghiệp khởi cư chú" tương ứng với sự kiện Kiến Thành và Thế Dân can Lý Uyên rút quân trong chương 5 này:

, , : " , ." , , : " , . , . , , . " , , .
, . , . , . , : " " : " , , , . , , , . , , ,
, , . , , , . . , , , , , . , . , . , , , . ,
. , . , . , . , . , . , . , ." : " , . , . , ." ,

7. Chương 6

Editor: Thanh Du

Beta: Khúc Nam

*****

Lý Thế Dân thúc ngựa đứng nghiêm, liếc mắt một cái liền thấy Lý Kiến Thành bước ra từ một căn lều cỏ. Hôm nay Lý Kiến Thành vận huyền y kim quan, toàn thân toát lên mấy phần khí vũ uy nghi. Lúc này trong tay anh cầm một quyển sách, hơi hơi nghiêng đầu, nói gì đó với tiểu giáo bên cạnh.

Từ khi Lý Uyên hạ quyết tâm tiếp tục nam hạ, chỉ mấy ngày sau mưa đã tạnh hẳn, bầu trời trong xanh như trước, mà hậu phương lại truyền tin lương thảo vài ngày nữa sẽ đến. Hôm nay Lý Thế Dân chỉ huy toàn quân phơi y giáp xong bỗng nhớ ra Lý Kiến Thành dẫn người đi mượn lương khắp nơi đã được mấy ngày, liền nổi hứng muốn đi xem xét.

Lúc này hắn thấy trong thôn xóm nườm nượp binh lính đi lại, họ tất bật mang gạo và mì từ các hộ dân đến một căn lều nhỏ dựng ở đầu thôn.

Lý Thế Dân nghe nói họ đi qua thôn làng nào, mới đầu đều bị dân chúng chống cự. Dù sao bồ thóc đầy hay vơi đối với dân cũng là chuyện sống còn; hai chữ "mượn lương" có thể khiến họ tin tưởng hay không, chung quy vẫn là việc khó.

Đang lúc trầm ngâm, chợt nghe cách đó không xa nổi lên một trận xôn xao. Lý Thế Dân nhìn theo hướng âm thanh, chỉ thấy một ông lão lăm lăm cây gậy trong tay lao vào Lý Kiến Thành. Bị mọi người ngăn cản, ông lão ngã chổng kềnh ngay cạnh Lý Kiến Thành.

Trong lòng Lý Thế Dân bắt đầu căng thẳng, liền xuống ngựa, rút kiếm chạy ào qua đó.

Chỉ thấy Lý Kiến Thành không những ra hiệu cho mọi người buông ông lão đó ra, mà còn dấn lên vài bước, đỡ ông ta đứng dậy. Ông lão kia không ngờ người này trông như thống soái mà lại tự tay tiến đến nâng mình dậy, mới đầu còn sững sờ một chốc. Nhưng nháy mắt sau ông ta đã hoàn hồn, vung cây gậy trong tay về phía Lý Kiến Thành, đẩy anh ra xa.

Lý Kiến Thành nghiêng mặt đi, cây gậy "vù" một tiếng quét qua mi mắt. Anh lùi lại một bước, đứng thẳng người, còn chưa kịp mở miệng đã thấy một người phóng ra, che chắn trước mặt mình.

"Điêu dân phương nào cả gan đụng đến đại ca ta?" Lý Thế Dân lăm lăm trường kiếm, tạo thế rồi xông lên.

Lý Kiến Thành vội quát: "Thế Dân, đừng manh động!"

Lý Thế Dân nắm chặt chuôi kiếm, dằn lòng hồi lâu cuối cùng cũng chịu lui về, bất mãn nói: "Đại ca, vừa rồi huynh đối xử lễ độ với lão, lão lại xuống tay đả thương huynh, hạng điêu dân này còn để lại làm gì?"

Lý Kiến Thành đỡ lấy cổ tay hắn, đè trường kiếm trong tay hắn xuống, nói: "Chúng ta tới mượn lương, nếu động chân động tay thì khác chi kẻ cướp?" Dứt lời bèn liếc mắt ra hiệu cho hắn đừng kích động, rồi mới nhìn sang ông lão đang bị mọi người giữ lại.

"Thả ông ấy ra." Anh lại tiếp tục hạ lệnh cởi trói.

Ông lão kia được buông ra, nhưng cây gậy thì đã bị giữ lại. Ông ta nhìn quanh quất, nhìn vị công tử khí độ bất phàm trước mặt, lại nhìn gã tướng quân đứng sau lưng anh đang trợn mắt nhìn mình, cuối cùng cúi đầu im lặng.

Lý Kiến Thành nói: "Lão nhân gia có lời gì xin cứ nói."

Ông lão kia do dự một lát, cuối cùng nghiến răng oán hận nói: "Người ta thường nói Đường quốc công Lý Uyên là người khoan dung nhân hậu, mà hôm nay lại phái người cướp lương của ta, thì ra ông ta cũng cùng một giuộc với đám trộm cướp kia mà thôi."

Lý Kiến Thành nói: "Chúng ta đã thông báo rõ hôm nay tới mượn lương, sao lại nói là cướp?"

"Trò hề này đã bị quan phủ dùng không biết bao nhiêu lần rồi!" Ông lão kia cười khẩy một tiếng, "Cái giấy biên nhận kia chẳng qua là một tờ giấy vụn, nếu dám đến đòi lương sẽ được nếm mùi thượng cẳng chân hạ cẳng tay. Gọi là 'mượn lương', thực ra có khác gì cướp lương đâu?" Nói đến đây, giọng điệu đã có phần nghèn nghẹn.

Lý Kiến Thành nghe vậy khẽ giật mình, vội vàng bước lên nâng ông lão dậy, nói: "Tùy đế vô đạo, người người đều biết. Mà Đường quốc công Lý Uyên thì đúng như lời lão nhân gia nói, là người khoan dung nhân hậu. Quân ta là đoàn quân chính nghĩa, đi đến đâu cũng không mảy may tơ hào của dân, những lời này lão nhân gia hẳn cũng đã nghe từ lâu, xin chớ nghi ngờ."

Anh giỏi mị dân vãi ra anh à, đúng là chính trị gia chuyên nghiệp =)))

Ông lão kia nghe vậy, vẫn nhìn anh bằng ánh mắt hoài nghi. Lúc này rất nhiều người trong thôn thấy có vụ lùm xùm, đã vây kín xung quanh mà hóng.

"Không dám giấu lão nhân gia, mấy ngày gần đây chúng ta mượn lương khắp nơi, đều do mấy hôm trước mưa to cản đường, lương thảo không đến kịp, đúng là chuyện bất đắc dĩ." Lý Kiến Thành nhìn lướt xung quanh, liền đó thở dài một tiếng, "Nhưng Đường quốc công chí ở thiên hạ, nhất ngôn cửu đỉnh, sao có thể là hạng người không giữ lời hứa, chỉ biết nói suông? Thứ nhất, những nơi Kiến Thành đã đi qua đều phải đong đếm trước rồi mới mượn sau, mỗi hộ chỉ mượn ba phần, đảm bảo bách tính vẫn còn thóc trong bồ; thứ hai, trong mấy ngày này đi qua những thôn làng nào, mượn mỗi hộ bao nhiêu lương Kiến Thành đều ghi lại rõ ràng trong đây. Ngày sau đợi đến khi lương thực sung túc, tất sẽ trả các vị kèm thêm hai phần lời, tuyệt không có sai sót."

Ngữ điệu anh ung dung, từng câu từng chữ đều tha thiết lại có lý lẽ, vừa nói vừa ra hiệu cho tiểu giáo đưa sổ sách cho ông lão kia xem. Ông lão cầm lấy, mở ra xem, thấy mỗi danh mục quả thực đều ghi chép rõ ràng, không chút mập mờ, nhất thời lặng thinh không nói.

Lý Kiến Thành mỉm cười, lại nói: "Nếu như lão nhân gia vẫn không chịu tin lời ta, không bằng để ta lập văn tự, lấy thanh danh ra đảm bảo, được chứ?" Dứt lời phân phó tiểu giáo mang bút và mực đến.

Ông lão kia nghe vậy thì cả kinh, lập tức quỳ xuống, nói: "Lý đại tướng quân không cần phải làm thế, lão hủ tin!"

Lý Kiến Thành lần thứ ba nâng ông lão dậy, cười nói: "Vậy Kiến Thành xin thay mặt toàn quân cảm tạ lão nhân gia."

Đợi ông lão đi rồi, Lý Thế Dân nãy giờ vẫn đứng phía sau mới bước lên, cảm khái: "Thủ đoạn của đại ca, đến hôm nay Thế Dân mới thật sự được chứng kiến." Ngày thường Lý Kiến Thành vẫn luôn giữ thái độ văn

nhã nhu hòa, hôm nay được thấy mới biết cái gì gọi là lấy nhu thắng cương, mới biết cái "nhu" của Lý Kiến Thành cũng giống như nước, nhìn qua cứ ngỡ vô lực nhưng thực ra lại đủ sức xuyên đá.

Lý Kiến Thành nghe vậy, nét mặt vẫn không mất đi vẻ bình thản, cúi đầu lật giở cuốn sổ trên tay, chỉ nhàn nhạt nói: "Nếu để mất lòng dân sẽ khó mà lấy lại, việc này không cho phép ta được sơ xuất nửa phần." Dừng một chốc, trả lại quyển sổ cho tiểu giáo, anh quay đầu nhìn sang Lý Thế Dân: "Ngày phát binh đã cận kề, việc chuẩn bị lương thực không thể trì hoãn, thứ cho đại ca không có thời gian phụng bồi ngươi." Dứt lời cũng không đợi Lý Thế Dân đáp lại đã xoay người rời đi.

Lý Thế Dân đứng ở đằng xa, lặng lẽ nhìn bóng áo đen dần dần mất hút. Không hiểu vì sao, hắn cảm thấy Lý Kiến Thành mới vừa rồi còn trò chuyện thân mật với ông lão kia, nhưng đến khi đối mặt với mình lại trở nên lãnh đạm xa cách.

Có lẽ đây chỉ là ảo giác của mình mà thôi. Nhưng trước khi lên ngựa hắn chợt qua đầu lại nhìn bóng dáng đang xa dần kia, cuối cùng vẫn không đủ dũng khí tiếp tục lại gần. Lý Thế Dân tự cười nhạo chính mình, xoay người lên ngựa mà về.

*****

Dựa vào số lương thảo Lý Kiến Thành mượn được, toàn quân lại đợi thêm mấy ngày, cuối cùng phía sau cũng kịp vận lương tới. Lý Uyên mừng rỡ, tức thì hạ lệnh chỉnh đốn tam quân, kế đó tự mình dẫn quân nam hạ, đóng trại trong vòng năm trăm dặm ngoại thành Hoắc Ấp.

Ngày kế, đại quân đã bố trí ổn thỏa, lập tức xuất phát tiến về hướng thành Hoắc Ấp. Lý Uyên cầm trung quân, quân vây kín thành, đứng đối trận với đám người Tống Lão Sinh trên mặt thành.

Thành Hoắc Ấp cờ bay phất phới, Tống Lão Sinh vận giáp trụ, chống kiếm đứng trên đầu thành, thấy Lý Uyên đã đến dưới thành liền cười mắng: "Thì ra là tên nhãi Lý Uyên, cỡ như ngươi cũng dám ngông cuồng mưu đoạt giang sơn Đại Tùy ta?"

Lý Uyên đứng yên dưới thành, chỉ cười nói: "Chỉ tiếc ngày lão phu đánh đến thành Lạc Dương, Tống tướng quân sẽ không được thấy."

Tống Lão Sinh cười lạnh đáp: "Lão phu không được thấy ngày đó, nhưng lại thấy ngày chính tay mình lấy cái đầu chó của ngươi."

Lý Uyên vẫn cười,"Tống tướng quân dầu gì cũng là danh tướng một đời, lại chỉ chăm chăm co đầu rụt cổ trong thành để nghênh đón đại quân ta sao?"

Hai người lời qua tiếng lại mấy hồi, nhưng vẫn án binh bất động. Có thiên tướng khuyên Lý Uyên hạ lệnh công thành, nhưng ông chỉ lắc đầu nói: "Hãy đợi một lát."

Thật ra ông đã bí mật phân phó Lý Kiến Thành, Lý Thế Dân mỗi người mang một đội nhân mã, chia nhau mai phục cửa Nam và cửa Đông thành Hoắc Ấp, nên lúc này ông cần phải kiên nhẫn chờ đợi, câu kéo chút thời gian. Chỉ mong Tống Lão Sinh kia sẽ không tử thủ trong thành như ông vẫn lo lắng.

Hai phương lại đấu võ mồm qua lại vài bận nữa, Lý Uyên mới quay đầu thấp giọng hạ lệnh cho thiên tướng. Thiên tướng nghe xong, lại truyền lệnh xuống đại quân.

Tống Lão Sinh đứng trên thành thấy thế, đang định ra lệnh phòng thủ, nào ngờ đại quân của Lý Uyên vẫn không hề nhúc nhích, chỉ đồng loạt ngẩng đầu nhìn lên mặt thành mà hô lớn, cẩn thận lắng nghe, thì ra là một câu ca dao:

"Triều Tùy có danh tướng, tên gọi Tống Lão Quy. Đối trận chỉ cười nhạt, mai cứng còn sợ chi?"

Mấy vạn người cùng đồng thanh hô lớn, câu thơ kia cứ vang lên không dứt, quanh quẩn khắp trong ngoài thành. Lý Thế Dân phục kích ở cửa Đông, nghe tiếng hô đất rung núi chuyển này, bất giác âm thầm bật cười. Nghĩ bụng câu ca dao này bị đại ca xuyên tạc quả là cay nghiệt, Tống Lão Sinh nghe những câu này mà không xuất chiến, chẳng phải tự thừa nhận mình chính là con rùa đen rút đầu?

Trong lúc suy nghĩ, đã thấy cửa thành mở rộng, một đội nhân mã phi nước đại ra, ước có hơn ngàn người. Lý Thế Dân ra hiệu cho thuộc hạ án binh bất động, bản thân thì cẩn thận quan sát đội nhân mã kia, chỉ

thấy trong số đó không có Tống Lão Sinh. Lại nhìn lên đầu thành, cũng chỉ thấy bóng dáng vài viên tướng khác.

Lập tức phái người đi dò la tin tức ở cửa Nam, chẳng mấy chốc đã có hồi báo nói Tống Lão Sinh kia dẫn hơn vạn quân còn lại ào ra từ cửa Bắc, kết hợp với nhân mã ở cửa Nam này, đánh thẳng vào đại quân. Đại quân của Đường quốc công thấy thế, lập tức quay đầu bỏ chạy.

Nghe tiếng vó ngựa rộn ràng như sấm vang lên xung quanh, trong lòng biết rõ kế này đã thành quá nửa, Lý Thế Dân cố gắng kiềm chế bản thân mình, đợi cho âm thanh huyên náo kia xa dần. Đang lúc sốt ruột chợt nghe một tiếng huýt lanh lảnh xuyên qua tiếng chém giết mơ hồ, Lý Thế Dân lập tức hạ lệnh cho hết thảy tướng sĩ trở mình lên ngựa, rút bội kiếm bên hông, hô to với phục binh phía sau: "Xuất binh!"

Cùng lúc đó, Lý Kiến Thành phục kích ở cửa Bắc nhận được ám hiệu của Lý Uyên, cũng dẫn quân đánh ra. Hai đội nhân mã ào ào đổ xuống như thác lũ từ giữa núi rừng, hợp lại ở khoảnh đất trống trước cửa thành.

Quân Tùy đóng trên thành thấy hai đạo nhân mã xông ra, cứ ngỡ đây là phục binh muốn công thành, liền vội vã bắn tên xuống chân thành. Tên rơi như mưa, ào ào bắn xuống, nhưng hai đạo nhân mã vừa hợp nhất đã vội vàng chạy xa khỏi thành, nháy mắt đã vượt ngoài tầm tên bắn. Quân Tùy rối như tơ vò, nhưng chủ tướng Tống Lão Sinh không có mặt, nhân mã trong thành cũng chẳng còn nhiều nên không dám manh động, chỉ ngồi yên xem động tĩnh.

Lý Thế Dân liếc mắt nhìn sang bên kia, thấy Lý Kiến Thành giữa một rừng nhân mã vây quanh, lập tức thúc ngựa đến gần: "Đại ca, giờ này có lẽ phụ thân đã dẫn dụ Tống Lão Sinh kia đi xa. Đường về thành của lão thất phu này đã bị hai ta chặt đứt, chi bằng cấp tốc đuổi theo, chém hắn ở ngoài thành!"

Lý Kiến Thành nhìn về phương xa, bất chợt mỉm cười, nói: "Xem ra chúng ta không cần chạy đi đâu cả."

Lý Thế Dân nghe vậy liền ngước mắt nhìn theo anh, chỉ thấy Tống Lão Sinh đã dẫn theo binh mã hấp tấp chạy về, có lẽ đã biết dưới thành đặt phục binh, sợ mất thành trì. Mà phía sau lưng lão có thể thấy rõ một lá cờ lớn thêu chữ "Lý" đang tung bay đón gió.

Tống Lão Sinh lúc này hiển nhiên là hai mặt đón địch.

Lý Kiến Thành nắm chặt thanh kiếm, giơ lên cao mà hô lớn: "Toàn quân nghe lệnh, bắt sống Tống Lão Sinh!"

Những tiếng hô "Bắt sống Tống Lão Sinh " vang lên không ngớt, rất nhanh đã biến mất giữa tiếng vó ngựa rầm rầm như sấm. Binh mã Lý gia trào dâng sĩ khí, lấy khí thế dời non lấp bể ào ào xông lên từ hai phía, nuốt chửng quân Tùy đang hoảng loạn vào giữa.

"Đại ca hãy tạm lui lại đi, cái đầu của Tống Lão Sinh, Thế Dân nhất định sẽ lấy về cho huynh!" Lý Thế Dân che trước mặt Lý Kiến Thành, xung phong đi đầu. Chém giết một hồi, còn ngại bội kiếm không đủ linh hoạt, liền thuận tay đoạt lấy một cây trường thương của quân Tùy, liên tiếp đâm mấy tên ngã ngựa. Mãi mới lựa được lúc rảnh rỗi mà quay đầu lại, đã thấy Lý Kiến Thành lao vào trận hỗn chiến đâm trái chém phải, dưới ánh nắng chói chang, thanh lợi kiếm trong tay mơ hồ phản chiếu màu đỏ máu.

Anh lúc này ánh mắt sắc bén, từng cử chỉ đều mang theo nét kiên cường quả cảm. Lý Thế Dân xem trọn ở trong mắt, bất giác lại mỉm cười. Nhưng giờ đang lúc kịch chiến, không cho phép hắn mảy may phân tâm. Cảm thấy một cơn gió lướt qua bên tai, hắn nghiêng đầu nhìn sang, vừa hay bắt gặp một người cưỡi ngựa phóng vèo qua trước mặt.

Có người hô: "Đó là Tống Lão Sinh!"

Kế đó hắn nghe tiếng Lý Kiến Thành hô lên ở ngay gần đó: "Thế Dân, nơi này đã có ta chống đỡ. Ngươi mau dẫn người đuổi theo, chớ để hắn vào thành!"

Lý Thế Dân cả kinh, lập tức gật đầu, nâng thương dẫn người thúc ngựa đuổi theo. Nhưng lại có mấy gã quân Tùy hộ vệ xông ra, ngăn ở phía trước, khiến hắn nhất thời không thể tới gần.

Đại quân ở bên dưới, cửa thành Hoắc Ấp tuyệt đối không thể mở ra. Bởi thế đợi cho lão dừng cương dưới thành, trên mặt thành mới buông xuống một sợi dây thừng, tình thế rất cấp bách, có lẽ là muốn kéo người lên thành lâu.

Thấy Tống Lão Sinh đã túm được một đầu dây thừng, Lý Thế Dân lòng như lửa đốt. Đúng lúc này lại nghe phía sau vang lên tiếng ngựa hí, quay đầu đã thấy Lý Kiến Thành mang theo nhân mã đuổi đến gần. Trường kiếm trong tay anh vung lên, nhân mã phía sau liền đồng loạt bắn tên, nhắm thẳng vào Tống Lão Sinh đang treo lơ lửng trên tường thành.

Tống Lão Sinh kia ngày thường dù dũng mãnh hơn người, nhưng cũng không ngăn nổi trận mưa tên rào rào này, trong chốc lát đã trúng vài mũi. Nhưng dù trúng tên, lão vẫn nắm chặt sợi dây thừng đang kéo dần lên trên.

Lý Kiến Thành thấy thế, bèn hạ lệnh cho một viên tiểu tướng đứng gần: "Ngươi mau thúc ngựa trở về, cứ hô 'Tống Lão Sinh đã chết', để đám quân Tùy ngoan cố kháng cự kia hết đường hi vọng!"

Tiểu tướng lĩnh mệnh rời đi, Lý Kiến Thành ngước mắt thấy Tống Lão Sinh vẫn treo lơ lửng trên tường thành, không rõ sống chết ra sao, lại hạ lệnh: "Tiếp tục bắn tên, không được để Tống Lão Sinh kia sống sót vào thành!"

Trong chốc lát, quanh thân Tống Lão Sinh đã cắm đầy tên nhọn, trông như con nhím. Lý Kiến Thành hạ lệnh ngừng bắn, tra bội kiếm vào vỏ, thúc ngựa tiến về phía trước, cao giọng gọi lên mặt thành "Tống Lão Sinh đã chết, đại quân ta chẳng mấy chốc mà phá thành! Nếu các ngươi là kẻ thức thời thì hãy mau mở cửa thành đầu hàng!"

Nhưng lời vừa mới dứt, đã thấy một thanh bội kiếm thình lình bay tới ngay trước mắt.

Thắng lợi đã ở ngay trước mắt, thấy Tống Lão Sinh chết, ai nấy đều thoáng thở phào. Làm sao ngờ được, Tống Lão Sinh đang hấp hối kia lại tích hết khí lực toàn thân lần cuối, phóng ra một kiếm này.

Kiếm vừa rời tay, bàn tay nắm dây thừng đã buông lỏng, cả người rơi xuống dưới chân thành. Thầm nghĩ ngươi đã đánh bại toàn quân ta, ta dù chết cũng phải đoạt đi một đứa con ngươi hết lòng yêu thương.

Thấy thanh lợi kiếm bay tới, Lý Kiến Thành không kịp thúc ngựa né tránh. Đang lúc hốt hoảng, một người đã lao đến che chắn phía trước. Lý Kiến Thành ngây ra mà nhìn, chỉ thấy bóng dáng người kia vụt qua trước mắt rồi ngã nhào xuống ngựa.

Lý Kiến Thành run rẩy toàn thân, nhìn xuống người đang nằm sóng xoài trên mặt đất một thân giáp đen, màu áo xanh biếc.

"Thế Dân……" Anh gọi một tiếng, không hiểu vì sao giọng nói lại hơi phát run.

Lý Thế Dân gắng gượng đứng lên, nhìn anh nhe răng cười, thì thào: "Đại ca, vừa rồi nguy hiểm quá." Nhưng lời vừa dứt đã cúi đầu ho ra một búng máu.

Kiếm kia đang cắm vào ngực trái của hắn, dường như là…… nơi trái tim đập.

Tâm sự của tác giả: Trong lúc viết nảy ra vài suy nghĩ, xin lảm nhảm mấy câu.

Trong truyện này tính cách của Lý Thế Dân sẽ không ngừng phát triển và biến hóa, ban đầu lấy hết gan ruột đối đãi đại ca, về sau lại dần dần trở nên cố chấp.

Mà Lý Kiến Thành bởi vì đã chết đi một lần, cho nên tính cách có vẻ ổn định, nhưng cũng rất mâu thuẫn. Với Lý Thế Dân anh ta vừa hận lại vừa mê muội, cho nên anh ta muốn đóng kín lòng mình, nhưng khó tránh khỏi sẽ có lúc dao động.

Thật ra tôi nghĩ anh ta vốn là người nhân hậu khoan dung, cho dù trùng sinh cũng không thể ngay tức khắc biến thành lòng dạ rắn rết. Điều anh ta muốn làm chỉ là khiến nhãn quan của mình trở nên thông thấu hơn, tin tưởng chính mình chứ không phải quá tin những kẻ giả dối khác.

Lời editor: Mới chương 6 thôi có cần máu chóa vậy không, mình không tin Thế Dân từ sau lao lên mà lại nhanh hơn Kiến Thành xoay người né kiếm tại chỗ @@

Đoạn trích lần này hơi dài, căn bản trận đánh Hoắc Ấp cũng phức tạp hơn đánh Tây Hà:

, , , , . , , . , : “ , . , . , . ” , : “ , , , . , . ,
. , . , , . , , , , . , . , , , .” : “ , . , .” ,
, , , , . , , , . , , , , . , , . , ,
. , , , , , , . , . , , , . , , , . , , , .
, , , , , . , , , , , , . , , , , , , . , .
, , . , , . , . , . , : “ , , . , . , , , . , , . ,
, , , , . , , . , , , .” , , , : “ , , , . , , , . ,
, , . , . , . , . , . , .”

8. Chương 7

Editor: Thanh Du

*****

Lý Thế Dân nằm trên giường, nhìn lên đỉnh màn trước mắt. Nửa thân trên hắn để trần, băng vải trắng xóa cuốn chéo quá nửa, mơ hồ có thể nhìn thấy bên trong lộ ra những vệt máu lấm tấm.

Hắn hơi nghiêng đầu, hai mắt lặng lẽ nhìn ra ngoài cửa, nơi đó mơ hồ truyền đến tiếng nói chuyện được đè thấp.

“Ta biết rồi, cho ngươi lui.” Một lát sau, Lý Kiến Thành nghe chiến báo về số tù binh và thương vong xong, lại phân phó thêm nhiều công việc nữa, cuối cùng mới thấy bóng áo trắng đẩy cửa bước vào.

Lúc này, hơn hai vạn năm ngàn người còn lại sau trận chiến đều đã vào thành Hoắc Ấp.

Hôm qua trước cửa thành, Lý Thế Dân vừa nói ra mấy chữ “nguy hiểm quá”, đã ngã vật ra đất, hôn mê bất tỉnh. Lý Kiến Thành sai người đưa hắn đi trị thương, kế đó không mảy may do dự hạ lệnh cho đại quân tức khắc công thành!

Mệnh lệnh này hạ xuống có phần bất ngờ, thậm chí vượt quá dự liệu của Lý Uyên phía sau. Nhưng ông đã nhanh chóng điều động trung quân tiếp ứng sang, nối liền sau đội nhân mã do Lý Kiến Thành chỉ huy, phát động từng đợt từng đợt công thành nối liền nhau không dứt.

Lúc này thành Hoắc Ấp đã mất chủ tướng, nhân mã lại tổn hao đến chín phần mười, có chống cự chẳng qua cũng chỉ là ngắc ngoải chờ chết. Trận này thực lực hai bên chênh lệch quá lớn, chẳng mấy chốc đã phân thắng bại.

Cho đến hoàng hôn, thành Hoắc Ấp bị phá, Lý Uyên đã xóa đi một mối lo lớn trong lòng, dẫn quân ào ào tiến vào thành.

Ông tiếp thu ý kiến của Lý Kiến Thành, nghiêm lệnh tam quân không những không được quấy nhiễu dân, sau khi vào thành trái lại còn mở kho lương cứu trợ thêm cho dân chúng.

Thành Hoắc Ấp vốn là một trong những trọng trấn của triều Tùy, lương thảo vũ khí đều cực kì sung túc. Lý Uyên chỉ nói Lý Thế Dân trọng thương rồi tạm thời lệnh cho đại quân trú trong thành nghỉ ngơi tiếp tế vài ngày rồi tính tiếp. Còn ông thì gấp gáp vào phòng Lý Thế Dân, đích thân kiểm tra thương thế.

Thanh kiếm Lý Thế Dân đỡ thay Lý Kiến Thành cắm trúng ngực trái, cũng may lệch khỏi tim ba tấc, không lo mất mạng. Lại thêm bản thân hắn cũng là người tập võ, hôn mê một ngày đã dần dần tỉnh lại.

Khi hắn tỉnh lại, ngoài cửa sổ trời vẫn còn tối om, cũng không biết là canh mấy. Dưới ánh trăng mờ, Lý Thế Dân chỉ thấy một người ngồi cạnh cái bàn gần đó, chống tay lên trán. Nhìn kỹ hơn một chút, người ấy vận áo trắng mộc mạc, mắt nhắm hờ, nét mặt lộ ra vài phần mỏi mệt.

Là đại ca. Không biết anh đã đợi ở đây bao lâu?

Nghĩ đến đây, trong lòng Lý Thế Dân nổi lên cảm giác bồn chồn. Chẳng hiểu vì sao hắn lại nghĩ, để đổi lấy phút giây này, dù có thay anh đỡ thêm vài kiếm cũng đáng lắm.

Hắn vẫn luôn lặng lẽ ngắm nhìn đại ca. Nhìn anh bừng tỉnh mỗi khi có tiếng thuộc hạ bẩm báo, nhìn anh đứng dậy theo người nọ ra cửa nói thầm, nhưng mỗi khi anh đẩy cửa quay vào, Lý Thế Dân lại nhắm mắt, tiếp tục giả vờ hôn mê.

Bỗng hắn loáng thoáng nghe tiếng chân rất khẽ của Lý Kiến Thành bước tới bên giường. Sau đó bước chân ngừng lại, cả người cũng chầm chậm thả lỏng.

Kì thực hắn đã sớm nhận ra, hai người càng trưởng thành thì dường như càng khó thân mật gắn bó như hồi nhỏ ở Lạc Dương. Sự xa cách của Lý Kiến Thành như có như không, chẳng thể đong đếm, mà bản thân hắn cũng có lý do không thể mở miệng.

Chi bằng cứ nhắm mắt, trái lại càng thản nhiên.

Lý Kiến Thành lặng lẽ đứng ở đầu giường, ngắm Lý Thế Dân an tĩnh nằm đó, lồng ngực quấn kín băng vải khẽ phập phồng theo từng nhịp thở. Sau khi trọng thương, sắc mặt rõ ràng đã tái đi vài phần so với ngày thường.

Anh nhìn không chớp mắt, trong đầu lại một lần nữa hiện ra cảnh tượng trước thành.

Trường kiếm lóe ra ngân quang bay thẳng về phía mình, muốn tránh cũng không kịp. Khi đó Lý Kiến Thành đứng nguyên tại chỗ, trong đầu lại lóe lên một cảnh tượng khác.

Tuy đã cách một đời, nhưng cảnh tượng lại giống nhau đến thế. Là cảnh tượng anh không muốn nhớ lại nhất, nhưng vẫn thường thường nhớ lại.

Trong nháy mắt ấy, tưởng như anh đã nhìn thấy cảnh mình bị trọng thương, ngã xuống lưng ngựa. Nỗi đau xé tim gan, cửa thành nhuốm máu…… Mọi thứ tựa hồ vẫn nguyên vẹn như xưa.

Hiện tại và quá khứ trùng khớp làm một, chẳng qua anh không ngờ được, người ngã khỏi lưng ngựa lại là Lý Thế Dân – kẻ kiếp trước đã tự tay bắn anh một tiễn xuyên tim.

Cho đến khi hắn chống tay đứng dậy từ mặt đất, còn nhe răng cười mà nói một câu "May là đại ca không sao", Lý Kiến Thành cảm thấy thân thể bỗng dưng giật nảy lên.

Chấn động bực này, dù đã qua một ngày, đáy lòng vẫn chưa hết gợn sóng.

Lý Kiến Thành vẫn đứng yên như tượng, không thể nói rõ cảm giác trong lòng mình lúc này là gì. Kinh ngạc, mờ mịt, khó tin, hay là không thể tin nổi? Có lẽ là tất cả những cảm giác đó, nhưng cũng không đủ khiến tâm trí anh dao động.

Khẽ thở dài một hơi, Lý Kiến Thành tự cười nhạo mình, hạ giọng nói: "Thế Dân, kết cục ấy đừng nói là ta, dù là chính bản thân ngươi, vào lúc này…… e là cũng không sao lường trước được……"

Nói đoạn lắc đầu, xoay người thổi nến, đẩy cửa rời đi.

Cửa phòng nhẹ nhàng khép lại, Lý Thế Dân mở mắt trong bóng tối, mờ mịt nhìn lên đỉnh màn. Những lời vừa rồi của Lý Kiến Thành đều rơi trọn vào tai hắn, nhưng dù nghĩ đến nát óc, chung quy vẫn không hiểu nổi.

*****

Ngày kế, Lý Kiến Thành mang lương thực dư thừa trong thành Hoắc Ấp, đích thân trở lại những thôn làng ở vùng ngoại thành, dựa vào số lương đã mượn ngày đó, cộng thêm ba phần lời mà trả lại. Bách tính mừng đến rơi lệ, dập đầu ca ngợi Đường quốc công quả là đội quân nhân nghĩa.

Lý Kiến Thành còn đang vỗ về dân chúng *aka mị dân*, chợt thấy một tiểu giáo chạy từ xa đến, hấp tấp bẩm báo: "Quốc công triệu gấp thế tử điện hạ trở về!"

"Có chuyện gì?" Lý Kiến Thành xoay người hỏi.

"Cụ thể thì tiểu nhân không rõ lắm," Tiểu giáo kia đáp, "Chỉ nghe nói Lưu Văn Tĩnh đại nhân đã trở lại."

Lý Kiến Thành nghe thế thì nhíu mày, vội nói: "Vậy hãy mau xuất phát!" Dứt lời xoay người lên ngựa, theo tiểu giáo kia quay về thành Hoắc Ấp.

Thay y phục mới, Lý Kiến Thành vội vàng đi vào đại sảnh, hành lễ với Lý Uyên và Lưu Văn Tĩnh. Vừa ngước mắt lên, đã thấy trên ghế khách có một người ngồi.

Người ấy nhìn anh khẽ gật đầu, trên gương mặt góc cạnh còn hàm chứa ý cười.

Lý Kiến Thành ngẩn người, còn chưa kịp mở miệng thì Lý Uyên đã đứng lên nói: "Kiến Thành, vị này chính là trụ quốc Đột Quyết Khang Sao Lợi. Hôm nay ngài dẫn theo năm trăm binh tốt và hai ngàn con ngựa, hộ tống Lưu đại nhân vào thành, đến để giúp đỡ chúng ta."

Nghe đến ba chữ "Khang Sao Lợi", nét mặt Lý Kiến Thành đã khôi phục như cũ, tiến vài bước đến trước mặt người nọ cung kính thi lễ, nói: "Được trụ quốc tận tình giúp đỡ, Kiến Thành vô cùng cảm kích."

Người nọ cười ha hả mấy tiếng rồi đáp: "Thế tử điện hạ khách khí quá rồi."

Viện binh Đột Quyết đã đến, hiển nhiên tin đồn cấu kết với Lưu Vũ Chu đánh chiếm Thái Nguyên cũng không dẹp mà tan. Lo lắng bao ngày qua của Lý Uyên bỗng thành thừa, tự nhiên cũng phấn khích hơn hẳn. Mà Khang Sao Lợi kia lại thông thạo tiếng Hán, hai người lập tức nhập cuộc hàn huyên sôi nổi.

Lý Kiến Thành đứng một bên, mỉm cười nhìn gã trụ quốc Đột Quyết kia. Hồi lâu sau, trụ quốc kia hình như đã nhận ra điều gì, ngước mắt nhìn lên rồi cũng cười đáp lại. *này là liếc mắt đưa tình đó hả =))))*

Khang Sao Lợi nói: "Khi còn ở phương bắc, tại hạ đã nghe nói hai người con của Đường quốc công chính là hai cánh tay đắc lực của ngài." Hơi ngập ngừng, nhìn một vòng xung quanh rồi hỏi, "Sao hôm nay không thấy nhị công tử đâu?"

Sắc mặt Lý Uyên đờ ra một chút rồi lập tức cười nói: "Không ngờ trụ quốc sẽ đến nên hôm nay Thế Dân đã bị lão phu phái đi giải quyết việc quan trọng rồi, trong chốc lát e là chưa về kịp. Đợi nó về đến nơi, lão phu nhất định phải bảo nó đến diện kiến trụ quốc."

Lý Kiến Thành nghe vậy, tức thì cảnh giác nhìn sang Khang Sao Lợi. Để đề phòng Khuất Đột Thông ở Hà Đông thừa cơ đánh úp, chuyện Lý Thế Dân trọng thương vẫn giữ kín trong quân, không nói ra bên ngoài. Nay mặc dù Đột Quyết phái người đến giúp, trên danh nghĩa là đồng minh nhưng thực tế chẳng qua chỉ là cùng chung lợi ích. Cho nên việc này cũng không thể thẳng thắn thành khẩn mà báo cho họ biết.

Khang Sao Lợi hình như lại không hề để ý, chỉ cười hào sảng, nói: "Không sao mà, thời gian còn dài, đợi cho Lý nhị công tử trở về rồi gặp cũng chưa muộn!"

Nhưng lời gã vừa dứt, đã nghe tiếng một người vọng vào từ ngoài cửa: "Trụ quốc đường xa đến đây, Thế Dân dẫu cách ngàn dặm cũng nào dám không trở về nghênh đón!"

Lý Kiến Thành giật mình, nhìn theo tiếng nói thì thấy Lý Thế Dân đã sải bước tiến vào cửa, đến trước mặt Khang Sao Lợi chắp tay bái phỏng. Tuy sắc mặt mơ hồ ẩn hiện chút bệnh sắc, nhưng động tác nhanh nhẹn lưu loát, khiến người ta không tài nào nhìn ra đây là người trọng thương mới lành.

Khang Sao Lợi thấy Lý Thế Dân, ngắm nghía qua một lượt rồi tiến lên thi lễ: "Không hổ là nhị công tử của Đường quốc công, quả nhiên khôi ngô tuấn tú!"

Lý Thế Dân nói vài câu khách sáo với gã, lại hành lễ với những người ngồi trong sảnh, sau đó quay sang Lý Uyên, thuận miệng nói: "Phụ thân, Thế Dân đã giải quyết mọi việc thỏa đáng nên về sớm một chút." Lời lẽ có phần tự nhiên, chỉ dùng một câu bao quát toàn cục.

Lý Uyên gật đầu, thấy vẻ mặt hắn điềm tĩnh, khí sắc cũng tương đối tốt, liền lệnh cho hạ nhân mở tiệc rượu, kéo tay Khang Sao Lợi nói muốn đưa trụ quốc đi tiếp phong tẩy trần. (tức là đánh chén đó)

Những người ngồi trong sảnh lần lượt bước ra theo hai người, Lưu Văn Tĩnh lại gần Lý Thế Dân mà hỏi: "Nhị công tử…… không sao chứ?"

Lý Thế Dân vừa rồi gồng mình quá sức, lúc này nơi ngực không khỏi ẩn ẩn đau. Hắn chỉ cười cười, đè tay lên đó, hạ giọng nói: "Không sao đâu, ta chịu được mà."

Lưu Văn Tĩnh lẳng lặng đưa tay ra đỡ hắn, hắn cũng không khước từ, chỉ nói: "Phiền ngươi lo lắng." Dứt lời đã đảo mắt tìm kiếm bóng dáng Lý Kiến Thành.

Lý Kiến Thành chắp tay đi trước, trên đường cứ trầm ngâm nhìn đăm đăm vào trụ quốc Đột Quyết kia, trong lòng nảy lên muôn vàn suy nghĩ. Tới đại sảnh bày tiệc, Lý Uyên và Khang Sao Lợi đều dừng chân, mời nhau vào nhà trước.

Trong lúc chuyện trò, Khang Sao Lợi đảo mắt nhìn sang bên này, vừa hay lại bắt gặp ánh mắt của Lý Kiến Thành, bất giác nhếch môi mỉm cười. Lý Kiến Thành tuy mắt đối mắt với gã, nhưng đáy lòng tràn đầy suy tính, cho đến khi cảm nhận được ánh mắt này, ngẩng đầu nhìn lên thì đối phương đã nắm tay Lý Uyên bước vào phòng.

Nhưng ánh mắt ấy của Khang Sao Lợi lại bị Lý Thế Dân đứng ngay phía sau chứng kiến tường tận. Không hiểu vì sao, hắn chỉ cảm thấy ánh mắt kia khiến người ta cực kì khó chịu.

*****

Trên yến tiệc hôm đó, Lý Uyên ra sức phát huy sở trường hiếu khách của mình, liên tiếp kính rượu. Mà Khang Sao Lợi hào khí can vân, nâng ly đối ẩm, toát ra khí thế ngàn chén không say.

Mà những người khác cùng ngồi trên tiệc, so ra mà nói, gần như mỗi người đều có suy nghĩ riêng.

Lưu Văn Tĩnh thỉnh thoảng mới nói vài câu, lại luôn luôn quan tâm đến vết thương của Lý Thế Dân; Lý Thế Dân trọng thương không thể uống rượu, vờ uống mấy chén làm màu rồi không hề động đến nữa, nhưng ánh mắt vẫn đăm đăm dõi theo Lý Kiến Thành. Lý Kiến Thành từ đầu đến cuối đều tỏ vẻ trầm ngâm, thỉnh thoảng lại liếc nhìn Khang Sao Lợi, rồi anh cũng từ tốn nâng chén rượu trước mặt, đứng lên đi kính Khang Sao Lợi.

Khang Sao Lợi mới đầu sửng sốt, sau đó cười lên sang sảng, lập tức uống ba ly với Lý Kiến Thành.

Ánh mắt Lý Thế Dân chuyển lạnh, chỉ cảm thấy lồng ngực mình bức bối khác thường. Cúi đầu nhìn xuống chén rượu trước mặt, liền chộp lấy muốn uống cạn một hơi.

Cổ tay lại bị ai nhẹ nhàng đè lại, Lưu Văn Tĩnh nhìn hắn đăm đăm, cúi đầu nói: "Nhị công tử, không được đâu."

Lý Thế Dân đành đặt chén rượu xuống bàn, thở dài một hơi nặng nề.

Tiệc tan rồi, Lý Thế Dân cũng không nán lại, bực bội đi thẳng. Lưu Văn Tĩnh đi cùng hắn một đoạn rồi cũng nói lời từ biệt.

Lý Uyên trò chuyện thêm vài câu với Khang Sao Lợi, ra đến cửa viện, lại nói muốn đích thân đưa người về tận phòng.

Khang Sao Lợi còn đang định từ chối thì đã nghe Lý Kiến Thành nói: "Phụ thân đã cao tuổi rồi, việc này chi bằng để Kiến Thành làm thay."

Khang Sao Lợi hơi nhíu mày, nhìn sang Lý Kiến Thành, đúng lúc ấy lại nghe Lý Uyên cười nói: "Vậy đành để Kiến Thành thay ta một chuyến." Dứt lời lại cáo từ thêm một lần nữa rồi mới đưa hạ nhân rời đi.

"Trụ quốc, mời." Lý Kiến Thành ra hiệu cho gã, trên mặt mang theo ý cười nhàn nhạt như có như không.

Khang Sao Lợi gật đầu rồi đi theo anh.

Trăng đã treo ngang trời, trong viện bóng cây chồng chất, chỉ có những lồng đèn đỏ treo cao tỏa ra ánh sáng yêu mị, mơ hồ soi tỏ màn đêm mịt mùng.

Hai người sánh vai nhau bước trên hành lang, lại cứ chần chừ không ai mở miệng trước.

Đến nơi rồi, Lý Kiến Thành thi lễ với gã, cung kính nói: "Xin trụ quốc hãy sớm nghỉ ngơi." Dứt lời cũng không đợi hồi đáp đã xoay người bước đi.

Lại nghe phía sau vang lên một tiếng hô gấp gáp: "Kiến Thành!"

Lý Kiến Thành xoay người lại, trên mặt vẫn là tiếu ý bình thản mà không thất lễ. Anh chậm rãi mỉm cười, nói: "Trụ quốc còn chuyện gì quan trọng cần phân phó?"

Khang Sao Lợi nhìn anh đăm đăm, đôi mắt sáng rực như lửa. Dừng một chút, gã mỉm cười mở lời: "Kiến Thành, giờ này ngươi còn giả vờ không quen biết ta làm chi?"

Lý Kiến Thành nghe vậy cũng cười, lúc này mới nói: "Thì ra đại ca cũng không định kéo dài vở kịch này thêm nữa."

Thì ra này người này vốn không phải trụ quốc Khang Sao Lợi thật, mà chính là Vương gia Đột Quyết – Đốt Bật. Đốt Bật nghe vậy cười lên ha hả, nói: "Kiến Thành, lần trước ngươi che giấu thân phận sang doanh ta du thuyết, lần này ta mượn danh kẻ khác đến giúp ngươi, có qua có lại, coi như huề nhau rồi."

"Vậy lần này Đột Quyết chưa kết minh với Lưu Vũ Chu hẳn cũng nhờ đại ca tác động một phần." Lý Kiến Thành đã lấy lại vẻ mặt bình thường, "Kiến Thành chung quy vẫn nợ đại ca một ân tình, sao dám nói là huề nhau?"

"Lại nói đến việc này, nỗi lo của ngươi trong thư quả nhiên là thật. Khi Lưu Văn Tĩnh lên phương bắc đưa thư cho ta, Khả hãn quả thực đã có ý muốn kết minh với Lưu Vũ Chu. Chẳng qua đang lúc do dự lại nghe tin các ngươi đánh bại danh tướng triều Tùy là Tống Lão Sinh, chiếm thành Hoắc Ấp, liền bỏ ý định này." Trong bức thư Lý Kiến Thành nhờ Lưu Văn Tĩnh mang đi, đọc đi đọc lại cũng chỉ thấy anh nói toàn những lời thăm hỏi khách sáo, đến cuối thư mới ưu tư nhắc tới người nhà mình đều ở lại Thái Nguyên, chỉ e gặp phải chuyện bất trắc, mong Đốt Bật giúp mình trông nom. Giờ xem ra ẩn ý của mình trong đó gã đã nhìn thấu hết sức rõ ràng.

Nhưng vừa rồi gã nói một thôi một hồi, lại rõ ràng chỉ nói phân nửa đã ngừng. Lý Kiến Thành thấy thế liền cười: "Thư đọc xong rồi cũng thôi, sao đại ca còn đích thân đến đây?"

Đốt Bật cười nói: "Kiến Thành đã nhờ người mang thư đến cho ta, mà ta lại đích thân đến đây phúc đáp, như thế đã đủ thành ý chưa?"

Lý Kiến Thành nghe vậy chỉ cười, cũng không hỏi là thành ý gì.

Đốt Bật dừng một chặp rồi nói: "Người được phái đi ban đầu đúng là trụ quốc Khang Sao Lợi, nhưng trước khi lên đường hắn đột ngột phát bệnh, ta bèn xin đi thay hắn." Dừng một chút mới tiếp: "Từ biệt đã lâu, ta chỉ muốn đến thăm Kiến Thành thôi."

Lý Kiến Thành thừa hiểu với thân phận vương gia của Đốt Bật mà đến nơi này thì ẩn danh chính là thượng sách, bèn đáp: "Đại ca yên tâm, Kiến Thành nhất định sẽ giữ kín bí mật này của đại ca, không để người thứ ba biết."

Thật ra trong lòng anh hiểu rõ, Đốt Bật đến đây nào phải chỉ là đơn thuần gặp dịp thay thế Khang Sao Lợi, hoặc đơn giản là đến thăm mình, mà gã đến đây quá nửa là làm tai mắt cho Khả hãn, dò xét động tĩnh của họ Lý.

Nhưng chuyện này anh cũng không thể vạch trần, dù sao đối với mình thì kẻ tên Đốt Bật này coi như nửa thật nửa giả, vừa là địch vừa là bạn. Chính bản thân mình giờ này vẫn không thể xác định rõ lời gã nói là hư hay là thật, nhưng nếu muốn giao thiệp với Đột Quyết thì gã lại là một người không thể thay thế.

Lời tác giả: Tình địch cỡ bự

~Chú thích: Trụ quốc là một chức võ quan.

Lời editor: Tung bông mừng tình địch mạnh nhất của Thế Dân ra mặt giành người với ẻm XDXDXD Trong truyện này thậm chí mình còn thích anh hơn Thế Dân, chỉ tiếc anh và Kiến Thành đều chí ở thiên hạ lại đứng hai đầu chiến tuyến, giữa hai người là cả một trường thành cao ngất, dù có yêu nhau thì mâu thuẫn dân tộc và xung đột lợi ích cũng không cho họ đến với nhau, nếu không mình đã đá bay Thế Dân đi nhường chỗ cho Đốt Bật rồi:">

Này thì trụ quốc Khang Sao Lợi

~ , . , . , , . , , : “ , . , .” , , . , .

9. Chương 8

Editor: Thanh Du

*****

Đại quân Lý Uyên đóng ở thành Hoắc Ấp hơn nửa tháng, thứ nhất để binh sĩ nghỉ ngơi chỉnh đốn, thứ hai để chờ vết thương của Lý Thế Dân khép miệng.

Trong nửa tháng này, toàn quân trên dưới được tạm thời nhàn rỗi. Lý Kiến Thành ngày nào cũng dậy sớm, tuần tra một vòng trong quân, thời gian còn lại chủ yếu là bồi tiếp Đốt Bật uống rượu hàn huyên. *bảo sao em Dân ghen =))*

Hai người chuyện trò rất vui vẻ, tựa như quay về khoảng thời gian sơ ngộ ở Lạc Dương năm đó, khi hai bên còn chưa rõ thân phận của nhau. Nhưng Lý Kiến Thành dù hết sức ngưỡng mộ tính tình thẳng thắn vô tư của gã thì trong lòng cũng hiểu rất rõ, hai người dẫu thân thiết gắn bó đến nhường nào, chung quy vẫn mang thân phận đối địch.

Ngoài mặt anh vẫn cười nói vui vẻ, kì thực lại không ngừng chăm chú quan sát Đốt Bật, trong lòng chung quy vẫn muốn nghiệm chứng ý đồ thực sự của gã trong chuyến đi này, muốn nhìn xem ẩn sau những cử chỉ phóng khoáng không hề bó buộc có thực là một tâm hồn thẳng thắn hay không.

Có lẽ là vì cái giá quá đắt phải trả cho lòng tin ở kiếp trước, cho nên Lý Kiến Thành dần dần nhận ra mình rất khó có thể dễ dàng tin tưởng một người.

Đêm hôm ấy anh cáo từ Đốt Bật, một mình quay về phủ. Mang theo cơn say váng vất đi được nửa đường, chợt nhớ ra đã lâu mình chưa đi thăm Lý Thế Dân. Suy nghĩ vừa lóe ra trong đầu, liền bước sang một hành lang khác.

Nhưng bước vào trong phủ, đẩy cửa phòng ra lại chẳng thấy bóng dáng Lý Thế Dân đâu.

Còn đang nghi nghi hoặc hoặc, một nha hoàn đã theo hành lang bước lại gần, thấy Lý Kiến Thành thì vội vàng hành lễ: “Bái kiến thế tử.”

Lý Kiến Thành hỏi: “Thế Dân đi đâu rồi?”

“Thưa thế tử,” nha hoàn kia đáp, “Dùng xong bữa tối là nhị công tử vào thẳng hậu viện, còn nói bất cứ kẻ nào cũng không được quấy nhiễu.”

Lý Kiến Thành gật đầu, cho nha hoàn kia lui, đứng tại chỗ vọng về hậu viện, cuối cùng cất bước hướng sang nơi đó.

Đêm yên ắng khác thường, Lý Kiến Thành vừa vào đến của viện đã nghe bên trong truyền ra tiếng gió, hình như có người đánh nhau. Vội vàng nhìn kĩ, thì ra chỉ là một người đơn độc múa ngân thương.

Lý Kiến Thành cả kinh, ban đầu muốn tiến lên ngăn cản, nhưng không hiểu vì sao cuối cùng vẫn đứng nguyên tại chỗ, chỉ lẳng lặng nhìn về phía xa. Lý Thế Dân vận hắc y, cơ hồ tan biến trong màn đêm, ngoại trừ tiếng gió vun vút không ngừng bên tai, mắt chỉ nhìn thấy ánh trăng giá buốt như sương đọng lại nơi đầu thương, vẽ ra những đường cong lạnh lẽo trong bóng tối mịt mùng.

Thân pháp của Lý Thế Dân từ nhỏ đã được người ta khen ngợi, lớn lên lại trở thành một đại tướng trí dũng song toàn trong tam quân. Trong đầu Lý Kiến Thành hiện lên vài cảnh tượng trong quá khứ, chợt nhận ra kì thực từng giai đoạn trưởng thành của hắn mình đều chứng kiến hết sức rõ ràng.

Nếu không có tấm gương Huyền Vũ môn rành rành trước mắt thì nhìn thấy cảnh này, anh nhất định sẽ vui vẻ mỉm cười. Nhất định sẽ nghĩ, đứa em này đang dần trưởng thành, ngày sau sẽ trở thành một trợ thủ đắc lực cho mình.

Nghĩ đến đây Lý Kiến Thành vẫn mỉm cười, nhưng tuyệt không phải nụ cười vui mừng, chẳng qua chỉ là tự giễu mà thôi. Lắc đầu, khẽ xoay người rời đi.

Không biết kiếp này khi binh đao tương ngộ, rồi ai sẽ chết dưới tay ai đây?

Tiếng gió bỗng dừng hẳn, Lý Kiến Thành nghe một giọng nói vang lên từ phía sau: "Đại ca?"

Lý Kiến Thành hoàn hồn, thấy Lý Thế Dân đã cầm trường thương đi tới liền nói: "Ta chỉ tiện đường tới thăm thôi."

Lý Thế Dân đứng thẳng trước mặt anh, trên người còn mơ hồ toát ra hơi nóng, nhìn anh bằng một đôi mắt long lanh ngời sáng, lặng thinh không nói gì.

Lý Kiến Thành cúi đầu nhìn vào vị trí vết thương của hắn, đưa tay ra, nói bằng giọng trách cứ: "Thế Dân, vết thương trên người ngươi vẫn chưa lành hẳn, sao đã vội múa thương?"

Nhưng tay anh còn chưa chạm đến vết thương trên ngực, Lý Thế Dân bỗng giật mình lùi lại vài bước, nói: "Đại ca, thương thế của ta đã không còn đáng ngại, ta tự biết chừng mực mà."

Không ngờ hắn lại phản ứng như vậy, bàn tay Lý Kiến Thành đã vươn ra giữa không trung lại từ từ thu về, thở dài nói: "Thôi được rồi. Ngươi cũng biết phụ thân đóng quân ở đây mấy ngày là có ý muốn đợi ngươi khỏi hẳn, ngươi…… phải nhớ nhắc mình cẩn thận."

Lý Thế Dân đứng cách anh vài bước, nghe vậy chỉ gật đầu không nói.

Mơ hồ cảm nhận được sự kháng cự của hắn, Lý Kiến Thành nói: "Đã vậy thì ngươi cũng mau nghỉ ngơi đi, đại ca về đây." Nhưng đúng lúc đang định xoay người, khóe mắt lại thoáng liếc qua ngực trái của Lý Thế Dân, nơi đó mơ hồ có một mảng màu lạ.

Trong lòng căng thẳng, Lý Kiến Thành lập tức kéo hắn đến dưới đèn lồng treo ở cửa viện, đưa tay vuốt qua chỗ kia một cái, đã thấy lòng bàn tay nhuốm máu.

"Thế Dân, đây là……" lời còn chưa kịp ra khỏi miệng Lý Kiến Thành, đã thấy Lý Thế Dân đè tay lên ngực trái rồi lùi lại một bước.

"Đại ca…… chuyện này ta không muốn để người khác biết."

Những lời trách cứ bỗng nghẹn lại đầu môi, Lý Kiến Thành nhìn hắn hồi lâu rồi hít một hơi dài, chỉ nói: "Thế Dân, hãy mau theo ta vào phòng băng bó lại."

Lý Thế Dân im lặng một lúc mới cúi đầu "Dạ" một tiếng.

*****

Lý Thế Dân cởi trần ngồi ở đầu giường, băng lụa trắng trên ngực quá nửa đã nhuốm màu đỏ máu. Mà hắn dường như chẳng hề cảm nhận được, chỉ lẳng lặng ngồi ở đầu giường, nhìn Lý Kiến Thành mở súc lụa trắng dưới ánh đèn tù mù.

Lụa trắng nhẹ như cánh ve, bay phất phơ theo từng động tác của anh, khi thì che khuất gương mặt như cách một tầng sương mờ, khi lại mơ hồ hiển hiện.

Hắn cứ nhìn đăm đăm không dời mắt, mãi cho đến khi Lý Kiến Thành cầm lụa bước đến trước mặt mình.

Lý Thế Dân quen tay tự tháo băng vải trên người mình, nhưng lại bị Lý Kiến Thành giữ lại, nói: "Yên nào."

Lý Thế Dân bèn buông tay, đặt lên mặt giường bên cạnh. Hắn nhìn Lý Kiến Thành hơi hơi cúi người về phía trước, áp sát thân thể mình, bỗng dưng hốt hoảng nhắm mắt, mơ hồ cảm thấy băng vải trên vai mình bị người nhẹ nhàng tháo ra từng tầng từng tầng một. Ống tay vạt áo của Lý Kiến Thành nhẹ nhàng quét qua quanh người hắn, đụng chạm như có như không khiến toàn thân hắn bỗng căng thẳng.

Chẳng mấy chốc, băng vải trên ngực đã bị tháo đi, thay vào đó là cảm giác lành lạnh đau đau nơi ngực. Hắn mở mắt, bắt gặp Lý Kiến Thành đang cúi người giúp mình bôi thuốc.

Dưới vạt áo hơi hơi hé mở đối diện với tầm mắt mình, mơ hồ có thể nhìn thấy làn da trắng như ngọc. Năm ngón tay của Lý Thế Dân khẽ siết lớp chăn trải giường, không thể rời mắt đi.

Hình như cảm nhận được động tác của hắn, Lý Kiến Thành hơi sững lại, nhìn Lý Thế Dân hỏi: "Thế Dân, sao ngươi lại đổ mồ hôi?"

Lý Thế Dân lắc đầu: "Ta không sao, đại ca xin cứ tiếp tục."

Lý Kiến Thành đặt thuốc bôi trong tay xuống, xoay người lấy băng vải mới, lại trở về bên giường. Lý Thế Dân vô thức nhắm nghiền hai mắt, chỉ cảm thấy đây rõ ràng là một trận giày vò đối với mình.

Nhưng bản thân mình, rốt cuộc lại không thể mở miệng chối từ.

Lý Thế Dân muốn hỏi Lý Kiến Thành, cớ gì không hỏi mình vì sao lại liều mạng múa thương luyện võ? Ngập ngừng giây lát, cuối cùng vẫn không mở miệng. Mà Lý Kiến Thành chỉ ra sức cẩn thận giúp hắn quấn băng vải, lặng thinh không nói lời nào, giữa hai người chỉ có bầu không khí trầm mặc chậm rãi lưu chuyển.

Lý Thế Dân ra sức kiềm chế bản thân mình đừng quá để tâm vào cảm giác đụng chạm như có như không kia. Hắn từ từ nhắm mắt, giữa không gian tràn ngập hơi thở của Lý Kiến Thành, lại giật mình nhớ tới vô vàn hình ảnh.

Hắn còn nhớ lần đầu tiên mình mơ thấy đại ca, nhớ vẻ mặt ẩn nhẫn của anh khi nằm dưới mình, cũng nhớ rất nhiều đêm mình đã gắng gượng chợp mắt mà tràn ngập tâm trí là hình ảnh đại ca.

Còn nhớ vẻ mong manh khiến tim mình loạn nhịp khi đại ca đau đớn ngã quỵ, cũng nhớ vẻ hoảng hốt lóe lên trong mắt đại ca khi mình thay anh đỡ một kiếm.

Nhớ nét ôn nhuận của đại ca khi vận áo trắng, nét trang nghiêm khi vận áo đen, cũng nhớ nét uy nghi hòa cùng kinh diễm những khi anh vận bạch bào ngân giáp, ngồi trên lưng ngựa, phía sau áo choàng tung bay như lửa.

Nhớ ánh mắt đại ca nhìn mình thủy chung vẫn bình lặng mà xa cách, lại nhớ tới ánh mắt sắc bén thẳng thắn của trụ quốc Đột Quyết kia khi đối diện với mình.

……

Tựa như trúng phải ma chướng, Lý Kiến Thành không biết đã ăn sâu vào tâm trí hắn tự lúc nào, bỏ không được, buông chẳng đành. Rõ ràng gần ngay trước mắt, nhưng vươn tay ra lại chẳng thể nào với tới.

Ngày ấy khi nhìn anh thân mật khác thường với trụ quốc Đột Quyết kia, Lý Thế Dân hiểu rõ mình đang ghen tị. Hắn đã sớm chiều ở bên đại ca hơn mười năm vẫn chưa từng thấy ánh mắt này, vì sao chỉ là một trụ quốc Đột Quyết mới quen biết đã có được diễm phúc ấy?

Rồi sau đó lời đồn Lý Kiến Thành ngày nào cũng vui vẻ tiếp đãi người nọ thỉnh thoảng lại lọt vào tai hắn. Hắn biết có lẽ mình đã suy nghĩ quá nhiều, nhưng không hiểu vì sao cứ cảm thấy ánh mắt trụ quốc kia nhìn đại ca khiến lòng mình bức bối.

Nếu Lý Thế Dân là văn nhân mặc khách, hẳn sẽ có thiên ngôn vạn ngữ gửi gắm vào ngòi bút. Nhưng hắn lại là võ tướng, đối với hắn cách giải tỏa tốt nhất hiển nhiên là một cây thương. Chỉ những lúc múa ngân thương trong tay, bóng dáng người kia mới có thể tiêu tan vài phần.

Trong lúc trầm ngâm, Lý Kiến Thành chợt bước tới, khiến cho Lý Thế Dân đột ngột mở mắt. Rồi cảm giác buộc chặt bên hông ngay sau đó đã kéo suy nghĩ của hắn trở về hiện tại.

Lý Kiến Thành hơi hơi dùng sức, giúp hắn siết chặt dải lụa trắng. Mỗi lần buộc giống như một cái ôm; mỗi tấc anh chạm vào, đều khiến hơi thở của Lý Thế Dân gấp gáp thêm vài phần.

Cuối cùng, đợi cho Lý Kiến Thành một lần nữa với tay ra sau lưng Lý Thế Dân, bên eo bỗng căng thẳng, thì ra hắn đã đưa tay ôm ngang thắt lưng anh. Kế đó cánh tay này lại dùng sức, thân mình đã nghiêng về phía trước, dán sát vào ngực hắn.

"Thế Dân……" Lý Kiến Thành kinh ngạc, lại thấy Lý Thế Dân cúi đầu, vùi mặt vào hõm vai mình.

"Đại ca, đừng nhúc nhích." Giọng Lý Thế Dân trở nên mơ hồ, "Cứ để như thế một lúc đi……"

Lý Kiến Thành chần chờ giây lát, cuối cùng buông cánh tay đang vươn ra giữa không trung, nói: "Thế Dân, để ta giúp ngươi băng xong vết thương đã."

Lý Thế Dân vùi đầu vào ngực anh, lặng yên không nói, chỉ khẽ lắc đầu.

Lý Kiến Thành trầm mặc nhìn hắn, hồi lâu mới nói: "Thế Dân, ngươi đã không còn là kẻ không hiểu chuyện, biết trong người mang thương tích, sao hôm nay còn cậy khỏe múa thương một mình?"

Lý Thế Dân lặng thinh rất lâu mới buông anh ra. Kì thực ban nãy vừa ra tay hắn đã biết mình lỗ mãng, sau khi hao hết tâm lực để bình ổn trở lại, hắn cũng không muốn nhìn Lý Kiến Thành nữa, chỉ xoay người úp mặt vào tường. Dừng một chút, cúi đầu đáp: "Đại ca, ta không sao đâu. Việc này…… về sau sẽ không tái diễn nữa."

Lý Kiến Thành hơi ngẩn ra, cũng không biết cái "việc này" hắn nói rốt cuộc là múa thương luyện võ, hay là cái ôm đột ngột vừa rồi. Anh đã mơ hồ cảm thấy có gì đó khác thường, nhưng lại không thể nói cho rõ ràng, bèn tiến lên một bước, cầm đầu băng vải rủ xuống bên vai Lý Thế Dân buộc lại thật kĩ, nói: "Vậy Thế Dân hãy nghỉ ngơi cho khỏe, ngày mai ta lại đến thăm ngươi."

Chờ cho Lý Kiến Thành đẩy cửa rời đi, Lý Thế Dân ngẩng đầu nhìn lên đỉnh màn, thở ra một hơi rất dài.

Nỗi lòng này, cho dù nhất thời có thể nén xuống trước mặt đại ca, nhưng ngày sau còn có thể đè nén được bao lâu nữa? Tự cười nhạo mình một tiếng, hắn quả thực không biết.

*****

Do Lý Thế Dân ra sức che giấu chuyện miệng vết thương tái phát, Lý Uyên đợi ở thành Hoắc Ấp vài ngày rồi quyết định tiến quân. Khi đại quân dàn quân ở bờ đông Hoàng Hà, Lý Uyên cho gọi Lý Kiến Thành và Lý Thế Dân vào trướng, hỏi: "Mấy ngày trước vi phụ nhận được hai phong thư, hai người Tôn Hoa, Tiêu Tạo ở Quan Trung dẫn bộ binh nguyện ý quy thuận dưới trướng ta, các con nghĩ thế nào?"

Lý Kiến Thành trầm ngâm nói: "Tiêu Tạo kia vốn là thái thú Phùng Dực, Tôn Hoa lại là thế lực lớn nhất trong quân khởi nghĩa Quan Trung, hai người hiển nhiên nắm rõ tình hình ở Quan Trung như lòng bàn tay. Vừa hay quân ta lại tổn thất một phần binh mã trong trận đánh Hoắc Ấp, nếu hai người này thật tâm quy hàng, thu nhận vào quân ta đương nhiên là chuyện có ích."

Nhìn nét mặt của con trưởng, Lý Uyên quay sang hỏi Lý Thế Dân: "Vết thương của Thế Dân đã lành chưa?"

Lý Thế Dân thu lại ánh mắt nhìn Lý Kiến Thành, bái tạ Lý Uyên: "Tạ ơn phụ thân lo lắng, Thế Dân đã khỏe rồi." Cũng may mấy ngày qua chỉ hành quân chứ không đối chiến, Lý Thế Dân an tâm điều dưỡng một thời gian, giờ cũng đã khôi phục vài phần.

Lý Uyên gật đầu hỏi tiếp: "Thế Dân, con nghĩ sao?"

"Mấy ngày trước thương nghị việc quân, phụ thân đã định ra kế sách đi vòng qua Hà Đông, trước tiên vượt Hoàng Hà, đoạt lấy kho Vĩnh Phong, sau tiến vào chiếm đóng Quan Trung. Có điều kế sách này tuy bớt quanh co hơn so với trực tiếp đánh chiếm Hà Đông, nhưng Khuất Đột Thông phụng mệnh Đại vương ngăn đại quân ta, đương nhiên sẽ không ngồi nhìn. Nếu quân ta chọn được thời cơ qua sông bí mật khiến hắn không kịp xuất binh thì tốt, nhưng lỡ như đang qua sông lại bị hắn đưa quân chặn đánh thì chắc chắn sẽ tan tành." Lý Thế Dân dừng một chút mới nói tiếp, "Nhưng nếu thu nhận hai người này thì có thể phái bọn họ dẫn một cánh nhân mã qua sông trước theo cầu Bồ Tân, thay chúng ta mở đường. Đến lúc đó nếu Khuất Đột Thông thủ vững trong thành không ra thì quân ta hãy cấp tốc qua sông cho bọn họ đoạn hậu; còn nếu Khuất Đột Thông truy kích thì mệnh cho bọn họ phá cầu, sau đó cùng đại quân ta công phá Hà Đông, khiến hắn hai mặt ngộ địch."

"Hay lắm!" Lý Uyên nghe vậy lập tức mỉm cười, "Kế của Thế Dân quả là thượng sách!"

Đúng lúc này, Lý Kiến Thành lại tiến lên một bước nói: "Phụ thân, Kiến Thành nghĩ kế này dù hay, nhưng vẫn có lỗ hổng."

Lý Thế Dân nghe vậy liền nhìn sang Lý Kiến Thành, lại nghe Lý Uyên hỏi: “Có lỗ hổng gì?”

“Tôn Hoa, Tiêu Tạo ở Quan Trung đều nắm trong tay thế lực của riêng mình, sao bỗng dưng lại muốn đầu về dưới trướng phụ thân?” Lý Kiến Thành nghiêm nghị nói, “Phụ thân làm sao khẳng định được hai người này thật tâm quy hàng?”

Lý Thế Dân nghe vậy chỉ lặng yên không nói, Lý Uyên đáp: “Hai người này hẳn là thấy quân ta thế như chẻ tre, sớm muộn gì cũng vào Trường An. Đến ngày đó nhất định hao binh tổn tướng, so ra thì sớm đầu hàng chẳng hay hơn sao?”

Lý Kiến Thành lắc đầu nói: “Lời phụ thân chung quy vẫn chỉ là phỏng đoán, nếu không đích thân tra xét thì làm sao khẳng định được?”

Lý Thế Dân không nhịn nổi nữa, lập tức hỏi: “Ý đại ca không lẽ là……?”

“Không giấu gì Thế Dân, ta nghĩ nếu thật sự tiếp thu đề nghị vừa rồi của ngươi thì hai nhánh binh mã của Tôn Hoa, Tiêu Tạo chính là mấu chốt thành bại, há có thể giao trọng trách khi còn chưa xác nhận hai người này có thật lòng hay không?” Dừng một chút, quay sang chắp tay với Lý Uyên, “Phụ thân, Kiến Thành nguyện đến Phùng Dực ở Quan Trung để thăm dò hư thực.”

Lời editor: Từ chương sau là bắt đầu cao trào rồi:”> Có lẽ mình phải kiếm một tấm bản đồ để mọi người hình dung cho dễ, chứ nhân vật cứ phun ra toàn địa danh lạ hoắc thì hơi khó tưởng tượng.

Đồng chí Tôn Hoa và kế sách vòng qua Hà Đông. Đọc xong thì thấy tác giả hơi nhầm lẫn xíu, Lý Uyên nói nếu Khuất Đột Thông không vào Quan Trung thì chia binh hai đầu chặn đánh Hà Đông, còn nếu Khuất Đột Thông thủ vững thành thì mới chặt cầu:

, , . , . , , . , . : “ , , , . , , , .” , , .
, , . , , . , , , , . , , , , . , . , , ,
, : “ , , , . , , , . , , . , , , . , , , ,
, . , . .”

Còn đồng chí Tiêu Tạo thì có nhõn một dòng này thôi:

, .

10. Chương 9

Editor: Thanh Du

*****

Trong thành Hoắc Ấp, Lý Uyên triệu Lý Thế Dân và mấy mưu thần Bùi Tịch Lưu Văn Tĩnh vào nghị sự đường bàn bạc.

Đầu óc Lý Thế Dân lơ lửng trên mây, dường như không để những lời bàn bạc của mọi người vào tai, mãi đến khi Lý Uyên gọi hắn mới hoàn hồn.

Lý Uyên thấy thế, nhíu mày trách cứ: “Thế Dân, quân tình đại sự, sao con lại thất thần?”

Lý Thế Dân thở dài một tiếng nặng nề, đứng dậy chắp tay với Lý Uyên: “Phụ thân, đại ca đã đi được hơn mười ngày, đến nay vẫn bặt vô âm tín, ta có nên phái người đi dò xét một chuyến không?”

Lý Uyên nghe vậy giật mình, lắc đầu thở dài: “Thế Dân, chuyến đi này của Kiến Thành không chỉ liên quan đến tính mạng bản thân, mà còn ảnh hưởng đến tiền đồ của toàn quân nữa, vi phụ làm sao không lo lắng cho được? Nhưng với tính cách của Kiến Thành, nếu đã chủ động xin làm gì thì nhất định đều đã tính toán kỹ càng, trước khi có tin của nó, đại quân ta phải chuẩn bị cho tốt, không thể khinh xuất nửa phần.”

"Nhưng thưa phụ thân," Lý Thế Dân lại tiếp,"Sau khi ra khỏi thành đại ca lập tức cho hơn ngàn nhân mã đi theo quay về, chỉ mang hơn mười tùy tùng, lỡ như gặp chuyện, thì…… thì biết làm sao được?"

"Đại ca ngươi làm vậy là có lý do cả," Lý Uyên nói, "Mang nhiều người đi dễ bị phát hiện và theo dõi, chỉ mang hơn mười người, hóa trang rồi chờ tảng sáng nhập quan, sẽ không khiến người ta nghi ngờ."

"Phụ thân," Lý Thế Dân không kiềm chế nổi, tiến lên một bước nói, "Xin phụ thân cho con dẫn hai trăm nhân mã hướng về Phùng Dực, dò xét tình hình!"

"Hồ đồ!" Lý Uyên nổi giận, "Hai con chính là hai cánh tay đắc lực của vi phụ. Đại ca con nhận lệnh đi Quan Trung liên kết với Tiêu Tạo, con cũng có trọng trách cầm quân, sao lại bốc đồng như thế chứ!"

Lý Thế Dân im lặng, đành lui về ngồi xuống, nhưng nét mặt rõ ràng là không cam lòng. Do dự một lát, hình như còn muốn mở miệng, Bùi Tịch ngồi bên thấy thế bèn đứng lên khuyên nhủ: "Nhị công tử đừng quá lo lắng, chuyến đi này của thế tử điện hạ được giữ bí mật, nguy cơ gặp trở ngại trên đường là rất nhỏ. Mà cho dù Tôn Hoa, Tiêu Tạo có giữ thế tử lại đi chăng nữa thì cùng lắm cũng chỉ để làm con tin hiếp bức đại quân ta, như vậy trước tiên sẽ phải báo cho chúng ta biết. Nay thế tử bặt vô âm tín, tại hạ nghĩ điều này cho thấy mọi chuyện đều thuận lợi, ngài đang bí mật an bài sự vụ. Chừng nào an bài thỏa đáng, thế tử chắc chắn sẽ báo cho chúng ta biết." Dừng một chút, ngẩng đầu nhìn sắc mặt Lý Thế Dân mà lựa lời, "Huống chi ngày trước thế tử điện hạ đóng vai sứ giả một mình vào doanh Đột Quyết, một nơi hung hiểm như thế mà còn có thể trở về nguyên vẹn. Chuyến đi này không xa, vả lại bên người còn mang binh mã, tất bình an vô sự."

Lý Thế Dân nghe ông ta nói vậy, sắc mặt cũng dịu đi rất nhiều, chỉ đáp: "Đa tạ Bùi đại nhân khuyên bảo."

Nhưng trong lòng thủy chung vẫn thấp thỏm không yên. Hắn thật sự không hiểu vì sao đại ca lúc nào cũng như thế, liên tiếp đặt bản thân vào hiểm cảnh, liên tiếp khiến mình thân ở trong quân mà lòng không thôi lo lắng.

Nhưng cũng chỉ biết lo lắng trong lòng mà thôi, tay nắm cây trường thương mà chẳng thể thay đại ca làm bất cứ việc gì. Cảm giác bé nhỏ vô lực này khiến cho hắn gần như phát điên.

Nhưng hắn lại luôn nhớ tới ánh mắt bình thản mà xa cách của đại ca những khi đối mặt với mình. Mỉm cười chua xót, có lẽ nỗi lo trong lòng mình đại ca sẽ không bao giờ để ý, cũng chẳng cần đến làm gì.

*****

Vào lúc đó, trong thành Phùng Dực, Lý Kiến Thành và thái thú Tiêu Tạo đang cùng nhau nghênh đón Tôn Hoa – thủ lĩnh một cánh quân khởi nghĩa khác ở Quan Trung – cùng với hơn ngàn binh mã hắn mang đến.

"Kiến Thành đã mong mỏi nhiều ngày, cuối cùng cũng chờ được Tôn tướng quân đến!" Lý Kiến Thành thấy Tôn Hoa, lập tức tiến lên một bước dài.

Trước đây Tôn Hoa và Tiêu Tạo đã thống nhất sẽ mang nhân mã vào thành hội họp rồi cùng nhau đầu nhập dưới trướng Lý Uyên, không ngờ thủ lĩnh đứng giữa đoàn binh mã nghênh đón lại là một thanh niên áo trắng giáp bạc.

Xem khí độ toát ra từ thanh niên kia, lại nghe anh tự xưng Kiến Thành, Tôn Hoa cân nhắc sơ qua, lập tức hiểu ra thân phận của người này. Hắn kinh hoàng thất sắc, vội vàng xuống ngựa bái kiến: "Tại hạ không biết thế tử điện hạ lại ở trong thành mà đến sớm hơn một chút, phiền điện hạ phải chờ lâu!"

"Đâu có đâu có, Tôn tướng quân không chê quân ta mà chịu thật tâm quy phục, đối với Kiến Thành đã là phúc lợi lớn lao." Lý Kiến Thành cười đáp, "Tôn tướng quân đường xa mệt nhọc, hãy mau vào thành." Dứt lời dẫn Tôn Hoa cùng với đám Tiêu Tạo trở về phủ.

Ba người vào phòng, vừa ngồi xuống thì Tôn Hoa đã lấy từ trong ngực áo ra một phong thư, đưa cho Lý Kiến Thành nói: "Đây chính là thư xin hàng tôi tự tay viết, vốn muốn chờ đến khi gặp mặt Đường quốc công mới đích thân dâng lên. Nay thế tử điện hạ đã đến đây, thỉnh điện hạ xem trước. Chúng tôi từ lâu đã nghe danh nhân nghĩa của Đường quốc công, sớm có lòng quy phục đặng góp sức khuyển mã, từ rày về sau nhất định sẽ tuyệt đối phục tùng thế tử!" Dứt lời liền cùng Tiêu Tạo quỳ xuống.

"Hai vị tướng quân xin hãy mau đứng lên." Lý Kiến Thành nâng hai người đứng dậy, nói, "Không dám giấu hai vị, Kiến Thành chuyến này đến đây là phụng mệnh Đường quốc công, muốn mời hai vị tiếp ứng cho đại quân nhập quan."

Hai người liền đáp ngay: "Thế tử xin cứ phân phó! Chúng tôi nhất định sẽ dốc toàn lực tương trợ!"

Lý Kiến Thành mỉm cười, hạ giọng phân phó kế hoạch đã định. Chờ cho hai người kia lĩnh mệnh lui ra hết, Lý Kiến Thành mới tìm giấy bút viết một phong thư, phái người phóng ngựa thâu đêm đưa về thành Hoắc Ấp.

Trong những ngày ở lại thành Phùng Dực, anh đã đi thăm viếng một lượt những gia tộc gần Quan Trung. Trong lòng anh biết vùng Quan Trung tuy trù phú, nhưng bất luận là con em thế gia hay là nhà giàu mới nổi đều âm thầm bất mãn với Dương Quảng. Lý Kiến Thành tùy thời hành sự, tỏ rõ thân phận với rất nhiều vọng tộc ở địa phương, cần uy hiếp thì uy hiếp, cần dụ dỗ thì dụ dỗ, tranh thủ được rất nhiều sự ủng hộ. *bản lĩnh chính trị gia của anh vào những lúc như thế này mới phát huy hết tác dụng:">*

Chờ cho Tôn Hoa đến nơi, có thể nói là mọi sự đã sẵn sàng.

*****

Ba ngày sau, dựa theo ước hẹn, Lý Kiến Thành cùng hai người Tiêu Tạo, Tôn Hoa dẫn ba ngàn quân xuất phát từ Quan Trung, đi về hướng đông, vượt sông bằng cầu Bồ Tân, thăm dò tình hình của Khuất Đột Thông ở Hà Đông.

Khuất Đột Thông nghe tin này, quả nhiên phái tướng Tang Hiển Hòa dẫn một ngàn quân, lợi dụng bóng đêm vội vàng tập kích.

Lý Kiến Thành lường trước được việc đó nên đã sớm lẳng lặng chia quân thành hai cánh. Khi quân của Tang Hiển Hòa và Lý Kiến Thành còn đang giao đấu quyết liệt, hai người Tiêu Tạo, Tôn Hoa đã bất ngờ dẫn cánh quân còn lại đánh úp từ phía sau. Tang Hiển Hòa kinh hãi, toàn quân rối loạn, lập tức bị phân tán, vứt cả mũ giáp dẫn quân chạy về thành Hà Đông.

Lý Kiến Thành cho người cấp tốc báo lại tình hình cho đại quân của Lý Uyên đang đóng cách thành Hà Đông ba trăm dặm về hướng đông bắc. Lý Uyên lập tức triệu tập tướng sĩ, thương nghị mấy lần, cho rằng Khuất Đột Thông vừa bại trận, tất sẽ sợ địch mà tử thủ, lúc này nếu công thành chỉ phí thời gian, chi bằng nhanh chóng dẫn toàn quân vượt Hoàng Hà.

Lý Uyên ban đầu còn hơi lưỡng lự, nhưng nhìn phía chân trời bắt đầu nổi gió, hình như sắp mưa, liền lập tức hạ quyết định. Nếu không lợi dụng đêm tối mà qua sông, lỡ ngày mai trời đổ mưa xuống, kế hoạch đã bàn từ trước có thể nói là bại trong gang tấc.

Lý Uyên lệnh cho Lý Thế Dân mang đại quân vượt sông theo bến Long Môn ở phía nam, lại sai người truyền tin cho Lý Kiến Thành mau mau dẫn quân trở về, qua sông theo cầu Bồ Tân, đến Quan Trung trước rồi sẽ hợp lại sau.

Lý Kiến Thành tuân lệnh, đang định dẫn quân quay về tây bỗng nghe tin dữ: Cầu Bồ Tân đã bị người chặt đứt!

Lý Kiến Thành nghe vậy, một ý niệm lóe lên trong óc, lập tức hiểu ra đại sự nguy rồi.

"Khuất Đột Thông đóng cửa tử thủ là giả, dụ đại quân ta qua sông mới là thật. Nay hắn thấy đại quân đã qua sông, tất sẽ phái người thừa cơ tập kích phía sau," Anh lập tức triệu vài tướng lãnh đến bên người phân phó,"Việc này không nên chậm trễ, giờ chúng ta phải mau hướng về Hà Đông, chặn đứng binh mã của Khuất Đột Thông lại, tranh thủ thời gian cho đại quân qua sông!"

Mấy tướng quân bên dưới tuân lệnh, lập tức tập hợp ba ngàn nhân mã theo Lý Kiến Thành chạy về hướng đông, thẳng tiến Hà Đông.

Lúc này gió đã nổi lên, thổi lá đại kỳ bay phất phới. Đêm bắt đầu trở lạnh.

*****

Lý Kiến Thành dẫn quân một đường rong ruổi, đến mặt nam thành Hà Đông đã thấy không xa về phía trước quả nhiên có một đội nhân mã, rõ ràng đang chạy về hướng bến Long Môn.

Nheo mắt nhìn những ngọn đuốc nối đuôi nhau của đội ngũ kia, xem ra quân số cũng không ít. Chỉ là lúc này việc quân cấp bách, đã không còn thời gian mà suy tính nữa. Biết rõ trước mắt mình chỉ có một con đường, Lý Kiến Thành quay đầu liếc mắt trao đổi với hai người Tiêu Tạo, Tôn Hoa rồi rút trường kiếm giơ lên, hô một tiếng lệnh cho toàn quân lập tức xuất kích!

Đại quân nghe lệnh, liền ào ào xông lên như nước triều dâng. Giữa những tiếng hô vang trời, tiếng chân như sấm làm cho đất rung núi chuyển, trong lòng mỗi người đều hiểu: Trận này bất cứ giá nào cũng phải ngăn trở bộ binh của Khuất Đột Thông để tranh thủ thời gian cho đại quân của Lý Uyên qua sông.

Gió đêm rít gào như tiếng ai than khóc, chẳng mấy chốc đã bị nuốt chửng trong tiếng đao thương kiếm kích va chạm. Lý Kiến Thành vẫn chia quân làm hai lộ, lệnh cho hai người Tiêu Tạo, Tôn Hoa chặn đứng tiền quân Tùy, còn mình thì dẫn số nhân mã còn lại quấy nhiễu đằng sau. Hai mặt trước sau đều gặp địch, quân Tùy không thể không dừng bước đứng lại giao chiến với đối thủ.

Nhưng sau khi chém giết một hồi, chỉ thấy lớp nhân mã ngăn trở phía trước hình như bị phá ra một lỗ hổng, dưới ánh trăng, những cây đuốc cầm trong tay quân Tùy nối đuôi nhau di chuyển trông như một con trường long ngày càng vươn mình ra xa. Lý Kiến Thành thầm nghĩ không ổn rồi, tay vung trường kiếm, đi trước làm gương, dẫn một đội tinh kỵ ào vào tấn công phần đuôi quân Tùy, phảng phất như một thanh kiếm sắc đâm thẳng vào đầu phía bên này. Một mạch xông đến tiền phương, tụ hợp với nhân mã của Tiêu Tạo và Tôn Hoa, bịt kín lỗ hổng kia.

"Thế tử điện hạ," Tiêu Tạo nâng thương, vội vàng đến gần anh, nói, "Quân số bên địch chí ít là gấp ba lần chúng ta, nếu cứ tiếp tục tiêu hao lực lượng thế này, chỉ e bên ta sẽ thất thế trước!"

Lý Kiến Thành vung kiếm chém gục một gã quân Tùy tìm cách tiếp cận, mở miệng nói: "Mục đích của chúng ta tuyệt đối không phải là đuổi tận giết tuyệt chúng, tạm thời chỉ cần ra sức ngăn chân địch là được!" Dừng một chút, phóng mắt nhìn vào giữa đám quân Tùy, lại lùi đến gần Tiêu Tạo nói,"Kế duy nhất phù hợp vào lúc này, không gì bằng trước bắt chủ soái. Chủ soái chết rồi, trận thế quân địch tất loạn!"

Tiêu Tạo nói: "Điện hạ, vừa rồi tôi còn thấy một người trông giống chủ soái ở gần đây. Nhưng chém giết được một lúc, quay đi quay lại tự dưng không thấy bóng dáng đâu nữa. Vả lại trời đã vào đêm, tôi đã tìm nhưng tạm thời vẫn chưa thấy."

Lý Kiến Thành nghe vậy thì ngẩn ra, quét mắt vào giữa đám quân Tùy. Chỉ thấy nhân mã bên kia đều tự duy trì đội hình, phân ra từng doanh từng đội mà rõ ràng không có ai thống lĩnh. Anh biết nếu đã là thủ lĩnh cánh quân này thì tuyệt đối không thể ẩn thân kín đáo như thế, thậm chí thấy bóng không thấy hình. Hay là……

Thầm nghĩ "Không ổn", Lý Kiến Thành giật mình hiểu ra: Cánh quân này vốn không có chủ soái!

Anh lập tức hạ lệnh: "Toàn quân lui lại, đừng tiếp tục đánh nữa!"

Nhưng lời vừa mới dứt đã thấy có cánh quân khác chạy như bay đến từ phương nam, một người cười sang sảng nói: "Lão phu vừa đến, thế tử đã không muốn lưu lại nữa, vậy chẳng khiến lão phu mất hứng sao?"

Trong ánh lửa bập bùng, hắn giơ tay vỗ ba tiếng, liền đó binh mã sau lưng Lý Kiến Thành dần dần ngưng chiến, quân hai bên lặng lẽ đứng đối mặt nhau.

Thân phận của người này đã không thể rõ ràng hơn. Lý Kiến Thành không cần ngoảnh đầu cũng đoán được lúc này mình đã ở vào tình thế hai mặt ngộ địch. Nắm chặt trường kiếm trong tay, anh nhắm mắt thở ra một hơi rất dài rồi mới giục ngựa tiến lên cười lạnh một tiếng: "Khuất tướng quân thật mưu trí, có thể nghĩ ra cách lấy một đội quân không tướng hơn vạn người làm mồi nhử, dụ Kiến Thành trúng kế."

Khuất Đột Thông cười nói: "Trận thế một vạn nhân mã này bố trí không theo quy tắc nào, lại có thể qua mắt thế tử Đường quốc công, đối với lão phu cũng coi như thành tựu lớn rồi."

Lý Kiến Thành đáy lòng âm thầm suy tính sách lược ứng phó, bề ngoài lại cố gắng khôi phục vẻ mặt thản nhiên, nghe vậy chỉ cười nói: "Khuất tướng quân bố trí ra trận pháp này chỉ vì Kiến Thành, thật khiến cho

Kiến Thành mừng đến rơi lệ. Nhưng tướng quân đã bao giờ nghĩ, dù bắt được Kiến Thành thì vẫn không thay đổi được cục diện Tùy thất suy vi, lòng dân mất hết. Tướng quân có tài như thế, sao không bắt tay với Đường quốc công, thay trời đổi đất, tru sát kẻ vô đạo?"

"Lão phu biết, giờ thế tử nói ra những lời chiêu hàng này, mục đích cũng không thật sự là chiêu hàng." Khuất Đột Thông không đáp lại, chỉ cười ha hả, "Ngẫm lại thì nếu không chắc chắn thế tử nhất định sẽ nghĩ cho đại cục, liều chết dẫn binh ngăn đại quân ta, kế này có thể đã thất bại rồi. Nhưng không ngờ đến giờ này thế tử vẫn tìm đủ mọi cách tranh thủ thời gian cho đại quân của Lý Uyên, quả thực khiến người ta kính nể." Dừng một chút, khẽ nhếch khóe môi, gằn từng chữ, "Thế tử quả đúng là người thông minh, nhưng lại có điều không biết…… Lão phu nếu thật sự bắt được Lý Kiến Thành ngươi thì đâu nhất thiết phải đuổi theo binh mã của Lý Uyên nữa?"

Lý Kiến Thành nghe vậy thì ngẩn người, sắc mặt trầm xuống, không nói một lời. Trong lòng anh hiểu rõ hôm nay mình đã rơi vào bẫy của Khuất Đột Thông, nếu để hắn bắt được, chắc chắn sẽ bị bức ép trở thành một điều kiện để áp chế Lý Uyên.

Âm thầm nghiến răng, dù trong lòng hiểu rõ liều mạng chỉ có đường chết, cũng nhất định không để cho hắn toại nguyện.

Khuất Đột Thông đưa mắt liếc qua đám tàn quân sau lưng Lý Kiến Thành, lại chuyển ánh mắt trở về trên người anh. Nhưng chỉ thấy một thân bào trắng giáp bạc ban đầu giờ đã bị máu tươi nhuộm kín, đậm nhạt không đều, hiển nhiên đã trải qua một trận chiến đẫm máu.

Liếc mắt nhìn xuống, lại thấy năm ngón tay đối phương buông thõng bên người đang siết chặt chuôi kiếm trong tay. Dừng một chút, Khuất Đột Thông ngước mắt lên, trên mặt vẫn mang theo ý cười, nói: "Lão phu nhiệt tình như thế, sao thế tử không theo ta vào thành làm khách mấy hôm?"

Lý Kiến Thành nghe vậy chỉ cười lạnh một tiếng, đáp: "Ý tốt của tướng quân, Kiến Thành xin ghi nhớ trong lòng, nhưng thứ cho ta khó tòng mệnh, mong tướng quân thông cảm."

Khuất Đột Thông vẫn giữ nét mặt bình thản, cười nói: "Nếu thế tử không bằng lòng, vậy thì lão phu đành phải 'mời' thế tử đi rồi!" Dứt lời bỗng múa cây trường mâu trong tay rồi xông thẳng vào Lý Kiến Thành.

Khuất Đột Thông này thú vị phết, dùng mưu giỏi mà võ mồm cũng tài không kém =))

Trong lòng Lý Kiến Thành đã sớm phòng bị, thấy thế bèn kéo cương ngựa, đưa ngang kiếm chặt vật đỡ lấy kích này. Nhưng trong lòng anh hiểu rõ, luận võ lực thì mình không phải đối thủ của Khuất Đột Thông; sau khi đón đỡ trái phải mấy chiêu, liền nghĩ cách tránh thoát mũi nhọn, tìm đường ngăn cản.

Nhưng được lúc rảnh tay mà nhìn ra bốn phía thì xung quanh cũng chỉ còn lại những tiếng hô chém giết không ngừng.

*****

Lý Thế Dân chống thương đứng ở đầu cầu, nhìn đại quân ung dung tuần tự từ đầu bên kia tiến sang bên này, cho đến tốp cuối cùng.

Gió đêm không ngừng gào thét bên tai, thế gió ngày càng lớn, thổi cho tấm áo choàng của hắn phần phật tung bay.

"Hình như trời sắp mưa." Bên cạnh chợt có người nói khẽ.

Hắn quay đầu lại, thấy Lưu Văn Tĩnh liền phóng mắt nhìn ra chân trời phía xa, gật đầu nói: "Xem ra còn chưa đến bình minh thì mưa đã rơi rồi."

Lưu Văn Tĩnh nghiêng mặt đi, thấy dáng vẻ ngổn ngang tâm sự của đối phương liền nói: "Cũng may lần này vẫn chưa bị quân địch quấy nhiễu, nếu có mưa xuống thì sông này sẽ không dễ vượt qua."

Lý Thế Dân nghe vậy, thần sắc rõ ràng đã u ám thêm mấy phần. Lát sau hắn mới nặng nề thở dài, nói: "Đại ca giờ này vẫn chưa về, chẳng hiểu vì sao cũng không hề có tin tức."

Giọng điệu của hắn rõ ràng đã đè nén đến cực điểm, Lưu Văn Tĩnh nghe vậy chỉ cúi đầu thở dài: "Thật ra…… vừa rồi có người đưa tin về, lúc này quốc công đang ở trong trướng thương nghị đối sách. Ngài muốn ngươi yên tâm đưa quân qua sông nên vẫn chưa cho ngươi biết, ta……"

Lời còn chưa dứt, Lý Thế Dân đã tiến lên cắt ngang: "Đại ca ra sao rồi?"

Lưu Văn Tĩnh thở dài một tiếng, đáp: "Chỉ biết thế tử cùng quân của Tiêu Tạo, Tôn Hoa giao chiến với đại quân Khuất Đột Thông đến quá nửa đêm…… Đại để là vì ngăn cánh quân này, tranh thủ thời gian cho chúng ta qua sông……"

"Giờ huynh ấy ra sao rồi?" Lý Thế Dân bước lên, túm lấy cánh tay của Lưu Văn Tĩnh.

Lưu Văn Tĩnh nhìn năm ngón tay run rẩy bấu chặt vào cánh tay mình, nhắm nghiền hai mắt, lắc đầu nói: "Sinh tử chưa rõ."

Bốn chữ vừa ra khỏi miệng, Lý Thế Dân đã buông tay. Y ngước mắt nhìn lên thì thấy hắn đã nâng thương trở về.

Lưu Văn Tĩnh gọi vài tiếng nhưng Lý Thế Dân dường như không hề nghe thấy, bước vào màn đêm hun hút. Lưu Văn Tĩnh đứng yên tại chỗ, thở dài, kì thực trong lòng y làm sao không biết hắn định làm gì?

*****

Trong đại trướng, Lý Uyên nâng chuôi kiếm đeo bên hông, vẻ mặt nghiêm nghị. Một lúc lâu sau ông mới mở miệng, phá vỡ bầu không khí trầm mặc trong trướng: "Vậy sẽ làm theo ý của Bùi đại nhân, phái một người dẫn quân cấp tốc đi cứu viện. Mà phần lớn nhân mã thì vẫn giữ nguyên kế hoạch, tiến vào Quan Trung!" Dừng một chặp, nhìn vào trong trướng, gần như là thở dài nói, "Không biết ai muốn……"

Nhưng lời còn chưa dứt, đã thấy Lưu Văn Tĩnh gấp gáp xông vào, nói: "Quốc công, có chuyện không hay rồi!"

Lý Uyên chau mày hỏi: "Chuyện gì?"

Lưu Văn Tĩnh kéo áo, cúi đầu nói: "Nhị công tử không biết nghe ai báo tình hình thế tử, giờ này đã mang năm trăm nhân mã qua cầu rồi!"

Người ngồi trong trướng nghe vậy đều giật mình, Lý Uyên nặng nề thở dài một tiếng, than: "Lúc này sao Thế Dân lại liều lĩnh như thế chứ!"

Bùi Tịch nhìn mặt lựa lời, biết rõ lúc này nhất thiết phải mau mau hạ quyết định, lập tức đứng lên nói: "Quốc công, tại hạ nghĩ sách lược tiến vào chiếm đóng Quan Trung của đại quân ta không thể chần chờ nửa khắc!"

Lưu Văn Tĩnh cũng nói: "Thần nghĩ lúc này đại quân ta đã qua sông cả rồi. Việc này quốc công hãy tạm thời giữ kín, đưa đại quân cấp tốc nhập quan."

Lý Uyên nghe vậy ngẩn người, kì thực ông cũng hiểu ý tứ ẩn trong lời nói của hai người kia. Dù gì đi chăng nữa, cánh quân khởi nghĩa này tuy mang tiếng là của họ Lý nhưng cũng không hoàn toàn thuộc về họ Lý, không thể vì bất cứ ai mà trì hoãn quyết định ban đầu.

Lưỡng lự hồi lâu, cuối cùng ông cũng khó nhọc nói: "Truyền lệnh xuống dưới, mệnh toàn quân…… Lập tức nhổ trại, tiến về Quan Trung!"

Mọi người tuân lệnh tản đi, chỉ còn một người vẫn ngồi lại trong trướng rất lâu, chốc chốc lại nhìn sang Lý Uyên tuy quay lưng về phía mọi người, nhưng vẫn lộ rõ dáng vẻ đau đớn buốt tim gan. Người nọ âm thầm siết chặt tay, lưỡng lự một lúc, thình lình sải bước ra khỏi trướng.

Một giọt nước nhỏ lên mặt, Đốt Bật ngước mắt nhìn lên bầu trời nặng trĩu mây. Kế đó nước rơi ngày càng nặng hạt, vây kín quanh người gã.

Trời đổ xuống cơn mưa.

Gã đột ngột quay đầu nhìn cây cầu kia.

Trong vài ngày tới nếu mưa vẫn không tạnh, cây cầu này dù muốn qua cũng không thể qua.

Giải thích rõ một chút về diễn biến trong chương này (lần đầu đọc chương này mình cũng hơi loạn tại không có bản đồ để đối chiếu) Đầu tiên là về vị trí các địa danh: sông Hoàng Hà quãng này chảy dọc theo hướng bắc – nam, Trường An nằm ở bờ tây, khu vực xung quanh Trường An gọi là Quan Trung; còn Hà Đông thì đúng như tên, nằm ở bờ đông, đối diện với Quan Trung. Dọc sông có hai chỗ có thể qua, một là cầu Bồ Tân ở phía bắc, hai là bến Long Môn ở phía nam. Thành Hà Đông nằm chẹn trước ngã ba sông, đây có thể coi là vị trí yết hầu trấn giữ Quan Trung, muốn qua sông yên ổn phải hạ được thành này, bằng không bất cứ lúc nào binh mã trong thành cũng có thể xuất ra, chặn đánh kẻ xâm nhập. Trước đây Kiến Thành đã dẫn theo vài tùy tùng qua cầu sang bờ phía tây, vào thành Phùng Dực. Đến ngày ước hẹn, lại từ bờ tây vượt sông sang Hà Đông qua cầu Bồ Tân, đánh một trận với Tang Hiển Hòa rồi được lệnh của Lý Uyên, rút sang bờ tây. Không ngờ khi muốn quay sang bờ tây thì cầu Bồ Tân đã đứt, Kiến Thành dẫn quân sang Hà Đông, gặp một đội quân đang tiến về phía nam thì lập tức chặn đánh để ngăn không cho Khuất Đột Thông quấy nhiễu quân Lý Uyên sang sông. Không ngờ đội quân này chỉ là mồi nhử để Khuất Đột Thông bắt Kiến Thành làm con tin, anh đã mắc vào bẫy của hắn mà không hề hay biết, đành phải ra sức chống cự để cầm chân Khuất Đột Thông lại. Tình hình mỹ nhân ra sao thì hạ hồi phân giải, nhưng chưa gì đã có hai anh hùng đua nhau lên đường đi cứu rồi =))

Tìm mãi mới được một tấm bản đồ dễ nhìn chút, nhưng trên này không đánh dấu vị trí Hoắc Ấp và cầu Bồ Tân, mọi người xem tạm. Đường màu đỏ nối Tây Hà – Thái Nguyên – Hà Đông – Trường An là đường tiến quân, đường màu đỏ còn lại là sông Hoàng Hà.

11. Chương 10

Editor: Thanh Du

*****

Lý Uyên đứng trong trướng, đưa tay vén lên một góc trướng môn, nhìn đăm đăm ra ngoài rất lâu. Bên ngoài nhân mã đã tập hợp ngay hàng thẳng lối, sẵn sàng xuất phát.

Bùi Tịch ngồi trong trướng, trầm ngâm một lúc rồi đứng dậy, bước đến sau lưng ông, khẽ nói: "Quốc công xin chớ lo lắng, hai vị công tử là người hiền tất được trời giúp, nhất định gặp dữ hóa lành."

Lý Uyên quay đầu nhìn ông ta, nhếch miệng cười khổ: "Bùi giám bắt đầu lấy những lời hoang đường thế này để an ủi ta từ khi nào vậy?"

Bùi Tịch vái một vái, đáp: "Nếu nói lý lẽ thì vừa rồi mọi người đã nói rất rõ ràng, hẳn quốc công là người thấu đáo hơn ai hết, thần có nhắc lại cũng dư thừa, chẳng thà đổi cách nói khác."

"Tâm tư linh mẫn (*) của Bùi giám quả nhiên không giống kẻ tầm thường," Lý Uyên cười nói, rồi lại tiếp tục lắc đầu thở dài, "Chỉ mong lần này…… hai đứa nó thật sự được may mắn như lời Bùi giám."

(*) Nguyên văn là "Thất khiếu linh lung tâm" ( ) ám chỉ những người có tâm tư thuần khiết, giao hòa với tự nhiên, hiểu thấu tiếng lòng của vạn vật, nói nôm na ra là thấu hiểu lòng người đó. Thực tế Bùi Tịch là người tâm lý, cực kỳ ăn dơ với Lý Uyên, sau này dù lên làm vua nhưng Lý Uyên vẫn cư xử rất thân mật với ông ta, gần như không còn khoảng cách quân thần. Có thể coi ông ta là tri âm tri kỷ của Lý Uyên:"> *quăng hint*

Đúng lúc này, một thiên tướng đến trước trướng bẩm báo rằng nhân mã đã chuẩn bị sẵn sàng, chỉ còn chờ Lý Uyên hạ lệnh.

Bùi Tịch thấy Lý Uyên cứ nhìn đăm đăm vào cây cầu kia, nét mặt vẫn có phần dao động, lại mở lời khuyên nhủ: "Quốc công, lúc này đại quân đã vượt qua Hoàng Hà, trời lại đổ mưa lất phất, nếu không mau quyết

đoán, đợi mưa to cản đường thì cũng không tiện hành quân." Dừng một chút rồi mới nói, "Y theo lời thế tử trong thư hôm trước, bách tính và quý tộc ở Quan Trung đều nóng lòng chờ mong quốc công đến, cho nên chuyến đi này ắt sẽ không gặp phải trở ngại gì. Thần cho rằng kế sách phù hợp nhất vào lúc này chính là mau chóng dẫn quân đi thâu đêm, trước hãy vào Quan Trung rồi nghỉ chân lại, đợi cho đại quân ổn định rồi mới cấp tốc phái người đi cứu viện."

Lý Uyên nghe vậy chỉ lặng thinh không nói, mãi sau cuối cùng cũng gật đầu, cắn răng phát lệnh hành quân. Bùi Tịch nghe khẩu khí, trong lòng cũng hiểu lệnh này vừa ra, có thể nói Đường quốc công đã đặt cược hai đứa con của mình để đánh một canh bạc lớn.

Lẳng lặng thở dài, trong lòng tha thiết mong mỏi hai con có thể thật sự gặp dữ hóa lành như lời ông ta nói.

Rất nhanh sau đó, Lý Uyên vội vàng mặc y giáp rồi bước ra khỏi trướng, nhìn đại quân đã đi trước một quãng, liền xoay người lên ngựa. Nhưng vào đúng lúc này, một tiểu giáo đã hấp tấp chạy tới mà báo: "Đại tướng quân, trong trướng trụ quốc trống trơn, không ai biết gã đã đi đâu cả!"

Lý Uyên nghe vậy nhíu mày, vội hỏi: "Nhân mã gã mang đến có còn ở đây không?"

Tiểu giáo kia lại báo: "Năm trăm nhân mã mà trụ quốc mang theo từ Đột Quyết cũng không rõ tung tích."

Lý Uyên thừa hiểu năm trăm nhân mã kia tuy mang tiếng là đến để trợ giúp quân khởi nghĩa, nhưng thực ra cũng chỉ nghe lệnh của Khang Sao Lợi. Trầm ngâm một lát, ông nói với tiểu giáo kia: "Ngươi truyền lệnh xuống dưới, việc này chớ để lộ ra ngoài."

Đợi tiểu giáo kia đi khỏi, Lý Uyên thúc ngựa tiến vào giữa đội ngũ, suy nghĩ hồi lâu cũng không giải thích được nguyên do gã Khang Sao Lợi kia rời đi. Mục đích gã đến đây là củng cố minh ước cũng được, dò xét tình hình cũng tốt, nhưng lúc này đại quân Lý thị đánh đâu thắng đó, một đường đánh thẳng xuống Quan Trung; tuy không phải hoàn toàn thuận lợi, nhưng cũng chưa gặp thất bại nặng nề nào. Dù có muốn phá bỏ minh ước thì chọn đúng lúc này cũng quái gở quá đi.

Lý Uyên suy tư hồi lâu, bỗng đột ngột ngoái đầu, nhìn sang đầu cầu phía bên kia. Màn đêm sâu thẳm, mưa rơi rả rích, phóng mắt nhìn qua chẳng thấy gì khác ngoài bóng tối miên man vô tận.

Một ý niệm lóe lên trong đầu Lý Uyên: Hay là…… gã cũng giống như Thế Dân…… đều mang quân đi cứu Kiến Thành?

*****

Lý Kiến Thành nắm cương ngựa, đi nước kiệu trên sơn đạo, thân thể khẽ lắc lư theo từng nhịp chân ngựa.

Cơn mưa rả rích ban đầu giờ đã biến thành mưa như trút nước. Từng hạt mưa lạnh buốt đập vào đầu vai giống như những nhát kích nặng nề, khiến hơi thở của anh cũng bắt đầu trở nên hỗn loạn.

"Thế tử điện hạ," một thiên tướng từ sau lưng chạy lên trước mặt, bẩm báo, "Vừa rồi đã phái người đi dò xét, quân Tùy vẫn chưa đuổi lên núi, chỉ quanh quẩn dưới chân."

Lý Kiến Thành gật đầu, cúi mặt, chầm chậm thở ra một hơi.

Tôn Hoa đi bên cạnh thấy thế liền thúc ngựa lại gần: "Mưa to phủ núi, có lẽ quân Tùy e ngại bùn đất nên không dám mạo muội lên núi. Nếu vậy ta nên mau chóng tìm chỗ nghỉ chân một lát, trời mưa như trút nước, chúng ta cũng chẳng còn cách nào," đảo mắt nhìn vào mũi tên dài cắm trên vai Lý Kiến Thành, nhíu mày nói, "Nhưng mà…… Thế tử ngộ thương, làm sao đội mưa được?"

"Được rồi" Lý Kiến Thành cúi đầu nói, "Hãy phái người tìm chỗ tránh mưa cho toàn quân tạm thời nghỉ chân."

Anh hiểu rõ, sau trận chiến bạt mạng vừa rồi, ai nấy đều đã sức cùng lực kiệt. Sau hơn nửa đêm ác chiến, anh thấy nhân mã phe mình đã gục dần, lại ước chừng đại quân Lý Uyên đã sớm qua sông nên không muốn ở lâu nữa. Nhưng khi rút quân, không ngờ Khuất Đột Thông lại hạ lệnh bắn tên, dẫu mưa to làm tên bay yếu đi nhưng vì chưa kịp phòng bị nên không ít nhân mã đã ngã gục, ngay chính bản thân mình cũng trúng một tên ……

Lý Kiến Thành chầm chậm quay đầu, nhìn những tàn binh bại tướng đứng trong mưa phía sau. Nhưng mưa to che kín tầm nhìn, khiến người ta gần như không mở nổi mắt. Hít vào một hơi, trong lòng hiểu rõ lúc này dù mọi người đều đã tạm thả lỏng, nhưng chỉ có Lý Kiến Thành anh là không thể. Không chỉ vì anh là chủ soái, mà còn vì anh không biết lúc này nếu buông xuống hơi thở vẫn đè nén trong ngực bấy lâu thì liệu mình còn có thể tiếp tục chống đỡ nữa không?

"Thế tử," sau khi anh được vài binh sĩ đỡ xuống ngựa, một người đội mưa đến báo, "Phía trước có một gốc đại thụ, chi bằng điện hạ tới đó tránh mưa một lát!"

Lý Kiến Thành gật đầu, cũng bất chấp ngồi dưới đại thụ dễ bị sét đánh, cứ mặc cho bọn họ dìu mình đến dưới tán cây. Nhưng bởi mũi tên còn cắm trên lưng, anh không thể dựa vào gốc cây được.

Tôn Hoa nói: "Mũi tên này chi bằng sớm nhổ ra."

"Tôn tướng quân nói phải," Lý Kiến Thành nghe vậy, hơi rướn người lên, đáp bằng giọng khàn khàn,"Vậy phiền tướng quân giúp ta nhổ tên."

Giọng anh rất nhỏ, nhưng lời vừa nói ra, bầu trời đã lóe lên một tia chớp. Nương theo ánh chớp này, Tôn Hoa thấy quần áo tóc tai Lý Kiến Thành đều ướt đẫm, toàn thân nhuộm đỏ màu máu chiến trường, duy có sắc mặt vẫn tái trắng đến cùng cực. Hắn bất giác giật mình, không biết nếu mình rút mũi tên này ra thì người trước mặt có thể chịu đựng nổi hay không?

"Phiền tướng quân ……"

Tiếng nói của Lý Kiến Thành khiến hắn hoàn hồn, Tôn Hoa vươn tay, chầm chậm nắm lấy mũi tên kia, chỉ thấy vệt máu nhuốm trên y giáp nơi đầu mũi tên cắm vào da thịt đã dần dần loang rộng, bị nước mưa tẩy rửa, từ từ chảy xuống theo giáp bạc, lưu lại một vệt đỏ khiến người kinh tâm động phách.

Hắn không dám nhìn Lý Kiến Thành thêm nữa, chỉ từ từ dồn lực vào năm đầu ngón tay, gằn từng chữ: "Xin thế tử hãy chịu đựng chốc lát."

Lý Kiến Thành lẳng lặng gật đầu, kế đó liền cảm nhận được một cơn đau thấu tim gan khiến anh không kịp chuẩn bị, gần như xé rách toàn thân. Anh thét lớn một tiếng, ngã gục về phía trước. May mà trước mặt có một binh sĩ ngồi sẵn, hắn vội vàng đưa tay đỡ lấy anh.

Tôn Hoa thấy đầu mũi tên có gai ngược, khi rút ra còn kéo theo một khối thịt bầy nhầy, đôi tay bất giác run rẩy. Hắn vội vàng thả mũi tên, để Lý Kiến Thành ngồi dựa vào đầu vai mình rồi phân phó tả hữu thay anh cởi y giáp đã ướt sũng.

Hắn cúi đầu sờ loạn khắp người, gần như nơi nào cũng dính nước, cuối cùng cũng chạm vào một chỗ khô ráo trong tầng áo lót. Bèn lôi mảnh vải khô kia ra, xé thành dải băng, buộc chặt vào miệng vết thương sâu hoắm đỏ lòm trên vai Lý Kiến Thành.

Lý Kiến Thành lặng lẽ tựa vào vai trái của hắn, chẳng biết có phải do tiếng mưa rơi quá lớn hay không mà ngay cả hơi thở của anh cũng trở nên mỏng manh đến không thể nghe được, chỉ có cánh tay bám chặt vào vai phải Tôn Hoa là cho thấy anh vẫn còn chút thần trí.

Tôn Hoa và mấy người nữa xúm lại đỡ Lý Kiến Thành nghiêng người tựa vào gốc cây, tránh đi miệng vết thương trên vai trái, cầm áo choàng đã ướt đẫm của anh ra sức vắt khô rồi lại run rẩy đắp lên người Lý Kiến Thành. Nhưng cành lá phía trên tuy dày, lại vẫn có giọt mưa lọt qua khe hở rơi xuống. Đáy lòng Tôn Hoa thầm hận cơn mưa này khiến hắn không tài nào tìm được một tấm vải khô.

Đúng vào lúc này, Tiêu Tạo đi dò la phía trước đã trở về. Gương mặt hắn ướt mưa, ngước mắt nhìn Lý Kiến Thành đang thiu thiu tựa vào gốc cây, lại quay đầu nhìn sang Tôn Hoa, băn khoăn không biết có nên mở miệng. Đang lúc do dự, đối phương đã mở lời trước: "Tiêu tướng quân…… tình hình thế nào?"

Tiêu Tạo ngẩn người, đáp: "Mưa rơi nặng hạt, quân Tùy có lẽ đã rút về."

"Vậy…… nếu quân Tùy thật sự không đuổi theo, chúng ta cũng nên mau chóng rời đi mới được." Lý Kiến Thành trầm ngâm một lát, bỗng quấn chặt lớp áo khoác trên người, vùng vẫy đứng lên, hơi cao giọng nói: "Hãy truyền lệnh xuống dưới, lập tức……"

Nhưng lời còn chưa dứt, chân đã nhũn ra, gần như ngã quỵ trên mặt đất.

Tiêu Tạo đứng ngay gần, thấy thế vội vàng tiến lên một bước đỡ lấy anh, dìu anh dựa vào thân cây. Nhưng khi chạm đến cánh tay trần của đối phương, hắn bỗng dưng ngẩn người, "Thế tử, sao người ngài lạnh ngắt thế này? Chẳng lẽ……"

Lý Kiến Thành đứng vững rồi liền cúi đầu thở dốc, định nói gì đó nhưng chỉ cảm thấy toàn thân vô lực.

"Thế tử, mạo muội." Tôn Hoa tiến lên một bước, đặt tay lên trán anh, bàn tay tức khắc run rẩy. Cảm giác ở mu bàn tay, chính là…… nóng đến ghê người.

"Thế tử, chỉ e đây là triệu chứng phong hàn, tuyệt đối không thể hành quân trong mưa." Hắn quay đầu nói với Tiêu Tạo, "Giờ chúng ta chỉ còn cách đợi cho hết mưa rồi mới có thể xuống núi."

"Nếu mưa ngừng rơi, chỉ e quân Tùy sẽ lập tức bao vây, nên chính lúc này……" Lý Kiến Thành lắc đầu, nhưng càng nói càng nhỏ giọng, cuối cùng, cả người bỗng vô lực trượt xuống theo thân cây phía sau.

*****

Mưa rơi tầm tã, phủ kín đất trời trong một màn nước mờ đục. Lý Thế Dân thoáng dừng cương ngựa, đưa tay lau nước mưa bám trên mặt, phóng mắt nhìn vào bóng tối đằng xa.

Lúc này, một thiên tướng thúc ngựa tới gần, nói: "Nhị công tử, cách không xa về phía trước là một ngọn núi vô danh, thế tử điện hạ có lẽ đang náu mình trong núi." Người này từ nhỏ lớn lên ở Hà Đông, sau đầu quân vào Hoắc Ấp, Tống Lão Sinh bại trận liền quy phục dưới trướng Lý Uyên. Cho nên hắn hết sức quen thuộc với nơi này, giữa cơn mưa như trút nước vẫn có thể phân biệt rõ ràng phương vị.

Lần theo những tàn tích còn sót lại của trận ác chiến mà đuổi đến tận đây, dù trong lòng không mấy tin tưởng, nhưng cũng không còn lựa chọn nào khác. Dù chỉ có một tia hi vọng mong manh, Lý Thế Dân cũng nhất định phải lên núi tìm. Nghe người kia nói vậy, hắn gật đầu, lại đưa tay vuốt mặt một lần nữa rồi mới nâng cương ngựa, nói: "Việc này không nên chậm trễ, hãy mau qua đó!"

Mọi người phi như tên bắn, chẳng bao lâu đã thấy trong bóng tối đằng xa mơ hồ hiện lên bóng dáng một ngọn núi, liền biết có lẽ đã tới gần chân núi vô danh.

Nhưng đúng vào lúc này, Lý Thế Dân lại nghe phía trước có tiếng động lạ.

"Khoan đã!" Hắn lập tức hạ giọng ngăn nhân mã phía sau, cảnh giác nín thở lắng nghe. Chỉ nghe giữa tiếng mưa rơi rào rào, tiếng động kia từ xa tiến lại gần, từ mơ hồ dần trở nên rõ ràng, hiển nhiên là…… một đội nhân mã!

"Xoẹt" một tiếng, Lý Thế Dân rút bội kiếm trong tay, nói: "Phía trước có người!"

Mọi người phía sau lập tức rút binh khí cầm nơi tay, lẳng lặng chờ một chỗ với Lý Thế Dân, nhìn đội nhân mã thân phận bất minh đằng xa đang chầm chậm tới gần.

"Ai?" Tướng lĩnh cầm đầu phía đối phương rõ ràng đã phát hiện ra bọn họ, cũng rút kiếm hô một tiếng.

Nhưng trong khoảng khắc hắn mở miệng hỏi, Lý Thế Dân đã thúc ngựa xông qua. Trường kiếm trong tay ẩn chứa lực đạo ngàn cân, cắt ngang màn mưa miên man, bổ thẳng về phía người nọ.

Viên tướng kia thấy thế một mặt lui lại tránh né, một mặt đưa ngang kiếm miễn cưỡng tiếp lấy chiêu này. Lý Thế Dân vừa công một chiêu đã nhận ra đối phương là địch hay bạn trong khoảnh khắc tiếp cận, đáng tiếc…… đây không phải nhân mã của đại ca.

Hắn thúc ngựa né tránh, cao giọng hô: "Là quân Tùy!" Lời còn chưa dứt, nhân mã phía sau đã ào ào xông lên, lao vào quân địch, ra sức chém giết giữa cơn mưa phủ kín đất trời.

Lý Thế Dân đi trước làm gương, giao chiến kịch liệt với tướng lãnh kia. Tướng lãnh kia cảm thấy mỗi chiêu mỗi thức của người này đều đằng đằng sát khí, mỗi kiếm đều nhằm vào những chỗ hiểm yếu trên người. Cơn mưa tầm tã này dường như chẳng mảy may ảnh hưởng đến hắn.

"Ngươi là ai?" Hắn đỡ vài chiêu, thấy mình không phải đối thủ liền lùi lại hỏi.

Lý Thế Dân giương kiếm đứng trước, sau lưng hắn là tiếng mưa rơi, tiếng đao kiếm va chạm và tiếng la hét hòa lẫn vào nhau. Bầu trời đêm vốn yên tĩnh, giờ chìm trong những tiếng ồn ào náo động khác thường.

Hắn nhìn tướng lãnh kia, chậm rãi hỏi: "Lý Kiến Thành ở đâu?"

Tướng lãnh kia nghe vậy thì biết ngay đối phương là người của Lý Uyên, bèn cười lạnh nói: "Còn tưởng ai, thì ra là viện quân đến cứu thế tử nhà các người. Cơn mưa này quá lớn, ngay cả Khuất đại nhân cũng lệnh cho chúng ta không cần vây núi nữa, ta khuyên các ngươi khỏi phí công làm gì."

"Ngươi nói vậy là có ý gì?" Lý Thế Dân nhìn chằm chằm vào hắn.

Tướng lãnh kia cười nói: "Lý Kiến Thành trúng tên trong người, giữa cơn mưa tầm tã này, ngươi nghĩ hắn có thể chịu đựng bao lâu? Chỉ e đã sớm……" Hắn còn chưa kịp nói xong, người đã giật nảy lên.

Không biết từ khi nào, Lý Thế Dân đã ở ngay trước mắt. Lúc này trường kiếm trong tay hắn đâm sâu vào ngực tướng lãnh kia, máu phun ra theo miệng vết thương, bắn lên mặt lên người hắn, nhưng rồi cũng nhanh chóng bị cơn mưa như trút nước tẩy rửa sạch sẽ, không lưu lại dấu vết.

"Đại ca nếu gặp chuyện gì bất trắc, ta sẽ lấy toàn quận Hà Đông đền mạng!"

Đây là câu cuối cùng hắn nghe được trước khi nhắm mắt, từng chữ từng từ đều lạnh lẽo thấu xương tủy.

"Tùy quân nghe đây, chủ tướng của các ngươi đã chết!" Lý Thế Dân rút kiếm ra, đẩy hắn ngã xuống ngựa, lùi lại vài bước rồi cao giọng nói, "Giờ nếu không muốn bỏ mạng thì hãy mau rút đi!"

Nhân mã hai bên nghe vậy đều dừng tay. Lý Thế Dân lại nói: "Nếu các ngươi rút đi ngay thì Lý Thế Dân này nhất định không ngăn cản, nhược bằng cứ lần lữa không đi, khiến ta lỡ việc thì đừng trách kiếm ta vô tình!"

Quân Tùy nghe vậy có hơi chần chừ, đưa mắt nhìn nhau rồi dần dần bắt đầu có người quay ngựa lại. Lý Thế Dân vẫn đứng nguyên chỗ cũ, lặng lẽ nhìn bọn họ rời đi từng người một, bất ngờ đưa tay túm một gã quân Tùy bước qua bên người.

Tùy binh kia bị lệ khí toát ra từ người hắn dọa cho sợ run người, luống cuống định rút kiếm. Mà Lý Thế Dân đã đưa kiếm dí ngang cổ hắn từ trước, lạnh lùng hỏi: "Giờ này quân Tùy có còn trong núi nữa không?"

"Thưa, đã không còn ai." Tùy binh kia thấy Lý Thế Dân chỉ muốn hỏi thăm, mới bình tĩnh lại một chút, "Khuất tướng quân mới vừa hạ lệnh cho chúng tôi rút hết nhân mã đóng ở Đông Tây sơn khẩu về, cho nên……"

Lý Thế Dân ngắt lời: "Đây là sơn khẩu nào?"

"Tây, Tây sơn khẩu." Tùy binh kia run rẩy đáp.

Lúc này, thiên tướng biết đường kia cũng thúc ngựa đến gần, nói: "Tướng quân, nếu lên núi theo Tây sơn khẩu này, tuy so với Đông sơn khẩu kia có hơi xa một chút nhưng đường đi tương đối bằng phẳng, dưới trời mưa to như bây giờ thì đây đúng là lựa chọn hàng đầu."

Lý Thế Dân nghe vậy liền gật đầu, thả Tùy binh kia ra, hạ giọng ra lệnh: "Lập tức theo ta lên núi!" Lời vừa dứt bản thân đã thúc cương ngựa, dẫn người hướng về bóng núi cách đó không xa.

Thiên tướng kia thúc ngựa đuổi theo, cũng không biết vừa rồi khi hắn kịch chiến với tay tướng Tùy kia, hai bên rốt cuộc đã nói những gì. Chỉ cảm thấy trong thoáng chốc Lý Thế Dân dường như đã biến thành con người khác, ngay cả giọng nói không hiểu vì sao cũng tăng thêm mấy phần hàn ý.

*****

Lý Kiến Thành nghe tiếng mưa rơi rào rào bên tai hòa cùng tiếng sấm thi thoảng lại nổ đùng đùng.

Một tia chớp lóe lên, anh thấy trước mặt mình có một người đang đứng. Hắn lẳng lặng đứng yên, trong mắt là thần sắc vô cùng quen thuộc. Nhưng ngay sau đó, người ấy bỗng giương trường cung trong tay, bắn ra một tiễn……

Lý Kiến Thành muốn giãy dụa, nhưng tứ chi vô lực, muốn mở miệng cũng không nổi. Anh có thể cảm nhận cơn lạnh truyền đến từ đầu ngón tay lẫn cơn sốt hầm hập trên mặt; thậm chí anh còn biết rõ mình đang ở trong mộng, nhưng lại không thể nào thoát ra.

"Thế tử……" Thấy Lý Kiến Thành khẽ động, Tiêu Tạo bước đến bên người anh ngồi xuống, cúi đầu gọi một tiếng.

Tiếng gọi này kéo Lý Kiến Thành trở về với thực tại, anh gắng sức mở mắt ra rồi lại chậm rãi khép vào.

Lúc này Tôn Hoa cũng đi tới, đưa tay áp lên trán anh, thở dài: "Vẫn nóng đến kinh người, không biết cơn mưa chết tiệt này rốt cuộc đến bao giờ mới chịu ngưng!"

Tiêu Tạo dùng ống tay áo âm ẩm giúp Lý Kiến Thành lau đi giọt nước không biết là mưa hay là mồ hôi trên trán, cũng thở dài một tiếng: "Nơi này đừng nói là thuốc, đến một manh áo khô cũng không có. Cứ tiếp tục thế này, chỉ e…… Ai?!"

Sự cảnh giác bất ngờ của hắn làm Tôn Hoa vô thức đặt tay lên chuôi kiếm đeo bên hông. Nhưng lúc này đã thấy một người vượt qua vòng vây của tướng sĩ, đi thẳng đến dưới tán cây rồi đứng lại.

"Ngươi là ai?" Tôn Hoa, Tiêu Tạo đứng phắt dậy, rút kiếm nghênh đón.

Nhưng người nọ chỉ tiến thêm vài bước rồi bỗng dưng ngừng lại. Một đôi mắt tĩnh lặng nhìn đăm đăm vào bóng người áo trắng ngồi dựa vào gốc cây phía trước.

12. Chương 11

Editor: Thanh Du

*****

Lý Kiến Thành dựa người vào gốc cây phía sau, hơi hơi ngửa đầu, lộ ra cần cổ tái trắng thon dài. Anh khép hai mắt, hàng mi dài cụp xuống, nhìn dáng vẻ rõ ràng đã suy yếu đến cùng cực.

Người nọ lẳng lặng nhìn anh một hồi, bỗng đẩy hai người ngăn đường ra, sải bước tiến lên rồi ngồi xuống trước mặt anh.

Tôn Hoa, Tiêu Tạo không kịp cản lại, vác đao đuổi theo, nhưng thấy người nọ cũng không có ác ý, nhất thời ngơ ngác nhìn nhau, không biết xảy ra chuyện gì, cũng không dám lơi lỏng cảnh giác.

Lý Kiến Thành tuy chìm trong cơn sốt cao, nhưng tứ chi vẫn từng đợt lạnh ngắt. Trong lúc hoảng hốt, anh chỉ cảm thấy mình bị ai đó nhẹ nhàng bế lên, tiếp theo đã rơi vào một lồng ngực rộng rãi.

Hơi ấm ập đến trong khoảng khắc, bao phủ toàn thân, phảng phất như một cơn lốc xoáy khổng lồ khiến bản năng anh muốn tham luyến, muốn đắm chìm vào trong đó.

Giãy dụa vài cái, Lý Kiến Thành mở mắt ra, rốt cuộc đã nhìn rõ người trước mặt.

Trong mắt anh hiện lên một tia ngạc nhiên xen lẫn vui mừng, khóe môi tái nhợt khẽ cong lên, gắng gượng mỉm cười, gọi: "Đại ca."

Đốt Bật lặng lẽ nhìn anh, đôi mắt sâu thẳm trong bóng đêm lại càng thêm thâm thúy lạ thường. Cánh tay gã ôm ngang lưng Lý Kiến Thành từ từ siết chặt, cuối cùng mỉm cười, nói: "Kiến Thành, không sao cả. Đại ca sẽ đưa ngươi về." Chẳng biết có phải ảo giác hay không mà Lý Kiến Thành cảm thấy vẻ mặt gã tuy bình tĩnh lạ thường, nhưng lồng ngực đang bao bọc lấy mình dường như khẽ run lên.

Anh nhìn Đốt Bật, chầm chậm gật đầu.

"Thế tử," Lúc này hai người Tôn Hoa, Tiêu Tạo đã đi tới, nhìn Đốt Bật rồi lại đảo mắt sang Lý Kiến Thành, do dự nói, "Người này…… thế tử đã quen từ trước sao?"

Lý Kiến Thành cảm thấy cánh tay Đốt Bật ôm mình chợt buông lỏng ra một chút, ngấm ngầm đổi thành tư thế nâng đỡ. Anh khẽ cựa quậy, hình như muốn đứng lên.

Đốt Bật hơi hơi sửng sốt, lập tức tránh ra chút khoảng cách. Lý Kiến Thành vịn vào Đốt Bật từ từ đứng lên, nói với hai người Tôn Hoa, Tiêu Tạo: "Đây là…… trụ quốc Đột Quyết Khang Sao Lợi, phụng mệnh…… Thủy Tất Khả hãn…… đến trợ giúp đại quân ta." Giọng anh khàn khàn, hơi thở không đều nên thanh âm cũng trở nên đứt quãng.

Hai người kia nghe vậy, lập tức chắp tay hành lễ với Đốt Bật. Mà cách một ống tay áo, Đốt Bật cảm thấy toàn thân Lý Kiến Thành lạnh lẽo kinh người, cũng không để tâm đáp lễ, nói với hai người: "Nơi này không thể ở lâu, chúng ta phải lập tức xuống núi!"

Tôn Hoa đáp ngay: "Giờ mưa vẫn chưa ngớt, thế tử lại trọng thương trong người, sao có thể tùy tiện xuống núi?"

"Trọng thương trong người?" Trong mắt Đốt Bật lóe lên một tia kinh ngạc không hề che giấu, quay đầu hỏi Lý Kiến Thành, "Kiến Thành, ngươi……"

Kiến Thành lắc đầu, ngắt lời gã: "Chỉ là trúng tên thôi. Vết thương trên bả vai, không đáng lo……"

Đốt Bật nhìn anh đăm đăm một hồi, nét mặt dần dần khôi phục vẻ bình tĩnh. Gã quay sang Tôn Hoa, quyết đoán nói: "Thế tử nếu đã trọng thương thì phải mau mau xuống núi chữa trị, há có thể lưu lại nơi hoang vu này? Còn nữa, ta dẫn theo năm trăm nhân mã đến đây, phần lớn đang đợi dưới chân núi, dù có gặp quân Tùy cũng đánh cho mảnh giáp không còn!"

Hai người Tôn Hoa, Tiêu Tạo nhìn gã, còn định mở miệng, nhưng Lý Kiến Thành đã nhẹ nhàng lên tiếng trước: "Khuất Đột Thông cứ đinh ninh ta bị thương, tất sẽ không…… mạo hiểm rời núi dưới mưa to, cho nên mới rút nhân mã về. Nếu…… cứ đợi đến khi mưa tạnh rồi mới đi, chỉ e lại gặp phải quân Tùy……" Anh dừng lại một chút, gắng sức đứng thẳng lên, trịnh trọng nói, "Giờ hãy xuống núi ngay, ta…… còn chịu đựng được."

Tôn Hoa, Tiêu Tạo đồng thời giật mình, chỉ đành tức tốc tập hợp nhân mã lại. Tôn Hoa dắt ngựa của Lý Kiến Thành bước vào dưới tàng cây, Lý Kiến Thành nhìn sang Đốt Bật, hỏi: "Đại ca…… sao không cưỡi ngựa?"

Đốt Bật cười đáp: "Sơn đạo gập ghềnh, cỏ dại tùm lum, ta liền đi bộ lên đây."

Lý Kiến Thành nói: "Hãy dắt một con ngựa đến cho đại ca." Dứt lời liền xoay người, ý muốn gọi một tiểu giáo qua đây.

Do thương tích trong người, lúc này anh đã cởi bỏ y giáp, chỉ mặc một bộ áo trắng đã hơi âm ẩm. Giờ anh quay người lại, mảng màu đỏ sậm nơi vai trái bỗng hoàn toàn lộ ra trước mắt. Tuy miệng vết thương đã được băng bó, nhưng sắc đỏ vẫn chầm chậm loang ra xung quanh, phảng phất như một đóa mẫu đơn màu máu đang nở rộ.

Đốt Bật thoáng căng thẳng trong lòng, đưa tay ngăn anh lại: "Kiến Thành cần gì phải làm thế, hai ta cưỡi chung một con ngựa là được rồi."

Lý Kiến Thành nhìn gã một lúc lâu, cuối cùng gật đầu đáp: "Vậy…… cũng được……"

Đợi hai người ngồi yên trên lưng ngựa, Đốt Bật rũ áo choàng, cuốn tròn Lý Kiến Thành trong đó rồi mới thúc ngựa ra khỏi tàng cây, bước vào trong mưa.

Mưa vẫn tầm tã như trước, đổ xuống người còn mang theo hơi lạnh. Dù quần áo Đốt Bật cũng đã ướt sũng quá nửa, nhưng thân hình cao lớn của gã vẫn ngăn đi vô số hạt mưa. Lý Kiến Thành cắn răng chịu đựng cơn đau nhức trên lưng, hơi co người lại, chợt nghe người phía sau nói: "Kiến Thành, ngươi hãy dựa gần vào ta một chút, đừng để miệng vết thương ngấm mưa."

Lý Kiến Thành gật đầu, từ từ dựa người về phía sau. Kể từ đó, người anh coi như hoàn toàn rúc vào trong ngực đối phương.

Khẽ ngước mắt nhìn lên không trung, chỉ thấy sắc trời tựa hồ đã không còn là một màu đen mịt mùng như trước. Giữa khoảng không u ám, dường như đã loáng thoáng hiện lên những mảng xám mờ.

Đại khái…… cũng sắp đến bình minh rồi. Không ngờ mình đã kẹt lại trong cơn mưa này và chịu đựng qua một đêm dài đằng đẵng.

May thay mình đã chịu được đến giờ này. Lý Kiến Thành chầm chậm thở ra một hơi, lặng lẽ nhắm mắt.

Cảm thấy người nằm trong lòng dần dần bất động, Đốt Bật cúi đầu nhìn xuống, trong bóng đêm vẫn mơ hồ nhìn thấy những đường nét trên gương mặt nằm nghiêng của Lý Kiến Thành. Lát sau gã lại ngẩng đầu lên, nhìn thẳng về phía trước. Một cánh tay đang nắm cương ngựa lặng lẽ buông ra, nhẹ nhàng vòng qua thắt lưng người kia.

Sau đó hai chân gã thúc vào bụng ngựa, ngựa khẽ hí lên một tiếng rồi nhanh chóng tăng tốc, tiến về phía trước.

*****

"Nhị công tử, cơn mưa này rơi mãi không ngừng, sao ngài có thể dầm mưa lâu như thế được?" Một thiên tướng thúc ngựa tiến lên nói, "Chi bằng tìm một bóng cây cho nhị công tử trú chân một lát, để chúng tôi đi trước lần theo dấu vết của đại công tử."

Lý Thế Dân lắc đầu, nhìn đăm đăm vào con đường phía trước: "Khỏi, để ta đích thân đi tìm." Dứt lời lại thúc ngựa lao thẳng về phía trước.

Thiên tướng nhìn bóng lưng hắn mà thở dài, đành dẫn đội ngũ phía sau đuổi theo.

Lúc này sắc trời đã dần dần chuyển sáng. Cơn mưa rào rơi suốt đêm, Lý Thế Dân cũng tắm trong mưa một đêm, chỉ là tuy đã trải qua một trận chém giết, hắn lại vẫn hoàn toàn không biết mệt, cứ hăng hái đi trước dẫn đường.

Hoặc có lẽ, trong lòng thủy chung tồn tại một giọng nói luôn luôn nhắc nhở hắn quyết không để mình lơi lỏng nửa phần, hay là trở nên nản lòng thoái chí.

Đại ca……

Lý Thế Dân khẽ cắn môi, đưa tay lên lau mặt, tầm nhìn phút chốc trở nên rõ ràng. Trong lòng hắn không ngừng nhắc nhở mình, đại ca ở phía trước, chỉ cần đi thêm vài dặm nữa là có thể cứu anh thoát vây.

Ôm trong lòng ý niệm ấy, hắn chịu đựng vết thương mới vừa tái phát trong khi giao chiến, đi hết mấy lần "vài dặm đường".

Chẳng qua so với nỗi đau thể xác, bốn chữ "Sinh tử chưa rõ" từ miệng Lưu Văn Tĩnh lại càng giày vò hắn gấp bội.

Đại ca của mình, lúc này sinh tử chưa rõ…… ý niệm ấy vừa lóe lên trong đầu, đáy lòng đã lo lắng đến nhói đau, khiến người ta không sao bình tĩnh nổi.

Hắn tự nhủ mình sẽ đi mãi đi mãi theo sơn đạo này để tìm kiếm đại ca. Không thấy đại ca sẽ không dừng lại, cũng không biết làm sao ngăn mình dừng lại.

Cứ như thế, cho đến chết mới thôi.

Đang lúc trầm ngâm, chợt nghe ai đó hô: "Nhị công tử, phía trước có người!"

Lý Thế Dân không kịp đưa mắt nhìn kĩ, gần như vô thức vung roi ngựa vọt lên phía trước. Hắn biết trong núi đã sạch bóng quân Tùy, nếu quả thực có người thì chỉ có thể là đại ca của mình.

Nhân mã đối phương thấy thế vội vàng tụ lại, ngăn cản phía trước. Lý Thế Dân chạy đến gần, dừng cương, cao giọng hô: "Ta là Lý Thế Dân, phía trước phải chăng là đại ca?"

Đối phương nghe tên người tới, lập tức tản ra bốn phía, hiển nhiên là nhân mã của họ Lý, rải rác nghe những tiếng gọi "Nhị công tử". Lý Thế Dân thoáng thở phào một hơi, đè xuống nỗi mừng vui khôn xiết trong lòng, lại gọi lớn: "Đại ca ở đâu?"

Nhưng hắn không nghe tiếng Lý Kiến Thành đáp lời. Lọt vào tai hắn, lại là một giọng nói khác: "Nhị công tử".

Giọng nói kia hùng hậu trầm thấp, tuy cùng là tiếng Hán nhưng chung quy vẫn không giống người thường, gợi cho Lý Thế Dân một cảm giác quen thuộc đến khó hiểu.

Hắn phóng mắt tìm chủ nhân giọng nói kia, liền đó bắt gặp một bóng người thúc ngựa đi ra từ phía sau.

Lúc này, sắc trời đã sáng thêm vài phần. Ánh ban mai yếu ớt xuyên qua tầng mây dày rọi xuống, mơ hồ chiếu sáng gương mặt đối phương, cùng với…… bóng lưng màu trắng trong lòng gã.

Mưa ào ào trút xuống.

Toàn thân Đốt Bật ướt mưa, nhưng người gã ôm trong lòng vẫn không mảy may ảnh hưởng.

Lý Thế Dân kinh ngạc nhìn đối phương thúc ngựa đến gần, mãi sau mới mở miệng được: "Ngươi…… sao lại ở đây?"

Đốt Bật nhìn xuống người mình đang ôm ấp trong lòng, đáp: "Nhị công tử ở đây vì lý do gì thì ta ở đây cũng vì lý do đó."

Trong giọng nói trầm ổn của gã thoáng lộ ra sự bình tĩnh và khắc chế, nhưng dáng vẻ nhu thuận kia lại châm ngòi cho ngọn lửa giận trong lòng Lý Thế Dân bùng phát!

Hắn đột ngột rút trường kiếm bên hông, đâm thẳng về phía Đốt Bật!

Ai nấy đều vô cùng hoảng sợ, hô hoán ầm ĩ. Nhưng bản thân Đốt Bật vẫn đứng bất động ở nguyên chỗ cũ. Gã thậm chí còn không hề dời mắt đi nhìn mũi kiếm cách cổ mình vẻn vẹn có một tấc, chỉ lẳng lặng đối mặt với Lý Thế Dân. So với ánh mắt ngập tràn giận dữ của đối phương, trong mắt gã chỉ có vẻ bình lặng sâu không thấy đáy.

"Nếu nhị công tử có lời nào oán hận ta, ngày sau muốn xử trí ta thế nào cũng được." Hắn chậm rãi nói, "Nhưng thế tử mang trọng thương trong người, giờ phải mau mau xuống núi."

Lý Thế Dân nghe vậy, bàn tay nắm chuôi kiếm cũng trở nên run rẩy. Hắn từ từ hạ tay xuống, nhìn Lý Kiến Thành đang nằm trong lòng đối phương, cúi đầu gọi một tiếng "Đại ca".

Lý Kiến Thành hai mắt khép hờ, thân thể tựa vào ngực Đốt Bật, không hề đáp lại.

"Đại ca?" Lý Thế Dân lại gọi thêm một tiếng, đối phương vẫn lặng thinh.

Đáy lòng lặng đi, trường kiếm trong tay Lý Thế Dân rơi xuống đất, trong ngực nổi lên cảm giác hoảng loạn không thể ức chế.

Đốt Bật lẳng lặng nhìn hắn nói: "Vừa rồi khi ta ôm thế tử lên ngựa, y vẫn còn lại chút thần trí. Lúc này chỉ e sốt cao không hạ, đã thiếp đi mất rồi, chúng ta nhất thiết không thể nán lại trong này thêm khắc nào nữa." Dừng một chút mới tiếp, "Nhị công tử đã đến đây thì hãy theo chúng ta xuống núi, nhân lúc địch còn chưa phát hiện ra mà cấp tốc qua sông." Dứt lời nhẹ nhàng kéo cương, đi qua bên người Lý Thế Dân

Trong khoảnh khắc đi lướt qua nhau, gã nghe Lý Thế Dân cúi đầu hỏi: "Ngươi dựa vào đâu mà đòi cứu huynh ấy?"

Nghe giọng hắn run rẩy khác thường, Đốt Bật kinh ngạc ngước mắt nhìn hắn một lần nữa. Lý Thế Dân cả người tắm trong mưa, quần áo tóc tai ướt đẫm, nhưng rõ ràng sắc máu lưu lại sau trận ác chiến vẫn thấm đỏ toàn thân.

Không hiểu vì sao, Đốt Bật chỉ cảm thấy trong nháy mắt này Lý Thế Dân trông cứ như một đứa trẻ bất lực, cứ như người ở vào tuyệt cảnh không phải Lý Kiến Thành, mà là chính hắn.

Dù cho địch ý trong mắt Lý Thế Dân đã không thể rõ ràng hơn, dù bản bản thân mình cũng hiểu địch ý này do đâu mà có, nhưng Đốt Bật nghe vậy cũng chỉ thản nhiên mỉm cười: "Có lẽ là thiên ý chăng."

Vâng anh rất tỉnh và rất đẹp chai ạ =))

Vừa rồi gã đã nghe hai người Tiêu Tạo, Tôn Hoa nói nơi này có hai con đường Đông, Tây để vào núi. Bản thân mình không biết đường, đi bừa lên núi, lại đi đúng vào con đường phía đông ngang tắt hiểm trở. Giờ xem ra Lý Thế Dân lên núi theo sườn tây quả thực đã gặp phải phần lớn binh mã quân Tùy, bởi vậy nên cũng chậm chân hơn rất nhiều.

Đây quả nhiên là thiên ý, thực tình gã cũng không có ý muốn tranh giành với Lý Thế Dân để cứu người ra trước. Đối với gã điều đáng quan tâm nhất là người nằm trong lòng mình lúc này được bình an vô sự, còn có phải do mình cứu ra hay không, có lẽ cũng không quá quan trọng.

Gã nghĩ thầm như thế.

Có lẽ rồi sẽ đến một ngày mình đối địch với người này, nhưng hẳn không phải vì nguyên nhân mà hắn đang nghĩ.

Dừng một chút, gã lại tiếp: "Nhị công tử, mau đi thôi."

Lý Thế Dân nhìn theo bóng lưng Đốt Bật mang Lý Kiến Thành rời đi, đáy lòng phút chốc trở nên trống rỗng đến cùng cực. Còn lại, chỉ là nỗi mất mát trào dâng.

Anh Đốt Bật cũng ác quá đi, trong lòng vốn không màng hơn thua với em Dân nhưng vẫn giữ riệt lấy Kiến Thành, em nó đòi cũng không chịu trả cho em nó tức chơi =))

Mới rồi hắn còn ra sức liều mạng, muốn tự tay mình cứu đại ca thoát vây. Vì niềm tin ấy, hắn tắm máu kẻ địch, hắn đội mưa thâu đêm, thậm chí dẫu vì thế mà bỏ mạng cũng không hề hối tiếc.

Nhưng lúc này đây, hắn chỉ có thể đứng ngây ra một chỗ, nhìn đối phương thiếp đi trong vòng tay người khác, chầm chậm rời xa mình.

Hắn chợt nhận ra, đại ca vốn không thuộc về mình, đại ca cũng chưa từng..... là của riêng mình.

Ý niệm này vừa lóe lên trong óc, Lý Thế Dân bỗng ngẩn ra không biết phải làm gì. Mãi cho đến khi một thiên tướng thúc ngựa lại gần, hoài nghi mà gọi một tiếng "Nhị công tử", nhặt trường kiếm rơi dưới đất đưa đến trước mặt hắn.

Mưa rơi quanh người, đến lúc này mới trở nên lạnh lẽo thấu xương; vết thương cũ xé ra trước ngực, đến lúc này mới đột ngột nhói đau.

Hình ảnh in sâu trong mắt, đến lúc này mới bắt đầu chầm chậm di chuyển.

Lý Thế Dân bất chợt hoàn hồn, nhưng phóng mắt nhìn về phía xa, bóng dáng kia đã mất hút tự bao giờ.

Tâm sự của tác giả: Chỉ còn thiếu một mồi lửa cuối cùng là nhị ngốc ngươi đã tu thành chánh quả ..... Vì thế rốt cuộc dẫn đến màn đối đầu tui chờ mong nhất = =+

13. Chương 12

Editor: Thanh Du

*****

Khi đoàn người bất chấp mưa to vượt Hoàng Hà qua bến Long Môn, mưa bất giác đã ngớt đi khá nhiều. Tuy bầu không khí vẫn còn u ám nặng nề, nhưng sắc trời đã sáng hẳn lên.

Lý Thế Dân ngoảnh đầu nhìn nhân mã phía sau lục tục bám theo, lúc này mới thoáng thở phào một hơi. Phóng mắt qua đoàn nhân mã nhìn về phía bờ kia Hoàng Hà, chỉ thấy thành Hà Đông sừng sững nguy nga, trong nắng mai phảng phất có thể nhìn thấy hình dáng mơ hồ của nó.

Một đêm vùng vẫy và giày vò, cuối cùng đã ở lại phía sau.

Nhưng Lý Thế Dân cũng chầm chậm siết chặt sợi dây cương trong tay. Cái giá này hắn tuyệt đối không quên, sớm muộn gì cũng có ngày hắn đòi lại gấp trăm gấp ngàn lần.

Kế đó hắn xoay người lại, thúc ngựa tiến về phía trước.

Đi trước đoàn người, Đốt Bật cho ngựa bước chậm lại. Toán quân được phái đi trước thăm dò vị trí của đại quân vẫn chưa trở về, nhưng trong lòng gã cũng hiểu kiếp nạn trải dài suốt một đêm này cuối cùng đã trôi qua.

Gã cúi đầu, đưa một tay đo nhiệt độ của người trong lòng. Chạm tay vào vẫn nóng kinh người như trước, mà đối phương vẫn chìm trong cơn mê, dù ngồi trên lưng ngựa lắc lư suốt quãng đường dài cũng không hề cựa quậy.

Nếu không nhờ hơi thở nóng hầm hập phả ra từ miệng mũi, chỉ e sẽ khiến người ta nghĩ…… Đốt Bật nhíu mày, thở dài một tiếng. Hơi nghiêng người về phía trước, ôm người kia chặt hơn chút nữa.

Nhưng đúng lúc này, người trong lòng chợt run bắn lên. Đốt Bật kinh hoảng, ban đầu còn tưởng là do ngựa vấp chân vào đâu, nhưng thân thể Lý Kiến Thành ngày càng run rẩy dữ dội. Dường như bất chợt bừng tỉnh, một tay anh đặt lên lưng ngựa, tay kia níu chặt tà áo, khổ sở khom người.

Đốt Bật lúc này mới nhận ra có chuyện không ổn, gã nắm lấy đầu vai đối phương, cuống quít hỏi: "Kiến Thành, ngươi làm sao ……"

Nhưng lời vừa mới dứt, chỉ nghe phía sau vang lên tiếng ngựa hí ầm ầm. Lý Thế Dân dừng cương thắng ngựa, vội vã dừng lại bên người gã.

"Mau trả đại ca cho ta!" Dù nghe ra trong lúc vội vã, Đốt Bật không gọi anh bằng "thế tử" mà là "Kiến Thành" thì lúc này Lý Thế Dân cũng không còn lòng dạ nào mà để ý.

Đốt Bật còn đang lưỡng lự, trong lòng đã trống không. Lý Thế Dân ra sức kéo Lý Kiến Thành vào lòng mình, thò tay vào ngực áo anh tìm kiếm, nhưng không thu được gì cả.

Chợt nhớ ra sau một đêm khổ chiến, đại ca dù mang thuốc theo người, nhưng trong lúc loạn đả làm sao còn giữ lại được?

Nghĩ đến đây, hắn biết việc này không thể chậm trễ, mới ngoái đầu nói với Đốt Bật: "Sự tình gấp gáp, ta đưa đại ca đi trước tìm phụ thân, nhân mã đành phiền trụ quốc dẫn dắt!" Lời còn chưa dứt đã vung roi ngựa, lao đi như tên bắn.

Đốt Bật cúi đầu, nhìn lồng ngực lúc này đã trống không. Lắc đầu, tự cười nhạo một tiếng.

*****

Vó ngựa lướt đi như gió, Lý Thế Dân một tay vòng qua thắt lưng Lý Kiến Thành, một tay vung roi gần như không ngơi nghỉ.

Lý Kiến Thành cuộn tròn thân thể, rõ ràng là dáng vẻ yếu ớt do đau đớn cùng cực. Lý Thế Dân không biết lúc này anh có còn chút thần trí nào nữa không, chỉ biết người đại ca run rẩy dữ dội, khiến hắn cũng không thể giữ mình bình tĩnh.

Dáng vẻ này của đại ca không phải hắn mới gặp lần đầu, nhưng dù đã chứng kiến bao nhiêu lần đi chăng nữa, lòng mình cũng đều vì vậy mà rung động đến không thể kiềm chế. Hắn không thể phủ nhận, vẻ mong manh thoáng qua của Lý Kiến Thành đối với mình là một sự cám dỗ quá lớn. Hắn cũng không thể nói rõ, những lúc như thế này rốt cuộc mình cần bao nhiêu khí lực mới có thể đè nén nỗi khát khao muốn siết chặt anh trong lồng ngực.

Hít sâu một hơi, Lý Thế Dân cúi người, chậm rãi nói: "Đại ca, hãy cố gắng chịu đựng thêm chút nữa, sắp đến nơi rồi!"

Rốt cuộc, trước mắt đã mơ hồ hiện ra hình dáng doanh trại. Lý Thế Dân mừng thầm, biết mình quả nhiên chưa từng đoán sai, đại quân của Lý Uyên vẫn chưa nhập quan, chỉ đóng quân ở quan ngoại mà chờ hai người trở về.

"Ya!" Đến gần doanh trại rồi, hắn quất một roi thật mạnh, cả người lẫn ngựa vọt qua như tên bắn.

"Là kẻ nào?" Thủ vệ ngoài quân doanh thấy thế liền nhao nhao giương mâu, bước lên ngăn trở.

"Ta là Lý Thế Dân," Lý Thế Dân không ngừng vó ngựa, hét lớn một tiếng, "Ai dám cản đường ta?!" *oai vãi, em được đấy =)))*

Thủ vệ thấy đó là nhị công tử, dáng vẻ cực kỳ gấp gáp, nghe vậy nào dám ngăn cản, vội vã dạt sang một bên tránh đường. Lý Thế Dân một đường chạy thẳng vào doanh, tiện tay tóm lấy một thủ vệ, cúi xuống hỏi: "Doanh trướng của thế tử ở đâu?"

Thủ vệ kia bị khí thế của hắn dọa cho ngây người, vội chỉ tay về phía đông. Lý Thế Dân không thèm nhìn theo, chỉ dán mắt vào thủ vệ kia mà dặn: "Lập tức đi mời đại phu vào trướng thế tử! Nếu dám chậm chân một giây thì ngươi đừng hòng giữ mạng!"

Thủ vệ kia tuân lệnh, còn chưa kịp đáp một chữ "Dạ", Lý Thế Dân đã đi mất hút.

Lúc này hắn mới nhận ra trên lưng con ngựa kia hình như còn có một người nữa. Hay là…… Thủ vệ kinh hãi, thầm biết có chuyện lớn rồi, vội vã chạy đi mời đại phu.

Lý Thế Dân một đường xông thẳng đến doanh trướng của thế tử, trở mình xuống ngựa trước sau đó ôm lấy người còn ngồi trên lưng ngựa, rảo bước vào trướng. Lính gác cửa ngơ ngác nhìn nhau, đang định theo vào đỡ đần một tay, lại bị một câu "Không được ta cho phép, không ai được vào đây" của hắn ngăn lại ngoài cửa.

Lý Kiến Thành tuy chưa đến nơi, nhưng doanh trướng đã được sắp đặt cẩn thận y như ngày thường. Bên trong không dính một hạt bụi, từ giường, bàn, giá sách, tủ đứng…… ngay cả trật tự sắp xếp cũng không thay đổi chút nào.

Lý Thế Dân đặt anh nằm xuống giường, kéo chăn đắp qua nửa người anh, đến lúc này mới phát hiện Lý Kiến Thành đang chau mày, đầm đìa mồ hôi lạnh.

Hắn nắm tay anh mà gọi: "Đại ca! Thuốc để ở đâu? Đại ca?"

Nhưng hỏi nữa hỏi mãi đối phương cũng không đáp lại. Lý Thế Dân cuống cuồng đứng lên, lại gần tủ đứng lục lọi. Chẳng mấy chốc hắn đã tìm được một cái bình nhỏ, trở mình đứng dậy. Bình này hắn đã thấy một lần, biết rõ đây chính là thứ thuốc anh cần.

Lý Thế Dân dốc viên thuốc trong bình vào lòng bàn tay, lại đến bên bàn rót nửa chén trà, tuy trà đã nguội ngắt nhưng lúc này cũng chẳng để ý được nhiều như thế.

Hắn vội vàng bước đến bên giường Lý Kiến Thành quỳ xuống. Dừng một chút, hắn vươn tay nhẹ nhàng giữ lấy cằm đối phương. Thấy Lý Kiến Thành thuận theo động tác này mà mở miệng, liền đưa viên thuốc trong tay mình vào.

Sau đó hắn bưng chén trà trong tay, lặng lẽ nhìn Lý Kiến Thành.

Đôi môi Lý Kiến Thành hơi mỏng, màu sắc nguyên bản đã nhàn nhạt, lúc này thân thể lại bị thương mấy lượt cho nên sắc mặt, bao gồm cả màu môi đều tái nhợt hơn trước.

Cánh tay Lý Thế Dân bất giác run rẩy. Hắn cúi đầu nhìn trà trong chén, đột ngột ngửa đầu, uống liền nửa chén.

Sau đó hắn cúi người, nhẹ nhàng hôn lên môi Lý Kiến Thành.

Đầu lưỡi dễ dàng nạy mở khớp hàm, nhanh chóng tìm được viên thuốc nằm lại giữa môi và răng. Lý Thế Dân từng chút từng chút mớm nước trà trong miệng, nương theo dòng nước, viên thuốc kia nhanh chóng lăn sâu đến nơi không thể chạm đến. Lý Thế Dân vươn tay, giữ chặt bả vai Lý Kiến Thành từ phía sau, thoáng dùng sức kéo nhẹ vào lòng mình, sau đó hắn mơ hồ cảm giác đối phương đã nuốt xuống.

Nhưng động tác vừa rồi lại khiến cho miệng lưỡi hai người vốn đã chạm nhau, giờ lại càng thêm cận kề. Dù anh đã chìm vào cơn mê, cũng không đáp lại nửa phần, nhưng hơi thở nóng rực trong miệng anh đối với Lý Thế Dân dường như lại là một loại mời chào. Lý Thế Dân nhắm mắt, chỉ cảm thấy tựa như mình bị cuốn

vào một cơn lốc xoáy, để mặc cho nó kéo mình không ngừng hãm sâu, đắm chìm vào trong đó, không thể kiềm chế……

Đầu óc Lý Thế Dân phút chốc trống rỗng, bản năng tuân theo khát vọng sâu thẳm trong lòng, không ngừng dây dưa. Cánh tay ôm đối phương không ngừng siết chặt, chỉ hận không thể đem đối phương dung nhập vào cốt tủy mình.

Cho đến khi ngoài cửa đột ngột vang lên tiếng người: "Nhị công tử, đại phu đã đến!"

Lý Thế Dân bừng tỉnh, lúc này mới phát hiện ra không biết từ khi nào mình đã đổi thành tư thế nửa quỳ nửa cúi, mà Lý Kiến Thành đang ngửa mặt nằm ngay bên dưới, áo đã bị kéo đến đầu vai. Từ vết thương trên vai trái, máu không ngừng chảy xuôi theo tà áo trắng, vẽ ra một đường đỏ sẫm rồi cuối cùng tích thành một mảng màu tối trên nệm giường.

"Nhị công tử?" Lúc này, ngoài cửa lại vang lên một tiếng gọi thăm dò.

Lý Thế Dân ngơ ngẩn hồi lâu bỗng hoàn hồn, vội vàng chỉnh sửa qua loa quần áo của mình và Lý Kiến Thành. Thở ra một hơi rất dài, không dám nhìn người nằm trên giường thêm lần nào nữa, chỉ ra sức hắng giọng, nói vọng ra ngoài trướng: "Mời đại phu vào."

*****

Khi Lý Uyên nghe tin, tìm vào trong trướng, miệng vết thương của Lý Kiến Thành đã xử lý ổn thỏa. Anh nằm yên trên giường, thần sắc tái nhợt mà bình lặng.

Đại phu đang bắt mạch bên giường thấy thế vội vàng đứng dậy hành lễ. Lý Uyên khoát tay với y, ý nói không cần, rồi đi thẳng đến bên cạnh.

Nhìn Lý Kiến Thành ở khoảng cách gần, ông thở dài, quay sang đại phu, tỏ vẻ do dự: "Tình hình thế nào?"

Đại phu kia đáp: "Thế tử điện hạ trúng tên trên lưng, đây vốn không phải điều đáng ngại, nhưng do ngâm mưa thâu đêm ngoài trời nên thân thể nhất thời suy yếu, nhiễm phải phong hàn." Thấy Lý Uyên nghe đến đây có vẻ đau buồn, lại bổ sung thêm, "Nhưng thế tử vốn có vài phần căn cơ luyện võ, nếu điều dưỡng thỏa đáng thì cũng không quá đáng ngại. Vừa rồi tại hạ đã giúp thế tử xử lý miệng vết thương, uống thêm vài thang thuốc, nghỉ ngơi mấy ngày, thế tử nhất định sẽ tỉnh."

Lý Uyên nghe vậy mới tỏ vẻ yên tâm, nói: "Vậy là tốt rồi." Lời vừa mới dứt đã thấy một người vén trướng môn đi tới, chính là Lý Thế Dân.

Ban nãy Lý Thế Dân theo một đại phu khác về trướng xử lý vết thương, vừa xong đã không kiềm chế nổi, lập tức quay lại. Không ngờ Lý Uyên lại ở đây, ban đầu còn ngẩn ra, sau mới tiến lên, thấp giọng nói: "Phụ thân, Thế Dân chưa được phụ thân cho phép đã tùy tiện xuất binh, xin phụ thân trị tội kháng mệnh."

Lý Uyên lặng người nhìn Lý Kiến Thành trên giường, nghe vậy chỉ lắc đầu không nói.

Lý Thế Dân nhìn theo ánh mắt ông, thấy Lý Uyên vẫn im lặng thì vội vàng tiếp: "Phụ thân…… Đại ca làm trái lệnh của phụ thân, giữ quân lại ở Hà Đông cũng chỉ vì tranh thủ thời cơ cho đại quân qua sông. Nếu phụ thân muốn trách phạt thì xin hãy phạt cả Thế Dân nữa!"

Lý Uyên ngẩng đầu, thấy trên người đứa con thứ của mình lại thêm mấy vết thương lớn có nhỏ có, đầy bụng oán trách cũng không biết mở lời từ đâu.

"Hai con trở về an toàn, đối với vi phụ đã là may mắn lớn lao." Ông nặng nhọc thở dài một tiếng, nói, "Kiến Thành vì suy nghĩ cho đại cục, không ngại đơn độc phạm hiểm, trong lòng vi phụ làm sao không rõ? Mà con một lòng vì đại ca, tùy tiện xuất binh, hành sự tuy lỗ mãng nhưng cuối cùng đã cứu được người về, vi phụ há có thể trách tội?"

Lý Thế Dân thấy Lý Uyên nói không muốn truy cứu chuyện này, trong lòng âm thầm thở phào. Bèn chắp tay với Lý Uyên: "Thế Dân thay đại ca cảm tạ phụ thân!"

Lý Uyên đưa tay vỗ vỗ vai hắn, đột nhiên nhớ ra chuyện gì liền nói: "Nghe nói con đơn thương độc mã về doanh, chỉ mang theo một mình Kiến Thành?"

Lý Thế Dân đáp: "Thương thế đại ca chưa được chữa trị, không thể trì hoãn thêm, cho nên Thế Dân đã đi trước một bước." Dừng một chút lại tiếp, "Số nhân mã còn lại con giao cho trụ quốc Đột Quyết, chẳng bao lâu nữa sẽ trở về."

"Khang Sao Lợi?" Lý Uyên nghe vậy giật mình, hỏi, "Gã cũng qua sông sao?"

Lý Thế Dân khẽ gật đầu, cúi đầu nói: "Gã…… cũng đi cứu đại ca." Chỉ là hắn không muốn cho Lý Uyên biết, kẻ này đã đi trước mình, cứu ra Lý Kiến Thành.

Lý Uyên nghe vậy, vẻ mặt vốn kinh ngạc dần dần hóa thành nghi ngờ. Dừng một chút, hỏi: "Sao con lại giao toàn bộ nhân mã cho gã?"

Lý Thế Dân ngớ người, lúc này mới nhận ra có gì không ổn. Đột Quyết tuy là đồng minh, nhưng dù sao cũng không thể dễ dàng tin tưởng, vậy mà trong lúc cấp bách mình lại không hề đắn đo giao toàn bộ nhân mã cho gã. Giờ này nhớ lại mới thấy quả thực có phần khinh xuất.

Nhưng không hiểu vì sao, hắn cảm thấy kẻ kia tuyệt đối sẽ không mang nhân mã đi mất. Dù sao Lý gia xưa nay vẫn luôn cung phụng Đột Quyết, chưa từng sai sót, dù sao…… đại ca vẫn còn ở đây, trọng thương chưa lành.

Dù không cam lòng, hắn lại vẫn biết, nếu đổi lại là mình, lúc này chắc chắn sẽ quay về. Sẽ không rời đi, cũng không buông xuống.

Lý Uyên thấy hắn im lặng, đành thở dài: "Thôi, nhân mã cũng không nhiều, có bị gã mang đi cũng không sao cả, chỉ cần hai con trở về là đủ." Dừng lại một chút rồi tiếp, "Kho Vĩnh Phong và những huyện Hoa Âm, Kinh Triệu, Vạn Niên, Lễ Tuyền đã thi nhau phái người liên hệ với vi phụ, tỏ lòng muốn quy phục. Đại quân nghỉ ngơi ở quan ngoại mấy ngày rồi sẽ dừng chân ở Triều Ấp, sau đó lại bàn bạc thêm."

Lý Thế Dân gật đầu, lại nghe Lý Uyên nói: "Vừa rồi tuy vi phụ nói không muốn trị tội, nhưng cũng chưa nói sẽ không trách phạt hai con." Thấy Lý Thế Dân kinh ngạc, ông lại mỉm cười, "Trong mấy ngày tới ta sẽ tước binh quyền của hai con. Hai con hãy lo mà dưỡng thương, không được nhúng tay vào việc trong quân."

Lý Thế Dân nghe vậy chợt cảm động, lập tức tạ ơn Lý Uyên, hai người sánh vai bước ra khỏi trướng.

Vừa mới bước ra, đã gặp một đội nhân mã tiến vào doanh, người đi đầu chính là Khang Sao Lợi. Khang Sao Lợi thấy Lý Uyên, xoay người xuống ngựa hành lễ. Lý Uyên mới đầu kinh ngạc, sau đó tỏ vẻ vui mừng, lập tức tiến lên nói: "Lão phu thật không thể ngờ trụ quốc dẫn nhân mã qua sông là để đi cứu khuyển tử, trụ quốc quả là người trung nghĩa!"

Khang Sao Lợi nghe vậy tỏ vẻ khiêm tốn. Liếc mắt nhìn Lý Thế Dân phía sau, lại chỉ mỉm cười mà dời mắt đi.

Lý Thế Dân vốn đang nhìn gã chằm chằm, thấy gã lảng sang chỗ khác, liền cáo từ Lý Uyên rồi xoay người rời đi.

Đi được vài bước, lại loáng thoáng nghe Khang Sao Lợi nói: "Thực không dám giấu, ngày quốc công nhập chủ Trường An cũng là ngày tại hạ phải đi."

Lý Thế Dân ngẩn người, nhưng quay lại đã thấy hai người đi xa, lời nói dĩ nhiên đã không thể nghe được nữa.

*****

Ngày kế đại quân nhổ trại, tiến về Triều Ấp.

Lý Thế Dân dù nửa đêm chém giết động đến vết thương cũ, nhưng đối với thân thể luyện võ của hắn cũng không tính là nặng. Lúc này hắn đã yên vị trên lưng ngựa, dùng tay kia nắm dây cương, đưa mắt lặng lẽ nhìn về phương xa.

Nhân mã dần dần tập kết xong xuôi, lúc này trong doanh đã gần như trống không. Chỉ có một chiếc xe ngựa chờ cho nhân mã tản đi hết mới chậm rãi xuất hành.

Lý Thế Dân thúc ngựa dừng lại bên cạnh, khẽ gọi vào trong xe "Đại ca".

Khi xa phu dừng xe lại, rèm đã bị người bên trong nhẹ nhàng xốc lên. Lý Kiến Thành ló ra nửa gương mặt, sắc mặt vì quá nhợt nhạt mà trở nên nhu hòa ôn nhuận khác thường. Anh nhìn Lý Thế Dân, cười rất khẽ rồi gọi: "Thế Dân."

Lòng Lý Thế Dân thoáng căng thẳng, hôm nay nghe tin đại ca tỉnh lại, hắn vẫn luôn cưỡi ngựa đi lòng vòng ngoài trướng của anh. Nhưng nhớ lại cử chỉ thất thố nhất thời bên giường hôm qua, hắn cảm thấy mình không còn mặt mũi nào mà gặp anh nữa, cho nên cũng không dám tùy tiện đến gần.

Nhưng thấy Lý Kiến Thành vẫn giữ vẻ mặt bình thản không khác chi ngày thường, nỗi căng thẳng trong lòng mới nguôi đi, vội cười nói: "Thế Dân nghe nói đại ca đã tỉnh, lập tức đến thăm."

Lý Kiến Thành gật đầu, hỏi: "Nghe nói hôm qua Thế Dân đích thân đưa ta về?"

Lý Thế Dân hơi ngập ngừng, cuối cùng chỉ nói ra một chữ "Dạ". Dù sao trước mặt xa phu cũng không thể nhắc đến chứng bệnh đau tim vẫn luôn giấu diếm của Lý Kiến Thành.

Mà Lý Kiến Thành hình như cũng ngầm hiểu, chỉ khẽ nói: "Đại ca cảm tạ Thế Dân." Anh vốn là người nói năng ôn hòa, lúc này thương thế chưa lành, giọng nói càng thêm phần mỏng manh, tựa như một cơn gió nhẹ lướt qua đáy lòng.

Lý Thế Dân nhìn anh đăm đăm, còn đang định nói điều gì, chợt có một tiểu giáo tiến lại, chỉ nói quốc công tìm nhị công tử có việc.

"Thế Dân hãy đi đi." Lý Kiến Thành nhìn hắn.

"Đại ca, dọc đường xin hãy cẩn thận." Dứt lời, Lý Thế Dân lập tức thúc ngựa mà đi.

Lý Kiến Thành vẫn ngồi yên, nhìn đăm đăm theo bóng lưng hắn trên lưng ngựa dần dần rời xa. Mãi cho đến khi bóng lưng kia hòa lẫn vào dòng người, mới buông tay thả rèm xuống.

"Đi thôi." Anh nói với xa phu. Sau đó thả lỏng người, nhắm mắt lại, ngửa đầu dựa vào thành xe.

Đưa tay, khẽ vuốt lên môi dưới. Cuối cùng lắc đầu, cười nhẹ một tiếng.

Lời tác giả: Tiếng lòng của nhị ngốc: Lôi tên đại phu chết tiệt kia ra ngoài chém cho ta!!!!!

Lời editor: Mọi khi toàn vừa làm vừa chơi, đến hôm nay mới phát hiện ra, nếu tập trung thì mình chỉ mất gần 3 tiếng cho 1 chương Thịnh Đường x.x Truyện dài nhưng mà dễ, hoan nghênh đồng đạo nhảy vào lấp hố chung =))

Anw, mình quyết định đặt pass chương H (sắp đến rồi) mọi người hãy chuẩn bị mũ giáp đầy đủ mà đỡ nhé =))

Đoạn trích hôm nay ngắn thôi:

, , . , ,

14. Chương 13

Editor: Khúc Nam

Beta: Thanh Du

*****

Khi đại quân tiến vào Triều Ấp trú đóng, quan lại và dân chúng Quan Trung đổ ra hai bên đường chào đón, ai nấy đều tỏ ra vui sướng quy phục. Lý Uyên thấy vậy rất mừng, thong dong tiến vào cung Trường Xuân …

Nghỉ ngơi tĩnh dưỡng mấy ngày, Lý Uyên lại triệu tập mọi người tới bàn bạc, thống nhất hành động tiếp theo của đại quân. Lúc này vết thương của Lý Kiến Thành đã bình phục quá nửa, vì vậy sau nhiều ngày dưỡng bệnh, anh lại tiếp tục tới phòng nghị sự cùng mọi người.

Lý Thế Dân đưa mắt nhìn sang, thấy anh hiếm khi lại đổi sang y phục màu đen, những họa tiết thêu chỉ vàng trên vạt áo mang vài phần khí chất hoa lệ, dường như đã làm phai nhạt bớt chút bệnh sắc còn sót lại trên gương mặt. Editor: áo thằng Khoan nè Beta: Trời đó là triều phục thái tử cơ mà, sao tác giả lấy ra mặc cho Thành sớm vậy =)) Quả nhiên fan Thành đều là fan Khoan hết:">

Thật ra sau mấy ngày nghỉ ngơi, khí sắc của Lý Kiến Thành đã khôi phục rất nhiều. Nhưng cứ nghĩ đến dáng vẻ nhợt nhạt tiều tụy của anh ngày đó khi về doanh, tim Lý Thế Dân liền thắt lại một chút, khó mà buông lỏng.

Thấy anh đi vào, Lý Thế Dân lập tức tới gần. Gần như đã thành bản năng, tay hắn lại vươn ra muốn đỡ lấy cánh tay anh.

Nhưng Lý Kiến Thành chỉ lẳng lặng né tránh, đi thẳng tới trước mặt Lý Uyên, hành lễ vấn an, lại quay sang mỉm cười chào hỏi các quan viên lớn nhỏ, đoạn mới tìm ghế ngồi xuống.

Lý Thế Dân đứng im tại chỗ, trong lòng có chút mất mát, nhưng rồi cũng nhanh chóng trở về ngồi xuống cạnh anh.

Cuộc nghị sự lần này chẳng qua là bàn kế sách tây tiến Trường An. Mọi người sôi nổi bàn luận, cuối cùng đều thống nhất Lý Uyên ở lại Triều Ấp; phái một đội nhân mã đóng ở kho Vĩnh Phong, trấn giữ Đồng Quan, đề phòng Khuất Đột Thông đột kích từ hướng đông; còn phần lớn nhân mã thì tránh các thành trấn quan trọng, đi qua Cao Lăng, Kinh Dương, Vũ Công, Chu Chất, Hộ Huyện rồi vòng về Trường An.

Lý Uyên vốn định giao cho Lý Thế Dân dẫn quân tây tiến, Lưu Văn Tĩnh trấn giữ kho Vĩnh Phong. Còn Lý Kiến Thành một là con trưởng, hai là trọng thương mới lành, bởi vậy ông muốn để anh ở lại trấn giữ Triều Ấp với mình. Nhưng đúng lúc này, Lý Kiến Thành vẫn luôn im lặng bỗng đứng dậy, nói: "Kiến Thành xin được trấn giữ kho Vĩnh Phong."

Anh vừa dứt lời, Lý Thế Dân đã bật dậy, nói: "Thế Dân nghĩ như thế không ổn!"

Lý Kiến Thành thản nhiên liếc hắn một cái, cũng không nói gì, sau đó lại đưa mắt nhìn sang Lý Uyên. Lý Uyên nói: "Kiến Thành, con là con trưởng, không cần phải tự làm hết mọi việc."

"Phụ thân", Lý Kiến Thành tiến lên mấy bước, đi ra giữa phòng, chắp tay nói: "Những việc khác thì không cần, nhưng chỉ riêng chuyện này… xin phụ thân thành toàn."

Lý Uyên thấy ánh mắt anh vô cùng kiên định, qua một lúc ông mới trả lời: "Kiến Thành, Khuất Đột Thông ngày đó đã ám toán con, chẳng lẽ con muốn…"

"Phụ thân nói vậy là chưa đúng rồi. Kiến Thành còn trẻ, chỉ thấy không cam lòng vì chút thương tổn mà phải nghỉ dưỡng trong phòng cả ngày thôi." Lý Kiến Thành cười khẽ, dường như biết rõ Lý Uyên muốn nói gì, anh lại tiếp: "Xin phụ thân cứ yên tâm, vết thương của Kiến Thành đã khỏi, lần này chỉ xin góp chút sức lực nhỏ nhoi cho toàn quân, nhất định sẽ không hành sự lỗ mãng", dứt lời lại vái lạy thật thấp, "Mong phụ thân thành toàn."

Lý Uyên nghe vậy thì im lặng, hồi lâu mới nói: "Kiến Thành, trước giờ con vẫn luôn là người có chủ kiến, ta biết con nhất định sẽ không vì tư thù cá nhân mà làm rối đại cục, nếu ý con đã quyết thì… hãy tới kho Vĩnh Phong cùng với Lưu đại nhân đi." *bác Uyên thật là quá mềm lòng mà…*

"Phụ…" Lý Thế Dân còn muốn khuyên can, nhưng hắn chưa nói hết thì Lý Kiến Thành đã tiến lên cúi đầu nói: "Đa tạ phụ thân."

Tàn cuộc rồi, Lý Thế Dân vội vàng đuổi theo Lý Kiến Thành: "Đại ca, chắc chắn sẽ có ngày Thế Dân lấy đầu tên Khuất Đột Thông kia cho huynh, huynh cần gì phải tự mình tới đó?"

"Ý ta đã quyết, Thế Dân không cần khuyên can nữa." Lý Kiến Thành vẫn không ngừng bước, vẻ mặt vô cùng bình tĩnh.

Trong lòng Lý Thế Dân thật hận người nọ không hề hay biết mỗi lần anh gặp nguy hiểm, hắn ở nơi khác đã lo lắng ra sao, khổ sở đến thế nào. Nhưng đuổi theo một đoạn, hắn mở miệng, cuối cùng lại chẳng biết phải nói gì.

Đúng lúc này, Lý Kiến Thành bỗng dừng lại. Anh quay đầu nhìn Lý Thế Dân, nói: "Thế Dân, ngươi dẫn quân tây tiến, còn ta dù không đến kho Vĩnh Phong thì cũng phải ở lại Triều Ấp." Ngừng một lát, lại cười nhẹ mà biết bao xa cách, "Chúng ta chung quy vẫn có ngày chia ra mỗi người một ngả, Thế Dân, việc này ngươi nên hiểu rõ."

Lý Thế Dân nghe vậy, cảm thấy như bị sét đánh, nhìn Lý Kiến Thành xoay người rời đi, không nói nổi một lời.

******

Đêm xuống, gió hiu hiu thổi, trăng treo giữa trời. Lý Thế Dân ngồi bên bàn đá trong sân, một bầu rượu trong, nâng ly uống một mình.

Dù biết rõ Lý Kiến Thành nói không sai, nhưng không hiểu vì sao lòng hắn vẫn chẳng thể nào chấp nhận. Hắn biết rõ dục vọng trong lòng mình bất tri bất giác đã trở thành một loại tham lam. Hận không thể độc chiếm lấy đại ca, hận không thể giữ anh bên mình một tấc không rời, chỉ ở bên mình, chỉ do mình bảo vệ.

Nhưng cũng chỉ là vọng tưởng mà thôi. Cười nhạo bản thân một tiếng, Lý Thế Dân gục đầu nhìn mảnh trăng lưỡi liềm rung rinh trong chén rượu, lập tức nâng chén ngửa đầu, một hơi uống cạn.

Đúng lúc này, bỗng có tiếng bước chân từ xa vọng tới. Tuy hết sức nhẹ nhàng khoan thai, nhưng vào lúc mọi âm thanh đều im bặt này, tiếng chân ấy lại trở nên đặc biệt rõ ràng.

Lý Thế Dân nhìn theo hướng âm thanh, nhưng rồi lập tức quay đầu, ánh mắt lại dời về trong chén, khẽ cười một tiếng, "Là ngươi à."

"Đúng, là ta chứ không phải thế tử, Thế Dân thất vọng ư?" Lưu Văn Tĩnh đi tới ngồi xuống đối diện hắn, nét cười như có như không.

Lý Thế Dân nâng chén rượu lên, bất đắc dĩ cười nói: "Triệu Nhân đừng giễu cợt ta." Hai người xưa nay vẫn thân thiết, đã quen không dùng tước hiệu mà gọi nhau bằng tên.

Lưu Văn Tĩnh nghe vậy chỉ lặng im, nâng bầu rượu rót đầy chén rỗng trước mặt mình. Một lúc sau, y mới cười nhẹ mà nói: "Hai chén rượu này được bày thành đôi thành cặp, còn nói không phải đang đợi người?"

Lý Thế Dân đặt chén rượu xuống bàn, nói: "Chẳng lẽ hôm nay Triệu Nhân tới đây là để chế nhạo ta sao?" (là để chòng ghẹo ta sao?:">)

Lưu Văn Tĩnh nghe vậy chỉ cười đáp: "Hôm nay trong phòng nghị sự, Thế Dân một lòng hướng về thế tử, điều này ai mà chẳng thấy, há lại cần ta giễu cợt?"

Lý Thế Dân ngẩn người, trừng mắt nhìn y. Dừng một lúc, hắn lại rũ mắt, nói: "Dù cho tất cả mọi người đều biết thì đã làm sao?" Lúc này lên tiếng, giọng hắn đã trầm xuống vài phần, trong đó dường như còn mang theo ý cười trào phúng.

Lưu Văn Tĩnh là người khơi chuyện, lúc này ý cười trên mặt đã biến mất. Y đưa mắt nhìn Lý Thế Dân, sau đó lắc đầu thở dài: "Thế Dân, ngươi cho rằng thế tử là ai? Ngươi đã bao giờ nghĩ với khả năng của người đó, liệu có cần ngươi che chở mọi nơi mọi lúc như thế không?"

"Triệu Nhân… nói vậy là có ý gì?" Bất ngờ nghe được những lời này, Lý Thế Dân ban đầu còn sửng sốt, sau đó dần dần nhíu chặt chân mày.

"Thế Dân, e rằng ngươi đã xem thường đại ca của mình rồi." Lưu Văn Tĩnh không hề đổi sắc, y nâng chén rượu trong tay lên lắc lác vài cái rồi mới nói tiếp, "Bề ngoài thế tử nhìn như ôn hòa tao nhã, nhưng thật ra bên trong hết sức kiên cường. Ngươi sống cùng ngài ấy bao nhiêu năm, sao lại không nhìn ra chứ?"

Lý Thế Dân nhìn y, trong đầu hiện ra vô số hình ảnh hỗn độn đan xen, nhất thời không biết phải nói gì.

Lưu Văn Tĩnh thấy vậy lại hỏi tiếp: "Đại quân ta một đường nhập quan đều được chào đón ủng hộ, ngươi cho là vì sao? Đột Quyết muốn dẫn đại quân xâm phạm Thái Nguyên, lại chỉ vì một mình thế tử mà đồng ý kết minh, ngươi cho lại là vì sao?"

Lý Thế Dân lắc đầu, không biết phải trả lời ra sao.

Lưu Văn Tĩnh đứng dậy, ngẩng mặt nhìn về phía chân trời, thong thả bước đi, nói: "Ngày đó đơn thương độc mã tới Đột Quyết cầu hòa, giờ lại được trụ quốc Đột Quyết sang giúp; ngày đó đi đầu tiến nhập Quan Trung, đến nay quan dân đều cúi đầu quy phục…" Nói tới đây, y bỗng dừng chân, quay đầu nhìn Lý Thế Dân: "Thế Dân, ngươi đã bao giờ nghĩ, ngày sau vạn nhất có chuyện gì xảy ra, người được hai thế lực này coi trọng không phải quốc công, mà là thế tử…"

Lý Thế Dân nghe đến đây thì đứng bật dậy, lạnh lùng nói: "Triệu Nhân, ngươi nói vậy là có ý gì?!"

"Đại quân ta sẽ sớm tiến vào Trường An, quốc công xưng đế cũng là chuyện trong tầm tay với. Đến khi phong tước cho các con, thế tử hiện giờ ngày sau sẽ là thái tử, rồi thành thiên tử." Thần sắc Lưu Văn Tĩnh vẫn không đổi, y quay đầu nhìn Lý Thế Dân, chậm rãi nói: "Từ xưa tới nay, công cao lấn chủ vẫn luôn là điều quân vương kiêng kị nhất… Thế Dân, ngươi đã bao giờ nghĩ, rồi sẽ đến một ngày người đó không thể dung được ngươi nữa?"

"Triệu Nhân!" Lý Thế Dân cố kìm nén cơn giận, nói: "Xưa nay ta vẫn luôn coi ngươi là bạn tốt, mà bây giờ ngươi lại nói ra những lời chia rẽ này, thôi ta cũng coi như không biết. Nhưng nếu ngày sau ngươi còn nhắc lại thì đừng trách Lý Thế Dân ta vô tình!"

Hắn đã tỏ vẻ giận dữ, nhưng Lưu Văn Tĩnh vẫn hoàn toàn không đổi sắc, y vái chào Lý Thế Dân, nói: "Lời đã nói xong, cũng không tiện làm phiền lâu, vậy… ta liền cáo từ." Im lặng một lát, lại ngẩng đầu đối diện với Lý Thế Dân, nói: "Nhưng trong mấy năm qua lời ta vừa nói là hư hay thực, trong mấy năm qua ta đối đãi Thế Dân là thật hay giả, trong lòng Thế Dân chắc chắn đã có đáp án. Vậy… chỉ mong Thế Dân suy xét cẩn thận."

Lý Thế Dân nghe vậy ngẩn người, đã thấy y xoay lưng rời đi. Hắn chán nản ngồi phịch xuống ghế, trong lòng bỗng dưng uất hận lạ thường. Làm sao hắn không biết lời của Lưu Văn Tĩnh không sai, nhưng mà… làm sao hắn có thể thừa nhận, đối với đại ca, hắn vốn dĩ chẳng đáng một xu?

"Chúng ta chung quy vẫn có ngày chia ra mỗi người một ngả, Thế Dân, việc này ngươi nên hiểu rõ." Giống như những lời hôm nay Lý Kiến Thành đã nói với hắn, dù biết rõ là thật, lại khiến người ta không muốn tin chút nào.

Nhưng hiện giờ ngẫm lại, cuối cùng đã hiểu được hàm ý trong câu nói đó.

Đại ca, có lẽ thật sự chẳng cần đến mình. Dẫu mình chưa từng vì anh mà thấp thỏm lo lắng, chưa từng dấn thân thay anh đỡ tên, chưa từng liều mình cứu anh dưới mưa,… Anh vẫn sẽ có cách toàn thân trở về.

Lý Thế Dân cười khổ một tiếng, cầm bầu rượu trên bàn đá, uống liên tục vài ngụm. Quăng bầu rượu đi, đứng dậy, lao nhanh ra khỏi sân.

Đã định trước sẽ hoàn toàn không có kết quả, đã định trước sẽ vô cớ mà tiêu vong. Nếu cứ phải chịu đựng sự dày vò không ngừng không nghỉ này, chẳng thà bây giờ mượn rượu mà nói ra tất cả.

******

Mà lúc này ở hậu viên trong phủ của Lý Kiến Thành cũng có khách đến thăm.

Đốt Bật buông chén trà trong tay, đưa mắt nhìn người ngồi đối diện. Rất lâu sau, gã mới chậm rãi mỉm cười: "Xem khí sắc của Kiến Thành, có vẻ vết thương hôm trước đã không còn đáng ngại rồi."

"Phiền đại ca lo lắng." Lý Kiến Thành nghe vậy, hơi cong khóe miệng, lúc này trong viện chỉ có ánh đèn lờ mờ, *bar đèn mờ?*tự tát* gương mặt anh quá nửa biến mất trong bóng tối, ngay cả nụ cười cũng trở nên mơ hồ. Dứt lời một lát, lại cười nói, "Ngày ấy Kiến Thành chịu ơn đại ca cứu giúp, lại thiếu đại ca một món nợ ân tình."

"Kiến Thành sao lại nói thế," Đốt Bật cười sang sảng, giọng nói lại trầm xuống mấy phần, "Ngươi thừa biết ta cứu ngươi cũng không phải vì muốn đòi nợ ân tình, cần gì phải tính toán chi li như thế?"

Lý Kiến Thành nghe vậy cũng không đáp, chỉ bưng chén trà trên bàn, kề vào môi khẽ nhấp một ngụm. Ngón tay anh mảnh mai trắng nõn, đốt xương lại rõ ràng, dù chỉ là động tác bình thường như bưng trà cũng trở nên thanh nhã hơn rất nhiều.

Đốt Bật lặng lẽ nhìn anh chốc lát rồi lại thu ánh mắt về, nói tiếp câu chuyện còn dang dở: "Thực ra…… lần này ngươi trở về cũng có một nửa công lao của Lý Thế Dân."

"Thật sao?" Trong khoảnh khắc, gương mặt Lý Kiến Thành lộ ra nét cười như có như không, nhưng rồi cũng nhanh chóng tan đi không còn tung tích, "Chuyện này…… ta đương nhiên hiểu."

Đốt Bật có vẻ chần chừ khá lâu mới mở miệng nói: "Kiến Thành, Lý Thế Dân có thể nói là tướng tài trời ban, huống hồ hắn một lòng trung thành với ngươi, nếu biết cách dùng, ngày sau tất sẽ thành cánh tay đắc lực."

Lý Kiến Thành nghe vậy liền buông chén trà, khẽ cười một tiếng: "Thế Dân giống như một lưỡi dao sắc, nếu biết cách dùng sẽ thay ta sát phạt tứ phương; trái lại, có lẽ… sẽ tổn thương đến chính mình…"

Nghe đến nửa câu sau, Đốt Bật rõ ràng sửng sốt. Lý Kiến Thành lắc đầu, nở nụ cười vân đạm phong khinh, "Người không có nỗi lo xa, tất có mối bận tâm ở gần. Chẳng qua Kiến Thành thi thoảng lại lo, không chừng sẽ có một ngày mình chết dưới lưỡi dao sắc kia thôi."

"Vậy vì sao Kiến Thành không giết hắn ngay bây giờ?" Đốt Bật không đồng tình, cười lên sang sảng.

Nhưng Lý Kiến Thành nghe thế cũng chỉ cười mà không nói.

Phản ứng này quả có hơi nằm ngoài dự liệu của Đốt Bật. Gã dừng một chút mới hồi thần, nghiêm nghị nói: "Kiến Thành, nếu ngươi thấy ánh mắt hắn tìm ngươi ngày ấy, tất sẽ không nói ra những lời này. Theo ta thấy, lưỡi dao của hắn dẫu phải đâm chính bản thân mình, cũng tuyệt đối không hạ xuống ngươi."

Lý Kiến Thành im lặng hồi lâu, bỗng nhiên bật cười. Anh nhìn Đốt Bật mà hỏi: "Hôm nay sao đại ca cứ liên tục nói Thế Dân tốt đến chừng nào trước mặt ta vậy?"

Đốt Bật ngẩn người, hình như đã nhận ra mình vừa lỡ lời. Gã rũ mắt, cũng trầm ngâm một lát mới mở miệng: "Đại khái là biết có một người ở bên che chở cho ngươi, dù ta phải trở về Đột Quyết cũng an tâm được phần nào."

Trong bóng đêm sâu thẳm, vẻ mặt đối phương mơ hồ đến không thể nhìn thấu. Sau một khoảng lặng ngắn ngủi, gã nghe Lý Kiến Thành nói: "Kiến Thành nợ đại ca nhiều lắm, không biết rốt cuộc có thể giúp đại ca chuyện gì? Nếu đại ca cần gì thì xin đừng từ chối, hãy để Kiến Thành cởi bỏ mối vướng bận trong lòng đại ca."

"Kiến Thành, phải chăng ngươi sợ ta đi rồi, ngày sau nếu binh đao tương ngộ, ta mới đòi lại món nợ này thì sẽ khiến ngươi tiến thoái lưỡng nan." Đốt Bật lắc đầu thở dài, "Nhưng ngươi cần gì phải nóng lòng muốn thanh toán hết nợ nần với ta như thế? Chúng ta qua lại nhiều năm, ngươi làm sao không biết ta là hạng người nào?"

"Nếu thật sự có một ngày như thế," Lý Kiến Thành cũng không phủ nhận, chỉ bình tĩnh nói, "Đổi lại là Kiến Thành, biết đâu sẽ không từ thủ đoạn."

Đốt Bật biết nếu anh thật sự bất nghĩa như thế, đến lúc đó chỉ cần vỗ tuột hết nợ nần là xong, cần gì phải nóng lòng muốn trả món nợ này. Suy cho cùng…… là không muốn làm trái những lời hứa hẹn giữa hai người.

Chỉ là dù anh giữ lời hứa này, kết cục ngày sau bất quá vẫn là binh đao tương ngộ. Trong lòng cả hai đều hiểu rất rõ, liên minh giữa họ Lý và Đột Quyết chẳng qua là cùng chung lợi ích, đợi đến ngày Lý Uyên thật sự tiến vào Trường An, tự lập làm đế, thì đó chính là lúc liên minh tan rã. Đây cũng là lý do gã chọn thời điểm ấy để rời đi.

Kì thực chuyện này…… ngay từ đầu gã luôn hiểu rõ sẽ không có kết quả. Đốt Bật nghĩ xưa nay lòng mình vẫn sáng như gương, cho nên gã tự nhận mình vẫn chưa từng rối loạn, vẫn luôn che giấu tâm tư này nơi sâu

thẳm đáy lòng, chưa từng biểu lộ mảy may ra ngoài……

Chỉ là……

Gã đưa mắt nhìn sang Lý Kiến Thành, đối phương cũng đang nhìn lại gã. Nhìn nhau tha thiết, Đốt Bật chỉ cảm thấy rốt cuộc mình vẫn chẳng hiểu gì về y cả.

Vẻ ngoài thoạt nhìn chân thành, thực chất lại chưa từng để người nhìn thấu tâm tư; lời lẽ tuy không dối trá, nhưng rốt cuộc vẫn che giấu quá nhiều. Y đã từng thật sự tin tưởng mình, hoặc là tin tưởng bất cứ kẻ nào khác hay chưa, Đốt Bật không thể suy đoán.

Gã đứng dậy, vòng qua trước mặt Lý Kiến Thành. Sau đó vươn tay, chậm rãi vuốt lên gương mặt anh, đầu ngón tay cứ trượt mãi theo gò má láng mịn như ngọc, cho đến khóe môi mới dừng lại.

"Kiến Thành, nếu muốn trả ơn ta, vậy hãy…" Gã nhìn xuống người trước mặt, chầm chậm cúi người.

Lý Kiến Thành không hề cử động, vẫn duy trì tư thế hơi ngẩng đầu nhìn gã. Trong mắt anh là vẻ mông lung đến gần như trong suốt, lãnh tĩnh mà mê hoặc, chân thành mà xa cách.

Đốt Bật rũ mắt, khẽ cười một tiếng, cuối cùng vào đúng khoảnh khắc sắp chạm vào anh, lại bỗng nhiên thay đổi tư thế.

Giang rộng hai tay, nhẹ nhàng ôm người trước mặt vào lòng.

"Vậy hãy trả đại ca một cái ôm đi…" huhu chỉ còn chút nữa là hôn thôi mà… lần đầu đòi Kiến Thành bồi rượu, lần hai cũng chỉ đòi ôm, anh quá lành rồi đới:'(

Đoạn trích ứng với chương 13:

, . , , , . , , , : " , . , . , , , , , , . , . , ." , : " , ." , . , , , , , , , . , , , , , , , , , .

(Nếu mọi người quên thì Lũng Tây công là anh Thành, Đôn Hoàng công là em Dân)

15. Chương 14

Editor: Khúc Nam, Thanh Du

Beta: Thanh Du

*****

Lý Kiến Thành tỏ ra bình tĩnh khác thường, trong nháy mắt bị người kia ôm vào lòng, thân thể anh thậm chí không hề mảy may run rẩy.

Đốt Bật có chút bất ngờ, lại có phần bất đắc dĩ. Đến khi đã buông cái ôm thoáng qua như chuồn chuồn lướt nước kia, gã nghe Lý Kiến Thành khẽ cười nói: "Thì ra món nợ ân tình này lại dễ dàng hoàn trả như thế."

Đốt Bật cười dài, nói: "Ta vốn không có ý gì khác với ngươi."

Lý Kiến Thành nghe vậy cũng chỉ mỉm cười hết sức bình thản, khiến người ta không sao nhìn ra trong lòng anh rốt cuộc đang suy nghĩ gì. Đốt Bật nhìn anh rất lâu, cuối cùng thở ra một hơi dài: "Đêm đã khuya rồi, ta xin cáo từ trước."

Lý Kiến Thành đứng dậy, "Để Kiến Thành tiễn đại ca ra cửa."

"Không cần đâu," Đốt Bật khoanh tay. Vừa xoay người đi, lại do dự chốc lát, quay đầu nói, "Thật ra…… lần này thấy ngươi bình an vô sự là ta đã vui lắm rồi." Nói đoạn gã mới chính thức xoay người rời đi, chỉ để lại một tiếng thở dài khẽ đến không thể nghe thấy.

Lý Kiến Thành nhìn bóng dáng Đốt Bật dần dần tan biến trong bóng đêm rồi mới xoay người ngồi xuống.

Chén trà trước mặt đã nguội ngắt, dưới làn gió hiu hiu, bóng trăng hạ huyền in trong đó cũng rung rinh không rõ hình hài.

Lý Kiến Thành lặng lẽ nhìn nó hồi lâu, cuối cùng nở nụ cười bất đắc dĩ.

Những lời Đốt Bật chưa bao giờ nói ra, mình đã nhìn thấu rõ ràng trong ánh mắt gã. Tiếc thay…… kiếp trước bị chính người mình tin tưởng sát hại, kiếp này người mình muốn tin chung quy lại là địch. Nếu nói Lý Kiến Thành quá mức vô tình, chi bằng trách thiên ý…… muốn trêu người.

*****

Đốt Bật vừa ra khỏi cửa viện một bước, đã thấy một cái bóng đen đứng ngay cạnh.

Bước chân hơi chững lại, cuối cùng vẫn tiến lên.

"Nhị công tử." Thu lại những xúc cảm vừa khơi lên trong tâm trí, giờ này mở miệng, nét mặt đã khôi phục như ngày thường.

Lý Thế Dân nhìn gã, mãi không mở miệng.

Đốt Bật rũ mắt, nhìn xuống cành cây gãy nằm gần chân hắn. Cành cây to bằng cánh tay người, bên trên còn mọc thưa thớt vài chiếc lá lại bị bẻ xuống như chơi, lặng lẽ nằm lại trong bóng đêm. *em không mang kiếm nhưng đã chuẩn bị vũ khí đầy đủ để oánh người =))*

Gã lại quay sang nhìn thẳng vào đôi mắt tràn đầy địch ý của Lý Thế Dân, bỗng cảm thấy nếu mình cũng có vài phần nhuệ khí trẻ trâu như hắn, thì vừa rồi lâm trận có lẽ đã không vội lùi bước.

Gã cười cười, điềm nhiên như không: "Nhị công tử tới tìm thế tử phải không? Đêm đã khuya rồi, y ở trong đó, vào mau đi sớm." Dứt lời chắp tay thi lễ, đi qua trước mặt đối phương.

"Ngươi không xứng." Người phía sau chợt nói.

Đốt Bật nghe vậy liền ngừng chân, nhưng không ngoảnh đầu. Gã cúi đầu mỉm cười, đáp: "Theo như ta thấy, trên đời này không có ai xứng." Dứt lời cũng không nán lại, sải bước đi thẳng. *mình rất muốn chế thành "nếu ta không xứng thì trên đời này không còn ai xứng nữa =))*

Lý Thế Dân câm nín nhìn gã rời đi. Hồi lâu, hắn mới xoay người, vươn tay chậm rãi vịn vào một nhánh cây trước mặt.

Hắn chỉ cảm thấy lúc này đây, dường như mình đã không còn là Lý Thế Dân nữa. Lý Thế Dân xưa nay chưa từng sợ hãi thứ gì, dẫu đứng trước thiên quân vạn mã cũng không mảy may nao núng. Mười mấy năm trôi qua, hắn chưa từng lùi bước trước chướng ngại nào. Mỗi thành trì hắn dụng tâm đánh hạ, mỗi viên đại tướng hắn giết, bất luận sự tình ở giữa có phức tạp đến đâu thì chung quy vẫn chưa bao giờ thất thủ.

Nếu đổi lại là Lý Thế Dân thì tại khoảnh khắc chứng kiến đại ca bị người khác ôm vào lòng, chắc chắn hắn sẽ xông thẳng vào, một đao giết chết gã người Hồ kia. Mà không giống bản thân mình lúc này, chỉ dám đứng đằng xa nhìn trong tuyệt vọng.

"Rắc" Một tiếng, cành cây nắm trong tay đột ngột gãy làm đôi. Lý Thế Dân buông tay, nhẹ nhàng đặt cành cây gãy kia xuống bên chân.

Mỉm cười bất đắc dĩ, dường như vừa rồi năm ngón tay đã dùng hết khí lực, giờ này khắc này, toàn thân bỗng cảm thấy rã rời.

Quay người lại, dựa lưng vào cổ thụ trượt xuống từng chút một, nỗi mệt mỏi trào dâng như thủy triều, trong óc rối như tơ vò.

Vừa rồi mượn hơi rượu xông vào đây, nhưng bị dội cho gáo nước lạnh này, hắn đã từ từ hồi tỉnh. Vả lại dù mình có thật sự nảy sinh suy nghĩ này hay không, dù vừa rồi xông vào giết chết gã người Hồ kia, dù bày tỏ tâm ý ôm ấp bấy lâu nay, nhưng sau đó thì sao?

Đối phương có lẽ sẽ cười xòa: "Thế Dân, nói đùa cũng phải có chừng mực." Có lẽ sẽ lạnh lùng liếc nhìn hắn mà đáp: "Nếu ngươi còn nhắc lại việc này, hai ta sẽ không thể tiếp tục làm huynh đệ."

Dù sao cũng không phải câu trả lời mình hằng mong đợi.

Dù sao thì đối với đại ca, hắn cũng chẳng quan trọng như lâu nay vẫn tưởng.

Lý Thế Dân chầm chậm co người, vùi mặt vào cánh tay. Không biết là do hơi rượu chưa tan hay do bóng đêm này quá tối tăm lạnh lẽo, hôm nay mình lại trở nên hèn nhát như thế, hèn nhát đến nỗi bản thân mình cũng phải khinh bỉ.

Nhưng…… hắn đã không thể thoát ra ……

Nếu không nhờ cảnh tượng bắt gặp hôm nay, có lẽ hắn sẽ không thể chân chính hiểu rõ, thì ra mình đã đắm chìm sâu đến thế ……

Đáy lòng Lý Thế Dân ra sức đè nén xúc cảm, tự nhủ với mình thứ cảm xúc này chẳng qua chỉ là nhất thời mà thôi. Qua ngày hôm nay, cho đến ngày mai, mọi thứ còn có thể trở lại như thường.

"Thế Dân?" Nhưng vào đúng lúc này, trên đỉnh đầu lại truyền đến một tiếng gọi khẽ.

Lý Thế Dân đột ngột ngẩng đầu, thấy Lý Kiến Thành hơi cúi xuống, chăm chú nhìn mình. Dưới ánh trăng mờ ảo, trên gương mặt nhu hòa thoáng ẩn hiện nét kinh ngạc.

Gương mặt ấy, đã gần trong gang tấc.

Lý Thế Dân ngơ ngẩn nhìn anh, một cảm giác thôi thúc không thể áp chế bắt đầu lan ra khắp người.

Hắn biết, mọi thứ đã không thể trở lại như trước.

Đã, quá muộn rồi.

"Thế Dân, sắc trời đã muộn," Lý Kiến Thành thấy hắn đứng ngây ra như tượng, liền nhíu mày hỏi: "Ngươi còn đứng đây làm gì?"

"Đại ca, ta…" Ánh mắt hoảng hốt của Lý Thế Dân bỗng có thần trở lại, hắn cúi xuống, chậm rãi lắc đầu.

Lý Kiến Thành không hiểu vì sao hắn lại có hành động này, nhưng trước khi anh kịp mở miệng hỏi thì đáp án cũng đã bày ra trước mắt.

Lý Thế Dân đang cúi đầu bỗng ngẩng lên, sau đó vươn một tay kéo mạnh ống tay áo của anh. Lý Kiến Thành bị bất ngờ, dưới sức kéo mạnh mẽ của hắn, thân thể liền ngả nghiêng, ngã về phía trước.

Đất trời đảo lộn, Lý Kiến Thành chỉ cảm thấy mình bị ôm lấy, lăn vào bụi cỏ. Đến khi anh mở được mắt ra thì bản thân đã nằm ngửa trên đất, trước mắt là khuôn mặt gần trong gang tấc của Lý Thế Dân.

"Thế Dân, ngươi đang…" Những lời trách cứ vừa tới đầu môi, trong khoảnh khắc trông thấy đôi mắt của người kia, lại lập tức im bặt.

Trong đôi mắt hừng hực như thiêu đốt kia ẩn chứa điều gì, lúc này đây anh là người hiểu rõ hơn ai hết.

Lý Thế Dân nhìn người dưới thân mình, cảm nhận được sự im lặng của anh, cảm nhận được ánh mắt anh thoáng chốc trở nên nghiêm túc, trong lòng khe khẽ nhói đau. Hắn cười chua xót, đoạn cúi thấp người, ghé sát tai đối phương nói tiếp lời còn dở dang khi nãy.

"Đại ca… Ta muốn huynh…"

Thân thể Lý Kiến Thành lập tức cứng ngắc, nhưng cũng không nói gì. Lý Thế Dân nhắm mắt, vùi đầu lên cổ đối phương, nhẹ nhàng hít thở. Lẫn trong hương cỏ xanh thoang thoảng, hắn cảm thấy mình đang bị hơi thở của đại ca vây quanh. Thứ hơi thở vừa quen thuộc lại vừa xa lạ này, hắn đã mong nhớ bao năm qua, nhưng dường như vẫn chưa bao giờ thật sự chạm tới được.

Lúc này, bên tai bỗng vang lên giọng nói trầm thấp mà lạnh lùng của Lý Kiến Thành: "Từ bao giờ ngươi đã… bắt đầu nảy ra ý niệm này?"

"Đại ca… Ta không tin huynh chưa từng phát hiện ra…" Lý Thế Dân tự cười nhạo, trong lúc nói chuyện cũng không ngừng lưu lại vô số vết hôn trên cổ đối phương.

"Lý Thế Dân, ngươi… đừng có làm càn…" Thân thể Lý Kiến Thành run lên, giãy dụa muốn đẩy hắn ra. Nhưng vết thương trên vai trái vẫn chưa lành, không tiện cử động, hơn nữa thân thể đối phương còn đang đè nặng trên người, vững như bàn thạch, không hề xê dịch đi chút nào.

"Đại ca, có lẽ trong mắt huynh ta chẳng qua chỉ là nhị đệ," Lý Thế Dân vươn tay nắm cổ tay phải của Lý Kiến Thành, đặt sang bên người anh. Cúi đầu, hắn nhặt một lọn tóc đen của Lý Kiến Thành, quấn quanh đầu ngón tay, hít nhẹ, "Nhưng huynh không biết, bao năm qua… ta lại chưa từng coi huynh là đại ca."

Những lời hắn chôn sâu trong tâm khảm bấy lâu nay, cuối cùng đã nói ra khỏi miệng. Lòng Lý Thế Dân có phần thoải mái, hắn biết, thứ tình cảm này nếu còn tiếp tục đè nén, bản thân hắn sớm muộn cũng sẽ bị nó bức cho phát điên.

Có lẽ… lúc này đây, mình đã điên thật rồi.

Nhưng đúng lúc đó, người nằm dưới bỗng ngừng giãy giụa. Lý Thế Dân thoát khỏi dòng suy nghĩ, nhìn Lý Kiến Thành. Đôi mắt anh trong bóng tối dường như đặc biệt ngời sáng, lại mông lung như cách một tầng sa mỏng. Sự kinh ngạc và giận dữ trong mắt dần biến mất, cuối cùng trở nên bình lặng như nước.

Lý Kiến Thành biết, nếu so sức mạnh thì anh chắc chắn không phải đối thủ của Lý Thế Dân. Anh chậm rãi nâng tay phải mình lên, kéo theo cả bàn tay đang siết chặt của Lý Thế Dân, chắn ngang giữa hai người. Ánh mắt anh sắc bén và quyết tuyệt, khi lên tiếng, giọng nói cũng mang theo vẻ lạnh lùng xa cách.

"Nếu hôm nay ngươi dám làm việc này, về sau sẽ không thể quay đầu nữa." Anh nhìn Lý Thế Dân, gằn giọng nói từng tiếng, "Thế Dân… Ngươi phải hiểu rõ."

Hàn quang trong mắt anh tựa như lưỡi dao sắc, mạnh mẽ đâm vào lòng, đau thấu xương tủy. Lý Thế Dân nghe vậy chỉ cúi đầu cười khẽ một tiếng, đến khi ngẩng lên nhìn Lý Kiến Thành, ánh mắt đã trở nên hết sức chân thành.

"Đại ca, dù hiện giờ ta dừng lại, chắc chắn huynh cũng không tha thứ cho ta."

Vừa nói, hắn vừa cúi đầu hôn xuống, chặn lại đôi môi đối phương.

Hắn đã suy nghĩ hơn mười năm, làm sao không hiểu rõ điều đó? Chính vì hiểu quá mức rõ ràng, mới khiến bản thân luôn vì hèn nhát và do dự mà chần chừ không dám nhìn thẳng vào thứ tình cảm đã không thể khống chế trong lòng mình.

Cho đến hôm nay mới chấm dứt…

Hôn Lý Kiến Thành, không phải hắn chưa từng thử, chỉ là lần đó hắn phải cẩn thận, lo lắng không yên, chẳng dám làm càn quá mức. Mà giờ phút này hắn đã không cần phải lo lắng điều gì nữa!

Cạy mở hàm răng, môi lưỡi dây dưa, Lý Thế Dân liền cảm thấy trong lòng lại bùng lên một ngọn lửa. Ngọn lửa đó thiêu cháy toàn bộ chút lý trí còn sót lại, chỉ còn lại thứ dục vọng nguyên thủy nhất, chân thành nhất, thôi thúc hết thảy hành động của hắn.

Hắn cởi loạn xạ vạt áo đối phương, chậm rãi nhắm mắt, trải những nụ hôn xuống cổ, không muốn bỏ qua bất kỳ chỗ nào. Những nơi môi hắn lướt qua đều lưu lại những vết răng hỗn loạn. Đụng chạm gần gũi như thế, hắn có thể cảm nhận rõ ràng thân thể đại ca đang run rẩy, khẽ khàng mà ẩn nhẫn, càng thêm kích thích hưng phấn khó thể kìm nén trong hắn.

Không cần ngẩng đầu cũng tưởng tượng được dáng vẻ đối phương cắn môi ra sức chịu đựng. Nhưng đến khi Lý Thế Dân ngẩng đầu trông lên từ thắt lưng anh, lại phát hiện Lý Kiến Thành đang bình thản nhìn mình.

Dù còn tồn tại chút yếu ớt và chịu đựng khó che dấu được, nhưng ánh mắt kia vẫn lạnh tựa băng giá.

Tuy thân thể đã không còn chống cự, nhưng chẳng phải ánh mắt ấy đã đủ biểu lộ tất cả sao? Lý Thế Dân tự cười nhạo trong lòng một tiếng, lại giữ chặt gáy đối phương, tiếp tục hôn xuống.

Trong lúc hôn môi, không cần nhìn vào cặp mắt kia làm gì.

Hắn không hối hận, hắn tuyệt không hối hận.

Mang theo suy nghĩ đó, đầu ngón tay hắn chậm rãi trượt dài theo thân thể Lý Kiến Thành, cuối cùng dừng lại bên hông. Không hề gặp phải sự chống cự, hắn bày ra dáng vẻ nguyên sơ nhất của đối phương, sau đó gấp rút tiến vào.

Lý Kiến Thành thét lớn một tiếng, sau đó không phát ra bất kỳ âm thanh nào nữa.

Cảm giác thân thể dung hòa, cảm giác được hợp thành một thể với đại ca, tuyệt vời tới mức khiến hắn phát điên. Lý Thế Dân gần như mê muội, không ngừng lặp đi lặp lại quá trình kết hợp, tiến vào trọn vẹn rồi lại rời đi trọn vẹn. Chỉ làm như vậy, hắn mới có thể khắc sâu cảm giác này xuống đáy lòng, khắc sâu vào thân thể đối phương, khiến anh muốn quên cũng không thể quên được.

Lý Kiến Thành hơi ngửa đầu, thân thể vô lực nảy lên theo từng chuyển động của người kia, những đường cong mang vẻ đẹp mong manh đến tận cùng dưới ánh trăng. Hai tay anh siết chặt đám cỏ gần đó, đôi mắt ngơ ngẩn nhìn trời, trong mông lung lộ ra hàn quang sắc bén.

Lý Thế Dân hận ánh mắt đó, hắn không tin vào lúc này Lý Kiến Thành vẫn có thể bình tĩnh đến thế, quyết tuyệt đến thế. Như muốn trả thù, hắn đột ngột tăng lực đạo, hung ác đâm về phía trước, mỗi lần đều đụng tới nơi sâu nhất. Hắn vừa di chuyển vừa chăm chú nhìn vào mắt Lý Kiến Thành, muốn xem dáng vẻ quật cường như vậy còn duy trì nổi bao lâu; muốn xem ánh mắt sắc bén kia sau khi tan nát sẽ trở thành thế nào.

Lý Kiến Thành cắn môi ngăn đi mọi tiếng rên rỉ, nhưng chung quy vẫn không đè nén được tiếng thở dốc ngày càng nặng nề. Giữa đêm khuya vắng lặng, tiếng thở dốc đó lên xuống theo từng chuyển động của Lý Thế Dân. Giống như người rơi xuống nước coi hít thở là phương thức cầu sinh cuối cùng, tiếng thở dốc ấy cũng là cách phát tiết duy nhất của Lý Kiến Thành lúc này.

Nhưng âm thanh này đối với Lý Thế Dân lại chính là loại xuân dược lợi hại nhất, dưới tiếng thở dốc hòa trộn vào nhau của hai người, hắn càng chuyển động nhanh hơn, cuối cùng phát tiết toàn bộ vào thân thể đối phương.

Đến lúc này, Lý Kiến Thành cuối cùng cũng không nhịn nổi nữa, khẽ rên lên một tiếng. Lý Thế Dân nghe thấy, trong lòng rung động, liền giữ nguyên tư thế thân thể tiếp xúc mà cúi xuống hôn lên môi đối phương lần nữa.

Đang hôn, gió đêm bỗng nổi lên, Lý Thế Dân cảm thấy người dưới thân đột ngột run rẩy. Hắn nhổm người dậy, vươn tay vuốt ve khắp thân thể đối phương.

Trải qua ân ái, khắp thân thể đều trở nên vô cùng mẫn cảm. Khi nãy Lý Kiến Thành đổ rất nhiều mồ hôi, giờ bị gió thổi qua, người không ngừng run rẩy vì lạnh. Lý Thế Dân cảm thấy tay mình như chạm vào băng giá, mới chợt nhận ra đêm bắt đầu trở lạnh.

Hắn đột ngột đứng lên, bọc qua quýt Lý Kiến Thành trong lớp quần áo rồi cúi người ôm anh vào lòng. Hiện giờ Lý Kiến Thành đã chẳng còn sức lực, cũng không giãy dụa nữa, chỉ khép hờ hai mắt, khe khẽ thở dốc.

Lý Thế Dân cúi đầu hôn nhẹ lên vành tai anh, hạ giọng nói: "Đại ca, ngoài trời đã lạnh, chúng ta vào nhà thôi."

Không thấy đối phương đáp lời, hắn cười khẽ một tiếng, ngẩng đầu nhìn chân trời ngập tràn ánh sao, giọng nói nhỏ như tiếng thở dài: "May mà đêm nay… vẫn còn rất dài…"

Sau đó hắn ôm chặt đối phương, xoay người bước vào phòng.

Lời tác giả: Mọi người hãy chơi một trò chơi với tui đi…… =w=

Ví dụ, nếu các thím muốn nói "Đại ca thật đẹp o(o#) " thì không thể nói thẳng ra như thế, phải nói "Đại ca chẳng đẹp tí nào o(o#) "

Nếu các thím muốn nói: “Nhị ngốc rõ là trung khuyển o(o#) ” cũng không được nói thẳng ra như thế, phải nói “Nhị ngốc cóc có miếng trung khuyển nào o(o#) ”

Nếu các thím muốn nói: “A!! Thịt!!”, tuyệt đối không được nói thế, phải nói “A!! Chương này rõ ràng không có thịt!!”

……

Các thím hiểu mà các thím hiểu mà các thím hiểu mà các thím hiểu mà các thím hiểu mà…..

Vì sự nghiệp hài hòa vĩ đại… Chúng ta hạ giọng…hạ giọng…Các thím xem tóm tắt của tui chong xáng vậy cơ mà…

Chương này không có tí thịt nào o(o#) Các thím cũng chẳng moe tí nào o(o#)

(Bà lảm nhảm cái gì vậy trời, tui không hiểu =)))

16. Chương 15

Editor: Khúc Nam, Thanh Du

Beta: Thanh Du

*****

Đèn trong phòng hiu hắt, ánh sáng lay động, chập chờn trong gió lạnh buổi đêm.

Lý Thế Dân đẩy cửa bước vào phòng, nhẹ nhàng đặt người đang ôm lên giường. Sau đó lập tức cúi người đè lên, vùi đầu vào cổ đối phương, chậm rãi hôn.

Lúc này hình như Lý Kiến Thành đã khôi phục chút sức lực, anh vươn tay giữ đầu vai Lý Thế Dân, nói bằng giọng khản đặc: “Thế Dân, đủ rồi…”

Động tác của Lý Thế Dân vẫn không ngừng, chỉ kéo tay anh ấn lại bên gối. Cảm nhận rõ ràng sự chống cự của đối phương, Lý Thế Dân nâng người dậy, chen vào giữa hai chân anh, hai tay hắn giữ chặt thắt lưng Lý Kiến Thành, sau đó cúi người, thân thể tạo thành tư thế hoàn toàn bao phủ lấy đối phương.

Lý Kiến Thành nằm ngửa bên dưới, mái tóc đen xõa tung, phủ dài trên gối. Quần áo mở rộng, hỗn độn mắc trên vai, đã hoàn toàn mất đi tác dụng che giấu thân thể.

Hắn nhìn không chuyển mắt, cảm thấy đối phương giống như một đóa mẫu đơn nở rộ, mang vẻ tuyệt mỹ khiến người ta nghẹt thở. Hắn cười bất đắc dĩ, thở dài nói: “Đại ca, đúng như huynh nói, ta đã… không thể quay đầu…”

Lý Thế Dân dùng hết sức lực, mạnh mẽ áp chế mọi sự phản kháng của đối phương. Lý Kiến Thành lại một lần nữa ngừng giãy dụa, đôi mắt vốn vẫn còn tia sáng phút chốc trở nên băng giá. Anh bình tĩnh nhìn Lý Thế Dân, cuối cùng chậm rãi nhắm mắt, chỉ thấp giọng nói: “Trên vai ta còn có vết thương, ngươi… nhẹ một chút.”

Nhưng anh vừa dứt lời, hạ thân đã cảm thấy đau đớn. Thân thể Lý Kiến Thành cứng lại, người bắt đầu run rẩy.

Không hề báo trước một tiếng, Lý Thế Dân cứ thế tiến quân thần tốc. Lý Kiến Thành càng tỏ ra bình tĩnh, lòng hắn lại càng phát hỏa. Hắn cảm thấy nếu đối phương biểu lộ rõ ràng sự căm ghét hay giận dữ, có lẽ hắn còn thấy dễ chịu vài phần. Vì nó chứng tỏ ít nhất anh còn để ý tới mình.

Chính sự lãnh đạm đến cùng cực này, mới là thứ khiến người ta thương tâm nhất.

Lý Thế Dân ôm một bụng phẫn uất không chỗ giải tỏa, lại càng ra sức tiến vào. Nhưng mỗi khi hắn ngước mắt lên, đều thấy đối phương nhìn mình bằng ánh mắt ấy. Ánh mắt trong trẻo mà lạnh lùng cứ lẳng lặng chiếu vào mình như một lưỡi dao sắc, dưới ánh đèn mờ ảo lại càng ngời sáng khác thường.

Ánh mắt ấy giống như một loại áp bức vô thanh. Lý Thế Dân nhổm dậy, đảo mắt nhìn quanh chiếc giường đã thành một đống hỗn độn, cuối cùng mò được đai lưng cởi ra từ trên người Lý Kiến Thành.

Đai lưng trắng muốt viền vàng, mềm mại như làn da anh, khiến hắn không kìm nổi lòng mình mà quyến luyến.

Lý Thế Dân cúi người, dùng đai lưng bịt kín hai mắt Lý Kiến Thành, sau đó vòng tay ra sau đầu anh, cẩn thận thắt nút lại.

Hắn ghé sát vào tai Lý Kiến Thành mà thì thào: "Đại ca, dù huynh có tha thứ cho Thế Dân hay không, Thế Dân… cũng chỉ có một đêm này thôi…"

Lý Kiến Thành bị bịt kín hai mắt, thoạt nhìn toàn thân lại càng bình tĩnh đến trầm lặng. Một lúc sau, anh mới chậm rãi mở miệng, nhắc lại y nguyên lời mình khi nãy: "Trên vai ta còn có vết thương, ngươi nhẹ một chút." Thanh âm rất khẽ, tựa như một tiếng thở dài.

Lý Thế Dân mỉm cười bất đắc dĩ, lại tiếp tục chuyển động thân thể tiến vào trong anh. Nhưng giờ động tác của hắn đã không còn vội vã, chỉ giữ nguyên tư thế gắn kết thân thể mà vòng tay ra sau lưng Lý Kiến Thành, nâng anh ngồi tựa vào vách tường cạnh giường rồi hôn anh.

Bất ngờ bị tiến vào nơi sâu nhất, cả người Lý Kiến Thành run rẩy dữ dội. Mồ hôi lạnh đọng đầy trên trán, chậm rãi lăn xuống theo chân tóc. Nhưng sức lực đã sớm mất đi quá nửa, chỉ đành để mặc cho đối phương tùy ý dây dưa, tùy ý chuyển động.

Không biết đã qua bao lâu, tới khi Lý Thế Dân chầm chậm thả tay ra, hắn cảm thấy Lý Kiến Thành giống như một chiếc lá khô, nghiêng ngả lảo đảo, lặng yên ngã vào ngực hắn. Thân thể anh hơi lạnh, những sợi tóc đen hỗn độn bết lại hai bên má khiến lòng hắn khẽ rung động.

Hắn vươn tay nâng mặt anh lên, đối diện với mình. Lý Thế Dân chăm chú quan sát gương mặt đã khiến bản thân mê luyến biết bao nhiêu năm, bờ môi mỏng nhạt giờ đã hơi sưng lên, lại tăng thêm vài phần dụ hoặc; sống mũi cao thẳng không những không làm mất đi nét thanh tú, trái lại còn tăng thêm vài phần anh khí; đôi mắt…

Mắt bị bịt kít, đai lưng buộc trên đó đã hơi lệch đi, lỏng lẻo che khuất mi mắt. Nhưng vùng quanh đai lưng trắng muốt đó đã xuất hiện những vệt sậm màu.

Những vết sậm màu hơi ươn ướt.

"Đại ca?" Lý Thế Dân bỗng giật mình, hắn lay nhẹ đối phương, cúi đầu gọi khẽ một tiếng.

Nhưng không ai đáp lại, chẳng biết từ khi nào, Lý Kiến Thành đã rơi vào hôn mê.

Lý Thế Dân vơ lấy tấm chăn gần đó, cẩn thận bọc kín quanh người anh rồi ôm chặt anh vào lòng. Lý Kiến Thành tựa vào ngực hắn, cúi đầu, hàng mi dài như cánh ve khẽ run lên theo từng hơi thở, nhưng toàn thân đã tĩnh lặng như nước.

Lý Thế Dân chậm rãi tựa lưng vào tường, hơi ngẩng đầu nhìn lên đỉnh màn. Đưa tay vò loạn những sợi tóc rủ xuống trán, hắn bỗng dưng tỉnh ngộ… Đêm nay hắn đã làm gì thế này? Hắn đã làm gì đại ca, sao lại bức anh đến bước đường này?

Hoan ái qua đi, cảm giác bi ai và bất lực chất chứa trong lòng ồ ạt kéo tới như thủy triều.

Nhưng, hắn không hối hận…

Hắn tuyệt không hối hận…

Phóng mắt nhìn ra ngoài cửa sổ, vẫn là bầu trời đêm sâu thẳm.

Hắn không thể đoán trước qua đêm nay, quan hệ giữa hai người sẽ ra sao? Nhưng hắn hiểu rất rõ, giống như lời đại ca nói, ngày sau sẽ không thể quay đầu…

Nếu có thể, hắn tha thiết cầu mong vầng thái dương sẽ không bao giờ mọc, đêm nay… vĩnh viễn không bao giờ kết thúc.

*****

Suốt ba ngày sau đó, trong quân không một ai thấy Lý Kiến Thành.

Mỗi khi Lý Thế Dân nhìn đến cái ghế vốn thuộc về anh trong phòng nghị sự, trái tim dường như bị khoét đi một nửa. Hắn nghe loáng thoáng người ta nói thế tử nhiễm phong hàn nên đóng cửa không tiếp khách, thanh tâm tĩnh dưỡng. Lý Thế Dân trong lòng căng thẳng, nhưng ngoài mặt cũng chỉ biết cười mà đáp lại: "Thì ra là thế."

Ba ngày ấy, hắn không biết mình đã vượt qua như thế nào. Đêm hôm đó khi hắn điên cuồng đòi hỏi, trong lòng chỉ đinh ninh qua đêm nay dù nhận lại kết quả gì cũng không hối hận.

Nhưng chỉ sau ba ngày bặt vô âm tín, Lý Thế Dân đã biết mình sẽ không thể chịu được. Lòng hắn nhớ Lý Kiến Thành đến phát điên, thứ cảm xúc này khiến hắn không ngừng thấp thỏm, ăn ngủ cũng khó yên.

Đã vài lần hắn mang những thứ thuốc bổ quý giá đứng trước phủ của Lý Kiến Thành. Hắn biết nếu mình muốn vào thì dẫu là ai cũng không ngăn nổi. Nhưng lưỡng lự hồi lâu, cuối cùng chỉ thở dài một hơi, đưa thuốc cho hạ nhân trong phủ rồi xoay người đi khỏi.

Hắn biết, mình căn bản vẫn chưa sẵn sàng.

"Thế Dân?"

Tiếng gọi của Lý Uyên kéo hắn về với thực tại. Lý Thế Dân nhìn quanh một hồi mới nhận ra mình đang ngồi trong phòng nghị sự.

"Thế Dân, con làm sao thế?" Lý Uyên nhìn hắn, nhíu mày đầy lo âu, "Mấy ngày gần đây con cứ như mất hồn mất vía vậy."

Lý Thế Dân vội vã lắc đầu, đáp: "Con không sao, phiền phụ thân lo lắng."

"Vậy thì tốt," Lý Uyên hoài nghi nhìn hắn, thở dài, "Ba ngày sau con phải xuất binh tây tiến rồi, lần này không được phép sai sót."

Lý Thế Dân giật mình, lập tức đứng dậy chắp tay nói: "Thế Dân nhất định không phụ sự phó thác của phụ thân."

Lý Uyên gật đầu, kế đó nhìn xuống mọi người trong phòng: "Theo như kết quả thương nghị, phong cho Lý Thế Dân làm Đại tướng quân; Lưu Hoằng Cơ, Trưởng Tôn Thuận Đức làm phó tướng, dẫn một vạn quân tây tiến Trường An, ba ngày sau xuất binh!"

Lý Thế Dân và hai vị phó tướng bước ra giữa phòng, khấu đầu nhận mệnh. Trong lòng hắn biết những ngày nghỉ chân ngắn ngủi mà an nhàn này cuối cùng cũng phải chấm dứt.

Tan cuộc rồi, Lý Thế Dân đang định ra về cùng mọi người, lại bị Lý Uyên gọi lại.

Hắn xoay người quay trở vào phòng, thi lễ rồi hỏi: "Không biết phụ thân có gì phân phó?"

Lý Uyên ngồi xuống, bưng chén trà nhấp khẽ một ngụm. Hít một hơi dài, hỏi: "Kiến Thành làm sao vậy?"

Lý Thế Dân thoáng căng thẳng, cúi đầu đáp: "Thế Dân không biết. Thế Dân…… cũng đã nhiều ngày không gặp đại ca."

"Đã nhiều ngày cáo bệnh đóng cửa không ra, đúng là vi phụ cũng có phần sơ xuất." Lý Uyên lắc đầu nói, "Với tính cách của nó đáng lẽ sẽ không để xảy ra chuyện này, hay còn có nguyên do gì khác."

"Thế Dân nghe nói đại ca nhiễm phong hàn nên mới đóng cửa không tiếp khách. Con nghĩ mấy bữa nữa đại ca phải dẫn quân đến kho Vĩnh Phong rồi, có lẽ cũng không mong bệnh này kéo dài, nhất định sẽ chuyên tâm điều trị." Lý Thế Dân trả lời hết sức bình tĩnh, nhưng thật ra trong lòng đã sớm lao xao hỗn loạn.

"Có lẽ là do lần ấy trúng tên, thân thể vẫn chưa bình phục; nếu vậy thì cứ để cho nó nghỉ ngơi đi, việc chuẩn bị binh mã tạm thời giao cho Lưu Văn Tĩnh giải quyết." Lý Uyên nghe vậy thở dài, tạm dừng một lát rồi

quay sang Lý Thế Dân, "Ba ngày sau con đã dẫn quân tây tiến, trước khi đi cũng nên đến chào đại ca con một câu, coi như thay vi phụ thăm hỏi nó. Kiến Thành là người hiểu lễ nghĩa, trước lúc ly biệt chắc chắn sẽ không cấm cửa con."

Lý Thế Dân im lặng hồi lâu, cuối cùng gật đầu, vái một vái mà đáp: "Thế Dân…… nhớ rồi ạ."

*****

Mãi đến đêm trước ngày xuất hành, Lý Thế Dân mới chịu tới phủ đệ của Lý Kiến Thành. Trái với dự đoán, Lý Kiến Thành vẫn chưa cấm cửa hắn, thậm chí còn không thèm dặn hạ nhân chất vấn hắn đến đây làm gì, cứ thế để hắn tự do vào phủ.

Phủ đệ của Lý Kiến Thành yên ắng khác thường, chỉ nghe tiếng gió đêm lướt qua cành lá xào xạc bên tai. Lý Thế Dân biết mỗi đêm đại ca đều cho hạ nhân lui xuống hết, chỉ ngồi một mình trong phòng. Hắn thậm chí có thể mường tượng ra bóng dáng người kia in trên khung cửa sổ giấy, dẫu chỉ là hồi ức mà vẫn rõ mồn một như mới hôm qua.

Lắc đầu xua tan hồi tưởng, hắn theo chân hạ nhân tới trước cửa phòng của Lý Kiến Thành thì đứng lại.

"Thế tử, nhị công tử đã đến." Hạ nhân hướng vào trong phòng thông báo.

"Được rồi." Ngừng một lát, bên trong truyền đến một tiếng đáp rất khẽ, lại thu hút toàn bộ sự chú ý của Lý Thế Dân, "Cho ngươi lui."

Hạ nhân nghe vậy liền cung kính thi lễ với Lý Thế Dân rồi xoay người rời đi.

Chẳng mấy chốc, trong viện chỉ còn lại một mình Lý Thế Dân. Hắn lẳng lặng đứng trước cửa, chỉ cảm thấy những chuyện xảy ra đêm ấy cứ lần lượt tái hiện trong đầu, ngọt ngào pha lẫn với chua xót.

Giờ đây đợi mình đằng sau cánh cửa kia sẽ là chuyện gì?

Hắn thở một hơi rất dài, từ từ vươn tay, chạm vào khung cửa.

Lúc này, bên trong lại lần nữa vang lên tiếng gọi khẽ quen thuộc kia: "Vào đi."

Lý Thế Dân rốt cuộc cũng lấy hết dũng khí, đẩy cửa bước vào.

Trước khi tới đây, hắn từng tưởng tượng trong đầu cảnh gặp lại đại ca đến hàng trăm hàng ngàn lần. Bị cấm cửa, bị chế giễu cay độc, bị ghét bỏ, bị căm hận, bị cắt đứt tình huynh đệ… Bất cứ tình cảnh nào hắn đều đã nghĩ ra.

Duy có cảnh này là hắn không sao ngờ tới.

Giữa ánh nến sáng trưng trong phòng, Lý Kiến Thành khoác ngoại bào ngồi dựa vào đầu giường, lẳng lặng lật từng trang sách trên tay. Nghe tiếng Lý Thế Dân đẩy cửa vào, thậm chí còn không thèm rời mắt khỏi cuốn sách. Vài sợi tóc dài trước trán men theo vành tai buông xuống như nước chảy, dưới ánh nến vàng nhợt nhạt, toàn thân anh toát ra vẻ đẹp nhu hòa.

Lý Thế Dân bối rối đứng nguyên tại chỗ, không dám tiến lên nửa bước.

Trong không trung lưu truyền cảm giác trầm mặc đến bức bối, khiến người ta nghẹt thở. Chờ rất lâu, cuối cùng Lý Kiến Thành cũng mở miệng trước.

Y ngẩng đầu, nhẹ nhàng liếc mắt nhìn Lý Thế Dân, hỏi: "Nghe nói… ngày mai Thế Dân lại phải xuất chinh?"

Lý Thế Dân bừng tỉnh, đáp: "Phải…"

"Ngươi qua đây đi." Lý Kiến Thành gật đầu.

Lý Thế Dân tiến lên vài bước, thấp thỏm đứng yên bên giường. Nhưng do đứng quá gần, có nhiều thứ lại càng thấy rõ ràng hơn.

Tỷ như, khóe môi nhợt nhạt, hơi hơi sưng bầm;

Tỷ như, giấu sau làn tóc đen thẫm, từ mang tai cho đến cần cổ, có dấu răng mơ hồ ẩn hiện;

Tỷ như, dưới cổ áo hé mở, theo hõm vai kéo dài đến trước ngực, thấp thoáng mấy vệt hồng ngân;

…

Tâm tư vô thức hồi tưởng lại đêm hôm ấy, đem những chuyện đã xảy ra ghép nối trùng khít với hiện tại. Rõ ràng đó là dấu vết chính mình lưu lại, không hiểu vì sao giờ này nhìn thấy ngực lại khe khẽ nhói đau.

Lý Thế Dân cứ ngây ra mà nhìn, mãi đến khi Lý Kiến Thành đột nhiên mở miệng, hắn mới bất giác hoàn hồn.

"Thế Dân," Lý Kiến Thành nói, "Lần này ngươi đảm nhiệm vai trò tiên phong tây tiến đến Trường An, đối với toàn quân là vô cùng quan trọng, nhất thiết không được sơ xuất nửa phần." Từng câu từng chữ anh thốt ra đều nhẹ nhàng bình thản, tựa như những vết tích đáng sợ rải rác khắp thân thể kia không mảy may liên quan đến mình.

Lý Thế Dân nghe vậy giật mình, mới cười khổ một tiếng mà đáp: "Dạ, lần này Thế Dân nhất định sẽ không phụ kì vọng của mọi người." Ngập ngừng một chút mới nói "Chỉ mong đại ca… chờ ta chiến thắng trở về!"

Lý Kiến Thành gật đầu mỉm cười, cũng không đáp lại. Lý Thế Dân đứng ngây ra tại chỗ, do dự hồi lâu, cuối cùng ấp úng: "Đại ca, ta…"

"Thế Dân, giúp ta mang bản đồ trên bàn lại đây." Lý Kiến Thành thản nhiên ngắt lời.

Lý Thế Dân đành phải mang bản đồ đến bên giường rồi trải ra. Lý Kiến Thành chỉ vào vùng Kinh Dương trên bản đồ, nói: "Ở đây có một đám quân khởi nghĩa, kẻ cầm đầu tên Lưu Dao Tử là người Hồ. Ta liệu trước lần này ngươi tây tiến tất sẽ gặp đám người này, đến lúc đó phải cẩn thận phòng bị mới được." Dừng một chút, lại thu bản đồ đưa cho Lý Thế Dân, nói: "Bản đồ này nguyên là khi ta ở Hà Đông đã tập hợp môn khách dưới trướng mà vẽ ra. Trong mấy năm nay cũng có sửa chữa đôi chút, cho nên tình hình thành trấn các nơi như thế nào, địa thế ra sao, nhiều ít đều có ghi lại. Ngươi mới vào Quan Trung lần đầu, nhớ mang theo để phòng vạn nhất."

Khi nói những lời này, anh đột nhiên ngước mắt, nhìn thẳng vào mắt Lý Thế Dân. Đây là lần đầu tiên Lý Thế Dân tiếp xúc với ánh mắt anh, nhưng ánh mắt kia lại bình tĩnh đến mức hắn không tưởng tượng nổi. Bình tĩnh… giống y hệt ngày xưa.

Đại ca, huynh… Chỉ coi như chưa có chuyện gì xảy ra?

Lý Thế Dân nhận lấy bản đồ, mỉm cười chua xót. Hắn nghĩ đáng ra mình phải lấy đó làm may mắn vì vẫn còn có thể làm huynh đệ với đại ca. Nhưng thực ra trong lòng hắn lại nổi lên cảm giác mất mát khó nói thành lời. Có lẽ hắn thà thấy Lý Kiến Thành tỏ chút thái độ, còn hơn để đối phương chẳng làm gì cả, chỉ lấy dáng vẻ hoàn toàn dửng dưng mà đối mặt với mình.

"Đại ca…" Hắn nhìn Lý Kiến Thành, lại thử mở miệng.

"Thôi," Nhưng lời chưa ra khỏi miệng lại bị cắt ngang lần nữa, "Ngày mai ngươi xuất chinh rồi, mau về nghỉ ngơi đi."

"Đại ca!" Lúc này đổi ngược lại là Lý Thế Dân mở miệng cắt ngang. Hắn cúi người, chống tay xuống giường, nhìn người kia không chớp mắt, gằn từng chữ, "Nếu trong lòng huynh căm hận Thế Dân, Thế Dân xin chịu mọi sự trừng phạt. Nhưng mà… Trong lòng Thế Dân không mảy may hối hận. Thế Dân đối với đại ca…"

Nhưng lời còn chưa dứt, câu nói của hắn đã bị cắt đứt. Có điều ngắt lời hắn không phải lời của Lý Kiến Thành, mà là cảm giác đau đớn đến bỏng rát trên má.

Lý Kiến Thành đột nhiên giang tay, hạ xuống một cái tát vừa nhanh vừa độc.

"Thế Dân, đây là sự trừng phạt mà ngươi muốn." Lý Kiến Thành nhìn hắn, thản nhiên nói, "Chuyện này… về sau đừng nhắc lại nữa."

Lý Thế Dân thoáng sửng sốt. Rất nhanh chóng, hắn đứng lên, lấy ống tay áo lau đi vết máu bên khóe môi. Tiếp đó, hắn bỗng nhiên mỉm cười.

Lòng tràn đầy đau đớn, tựa như chỉ có thể cười dài không dứt mà quên đi.

"Dạ, Thế Dân xin nghe theo đại ca." Tiếng cười vừa dứt, hắn thi lễ với Lý Kiến Thành, xoay người chầm chậm bước ra ngoài.

Đợi đến khi trong phòng chỉ còn lại mình mình, Lý Kiến Thành nhìn về phía cửa, khẽ lắc đầu.

Tay trái vẫn giấu dưới chăn từ từ rút ra, trong tay, là một thanh đoản đao.

Giết, hay là tha?

Ý niệm này lặp đi lặp lại trong đầu đến trăm ngàn lần, cuối cùng chỉ còn lại một tiếng cười mỉa mai.

Tiện tay ném đoản đao xuống đất, Lý Kiến Thành ngửa mặt dựa vào đầu giường, chầm chậm khép mắt.

"Thế Dân giống như một lưỡi dao sắc, nếu biết cách dùng sẽ thay ta sát phạt tứ phương; trái lại, có lẽ… sẽ tổn thương đến chính mình…"

Nhớ lại những lời mình từng nói với Đốt Bật, y biết, dù sao đi chăng nữa, giờ vẫn chưa phải lúc bẻ gãy lưỡi dao sắc bén này.

Lời tác giả: Hừ, các thím kêu gào khản cổ cuối cùng cũng có thịt rồi đó!!! o(o)

Tưởng tượng trong lúc viết

Nhị ngốc *kéo áo*: Anh hai…… anh tha cho em đi mà huhuhu (_)

Đại ca: Phắn! (‘)

Nhị ngốc *tiếp tục kéo áo*: Anh hai, em biết sai rồi mà, em phải làm sao để chuộc tội đây huhuhu? ( )

Đại ca *trầm tư*: Vậy…… chú cho anh thượng một lần là được ( )

Nhị ngốc:……o o!

17. Chương 16

Editor: Thanh Du

*****

Ngày kế, Lý Thế Dân dẫn một vạn nhân mã tiến về Trường An, Lý Uyên đích thân dẫn bách quan tiễn đưa đến mười dặm ngoại thành Triều Ấp.

Khi đó đã là trung tuần tháng tám, chính vào tiết Trung thu. Lý Thế Dân tiếp lấy chén rượu tiễn biệt Lý Uyên đưa mà giơ lên cao. Gió thu cuốn bay tà áo, gợi cảm giác man mát. Lý Thế Dân theo chén rượu trong tay phóng mắt nhìn ra xa, nhưng trong tầm mắt chỉ ngập tràn sắc đỏ của lá phong. Chẳng ngờ người còn chưa biết, thấm thoắt mùa cũ đã qua.

Hắn nâng cao chén rượu, kính từng người có mặt ở đó. Nhưng ánh mắt quét qua một vòng, cuối cùng vẫn thiếu đi bóng dáng mình hằng mong đợi.

Nhớ lại chuyện xảy ra hôm qua, bất giác âm thầm tự giễu. Chuyện đã đến nước này, lời đã nói đến đây, còn vọng tưởng nỗi gì nữa, chẳng phải là quá nực cười sao?

Lẳng lặng thở dài, hắn nâng chén rượu, ngửa đầu uống một hơi cạn sạch. Kế đó "choang" một tiếng, đập chén rượu trong tay xuống đất, vỡ nát tan tành.

Lý Uyên thấy dáng vẻ hào khí can vân của hắn, liền cười ha hả: "Thế Dân, vi phụ chờ con chiến thắng trở về!"

Lý Thế Dân chắp tay với ông, mạnh bạo đáp lời: "Thế Dân nhất định không phụ sự phó thác của phụ thân!" Lời vừa dứt đã không chút do dự xoay người lên ngựa.

"Truyền lệnh ta, xuất phát!" Hắn kéo cương ngựa, nói với phó tướng bên cạnh. Phó tướng tuân lệnh, lập tức truyền lệnh xuống, đại quân bắt đầu chầm chậm cất bước giống như một con trường long.

Lý Thế Dân ngồi trên lưng ngựa, một lần nữa chắp tay về phía Lý Uyên và mọi người, coi như sự từ biệt cuối cùng.

Nhưng đúng vào lúc ấy, hắn lại thấp thoáng thấy một cái bóng.

Trong khoảnh khắc ấy, thời gian ngừng trôi, đất trời chỉ còn hai màu đen trắng.

Một người một ngựa, đứng ở nơi xa xôi tiêu điều nhất. Áo bào trắng tinh, áo choàng rực lửa, lọt giữa rừng phong nhuộm đỏ núi đồi, khiến người ta không thể rời mắt.

Dường như nhận ra mình bị phát giác, người kia lập tức thúc ngựa quay đầu, chậm rãi bỏ đi.

Lý Thế Dân ép mình thu ánh mắt lại, khẽ mỉm cười.

Đại ca, không cần biết vì sao huynh tới đây. Chỉ vậy là quá đủ rồi. Hãy chờ tin chiến thắng của Thế Dân.

Sau đó hắn kéo cương ngựa, xoay người tiến lên đầu đội ngũ, chẳng ngoái đầu lại nữa.

*****

"Thế tử."

Nghe tiếng gọi, Lý Kiến Thành vừa ngoảnh đầu lại đã thấy Lưu Văn Tĩnh thúc ngựa tiến lên, chắp tay với mình.

Anh khẽ gật đầu ra hiệu, dừng cương ngựa hỏi: "Lưu đại nhân có việc gì vậy?"

Lưu Văn Tĩnh cho ngựa bước chậm lại, đi song song với anh, mở lời: "Thế tử nếu đã đến đây, vì sao chỉ đứng đằng sau, không tiến lên trước?"

Lý Kiến Thành mỉm cười, chỉ thản nhiên nói: "Không cần."

"Cũng phải," Lưu Văn Tĩnh thở dài, nói,"Chỉ cần nhị công tử biết thế tử đã tới đây thì có gặp hay không thực ra cũng không khác nhau là mấy."

Lý Kiến Thành nghe vậy thì hơi nghiêng đầu sang, "Lưu đại nhân có ẩn ý gì chăng?" Lúc này sắc mặt anh đã trở lại như thường, lời nói ra tuy là nghi vấn nhưng nét mặt vẫn giữ nguyên vẻ ôn hòa.

Lưu Văn Tĩnh cười nói: "Thế tử có biết, đêm qua nhị công tử đã uống đến say mèm?"

Lý Kiến Thành bình thản đáp: "Không biết."

"Đêm qua đi chào tạm biệt hắn, nào ngờ thấy hắn ngồi một mình, tay ôm vò rượu, không ngừng nốc vào." Lưu Văn Tĩnh chậm rãi nói, "Nếu không nhờ ta tìm vài hạ nhân ép hắn ngừng lại, chỉ e đã lỡ mất buổi xuất chinh hôm nay."

Lý Kiến Thành trầm mặc hồi lâu cũng chỉ nói: "Vì việc tư mà làm lỡ việc công, đây quả thực không phải hành vi của bậc đại tướng."

Lưu Văn Tĩnh nhìn anh, ý vị thâm trường: "Tại hạ nghĩ cái 'việc tư' có thể khiến hắn trở thành như thế, e là chỉ có một chuyện."

Lý Kiến Thành nghe vậy, ánh mắt tăng thêm vài phần lạnh lẽo, nhưng rất nhanh lại trở nên ôn hòa. Anh khẽ mỉm cười, hỏi ngược lại: "Lưu đại nhân sao lại nói với ta chuyện này?"

"Không có ý gì đâu, chẳng qua chỉ muốn chuyện phiếm với thế tử vài câu thôi." Lưu Văn Tĩnh vốn rất giỏi nhìn mặt đoán ý, lúc này chỉ cười cười, bất ngờ chuyển chủ đề, "Thần thấy bệnh thế tử đã lành, giờ hãy đi cùng thần một đoạn từ đây về doanh có được không?" Dứt lời đã nghiêng người, bày ra tư thế mời.

Lý Kiến Thành lẳng lặng nhìn y một lát, cuối cùng gật đầu, đáp: "Cũng được." Dứt lời thúc ngựa hướng về doanh.

Lưu Văn Tĩnh nhìn theo bóng dáng anh rời đi, ý cười trên mặt đã từ từ tan đi mấy phần. Dù đối mặt với những lời bóng gió của mình, câu trả lời Lý Kiến Thành có thể nói là không một kẽ hở; nhưng đêm qua khi Lý Thế Dân say rượu, miệng hắn lảm nhảm hai chữ "Đại ca", thì y không sao quên được.

Cúi đầu hít một hơi. Dù không biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, nhưng thực ra trong lòng y cũng thừa hiểu, đủ sức khiến Lý Thế Dân thất thố đến như vậy, e là trên thế gian cũng chỉ có người này mà thôi.

*****

Năm ngày sau, Lý Kiến Thành và Lưu Văn Tĩnh dẫn đại quân xuất phát, thẳng hướng kho Vĩnh Phong.

Đêm trước ngày xuất hành, Đốt Bật đến thăm anh.

"Kiến Thành, cuối cùng ngươi cũng chịu gặp ta?" Vừa ngồi xuống ghế khách, gã đã mở miệng, ngữ khí mang vài phần đùa giỡn.

"Mấy ngày trước không may mắc bệnh, sợ làm lỡ ngày xuất chinh nên đành đóng cửa điều dưỡng." Lý Kiến Thành nhàn nhạt mỉm cười, "Ta thất lễ rồi, tùy đại ca trách tội."

"Dưỡng bệnh mới quan trọng, bệnh lui rồi gặp sau cũng chưa muộn." Đốt Bật cười sang sảng, thấy giọng anh hơi trầm xuống một chút, bất giác lộ ra vẻ thân thiết, "Vết tên bắn mới lành, sao lại nhiễm thêm bệnh rồi?"

"Nhất thời sơ ý, ngồi lâu trong viện nên nhiễm lạnh, sau này nhất định sẽ cẩn thận hơn." Lý Kiến Thành thuận miệng ứng phó, cười nói, "Xin đại ca hãy yên tâm."

Đốt Bật gật đầu, hai người chuyện phiếm vài câu rồi gã đứng dậy nói: "Kiến Thành, ngày mai ngươi xuất chinh rồi, hôm nay hãy đi nghỉ sớm, ta không làm phiền nữa."

Lý Kiến Thành cũng đứng dậy, tiễn gã ra cửa.

Đẩy cửa phòng ra, gió đêm tức khắc ùa vào mang theo hơi mát dìu dịu. Trường sam rộng rãi của Lý Kiến Thành phất phơ theo gió, một lọn tóc dài rủ xuống thái dương cũng bị gió thổi đến bên khóe môi.

"Khuya về gió lớn, mau vào nhà đi." Đốt Bật mỉm cười, đưa tay nhẹ nhàng vén lọn tóc kia ra sau tai, "Bệnh lui người mệt, dù ngươi có chút căn cơ luyện võ thì cũng……"

Bàn tay đặt bên tai bỗng nhiên run rẩy, Lý Kiến Thành thoáng sửng sốt, lập tức hiểu ra.

Anh vội lui một bước, nét mặt vẫn tươi cười: "Đại ca bảo trọng."

Đốt Bật đứng nguyên tại chỗ, thẫn thờ nhìn anh.

Lý Kiến Thành xoay người, khép chặt cửa phòng. Dựa lưng vào cánh cửa, anh đưa tay xoa lên cổ. Nơi đó có một dấu răng đã lên da non, chạm tay vào vẫn cảm thấy hơi mấp mô.

Kế đó, anh nghe người đứng ngoài hạ giọng hỏi: "Đó…… chính là nguyên nhân mấy ngày nay ngươi không thể gặp người?"

Lý Kiến Thành nhìn thẳng về phía trước, bình tĩnh đáp: "Đại ca nghĩ nhiều rồi."

Đối phương trầm mặc rất lâu rồi lại hỏi: "Lý Thế Dân?"

Lý Kiến Thành không đáp, chỉ lẳng lặng bước đến bên giường, thổi tắt nến.

Lát sau, anh nghe người đứng ngoài đấm mạnh vào khung cửa, lực đạo mạnh đến nỗi cả căn phòng dường như cũng chấn động theo.

Khóc một dòng sông cho anh Đốt Bật:((((

Chờ thêm một lúc, không gian đã yên ắng trở lại. Ngoài cửa sổ chỉ còn tiếng gió lao xao thổi qua cành lá, tĩnh lặng khác thường, lại cũng rõ rệt khác thường.

*****

Ngày kế, Lý Kiến Thành và Lưu Văn Tĩnh dẫn theo phần lớn nhân mã, tiến về kho Vĩnh Phong. Không giống như cánh quân tiên phong của Lý Thế Dân, nhiệm vụ của cánh quân này là giữ vững Đồng Quan, phòng ngừa Khuất Đột Thông ở Hà Đông thừa cơ đánh úp vào hậu phương.

Ngày đầu tiên chiếm đóng kho Vĩnh Phong, đã nghe tin Lý Thế Dân đánh bại quân khởi nghĩa của Lưu Dao Tử ở Kinh Dương.

Người ta nói ngay trong đêm đầu đóng quân ở Kinh Dương, Lý Thế Dân đã thừa dịp đối phương lơ là, đích thân dẫn mấy trăm tinh kỵ xông vào doanh địch. Quân bản xứ làm sao ngờ được hắn lại tốc chiến tốc quyết đến thế, gã Lưu Dao Tử kia còn đang say giấc nồng đã bị Lý Thế Dân vung đao chém rớt đầu.

Thắng dễ như chơi, quả thực có thể coi là một trận chiến đẹp mắt.

Lý Kiến Thành ngồi ở ghế trên, nghe tiểu giáo tiến vào báo tin mặt mày tươi tỉnh, giọng điệu hào hứng cứ như đã nhìn tận mắt. Anh vừa nghe, vừa cúi đầu mở bức thư vẫn nắm chặt trong tay nãy giờ.

Nội dung trong thư không sai khác nhiều so với lời của tiểu giáo. Nhưng so ra thì trong thư chỉ có dăm ba câu báo cáo về chiến sự mà thôi, ngắn ngủi đến xa lạ, khiến người ta cảm thấy không quen.

Lý Kiến Thành cúi đầu ngắm nghía từng hàng từng hàng chữ đen trên nền giấy trắng. Nét chữ kia do chính tay mình rèn giũa, nhưng so với mình lại thêm phần cứng cáp và phóng khoáng, giống như con người hắn vậy.

Rốt cuộc mắt anh dừng ở cuối thư, nơi đó có một vết mực đậm màu loang rộng, nhưng hình như chưa kịp ráo đã bị người lau đi, kéo sang bên một vệt dài rối loạn.

Hình ảnh người kia cầm bút muốn viết lại thôi lập tức hiện ra rõ ràng trước mắt. Lý Kiến Thành lắc đầu, thầm nghĩ nếu đã không biết nói gì thì sao phải làm chuyện vô ích; nếu đã có điều muốn nói, sao ngần ngừ mãi vẫn chưa mở lời.

Thực ra, còn có thể nói gì nữa đây.

Cúi đầu gấp thư lại, anh khẽ gật đầu ra hiệu cho thị vệ kia lui ra. Lưu Văn Tĩnh đứng bên cạnh liền hỏi: "Xem nét mặt thế tử không hề ngạc nhiên, hẳn là nhị công tử đã báo tin cho thế tử từ trước rồi?"

"Xem ra không có gì qua mắt được Lưu đại nhân." Lý Kiến Thành không đáp, chỉ khẽ mỉm cười, đứng dậy thả thư vào hộp gấm trong tủ. Xoay người lại, nói,"Thật ra Thế Dân còn trẻ, lần này hắn hành động vẫn hơi cảm tính. So với thẳng tay giết người, giá như thu phục được họ, khiến họ quy hàng, tùy mình sử dụng mới là thượng sách. Có điều nếu đã thắng…… thì cũng không sao."

"Thế tử nói vậy là sai rồi." Lưu Văn Tĩnh nhìn anh, "Vì sao nhị công tử lại nóng lòng lập công đến thế, thế tử lẽ nào không biết?"

Lý Kiến Thành cười đáp: "Tốc chiến tốc quyết, vốn là tác phong vốn có của hắn. Hắn chiến đấu dũng mãnh, dùng cách này cũng không sai." Ngừng một chặp, lẳng lặng chuyển đề tài, "Có điều tin này vừa truyền ra, dù lúc trước Khuất Đột Thông có khinh thường quân ta thì đến giờ này cũng sẽ có phần cảnh giác. Hắn vốn là người của Đại vương Dương Hựu, nếu Trường An gặp nạn, hắn tuyệt đối không thể trơ mắt ngồi nhìn. Ta đoán trong mấy ngày tới hắn sẽ hành động, ngươi phải cảnh giác mới được."

Lưu Văn Tĩnh gật đầu, lại nghe Lý Kiến Thành nói: "Ta muốn vào trong doanh thăm thú, Lưu đại nhân có muốn đi cùng ta một đoạn không?"

"Nào dám không theo." Lưu Văn Tĩnh vừa dứt lời, Lý Kiến Thành đã cất bước ra khỏi cửa. Y vội vàng đuổi theo, âm thầm thở dài.

Người đứng ngoài cuộc như y ai cũng có thể nhìn ra, Lý Thế Dân liều mạng như thế, chẳng qua chỉ là một cách để giành lấy sự chú ý của người này mà thôi.

Dù người ta hay nói ngoài cuộc tỉnh táo trong cuộc u mê, nhưng y thở dài là vì hai người trong cuộc này, một người đầu óc u mê, còn người kia thì tâm trí thủy chung vẫn trong veo như nước.

Trong đến độ dù y tự cho mình là người ngoài đứng xem, chung quy cũng nhìn không ra những hòn đá Lý Thế Dân đã thả xuống liệu có thể gợi lên nửa thanh âm, nửa quầng sóng trong đầm nước sâu không thấy đáy này hay không.

Mà có lẽ, bản thân mình đã sớm không còn là người ngoài cuộc.

Lưu Văn Tĩnh lắc đầu thở dài một tiếng, cuối cùng cất bước ra ngoài.

*****

Quả nhiên không ngoài dự liệu của Lý Kiến Thành, ba ngày sau Khuất Đột Thông đã đích thân dẫn binh mã tới Đồng Quan. Lý Kiến Thành bào trắng giáp bạc, chống kiếm đứng trên mặt thành, vẻ mặt hết sức bình thản.

"Đây chẳng phải là thế tử nhà Đường quốc công sao?" Khuất Đột Thông thấy Lý Kiến Thành, tỏ ý khinh miệt, "Bệnh nặng mới lành, sao đã vội quên bộ dạng thảm hại trong đêm mưa hôm đó?"

Nét mặt Lý Kiến Thành vẫn giữ nguyên vẻ bình thản, nghe vậy trái lại còn cười: "Đêm đó nhờ ơn Khuất tướng quân chiếu cố mà không có dịp đền đáp, trong lòng vẫn áy náy không yên. Thật chẳng ngờ lần này tướng quân lại đích thân hạ cố đến đây."

Khuất Đột Thông cười ha hả, nói: "Đêm đó nếu không nhờ mưa to che phủ, lão già Lý Uyên nhà ngươi đã phải người đầu bạc tiễn kẻ đầu xanh. Các ngươi chẳng qua chỉ là đám trẻ ranh hôi sữa, lại còn là bại tướng trong tay ta, hãy mau mau mở cửa thành mà đầu hàng, chớ để mất cái mạng nhỏ!"

1 like cho bạn Thông, lời lẽ đáo để lắm =)))))

Lời lẽ của hắn cực kì kiêu ngạo, có vài viên tướng đứng trên mặt thành nghe vậy liền điên tiết, nhao nhao xin rời thành xuất chiến.

"Đừng." Lý Kiến Thành lờ đi, trên mặt vẫn giữ nguyên nét cười,"Hắn làm thế chẳng qua là muốn khích ta rời thành thôi, nếu thật sự rời thành, trái lại sẽ trúng kế của hắn. Nhiệm vụ lần này của chúng ta là tử thủ Đồng Quan, giữ vững hậu phương chứ không phải đẩy lùi Khuất Đột Thông. Các ngươi hãy kiềm chế lại đi, nhất thiết không được để hắn khiêu khích."

Chúng tướng nghe vậy chỉ biết im lặng, mà lúc này Khuất Đột Thông đã dẫn đại quân từ từ tiếp cận chân thành, miệng vẫn chửi rủa không ngơi, văng ra đủ mọi lời lẽ bôi nhọ. Người khác nghe vậy thì sôi máu, nghiến răng nghiến lợi, Lý Kiến Thành lại coi như chuyện chẳng liên quan đến mình, nét mặt bình tĩnh, chỉ âm thầm phân phó nhân mã trong thành chuẩn bị sẵn sàng.

Kẻ nào đã từng trải qua sinh tử giống như anh, tất sẽ biết cái gọi là hư danh căn bản không đáng một hào.

Khuất Đột Thông chửi bới một hồi, thấy chẳng có tác dụng gì, thẹn quá hóa giận liền hạ lệnh công thành. Chỉ nghe hắn hạ lệnh một tiếng, đại quân thanh thế như triều dâng, đua nhau xông tới cửa thành.

Lý Kiến Thành rút kiếm, gạt đi vô số mũi tên nhắm thẳng vào mình. Anh lùi lại một bước, đưa tay ra hiệu, quân phòng thủ đằng sau lập tức xuất hiện.

Nhân mã chia làm hai đội, một đội bắn tên, một đội lăn cây, xen kẽ lẫn nhau, phối hợp nhịp nhàng. Lăn cây từ đầu thành xuống dưới, quét sạch thang mây cùng với kẻ địch đang leo bên trên, kế đó, cung tiễn thủ phía sau đã lấp vào chỗ trống, dùng loạn tiễn bắn chết địch nhân dưới chân thành muốn bắc thang lên.

Cứ lặp đi lặp lại như thế, sau trăm ngàn lần huấn luyện, có thể nói là phối hợp chặt chẽ không một lỗ hổng.

Lý Kiến Thành hài lòng nhìn quân Tùy rối loạn hàng ngũ dưới chân thành, khóe môi cong lên thành một nụ cười nhạt. Sau đó anh chậm rãi giương trường cung trong tay, nhắm thẳng vào viên tướng đang vung đao giữa đám người.

Cánh cung cong cong như trăng, mũi tên lướt đi như gió. Chỉ nghe một tiếng "Vèo", kế đó Khuất Đột Thông đã ngã nhào xuống ngựa.

Chủ tướng bị thương, đại quân lập tức rối loạn, công thành bừa bãi một hồi cuối cùng đành khua chiêng thu binh.

Lưu Văn Tĩnh thấy có thiên tướng hình như muốn chờ lệnh truy kích, bèn vội vàng tiến lên một bước, nói: "Thế tử, giặc cùng đường chớ đuổi."

"Đương nhiên rồi." Lý Kiến Thành đưa trường cung trong tay cho thiên tướng bên cạnh, bình tĩnh nói, "Khuất Đột Thông giờ chẳng còn lòng dạ nào mà công thành, tự nhiên không cần đuổi." Dứt lời xoay người bước xuống chân thành.

Một thiên tướng nhìn theo bóng dáng chạy trốn thảm hại của Khuất Đột Thông, trong lòng thầm than nếu tiễn kia xuyên thẳng qua tim thì hay quá.

Nhưng cho đến khi rời mắt, hắn bỗng phát hiện ra mũi tên kia cắm vào vai trái Khuất Đột Thông ở vị trí giống hệt vết thương của Lý Kiến Thành.

Hắn không kìm lòng nổi, kinh ngạc quay đầu, nhưng Lý Kiến Thành đã sớm bước xuống thành lâu.

"Để Khuất Đột Thông kia trọng thương là đủ rồi, nếu hắn chết, trái lại không có lợi cho ta." Lưu Văn Tĩnh nhìn vào mắt hắn, lại cười nói, "Một tiễn kia, thế tử quả nhiên thủ hạ lưu tình." Dứt lời mỉm cười, vỗ vỗ đầu vai thiên tướng kia, đoạn xoay người bước xuống khỏi thành lâu.

Nhưng y thừa biết nếu Khuất Đột Thông chết đi, Hà Đông sẽ đưa ai lên nắm đại cục, người này bản tính ra sao, dụng binh thế nào, bên ta không thể đoán trước. Nếu hắn dẫn toàn quân công thành, cứ đóng cửa không ra cũng chưa chắc đã giữ được.

Nếu vậy chẳng thà chỉ để hắn trọng thương, phải nằm tĩnh dưỡng, như thế trước khi lành bệnh Khuất Đột Thông sẽ không thể ồ ạt công thành, vậy là có thể tranh thủ chút thời gian cho Lý Thế Dân tây tiến. Đồng thời cũng có thể bảo toàn binh lực ở mức tối đa, đợi đến ngày đánh chiếm Trường An.

Có điều, đối mặt với kẻ thù từng bắn mình một tiễn, lại có thể ung dung bắn trả vào đầu vai hắn mà không phải ngực.

Khí độ này, quả nhiên là…… người thường không thể có.

Lời tác giả: Được sờ thật thích…… Yêu các thím 3

Thực ra thi thoảng tui lại nghi ngờ phải chăng mình viết rất cùi bắp, sau đó sẽ hơi ức chế một tí…… Cơ mà được các thím cổ vũ tui lập tức cảm thấy như được chữa lành ~~(o) o

Hôn tập thể một cái nào ~ o(* 3)o

Cơ mà hôm nay tui lại phải chạy bài tập khổ sở vô cùng…… Bài học xương máu rút ra là các thím tuyệt đối không nên chất đống bài tập đến sát nút mới làm, nếu không sẽ rơi vào cảnh bi thảm như tui đới…… ( )3

Đúng là tấm gương tày liếp mà!!!

18. Chương 17

Editor: Thanh Du

*****

Đại quân tây tiến của Lý Thế Dân thế như chẻ tre, tin thắng trận truyền về liên tiếp. Cho đến khi tới gần thành Trường An, đội quân ban đầu chỉ có một vạn giờ đã tăng lên mười ba vạn.

Trong đó, ngoại trừ hàng quân quy phục trên đường, còn có bảy vạn nhân mã của Bình Dương công chúa Lý Tú Ninh và hôn phu Sài Thiệu; tòng đệ Lý Thần Thông và con rể Đoạn Luân của Lý Uyên mỗi người cũng dẫn hơn một vạn nhân mã nữa. (1) Ban đầu chỉ là một đội nhân mã lãnh nhiệm vụ tiên phong, giờ đã thành một cánh quân chủ lực hùng hậu không thể chống đỡ.

Lý Uyên nghe tin, liền mệnh cho Lý Thế Dân tạm thời trú đóng tại chỗ, cho toàn quân nghỉ ngơi, đợi ông đích thân dẫn nhân mã hội hợp.

Đã qua vài tháng ác chiến không ngừng nghỉ, thời tiết cũng ngày càng trở lạnh. Sau mấy ngày đại quân nghỉ ngơi, Lý Thế Dân nhận được một phong thư.

Hôm ấy trời lạnh mây trong, Lý Thế Dân đứng trên mỏm đá, phóng tầm mắt có thể lờ mờ thấy thành Trường An cách đó không xa. Cứ ngỡ thư kia đến từ Triều Ấp, nhưng nhìn đến hàng chữ cứng cỏi lại không kém phần nhu hòa trên phong thư, lòng hắn bỗng dưng căng thẳng.

Là hồi âm của đại ca. Chờ đợi rất lâu, lâu đến nỗi hắn đã sớm quên đi cảm giác mong mỏi, không ngờ lại nhận được hồi âm của đại ca.

Lý Thế Dân vội vàng mở ra, chỉ thấy nét chữ vô cùng quen thuộc kia chạy dài qua vài trang giấy. Nhưng xem kỹ thì từng câu từng chữ chẳng qua chỉ đề cập đến chiến sự khắp nơi, sau đó là nhắc sơ sơ hắn không nên nóng vội khi tác chiến, gặp dịp thì nhớ phải tỏ rõ lòng nhân đức.

Nhưng đến cuối thư lại thêm mấy con chữ nhỏ mà thanh thoát, bất ngờ thu hút sự chú ý của Lý Thế Dân.

"Trời lạnh, nhớ mặc thêm áo."

Chỉ là sáu chữ ngắn ngủi, bình đạm đến nỗi thậm chí không gợi ra bất cứ sắc thái tình cảm nào, lại khiến Lý Thế Dân không nén nổi nỗi vui mừng khôn xiết. Nhưng chốc lát sau, hắn đã mỉm cười tự giễu, trong lòng hiểu rõ đây chẳng qua là nỗi niềm hoang tưởng của mình mà thôi.

Thật ra hắn hiểu rất rõ ràng, trong mắt đại ca, giang sơn họ Lý hiển nhiên là quan trọng hơn hết. Nếu anh có quan tâm đến mình, đại để cũng vì tài cầm quân của mình.

Nhưng dù là vậy, hắn vẫn cam tâm tình nguyện. Nếu đại ca muốn thiên hạ này, mình sẽ không tiếc bất cứ giá nào để đánh hạ lấy nó.

Ôm trong lòng ý nghĩ ấy, Lý Thế Dân cẩn thận gấp lá thư lại, bỏ vào trong ngực.

Phóng mắt nhìn ra, thành Trường An đã gần trong gang tấc. Mà cái ngày đại quân khởi binh từ Thái Nguyên, định ra kế sách nhập chủ Trường An tưởng như cũng chỉ mới hôm qua.

Nếu lấy vạn dặm non sông kia làm minh chứng, đại ca, tâm ý của Thế Dân, huynh có nguyện tin tưởng? *chế: nếu lấy vạn dặm non sông kia làm sính lễ, đại ca, huynh có nguyện gả cho Thế Dân không?*tự tát*

*****

Nhưng Lý Thế Dân không ngờ được, bất quá nửa tháng sau mình đã gặp lại Lý Kiến Thành.

Hôm ấy Lý Thế Dân đích thân dẫn nhân mã đi về hướng đông, nghênh đón đại quân của Lý Uyên đến từ Triều Ấp. Đã vào chớm đông, trên trời lả tả rơi xuống vài bông tuyết nhỏ. Giữa màn tuyết lưa thưa, Lý Thế Dân ghìm ngựa đứng nghiêm, thấy bóng dáng một đoàn nhân mã lờ mờ phía xa.

Hắn thúc ngựa đi qua, chẳng mấy chốc đã nhìn rõ đi đầu là Lý Uyên vận y giáp, đeo bảo đao, sau lưng ông là …… Lý Kiến Thành.

Lý Kiến Thành vẫn mặc giáp bạc như trước, chỉ khác lần này khoác thêm một tấm áo hồ cừu dày dặn. Hồ cừu trắng tinh, càng tôn lên vẻ thanh quý phi thường của chủ nhân nó, thoạt nhìn tưởng như muốn hòa vào cảnh sắc xung quanh.

Lý Thế Dân ngơ ngẩn mà nhìn, đến khi anh tới nơi mới giật mình bừng tỉnh. Hắn thúc ngựa đến gần, thi lễ với Lý Uyên: "Phụ thân." Dừng một chặp, lại quay sang Lý Kiến Thành,"…… Đại ca."

Lý Kiến Thành khẽ gật đầu, không nói một lời.

Lý Thế Dân ngập ngừng hỏi: "Thế Dân tưởng đại ca đang ở Đồng Quan, vì sao …… lại đến đây vậy?"

Lý Uyên cười nói: "Vi phụ vốn định để Kiến Thành trấn thủ Đồng Quan thêm một thời gian nữa, ai ngờ nó lại chủ động xin theo nên cho nó đi cùng đến đây luôn."

Lý Thế Dân nghe vậy gật đầu, chậm rãi quay sang Lý Kiến Thành. Lý Kiến Thành thản nhiên cười đáp: "Thế Dân chinh chiến bấy lâu, hẳn là mỏi mệt khôn cùng, kẻ làm đại ca như ta há có thể khoanh tay đứng nhìn, không đến giúp một tay?" Dừng một chút, lẳng lặng tránh né ánh mắt hắn, nhìn sang Lý Uyên, "Vả lại Khuất Đột Thông trọng thương, co cụm trong thành đã nhiều ngày, thân mình còn lo chưa xong, tạm thời chắc chắn vô tâm vô lực cứu viện Trường An. Huống chi Đồng Quan còn có Lưu đại nhân trấn giữ, tất không sơ suất."

"Kiến Thành liệu việc chu đáo tỉ mỉ, vi phụ tự nhiên cũng yên tâm." Lý Uyên cười nói, đưa mắt nhìn sang Lý Thế Dân.

Nhận ra cha nhìn mình, Lý Thế Dân vội thu lại ánh mắt đang hướng về Lý Kiến Thành, cao giọng nói: "Ngoài trời lạnh giá, xin phụ thân và đại ca hãy mau mau vào trướng."

Lý Uyên gật đầu, cùng hai con bước về đại doanh.

Hai huynh đệ họ Lý sóng vai nhau đi ngay sau ông. Lý Thế Dân không kiềm nén được, đưa mắt liếc trộm đối phương. Gương mặt Lý Kiến Thành nhìn nghiêng khá gầy, giữa màn mưa tuyết nổi lên một đường cong tuyệt mỹ.

Lý Thế Dân lẳng lặng nhìn anh, không ngờ đúng lúc ấy anh lại đột ngột đưa mắt nhìn sang mình. Bốn mắt giao nhau, Lý Thế Dân biết trong mắt mình nhất định là vẻ kinh ngạc và mừng rỡ không sao kiềm chế nổi, nhưng trong mắt đối phương lại không có lấy nửa điểm gợn sóng.

"Thế Dân, mau đi thôi." Lý Kiến Thành thản nhiên nói, liền đó kéo cương ngựa tăng tốc.

Lý Thế Dân rớt lại phía sau, nhìn bóng áo trắng xa xa phía trước, khẽ thở dài một hơi.

Trong lòng hắn biết dù ngoài mặt có thể giả bộ như chưa xảy ra chuyện gì, nhưng sự thật đúng như lời Lý Kiến Thành nói, đã không thể quay đầu.

*****

Do tuyết lớn cản đường, không tiện hành quân, Lý Uyên bèn dứt khoát lệnh đại quân nghỉ ngơi tại chỗ, chờ trận tuyết này tan đi.

Lý Kiến Thành ban ngày thương nghị sách lược công thành cùng mọi người, ban đêm xem binh thư một mình đến khuya, mấy ngày liền đều là như thế.

Cứ đến đêm là cho hạ nhân lui xuống hết, đây đã thành thói quen lâu ngày của anh. Nói cách khác, là thói quen từ sau khi sống lại. Không phải vì anh không muốn tin người khác, chỉ là anh đã từng tin Thường Hà thủ vệ Huyền Vũ môn, từng tin Lý Thế Dân, nhưng cuối cùng……

Tin kẻ khác, không bằng chỉ tin tưởng chính mình.

Ánh nến trước bàn chợt lay động, Lý Kiến Thành rời mắt khỏi cuốn binh thư, ngẩng đầu nhìn ra bên ngoài cửa sổ. Ngoài kia là đêm đen tĩnh mịch vô biên, chỉ có tiếng gió thổi lay động cành lá lao xao khắp bốn bề.

Lý Kiến Thành gấp sách đứng lên, duỗi chân tay cho đỡ mỏi.

Sau đó anh bước đến bên cửa, nhẹ nhàng đẩy ra.

Gió lạnh bỗng ùa vào, mang theo không khí buốt giá như băng, khiến người ta tỉnh táo trong giây lát. Qua mấy ngày, bông tuyết ban đầu vẫn còn nhỏ xíu giờ đã to bằng lông ngỗng. Lý Kiến Thành hít một hơi dài rồi chậm rãi thở ra, khẽ nheo mắt nhìn vào màn tuyết rơi lả tả ngoài hiên, trong nháy mắt chợt thấy một cái bóng biến mất sau thân cây.

Dù lẩn nhanh hơn nữa, anh chỉ nhìn lướt qua cũng đủ thấy rõ ràng.

Lý Kiến Thành lẳng lặng đứng bên cửa, tuyết đã rơi kín sân, trông càng thêm phần lạnh lẽo dưới ánh trăng bạc.

Anh lắc đầu, xoay người khép cửa phòng.

Trong căn phòng kín cách biệt với gió tuyết ngoài trời có dòng không khí ấm áp chầm chậm lưu chuyển, hoàn toàn không giống bầu không khí bên kia cánh cửa.

Sau khi tới đây, ngoại trừ khoảng thời gian đối mặt nhau trong phòng nghị sự vào ban ngày, những lúc khác anh chưa hề gặp Lý Thế Dân. Lý Kiến Thành không biết rốt cuộc hắn đã đứng yên trong gió tuyết ở đây bao lâu, cũng không biết hắn đã lặng lẽ đứng ngoài cửa phòng mình được mấy ngày rồi. Nhút nhát, cẩn thận cứ như một đứa trẻ mắc lỗi.

Vả lại anh biết, vừa rồi trong khoảnh khắc nhìn thấy bóng dáng kia, lòng mình đã vô cớ run rẩy. Không biết có phải do bóng đêm dễ khiến lòng người dao động hay chăng, mà lần đầu tiên anh cảm thấy hình như mình đối xử với Thế Dân có hơi ác. *không phải hơi ác mà là quá ác =))*

Không.

Ý niệm này vừa lóe lên trong óc, Lý Kiến Thành lập tức mỉm cười tự trào.

Lòng nhân vô nghĩa này, kiếp trước đã khiến ngươi tự đào huyệt chôn mình. Lý Kiến Thành, đời này kiếp này, ngươi còn muốn giẫm lên vết xe đổ đó sao?

Buồn bực xua đi suy nghĩ hỗn độn trong đầu, Lý Kiến Thành cúi đầu thở dài một tiếng, bước đến bên giường thổi tắt nến.

*****

Đại quân đồn trú được mấy ngày, mưa tuyết cuối cùng cũng ngớt đi. Cho đến khi tuyết tạnh trời trong, băng giá tan chảy, rốt cuộc cũng tới ngày đại quân tổng tiến công Trường An.

Ba đạo nhân mã của Lý Uyên, Lý Kiến Thành và Lý Thế Dân hợp lại được tổng cộng hơn hai mươi vạn người, tạo thành trận thế quân vây kín thành đối với Trường An.

Lý Uyên muốn đích thân cầm trung quân, cho Lý Kiến Thành và Lý Thế Dân nắm hai quân tả, hữu, ngay ngày đầu tiên đã phát động cường công, khí thế lẫy lừng khiến đối phương rơi vào thế yếu. Nhưng lời vừa nói ra, người khác còn chưa kịp đáp thì Lý Thế Dân đã tiến lên một bước: "Nếu phụ thân tin tưởng Thế Dân thì xin hãy phái Thế Dân làm tiên phong, Thế Dân nhất định không phụ kì vọng của người."

"Thế Dân, vi phụ biết ngươi sốt ruột muốn phá thành," Lý Uyên lắc đầu, "Nhưng quy mô trận chiến này không nhỏ, nếu vi phụ không đích thân xuất chiến thì làm sao có thể khích lệ tam quân?"

Lý Thế Dân nghe vậy trầm ngâm một lát, liếc mắt nhìn sang Lý Kiến Thành: "Vậy xin phụ thân hãy để đại ca ở lại doanh."

Mọi người nghe vậy đều kinh ngạc, Lý Uyên cũng nhíu mày hỏi: "Thế Dân nói vậy là có ý gì?"

Lý Thế Dân mặt không đổi sắc, chỉ đáp: "Trong quân có Thế Dân bảo vệ phụ thân, trong doanh có đại ca canh giữ hậu phương, đây mới là sách lược không chút sơ hở."

Lời vừa nói ra, Lý Uyên còn chưa hiểu hết, Lý Kiến Thành đã cười bảo: "Thế Dân nói rất có lý."

Lý Thế Dân không ngờ Lý Kiến Thành sẽ nói như vậy, liền ngoảnh đầu nhìn lại, nhưng bắt gặp ánh mắt anh lại nhanh chóng rời đi. Hắn biết tâm tư của mình chỉ e không thể che giấu trước cặp mắt thanh thấu của đại ca.

Âm thầm mỉm cười tự giễu, thật ra hắn chỉ muốn dùng hết sức mình bảo vệ anh an toàn mà thôi, chỉ e anh gặp phải bất trắc trong chiến hỏa thôi…… Dù bị anh nhìn ra thì đã sao?

Dù Lý Kiến Thành đột ngột đáp ứng thế này quả có nằm ngoài dự liệu của hắn, nhưng đây lại chính kết quả mà hắn mong muốn. Vì vậy Lý Thế Dân quay sang Lý Uyên nói: "Việc xông pha chiến trường, xin hãy giao cho Thế Dân. Còn nhiệm vụ giữ vững hậu phương thì chỉ có người tính cách cẩn thận như đại ca mới đảm nhiệm chu toàn."

Lý Uyên xưa nay vẫn luôn tin tưởng hai đứa con này, thấy cả hai nhất trí thì cũng không cố chấp nữa, chỉ nói: "Vậy hãy theo sách lược của Thế Dân."

Lý Thế Dân nghe vậy thì mừng rỡ, vô thức quay sang Lý Kiến Thành, chẳng ngờ lại phát hiện ra anh đang nhìn mình chăm chú. Nhưng bốn mắt chỉ giao nhau trong giây lát, sau đó lẳng lặng rời đi.

*****

Ba ngày sau, đại quân xuất chinh. Dù tuyết đã ngừng rơi, nhưng thời tiết vẫn lạnh giá khác thường. Lý Kiến Thành vẫn khoác tấm áo hồ cừu trắng tinh kia, đứng trong hàng người đưa tiễn, lẳng lặng nhìn đại quân chuẩn bị xuất phát.

Uống hết chén rượu tiễn biệt, nói xong những lời chia ly, Lý Thế Dân đi theo Lý Uyên được vài bước, bỗng đột ngột xoay người, thúc ngựa tới gần Lý Kiến Thành.

"Thế Dân còn có lời muốn nói?" Lý Kiến Thành nhìn kẻ đứng gần trong gang tấc kia với vẻ mặt thản nhiên.

Nhưng Lý Thế Dân chỉ lẳng lặng nhìn anh. Lát sau, bỗng nghiêng người về phía trước, ôm chặt đối phương vào lòng.

Lý Kiến Thành biết, trong mắt người ngoài đây chẳng qua chỉ là cái ôm tạm biệt bình thường giữa huynh đệ, nhưng đối với hai người lại có ý nghĩa sâu xa không thể nói bằng lời. Hai người đều hiểu, cũng chỉ có hai người mới hiểu.

Vì anh đã nghe tiếng Lý Thế Dân thì thào bên tai: "Đại ca, trận chiến này không vì ai khác, chỉ vì…… một mình huynh."

Cảm thấy cánh tay đối phương dần dần tăng lực đạo, kèm theo đó là hơi ấm dạt dào, Lý Kiến Thành vẫn giữ nguyên vẻ mặt, nhưng rồi bắt đầu chậm rãi vươn tay, ôm chặt đối phương.

Sau đó anh nghe mình khẽ nói: "Thế Dân, bảo trọng."

*****

Sau khi đưa tiễn đại quân, Lý Kiến Thành thúc ngựa về doanh, lập tức viết hai phong thư, gọi tiểu giáo thân tín đến dặn dò: "Lập tức xuất phát, nhất thiết phải đưa hai phong thư này vào thành Trường An trước khi đại quân tới nơi, không được sai sót."

Tiểu giáo tuân lệnh, lập tức cáo lui. Lý Kiến Thành thoáng thở phào, nhìn ra ngoài cửa sổ thấy sắc trời đã xâm xẩm tối. Anh đi đến bên tường, khẽ ngẩng đầu nhìn lên tấm bản đồ treo cao.

Một vùng rộng lớn bắt đầu từ Thái Nguyên, trải dài qua Tây Hà, Hoắc Ấp, Hà Đông, cho đến ngoại thành ở sườn đông Trường An đều đã là đất của họ Lý. Mà từ ngày khởi binh Thái Nguyên cho đến giờ, chẳng qua chỉ mới nửa năm.

Nhưng Lý Kiến Thành biết, chuyến tây tiến nhìn như thuận buồm xuôi gió này mới là đoạn đầu tiên của cuộc hành trình dài. Chiếm cứ Quan Trung, nhập chủ Trường An, vẫn còn cách rất xa mục tiêu cuối cùng của đại quân.

Đối với mình, cũng là như thế.

Lý Kiến Thành từ từ dời mắt về hướng đông, cuối cùng dừng lại ở Lạc Dương, nhìn chăm chú rất lâu.

Đã bao lần anh tự hỏi bản thân lần này mình sống lại rốt cuộc là vì lẽ gì. Nhưng chỉ anh mới biết, dù sao đi chăng nữa, cũng không phải vì phục thù cho biến cố trước Huyền Vũ môn.

Dù lòng anh có không cam, có không hiểu, thậm chí là có bất bình, nhưng so với vạn dặm giang sơn trải dài trước mắt, đây bất quá là thù riêng mà thôi. Nếu được sinh ra lần nữa, anh sẽ dùng chính đôi tay mình kiến lập nên một thời thịnh thế.

Đây chính là chí lớn chưa thành của anh ở kiếp trước.

Còn Lý Thế Dân…… cái tên này chợt nảy ra trong óc, Lý Kiến Thành cũng không muốn nghĩ thêm. Kiếp trước hắn bắn mình một tiễn xuyên tim, lại chỉ lưu lại duy nhất một câu "Xin lỗi"; kiếp này lại ôm ấp ham muốn với mình, cũng vì mình mà ra sức phấn đấu quên thân.

Thế Dân, rốt cuộc đâu mới là con người thật của ngươi?

Lý Kiến Thành mỉm cười mỉa mai, tự nhủ dù cho hắn là ai, kiếp này cũng không thể dễ dàng bắn mình ngã khỏi lưng ngựa như trước nữa.

Trong lúc trầm tư, ngoài cửa sổ bỗng nổi lên tiếng gió. Lý Kiến Thành nhìn theo hướng âm thanh, nhưng chỉ thấy bóng cây in trên cửa sổ lốm đốm đan xen nhau, khẽ lao xao trong gió. Anh bước đến bên cửa, nhẹ nhàng kéo ra.

Gió ào ạt lùa vào, dù trận tuyết lớn đã ngừng rơi nhưng đêm đầu đông vẫn lạnh giá khác thường. Lý Kiến Thành vô thức kéo vạt áo, đưa mắt nhìn vào trong viện.

Trong viện trống không, chỉ còn ánh trăng trong như nước chảy tràn trên bậc thềm. Mọi âm thanh xung quanh đã im bặt, bên tai chỉ nghe tiếng cành lá xào xạc trong gió.

Lý Kiến Thành lẳng lặng đứng đó một lát, chợt cười một tiếng mỉa mai. Kế đó anh quay vào trong phòng, đưa tay nhẹ nhàng khép cửa lại.

Nhưng đúng lúc này, ngoài cửa bỗng có tiếng ai gọi: "Thế tử, khoan đã."

Lời tác giả: Nếu không tin, đối phương tỏ bày gan ruột, hoàn toàn không mang tư tâm.

Nhưng nếu tin, tấm gương Huyền Vũ môn còn rành rành trước mắt.

Đặt mình vào hoàn cảnh anh, đột nhiên cảm thấy lập trường của đại ca đúng là hết sức rối rắm, kể cũng khó xử cho anh…

---

(1) Tòng đệ: là một từ cổ chỉ con trai của chú/bác ruột hoặc chú/bác họ, nhỏ tuổi hơn mình (chứ không phải con của chú bất kể tuổi tác đều gọi là em họ như bên mình), tương đương với "đường đệ" được dùng phổ biến sau thời Đường. Lý Thần Thông là con Lý Lượng, cháu Lý Hổ, mà Lý Hổ là ông nội Lý Uyên, nói cách khác Lý Thần Thông là em họ 3 đời của Lý Uyên.

Ngoài lề tí, Lý Uyên là con út trong nhà, trên có 3 anh nhưng đều chết yểu nên khi cha mất đã được kế thừa tước phong Đường quốc công khi mới lên 6. Dù Lý Uyên có thể coi như con một nhưng họ hàng lại rất nhiều, và sau này đều giữ chức vụ cao trong quân đội. Chủ trương dùng người của Lý Uyên là lấy họ hàng làm tướng, cựu thần tiền triều làm quan, vừa được tiếng nhân từ và mến tài, vừa không lo họ nuôi dã tâm làm phản *tất nhiên lúc ấy ổng không ngờ người có quan hệ huyết thống gần với mình nhất cũng là kẻ nuôi dã tâm lớn nhất* Về sau Lý Thế Dân cũng dùng lại chính sách này, trọng dụng gần hết cựu thần Đông cung vào những chức quan văn rất to, ví dụ như chép sử (triều Tùy), lau nghiên, rửa bút, mài mực,… nên được người đời sau nức nở ca ngợi là vị vua khoan dung độ lượng

~Bình Dương công chúa: Con gái thứ ba của Lý Uyên (tức là đứng hàng thứ ba trong số các con gái, chứ không phải trong tất cả anh chị em. Trên cô này còn hai chị gái), CHỊ gái của Lý Thế Dân, cũng là con gái duy nhất của Đậu thị. Lý Tú Ninh là tên ông Huỳnh Dị phịa ra thôi, còn tên thật của cô này thì không thấy ghi lại trong sử. Mình rất thích cô công chúa này, là nữ nhi mà tính cách cương liệt, cầm quân xông pha trận mạc không thua gì đàn ông cả, tiếc là chết trẻ quá. Có thể nói triều Đường không phải đến thời Võ Tắc Thiên mới bắt đầu có khuynh hướng trọng nữ quyền, mà từ thời Lý Uyên đã manh nha với tiền lệ đầu tiên là Bình Dương công chúa:)) Mà tính ra thì con bác Uyên toàn người xuất chúng, bác nuôi con quá mát tay:">

Trích đoạn ứng với chương này:

Từ Đại đường sáng nghiệp khởi cư chú: (Thực ra khá dài nhưng lan man nên mình cắt đi gần hết chỉ giữ lại chi tiết được nhắc đến trong chương)

, , , , ,

Từ Cựu Đường thư quyển 60, Lý Thần Thông (Còn dài nữa nhưng đoạn sau không liên quan nên cũng cắt)

, . , , . , . , , , , , , . . , , , . , ,
, , . , . ,

Từ Tân Đường thư quyển 96, Bình Dương công chúa:

“ ” “ ”

19. Chương 18

Editor: Thanh Du

*****

Lý Kiến Thành ngước mắt nhìn lên, chỉ thấy một người không biết đã đứng trong viện từ bao giờ. Ông ta chắp tay với anh, tay áo phần phật tung bay trong gió, có vài phần ý vị tiên phong đạo cốt.

“Mạo muội tới thăm, chỉ mong không quấy rầy thế tử.”

Chậm rãi mỉm cười, Lý Kiến Thành lại mở cửa ra, đáp lễ: “Không biết Bùi đại nhân đến thăm nên chẳng kịp tiếp đón từ xa, Kiến Thành thất lễ rồi.” Dứt lời thoáng nghiêng mình nhường đường, “Đêm lạnh như nước, xin Bùi đại nhân hãy mau vào nhà.”

Bùi Tịch khẽ gật đầu, liền bước theo anh vào nhà. Lý Kiến Thành muốn tự tay rót trà, lại bị ông ta xua tay từ chối, cười nói: “Thần không dám phiền thế tử.”

Lý Kiến Thành biết Bùi Tịch vốn có giao tình sâu đậm với Lý Uyên từ lâu. Lần này khởi nghĩa Thái Nguyên, Lý Uyên mời ông ta vào trong quân, tôn làm thượng khách, có thể nói là đãi ngộ phi thường. Không biết tâm phúc bậc này của phụ thân hôm nay tới đây làm gì?

Anh không đủ kiên nhẫn, vén áo ngồi xuống ghế bên kia bàn trà rồi cười hỏi: “Bùi đại nhân đêm hôm khuya khoắt tới đây, không biết có điều gì chỉ bảo?”

“Nào dám chỉ bảo,” Bùi Tịch nhàn nhạt cười,“Chẳng qua thần nghe nói quốc công bất ngờ đổi ý, để thế tử ở lại trong doanh, trong lòng khó hiểu cho nên mới thừa dịp này đến bái phỏng.”

Lý Kiến Thành hỏi: “Phụ thân và Thế Dân dẫn quân tiên phong công thành, ta ở lại quản hậu phương, như thế là thỏa đáng rồi, chẳng hay Bùi đại nhân cảm thấy có gì khó hiểu?”

Bùi Tịch nghe vậy chỉ cười mà không nói.

Lý Kiến Thành thấy ông ta rõ ràng có lời muốn nói, nhưng cũng không vội, chỉ rót một chén trà, đưa lên môi nhấp khẽ.

Trầm mặc một hồi, cuối cùng nghe đối phương hỏi: “Thực ra…… Thế tử cam nguyện ở lại thành, trong lòng hẳn là có toan tính gì khác?”

Lý Kiến Thành trong lòng khẽ động, sắc mặt lại không hề biến đổi. Anh buông chén trà trong tay, không trả lời thẳng mà chỉ thản nhiên cười nói: “Chẳng qua là tuân theo phân phó của phụ thân thôi.”

Nhưng Bùi Tịch dường như đã nhận được câu trả lời, ông ta chợt đứng lên, thi lễ với Lý Kiến Thành: “Vậy có lẽ là thần nghĩ nhiều rồi. Đêm đã về khuya, thần không tiện quấy rầy, xin được cáo từ.”

Lý Kiến Thành lòng mang hoài nghi tiễn người ra cửa. Bùi Tịch chắp tay cáo từ, đi được vài bước bỗng quay lại nói: “Nếu trong lòng thế tử có tính toán gì, xin chớ hành động một mình.” Dừng một chút lại tiếp, “Thần tuy vô năng, nhưng tuyệt đối trung thành với quốc công, không dám hai lòng. Chuyện này…… xin thế tử chớ hoài nghi.”

Rồi ông ta lại chắp tay lần nữa, xoay người bước vào bóng đêm.

Lý Kiến Thành nhìn bóng ông ta rời đi, mơ hồ cảm thấy người này hình như đã phát giác ra điều gì. Mà câu nói của ông ta trước khi đi, lại càng giống như có ý muốn khuyên can mình. Nhưng Lý Kiến Thành cũng không muốn nghĩ nhiều nữa, đời này kiếp này, anh đã tinh tường từng bước đi trong tương lai, như thế dù không ai đồng hành thì đã làm sao? *thật ra mình nghĩ Bùi Tịch chỉ sợ anh lại toan tính làm liều như đợt giữ chân Khuất Đột Thông trước đây, làm Lý Uyên lo lắng thôi:v*

Nghĩ đến đây, anh gọi một hạ nhân đến phân phó: "Đi xem trụ quốc đã nghỉ ngơi chưa, nếu chưa thì hãy mời ngài đến đây một chuyến, cứ nói ta có việc cần thương lượng."

*****

Ngày kế, tiền phương truyền đến tin báo Lý Thế Dân dẫn bộ quân tiên phong đại chiến với quân Tùy bên ngoài thành, thế lực cân bằng, không phân cao thấp. Đến đêm, hai bên đều tự động thu binh. Nhân mã của Lý Uyên đóng ở ngoại thành, cách nơi này không xa, nhưng vẫn chưa trở về, xem tình hình thì hẳn là có ý chọn ngày tái chiến.

Lý Kiến Thành đứng trước gương đồng sửa sang lại vạt áo*mềnh có thể hoang tưởng là ảnh sắp đi gặp Đốt Bật nên mới chải chuốt làm dáng hông:v*, nghe báo xong cũng không bày tỏ thái độ, chỉ quay đầu nhìn tiểu giáo kia, hỏi: "Mọi chuyện đã chuẩn bị thỏa đáng chưa?"

"Thưa thế tử, mọi việc đã chuẩn bị kĩ càng."

Lý Kiến Thành gật đầu, nói: "Sắp đến giờ rồi, ta phải đi." Lời vừa mới dứt, đã bước ra khỏi cửa.

Nét mặt anh nghiêm nghị, lại thêm bộ áo đen ngày thường hiếm gặp, cho nên từng cử chỉ đều lạnh nhạt hơn bình thường.

Tiểu giáo ngẩn người, đến khi hoàn hồn đã thấy anh bước ra cửa, mới vội cầm áo choàng đuổi theo.

Ở cửa sau, đã có một đội nhân mã đứng chờ từ lâu. Dù chỉ có hơn mười người, nhưng ai nấy đều vận giáp đen, ánh mắt sắc bén, nhìn thoáng qua đủ biết đây là đội quân tinh nhuệ.

Lý Kiến Thành xoay người lên ngựa, mang theo đội hộ vệ thưa thớt này biến mất trong bóng đêm.

Nửa canh giờ sau xuống ngựa, anh đã ở giữa một cánh rừng rậm hết sức bình thường dưới chân thành Trường An.

Lý Kiến Thành đứng nghiêm giữa một khoảnh đất trống, nhìn quanh bốn phía rồi hỏi: "Chẳng biết Vệ đại nhân có phải đợi lâu không?"

Lời vừa mới dứt, một người đã nhanh chóng hiện thân trong rừng. Người này tuổi đã ngoài bảy mươi, mặt dài mắt nhỏ, mặc áo đen tuyền, sau lưng cũng có vài người đi theo hộ vệ.

Ý cười trên gương mặt Lý Kiến Thành càng tăng thêm vài phần, anh bước lên cung kính thi lễ: "Vệ đại nhân chịu tới cuộc hẹn với Kiến Thành, quả thực khiến cho Kiến Thành mừng đến rơi lệ."

"Đâu có đâu có, năm đó làm quan cùng triều, giao tình với thế tử tại hạ vẫn còn nhớ như in." Vệ Huyền vuốt bộ râu dài, liếc nhìn ra sau lưng anh, lại rất nhanh thu ánh mắt lại, cười nói, "Chẳng hay vật thế tử hứa hẹn trong thư giờ đang ở đâu?"

"Vệ đại nhân đừng vội," Lý Kiến Thành thong thả cười nói, "Vật ấy Kiến Thành dĩ nhiên phải mang theo người, chỉ là trước khi dâng lên đại nhân, mong đại nhân hãy đáp ứng một yêu cầu quá phận của Kiến Thành."

Vệ Huyền không hề ngạc nhiên, vuốt râu hỏi: "Xin thế tử cứ nói."

Lý Kiến Thành thong thả bước đi, kế đó mở lời: "Năm đó mặc dù Kiến Thành từng có giao tình với Vệ đại nhân, nhưng hôm nay chúng ta bị đương kim hoàng thượng bức bách, không thể không phản. Từ đó đến nay một đường nam hạ tới Trường An, nguyện tôn Đại vương Dương Hựu làm chủ, tấm lòng này có trời đất chứng giám." Dừng một chút, xoay người lại, "Lần này binh đao tương ngộ, giằng co không phân thắng bại, Vệ đại nhân hẳn cũng đã thấy tận mắt. Kiến Thành biết Vệ đại nhân là người trung lương, nhất định sẽ không phản chủ, cho nên không dám hỏi nhiều…… Chỉ mong đại nhân hãy ngồi yên ba ngày."

Vệ Huyền nghe vậy thì thoáng trầm ngâm, không nói không rằng.

Lý Kiến Thành tiếp lời: "Kiến Thành nghe nói trước kia Vệ đại nhân đã từng xin Hoàng thượng cáo lão hồi hương, tiếc thay Hoàng Thượng không chuẩn. Nếu lần này đại nhân đáp ứng thỉnh cầu của Kiến Thành, đợi đến ngày quốc công nhập chủ Trường An, nhất định sẽ không phụ lòng đại nhân." Dứt lời liền vẫy tay ra hiệu cho hộ vệ phía sau mang đến một cuộn giấy dài, nói, "Còn đây là "Lan Đình tập tự" thủ bút của

Vương Hy Chi (1), thời trẻ Kiến Thành tình cờ có được, giờ xin dâng lên đại nhân, mong ngài vui lòng nhận lấy."

Hình bộ Thượng thư kiêm Kinh Triệu nội sử Vệ Huyền, bình sinh không yêu thứ gì khác, chỉ mê mẩn thư họa, chuyện này ai ai cũng biết. Mà nay ông ta đã là một người không thể thiếu trong số ba viên đại tướng trấn thủ kinh sư.

Khi ông ta tiếp nhận "Lan Đình tập tự" Lý Kiến Thành đưa tới, thần sắc rõ ràng đã có phần dao động.

Sau một lúc trầm ngâm, cuối cùng ông ta cũng đáp: "Được rồi, theo như lời thế tử……" Nhưng lời còn chưa dứt, ngước mắt nhìn lên đã hốt hoảng trông thấy một đội nhân mã phóng tới từ đằng xa, cây đuốc trong tay bập bùng giữa gió đêm, đi đến đâu là chiếu sáng nơi đó rõ như ban ngày.

Tiếng vó ngựa vang vang như sấm, trong màn đêm tĩnh mịch lại càng thêm rõ ràng, chấn động khiến cho mặt đất dường như cũng rung chuyển theo.

Rõ ràng đã nghe thấy âm thanh này, nhưng Lý Kiến Thành vẫn không hề quay lại. Theo tiếng chân từ xa tiến lại gần, anh chậm rãi lộ ra ý cười trong bóng đêm.

Vệ Huyền nhìn cánh quân kia chầm chậm dừng chân sau lưng Lý Kiến Thành, bỗng hiểu ra chuyện gì, nghiến răng nghiến lợi nói: "Lý Kiến Thành, ngươi…… ngươi muốn ám toán ta?!"

Lý Kiến Thành đứng quay lưng về phía ánh lửa, gương mặt biến mất trong bóng tối. Anh nhìn Vệ Huyền, thần sắc không đổi, đôi mắt ngời sáng lạ thường trong bóng đêm.

"Vệ đại nhân nghĩ nhiều rồi, cánh quân này chỉ đến đây để tiếp ứng Kiến Thành," Anh bình thản nói, "Tuyệt đối không có ý gia hại đại nhân." Dứt lời liền xoay người lại, liếc nhìn người đứng đầu.

Đốt Bật tỏ vẻ bình tĩnh, thấy anh trở về liền nói: "Thế tử, nơi này không nên ở lâu."

Lý Kiến Thành xoay người, phóng mắt nhìn ra, mơ hồ trông thấy ánh lửa hỗn loạn cách đó không xa. Anh mỉm cười, quay sang Vệ Huyền chắp tay nói: "Vệ đại nhân bảo trọng, Kiến Thành cáo từ!" Dứt lời cầm lấy dây cương trong tay hộ vệ, nhanh chóng xoay người lên ngựa.

Vệ Huyền kinh ngạc nhìn đội binh mã kia ùn ùn kéo đi, còn đang thẫn thờ bỗng nghe tiếng quát sau lưng: "Là kẻ nào?"

Ông ta hoảng hốt xoay người, thấy đó là quân Tùy canh gác mới bình tĩnh trở lại, nói: "Ngay đến bản quan ngươi cũng không biết sao?"

Thị vệ trưởng đứng đầu thấy thế lập tức xuống ngựa, nhưng còn chưa kịp mở miệng đã thấy một tờ giấy mỏng phất phơ rơi ra từ cuốn tranh trong tay Vệ Huyền. Hắn nhanh tay lẹ mắt nhặt lên rồi mở ra, sắc mặt bỗng đông lại.

Hắn vốn không phải thủ hạ trực thuộc Vệ Huyền, lúc này mới nhìn sang Vệ Huyền chậm rãi nói: "Đại nhân, việc này…… Có lẽ phải báo lên cho Đại vương biết."

Trong lòng Vệ Huyền đã cảm thấy không ổn, liền định thần hỏi: "Trên tờ giấy kia viết gì?"

Thị vệ trưởng gằn từng tiếng một: "Ba ngày sau công thành, phiền đại nhân hãy sớm chuẩn bị."

Lòng Vệ Huyền đột ngột trầm xuống, lập tức ngã ngồi ra đất. Một lúc sau, ông ta thở dài một tiếng nặng nề, lắc đầu, trong lòng hiểu rõ lúc này dù mình có trăm cái miệng cũng khó giải thích.

Cuối cùng đã hiểu, thì ra đây mới chính là kế của Lý Kiến Thành.

*****

Vào lúc đó, Lý Kiến Thành và Đốt Bật đã rời xa chân thành Trường An dưới thành. Thấy đèn đuốc trong đại doanh chỉ còn cách không xa, hai người đều đi chậm lại.

Đốt Bật xoay người, nhìn sang Lý Kiến Thành. Anh ngồi trên lưng ngựa, khuôn mặt pha chút mơ hồ, chỉ thấy những đường viền được ánh trăng phác họa, khiến sắc mặt càng thêm nhu hòa. Nhưng anh lại mặc

kính trang lạnh lùng, nhu hòa và lạnh lùng trộn lẫn với nhau khiến cho người ta cảm thấy có chút gì đó không thực.

Vô thức đưa mắt nhìn vào cổ anh, nhưng trong bóng đêm rốt cuộc gã vẫn nhìn không ra dấu vết kia có còn ở đó hay chăng.

Im lặng một lát, gã cúi đầu hỏi: "Kiến Thành…… đã khỏe hơn chưa?"

Lý Kiến Thành vờ như không hiểu ngụ ý của gã, chỉ bình thản cười nói: "Đại ca cứ đùa, Kiến Thành dù sao cũng là người tập võ, bệnh vặt mấy ngày, đến giờ sao còn chưa khỏi chứ?"

"Vậy thì tốt rồi." Đốt Bật gật đầu, trong đầu nảy lên vô vàn câu hỏi, nhưng cũng đành thở dài một tiếng, cuối cùng chỉ ướm lời một câu, "Kiến Thành, dựa theo tác phong thường ngày của ngươi, ta không hiểu vì sao vừa rồi ngươi không vung đao giết chết lão tặc kia, ngược lại tha cho lão một con đường sống?"

"Vậy là đại ca không biết rồi," Lý Kiến Thành nghe vậy khẽ nhếch môi mỉm cười, vẫn chăm chú nhìn về phía trước, "Thành Trường An do ba đại tướng trấn thủ là Hình bộ Thượng thư kiêm Kinh Triệu nội sử Vệ Huyền, Tả dực Vệ tướng quân Âm Thế Sư, Kinh Triệu Quận thừa Cốt Nghi, ba người này ta đã nghe tiếng hồi còn ở Lạc Dương. Trong ba người thì hai người kia có thể coi là trung nghĩa, duy Vệ Huyền lại là hạng ích kỷ chỉ lo giữ thân. Cho nên dù ba người này cùng trấn thủ Trường An, nhưng thực chất trong lòng Âm Thế Sư và Cốt Nghi đều giữ khoảng cách với Vệ Huyền. Nhân mã do họ thống lĩnh cũng chia phe theo từng người, cho nên vừa rồi nếu thẳng tay giết Vệ Huyền, trái lại dễ kích động thuộc hạ của lão chung tay giết thù, như thế lại càng bất lợi cho quân ta." Nói đến đây, anh chợt dừng lại.

Nhưng Đốt Bật cũng đã hiểu, gã tiếp lời: "Cho nên vừa rồi Kiến Thành mới cố ý để kẻ khác chứng kiến cảnh lão lén lút qua lại với ngươi. Chuyện này Vệ Huyền đương nhiên không thừa nhận, nhưng sự thật đã rõ ràng rành rành, không thể chối cãi. Vậy là…… nhân mã trong thành tất sẽ đại loạn."

Lý Kiến Thành gật đầu nói tiếp: "Hơn nữa còn có một lá thư giao hẹn nội ứng ngoại hợp trong cuốn tranh kia, chỉ cần vài hàng chữ là việc này tất xong."

Đốt Bật nghe vậy thì khẽ giật mình, lúc này mới khen: "Kiến Thành quả là tâm tư cẩn mật."

"Không phải do ta, chẳng qua con người luôn có nhược điểm." Lý Kiến Thành lắc đầu, chậm rãi nói, "Vệ Huyền kia yêu thư họa như mạng, cho nên mới rơi vào cảnh này."

Đốt Bật im lặng một lát, đột nhiên mở miệng hỏi: "Vậy Kiến Thành, ngươi có nhược điểm không?"

Lý Kiến Thành nghe vậy thì khẽ mỉm cười, không đáp mà chỉ nói: "Đã là người, làm sao không có nhược điểm?" Nhưng anh cũng không nói gì thêm.

Đốt Bật lặng lẽ nhìn anh, trong lòng càng cảm nhận rõ ràng, có lẽ mình quả thực chưa từng nhìn thấu tâm tư người đang đứng trước mặt.

Trên đời này, liệu đã có ai thật sự nhìn thấu?

*****

Canh ba đêm đó, Lý Uyên nhận được thư của Lý Kiến Thành do khoái mã đưa tới, trong thư tóm lược sơ sơ chuyện đã xảy ra, chỉ nói trong thành Trường An hẳn sẽ rối loạn, sáng sớm ngày mai đừng ngại dẫn quân công thành.

Lý Thế Dân xem xong thư, thấy sắc mặt Lý Uyên vẫn còn vài phần do dự, liền tức tốc tiến lên nói: "Phụ thân, nếu kì kế của đại ca đã thành, chúng ta tuyệt đối không thể để lỡ thời cơ!"

Lý Uyên nói: "Kế này của Kiến Thành dù hay, nhưng làm sao nó dám chắc những thế lực trong thành tất nảy ra xung đột? Ngộ nhỡ tính sai, chỉ e mạo muội công thành lại rơi vào bẫy kẻ địch."

"Phụ thân!" Lý Thế Dân nói, "Với tính tình của đại ca, nếu không nắm chắc mười phần thì nhất định sẽ không đưa ra đề nghị này. Nếu phụ thân vẫn chưa yên lòng, ngày mai hãy để Thế Dân xông lên thử một lần!"

Lý Uyên trầm ngâm trong giây lát, cuối cùng thở dài: "Vậy cứ theo lời con đi."

Hôm sau trời vừa sáng, Lý Thế Dân đã mang ba vạn nhân mã công thành dữ dội. Quả nhiên quân Tùy chỉ xuất binh chống cự qua quýt một trận, sau đó tử thủ không ra. Thầm biết kế ly gián của Lý Kiến Thành đã có tác dụng, Lý Thế Dân vừa công thành, vừa phái người báo tin cho Lý Uyên.

Lý Uyên nhận được tin, cuối cùng cũng yên lòng, lập tức nhổ trại tiến lên, dẫn đại quân toàn lực tấn công thành Trường An. Tiến đến chân thành, thấy trên mặt thành chỉ có hai người Âm Thế Sư và Cốt Nghi, tuyệt không thấy bóng Vệ Huyền, ông không chút do dự hạ lệnh tấn công cửa thành.

Sau một ngày ác chiến, đại quân Lý Uyên đã giết hơn một vạn địch. Quân Tùy bị phái ra cửa thành nghênh địch, vô luận binh tướng, gần như đều một đi không trở về.

Đại quân thắng lớn, đêm đó sau khi bàn bạc với Lý Thế Dân, Lý Uyên quyết định phải thừa dịp sĩ khí đang lên, ngày mai sẽ đem Trường An thu vào trong túi.

Bàn bạc xong kế hoạch tác chiến, Lý Thế Dân trở về phòng, lấy giấy bút, nâng lên đặt xuống nhiều lần, trong lòng có vạn lời muốn nói, cuối cùng lại chỉ viết ra vẻn vẹn sáu chữ.

Sau đó hắn gọi một tiểu giáo, mệnh hắn đưa thư này vào đại doanh của Lý Kiến Thành.

Bước ra khỏi trướng, ngắm đại quân đang gối giáo chờ sáng. Hắn ngửa đầu nhìn lên bầu trời đầy sao, chầm chậm thở ra một hơi, cúi đầu lẩm nhẩm những lời mình vừa viết trong thư.

"Đại ca, chờ ta khải hoàn."

Lời tác giả: Đại ca ngươi thật phúc hắc……=w=

Còn nữa…… nhị ngốc, ngươi nghĩ mọi chuyện thật sự dễ dàng như thế sao……=w=

---

(1) Vương Hy Chi là nhà thư pháp nổi tiếng bậc nhất trong lịch sử Trung Quốc, sống vào thời Đông Tấn. Trong các tác phẩm của ông, nổi tiếng nhất chính là "Lan Đình tập tự" sáng tác trong một cơn say. Tương truyền Lý Thế Dân đã phái Tiêu Dực đi lừa Biện Tài đại sư lấy cuốn tranh chữ này, sau khi chết đem nó bồi táng theo mình, từ đó Lan Đình tập tự bản gốc vĩnh viễn biến mất khỏi thế gian *đỗ phá hoại

20. Chương 19

Editor: Thanh Du

*****

Sau khi quyết chí công thành, Lý Uyên hạ lệnh suốt đêm điều động một lượng lớn nhân mã từ hậu phương. Đợi Bùi Tịch dẫn nhân mã tới nơi, đại quân tiên phong đã chuẩn bị chu tất, chỉ chờ xuất phát. Hai đạo nhân mã hợp làm một, tổng cộng được hơn mười vạn người, Lý Uyên mệnh cho Lý Thế Dân làm tiên phong còn bản thân mình thì chấp chưởng trung quân.

Từ sớm tinh mơ, đại quân đã vây kín thành. Lý Thế Dân vận giáp đen, vạt áo tung bay, tay cầm trường kích ngồi trên lưng ngựa, mỗi cử chỉ đều tràn đầy khí thế, vẻ mặt hào hứng.

Hắn khẽ nheo mắt, nhìn cửa thành Trường An cách đó không xa. Ngoài cửa thành, quân Tùy đã bày trận sẵn sàng, xem nhân số có thể đoan chắc đối phương đã dốc hết lực lượng.

Thấy cảnh này, trái lại hắn còn lặng lẽ nhếch khóe môi. Nếu vậy thì chỉ cần hạ được đội nhân mã này, thành Trường An đã là vật trong túi.

Nghĩ đến đây, Lý Thế Dân quay đầu nhìn Lý Uyên. Hai bên trao đổi ánh mắt, Lý Uyên ngầm hiểu, khẽ gật đầu với hắn, mở miệng nói vẻn vẹn hai chữ — "Đi đi."

Ban đầu ông còn hơi lo lắng đứa con thứ của mình ngựa non háu đá, không đủ chững chạc, nhưng từ ngày khởi binh Thái Nguyên đến nay, hắn liên tiếp bộc lộ tài năng trong những trận thắng lớn, hiển nhiên đã từng bước giành được sự tín nhiệm từ Lý Uyên.

Tin rằng giao cho hắn trận chiến cuối cùng sẽ là một lựa chọn sáng suốt.

Lý Thế Dân nghe lệnh, nhướn mày mỉm cười, xoay người giơ trường kích trong tay rồi cao giọng hô: "Tiền quân nghe lệnh, theo ta xuất trận!"

Sau tiếng hô ấy, nhân mã phía sau cũng lập tức xuất hành, bám theo Lý Thế Dân. Binh sĩ được huấn luyện có quy củ, lúc này bước đi nhịp nhàng, mỗi lần đặt chân xuống đất đều âm vang như một trận sấm rền.

Lý Thế Dân xung phong đi trước, thần thái trang ngiêm mà bình tĩnh. Cho đến khi chỉ còn cách quân Tùy chưa đầy trăm mét, hắn giơ tay lên, nhân mã phía sau tức khắc ngừng chân, tiếng bước chân chỉnh tề kia cũng theo đó mà im bặt.

Lý Thế Dân kéo cương, thúc ngựa tiến lên phía trước mà hỏi: "Tướng thủ thành của quân Tùy đâu rồi?"

"Hừ!" Lời còn chưa dứt, đã nghe trong trận đối phương vang lên một tràng cười lạnh, kế đó một người bước ra nói,"Lão phu chờ ở đây lâu lắm rồi, nhưng chờ là chờ lão tặc Lý Uyên. Chẳng ngờ lão tặc kia lại chỉ phái một đứa trẻ ranh miệng còn hôi sữa đến khiêu chiến, không lẽ lão đã biết sợ rồi, chỉ nấp kín không dám ra mặt?" Người này chính là một trong những tướng trấn giữ thành Trường An, Tả dực Vệ tướng quân Âm Thế Sư. Hắn vừa dứt lời, tướng sĩ phía sau cũng cười ồ lên hưởng ứng.

Lý Thế Dân đã hơi nóng máu, nhưng cũng biết đối phương nói thế là để cố ý chọc giận mình. Trên chiến trường, nếu chưa khai chiến thì tuyệt đối không được loạn trước, cho nên hắn sầm mặt lại, gằn từng chữ: "Không cần phụ thân ra tay, chỉ bằng Lý Thế Dân cũng đủ sức chém tên thất phu nhà ngươi!"

Mà Âm Thế Sư lại vờ như không nghe thấy, chỉ làm bộ đảo mắt nhìn khắp xung quanh, tỏ vẻ kinh ngạc mà hỏi: "Kẻ đứng đầu Lý gia đã hóa thành rùa đen rụt đầu rồi sao? Còn thế tử Lý Kiến Thành giờ này cũng không ở đây công thành, hẳn là đang giở mấy thủ đoạn bẩn thỉu sau lưng người ta, đúng là trời sinh một kẻ chuyên đi hại người!"

Âm Thế Sư vốn là lão tướng chinh chiến lâu năm, thấy Lý Thế Dân chẳng qua chỉ là kẻ hậu sinh non nớt thì hoàn toàn không coi vào đâu cả. Vả lại vì kế ly gián của Lý Kiến Thành, mấy hôm trước hắn phải chém Vệ Huyền đồng thời trấn áp thuộc hạ của lão, đúng là gian nan trắc trở, do đó lúc này mới một mực dùng lời lẽ đầy ác ý chế nhạo kẻ kia một phen.

Nhưng hắn lại không hề để ý, khi hắn còn đang nói dở, năm ngón tay cầm trường kích của Lý Thế Dân đã bắt đầu siết chặt từng chút một. Hắn không hiểu một điều, muốn chế nhạo Lý Kiến Thành, tuyệt đối không thể mở miệng trước mặt một người.

Hắn vừa dứt lời, đã thấy Lý Thế Dân cầm ngang cây kích, thúc ngựa xông lên. Âm Thế Sư không ngờ hai chữ Lý gia này lại hiệu quả đến thế, vội vàng quay sang hai bên mà hỏi: "Ai muốn nghênh chiến?"

Một thiên tướng chắp tay nói: "Mạt tướng xin đi!" Dứt lời liền nâng trường thương lao ra ngoài.

Thấy người nọ nâng thương xông đến, Lý Thế Dân vẫn không chùn bước, giữ nguyên tốc độ lao vào trận địa địch. Tướng địch thấy thế cũng tăng tốc, thương nắm chắc trong tay, nhắm thẳng vào ngực Lý Thế Dân.

Nhưng trong khoảnh khắc hai người sắp chạm vào nhau, Lý Thế Dân bất ngờ ngửa người về phía sau, tránh thoát trường mâu nhắm thẳng vào mình. Thiên tướng kia kinh ngạc, nhưng đợi hắn thu thế công rồi xoay người lại, trường kích trong tay Lý Thế Dân đã xuyên qua ***g ngực.

Thiên tướng kia nhìn hắn, trong mắt rõ ràng là vẻ khó tin, nhưng rốt cuộc hắn còn chưa kịp mở miệng nói câu gì thì Lý Thế Dân đã rút trường kích, nháy mắt sau hắn liền ngã ngựa.

Lý Thế Dân vẫn giữ vẻ mặt lạnh lùng, kéo cương ngựa đi vài bước quanh xác chết kia rồi mới ngẩng đầu nhìn sang trận doanh quân Tùy. Tiếp đó hắn giơ tay, hô lớn: "Toàn quân xuất kích!"

Chủ tướng đại thắng hiển nhiên là sự cổ vũ lớn nhất đối với khí thế của đại quân. Nghe hắn ra lệnh một tiếng, nhân mã phía sau lập tức xông lên, thế công ào ào như lũ quét, không thể chống đỡ.

Mà bản thân Lý Thế Dân cũng hăng hái đi đầu, cầm kích lao thẳng đến chỗ Âm Thế Sư.

Âm Thế Sư lúc này mới có vài phần bội phục đối với tên hậu bối trẻ tuổi này, nhưng hắn cũng cũng không tỏ ra hoảng loạn. Thấy nhân mã đã sắp đến gần, hắn quay đầu ra hiệu với thiên tướng bên cạnh. Thiên tướng kia xoay người lại, gọi lên thành lâu phía sau: "Bắn tên!"

Vừa dứt lời, trên mặt thành vốn chỉ có vài thủ vệ bỗng xuất hiện vô số cung tiễn thủ. Tên rơi xuống như mưa, phút chốc đã ngăn cản nhân mã của Lý Thế Dân tiếp cận.

Thấy nhân mã đối phương ngã như rạ dưới mưa tên, Âm Thế Sư hài lòng mỉm cười, thầm nghĩ cứ tiếp tục thế này thì còn có thể cản chân chúng thêm ít lâu.

Hắn phóng mắt lướt qua chiến trường, nhìn về phía xa, nghĩ bụng chẳng biết Cốt Nghi kia có làm nhục sứ mệnh không.

Nhưng mới hơi phân tâm một chốc, đã nghe tướng sĩ bên cạnh hô: "Tướng quân, không ổn rồi!" Hắn còn chưa kịp mở miệng đã thấy một người rơi từ trên đỉnh đầu mình, nặng nề đập xuống đất, cổ họng cắm một mũi tên.

"Sao lại thế này?" Hắn ngẩng đầu nhìn lên, nhưng thấy lúc này rơi xuống như mưa không phải tên, mà là cung tiễn thủ trên mặt thành.

Lập tức hiểu ra điều gì, hắn đảo mắt nhìn sang hai bên cửa thành, chỉ thấy trong rừng đã mai phục vô số cung tiễn thủ. Bọn họ không ngừng bắn lên mặt thành, một đội vừa bắn xong lập tức lui xuống cho đội phía sau lấp vào chỗ trống, do đó trận mưa tên chi chít hướng lên mặt thành gần như không hề gián đoạn.

"Tướng quân! Nhân mã của Lý Uyên không biết đã mai phục hai bên cửa thành từ lúc nào!" Lúc này một thiên tướng tiến lại gần, hổn hển thở dốc, dừng một chút, giọng nói cũng trầm xuống, "Tướng quân…… giờ chúng ta phải làm sao đây?"

Âm Thế Sư thấy mưa tên bắn ra từ trên mặt thành càng ngày càng thưa thớt, mà nhân mã của Lý Thế Dân đã tiếp tục xông lên, sắc mặt dần dần chuyển đen, nói: "Dù gì cũng phải cản chân bọn chúng…… lập tức truyền lệnh xuống, toàn quân nghênh chiến!"

Lý Uyên đứng cách đó không xa, nhìn nhân mã hai bên lao vào chém giết giữa đồng không. Lý Thế Dân xông lên đầu tiên, nhân mã theo sau tả xung hữu đột trong trận địa địch như một lưỡi dao sắc, từng động tác đều tỏa ra sát khí đằng đằng.

Thằng bé này, quả nhiên là võ tướng trời sinh. Lý Uyên âm thầm tán thưởng.

Nhưng đúng vào lúc này, "Báo –" một tiểu giáo phóng đến từ xa, kéo dài âm cuối. Đến trước mặt Lý Uyên, hắn trở mình, gần như ngã xuống khỏi lưng ngựa.

Lý Uyên thấy người hắn cháy sém, trong lòng căng thẳng, lập tức hỏi: "Có chuyện gì mà hoảng hốt?"

"Bẩm, bẩm quốc công," Tiểu giáo kia hốt hoảng báo, "Đại doanh phía sau…… cháy, cháy rồi!"

"Ngươi nói gì?!" Lý Uyên kinh hãi, gấp gáp nhìn sang hướng đông, chỉ thấy sau bóng núi mờ phía xa hình như nổi lên những vệt khói đặc.

Bùi Tịch thấy thế, vội vàng nhắc nhở: "Quốc công, lúc này nếu ta rút quân tất sẽ bại trong gang tấc!"

"Lời Bùi giám nói…… sao lão phu lại không hiểu chứ." Lý Uyên khổ sở gật đầu, trầm ngâm giây lát rồi gọi một một thiên tướng đến phân phó, "Lập tức điều một ngàn người đến cứu viện! Không được chậm trễ!"

Trong lòng ông biết rõ đối phương thừa dịp đại quân áp sát, hậu phương nhất thời để trống mà dùng kế rút củi đáy nồi. Lương thảo là gốc rễ khi hành quân, nếu mất lương thảo, nhỏ ắt sẽ loạn quân tâm nhất thời, lớn ắt sẽ bức đại quân phải lui về Thái Nguyên.

Nhưng vào lúc này, Lý Uyên không thể không cân nhắc: Nếu lúc này lui về, chỉ e không những không cứu nổi lương thảo, trái lại còn lỡ mất thời cơ. Chẳng thà nhân lúc sĩ khí đang thịnh mà đánh hạ Trường An, vào thành rồi, nỗi lo lương thảo tự nhiên biến mất.

Do đó ông liếc mắt nhìn Lý Thế Dân đang hăng say sát phạt trên chiến trường rồi quay đầu nói thêm một câu với thiên tướng kia: "Chuyện này hãy tạm thời ỉm đi, chớ để người khác biết mà rối loạn quân tâm."

*****

Trong khoảnh khắc trường kích xuyên qua ngực, Âm Thế Sư trợn tròn hai mắt nhìn tiểu tướng trẻ tuổi trước mặt. Dường như hắn vẫn không tài nào hiểu nổi, kẻ kia làm sao mà lướt qua trở ngại trùng trùng, bất ngờ áp sát, lại làm sao tìm được sơ hở của mình chỉ sau mấy chiêu đối kháng ngắn ngủi.

Hắn phun ra một búng máu, buông tay, trường thương rớt "bịch" xuống đất, khơi lên mấy lớp bụi vàng. Nhưng trong một khắc cuối cùng trước khi mất đi tri giác, hắn lại đảo mắt, lướt qua Lý Thế Dân nhìn về hướng đông.

Kế đó, bỗng cười lên ha hả.

"Ngươi cười cái gì?" Lý Thế Dân vận sức rút trường kích, sau lưng nổi lên những tiếng kinh hô. Nhưng Âm Thế Sư vẫn giữ nguyên ý cười trên mặt, ngã xuống theo lực đạo của hắn, đến chết vẫn không nói một lời.

Lý Thế Dân hơi chần chừ, rồi cũng xoay người giữa tiếng hô hoán vang dội.

Bên kia chiến trường, làn khói đặc ào ào cuốn lên sau rặng núi phía chân trời, tụ lại thành một mảng xám đen mơ hồ trên nền trời xa xa.

Nơi đó…… là hướng đông…… là doanh trại ở hậu phương …… nơi đó còn có đại ca……

Lý Thế Dân vẫn đứng ngây ra, cố gắng từ từ lấy lại suy nghĩ trong đầu. Nhưng hắn chợt nhận ra, dù đang ở giữa chiến trường nguy hiểm rình rập bốn phía, trong đầu hắn…… lại hoàn toàn trống rỗng.

"Nhị công tử, coi chừng!" Mãi đến khi sau lưng vang lên một tiếng kinh hô, hắn mới trở về với thực tại. Lý Thế Dân nhìn theo tiếng hô, chỉ thấy một gã quân Tùy quỵ ngã trước mặt mình, dường như đến đây hắn mới hiểu dù chủ tướng đã chết nhưng tàn quân Tùy vẫn ngoan cường chống cự.

Khói lửa, cháy mãi chưa dừng; chiến tranh, vẫn còn dai dẳng.

"Nhị công tử có sao không?" Phó tướng đến cứu viện đã tới gần, vẫn trái đâm phải đỡ, gạt đi mấy tên quân Tùy cản đường.

Lý Thế Dân thấy người nọ là một hổ tướng dưới trướng mình, tên gọi Lý Tĩnh. Hắn trấn tĩnh trở lại, chợt nói: "Nhân mã ở đây toàn quyền giao phó cho ngươi, không được sơ suất!"

Lý Tĩnh nghe vậy liền ngẩn người, nhưng chưa kịp mở miệng thì Lý Thế Dân đã thúc ngựa xông ra ngoài, chạy về hướng ngược lại.

Lý Uyên ngồi trên lưng ngựa, đứng cách đó không xa quan sát tình hình trận chiến. Thấy Lý Thế Dân chém Âm Thế Sư rơi xuống ngựa, ông hết sức vui mừng, bật ra một tiếng khen "Hay lắm". Nhưng không ngờ ngay sau đó đã thấy Lý Thế Dân đột phá trùng vây, chạy về phía mình.

"Thế Dân, đại quân đang ác chiến, sao con lại quay về nửa chừng?" Thấy hắn đã đến gần, thần sắc Lý Uyên trầm xuống, giọng nói lộ rõ vẻ trách cứ.

Lý Thế Dân ngồi trên lưng ngựa, chắp tay với Lý Uyên, nhưng không đáp lại mà chỉ hỏi: "Phụ thân, doanh trại ở hậu phương gặp nguy hiểm phải không?"

Nét mặt Lý Uyên thoáng đờ ra, cũng không trả lời mà chỉ nói: "Thế Dân đừng lo, lúc này công thành là quan trọng nhất, những chuyện khác con không cần phải để tâm."

Nhưng khoảnh khắc ông ngập ngừng trước khi mở miệng cũng đã rơi vào mắt Lý Thế Dân. Giờ này khắc này, lòng hắn đã thấu suốt như gương, liền hỏi: "Phụ thân, quân Tùy hỏa thiêu đại doanh?"

Lý Uyên biết lúc này không thể giấu diếm được nữa, đành phải gật đầu.

Lòng Lý Thế Dân phút chốc trầm xuống, lập tức hỏi: "Không biết tình hình đại ca ra sao rồi?"

"Ta đã phái một ngàn quân đến cứu viện," Lý Uyên dừng một chút, thở dài, "…… nhưng chưa thấy có tin báo về."

"Phụ thân!" Lý Thế Dân trầm ngâm một lát rồi đột ngột mở miệng nói, "Chủ tướng địch đã vong mạng, số tàn binh bại tướng còn lại chẳng qua là ngắc ngoải chờ chết. Nhân mã tiên phong Thế Dân đã giao lại cho Lý Tĩnh chỉ huy, giờ con chỉ khẩn cầu phụ thân đích thân ra trận, phát động đợt tiến công cuối cùng!" Nói đoạn chắp tay với Lý Uyên, sau đó gấp rút vung roi thúc ngựa chạy như điên như cuồng.

Một đường chạy thẳng về hướng đông.

"Lý Thế Dân, ngươi đứng lại ngay!" Thấy hắn dám tùy ý bỏ mặc đại quân, Lý Uyên nổi giận, quát lớn một tiếng, nhưng đáp lại chỉ có tiếng vó ngựa phi như bay, cuốn lên từng đám bụi vàng.

"Quốc công bớt giận," Bùi Tịch thấy thế vội vàng khuyên nhủ, "Nhị công tử gấp gáp đi về hướng đông, chỉ e là vì muốn cứu viện thế tử. Hai người họ huynh đệ tình thâm, đối với quốc công quả là chuyện đáng mừng."

Lý Uyên vẫn chưa thôi giận dữ, hỏi ngược lại: "Huynh đệ tình thâm thì không cần đếm xỉa đến tình hình chiến sự hay sao?"

"Nhị công tử đã chém rơi đầu tướng địch, nhân mã tiên phong cũng đã giao phó lại cho người khác, giờ lại đưa ra sách lược nhường lại chuyện công thành cho quốc công, đủ thấy tuyệt đối không phải tùy hứng bỏ đi, mà thật ra trong lòng đã có tính toán." Bùi Tịch thong thả khuyên can, "Vả lại nhị công tử nóng lòng muốn về, không còn tâm trí đâu mà chiến đấu nữa, nếu quốc công ép hắn phải ở đây, trái lại chưa chắc đã là chuyện hay."

Lý Uyên biết rõ những lời Bùi Tịch nói chẳng qua là ngụy biện nghe có vẻ hợp lý thôi, nhưng lại làm người ta không bắt bẻ vào đâu được. Ông thở dài một hơi, nhìn hai quân hỗn chiến đằng xa, cuối cùng rút bội kiếm bên hông giơ lên, cao giọng hô hào tướng sĩ phía sau: "Truyền lệnh xuống, tất cả nhân mã, công thành!"

Lời tác giả: Vở kịch nhỏ

Đại ca (liếc xéo): Vì cái quái gì mà ta lại gặp chuyện, vì cái quái gì mà người gặp chuyện luôn là ta…… ( )

Lâu: Bởi vì ta yêu ngươi nhất ~ Yêu ngươi nên muốn ngược ngươi (")

Đại ca: = =…… Hừ, thả nhị ngốc ra cho ta! (_,)

Nhị ngốc (Rút dao): Kẻ nào dám bắt nạt đại ca…… nhất định phải chết!!! (o) ( ) (o) (O)

Lâu (Rơi lệ): Huhuhu các ngươi đối xử với mẹ ruột như thế đấy à…… (T T)

Sửa lỗi, Uất Trì Cung khi đó còn chưa hàng Đường, đổi thành Lý Tĩnh vậy…… (*/ *)

Dù Bùi Tịch với Lưu Văn Tĩnh là đôi thần tử rất đáng ngờ, nhưng không hiểu sao tui luôn có cảm giác Bùi Tịch là vợ hiền của Lý Uyên…… Thời trẻ hai người này còn ở chung một phòng, thắp nến trò chuyện thâu đêm nữa chớ ……

Sao bà tác giả này toàn nói trúng tim đen mình vậy =)) Mình cũng thấy Bùi Tịch với Lý Uyên hợp nhau vcđ ra, thân đến mức không thèm giữ lễ quân thần nữa chứ, so ra còn thân hơn cả Triệu Khuông Dận với Triệu Phổ, Càn Long với Hòa Thân, không ghép quá phí =))

21. Chương 20

Editor: Thanh Du

*****

Luồng khói đen cuồn cuộn trào dâng phía chân trời ngày càng tới gần, ánh lửa bốc lên giữa khoảnh đất bằng cũng ngày càng hiện rõ trong tầm mắt. Lý Thế Dân không ngừng vung roi, chỉ hận con thiên lý lương câu mình đang cưỡi không thể chạy nhanh hơn chút nữa.

Hắn ra sức đè nén mạch suy tưởng trong đầu, không dám nghĩ ngợi lung tung. Hắn biết mình là đại tướng, bỏ dở trận chiến mà đi thật không ổn chút nào. Nhưng hắn cũng chẳng thể nghĩ nhiều đến thế, giờ này khắc này, trong lòng hắn chỉ còn một ý niệm duy nhất: Nếu đại ca gặp chuyện không hay, dù mình có đánh hạ được Trường An cũng đâu còn ý nghĩa gì?

Nghĩ đến đây, trong lòng Lý Thế Dân càng thêm cấp bách, phóng về hướng đông nhanh như điện chớp.

Chẳng bao lâu, chiến trường đã hiện ra ngay trước mắt. Trên cánh đồng dựng đại doanh, đại quân họ Lý đang chém giết loạn xạ với quân Tùy, mà sau lưng bọn họ là ngọn lửa hừng hực bốc cháy.

Lý Thế Dân thúc ngựa xông lên, trường kích vừa vung ra đã gọn gàng hạ một tên quân Tùy. Binh sĩ đang giao chiến với tên quân Tùy kia ngẩng đầu lên, thấy Lý Thế Dân thì sửng sốt hỏi: "Nhị, nhị công tử?!"

Lý Thế Dân ghìm dây cương, hỏi hắn: "Tình hình nơi này ra sao? Mau nói!"

"Thưa nhị công tử, một ngàn người chúng tôi phụng mệnh quốc công, đến đây cứu viện đại doanh." Binh sĩ kia tiếp, "Nhưng khi chúng tôi tới đây, ngọn lửa trong doanh đã bốc cao tới trời, không thể xông vào được."

Lý Thế Dân ngước mắt nhìn lên, chỉ thấy nhân mã họ Lý quả nhiên đang vây quanh đại doanh, cầm cự với quân Tùy. Nhưng lửa lớn bốc cao tới trời, khói bụi cuồn cuộn, hoàn toàn che lấp tình hình trong doanh. Trong lòng căng thẳng, hắn nhíu mày hỏi: "Thế tử ở đâu?"

"Tiểu nhân đoán……" Binh sĩ kia thấy ánh mắt hắn bỗng chuyển lạnh thấu xương, không hiểu sao giọng nói lại nhỏ đi vài phần, "Thế tử cùng với hơn một ngàn người thủ doanh, hẳn là…… đang bị vây trong lửa……"

Lời còn chưa dứt, Lý Thế Dân đã thúc ngựa đi, lao thẳng vào biển lửa.

*****

Lúc này Lý Kiến Thành quả thực có phần hối hận.

Khi Lý Uyên hạ lệnh điều quân, vì muốn giúp sức cho đại quân đánh hạ Trường An nên anh mới giao phần lớn nhân mã trong doanh cho Bùi Tịch mang lên tiền tuyến. Số ở lại giữ doanh, chẳng qua chỉ còn hơn một ngàn người.

Anh biết lần này mình quả thực đã tính lầm. Vốn định thừa dịp sĩ khí đang hăng, rốt cuộc lại thành kẽ hở cho quân địch lợi dụng.

Hỏa thiêu đại doanh, thứ nhất có thể hủy đi lương thảo, dao động quân tâm; thứ hai, nếu để đại quân phải lui binh về cứu, có thể nói là một hòn đá trúng hai con chim.

Tuy là kế cùng đường, lại thật sự đâm trúng điểm yếu của mình.

Giờ này chỉ mong đại quân ở tiền tuyến đừng trúng kế địch, nương sĩ khí đánh hạ thành trì là tốt nhất. Như thế, mình ở đây…… vẫn còn có thể chống đỡ thêm một lúc nữa.

Rút bội kiếm từ trong ngực một tên quân Tùy, Lý Kiến Thành lùi lại một bước, thở dài một hơi.

Nhưng đưa mắt nhìn ra bốn phía, khói bụi cuồn cuộn quanh mình ngày càng thêm đậm, gần như che khuất tầm mắt. Chỉ có tiếng đao kiếm va chạm không ngừng quanh quẩn bên tai, nhắc cho anh biết nơi đây là chiến trường, dù sao đi chăng nữa cũng không được mảy may lơ đãng.

Đúng lúc này, một luồng đao quang nhắm thẳng vào anh. Lý Kiến Thành vung kiếm ngăn cản, nhưng đã có một người chen vào giữa, một đao chém ngang lưng tên quân Tùy kia.

Thân hình cao lớn của Đốt Bật che chắn trước mặt Lý Kiến Thành, gã hơi nghiêng người, nhìn Lý Kiến Thành hỏi: "Kiến Thành không sao chứ?"

Lý Kiến Thành đưa tay lau đi mồ hôi trên trán, gật đầu đáp: "Không sao cả."

"Kiến Thành," Đốt Bật kéo anh đi theo mình, nói, "Đại doanh đã bị vây trong biển lửa, nơi này không thể ở lâu, hai ta phải mau mau phá vây thoát ra ngoài."

Lý Kiến Thành bám vào một góc doanh trướng mới đứng vững được, đáp: "Biển lửa dễ phá, nhưng bên ngoài đã bị quân Tùy bao vây. Chỉ e nhất thời……" Lời còn chưa dứt đã sặc khói, cúi đầu ho khan vài tiếng, hơi khom thắt lưng.

Đốt Bật đặt tay lên vai anh, vỗ nhè nhẹ, nói: "Kiến Thành, chi bằng ta đưa ngươi ra ngoài trước."

Trải qua thời gian dài hỗn chiến, giọng gã đã hơi khàn đi. Lý Kiến Thành định đáp lại, nhưng vừa ngẩng đầu lên đã thấy một cánh quân Tùy phát hiện ra hành tung của hai người, lập tức vung đao xông tới.

"Đại ca!" Anh rút đao, liếc nhìn Đốt Bật, hai người không kịp nói nhiều, nhanh chóng rơi vào hỗn chiến.

Vung kiếm chém ngã vài tên quân Tùy, Lý Kiến Thành bỗng cảm thấy có gì đó khác thường. Lùi lại vài bước, anh vô thức đưa tay ấn lên ngực.

Chuyện xảy ra đột ngột, hôm nay mình còn chưa uống thuốc. Trong lòng anh biết nếu cứ tiếp tục thế này…… tuy lý trí có thể chịu đựng được, lại chỉ e thân thể sẽ suy sụp trước.

Huống chi, đây lại là điểm yếu anh không muốn cho người khác biết nhất.

Lý Kiến Thành khẽ cắn môi, đột ngột xoay người, mở một đường máu chạy về doanh trướng mình.

Doanh trướng anh nằm ở chính giữa nên đến giờ vẫn chưa bắt lửa. Lý Kiến Thành rảo bước trở về, nhưng đúng lúc này, đại trướng bên cạnh anh bỗng dưng bén lửa, ngăn trở con đường trước mặt. Lý Kiến Thành tránh đi, quay đầu lại thì phát hiện mấy doanh trướng xung quanh không ngờ cũng đã biến thành một biển lửa. Mà bản thân mình đã ở giữa biển lửa, tiến không được thoái chẳng xong.

Mà giờ này, lửa lớn vẫn không ngừng lan từ ngoài vào trong, ánh lửa chói mắt, liệt diễm bức người. Lý Kiến Thành có thể nghe rõ tiếng binh lính giao tranh cách đó không xa, nhưng phóng hết tầm mắt cũng chỉ nhin thấy ánh lửa bao phủ.

Đã sai một bước, những bước kế tiếp cũng sai theo sao. Lý Kiến Thành mỉa mai nghĩ, nhưng đưa mắt nhìn lại, quanh mình đã không còn một bóng người.

Ngọn lửa hừng hực bốc cháy nhanh chóng hút đi không khí xung quanh, thay vào đó là khói bụi bốc lên cuồn cuộn. Lý Kiến Thành dứt khoát ném bội kiếm đi, mấy lần thử đột phá biển lửa nhưng vô ích, khí lực toàn thân sau mấy lần dốc sức cũng đã xói mòn từng chút một.

Nhiệt độ giữa đám cháy dâng cao kinh người, Lý Kiến Thành hổn hển thở dốc, buộc phải lui vào một chỗ chưa bén lửa trong doanh trướng. Vịn doanh trướng từ từ trượt xuống đất, anh cúi đầu túm vạt áo mình, gấp gáp hít thở mà níu kéo sự sống. Nhưng theo hơi thở đang ngày càng trở nên dồn dập, anh cảm nhận rõ ràng không khí cũng ngày càng thêm loãng.

Mồ hôi từng giọt từng giọt lăn dài theo hai gò má rồi nhỏ xuống, nhanh chóng thấm vào nền đất.

Hết không khí thì không thể hô hấp, không thể hô hấp thì suy nghĩ cũng đứt đoạn. Lát sau, Lý Kiến Thành ngẩng đầu, chầm chậm tựa vào doanh trướng. Tứ chi vô lực buông lỏng, chỉ có bờ ngực không ngừng nhấp nhô theo từng nhịp thở gấp gáp.

Ngọn lửa không ngừng nhảy múa trước mặt cứ mờ dần đi. Lý Kiến Thành dứt khoát nhắm mắt, nhưng trong đầu vẫn trống không. Đổi sang tư thế này, mồ hôi chầm chậm chảy dài theo thái dương, rơi vào khóe mắt, dường như cũng nóng bỏng khác thường.

Thường nghe trong lúc hấp hối, người ta sẽ nhớ lại những chuyện đã qua trong suốt cuộc đời. Nhưng lúc này đây, anh thậm chí đã không còn sức mà suy nghĩ nữa.

Giờ này anh chỉ cảm nhận được nhịp hô hấp theo bản năng và ý thức đã dần trở nên mơ hồ của mình. Nhưng liền sau đó, một ngụm khói đặc luồn vào cổ họng khiến anh đột ngột ho khan dữ dội.

Trong vô thức, Lý Kiến Thành cong người lại, gần như tạo thành tư thế quỳ phục. Một tay chống xuống mặt đất nóng hổi, một tay túm chặt ngực áo, ho đến toàn thân run rẩy, mồ hôi và nước mắt đồng loạt tuôn rơi.

Bị khói lửa kích thích, không ngờ suy nghĩ lại trở về mấy phần. Lý Kiến Thành nhìn chằm chằm mặt đất phía trước, mỉa mai nghĩ, một tiễn xuyên tim trước Huyền Vũ môn có lẽ cũng chẳng thấm vào đâu. Cảm giác nghẹt thở, thì ra mới khiến người ta sống không bằng chết.

Khiến người ta lại mơ hồ chờ mong, chờ mong ngọn lửa kia mau mau bén đến gần, mau mau chấm dứt tất cả.

Cánh tay chống xuống đất đã sắp không chịu đựng nổi, năm ngón tay của Lý Kiến Thành ra sức cắm vào mặt đất nóng bỏng phía trước, thân thể lại rũ xuống từng chút một.

Đúng lúc này, bên tai bỗng vang lên tiếng ngựa hí. Lý Kiến Thành muốn ngẩng đầu lên nhìn xem đây là thực hay ảo, nhưng rồi phát hiện ra bản thân mình đã không thể động đậy.

*****

Lý Thế Dân phi ngựa lao vào vòng lửa, lập tức bị một trận sóng nhiệt ập thẳng vào mặt, gần như không mở nổi mắt.

Hắn thúc ngựa xoay người, đưa tay che trước mắt, vất vả tránh đi. Lát sau hắn quay lại, quét mắt nhìn tình hình xung quanh.

Đại trướng trước mắt đều đã cháy đến tan nát, chỉ còn lại lác đác mấy ngọn lửa nhỏ, trong tầm mắt là một mảnh hoang tàn. Lý Thế Dân kéo cương chạy sang một bên, thầm than mới vừa rồi chém giết loạn xạ một trận, sau đó mất phương hướng, chỉ biết nhảy bừa vào biển lửa. Lúc này nhìn quanh, cứ như đã sớm không người.

Nhưng đúng vào lúc này, hắn lại thấy trong đại trướng cách đó không xa có một bóng người áo trắng đang nằm co quắp.

Dù chỉ thoáng thấy một cái bóng, tim hắn đã nhói lên.

Đại ca……

Đại ca!

Đại ca?!

Không kịp suy xét ý nghĩ này là đúng hay sai, Lý Thế Dân đã xoay người xuống ngựa, gần như lảo đảo chạy tới.

"Đại ca! Đại ca!" Quỳ xuống đất, nâng người lên, Lý Thế Dân nhẹ nhàng lay đầu vai anh, "Đại ca, ta là Lý Thế Dân đây!"

Lý Kiến Thành cúi đầu, vô lực lắc lư theo động tác của hắn. Tóc trên trán rối loạn rủ xuống, che khuất gương mặt, biểu cảm mơ hồ, giữa hai người chỉ có hơi thở dồn dập là đặc biệt rõ ràng. Kế đó, lại ho đến toàn thân run rẩy.

Cảm nhận được khói bụi thốc thẳng vào mặt, Lý Thế Dân đưa tay che miệng mũi, nhanh chóng nhận ra nơi này không thể ở lâu. Hắn không nói gì nữa, chỉ đột ngột ôm ngang lưng anh, xoay người lên ngựa.

Dù sao đi chăng nữa, rời khỏi đây mới là việc cấp thiết nhất.

Lý Thế Dân một tay nắm cương ngựa, một tay vòng qua thắt lưng Lý Kiến Thành, ôm anh kề sát vào ***g ngực mình. Anh ngồi nghiêng sang một bên, dưới lực đạo mạnh mẽ của hắn, đây đúng là một tư thế ôm mặt đối mặt. Lý Thế Dân có thể cảm nhận rõ ràng thân thể anh vô lực dựa vào ngực mình, có thể cảm thấy đầu anh nhẹ nhàng tựa vào vai mình, thậm chí có thể cảm thấy hơi thở dồn dập trong miệng anh đang phả vào cổ mình.

Hơi thở của đại ca…… đối với mình, còn nóng bỏng hơn biển lửa kia rất nhiều.

Lý Thế Dân thở dài một hơi, cố bình ổn tâm tình. Hắn đưa mắt nhìn quanh bốn phía, thấy ở một góc lửa đã nhỏ dần, không dám do dự, vội vã thúc ngựa chạy qua.

Chạy gần đến nơi, Lý Thế Dân một tay giật mạnh cương ngựa, con lương câu dường như hiểu ý hắn, giơ cao chân trước, nhún người nhảy lên, cả người lẫn ngựa phóng qua bức tường lửa cao đến vài thước, vững vàng tiếp đất.

Nhưng vừa mới dừng chân, trước mắt đã hiện ra một cánh quân Tùy phục sẵn ở đó. Đến lúc này Lý Thế Dân mới phát hiện, dưới tình thế cấp bách, trường kích trong tay mình đã sớm bỏ lại giữa biển lửa.

Hắn nhìn đám nhân mã từ từ tiếp cận trước mặt, ánh mắt trở nên lạnh lẽo khác thường. Bàn tay cầm dây cương thả lỏng ra một chút, đặt lên bội kiếm bên hông, nhưng trong lòng cũng thừa hiểu lúc này chỉ e ít khó địch nhiều. Huống chi, còn có Lý Kiến Thành trong lòng.

Lát sau, hắn "xoẹt" một tiếng rút bội kiếm, chỉ vào đám người trước mặt: "Muốn lên thì cùng lên, ta không có thời gian dây dưa với các ngươi!" Dứt lời hai chân kẹp vào bụng ngựa, cả người lẫn ngựa xông lên.

Quân Tùy dù không biết đây là ai, nhưng thấy hắn đơn thương độc mã mà khí thế vẫn hùng hồn đến vậy, mới đầu không khỏi ngẩn người. Nhưng liền sau đó, cũng dàn trận nghênh đón.

Lý Thế Dân vung kiếm chém mấy người, quay lưng lại đã thấy một người xông lên từ phía bên kia, trường thương chỉ thẳng vào người trong lòng mình. Dưới tình thế cấp bách, hắn quẳng kiếm đi, kéo cương ngựa đột ngột nghiêng người, dùng bả vai đỡ lấy thương kia.

Trường thương đâm mạnh vào vai trái, Lý Thế Dân thét lớn một tiếng rồi quay đầu ngựa, nhanh chóng tung cước đá ngã kẻ kia. Hắn rút trường mâu trên lưng ném sang một bên, thầm biết mình đã mất binh khí trên tay, nơi này không thể ở thêm một khắc nào nữa.

"Ya!" Hắn dứt khoát cúi xuống, ra sức che chắn cho người trong lòng, sau đó thúc mạnh vào bụng ngựa, muốn gắng gượng xông ra ngoài.

Dù bao nhiêu đao kiếm xung quanh lúc này đều nhắm cả vào mình.

Nhưng không biết chạy được bao xa, bỗng nghe đằng trước hình như có tiếng ồn ào. Lý Thế Dân định thần liếc qua, đã thấy một cánh quân đánh thẳng vào mặt trước. Người dẫn đầu thấy hắn thì vô cùng sửng sốt, nhưng cũng nhanh chóng lui sang một bên, lệnh cho những người phía sau nhường đường.

Lý Thế Dân lẳng lặng đối diện với người kia, nhưng ngựa vẫn không dừng vó, trong nháy mắt đã phóng vèo qua gã.

Hắn dĩ nhiên nhìn ra ẩn ý trong mắt Đốt Bật: Nơi này đã có ta chống đỡ, ngươi mau dẫn người đi.

Cho nên Lý Thế Dân không hề do dự, giục ngựa chạy như điên, lao thẳng ra khỏi doanh địa. Cho đến khi tiếng binh đao phía sau đã không còn nghe thấy, hắn mới giảm tốc độ, tìm một khoảnh rừng rậm rồi chầm chậm tiến vào.

Dừng lại trước một gốc cây cổ thụ, không khí tĩnh mịch trong rừng khiến hắn nhận ra nhịp thở của người trong lòng không biết đã bình phục từ lúc nào.

"Đại ca?" Hắn không nhìn thấy vẻ mặt anh, chỉ thử gọi khẽ một tiếng.

Sau một chốc, Lý Kiến Thành cúi đầu "Ừm" một tiếng, ngữ điệu bình thản, nhưng cũng không nói thêm gì nữa.

Thấy đối phương đã khôi phục thần trí, Lý Thế Dân mới thở phào nhẹ nhõm. Hắn xoay người xuống ngựa, đưa tay ra đỡ lấy cánh tay Lý Kiến Thành: "Nơi này rất an toàn, đại ca hãy xuống đất nghỉ ngơi một lát."

Lý Kiến Thành cúi đầu, một tay chống lên yên ngựa, hồi lâu mới xoay người. Anh chậm chạp vươn tay, hình như có ý muốn cầm tay Lý Thế Dân. Nhưng liền sau đó, người đã ngã lăn xuống ngựa.

Lý Thế Dân trở tay không kịp, bước lên đỡ anh dậy, gấp gáp gọi: "Đại ca!"

Lý Kiến Thành gắng sức đứng thẳng người lên, chỉ nhẹ nhàng lắc đầu nói khẽ: "…… Không sao đâu."

Nhưng Lý Thế Dân hình như không hiểu anh nói gì, chỉ yên lặng nhìn anh. Cho đến khi chạm vào tay anh, hắn mới phát hiện ra lòng bàn tay anh đầm đìa mồ hôi lạnh.

Hình như cảm nhận được điều gì, Lý Kiến Thành bất ngờ thu tay, lảo đảo bước lại gần cổ thụ. Sau đó, gắng sức dựa lưng ngồi xuống.

Cử chỉ của anh hết sức thong dong, nhưng mỗi động tác dường như đều hao hết khí lực.

Lý Thế Dân bỗng hiểu ra điều gì. Hắn đột ngột tiến lên, đưa tay vén mấy lọn tóc rủ xuống trên trán anh.

Hắn thấy rõ, Lý Kiến Thành đang nhíu chặt đôi mày. Vẻ mặt ẩn nhẫn thống khổ này, hắn đã từng trông thấy.

Chỉ là lần này Lý Kiến Thành ẩn nhẫn quá mức kín đáo, trên đường đi hắn chưa từng phát hiện ra.

"Đại ca……" Hắn đưa tay ra đỡ vai anh, cố kiềm nén mà hỏi một câu, "Thuốc ở đâu?"

"Không sao đâu……" Lý Kiến Thành lắc đầu, khàn giọng nói, "Chịu đựng một lúc là khỏi."

Nhưng Lý Thế Dân vẫn nhìn thẳng vào anh, gằn từng tiếng: "Thuốc còn ở trong doanh, phải không?"

Lý Kiến Thành lắc đầu, ra sức lắc đầu. Thật ra anh hiểu rõ, thuốc kia chỉ có công hiệu giảm đau. Tạm thời không dùng cũng chẳng sao, chẳng qua…… chỉ khổ sở một lúc thôi. Cơn đau này, anh vẫn còn chịu được.

Anh không nhiều lời nữa, chỉ đưa mắt nhìn cánh tay trái máu chảy đầm đìa của hắn, cố lấy giọng, chậm rãi nói: "Thế Dân, ngươi hãy băng bó vết thương đi đã."

Lý Thế Dân nghe vậy, cũng lặng thinh không nói gì, chỉ dựa lưng ngồi xuống, cởi y phục, xé vạt áo lặng lẽ băng bó miệng vết thương. Lý Kiến Thành trầm mặc nhìn hắn, ánh mắt lướt qua sống lưng nhuốm máu, những vết đao kiếm lớn nhỏ không đều, cùng với miệng vết thương như một lỗ máu nơi đầu vai……

Anh vẫn lẳng lặng nhìn hắn, mãi cho đến khi những cơn đau thắt nối tiếp nhau trong ngực đã trở nên không thể đè nén. Lý Kiến Thành khép mắt, vô thức co người lại, năm ngón tay ra sức túm chặt vạt áo. Tựa như làm thế, có thể tiêu tan cơn đau đi một chút.

Chỉ hận cơn đau này mình đã trải qua hàng trăm ngàn lần mà vẫn không quen được.

Nhưng không biết qua bao lâu, anh lại nghe tiếng ngựa hí. Âm thanh ấy vẫn chói tai, vẫn cao vút như khi nó vang lên giữa biển lửa.

Anh khẽ mở mắt, không ngờ đã thấy Lý Thế Dân leo lên lưng ngựa. Hắn rũ mắt lẳng lặng nhìn mình, ánh mắt sâu xa lạ thường. Không rõ có phải ảo giác nhất thời hay không, Lý Kiến Thành chỉ cảm thấy vẻ mặt hắn hết sức nghiêm nghị, cứ như đã biến thành con người khác.

"Thế Dân, ngươi……" Lý Kiến Thành vùng vẫy định ngồi dậy, nhưng còn chưa kịp nói gì đã bị đối phương cướp lời.

"Đại ca……" Lý Thế Dân kéo cương, con ngựa giơ cao chân trước, lời nói ra lại vô cùng bình tĩnh, "Huynh hãy cố chịu đựng thêm chút nữa, Thế Dân sẽ về sớm thôi!"

Dứt lời, không đợi Lý Kiến Thành mở miệng đã kéo cương ngựa phóng đi.

Lý Kiến Thành ngơ ngẩn nhìn cát bụi cuốn lên sau lưng hắn càng ngày càng xa, hướng về chiến trường ngập trong biển lửa mà trước đó không lâu hai người mới liều mạng trốn thoát.

Đột nhiên cảm thấy ngực mình giống như bị ai đó khoét đi một mảng, cơn đau ấy không thể diễn tả bằng lời.

22. Chương 21

Editor: Thanh Du

*****

Lý Kiến Thành hơi khom người, dựa vào gốc cổ thụ sau lưng. Anh cúi đầu, một tay cắm vào nền đất bên cạnh, một tay túm chặt vạt áo, toàn thân run rẩy dữ dội, hơi thở hỗn loạn không dứt.

Mồ hôi chầm chậm lăn dài theo gò má anh, rơi xuống trước mắt, nhanh chóng ngấm vào vạt áo rồi biến mất.

Lát sau anh gắng sức mở mắt ra, nhìn khoảnh đất trống trước mặt mình. Thấy khung cảnh trước mắt vì cơn đau này mà trở nên méo mó, không khỏi cười nhạo bản thân.

Sau khi sống lại, từ lần đầu tiên phát bệnh, anh chưa bao giờ trải qua cảm giác này. Không dùng bất kì thứ thuốc giảm đau nào, chỉ dựa vào nghị lực của bản thân mà chống đỡ.

Ra sức bình ổn hơi thở, nhưng cơn đau như dao cắt lại thủy chung không có dấu hiệu ngừng lại. Mỗi lần phát đau tựa như một mũi tên nhắm thẳng vào tim, cảm giác hành hạ này cứ lặp đi lặp lại trong lòng, không biết đến bao giờ mới kết thúc.

Đau đớn lấp đầy suy nghĩ, khiến anh không thể phân tâm. Tình hình xung quanh thế nào, Lý Kiến Thành đã hoàn toàn không hay không biết, chỉ có tiếng binh đao va chạm văng vẳng từ xa là nghe được rõ ràng.

Trận chiến kia…… chỉ e vẫn còn chưa chấm dứt …..

Lý Kiến Thành hoảng hốt nghĩ, chỉ là lúc này anh lại lực bất tòng tâm, không còn hơi sức đâu mà để ý.

Anh không biết mình đang ở nơi nào, không biết mình đã đợi bao lâu, thậm chí không biết…… rốt cuộc mình đang chờ đợi điều gì?

Mình…… đang thực sự chờ đợi điều gì?

Lý Thế Dân thúc ngựa lao đi, chỉ lưu lại một vết mờ trong tâm trí mông lung của anh. Cũng như cát bụi cuốn lên sau vó ngựa hắn, dần dần tiêu tan, quả là…… giống như một ảo ảnh.

Người đã từng bắn mình một tiễn xuyên tim ở kiếp trước, đến kiếp này thật sự sẽ vì cứu mình mà bất chấp tất cả?

Lý Kiến Thành âm thầm thở dài một hơi, không muốn nghĩ đến câu trả lời.

Nhưng vào đúng lúc này, bên tai lại mơ hồ nghe tiếng vó ngựa, lộc cộc lộc cộc, từ xa lại gần, dần dần trở nên rõ ràng. Dù chỉ nghe tiếng, cũng đủ biết nó đang phi vù vù như gió.

Trong lòng bỗng dưng căng thẳng, không biết nghĩ gì, anh gần như hoảng hốt ngước mắt lên, nhìn về phía thanh âm phát ra.

Khoái mã màu nâu cuốn bụi phi đến, bóng dáng dần dần hiện rõ trong tầm mắt. Con ngựa này Lý Kiến Thành nhận ra được, từ ngày khởi sự ở Thái Nguyên, trên chiến trường nó chưa bao giờ rời khỏi Lý Thế Dân một bước.

Nhưng cho đến khi nó chạy lại gần, Lý Kiến Thành bỗng dưng ngẩn người.

Lưng ngựa trống không. Một người một ngựa rời đi, đến khi trở về lại chỉ còn ngựa.

Chỉ còn ngựa mà thôi.

Con ngựa lắc lư dải bờm, phóng về phía anh, nhìn anh rồi thấp giọng hí lên một tràng dài.

Lý Kiến Thành đứng lặng ra mà nhìn, người không hề nhúc nhích. Mãi cho đến khi con ngựa dừng chân, thả vật gì rơi trên mặt đất.

Cúi đầu nhìn theo tiếng rơi, chỉ thấy một cái bình sứ nhỏ lăn đến bên chân. Nhưng cái bình sứ kia đối với mình…… lại quá đỗi quen thuộc.

Gần như là bản năng, Lý Kiến Thành lảo đảo bước lên rồi ngồi xuống, nắm chặt bình sứ kia trong tay giống như người chết đuối vớ được cọc. Thuần thục mở nắp bình, đổ một viên thuốc vào lòng bàn tay, ngửa đầu nuốt xuống.

Thở ra một hơi rất dài, Lý Kiến Thành cảm thấy bình sứ ban đầu vốn lạnh lẽo như nước, giờ này chạm vào vẫn còn sót lại chút hơi ấm. Anh chầm chậm ngẩng đầu, bỗng nhận ra trên cổ con ngựa kia lại treo lủng lẳng một cái bọc.

Lý Kiến Thành bình ổn hơi thở, tựa vào gốc cổ thụ phía sau rồi từ từ đứng dậy, chầm chậm bước tới, cởi cái bọc kia ra.

Kế đó, tay anh bỗng run rẩy dữ dội. Cái bọc trong tay rơi bịch xuống đất, đồ vật bên trong vung vãi khắp nơi.

Trong cái bọc này, rõ ràng là…… áo choàng của Lý Thế Dân……

Lý Kiến Thành ngồi xuống, một lần nữa nhặt tấm áo choàng kia lên, nắm chặt trong tay. Chỉ thấy một góc áo choàng đã cháy sém, trên nền vải xanh biếc ban đầu đã nhuốm lên những vệt máu loang lổ, gần như mất đi màu sắc nguyên sơ.

Mà xung quanh mình, chừng mười cái bình sứ sứ nhỏ giống y như nhau đã lăn đầy đất. Thân bình bám đầy tro đen quyện với màu đỏ của máu, loang lổ khó coi.

Trong nháy mắt, tâm trí không biết đã bị thứ gì ngăn trở, khiến anh không thể suy nghĩ. Lý Kiến Thành chầm chậm quét mắt qua đống hỗn độn xung quanh, phát hiện trong đầu mình quả thực trống rỗng.

Cho đến khi ánh mắt bắt gặp một vật lăn trên mặt đất.

Đó là một cái mũ cài bằng ngọc, một đầu cắm vào nền đất, đầu kia khảm dạ minh châu, phơi bày rõ ràng trước mắt.

Lý Kiến Thành chậm rãi vươn tay, lai đi bụi bẩn bám trên đó. Anh cảm thấy đầu ngón tay mình không ngừng run rẩy, dừng một chốc, cuối cùng nắm chặt vật kia trong lòng bàn tay.

Vật ấy làm sao mà rơi vào tay Lý Thế Dân, lâu nay lại bị lẳng lặng dấu diếm như thế nào, Lý Kiến Thành không hề hay biết.

Nhưng hôm nay, nó lại trở về với chủ cũ bằng cách này.

Lý Kiến Thành đột ngột đứng dậy, phóng mắt nhìn về doanh địa phương xa vẫn chìm trong vòng chiến hỏa. Lúc này đã chạng vạng, ánh tà dương chiếu xuống cánh đồng hoang vu cũng không thể che đi tiếng binh đao ngày càng gay gắt phía xa.

Năm ngón tay ra sức siết chặt vật nắm trong tay. Lý Kiến Thành ngơ ngẩn nhìn về phương xa, đột nhiên lắc đầu cười ra tiếng.

— Lý Thế Dân……

— Ngươi tưởng chỉ cần liều mạng vì mấy bình thuốc này, món nợ kiếp trước sẽ xóa bỏ hoàn toàn?

— Ngươi đinh ninh làm thế thật sự có thể khiến ta xúc động và lung lay nửa phần?

— Không……

— Dù chết, ngươi cũng phải chết trong tay ta.

— Ngươi chưa từng trải qua nỗi tuyệt vọng khi bị bao vây và cô lập? Chưa từng trải qua nỗi đau khi mũi tên kia xuyên thẳng vào tim?

— Trước khi nếm trải tất cả…… ngươi làm sao có thể gặp chuyện bất trắc…… làm sao có thể…… chết chứ……

……

Có lẽ là do cơn đau vừa khỏi, thể xác lẫn tinh thần đều yếu nhược, mỗi câu tự nhắc bản thân lại cứ như một lưỡi dao sắc, từng nhát từng nhát đâm sâu vào lòng.

Lý Kiến Thành rũ mắt, ngơ ngẩn nhìn những món đồ rơi vung vãi trên khoảnh đất trước mặt. Thần sắc anh bình tĩnh khác thường, nhưng bàn tay lại run run túm lấy vạt áo trước.

Rõ ràng vừa mới uống thuốc, không hiểu vì sao…… ngực vẫn đau đến thế?

Cơn đau đến nghẹt thở này, anh chưa bao giờ trải qua.

Lý Kiến Thành ra sức đè nén cảm giác run rẩy toàn thân, muốn thoát ra khỏi thứ cảm xúc không thể nói rõ này. Nhưng cuối cùng, lại vô lực ngã quỵ xuống đất.

Bỗng dưng phát giác, đây là lần đầu tiên mình hoảng loạn thất thố đến vậy.

Sống lại rồi, anh muốn rửa nhục, khiến Lý Thế Dân cũng nếm trải nỗi đau của mình khi đó; cũng muốn dùng chính đôi tay mình kiến lập nên vương triều họ Lý.

Anh nghĩ đến những thứ mình muốn đoạt lại, nghĩ đến cách thức báo thù, nghĩ đến con đường xây dựng triều Đường…… chỉ không nghĩ đến duy nhất một điều, nếu trước đó Lý Thế Dân chết đi, mọi chuyện…… biết phải làm sao?

Nếu hắn vì mình mà chết…… lại phải làm gì?

Lý Kiến Thành cười khổ một tiếng, biết mình tuyệt không thể trả lời. Anh thậm chí còn không thể dùng đôi ba câu để miêu tả tâm tình của mình lúc này.

Một lúc sau, anh vùng vẫy đứng dậy, thầm nghĩ cứ ngồi chờ ở đây, chẳng thà…… đi xem tình hình thế nào.

Nhưng bất thình lình, động tác của anh thoáng đông lại.

Hình như anh lại nghe thấy tiếng vó ngựa.

Trái tim, bỗng hẫng đi một nhịp.

Chỉ là lần này Lý Kiến Thành không ngẩng đầu lên ngay. Anh vẫn giữ tư thế cúi đầu, rũ mắt nhìn xuống khoảng đất trống phía trước, nghe tiếng vó ngựa bên tai từ xa lại gần, không phân biệt rõ đây là thực hay ảo.

Anh nghe tiếng vó ngựa cách đó không xa từ từ hoãn lại, nghe đối phương xuống ngựa, nghe đối phương tiến từng bước lại gần, nghe đối phương dừng chân ngay trước mặt mình……

Nhất thời không ai mở miệng, chỉ nghe tiếng gió thổi vi vu bên tai bỗng trở nên hết sức rõ ràng.

Nhưng hai bên cứ lặng thinh không nói, chờ đợi, ngóng trông, thăm dò lẫn nhau, hoặc cũng có thể do sợ hãi điều gì.

Rốt cuộc, Lý Kiến Thành chậm rãi ngẩng đầu, nhìn người đứng trước mặt.

Nhìn theo bóng người nghiêng nghiêng in trên mặt đất, Lý Thế Dân toàn thân đẫm đìa máu tươi đứng dưới ánh tà dương sắp tắt, thân hình cao lớn, đường nét rắn rỏi.

Máu không ngừng chảy dọc theo cánh tay phải của hắn, từng giọt từng giọt rơi xuống mặt đất dưới chân, toát ra sắc đỏ khiến người ta sợ hãi.

Nhưng Lý Thế Dân chỉ lẳng lặng đứng yên tại chỗ, sừng sững bất động. Hắn rũ mắt, nhìn Lý Kiến Thành đăm đăm, ánh mắt mang theo vẻ nghiêm nghị hòa với sâu xa xưa nay chưa từng có.

Trong nháy mắt, Lý Kiến Thành giật mình phát hiện người trước mặt mình chẳng biết từ bao giờ đã trưởng thành đến thế.

Hắn đã có thể gánh vác trọng trách, không còn là thiếu niên ngày xưa luôn bám riết theo mình nữa.

Rất lâu sau, anh nghe hắn mở miệng, giọng nói khàn khàn: "Đại ca, ta…… đã trở về."

Một tiếng gọi, phảng phất như cách xa mấy đời.

Lý Kiến Thành lặng lẽ nhìn hắn, không nói một lời.

Nhưng ngay sau đó, Lý Thế Dân đã đột ngột quỳ xuống, cúi người đưa tay dùng sức ôm chặt anh vào lòng.

Lực đạo mạnh mẽ, dường như muốn đưa anh dung nhập vào thân thể mình.

*****

Lý Thế Dân chưa bao giờ thấy ánh mắt này của đại ca.

Ánh mắt ấy đã không còn vẻ bình thản, lý trí, xa cách lẫn thờ ơ thường ngày, thay vào đó là một thứ tình cảm không thể diễn tả bằng lời. Chầm chậm lay động nơi đáy mắt, âm thầm mà lại khiến người ta không thể bỏ qua.

Hình như…… còn lấp loáng vết nước mắt.

Chỉ trong nháy mắt, thần sắc kia đã biến mất như ảo ảnh. Nhưng Lý Thế Dân lại cảm thấy, vì ánh mắt này, hết thảy đều đáng giá.

"Đại ca……" Im lặng một lát, hắn chậm rãi mở miệng, "Đại ca uống thuốc chưa? Giờ đã khỏe lên rồi chứ?"

Người trong lòng để mặc cho hắn ôm, nghe vậy chỉ im lặng, hồi lâu mới cúi đầu đáp: "…… Đã ổn rồi." Vừa mở miệng, thanh âm đã bình thản như nước, cứ như thoáng dao động trong đáy mắt vừa rồi không phải của anh vậy.

"Vậy là tốt rồi." Lý Thế Dân cười cười, cố gắng bình ổn giọng nói của mình, "Như thế…… Thế Dân không đi một chuyến vô ích."

"Tình hình trong doanh thế nào rồi?" Một lúc lâu sau, hắn mới nghe Lý Kiến Thành hỏi. Giọng điệu thản nhiên, dường như không mang theo bất cứ cảm xúc nào.

"Phụ thân sau khi đánh hạ thành Trường An đã lập tức dẫn quân cứu viện, giờ này dĩ nhiên không còn gì phải lo lắng. Cho nên Thế Dân tới đón đại ca về thành." Lý Thế Dân dừng một chút,"May mà phụ thân kịp thời đến cứu, bằng không……"

Nếu không nhờ Lý Uyên cứu viện đúng lúc, hắn mang theo cánh tay bị thương, đơn thương độc mã nghênh địch, làm sao chống đỡ được mà quay trở về?

Nhưng Lý Thế Dân cũng không nói tiếp, dứt lời chỉ cúi đầu cười gượng một tiếng.

Lý Kiến Thành không nói tiếp, lại hỏi: "Trụ quốc ra sao rồi?"

Lý Thế Dân cười gượng, nhưng cũng thành thật đáp: "Trụ quốc trúng một tên vào bụng, phụ thân đã phái người đưa gã về Trường An tĩnh dưỡng trước rồi."

Lý Kiến Thành nghe vậy thì nhẹ nhàng đẩy đối phương ra, nói: "Nếu đã thế, chúng ta…… cũng nên mau chóng quay về thành."

Nhưng vừa đứng dậy, tay đã bị Lý Thế Dân nắm chặt.

"Đại ca," Lý Thế Dân ngẩng đầu nhìn anh, ánh mắt xoay chuyển, "Đại ca không muốn hỏi gì nữa sao?"

Lý Kiến Thành quay người, đối diện với hắn. Lúc này anh đứng thẳng, Lý Thế Dân quỳ trên mặt đất, tư thế của hai người đảo ngược lại so với ban nãy. Hồi lâu, anh lẳng lặng dời mắt, chậm rãi hỏi: "Vì sao…… chỉ có ngựa về trước?"

"Ngựa chở thêm người thì không chạy nhanh được. Chậm một khắc, đại ca lại phải chịu khổ thêm một khắc……" Lý Thế Dân nghe vậy mỉm cười, "Cũng may là con ngựa này thuộc đường."

Trải qua một trận chiến kinh tâm động phách mới quay về từ biển lửa, qua miệng hắn chỉ còn vài câu bâng quơ như gió thổi mây trôi.

"Làm phiền Thế Dân rồi." Dừng một chút, Lý Kiến Thành thản nhiên nói, "Giờ hãy mau về thành thôi." Dứt lời lại định rút tay ra.

Nhưng tay anh vẫn bị Lý Thế Dân nắm chặt. Lý Kiến Thành lại quay người, thấy Lý Thế Dân giữ nguyên tư thế cũ, lẳng lặng nhìn mình. Thứ tình cảm hiện lên trong mắt hắn anh đã quen thuộc từ lâu, nhưng lại chưa bao giờ…… thấy rõ ràng như hôm nay.

"Đi thôi." Anh rũ mắt, lại mở miệng, giọng anh khẽ như một tiếng thở dài.

"Đại ca, huynh đang run." Lý Thế Dân giữ chặt tay anh, hạ giọng nói.

"Thật sao," Lý Kiến Thành thản nhiên mỉm cười, cũng không cử động, "Hẳn là vì…… bệnh cũ chưa khỏi hẳn"

Vừa nói, Lý Thế Dân vừa đứng dậy, từ từ vòng ra đứng trước mặt anh. Ý cười trên mặt hắn dần dần nhạt đi, ánh mắt hắn nhìn Lý Kiến Thành lại càng trở nên sâu xa mà chăm chú.

Một lát sau, hắn vươn tay, chầm chậm vuốt ve gương mặt anh. Đầu ngón tay không ngừng kiềm chế, lại có vài phần run rẩy.

Nhưng Lý Kiến Thành chỉ đứng yên tại chỗ, không trốn cũng khôn tránh. Anh rũ mắt nhìn vai trái không ngừng rỉ máu của đối phương, nhìn vệt đỏ sẫm kia tí tách rơi xuống, nở ra những đóa hoa rực rỡ trên mặt đất.

Kế đó, đầu vai bị đẩy mạnh, người đã áp lên gốc cổ thụ phía sau.

"Đại ca……" Lý Thế Dân vẫn nhìn anh, lúc này giọng nói đã hơi khàn khàn.

"Thế Dân," Lý Kiến Thành đối diện với hắn, nét cười bỗng trở thành như có như không, "Lại muốn cậy mạnh…… như lần trước sao?"

Lý Thế Dân đờ người, lại lắc đầu rất khẽ, nói: "Nhưng đại ca…… ánh mắt huynh…… đã không còn như trước."

Lý Kiến Thành bỗng chốc giật mình. Anh lẳng lặng nhìn Lý Thế Dân, tự hỏi không biết vẻ mặt mình in trong mắt đối phương rốt cuộc là như thế nào. Mà lúc này đối phương cũng đã buông tay, cười khổ một tiếng.

"Đại ca, ta nghĩ……" Lý Thế Dân nhìn anh đăm đăm, thanh âm thấp như một tiếng thở dài, "Dù huynh là một khối băng, thì chung quy cũng có ngày tan chảy." Dừng một chút, lại tiếp, "Ta nguyện ý chờ."

Lý Kiến Thành vẫn kinh ngạc nhìn hắn, ánh mắt chạy dài theo cánh tay bị thương, cho đến vệt máu đã gần như đông lại trên mặt đất.

"Thật sao……" Đột nhiên lắc đầu, nở nụ cười mỉa mai.

"Đại ca?" Lý Thế Dân nghe vậy, kinh ngạc nhìn anh.

Nhưng ngay sau đó, Lý Kiến Thành đột ngột giữ chặt gáy hắn, nghiêng người hôn lên.

Lời tác giả: Hôm qua tui bị kích động nhẹ, chỉ muốn nôn, cũng không có ý muốn nâng ai dìm ai cả. Trộm nghĩ, đại ca và nhị ngốc không thể so sánh cao thấp, hai người đều là nhân trung long phượng, đều là thiên chi kiêu tử. Tuy tui thiên vị đại ca, nhưng công tích của nhị ngốc tui tuyệt đối không phủ nhận. Đế vương có những lúc phải mạnh tay, ai ngồi lên ngai vị kia có lẽ đều phải trở nên độc ác.

Trước kia tôi đã đọc quyển sách nào đó nói trên thực tế vào thời điểm xảy ra chính biến Huyền Vũ môn, nhị ngốc đã bị đại ca bức đến tuyệt lộ. Đại ca được Lý Uyên ủng hộ, được đa số vương thất thừa nhận, có tước hiệu thái tử, thậm chí lúc đó đã bắt đầu tước dần binh quyền của nhị ngốc, cho nên nhị ngốc không còn cách nào khác, buộc phải binh đi đường hiểm. Tui ưa cách giải thích này, dù sao nghe cũng có vẻ bất đắc dĩ, cũng còn lại vài phần nhân tình.

Cho nên, nói theo lập trường của nhị ngốc thì chính biến Huyền Vũ môn là một bước đi mấu chốt của hắn, có lẽ cũng là bước thành công nhất. Nhưng đối với đại ca, lại thực khiến người ta thương tiếc thở dài. Anh là vật hi sinh của lịch sử, lịch sử thậm chí không cho anh cơ hội hiển lộ tài năng.

Đương nhiên, lịch sử đều mang trong mình những nhân tố riêng của thời đại, những gì nhị ngốc đã làm là không thể thay đổi, đây cũng không phải điều khiến tui oán hận. Cái tui không thể chấp nhận nổi là trong mắt một số người, hành động thí huynh bức phụ biến thành đúng lý hợp tình; mà không hạ đòn sát thủ với người thân, ngược lại biến thành một loại biểu hiện "vô năng". Đúng là quá mỉa mai mà.

Chuyện này nên ngừng ở đây là được rồi, quan điểm cũ dù sao cũng có phần bất công. Cái gọi là lịch sử, chúng ta chỉ là nhân giả kiến nhân trí giả kiến trí, cho nên mỗi người giữ một quan điểm riêng cũng không sao, không cần soi xét quá kĩ làm gì.

Kì thực đối với tui, đại ca lẫn nhị ngốc đều là con cưng cả. Tui sẽ không vì thích đại ca mà bôi đen nhị ngốc, điều này hẳn các thím cũng có thể cảm nhận được. Còn nữa, nếu tui ghét nhị ngốc thì cũng không để hắn làm công đâu đúng hông ~=w=

Cho nên, mọi người chỉ cần vui vẻ đọc truyện là được rồi ~~o(* *)

A, trong lúc đi chơi hình như mọi người đã (o)! quên quy tắc …… nhớ trở về chương trước ôn lại một lần = =+

Các thím hiểu mà ……

Hôm nay bị dì lớn phản đối, đau đầu chết đi, ngày mai nhất tịnh sẽ rep comment, thông cảm nha

~~Hừ, các thím có đè tui ra rếp tui cũng không thèm để ý!!! (o) o(o) o(o)

Lời editor: Nhân bài tâm sự dài dằng dặc của tác giả, cũng muốn nói vài lời về Lý Thế Dân. Trước kia mình biết đến Lý Thế Dân qua mấy quyển tiểu thuyết dã sử, ôi thôi hình tượng được tô vẽ hoành tráng khỏi bàn làm mình cũng phát mê, lúc ấy đã biết cái gì gọi là nâng lên dìm xuống trong ba tấc lưỡi đâu, nhưng vẫn thấy hơi khó tiêu cái vụ giết anh em đoạt vị. Chỉ từ khoảng 1 năm trước khi đọc Thịnh Đường lần đầu tiên, mình mới lò dò đi tìm hiểu về đại ca, và sau 1 tuần cắm lều trong box Lý Kiến Thành thuộc mình chính thức bị tẩy não:v Khỏi nói cũng biết fan Thành anti Dân dữ dội đến mức nào, cho nên chút cảm tình thời thơ ấu đã bay biến sạch sẽ chỉ trong một tuần ngắn ngủi ấy thôi. Trước vẫn cứ nghĩ đại ca vô năng, tứ đệ gian xảo, bác già đối xử bất công và Lý Thế Dân tâm hồn thuần khiết như bạch liên hoa bị ép vào đường cùng buộc phải tạo phản, sau khi biết đại ca mới đúng là mẫu giai lý tưởng của mình thì cái tên Lý Thế Dân đã nằm chễm chệ trong list đen để có chuyện gì bực mình lại lôi ra mát mẻ vài câu cho hả giận =))

Nhưng mình anti Lý Thế Dân trong sử cũng không hoàn toàn vì lý do hắn giết mất anh giai mình yêu nhất và bồi táng theo một đám trẻ con vô tội. Mình cũng hiểu trong đấu tranh chính trị khó tránh khỏi hi sinh, khó tránh diệt cỏ tận gốc, dù sao trên đời cũng chỉ có một Triệu Khuông Dận mà thôi. Cái làm mình anti Lý Thế Dân nhất chính là hắn ta không dám thừa nhận tội ác của mình, tìm mọi cách nâng mình lên mây xanh và dìm đối phương xuống đáy bùn, làm như mình thánh thiện lắm còn đối phương xấu xa đủ bề, biến hành động thí huynh sát đệ, bức phụ thoái vị của mình thành chính nghĩa ngời ngời, hoặc cũng có thể vì hắn ta quá tự cao, coi mọi chuyện mình làm là thiên kinh địa nghĩa, là thay trời hành đạo nên không hề ngượng mồm khi bôi xấu đối phương, đó mới là lý do mình không thể ưa nổi Lý Thế Dân. Dù sao đối thủ cũng đã chết rồi, không thể làm gì được mình nữa thì mình cũng nên tôn trọng người ta một tí, biết tôn trọng đối thủ mới là anh hùng chân chính, (mà đối thủ này còn là người thân của mình). Cứ vênh vang cho lắm vào xong đêm ngủ không ngon giấc, các con thi nhau học tập gương sáng của cha, kết quả chết gần hết vì đấu đá quyền lực, về già sợ xuống suối vàng gặp người thân đến độ mời đạo sĩ luyện tiên đan mong trường sinh bất lão xong cuối cùng chết vì trúng độc, sướng chưa. Chậc đúng là xưa nay trên đời cũng chỉ có một Triệu Khuông Dận, cũng chỉ có một Tư Mã Thiên ~

23. Chương 22

Editor:Khúc Nam

Beta: Thanh Du

*****

Lý Thế Dân thoáng giật mình, nhất thời không biết phải phản ứng ra sao.

Nhưng môi lưỡi tiếp xúc thế này thật dễ dàng nhen lên một ngọn lửa. Bởi vì đối phương… là đại ca. Khi ý niệm này lóe lên trong đầu, nỗi ẩn nhẫn và lý trí hắn vẫn khổ tâm níu giữ bấy lâu đều sụp đổ tan tành. Không kịp suy nghĩ, theo bản năng đẩy đối phương ngả ra tựa vào thân cây, sau đó chiếm lấy thế chủ động.

Không để ý đến cánh tay trái trọng thương, hai tay Lý Thế Dân giữ chặt cằm anh, điên cuồng hút lấy hơi thở đã khiến mình si luyến biết bao năm. Mà anh cũng không chịu tỏ ra yếu thế, vươn hai tay ôm lấy hắn, mạnh mẽ đáp lại.

Nụ hôn giống như chiếm đoạt lẫn nhau, cắn xé lẫn nhau lấp đầy cả lý trí, khiến người ta không thể suy nghĩ bất cứ điều gì nữa, mặc cho dục vọng nguyên thủy thôi thúc bản thân, dây dưa chìm đắm sâu thêm từng chút một.

Lý Thế Dân vừa điên cuồng hôn môi người nằm dưới, đầu ngón tay vừa nhanh chóng di chuyển, qua quýt cởi bỏ y giáp đối phương. Hắn thậm chí còn không kịp suy nghĩ xem chuyện này bắt đầu từ đâu.

Y giáp trắng bạc rơi bịch xuống đất, chỉ còn lại ngoại y trắng thuần lấm tấm máu. Dưới ngoại y là lý y trắng muốt không nhiễm bụi trần, dưới lý y…

Lý Thế Dân vươn tay trườn vào, đầu ngón tay dò dẫm lung tung, cởi bỏ y phục anh Vạt áo trước bị kéo mạnh mà nới lỏng, lộ ra cần cổ và khuôn ngực trắng mịn như ngọc.

Lý Thế Dân vội vã kết thúc nụ hôn dài đến suýt ngạt thở kia, dán môi lên vành tai anh từng chút từng chút hôn xuống dưới. Đến cổ, đến cằm, đến xương quai xanh, đến trước ngực, hôn lộn xộn mà vội vàng, nhưng lại cố chấp không muốn buông tha bất cứ nơi nào.

Đúng lúc này, hắn bỗng nghe "bịch" một tiếng. Hóa ra chính là y giáp của hắn, không biết đã bị cởi bỏ và rơi xuống đất từ bao giờ.

"Đại ca……" Lý Thế Dân ngẩng đầu, ngẩn ngơ nhìn người trước mặt.

Lý Kiến Thành ngửa đầu tựa vào thân cây sau lưng, để lộ những đường cong thon gầy mỹ lệ chạy dài từ cổ xuống ngực. Lúc này mặt trời đã ngả về tây, toàn thân anh như tắm trong ánh nắng chiều vàng nhạt, gương mặt trở nên hết sức nhu hòa. Mà phía sau tầng hơi nước mông lung nơi đáy mắt, mơ hồ còn thấy được chút động tình, khiến tim người ta loạn nhịp.

Ánh mắt đó đối với Lý Thế Dân dường như là một loại mê hoặc trí mạng. Hắn nhất thời ngây ra, quên luôn mình đang định nói gì.

"Đừng nói gì cả." Nhưng đúng lúc này Lý Kiến Thành bỗng nhẹ nhàng lên tiếng ngắt lời hắn. Thanh âm xưa nay vẫn trong trẻo mà lạnh lùng của anh, giờ lại vì động tình mà hơi khàn đi. Lời vừa lướt qua tai, tay anh đã cởi bỏ vạt áo xộc xệch trước ngực Lý Thế Dân, cắn mạnh lên cần cổ hắn.

Lý Thế Dân chỉ cảm thấy đầu mình nổ ầm một tiếng, hắn ra sức ôm chặt đối phương vào lòng, cũng cúi đầu trằn trọc hôn lên cổ anh.

Qua mấy lần chiến loạn, trên người cả hai đều thấm đẫm máu tươi. Trong lúc hôn môi, vị máu tanh đó cũng ngập tràn trong miệng, giống như lửa cháy đổ thêm dầu, đột ngột đẩy sự kích thích của hai người lên đến đỉnh điểm.

Lý Thế Dân xé nát quần áo của mình và đối phương, vứt lung tung xuống đất. Thoáng chốc, trong lúc đang dây dưa, quần áo hai người đã cởi ra bằng sạch, sau đó cả hai ngã lăn xuống.

Lý Thế Dân nằm đè phía trên, chăm chú nhìn người bên dưới, trong mắt ngập tràn ái dục. Lý Kiến Thành cũng nhìn hắn một lát, sau đó chậm rãi nhắm mắt. Hàng mi dài thấp thoáng bóng nước, hơi khép lại, che đi màn sương mờ cùng với nét động tình ẩn sâu nơi đáy mắt.

Toàn thân anh dường như trở lại với vẻ bình tĩnh ban đầu. Cơ thể vẫn phập phồng theo từng nhịp thở, trong khoảnh khắc dường như đã mất đi một tầng lửa nóng.

Lần đầu tiếp xúc da thịt, Lý Thế Dân vẫn luôn e sợ phải nhìn vào đôi mắt kia, sợ đôi mắt lạnh như băng tuyết mà sắc bén như dao đó sẽ khiến mình mất đi dũng khí tiếp tục hành động. Nhưng lúc này đây, hắn lại khao khát nhìn rõ từng chút thần sắc của đối phương, cứ như chỉ làm thế mới khiến hắn thật sự tin rằng mọi chuyện đang diễn ra đều là sự thật mà không phải một giấc mộng hư vô.

"Đại ca." Lý Thế Dân khẽ gọi một tiếng, nhưng đối phương chỉ im lặng không đáp.

Mà trong lúc chờ đợi, Lý Thế Dân cũng dần dần trầm xuống, lặng lẽ nhìn đối phương. Lý Kiến Thành khép hờ hai mắt, ngửa đầu nằm dưới thân mình; đường cong nhu mỹ tột cùng trên cần cổ anh cũng lộ ra ngay trước mắt hắn, không hề che giấu.

Dưới ánh tà dương, đẹp không sao tả xiết.

Lý Thế Dân chăm chú ngắm nhìn, ngày càng trở nên mất kiềm chế. Hắn vươn tay, bày ra dáng vẻ nguyên sơ nhất của đối phương, chậm rãi cúi người bằng một tư thế hết sức hài hòa.

Nhưng ngay trước khi tiến vào, hắn bỗng ngừng lại.

"Đại ca…" Hắn yên lặng nhìn người trước mặt, lại khàn giọng nói: "Mở mắt ra, được không?"

Lý Kiến Thành nghe vậy liền chậm rãi mở mắt. Cho đến khi trông thấy một tia dục vọng không kìm nén nổi trào dâng trong mắt anh, Lý Thế Dân bỗng cảm thấy dục hỏa mới nguội đi chút ít giờ đã dễ dàng bị khơi lên. Hắn hít sâu một hơi, đột ngột động thân, hoàn thành gắn kết sau cùng và cũng là gắn kết sâu sắc nhất giữa hai người.

Thân thể Lý Kiến Thành chợt căng ra, một giọt mồ hôi lăn dài xuống theo trán anh. Anh ngẩng đầu, chậm rãi thở ra một hơi, nhưng ngay sau đó, sự va đụng không ngừng lặp lại dưới hạ thân khiến thần trí anh bắt đầu trở nên mơ hồ.

Giống như tìm kiếm một cây gỗ trôi nổi giữa trùng khơi, anh vô thức đưa tay bám lấy bả vai Lý Thế Dân, thân thể không ngừng đung đưa theo từng chuyển động của đối phương. Giữa tiếng thở dốc hòa vào nhau của hai người, anh phảng phất nghe Lý Thế Dân ghé tai thấp giọng gọi tên mình.

Đại ca… Đại ca… Đại ca…

Thanh âm khàn khàn mà cố chấp.

Thật giống như… tiếng gọi cuối cùng trước Huyền Vũ môn kiếp trước.

Lý Kiến Thành không muốn nhớ lại nữa. Cảm nhận được đối phương lại cúi xuống hôn mình, anh nhắm nghiền hai mắt, buông thả cho bản thân cuốn vào những tiếng gọi như dòng nước xoáy đó, trầm luân một lần.

Cảm giác liên tục bị lấp đầy rồi lại trống rỗng, cực đau rồi cực khoái cứ luân phiên thay thế lẫn nhau. Ngày hôm nay, nỗi tuyệt vọng và kiên trì giữa ngọn lửa đó, sự nhẫn nại và đau đớn tột cùng khi phát bệnh, cảm giác dày vò khi chờ đợi giữa rừng, mất đi rồi lấy lại…

Những chuyện đã trải qua hôm nay cứ lần lượt lóe lên trong đầu như điện chớp; yêu hận tình thù kiếp trước kiếp này, giờ cũng không cần chấp nhất nữa. Sau khi sống lại, chỉ trong vòng một ngày, những áp lực và ẩn nhẫn giấu trong lòng bao lâu nay cuối cùng đã buông xuống bằng cách này, hoàn toàn và triệt để…

Tạm thời, đều buông xuống hết đi.

Sau cơn hoan ái, Lý Kiến Thành nằm ngửa mặt, im lặng nhìn bầu trời bên trên, dần dần bình tĩnh trở lại. Lý Thế Dân ngã gục trên người anh, hai tay ôm chặt eo người bên dưới, vùi mặt vào cổ anh mà thở dốc.

Lúc này trời đã xâm xẩm tối, ráng chiều đỏ thẫm đã dần mất đi sắc màu rực rỡ, sắp sửa biến mất trong màn đêm mịt mùng.

"Đại ca…" Đúng vào lúc này, Lý Kiến Thành bỗng cảm thấy cánh tay ôm eo mình đột ngột siết chặt, sau đó lại nghe có tiếng thì thầm bên tai: "Đây không phải là mơ."

Lý Kiến Thành vẫn không dời mắt, chỉ cười khẽ mà đáp: "Không phải."

Lý Thế Dân nghe vậy thì cố mở to mắt, nhìn anh đăm đăm. Mũ cài tóc của Lý Kiến Thành đã bị hắn tháo ra từ lâu, suối tóc đen xõa tung bốn phía lại càng tôn lên gương mặt nhu hòa thanh lệ khiến lòng người rung động. Nhưng chẳng hiểu vì sao, sau cơn mưa tạnh mây tan, hắn chợt cảm thấy cơ thể đại ca đột ngột trở nên lạnh lẽo, khiến hắn không khỏi nghi ngờ trận giao hòa xác thịt điên cuồng và cháy bỏng vừa rồi có thật sự tồn tại hay chăng.

Hắn gắng gượng nhoi lên, muốn nhìn rõ người đối diện. Nhưng trước mắt bỗng mờ mịt, cuối cùng chỉ đành gục xuống lần nữa, tiếp tục dựa vào vai đối phương.

Rồi hắn mơ hồ nghe được tiếng thì thào của Lý Kiến Thành: "Thế Dân, tương lai liệu sẽ có một ngày…… ngươi và ta binh đao tương ngộ?"

Lý Thế Dân im lặng giây lát, sau đó khẽ cười, nhẹ giọng đáp: "Nếu có ngày đó, xin đại ca hãy… lấy mạng ta trước… đi…"

Câu trả lời không khẳng định, mà cũng không phủ định.

Lý Kiến Thành nghe vậy ngẩn người, cuối cùng chỉ đành cười khổ một tiếng. Cho dù đáp án của Lý Thế Dân có hơi bất ngờ, nhưng câu hỏi của anh chẳng phải cũng rất buồn cười hay sao?

Chuyện tương lai, mấy ai có thể nói trước?

Lắc đầu, anh cố đứng dậy, nói: "Sắc trời đã muộn, nếu không quay về, chỉ e phụ thân…" Mới nói đến đây, bỗng cảm thấy có gì đó khác thường.

Lý Kiến Thành quay đầu nhìn sang, phát hiện Lý Thế Dân đã ngã xuống bên cạnh anh, không biết đã hôn mê từ khi nào.

Trên vai phải của hắn, máu đang ồ ồ chảy ra, nhuốm đỏ quần áo hai người.

Lý Kiến Thành lẳng lặng nhìn hắn, sau đó vươn tay nhẹ nhàng vén lại làn tóc rối trên trán đối phương, chậm rãi vuốt ve má hắn.

Lặng im một lát mới bất đắc dĩ lắc đầu, thở dài một tiếng.

"Đúng là… ngốc đến không màng sống chết mà."

*****

Khi Lý Kiến Thành đưa Lý Thế Dân trở về thành, Lý Uyên đã vội vàng đích thân dẫn người tới đón.

Tam quân đại thắng, nhập chủ Trường An, hai đứa con cả lại bỗng dưng biến mất không rõ tung tích, bao nhiêu nhân mã phái đi tìm kiếm đều thất bại trở về. Lý Uyên chờ đợi trong thành lòng đã nóng như lửa đốt, giờ thấy hai người trở về, đang muốn chất vấn lại phát hiện Lý Thế Dân đang tựa vào ngực Lý Kiến Thành, thân thể vô lực đung đưa theo nhịp ngựa phi, hình như đã hôn mê mất rồi. Vai trái hắn băng kín gấm trắng, màu máu đỏ tươi đã thấm đẫm ra ngoài.

Lập tức kinh hãi, phân phó hạ nhân đưa người về thành trị liệu.

Lý Kiến Thành giao Lý Thế Dân lại cho hạ nhân rồi xoay người xuống ngựa giữa vòng người vây kín. Khi xuống tới mặt đất, chân bỗng run lên, cơ thể lung lay nghiêng ngả. Lý Uyên vội đỡ lấy anh, lo lắng nhìn anh rồi hỏi: "Kiến Thành có bị thương không?"

"Phiền phụ thân lo lắng, con không sao." Lý Kiến Thành lắc đầu, nói, "Đại khái là… chỉ hơi mệt mỏi chút thôi."

Lý Uyên tạm yên tâm, dẫn anh vào thành. Lý Kiến Thành chầm chậm nhìn ngắm xung quanh, chỉ thấy trong thành Trường An đường rộng nhà cao, không hổ là mục tiêu tranh đoạt muôn đời của Quan Trung.

Đang mải mê suy nghĩ, chợt nghe Lý Uyên nói: "Quân phòng thủ của con kháng địch thế nào, ta đã nghe được một phần từ tướng lĩnh," Dừng một chút, ông vươn tay vỗ nhẹ lên vai anh, thở dài nói, "Quỷ kế lần này của địch thật sự nằm ngoài dự liệu của vi phụ, nhất thời sơ suất, đã làm khổ con."

"Phụ thân đừng nói vậy," Lý Kiến Thành mỉm cười đáp lời, "tình hình lúc đó tuy rằng nguy cấp, nhưng cũng may phụ thân không có ý lui quân mà lập tức đánh hạ Trường An, như thế cũng đáng giá."

Lý Uyên nghe vậy, dường như nhớ tới điều gì, bất đắc dĩ thở dài: "Lúc đó còn đang công thành, Thế Dân nghe nói hậu phương bốc cháy liền tức tốc ném chiến cuộc xoay người bỏ đi. May mà không ảnh hưởng gì tới đại cục, nhưng nếu vì hành động này của nó mà gây ra sơ xuất thì lấy ai bù đắp cho nổi?"

"Phụ thân, lần này nếu không nhờ Thế Dân đơn thương độc mã đến cứu, chỉ e Kiến Thành đã sớm vùi thây trong biển lửa." Lý Kiến Thành bỗng dừng lại, chắp tay nói: "Thế Dân còn trẻ, khó tránh khỏi những hành động nóng vội bộc phát, xin phụ thân đừng trách tội nó."

Lý Uyên thấy vẻ mặt anh vô cùng khẩn thiết, đành thở dài mà nói: "Việc đã đến nước này, hai con bình an trở về là tốt rồi, làm sao vi phụ còn có thể trách tội chứ?"

Lý Kiến Thành nghe vậy, nét mặt mới giãn ra, anh mỉm cười bái tạ rồi mới tiếp: "Vậy Kiến Thành xin thay mặt Thế Dân cảm tạ phụ thân."

"Được rồi, hai con thủ túc tình thâm, luôn luôn suy nghĩ cho người kia, vi phụ cũng mừng." Lý Uyên cười nói, "Hôm nay công phá Trường An đúng là không dễ dàng, Kiến Thành, con cũng mau trở về nghỉ ngơi đi thôi. Những việc khác thì cứ tĩnh dưỡng mấy ngày rồi sẽ bàn bạc kỹ hơn."

"Vâng." Lý Kiến Thành nghe vậy cũng không nói thêm gì nữa, chỉ chắp tay thi lễ rồi xoay người cáo lui.

24. Chương 23

Editor: Thanh Du

*****

Sáng sớm hôm sau, Lý Kiến Thành thay một bộ đồ nghiêm chỉnh, theo Lý Uyên đi diện kiến Đại vương Dương Hựu.

Dương Hựu chẳng qua mới ngoài hai mươi, lúc này tuy chỉ là tù giam lỏng nhưng tuyệt không muốn rơi vào thế yếu trước thần tử năm xưa. Thấy cha con Lý Uyên, y chỉ thản nhiên lệnh cho hạ nhân đón khách, trong từng cử chỉ vẫn mơ hồ lộ ra nét kiêu căng.

Lý Uyên liếc nhìn Lý Kiến Thành, vẫn vấn an với đầy đủ lễ nghĩa, chờ y cho phép mới ngồi xuống. Lý Kiến Thành đưa mắt nhìn quanh bốn phía, chỉ thấy phủ của Dương Hựu hết sức xa hoa, những thứ treo trên tường hay bày trên kệ chỉ liếc nhìn cũng biết đều là kỳ trân dị bảo.

Ánh mắt dừng lại hồi lâu ở một bức tranh chữ trên tường, cuối cùng lẳng lặng thu về.

"Đại vương điện hạ," Lý Uyên im lặng một lát rồi tiếp, "Hai vị tướng quân Âm Thế Sư, Cốt Nghi đã tử trận trong đại chiến, mà Vệ Huyền tướng quân lại thắt cổ tự sát tại nhà…… Chuyện này, chẳng hay điện hạ đã biết chưa."

Bề ngoài ông tươi cười, sắc mặt hòa ái, nhưng vừa mở miệng đã nói ra những lời đáng sợ. Chỉ thấy vẻ mặt căng thẳng của Dương Hựu đã hơi giãn ra, nhưng y vẫn ra sức duy trì phong thái tôn quý của mình, nghe vậy chỉ thản nhiên đáp: "Ba vị tướng quân hi sinh vì nước, dù chết vẫn vinh."

Lý Uyên cười ha hả, đáp: "Điện hạ nói rất phải, lát nữa thần trở về nhất định sẽ hậu táng ba vị tướng quân."

Dương Hựu nghe vậy cũng không nói gì, chỉ cúi đầu chậm rãi nhấp trà, nhưng bàn tay cầm chén trà cũng không kiềm chế nổi mà run lên nhè nhẹ.

Lý Kiến Thành liếc nhìn Lý Uyên rồi nhanh chóng chuyển sang Dương Hựu: "Dương Quảng bạo ngược, thiên hạ oán than, đại quân ta nổi lên chính là để phế Dương Quảng, lập điện hạ lên ngôi đế. Đại quân ta từ khi khởi sự ở Thái Nguyên đã cáo tri cho toàn thiên hạ, xin điện hạ chớ hoài nghi."

Dương Hựu cười nhạt một tiếng: "Thủ đoạn 'bắt thiên tử lệnh chư hầu', ngươi tưởng bản vương nhìn không ra?"

Lý Kiến Thành nghe vậy cũng không đáp, chỉ ung dung cười nói: "Lên ngôi cửu ngũ, cẩm y ngọc thực vinh hoa phú quý bất tận, hoặc trở thành oan hồn dưới đao, phơi thây chốn đồng hoang…… Thần nghĩ nếu thử cân nhắc, lựa chọn con đường đầu tiên hẳn là thỏa đáng hơn cả."

Dương Hựu nghe vậy, đột ngột ngước mắt nhìn lên, thấy người này mặc áo trắng, ôn hòa nho nhã, thậm chí ngữ điệu còn dịu êm như gió thổi mây trôi. Chỉ có điều…… Ẩn ý trong từng câu chữ lại khiến người ta bất giác rùng mình ớn lạnh.

Cứ tưởng với tác phong giả nhân giả nghĩa của Lý Uyên, hẳn ông ta sẽ còn vòng vo mất một lúc lâu, chẳng ngờ Lý Kiến Thành lại nói ra một câu đánh thẳng vào điểm mấu chốt.

Theo, thì sống; chống, thì chết.

Thật ra đạo lý đơn giản này, bản thân y cũng hiểu.

Dương Hựu im lặng hồi lâu, chậm rãi buông chén trà, đáp: "Việc này…… hãy để ta cân nhắc thêm." Lời này nói ra, vẻ kiêu ngạo ban đầu đã tan đi quá nửa.

Lý Uyên nghe vậy, trong lòng đã sáng tỏ. Ông mỉm cười đứng dậy, chắp tay với Dương Hựu: "Vậy ba ngày sau thần sẽ lại thăm." Dứt lời cung kính thi lễ rồi xoay người bước đi.

Lý Kiến Thành nối bước ông, bất chợt dừng chân, quay lại chỗ Dương Hựu, chắp tay vái một vái: "Thần cả gan thỉnh cầu điện hạ ban cho thần một vật."

Dương Hựu nghe vậy cả kinh, khẽ nhướn mày hỏi: "Thế tử muốn vật gì?"

Ánh mắt Lý Kiến Thành lướt qua đầu vai y, nhìn bức tranh chữ treo phía sau, nói rành mạch từng câu từng từ: "Thần muốn…… bộ tranh chữ sau lưng điện hạ."

Dương Hựu nghe vậy, quay người liếc một cái, liền đó khẽ mỉm cười: " 'Lan Đình tập tự' này là báu vật thế gian hiếm có, thế tử quả là có con mắt tinh tường."

"Điện hạ nói vậy là sai rồi," Rõ ràng nghe ra vẻ khó chịu trong giọng điệu của đối phương, Lý Kiến Thành mặt không đổi sắc, giữ nguyên nụ cười, lại đột ngột mở miệng, "Thần cả gan muốn hỏi, báu vật này bệ hạ lấy được từ đâu?"

Dương Hựu nghe vậy ngẩn người, chỉ đành im lặng. Thực ra nó vốn là tang vật do Âm Thế Sư và Cốt Nghi thu được sau khi dẹp bỏ Vệ Huyền. Vệ Huyền yêu thích tranh chữ, trong nhà vô số kỳ trân dị bảo đều bị Dương Hựu vung tay ban thưởng xuống dưới. Chỉ duy một bức "Lan Đình tập tự" này có thể coi là trân bảo hiếm thấy trên đời, Dương Hựu không dám khinh thường, mới giữ nó lại, treo ở vị trí nổi bật nhất trong phòng.

Ban đầu cũng hoài nghi rốt cuộc vì sao Vệ Huyền lại có được bảo vật quý giá nhường này, nhưng Vệ Huyền đã sớm bị bức tử ở nhà dưới danh nghĩa "tự sát". Nỗi hoài nghi này, có thể nói là chìm xuống không sủi tăm.

Nhưng lúc này đây, Dương Hựu nhìn vẻ mặt bình thản hàm chứa ý cười của Lý Kiến Thành, bỗng kinh ngạc hiểu ra, không lẽ bức họa này lấy được từ tay y?

Trong lòng dù nghĩ vậy, ngoài mặt lại vẫn bình thản như thường. Dừng một chút, nhẹ nhàng nói: "Vật này vốn là của Vệ Huyền tướng quân."

Lý Kiến Thành nghe đến đây, nét cười đã rõ rệt thêm vài phần, thong dong nói: "Nếu là vậy, thần xin thỉnh cầu điện hạ vật quy nguyên chủ."

Dương Hựu nghe vậy đã hơi thất sắc, đứng lên hỏi: "Nói vậy nghĩa là sao?"

"Có lẽ điện hạ không biết, đêm thần tặng bức họa này cho Vệ tướng quân cũng chính là đêm ông ta bị phát hiện thông đồng với địch." Thấy sắc mặt đối phương đã tái đi vài phần, Lý Kiến Thành dừng một chút lại tiếp, "Điện hạ có còn nhớ rõ chứng cứ thông đồng với địch – một lá thư mật không? Lá thư đó giấu trong chính bảo vật này."

Dương Hựu còn đang lặng người, bỗng kinh hãi thất sắc, hỏi: "Đây, đây chẳng lẽ là mưu kế của ngươi?"

Lý Kiến Thành mỉm cười ôn hòa tao nhã, mặt không đổi sắc, "Vệ tướng quân thật ra là vì bức họa này mà vong mạng, thành Trường An cũng vì bức họa này mà rối loạn nhân tâm." Dừng một chút, lại hơi nghiêng người về phía trước, nhìn đối phương nói, "Một vật hại nước hại dân như thế, điện hạ còn muốn tiếp tục giữ lại bên người?"

Dương Hựu ngã ngồi xuống ghế, ngây ra nhìn người trước mặt. Chỉ cảm thấy giữa ý cười ôn nhuận như ngọc của đối phương mơ hồ hiện lên một tia lạnh lẽo, hắn ngẩn người, toàn thân không rét mà run. Lặng đi mất một lúc, hắn lẩm bẩm: "Vật ấy…… bản vương sẽ trả ngọc về Triệu."

(Chuyện là thời chiến quốc, vua Triệu có một viên ngọc bích vô cùng quý giá, vua Tần biết được mới xin đổi 15 tòa thành lấy ngọc. Vua Triệu phái Lạn Tương Như mang ngọc sang Tần, Lạn Tương Như thấy vua Tần chỉ muốn chiếm ngọc mà không muốn cắt đất, bèn tìm cách mang ngọc trả về cho Triệu. Thành ngữ hoàn bích quy Triệu hay giá liên thành đều xuất phát từ đây mà ra.

Viên ngọc bích này gắn liền với những câu chuyện hết sức li kỳ kéo dài suốt lịch sử Trung Quốc, đặc biệt là sau khi nó rơi vào tay Tần Thủy Hoàng và được khắc thành ngọc tỷ truyền quốc, truyền hơn 2000 năm qua rất nhiều triều đại, đến giờ vẫn còn giữ được. Ai thích mày mò mời vào link này)

Lý Kiến Thành tức khắc mỉm cười, lùi lại một bước, chắp tay vái: "Đa tạ điện hạ ban ân." Dứt lời liền bước đến vách tường sau lưng hắn, tự tay cẩn thận gỡ bức thư họa xuống.

Đang định cáo từ, Dương Hựu lại cúi đầu nói: "Vật ấy…… nếu bản vương không đưa thì ngươi tính sao?"

Lý Kiến Thành dừng một chút, lại cười hết sức bình thản.

"Đối với thần, nếu đã là thứ thuộc về mình thì dù đánh mất bao lâu vẫn phải đoạt lại."

Dứt lời cúi người vái một vái, thái độ đặc biệt khiêm cung.

Dương Hựu lặng lẽ nhìn anh, cắn môi không nói. Nhưng đúng lúc này, khi anh cúi người xuống, ánh mắt y lại bắt gặp một mảng hồng ngân hỗn loạn nằm sâu trong cổ áo.

Dương Hựu ngẩn ra, mãi cho đến Lý Kiến Thành xoay người rời đi mới hoàn hồn.

*****

Lý Kiến Thành ra khỏi cửa phủ, lại thấy Lý Uyên đang chắp tay đứng cách đó không xa. Bèn bước qua, thi lễ: "Sao phụ thân còn chưa đi?"

Lý Uyên xoay người lại, ngắm nghía vật trong tay anh rồi cười nói: "Vi phụ đã đoán trước con nhất định muốn lấy vật ấy."

Lý Kiến Thành nghe vậy cũng mỉm cười, đáp: "Phụ thân cứ đùa, vật ấy là trân bảo đời này hiếm gặp, Kiến Thành đương nhiên sẽ không để nó rơi vào tay kẻ khác."

Lý Uyên lắc đầu, cười nói: "Nếu con thật sự luyến tiếc, đêm đó đã không mang bản gốc đi gặp Vệ Huyền. Tranh này dù đẹp thì chẳng qua cũng chỉ là một quân trên bàn cờ mà thôi. Lúc ấy dùng để ly gián Vệ Huyền, còn bây giờ…… hẳn là để giáng một đòn thị uy cho Dương Hựu."

Lý Kiến Thành cũng không chối nữa, chỉ khẽ mỉm cười: "Quả nhiên không chuyện gì qua mắt được phụ thân."

"Vậy cũng tốt," Lý Uyên cười thành tiếng, "Dương Hựu kia tính tình nhu nhược, nhưng trong xương cốt lại lộ ra nét kiêu căng. Cứ nhùng nhằng vừa đấm vừa xoa với y, còn không hiệu quả bằng cách nói thẳng của con." Dứt lời vỗ vai Lý Kiến Thành đầu vai, nói, "Vi phụ còn vài chuyện quan trọng, không nán lại đây lâu được, con cũng mau về phủ đi."

Lý Kiến Thành kính cẩn tiễn Lý Uyên, bản thân mình cũng nhanh chóng lên kiệu trở về phủ.

Bước vào phòng mình, khép chặt cửa, thở phào một hơi như trút được gánh nặng, đưa tay day mi tâm. Đúng vào lúc này, một đôi tay lại ôm lấy eo anh từ phía sau.

Lý Kiến Thành ban đầu kinh ngạc, nhưng đã nhanh chóng bình tĩnh trở lại. Anh không cử động, chỉ rũ mắt nhìn cửa gỗ khắc hoa trước mặt, nhẹ nhàng cười hỏi: "Đến đây từ bao giờ, sao ta chưa nghe hạ nhân báo lại?"

Lý Thế Dân chôn mặt vào hõm vai anh, lắng nghe nhịp thở của anh, cúi đầu đáp: "Là ta bảo hạ nhân không cần thông báo."

Lý Kiến Thành cúi đầu "Ừ" một tiếng, lại hỏi: "Mới tĩnh dưỡng một ngày, sao đã vội qua đây?"

"Thế Dân trong lòng mong nhớ đại ca, chịu không nổi phải đến đây thăm." Vừa nói, Lý Thế Dân vừa ra sức ôm chặt lấy người trong lòng. Kì thực hắn sợ, sợ chuyện xảy ra hôm qua chỉ là một giấc mơ, sợ mấy ngày sau gặp lại, hết thảy lại dường như chưa từng phát sinh.

Chỉ trong khoảnh khắc này, chỉ khi lặng lẽ ôm anh vào lòng, hắn mới dám chắc chắn thứ mình khao khát lâu nay thì ra đã không còn là ảo tưởng hư huyễn.

Mà đã thật sự có được.

Lý Kiến Thành không đáp lời, chỉ khẽ mỉm cười: "Giữa ban ngày ban mặt, làm thế còn ra thể thống gì?" Dứt lời cúi đầu định kéo tay hắn ra.

Nhưng đối phương lại càng ôm anh chặt hơn, không muốn buông ra. Lý Kiến Thành đang định mở miệng, lại đã nghe Lý Thế Dân nói: "Vừa rồi đại ca hỏi nhiều như thế, có chịu nghe Thế Dân nói vài câu chăng?"

"Cứ nói đi." Lý Kiến Thành im lặng một lát rồi gật đầu.

"Trận chiến hôm qua, đại ca có bị thương?"

"…… Chưa hề."

"Vậy là tốt rồi…… A, kể ra cũng thật nực cười, ta vốn muốn cố ý để đại ca trấn thủ hậu phương, thực chất…… là sợ đại ca gặp chuyện bất trắc."

"……"

"Còn nữa, ta muốn dùng sức mình thay đại ca…… đánh hạ thành trì này."

"……"

"Không ngờ lại đẩy đại ca vào nguy hiểm…… trong lòng Thế Dân áy náy không nguôi."

"……"

"Đại ca."

"Ừ?"

"Sẽ có một ngày Thế Dân đem giang sơn mình tự tay đánh hạ dâng lên trước mặt huynh. Huynh…… sẽ tin ta chứ?"

"Ta…… tin……"

Lý Thế Dân mỉm cười, nói: "Nhưng trước đó Thế Dân phải tìm danh y khắp thiên hạ đến chữa khỏi cố tật đau tim cho đại ca."

Lý Kiến Thành nghe vậy thì ngẩn người, bất giác đưa tay xoa lên ngực.

Tìm danh y khắp thiên hạ…… chữa khỏi cố tật đau tim này…… Thế Dân, ngươi liệu có biết chứng bệnh này rốt cuộc do đâu mà có?

Âm thầm cười nhạo một tiếng, lại cảm thấy bên tai bất chợt dâng lên một hơi thở ấm áp.

"Đại ca…… trong lòng Thế Dân chỉ có mình huynh."

Bàn tay túm vạt áo từ từ buông lỏng, lát sau, Lý Kiến Thành chậm rãi thở dài một hơi.

"…… Ta biết."

*****

Mấy ngày sau, Lý Kiến Thành tỏ ý muốn đi thăm Đốt Bật. Lý Thế Dân liền nói công trụ quốc cứu viện đại ca không thể quên được, nhất định phải đi theo nói lời cảm tạ.

Lý Kiến Thành làm sao không biết hắn nghĩ gì, nghe vậy chỉ cười, cũng không vạch trần, dẫn hắn cùng đi đến phủ của Đốt Bật.

Lúc đó Đốt Bật đang ở trong hậu viện, cầm một thanh đại đao tự múa một mình, thân thủ tuy có phần kém linh hoạt nhưng khí thế vẫn nguyên vẹn như xưa.

Lý Kiến Thành bước lên trước, chắp tay nói: "Mấy ngày không gặp, hẳn là trụ quốc đã bình phục khá nhiều."

Đốt Bật vốn dĩ quá mức tập trung, không hề nhận ra có người bước vào. Nghe tiếng nói gã mới xoay người, thấy Lý Kiến Thành thì không khỏi vui mừng ra mặt.

"Kiến……" Nói đến đây chợt thoáng thấy Lý Thế Dân mặt nặng như đeo đá đang khoanh tay tựa vào gốc cổ thụ gần đó, lập tức sửa lời, đổi thành thái độ xa lạ, cung kính thi lễ, "Chỉ là vết thương vặt lại phiền thế tử đến thăm, trong lòng mừng vui khôn xiết."

"Trụ quốc đừng nói vậy." Lý Kiến Thành mỉm cười, "Nghe Thế Dân kể lại, ngày đó nếu không nhờ trụ quốc ngăn cản truy binh, chỉ e Kiến Thành khó mà thoát vây." Đưa mắt nhìn xuống băng vải quấn trên thắt lưng gã, liền thở dài, "Liên lụy trụ quốc mang thương, trong lòng thật sự áy náy không yên."

"Thế tử chớ nói vậy," Đốt Bật cũng khách khí đáp lại, "Hai bên nếu đã kết thành minh ước, thế tử gặp nạn, ta làm sao có thể khoanh tay đứng nhìn?"

Hai người khách sáo qua lại một hồi, Đốt Bật đưa mắt liếc qua Lý Thế Dân rồi nhanh chóng thu về.

Lý Kiến Thành liếc mắt một cái đã nhìn ra, liền xoay người hỏi Lý Thế Dân: "Thế Dân, hôm nay ngươi đến đây không phải là để tạ ơn trụ quốc sao?"

Lý Thế Dân nghe vậy liền bước lên, chắp tay với Đốt Bật, nói với vẻ không cam tâm: "Đa tạ trụ quốc đã cứu giúp đại ca."

Đốt Bật nhìn hắn cười cười: "Đâu dám đâu dám, người thực sự cứu thế tử thoát vây là nhị công tử mà."

Lý Thế Dân còn định nói tiếp, mà Lý Kiến Thành thấy thế đã vội ngắt lời: "Ta có vài câu muốn nói với trụ quốc. Thế Dân, ngươi về trước đi được không?"

Lý Thế Dân nhìn chằm chằm Đốt Bật, trong mắt là địch ý rõ nét. Nhưng quay sang nhìn Lý Kiến Thành đang mỉm cười ôn nhuận, địch ý này lập tức dịu lại, bình tĩnh chắp tay, xoay người sải bước rời đi.

Đốt Bật nhìn theo bóng hắn rời đi, thu ánh mắt nhìn sang Lý Kiến Thành, bất đắc dĩ thở dài: "Kiến Thành, ngươi thừa biết Lý Thế Dân không ưa ta, cớ gì lại mang hắn theo?"

Lý Kiến Thành cười cười, hỏi ngược lại: "Thế Dân muốn đến thăm bệnh đại ca, ta há có thể từ chối?"

Đốt Bật ra hiệu cho Lý Kiến Thành ngồi xuống đôn đá trong viện, cười hỏi, "Vậy vì sao sau đó lại bảo hắn đi?"

Lý Kiến Thành vén vạt áo ngồi xuống, đáp: "Ban đầu chỉ định tới thăm một chuyến, sau lại thấy đại ca hình như muốn nói điều gì, dĩ nhiên không thể có người thứ ba."

"Được rồi được rồi." Đốt Bật rót một chén trà đặt trước mặt anh, nghe đến đây thì mỉm cười, nói, "Tác phong và lời nói của Kiến Thành quả là không một kẽ hở."

Lý Kiến Thành bưng chén trà, chậm rãi thu lại ý cười trên mặt, nhìn gã hỏi: "Đại ca…… thật sự phải đi sao?"

Đốt Bật cũng nhìn lại anh, chỉ thấy sóng mắt lưu chuyển trong đôi mắt đó, dường như có vài phần muốn lưu khách, lại dường như chỉ là một câu hỏi đơn thuần. Gã im lặng một lát, cuối cùng chỉ đành cười khổ: "Quả nhiên không chuyện gì qua được mắt ngươi."

Lý Kiến Thành nghe vậy chỉ rũ mắt, nhấp một ngụm trà trong chén, rõ ràng đang chờ gã nói tiếp câu chuyện.

Đốt Bật liền nói: "Mấy ngày trước nhận được thư từ Khả hãn, giục ta trở về." Dừng một chút lại tiếp, "Đợi cho vết thương này lành bớt, ta không thể không cáo từ."

Lý Kiến Thành vẫn nhìn đăm đăm vào nước trà xanh biếc trong chén, hỏi: "Thủy Tất Khả hãn gọi đại ca về vào lúc này, không lẽ là…… có biến cố gì?"

Đốt Bật thở dài: "Không giấu gì Kiến Thành, ta đi đã lâu ngày, việc trong triều cũng không hiểu rõ cho lắm. Vì thế cho nên ta mới phải mau mau trở về, không thể trì hoãn."

Lý Kiến Thành nghe vậy liền trầm ngâm, chỉ hỏi: "Đại ca định bao giờ đi?"

Đốt Bật đáp: "Nếu không có việc đột xuất thì là đầu tháng sau."

Lý Kiến Thành cuối cùng cũng ngước mắt lên nhìn gã, nhưng trong đôi mắt anh vẫn là ý cười ôn nhã, khiến người ta không nhìn ra cảm xúc nào khác. Buông chén trà, bình thản nói: "Đến lúc đó Kiến Thành nhất định sẽ tiễn đưa."

Không níu kéo, không nuối tiếc, thậm chí không có lấy nửa phần không đành lòng.

Đốt Bật cười khổ gật đầu, thầm nghĩ nếu y không như thế thì đã chẳng phải là Lý Kiến Thành.

*****

Mấy ngày sau, Lý Uyên dẫn quần thần đến điện Đại Hưng nghênh đón Đại vương Dương Hựu lên ngôi hoàng đế, tôn Dương Quảng làm Thái thượng hoàng, sửa niên hiệu Nghĩa Ninh. Huỷ bỏ tất cả pháp lệnh cũ, tự soạn ra mười hai ước pháp tạm thời, kiêm nhiệm ba chức Đại đô đốc, Thượng thư lệnh, Đại thừa tướng, tự phong là Đường vương.

Làm xong những việc này, kì thực đã nắm vững đại quyền trong tay.

Nhưng Lý Uyên nào phải hạng sống yên ổn không màng an nguy, ông hiểu rõ dù mình đã chiếm cứ Trường An, nhưng không chỉ phía đông vẫn còn Tùy Dạng đế ở Lạc Dương, mà ở hướng ngược lại, phía tây Quan Trung cũng không hề ổn định. Các thế lực cát cứ như gió cuốn mây vần, nếu không sớm trừ bỏ, cuối cùng sẽ uy hiếp đến Trường An.

Sau mấy ngày tĩnh dưỡng, Lý Uyên triệu tập chúng tướng đến phòng nghị sự, nói: "Từ ngày khởi sự ở Thái Nguyên tới nay, đại quân ta đã đạp bằng mọi chông gai, một đường nam hạ, chiếm cứ Trường An theo đúng kế hoạch chẳng qua chỉ mất bảy tám tháng, đây hoàn toàn là nhờ công lao khổ cực của các vị." Dừng một chút, ông bước sang một bên, để lộ bức địa đồ cực lớn treo sau lưng, đưa tay chỉ lên mấy điểm, "Nhưng nếu xem thời cuộc bây giờ thì cũng biết đất Trường An còn chưa yên ổn. Khuất Đột Thông rục rịch ngóc đầu ở phía đông, may nhờ Lưu Văn Tĩnh cố thủ Đồng Quan, ba lần đánh bại, nhất thời không cần lo lắng. Nhưng cha con Tiết Cử, Tiết Nhân Quả ở phía tây dã tâm cũng rất lớn, ngày nào chưa trừ thì ngày đó Trường An còn chưa được an."

Lý Thế Dân nghe vậy lập tức đứng lên, chắp tay nói: "Phụ thân, Thế Dân nguyện đi đánh dẹp hai tên giặc kia!"

Lý Uyên mỉm cười, vuốt râu nói: "Thế Dân đừng vội, lần này ý vi phụ cũng là cho con xuất chiến."

Lý Thế Dân vô thức đưa mắt nhìn sang Lý Kiến Thành, chỉ thấy đối phương ngồi yên trên ghế, mỉm cười với mình. Trong lòng Lý Thế Dân khẽ động, lập tức tiến lên lĩnh mệnh.

Sau khi Lý Uyên phân phó xong công tác hành quân, đợi mọi người sắp tản đi hết, bỗng gọi Lý Thế Dân lại: "Thế Dân, mấy hôm nữa là sinh nhật mười tám tuổi của con rồi, vi phụ muốn thiết yến trong cung chúc mừng, cũng coi như tiễn con lên đường, không biết ý con thế nào?"

25. Chương 24

Ngày hai mươi hai tháng chạp năm Nghĩa Ninh thứ nhất triều Tùy, Lý Uyên bày tiệc rượu trong cung, chúc mừng sinh nhật mười tám tuổi của Lý Thế Dân.

Trên tiệc rượu, muôn hoa nhiễu loạn mê mờ mắt. Từng tốp vũ nữ phất tay áo thướt tha, nối nhau bước vào, lại từ từ lui ra. Tiếng oanh uyển chuyển động lòng người hòa với tiếng đàn sáo, quyện vào hương rượu khiến lòng người lâng lâng.

Lý Thế Dân ngước mắt, ra vẻ thờ ơ nhìn lên cảnh xuân ấm áp trên đại điện. Nhưng thực ra ánh mắt hắn không nén nổi khao khát hướng về bóng dáng mơ hồ lúc ẩn lúc hiện sau những ống tay áo rực rỡ muôn màu kia.

Dường như chỉ vì nhìn thấy người này mà cả đại điện bỗng dưng tĩnh lặng xuống trong giây lát.

Lý Kiến Thành hôm nay phục sức sang trọng, bỏ đi màu áo trắng thường ngày, thay bằng một bộ trường bào gấm màu xanh đen thêu chìm hoa văn sơn thủy lưu vân, tôn lên hết vẻ thanh quý.

Anh ngồi xuống giữa tiệc, uống rượu một mình, tựa như rất hào hứng thưởng thức ca vũ, hoàn toàn không chú ý đến ánh mắt tha thiết của hắn.

Trong đầu lóe lên cảnh triền miên trong rừng ngày hôm ấy, đôi mắt đối phương ẩn hiện nét động tình mông lung, Lý Thế Dân bất giác mỉm cười. Nếu đổi lại là người khác, thấy nét mặt lạnh lùng xa cách bây giờ, làm sao dám ngờ người kia còn có dáng vẻ động tình say lòng người đến thế?

Chén rượu trong tay ngừng lại bên môi hồi lâu, cuối cùng hắn cũng nhớ ra, cúi đầu nhấp một ngụm.

Nét mặt ấy chỉ có mình được thấy, cũng chỉ có thể thuộc về mình.

Đúng lúc này, khúc ca vừa dứt. Lý Uyên nâng cốc đứng lên, hướng về Lý Thế Dân kính một chén rượu, nói mấy lời mong mỏi. Lý Thế Dân vội vàng đứng dậy, nâng cốc kính lại phụ thân. Hai người đứng đối diện nhau, đều dốc chén uống cạn. Sau đó Lý Uyên kiếm cớ rời đi, thực ra là cố ý nhường cho mấy gã thanh niên thoải mái một chút.

Lý Uyên vừa đi, những tướng lãnh dưới trướng Lý Thế Dân đã nhao nhao lại gần, luân phiên kính rượu. Những tướng lãnh này phần lớn đã từng vào sinh ra tử với Lý Thế Dân, tình nghĩa hiển nhiên là sâu đậm. Lý Thế Dân cũng nhất thời quên đi thân phận nhị công tử, được ai kính rượu đều tiếp lấy, ngửa đầu uống cạn.

Rượu qua mấy tuần, bỗng cảm thấy mặt mình hơi nhột. Chợt nhớ ra chuyện gì, bất giác quay lại nhìn lên hàng ghế đầu. Trong cơn mông lung, chỉ thấy bóng áo xanh kia vẫn ngồi yên chỗ cũ. Dù nhìn không rõ nét mặt đối phương, trong lòng vẫn cảm thấy ấm áp, trên mặt cũng bất giác mỉm cười.

Nhưng đang định nâng cốc bước qua lại bị tướng lãnh xung quanh vây kín, lại thêm một lượt mời rượu. Lý Thế Dân không từ chối được, đành mỉm cười tiếp rượu từng người.

"Nhị công tử quả nhiên đã trưởng thành."

Lý Kiến Thành cầm chén rượu, vừa thu ánh mắt đã nghe có người bên cạnh cảm thán.

Ngước mắt nhìn lên, lập tức mỉm cười, buông chén rượu đứng dậy thi lễ: "Bùi đại nhân."

Bùi Tịch liếc nhìn chén rượu gần như chưa động vào trên bàn, cung kính chắp tay với anh: "Nơi này ồn ào, thế tử có thể ra ngoài nói chuyện không?"

Lý Kiến Thành nhìn ông ta, chậm rãi gật đầu, gọi hạ nhân lấy áo hồ cừu rồi đi cùng ông ta ra khỏi đại điện.

Đêm đã về khuya, ánh trăng chảy tràn như nước. Bước vào hậu viện mới phát giác không biết từ bao giờ trời đã đổ tuyết. Tuyết vụn bay loạn, thế không lớn nhưng cũng phủ một tầng trắng xóa lên nền viện.

Bùi Tịch ngẩng đầu nhìn vầng trăng giữa trời, thở dài nói: "Nhị công tử còn trẻ đã có phong thái của bậc đại tướng, quả là hiếm thấy."

"Bùi đại nhân mỗi lần có chuyện muốn nói với Kiến Thành đều vòng vo mấy bận, tiếc thay Kiến Thành ngu dốt, không thể lĩnh ngộ thâm ý bên trong." Lý Kiến Thành siết chặt áo hồ cừu trên người, nhìn ông ta mỉm cười, "Đại nhân có lời gì xin đừng ngại nói thẳng."

Bùi Tịch đảo mắt nhìn anh, cũng cười nói: "Nếu thế tử thật sự không hiểu ý lão phu, chỉ e cũng không nói ra lời này." Lẳng lặng cân nhắc giây lát, cuối cùng quyết định nói thẳng,"Ngày ấy ở cuộc bàn luận xuất binh tiêu diệt cha con Tiết Cử trong phòng nghị sự, không biết thế tử có nhìn ra phần nào tính toán trong lòng Đường vương?"

"Phụ thân chưa cần bàn bạc với ai đã phong Thế Dân làm đại tướng," Lý Kiến Thành vẫn giữ nguyên vẻ bình tĩnh, nói, "Làm thế chính là có ý muốn trui rèn, để ngày sau giao trọng trách đánh đông dẹp bắc cho hắn."

Bùi Tịch thở dài: "Xem ra lòng thế tử trong sáng như gương, lão phu cả nghĩ rồi."

"Chuyện này có gì không ổn?" Lý Kiến Thành trái lại còn cười, "Thế Dân vốn là tướng tài trời sinh, nếu có thể bình định thế lực bốn phương thì cũng là chuyện tốt."

Bùi Tịch lắc đầu: "Thế tử đã nói ra lời ấy, tức là không tin Bùi Tịch vậy."

Lý Kiến Thành ngẩn người, lại nghe ông ta nói: "Đến một ngày thế tử chịu tin Bùi Tịch, Bùi Tịch bất cứ lúc nào cũng ngóng chờ xa giá, nguyện góp sức khuyển mã." Dừng một chút, đưa mắt nhìn thẳng vào Lý Kiến Thành, nói rành rọt từng chữ, "Giờ này Bùi Tịch chỉ có tám chữ để khuyên thế tử: Công cao lấn chủ, hối thì đã muộn."

"Công cao lấn chủ, hối thì đã muộn……" Lý Kiến Thành nhắc lại một lần, lại bật cười, nói với Bùi Tịch, "Bùi đại nhân, Kiến Thành có một câu này, có thể thỉnh giáo đại nhân hay chăng?"

Bùi Tịch đáp: "Xin thế tử cứ nói."

"Không dám giấu đại nhân, gần đây Kiến Thành tình cờ có được một thanh kiếm, kiếm này trăm năm khó gặp, thổi tóc đứt đôi, sắc bén vô cùng, quả là chí bảo hiếm có. Kiến Thành đã dùng đến vài lần, trên chiến trường có thể nói là đạp bằng mọi chông gai, muôn sự thuận lợi." Nói đoạn Lý Kiến Thành thoáng trầm ngâm, lại tiếp: "Có điều mấy hôm trước tình cờ gặp một thầy tướng, thấy kiếm này, chỉ nói nhuệ khí quá thịnh, chung quy sẽ có một ngày đả thương chủ nó."

Bùi Tịch nghe vậy khẽ nhíu mày.

Lý Kiến Thành mỉm cười, hỏi ông ta: "Không biết Bùi đại nhân nghĩ Kiến Thành nên dùng kiếm này thường xuyên, khiến nó phát huy tối đa công năng, hay là…… mau mau bẻ gãy kiếm, đề phòng hậu hoạn."

Lời vừa nói ra, đôi mày nhíu chặt của Bùi Tịch thoáng chốc giãn ra. Ông ta chầm chậm lắc đầu, nở một nụ cười đắc dĩ, nói: "Câu hỏi này của thế tử quá mức cao thâm, lão phu tài mọn, chỉ e không thể đưa ra ngu kiến."

Lý Kiến Thành cười nói: "Kì thực tám chữ vừa rồi của Bùi đại nhân chính là kiến giải, chẳng qua đại nhân không muốn nói rõ ra thôi."

"Trước có đáp, sau mới có hỏi." Bùi Tịch cũng bật cười, "Vậy xem ra trong lòng thế tử đã sớm có tính toán. Lão phu quả nhiên đã làm chuyện thừa rồi." Dứt lời chắp tay thi lễ, xoay người cáo từ.

"Đại nhân đừng nói vậy." Lý Kiến Thành đứng tại chỗ đáp lễ, lặng lẽ nhìn bóng ông ta biến mất trong đêm tối.

Hồi lâu, chợt nhếch môi cười khẽ một tiếng, thầm than Bùi Tịch này có lẽ thật sự có tài liệu việc.

Chẳng qua tám chữ của ông ta, có lẽ đúng là cả nghĩ.

Tám chữ này, chỉ e trên đời không ai có thể hiểu thấu đáo hơn chính bản thân mình.

*****

Khi tiệc rượu tan đi, trăng đã treo lơ lửng giữa bầu không.

Lý Thế Dân ngoảnh đầu nhìn lại, chỉ thấy ghế kia đã trống, trong lòng cũng trở nên hụt hẫng. Sau khi chia tay với mọi người, hắn không về phủ mà lảo đảo đến chỗ Lý Kiến Thành.

Một khi khao khát muốn nhìn thấy đại ca nảy sinh trong đầu, hắn đã không cách nào dừng lại, dẫu chỉ là một tích tắc cũng không thể trì hoãn.

Nhưng đợi đến khi hắn đạp lên tuyết đọng rảo bước vào phủ đệ của Lý Kiến Thành thì đèn trong phòng đối phương đã tắt. Lý Thế Dân vịn tay lên khung cửa, mấy lần muốn đẩy ra, nhưng cân nhắc một hồi cuối cùng lại thu về, thở ra một hơi dài.

Bỗng nghe sau lưng vang lên một tiếng gọi khẽ: "Thế Dân?"

Lý Thế Dân xoay người, chỉ thấy Lý Kiến Thành đang đứng ngay sau lưng mình. Ánh trăng bạc chảy tràn trên gương mặt, suối tóc đen lấm tấm đọng tuyết, khoác bên ngoài một tấm áo hồ cừu trắng tinh. Thoạt nhìn thanh quý, lại cũng thanh lãnh dị thường.

Trong khoảnh khắc, tưởng như muốn hòa vào mặt đất phủ đầy tuyết kia, tan biến như chưa từng gặp gỡ.

Lý Thế Dân bỗng tiến lên, ôm chầm cả người lẫn áo hồ cừu, siết chặt vào trong lòng.

"Đại ca……" Miệng thì thào gọi tên anh, trong men say, giọng hắn cũng hơi run rẩy.

Lý Kiến Thành đứng nguyên tại chỗ, đưa tay vuốt tóc hắn, giọng anh mang theo ý cười nhàn nhạt, "Ngoài trời lạnh giá, hãy vào nhà trước đi."

Lý Thế Dân vùi đầu vào cổ anh, chỉ cảm thấy hơi thở quen thuộc kia thật dễ dàng khiến nhịp hô hấp của mình trở nên nóng bỏng. Hắn nghe vậy, chầm chậm gật đầu, từ từ buông tay ra, mặc cho Lý Kiến Thành kéo mình vào phòng.

Lý Kiến Thành xoay người khép cửa, ngăn cơn gió rét trong viện ở bên ngoài. Nhưng vừa mới quay lại, đã bị Lý Thế Dân đè mạnh lên cánh cửa.

Hơi thở nóng bỏng khác thường cùng với những cái hôn bừa bãi bên vành tai, dường như khiến cho quá nửa lượng tuyết đọng trong đêm tan ra thành nước.

"Ba ngày nữa Thế Dân đã phải xuất chinh rồi. Đại ca, tối nay hãy tặng Thế Dân một món quà mừng sinh nhật…… được chứ?"

Lý Kiến Thành hơi ngẩng đầu, nhìn lướt qua đầu vai hắn, nhưng trong tầm mắt chỉ thấy một sắc đen mịt mùng.

Một lúc lâu sau, anh chầm chậm mỉm cười, đáp: "Được thôi."

*****

Trong phòng một màu tối đen, chỉ có tiếng thân xác va đụng giữa màn đêm yên ắng là trở nên hết sức rõ ràng.

Tuyết đọng ngoài cửa sổ đã tan đi gần hết, ngoài trời rét buốt thấu xương, nhưng trong màn gấm lại tràn đầy hơi ấm của mùa xuân.

Lý Thế Dân nghiêng người giữ lấy thắt lưng người trong lòng, ra sức công kích hết lần này tới lần khác. Hơi rượu tàn lại bốc lên lần nữa, đốt cháy toàn thân, nhiệt độ nóng bỏng này khiến hắn ý loạn tình mê đến không thể kiềm chế.

"Đại ca…… Đại ca…… Đại ca……" Đắm chìm trong bể dục, hắn hôn bừa bãi lên sau gáy đối phương, tha thiết gọi hai chữ này giống như lần trước.

Nhớ lại khoảnh khắc khi hắn quay lại và thấy anh giữa trời tuyết, lòng hắn bỗng dưng trở nên hoang mang. Không hiểu vì sao, dù có xác nhận thế nào, thuyết phục bản thân thế nào, trong lòng hắn vẫn luôn âm ỉ một nỗi lo, không thể nào gạt đi.

Lo đại ca chừa từng thật sự thuộc về mình.

Bởi vì hắn phát hiện ra, suy nghĩ trong lòng đại ca mình chưa từng thật sự hiểu rõ, thậm chí không hiểu mảy may. Ý niệm này nảy lên trong đầu, tựa như một loại giày vò tra tấn.

Giờ này khắc này, dưới men say kích thích, Lý Thế Dân không ngừng công kích người nằm dưới, ra sức tiến vào rồi lại rời đi, cứ thế lặp lại quá trình hợp rồi phân hết lần này tới lần khác.

Chỉ có cảm giác này là chân thật, chân thật đến đỗi dù là ai cũng không thể phủ nhận.

Lý Kiến Thành bị hai cánh tay của hắn giữ chặt trong ngực, theo từng đợt công kích dữ dội, thân thể anh cũng run rẩy theo. Năm ngón tay túm lấy tấm chăn bên dưới, cố kiềm chế tiếng thở dốc trầm thấp, lưng cong lên, chỉ cảm thấy thân thể cận kề phía sau nóng cháy dị thường.

Giữa đất trời băng giá, hơi ấm kia phảng phất như một ngọn lửa rực cháy, dùng cách thức cực đoan để truyền nhiệt. Khoái cảm bị bức ra từ tứ chi bách hài, dâng trào đến đỉnh, sau đó bị thiêu đốt đến gần như cạn kiệt.

Không biết đã phát tiết đến lần thứ mấy, cuối cùng Lý Thế Dân cũng hoàn toàn rời khỏi thân thể Lý Kiến Thành. Hắn đưa tay mò tìm tấm chăn, cuốn chặt hai người lại. Đặt những cái hôn nhè nhẹ lên lưng đối phương, từ gáy đến lưng rồi lại xuống eo, lặp đi lặp lại, không muốn xa rời.

Không biết do quá mệt mỏi hay là do men rượu bốc lên, hắn hôn rồi lại hôn, cuối cùng không cưỡng lại được cảm giác uể oải, liền giữ nguyên tư thế ôm anh từ phía sau, chầm chậm rơi vào cõi mộng.

Cảm thấy động tác của đối phương từ từ ngừng lại, hơi thở phả vào sau gáy cũng dần dần trở nên ổn định. Lý Kiến Thành cúi đầu, chầm chậm thở ra một hơi nóng cháy, muốn đưa tay lau đi giọt mồ hôi trên trán, nhưng hai cánh tay đối phương lại trói chặt thân thể anh, không cho anh cựa quậy chút nào.

Đúng vào lúc này, sau lưng lại vang lên giọng nói mơ hồ của Lý Thế Dân, không rõ là hư hay thực, là mộng hay tỉnh: "Đại ca…… suy nghĩ trong lòng huynh…… có thể cho Thế Dân biết một phần không……"

Nhếch môi mỉm cười, không biết là bất đắc dĩ hay là mỉa mai, cuối cùng buông lỏng toàn thân. Chẳng bao lâu sau, cũng mệt mỏi thiếp đi.

*****

Hai ngày kế tiếp, Lý Thế Dân chạy đôn chạy đáo trong doanh, làm nốt những công tác chuẩn bị cuối cùng trước khi xuất chinh. Mỗi ngày đều bận rộn từ sớm tới khuya, gần như không có thời giờ rảnh rỗi, thậm chí mãi đến đêm trước khi xuất hành, trong lúc sửa soạn hành trang hắn mới rời khỏi quân doanh, một lần nữa trở về phòng mình.

Trong góc phòng chất một đống vật phẩm linh tinh, chính là quà mừng sinh nhật của quan viên trong triều đưa tới mấy ngày gần đây. Lý Thế Dân thừa biết đó chẳng qua là mấy món vàng bạc thông thường nên cũng không để tâm, vả lại mấy ngày gần đây bận rộn, còn không buồn liếc mắt qua một lần.

Nhưng đến tối nay hắn mới phát hiện ra trong đống đồ kia có một hộp gấm dài nằm tít cuối bàn. Dù không hề hoa mỹ, lại đặc biệt hút mắt người ta.

Ma xui quỷ khiến thế nào hắn lại đi qua đó, cầm lên đặt xuống mặt bàn rồi mở nắp.

Trong hộp là một cuốn tranh, từ từ mở ra, dưới ánh nến vàng vọt, chỉ thấy nét mực trên giấy ung dung thong thả, mỗi câu mỗi chữ đều uyển chuyển như rồng lượn, nhẹ như chim hồng bay.

(À vâng, đây chính là hai câu Phiên nhược kinh hồng, uyển nhược du long nổi tiếng trong bài Lạc Thần phú của Tào Thực)

Đầu ngón tay bỗng run lên, hắn vừa liếc mắt đã nhận ra, vật này…… đúng là trân bảo trên đời hiếm có, "Lan Đình tập tự".

Vật này, trên đời chỉ duy người ấy có.

Lý Thế Dân đã sớm nghe nói Lý Kiến Thành dùng vật này dẫn dụ Vệ Huyền, thi kế ly gián với ba thế lực trong thành Trường An. Sau khi thành Trường An bị phá, bức họa này rơi vào tay Dương Hựu, anh lại đích thân đòi về.

Hẳn đây là vật anh vô cùng yêu thích.

Vậy mà hôm nay…… vật ấy lại vô thanh vô tức, lẳng lặng nằm trong tay mình.

Lý Thế Dân cúi đầu lặng lẽ nhìn xuống, chợt nhếch khóe môi, nở một nụ cười.

Có lẽ hết thảy cũng giống như bức họa này, mình rõ ràng đã nắm trong tay, mà nhất thời sơ suất lại chưa từng chú ý. Trái lại, còn thêm lo âu dư thừa.

— Đại ca, tâm ý của huynh, lại đúng như ta đã nghĩ?

— Nhưng đáp án là gì đã không còn quan trọng. Dù sự thật có phải là thế hay không, ta cũng đều tin.

Bất tri bất giác, đầu ngón tay của Lý Thế Dân đã từ từ dùng sức, nắm chặt mép rìa cuốn tranh chữ. Nhưng kế đó, qua cơn kinh giác, lại bất ngờ buông tay, chỉ sợ mình tạo ra một nếp nhăn dù là nhỏ nhất trên cuốn tranh này.

Sau đó, hắn ôm tâm tình ấm áp, cẩn thận cuốn kĩ cuộn tranh rồi đặt trở về trong hộp. Đúng lúc này, lại thấy trong hộp vẫn còn một tờ giấy thoạt nhìn không hề nổi bật.

Lý Thế Dân ngẩn người, nhón tay nhặt lên, đưa ra trước mắt, lại một lần nữa mỉm cười.

Trên đó chẳng qua chỉ ghi bốn chữ, nhưng đối với hắn lại nặng tựa ngàn cân.

"Thế Dân, khải hoàn."

26. Chương 25

Ngày đại quân xuất chinh, tuyết đọng trên mặt đất đã tan đi hết. Sắc trời hôm ấy trong veo mà lạnh lẽo, nhưng ánh nắng đã bắt đầu chiếu sáng rực rỡ. Lý Kiến Thành đi theo Lý Uyên, cùng với bách quan trong triều, theo lệ thường ra khỏi thành mười dặm tiễn đưa.

Lý Thế Dân vận giáp y khỏe khoắn, thần thái phấn chấn ngồi trên lưng ngựa. Uống xong bát rượu tiễn biệt, hắn đập bát, hào khí dâng ngút trời, sau đó quay sang chắp tay với mọi người: "Xin hãy đợi Thế Dân chiến thắng trở về!"

Vừa nói, ánh mắt cũng vừa liếc sang Lý Kiến Thành, không rõ là cố tình hay vô ý.

Lý Kiến Thành thản nhiên mỉm cười, sắc mặt không đổi. Cho đến khi thấy hắn dẫn đại quân xoay người đi xa, biến mất sau núi non trùng điệp mới thu ánh mắt, theo Lý Uyên trở về.

"Kiến Thành, lát nữa hãy đến tướng phủ (*) một chuyến." Lý Uyên một tay kéo cương ngựa, nhìn con đường trước mắt mà nói, "Mấy ngày nay vi phụ vẫn luôn cân nhắc, Thế Dân đã cầm binh đánh đông dẹp bắc, giờ cũng đến lúc con nên bắt tay vào xử lý chính sự."

(*) Tướng phủ tức phủ của Lý Uyên, do lúc này Lý Uyên đã tự phong là thừa tướng.

Lý Kiến Thành nghe vậy, trong lòng khẽ động, lập tức hiểu ra ngụ ý của Lý Uyên.

Do ban đầu đã giương cao lá cờ "tôn Tùy", nên người họ Lý dù đã chiếm được Trường An thì tạm thời vẫn phải tôn Dương Hựu lên ngôi đế. Nhưng thật ra trong lòng mỗi người đều hiểu rõ, Lý Uyên phế đi hoàng đế bù nhìn, đăng cơ đại vị chỉ là vấn đề thời gian.

Cái mà Lý Uyên cần, chẳng qua chỉ là một cơ hội.

Đến lúc đó, ông sẽ là hoàng đế Đại Đường, mà bản thân mình sẽ trở thành thái tử Đại Đường.

Ngày ấy cũng đã gần ngay trước mắt.

Nghĩ đoạn, trong lòng Lý Kiến Thành bỗng nổi lên sự hứng khởi, cảm giác này kì diệu thay lại có vài phần hiệu quả giống như tràng hoan ái cuồng dại hôm trước.

Anh đã ẩn thân lâu đến thế, cũng chỉ vì chờ đến ngày này. Ngôi thái tử lẫn hoàng đế đáng ra phải thuộc về mình, đến ngày hôm ấy, đã là vật trong tầm tay với.

Vị trí này, anh tuyệt đối không thể đánh mất thêm lần nữa.

Nghĩ đoạn, trên gương mặt Lý Kiến Thành chợt thoáng qua một nụ cười khó phát giác, chắp tay nói với Lý Uyên: "Mọi chuyện xin nghe theo phân phó của phụ thân."

*****

Ngày hôm sau, Lý Thế Dân đóng quân ở Phù Phong. Toàn quân bố trí ổn thỏa rồi, một mình hắn đi lên một mỏm đất cao gần đó, phóng mắt nhìn sang doanh địa nơi Tiết Nhân Quả đóng quân. Thừa biết đối phương tiếng là cầm ba mươi vạn quân, nhưng thực ra chỉ có không quá mười vạn. Huống chi hạng giặc cỏ chiêu nạp khắp nơi đó làm sao địch nổi đội quân tinh nhuệ huấn luyện thuần thục trong tay mình?

Trầm ngâm một lúc lâu, Lý Thế Dân liền triệu tập thiên tướng, thương thảo chuyện tác chiến. Lần này dù là công hay tư, hắn vẫn muốn tốc chiến tốc quyết.

Về công, xung quanh Trường An có vô số thế lực, hao phí quá nhiều thời gian vào bất kì thế lực nào cũng đều tạo cơ hội cho kẻ khác lợi dụng khoảng trống mà tấn công. Về tư…… chung quy là không muốn rời xa đại ca quá lâu.

Nhắm mắt vào, trong đầu lại nhớ đến những cuồng nhiệt khi xác thịt giao hòa, những dây dưa khuynh đảo mọi thứ. Lý Thế Dân hít sâu một hơi rồi chầm chậm thở ra, gắng sức bình ổn nhiệt độ lại dâng lên trong người.

Đại khái…… đã không thể thoát ra nữa rồi. Bất đắc dĩ mỉm cười, nghe thuộc hạ gọi mình vào trướng mới chống bội kiếm bên hông, xoay người rời đi.

Vào đêm, chân trời nổi cơn gió đông bắc lạnh thấu xương. Tuy đây là phương nam, nhưng mùa đông năm nay dường như cũng giá lạnh khác thường. Trong doanh Tiết Nhân Quả, vài tên thủ vệ ngồi vây quanh đống lửa xoa tay sưởi ấm, bỗng có người ngước mắt nhìn lên bầu trời, kinh ngạc hô: "Kia, kia là cái gì?"

Những người khác nhìn theo tiếng hô, chỉ thấy giữa màn đêm có mấy ngọn đèn chầm chậm bay tới từ phương bắc. Dần dần số lượng tăng lên, bay thành từng đám chi chít, gần như chiếu sáng nửa bầu trời.

Đợi ánh lửa bay đến gần hơn, bỗng nghe một người bất thình lình hoảng sợ ngã ngồi ra đất, chỉ vào mảng lửa lớn kia: "Lửa này màu xanh, xanh lục! Chẳng lẽ là ma trơi?!"

Lời vừa nói ra, ai nấy đều sợ hết hồn. Nhưng ngước mắt nhìn lên, chỉ thấy ánh lửa kia không những trôi lơ lửng giữa không trung, mà còn thật sự có màu xanh lục mờ mờ.

Mọi người kinh hãi, vội vàng báo cho Tiết Nhân Quả. Tiết Nhân Quả ra khỏi đại trướng, đưa mắt nhìn lên, nhưng quả thực hắn cũng chưa từng gặp vật gì giống thế. Hơn nữa nhìn kỹ lại thì thấy ánh huỳnh quang màu xanh lục kia…… đúng là có hơi quỷ dị.

"Tướng quân, biết, biết làm sao bây giờ?" Hắn nhất thời lúng túng đứng nguyên tại chỗ, mặc cho người khác gọi mấy câu cũng không đáp lời.

Tướng quân đã như thế, thuộc hạ lại càng thêm rối loạn. Không ít binh lính vừa ngẩng đầu nhìn thấy đám "ma trơi" chầm chậm trôi đến gần đã kêu cha gọi mẹ mà bước giật lùi về phía sau.

Đợi đến khi ánh lửa kia bay đến khoảng không phía trên đại doanh, xung quanh bất ngờ vang lên tiếng tên bay rào rào. Chỉ thấy tiếng tên bay vừa cất lên, đám lửa trên đầu liền đột ngột rơi xuống doanh địa như một cơn mưa lửa.

Đỉnh doanh trướng nháy mắt đã nổi lên ánh lửa ngút trời. Binh lính bên dưới thấy vậy, sợ "ma trơi" đuổi theo mình, lại càng hoảng sợ mà chạy trối chết.

Trong nháy mắt, quân doanh đại loạn. Bản thân Tiết Nhân Quả cũng sợ đến luống cuống tay chân.

Vào lúc đó, Lý Thế Dân đang nấp trong tối nhìn thấy cảnh này, khóe miệng không khỏi từ từ nhếch lên. Liếc mắt về phía sau, lập tức rút bội kiếm, cao giọng hô: "Xuất kích!"

Cùng lúc đó, giữa không trung cũng bốc lên một ngọn lửa hiệu. Trong nháy mắt, phục binh xung quanh tràn ra như thủy triều, chẳng mấy chốc đã vây đại doanh của Tiết Nhân Quả vào giữa.

Lý Thế Dân vung kiếm xông lên đầu tiên, kì thực vào lúc phát ra hiệu lệnh kia, trong lòng hắn đã biết: Trận này tất thắng.

*****

Sau trận chiến, Tiết Nhân Quả dẫn quân chạy tán loạn, Lý Thế Dân cũng không truy kích, chỉ đưa ba ngàn hàng binh khải hoàn về triều, tính ra mất tổng cộng hơn mười ngày. Đại thắng đến quá nhanh khiến trong triều từ trên xuống dưới đâu đâu cũng ngập tràn tiếng ca ngợi.

Mà Lý Thế Dân vừa về phủ đã vội vàng thay quần áo, sang thăm Lý Kiến Thành. Nhưng Lý Kiến Thành lại không có trong phủ, theo lời hạ nhân thì anh đang ở tướng phủ. Lý Thế Dân đành đi theo chỉ dẫn, quả nhiên thấy Lý Kiến Thành đang thương thảo chính sự cùng Lý Uyên trong tướng phủ.

Thấy Lý Thế Dân, Lý Uyên cười nói: "Thế Dân đã trở về."

Lý Thế Dân chắp tay đáp: "Vừa về đến nơi, con không dám trì hoãn, vội vàng đến bái kiến phụ thân ngay." *=))* Dừng một chút lại nhìn sang Lý Kiến Thành, cố ý tỏ vẻ kinh ngạc, "Không ngờ lại gặp đại ca ở đây."

Lý Kiến Thành khẽ gật đầu với hắn, đáy mắt ẩn chứa ý cười.

Lý Uyên ra hiệu cho hắn ngồi, cười nói: "Vi phụ nghe nói con chỉ một trận đã đánh bại Tiết Nhân Quả, vừa rồi còn bàn luận với Kiến Thành về 'kế ma trơi' của con."

"Dùng đèn Khổng Minh (1) hỏa thiêu đại doanh……" Lý Kiến Thành cười hết sức ôn hòa, tiếp lời ông, "Kế này của Thế Dân quả nhiên là gieo ít gặt nhiều."

Lý Thế Dân nhìn anh, ngẩn ngơ một lúc mới hoàn hồn, khiêm tốn đáp: "Chẳng qua chỉ dùng giấy màu, làm trăm ngọn đèn Khổng Minh. Nếu không phải thủ hạ của Tiết Nhân Quả toàn là hạng giặc cỏ ngu dốt, chỉ e cũng không thể lừa dối trót lọt. Quả thực là…… không che nổi mắt đại ca."

Lý Kiến Thành cười nói: "Hành quân dùng kế cũng giống như tùy bệnh hốt thuốc. Thế Dân có thể dùng kế lạ này, trước mặt phụ thân và đại ca hà tất phải quá khiêm tốn."

Lý Thế Dân nghe vậy cũng mỉm cười, thấy hai người nói vài câu rồi lại tiếp tục thương thảo sách lược trị quốc. Không tiện quấy rầy, hắn liền tìm cớ lui ra, thầm nghĩ sau này lại đến tìm đại ca cũng chưa muộn.

*****

Trở về phủ ngủ một giấc đến tận hoàng hôn, ăn xong bữa tối, khoan thai bước vào viện giải sầu, chợt nghe hạ nhân nói có Lý Tĩnh tướng quân cầu kiến.

Lý Tĩnh là một viên mãnh tướng dưới trướng Lý Thế Dân, trong trận đánh chiếm thành Trường An đã lập công lớn, cho nên trước giờ có thể coi là tâm phúc của Lý Thế Dân. Thấy hắn cầu kiến, Lý Thế Dân bèn gật đầu, ra hiệu để cho hắn vào. Nhưng đến khi Lý Tĩnh bước vào hậu viện, lại thấy hắn mang theo một người.

"Đại tướng quân," Lý Tĩnh chắp tay với hắn, liếc nhìn cái người trông giống tiểu binh đứng bên cạnh, nét mặt thấp thoáng vẻ do dự, "Có chuyện này…… mạt tướng khó phân thật giả nên không dám để lộ, đành đến báo cho tướng quân biết trước."

"Chuyện gì?" Lý Thế Dân nhướn mày hỏi, "Lý tướng quân cứ nói đừng ngại."

"Đây là một hàng binh trong doanh Tiết Nhân Quả," Lý Tĩnh ra hiệu cho tiểu binh bên cạnh đứng dậy, nói, "Ngươi nhắc lại cho Đại tướng quân nghe những lời ngươi đã nói với ta, không cần lo lắng."

"Dạ, dạ." Tiểu binh kia run cầm cập, chần chừ hồi lâu, cuối cùng mới mở miệng nói, "Hôm nay tiểu nhân gặp Vương gia Đột Quyết trong doanh."

"Ngươi nói gì?!" Lý Thế Dân kinh hãi, vỗ án đứng bật dậy.

Tiểu binh bị dọa ngã ngồi ra đất, lại nhanh chóng quỳ xuống, giọng nói run lẩy bẩy: "Tiểu, tiểu nhân không dám dối gạt ngài!"

Lý Thế Dân thoáng bình ổn thần sắc, lại ngồi xuống đôn đá phía sau, bảo gã: "Ngươi nói rõ hơn đi."

Tiểu binh kia kể: "Tiểu nhân là người ở Mã Ấp, hơn mười tuổi tòng quân dưới trướng Lưu Vũ Chu, qua mấy lần đổi chủ mới đi theo Tiết Nhân Quả. Lưu Vũ Chu thường qua lại với người Đột Quyết, cho nên diện mạo của Vương gia Đột Quyết tiểu nhân còn nhớ rất rõ. Hôm nay ở trong doanh, tiểu nhân đã gặp tam đệ của Thủy Tất Khả hãn…… Vương gia Đốt Bật."

Lý Thế Dân nghe đến đây thì không khỏi trầm ngâm, thật ra thấy tiểu binh này bản tính nhát gan, hắn đoán chừng gã cũng không dám bịa chuyện hoang đường, cho nên trong lòng đã nhanh chóng suy tính. Sau phút thất kinh, mặt hắn không đổi sắc, chỉ bình tĩnh hỏi: "Ngươi nói kẻ nào?"

Tiểu binh kia không dám đáp lời. Lý Tĩnh liếc hắn một cái, thở dài nói: "Thưa Đại tướng quân, người hắn muốn nói…… chính là trụ quốc Khang Sao Lợi. Hôm nay trụ quốc đi qua quân doanh, hẳn là đã bị hắn trông thấy, cho nên mới nói vậy."

Nghe được đáp án này, Lý Thế Dân cũng không hề kinh ngạc. Hắn im lặng trong giây lát, cuối cùng chỉ bình thản nói với tiểu binh: "Việc này không được tiết lộ ra ngoài, nếu để người thứ tư biết chuyện thì đầu ngươi sẽ lìa khỏi cổ."

Bốn chữ cuối cùng nói ra hết sức nhẹ nhàng, lại rõ ràng không cho phép nửa phần trái ý. Tiểu binh kia nghe vậy liền phát run, vội vàng phủ phục xuống đất, dập đầu vâng dạ.

Đợi tiểu binh đi rồi, Lý Thế Dân chống cằm ngồi bên bàn đá, lẳng lặng nhìn chén trà trên bàn, nét mặt cực kì nghiêm túc. Lý Tĩnh vẫn đứng một bên, ở không được, lui cũng chẳng xong, đợi một lúc lâu, cuối cùng nhịn hết nổi mới mở lời ướm hỏi: "Theo ý Đại tướng quân, việc này phải xử lý ra sao mới được?"

Lý Thế Dân thu ánh mắt vẫn đang dán vào mặt bàn, chuyển sang nhìn hắn: "Chuyện này liên lụy rất sâu, lời của một tiểu binh tuy không thể bỏ qua, nhưng cũng không thể tin hết. Ngươi hãy âm thầm điều tra giúp ta, nếu có kết quả thì mau báo lại."

"Dạ." Lý Tĩnh lĩnh mệnh, lập tức lui xuống.

Lý Tĩnh rời đi rồi, Lý Thế Dân ngồi một mình trong viện, đưa tay chầm chậm nâng chén trà trên bàn. Nhìn đăm đăm vào mấy chiếc lá khô lẻ loi đầu cành, những hồi ức trong đầu lại thi nhau ùa về.

Trụ quốc vừa mới đến, đã qua lại thân thiết với đại ca;

Khi đại ca trúng kế của Khuất Đột Thông, trọng thương phải rút vào trong núi, là trụ quốc đi trước mình một bước, cứu người ra;

Vào cái đêm mình không kiềm chế nổi mà đi tìm đại ca, từng tận mắt thấy cảnh hai người ôm nhau;

Trước ngày công chiếm Trường An, khi đại ca bày mưu dẫn dụ Vệ Huyền ra khỏi thành, là trụ quốc mang binh đến tiếp ứng;

Khi mình lao vào biển lửa cứu đại ca thoát vây, là trụ quốc liều mạng thay cả hai cản truy binh;

Khi đại ca mang theo mình đến thăm trụ quốc, lại bảo mình về trước rồi ở lại nói chuyện riêng với gã;

……

Lần theo hồi ức, không nơi nào có Lý Kiến Thành mà không thấy mặt trụ quốc. Đột nhiên Lý Thế Dân lại nhớ đến những lời Lưu Văn Tĩnh từng nói.

"Ngày đó thế tử đơn thương độc mã tới Đột Quyết cầu hòa, giờ lại được trụ quốc Đột Quyết sang giúp……"

"Đột Quyết muốn dẫn đại quân xâm phạm Thái Nguyên, lại chỉ vì một mình thế tử mà đồng ý kết minh, ngươi cho lại là vì sao?"

Trong chốc lát, rất nhiều chi tiết vụn vặt nháy mắt đã ghép lại với nhau, đáp án đã hiển hiện trong lòng, thấu suốt như gương.

Đúng lúc này, chợt nghe một tiếng vỡ thanh thúy trong tay, không ngờ chén sứ kia đã bị mình bóp nát.

Nước trà đã nguội xối vào lòng bàn tay, đột ngột rửa đi vết máu do mảnh sứ cắt vào. Dưới cơn gió lạnh, bàn tay hắn rét buốt thấu xương. Lý Thế Dân buông tay, mặc cho những mảnh sứ vỡ rướm máu rơi tán loạn xuống đất.

Sau đó, hắn chậm rãi siết chặt nắm đấm, bật ra tiếng cười lạnh.

— Nếu ngươi không phải Vương gia Đột Quyết, còn ai có thể tham dự vào việc kết minh, dùng lời một người mà lay chuyển cả thế cục?

— Nếu ngươi quả đúng là Vương gia Đột Quyết, một khi đã có gan che giấu thân phận ẩn nấp trong quân lâu như thế, ta đây nhất định sẽ khiến ngươi có đi mà chẳng có về.

*****

Nửa đêm, Lý Tĩnh lại đến. Lý Thế Dân nghe hắn nói xong chỉ gật đầu, bình thản đáp: "Ta hiểu rồi, cho ngươi lui."

Sau khi Lý Tĩnh cáo lui, Lý Thế Dân vẫn ngồi trong viện một lúc lâu, rồi đột ngột vén áo đứng dậy, một mình xuất phủ.

Vào buổi đêm, phủ của Lý Kiến Thành trở nên thanh lãnh lạ thường. Cho hạ nhân lui hết rồi, trong phủ lại càng thêm tĩnh mịch trống vắng, chỉ nghe tiếng gió thổi lao xao qua cành lá. Ánh đèn vàng ấm áp bên cửa sổ, trong đêm tối trở nên rõ nét hơn bao giờ hết.

Lý Thế Dân chần chừ đứng trước cửa một lúc, cuối cùng đẩy cửa bước vào.

Đằng sau cánh cửa, Lý Kiến Thành vẫn ngồi bên bàn đọc sách như xưa, thần sắc an tĩnh, nghe tiếng động mới ngẩng đầu lên nhìn. Thấy đó là Lý Thế Dân cũng không ngạc nhiên, chỉ bình thản cười nói: "Thế Dân đến à."

Lý Thế Dân lẳng lặng nhìn Lý Kiến Thành, không nói một lời, chỉ tiến vài bước đến trước mặt đối phương, rũ mắt nhìn anh.

Cảm thấy người đối diện hình như có điều muốn nói, Lý Kiến Thành chậm rãi thu lại ý cười, lẳng lặng nhìn vào mắt hắn, chờ hắn mở lời.

Ánh mắt của Lý Thế Dân từ từ quét qua gương mặt đại ca mình, từ mi tâm trượt xuống khóe mắt, qua sống mũi, sang hai gò má…… cuối cùng dừng lại trên môi.

Sau đó hắn chợt cúi người, hung hăng cắn lên.

Nụ hôn bất ngờ này khiến Lý Kiến Thành ngẩn người, nhưng rốt cuộc cũng không đẩy hắn ra. Anh chỉ từ từ khép mắt, mặc cho đối phương siết chặt lấy hai vai mình, miệng lưỡi tùy ý tiến xuất. Bá đạo xâm lấn, chiếm đoạt, khuấy đảo cho hơi thở của hai người đồng thời trở nên hỗn loạn.

Không hưởng ứng, cũng không chối từ.

Lý Thế Dân say sưa hôn người trong lòng, hôn đến gần nghẹt thở mới gắng sức kiềm chế cảm xúc trong lòng, miễn cưỡng tách ra khỏi anh.

Lời tác giả: Bước lột xác thứ hai của nhị ngốc đã bắt đầu ~ đại ca ngươi phải làm sao đây ~o(*)

---

(1) Đèn Khổng Minh: Chính là đèn trời với đặc điểm bên trên kín miệng dùng nguyên lý giảm khối lượng riêng của không khí nóng để đẩy đèn bay lên cao. Tương truyền đèn do Gia Cát Lượng chế ra, cho nên gọi là Khổng Minh đăng.

27. Chương 26

Lý Kiến Thành khép hờ hai mắt, hàng mi dài rủ xuống, hơi rung rung theo nhịp thở dốc. Lý Thế Dân nhìn anh, ép mình thu ánh mắt lại. Hôm nay hắn đến đây vì lý do khác, nếu cứ tiếp tục như thế, chỉ e…… sẽ không thể vãn hồi.

"Thế Dân, ngươi có chuyện gì muốn nói?" Trong giây lát, Lý Kiến Thành đã bình ổn hơi thở, đưa mắt nhìn hắn, gương mặt lại trở về với vẻ bình tĩnh.

Lý Thế Dân lẳng lặng hít sâu một hơi, bước sang bên kia bàn, đến khi ngồi xuống đã đổi thành tư thái vân đạm phong khinh. Hắn đưa mắt nhìn sang Lý Kiến Thành, chậm rãi hỏi: "Thế Dân nghe nói trụ quốc Khang Sao Lợi vài bữa nữa phải trở về Đột Quyết, chuyện này có thực hay không?"

"Trước khi công chiếm Trường An, gã đã có dự định này." Ánh mắt của Lý Kiến Thành không hề dao động, nghe vậy liền đáp, "Nhưng vì ngại vết thương mà không thể không lần lữa."

Lý Thế Dân gật đầu, ánh mắt vẫn dán vào mặt anh, không muốn bỏ qua một chút biến đổi nào. Nhưng dưới ánh nến lay động, vẻ mặt Lý Kiến Thành vẫn mang theo vài phần ý cười như thường lệ, rõ ràng là một chiếc mặt nạ quá mức hoàn mỹ khiến người ta không tài nào tìm ra sơ hở.

Rũ mắt, bất đắc dĩ mỉm cười, một lúc sau Lý Thế Dân rốt cuộc cũng mở miệng hỏi: "Đại ca, hãy cho ta biết huynh và trụ quốc Khang Sao Lợi trước kia phải chăng từng có giao tình?" Hắn nhìn anh, trong mắt không hề che giấu vẻ chân thành và chờ mong tha thiết.

Thực chất lần này hắn đến đây, rốt cuộc cũng chỉ vì một câu nói thật của Lý Kiến Thành mà thôi. Hắn biết khi mình hỏi vậy, đối phương chắc chắn đã phát giác ra điều gì; nhưng hắn cũng biết nếu như đối phương thẳng thắn bộc bạch tất cả với mình, biết đâu hắn sẽ từ bỏ dự định ban đầu.

Như vậy chí ít cũng đủ nói lên rằng đại ca tin tưởng mình, nguyện ý bộc bạch suy nghĩ trong lòng cho mình biết.

Nhưng Lý Kiến Thành nghe thế chỉ cười khẽ, hỏi ngược lại: "Thế Dân hỏi vậy làm chi?"

Lý Thế Dân ngập ngừng một chút, cuối cùng hỏi tiếp: "Nếu không phải thế, tại sao mỗi lần đại ca gặp nạn, Khang Sao Lợi đều ra tay cứu giúp?"

Lời này vừa nói ra, tầng sa mỏng ngăn cách giữa hai người nháy mắt đã bị vén lên. Nhưng Lý Kiến Thành trái lại còn cười tươi thêm mấy phần, thản nhiên đáp: "Thế Dân bắt đầu so đo chuyện này từ bao giờ vậy? Đột Quyết có minh ước với ta, một bên gặp nạn, bên kia làm sao có thể khoanh tay đứng nhìn?"

Chỉ một câu bâng quơ, đã kéo tầng sa kia che phủ như cũ. Mà lời này, lại chẳng khác gì những lời trụ quốc đã nói ngày hôm ấy.

Lý Thế Dân nghe vậy, ***g ngực bỗng dưng uất nghẹn, nhưng rồi cũng cố nén xuống, miễn cưỡng mỉm cười: "Nếu đại ca đã nói vậy thì có lẽ huynh giao hảo với gã chỉ là tận cái nghĩa của kẻ làm chủ thôi, Thế Dân nghĩ nhiều rồi." Dứt lời liền đứng dậy cáo từ, "Cũng muộn rồi, Thế Dân không quấy rầy đại ca nghỉ ngơi nữa."

Nói rồi đi thêm vài bước lại xoay người, lẳng lặng nhìn anh, chậm rãi nói: "Đại ca, thật ra điều Thế Dân mong muốn cũng không nhiều."

Lý Kiến Thành nhìn thẳng vào hắn, ý cười trên mặt cũng dần dần nhạt đi. Anh nói rành rọt từng chữ: "Thế Dân, chớ để việc riêng phá hỏng đại cục."

Nhưng Lý Thế Dân nghe vậy chỉ cười mà không đáp, xoay người bước đi.

Lý Kiến Thành thấy hắn đóng cửa trở ra, thầm biết hôm nay đối phương đến đây thử mình cũng không phải ngờ vực vô căn cứ, tám chín phần mười…… là nghe được phong thanh. Nghĩ đoạn anh lập tức đứng dậy, cầm áo hồ cừu khoác lên người rồi bước ra cửa.

Nhưng đi đến cửa rồi, anh đột ngột dừng lại. Trầm mặc giây lát, cuối cùng trở lại thư án, cầm bút viết vội lên giấy vài chữ. Kế đó anh gọi một hạ nhân đến dặn: "Lập tức đưa thư này cho trụ quốc, không thể trì hoãn một giây."

*****

Khi ấy Đốt Bật đang ở trong phòng sửa soạn hành trang. Vô tình ngước mắt lên, chợt thấy vầng trăng treo ngoài cửa sổ, không khỏi buông hết đồ đạc trong tay, khoác ngoại bào đẩy cửa bước ra.

Trong viện không một bóng người, yên tĩnh khác thường. Đốt Bật ngồi xuống đôn đá, ngẩng mặt nhìn lên, chỉ cảm thấy trăng đêm nay sáng quá, chiếu tỏ đêm đen tựa ban ngày.

Còn nhớ hồi ở tái ngoại, giữa muôn dặm hoang mạc ngút ngàn không một bóng nhà cửa, chỉ cảm thấy ánh trăng kia sao quá đỗi thê lương. Nhưng đến trung nguyên rồi, mới phát hiện vầng trăng ấy khi thấp thoáng sau cành lá sum suê cũng có thể nhu hòa đến thế, say lòng người đến thế.

Cùng là một vầng trăng sáng mà khi mờ khi tỏ, lúc tròn lúc khuyết, biến ảo khó lường khiến người ta không thể xuyên thấu.

Trăng cũng vậy, người cũng thế.

Nghĩ đến đây, Đốt Bật không khỏi rũ mắt cười nhẹ.

— Kiến Thành, không biết lần này ly biệt, ngày sau hai ta có còn gặp lại?

Đúng lúc này, bên tai truyền đến tiếng bước chân dồn dập. Đốt Bật nhìn theo tiếng động, chỉ thấy một người trông giống hạ nhân vội vàng đi đến trước mặt mình, thi lễ rồi nói: "Thế tử phái tiểu nhân đến đưa một phong thư."

Rõ ràng không xa nhau lắm, lại liên lạc bằng cách này. Trong lòng Đốt Bật sinh nghi, đưa tay nhận lấy lá thư mỏng manh kia. Mở ra đọc, chữ trên thư viết tháu, lại tăng thêm mấy phần phiêu dật.

Chẳng qua chỉ là bốn chữ.

"Đêm nay đi gấp."

Đốt Bật căng thẳng, liền bảo hạ nhân kia: "Về chuyển lời cho thế tử, việc này ta đã hiểu."

Đợi hạ nhân kia gấp gáp rời đi, Đốt Bật mới đứng dậy, trở về phòng. Thu thập qua loa vài bộ quần áo, gã xách trường đao, bước thẳng ra cửa.

Xoay người lên ngựa, phóng một mạch đến cổng thành.

Nhờ thân phận trụ quốc, xưa nay gã vẫn tự do ra vào thành. Cho nên đêm nay muốn xuất thành, thủ vệ cũng không dám ngăn trở.

Rời thành, lại cho ngựa đi nước kiệu.

Vùng ngoại thành hoang dã yên ắng như tờ, chỉ có vầng trăng treo lơ lửng trên đầu là dõi theo từng bước chân gã.

Lại ngẩng đầu lên, lần này gã chỉ mỉm cười tự giễu.

Chỉ tiếc, không kịp chia ly.

Nhưng đợi cho đến khi gã thu ánh mắt, nhìn về con đường phía trước, lại bất ngờ nhìn thấy một bóng người.

Bóng người kia ngồi trên lưng ngựa, tay cầm một thanh trường kiếm, không cần nhìn rõ mặt cũng biết là ai.

Đốt Bật cúi đầu thở dài một tiếng, dừng cương tại chỗ, lẳng lặng nhìn cái bóng kia chầm chậm tới gần, ánh trăng cũng dần dần chiếu tỏ gương mặt hắn.

Dù trong thư của Lý Kiến Thành chỉ có bốn chữ, nhưng vừa thấy nó, Đốt Bật cũng đã ngầm hiểu: vội vàng như thế, chỉ e thân phận mình đã bại lộ.

"Nhị công tử." Đốt Bật lắc đầu, giọng nói vẫn hết sức bình tĩnh, "Không ngờ người không muốn để ta đi lại là nhị công tử."

Lý Thế Dân từ từ thúc ngựa đến gần, đường nét ngũ quan hiển hiện trong bóng đêm nhưng sắc mặt đã có phần mơ hồ. Hắn cười lạnh một tiếng, nói: "Trụ quốc Khang Sao Lợi muốn đi, Thế Dân lý gì lại ngăn trở. Có điều…… nếu kẻ muốn đi là Vương gia Đốt Bật, chỉ e Thế Dân sẽ không thể khoanh tay đứng nhìn."

Đốt Bật cười gượng, thở dài: "Đâu có gì khác?"

"Đương nhiên có." Lúc này Lý Thế Dân chẳng qua chỉ cách gã một cánh tay, hắn kéo cương cho ngựa dừng lại, hỏi, "Trụ quốc Khang Sao Lợi ở lại trong quân ta là vì minh ước; nhưng không biết vương gia Đốt Bật mượn thân phận này lưu lại đây là vì lẽ gì?"

Đốt Bật thở dài: "Trong lòng nhị công tử đã thấu suốt, hà tất phải hỏi lại?"

Lý Thế Dân cười lạnh nói: "Suy nghĩ trong lòng Thế Dân, Vương gia làm sao biết được? Sao không nói rõ ra?"

Thấy hắn ra sức bức bách, Đốt Bật trầm ngâm giây lát, cuối cùng nhìn hắn, nói rành mạch từng chữ: "Nếu ta nói 'là vì Kiến Thành' thì sao?"

Nghe gã không dùng "thế tử", lại chỉ gọi "Kiến Thành", Lý Thế Dân tức khắc nổi giận, vung tay đâm ra một kiếm.

Đốt Bật kéo cương nghiêng người, vất vả né tránh, nhưng vết thương cũ bên hông không chịu nổi cử động quá mạnh, đau đến lịm người.

"Giờ này ta không thắng được ngươi." Hơi nghiêng người, gã nhìn đôi mắt ngập tràn lửa giận của Lý Thế Dân, thần sắc lại bình thản khác thường.

"Bên hông ngươi có thương tích, trên vai ta cũng không khác gì," Lý Thế Dân lạnh lùng hỏi ngược lại, "Làm sao không thắng được? Hay là ngươi không muốn phân cao thấp với ta?"

"Vết thương của nhị công tử nằm trên vai trái, tay phải vẫn có thể dùng kiếm; ta lại bị thương bên bụng phải, đụng nhẹ vết thương cũng vỡ miệng." Đốt Bật chỉ nhắc lại sự thật, dừng một chút rồi thở dài, "Thật ra không phải ta không muốn phân cao thấp với nhị công tử, chỉ là không muốn…… vì lý do này mà thôi."

Gã càng tỏ ra bình tĩnh, trong lòng Lý Thế Dân càng thêm căm hận.

"Lúc này……" Lại chém ra một kiếm nữa, hô lớn, "Chỉ e ngươi cũng không làm chủ được!"

Chỉ thấy hàn quang lóe lên, nháy mắt sau, trường kiếm trong tay hắn đã xẹt qua trước ngực Đốt Bật. Máu tức khắn trào ra, nhuốm đỏ thân kiếm.

Đốt Bật bưng miệng vết thương, chầm chậm ngã gục trên ngựa. Cũng may năm ngón tay gã vẫn còn giữ chặt dây cương, cho nên mới không ngã sấp xuống đất.

Từ đầu đến cuối gã không hề rút đao, điều này quả thực có hơi vượt quá dự liệu của Lý Thế Dân, lại không biết là do sức lực cạn kiệt hay là vì vốn đã xem thường. Lý Thế Dân vẫn cười lạnh, nhanh chóng thúc ngựa lùi lại vài bước, kế đó sau lưng hắn xuất hiện khoảng mười thị vệ.

"Mang về." Lý Thế Dân lạnh lùng phân phó, sau đó thúc ngựa đi qua bên người Đốt Bật.

Đốt Bật mỉm cười tự giễu, gắng sức ngẩng đầu, nói với Lý Thế Dân bằng giọng khàn khàn: "Nhị công tử…… Quả nhiên là tàn nhẫn."

Lý Thế Dân hơi ngẩn người, lại làm như không nghe thấy, chầm chậm rời đi.

*****

Ngày kế, tin trụ quốc Khang Sao Lợi vốn là Vương gia Đốt Bật vừa truyền ra, tức thì dấy lên sóng gió trong triều.

Lý Uyên triệu tập mọi người bàn luận chuyện này, nghe Lý Thế Dân báo lại chuyện đêm qua, ông trầm ngâm một lát rồi hỏi bên dưới: "Các vị xem việc này nên xử lý thế nào cho phải?"

"Phụ thân!" Lý Thế Dân nghe vậy lại chắp tay lần nữa, tiến lên một bước nói,"Đột Quyết bản tính man rợ tham lam, liền mấy năm xâm phạm biên cảnh. Trước đây kết minh với chúng, thật ra chỉ là hành động

bất đắc dĩ để đảm bảo cho chuyến xuôi nam đó thôi. Nay chúng ta đã chiếm cứ Quan Trung, thành Thái Nguyên lại có Nguyên Cát trấn thủ, họ Lý đã vươn xa hơn trước rất nhiều, hà tất phải để đám người Hồ đó vướng víu chân tay? Cứ mãi khom lưng uốn gối, hàng năm cống nạp cho chúng, chẳng thà giam em trai Thủy Tất Khả hãn lại trong kinh thành, vậy cũng đủ khiến hắn cả đời không dám manh động."

Lời vừa nói ra, mấy viên đại tướng dưới trướng hắn đã nhao nhao phụ họa, tỏ ý nếu Đột Quyết dám cả gan xâm phạm thì nhất định sẽ khiến chúng một đi không trở về.

Lý Uyên nghe vậy chỉ trầm ngâm không nói. Ngẩng đầu nhìn những người còn lại, ai nấy đều im phăng phắc.

Lý Thế Dân đứng giữa phòng, ánh mắt lẳng lặng đảo qua chỗ Lý Kiến Thành, hiển nhiên đang chờ anh phản ứng. Nhưng đối phương vẫn cứ ngồi ngay ngắn, không mảy may tỏ ý muốn mở lời.

"Vương gia, thần nghĩ lời nhị công tử nói dù không sai, nhưng giờ vẫn chưa phải lúc chúng ta làm căng với Đột Quyết." Bùi Tịch giỏi nhất là nhìn mặt lựa lời, thấy cục diện rơi vào bế tắc liền bước ra, chậm rãi nói, "Đại quân ta dù đã chiếm cứ Trường An, nhưng chưa cần nói đến Dương Quảng vẫn xưng đế ở Lạc Dương thì đất Quan Trung này quần hùng đua nhau nổi lên, chúng ta cũng chưa được yên ổn. Nếu ta giữ trụ quốc ở kinh thành, kích động Đột Quyết xâm phạm, đến lúc đó nếu chúng cấu kết với các thế lực khác ở Quan Trung, chỉ e ta thế đơn lực mỏng, thắng lợi cũng không nắm chắc mười phần."

Lời lẽ của ông ta hết sức nhẹ nhàng, nhưng cũng cực kỳ thuyết phục. Lý Uyên nghe vậy chầm chậm gật đầu, hiển nhiên là có cùng suy nghĩ. Dừng một chốc, lại quay sang trưởng tử mà hỏi: "Kiến Thành, sao con không nói gì?"

Lý Thế Dân lúc này đã về chỗ, nghe vậy liền quay đầu, hai mắt dán chặt vào đối phương như hai bó đuốc. Đã biết lần này đại ca nhất định sẽ nói giúp cho Đốt Bật, nhưng cứ nghĩ đến đây trong lòng lại liên tiếp nổi lên từng cơn uất ức.

Chỉ thấy Lý Kiến Thành đứng dậy bước ra giữa phòng, ngập ngừng một chút rồi nói: "Kiến Thành nghĩ lời của Thế Dân lẫn Bùi đại nhân đều có lý lẽ riêng, việc này…… xin phụ thân hãy định đoạt." Dứt lời vái lạy rồi trở về chỗ ngồi, hoàn toàn không để ý đến ánh mắt kinh ngạc của một người.

Lý Thế Dân giật mình, không thể hiểu nổi vì sao từ đầu đến cuối mình vẫn không tài nào nhìn thấu tâm tư của Lý Kiến Thành.

Ngày ấy khi môi lưỡi dây dưa, cứ nghĩ anh sẽ chống cự, ai ngờ anh lại đồng ý; hôm nay giữa phòng nghị sự, cứ nghĩ anh sẽ ra sức phản đối giam giữ Đốt Bật, anh lại chỉ khoanh tay ngồi nhìn.

— Đại ca, trong lòng huynh rốt cuộc suy tính điều gì?

Hắn quay sang nhìn Lý Kiến Thành không chút e dè, mà đối phương vẫn giữ vẻ mặt thản nhiên, từ đầu chí cuối không hề liếc qua hắn lấy một cái.

Buổi thương nghị hôm đó giằng co nửa ngày trời, những võ tướng theo phe Lý Thế Dân ra sức ủng hộ giữ Đốt Bật làm con tin, chống đối Hung Nô; Bùi Tịch dẫn đầu những quan viên cao tuổi, đều cho rằng thời cơ chưa tới. Thế tử Lý Kiến Thành không bày tỏ thái độ, Lý Uyên lại lưỡng lự chưa quyết.

Nói tới nói lui cuối cùng vẫn không có kết quả, Lý Uyên thấy thế đành phải khoát tay nói: "Việc này…… để hôm sau bàn tiếp."

Tàn cuộc rồi, Lý Kiến Thành cũng đứng dậy rời đi. Lý Thế Dân vội vàng rảo bước đuổi theo anh, cầm lấy tay anh từ phía sau, cách lần vải áo, gắt gao giữ chặt. Lý Kiến Thành không hề né tránh, nhưng bước chân cũng không ngơi nghỉ một giây.

Lý Thế Dân không cam lòng, đuổi theo anh, nhìn thẳng vào anh mà hỏi: "Lẽ nào đại ca muốn nổi giận với ta vì gã người Hồ kia?"

Lý Kiến Thành dừng bước, liếc xéo hắn một cái, trong mắt là một thứ thần sắc không thể nói rõ. Anh trầm ngâm giây lát rồi mở lời: "Thế Dân, ngươi bắt giữ Đốt Bật, thật sự…… chỉ vì muốn kiếm cớ cắt đứt quan hệ với Đột Quyết?"

"Không." Lý Thế Dân lẳng lặng nhìn vào mắt anh, hồi lâu mới chậm rãi nói, "Nguyên nhân thật sự, đại ca nhất định đã biết."

Lý Kiến Thành nghe vậy chỉ cười khẽ một tiếng, giống như mỉa mai, lại tựa như cười nhạt. Anh nhẹ nhàng tránh ra, gạt bay cánh tay hắn, hỏi: "Thế Dân, ngươi có còn nhớ những lời ta đã nói với ngươi đêm qua không?"

Lý Thế Dân chăm chú nhìn anh, chầm chậm gật đầu.

"Không," Lý Kiến Thành khẽ nhắm mắt, lắc đầu nói, "Ngươi đã vì chuyện riêng mà phá hỏng đại cục."

Lời này nói ra hết sức bình thản, dường như không hề giận dữ. Nhưng Lý Kiến Thành nói xong câu này cũng không đứng lại nữa, cứ thế xoay người sải bước rời đi.

Lý Thế Dân đứng ngây ra tại chỗ, nhìn bóng anh càng đi lại càng xa, chỉ cảm thấy trong tay trong lòng đều đột ngột trống rỗng.

Cúi đầu nhìn vào lòng bàn tay mình, rồi bỗng dưng ra sức nắm lại thành quyền.

— Đại ca, Thế Dân quả thực đã sai rồi ư?

— Không, nếu giam giữ Đốt Bật thật sự khiến huynh bực bội đến thế… Vậy thì Thế Dân tuyệt đối không sai.

28. Chương 27

Đốt Bật chán nản ngồi bệt xuống đất, dựa lưng vào vách tường, ngẩng đầu nhìn lên vầng trăng sáng treo lơ lửng trước cửa sổ.

Gian phòng tối om om, chỉ có ánh trăng lọt vào từ cửa sổ, chiếu ra một mảng sáng trắng mờ trong phòng.

Vẫn là vầng trăng ấy, vẫn là gian phòng mình ở trước đây, chẳng qua tiếng bước chân đi đi về về ngoài cửa lại nói rõ hoàn cảnh lúc này đã khác hoàn toàn.

Lúc mới tới, thủ vệ đứng đầu đã đưa một người trông giống thầy thuốc đến. Người này giúp gã băng bó qua loa miệng vết thương, bôi ít thuốc rồi lại vội vã rời đi.

Sau đó, không còn ai đến nữa.

Đốt Bật thở dài một tiếng, đưa tay ấn lên miệng vết thương vẫn còn âm ỷ đau trên ngực. Lý Thế Dân ra tay cũng không quá nặng, bằng không giờ này mình làm sao còn giữ được mạng sống?

Thật ra đâu phải gã không biết, đối phương thủ hạ lưu tình, tám chín phần mười là vì muốn lấy thân phận của mình làm lợi thế để kiềm chế Đột Quyết.

Đáng lẽ mình nên hiểu ra từ sớm, dù là che giấu thân phận, rốt cuộc cũng có một ngày bại lộ. Chỉ trách mình lấy vết thương này làm cớ, lần lữa ngày này qua ngày khác, không muốn cũng không đành lòng rời đi.

Một nước đi sơ suất, cuối cùng dẫn đến thua cả ván cờ.

Nhưng không hiểu vì sao, trong lòng Đốt Bật chỉ có tiếc nuối mà không hề cảm thấy hối hận.

Nhờ cơ duyên xảo hợp nhất thời, gã mượn thân phận trụ quốc lưu lại đây nửa năm. Trong nửa năm ấy gã không hề hối hận một khắc nào, dẫu biết cuối cùng vẫn không chiếm được. Mà có lẽ chính vì đã biết sẽ không chiếm được, mới đặc biệt mê luyến từng giờ từng khắc trải qua nơi đây.

Thấy hơi khát nước, Đốt Bật chống tay xuống đất muốn đứng lên. Nhưng chỉ hơi dùng lực chút xíu, nơi thắt lưng đã bị kéo giãn, đau đến tê liệt. Thử vài lần không được, cuối cùng đành uể oải ngồi xuống đất.

Mỉm cười tự giễu, đành vươn tay sang kỷ trà bên cạnh, gắng sức chạm vào chén trà.

Nhưng lại sơ ý đẩy chén trà rơi xuống đất, một tiếng vỡ trong trẻo chói tai cắt ngang màn đêm yên tĩnh.

"Có chuyện gì?" Cửa tức khắc mở ra, cái bóng dài của thủ vệ ló vào trong phòng.

Đốt Bật dựa vào vách tường, khẽ thở dài: "Đánh vỡ chén trà."

Thủ vệ kia nghe vậy chỉ "Ờ" một tiếng rồi đóng cửa.

Trong phòng lại trở về với bóng tối tịch mịch. Đốt Bật nghe thấy tiếng thở dài của mình trở nên đặc biệt rõ ràng, chỉ lắc đầu cười khổ, đầu ngón tay lại chạm vào mảnh sứ vỡ rơi vung vãi bên người.

Mảnh sứ vẫn giữ lại hình dạng non nửa miệng chén, cạnh bên sắc bén dị thường, dưới ánh trăng mờ ảo toát ra ánh sáng lấp lánh, tựa như hàn quang trên chủy thủ.

Đốt Bật giật mình, với tay nhặt lên, từ từ đưa ra trước mặt.

Lần này sa lưới, kì thực gã cũng chẳng quan tâm kết cục của mình là sống hay chết. Nhưng nếu sự thật diễn ra đúng như gã dự liệu, dù mạng mình có giữ được thì cũng sẽ trở thành một lợi thế khi đàm phán với đại ca Thủy Tất Khả hãn. Nếu là thế…… gã quyết không chấp nhận.

Đốt Bật im lặng giây lát, một tay nắm chặt lấy mảnh sứ vỡ, một tay bắt đầu chầm chậm tháo băng vải trước ngực.

Chỉ cần đâm nhẹ xuống ngực, Lý Thế Dân sẽ hoàn toàn bại trong tay mình. Đốt Bật thầm nghĩ, nhưng bàn tay tháo băng bất chợt dừng lại.

Giữa tầng tầng băng vải, không biết từ lúc nào đã ẩn giấu một mẩu giấy nhỏ không hề nổi bật.

Đốt Bật thoáng căng thẳng, tức khắc buông mảnh sứ vỡ, đặt mẩu giấy dưới ánh trăng rồi xem thật cẩn thận.

Kì thực trước đó gã đã đoán ra là ai viết; kì thực người kia viết, vẫn chỉ là vài chữ ngắn ngủi.

Nhưng Đốt Bật cứ nhìn chằm chằm tờ giấy kia thật lâu. Chỉ là bốn chữ "Giờ Tý đêm nay", lại bị ánh mắt gã quét qua hết lần này đến lần khác, cho đến khi những đầu ngón tay kiềm chế hết nổi mà bắt đầu run rẩy.

Một đợt thủy triều cuồn cuộn trào dâng, hồi lâu mới từ từ bị nén xuống. Đốt Bật lại lẳng lặng giấu tờ giấy kia vào trong băng vải, không nỡ hủy đi. Đại khái gã mong ngày sau giữa đại mạc mênh mông, vật này có thể giúp gã cả đời không quên nét chữ đã từng hết sức thân thuộc với mình.

Ngẩng đầu nhìn lên vầng trăng giữa trời, thầm biết giờ Tý đã không còn xa.

Đốt Bật bình tĩnh nhắm mắt, bắt đầu dưỡng thần. Không biết qua bao lâu, ngoài cửa thấp thoáng truyền đến những âm thanh lao xao, kế đó chỉ nghe một tiếng "kẹt", cửa lại mở ra lần nữa. Mở mắt, chỉ thấy ánh trăng thoáng chốc ùa vào, sáng đến chói lòa.

Người tới không phải Lý Kiến Thành mà hai anh em Phùng Dực và Phùng Lập, hộ vệ trong phủ anh.

"Vương gia, mau đi thôi!" Hai người vội vàng tiến tới, đỡ gã đứng dậy.

Đốt Bật "Ừm" một tiếng, cũng không nhiều lời, để hai người dìu mình vội vàng thoát ra cửa.

— Dưới tình hình này, suy cho cùng y cũng không tiện hiện thân.

Xuất phủ, lên xe, rời thành…… dọc đường đi đúng là thông suốt không hề trở ngại. Đốt Bật ngồi dựa vào thành xe, chỉ cảm thấy xe ngựa đi một đoạn lại ngừng, chốc chốc lại có tiếng người nói từ ngoài truyền vào. Gã biết người kia chắc chắn đã sớm thu xếp ổn thỏa mọi chuyện.

Đúng lúc này, xe ngựa dừng lại. Phùng Dực vén rèm, chỉ gọi một tiếng: "Vương gia."

Đốt Bật nghe vậy thì ngước mắt lên, còn đang nghi hoặc, nhưng nhìn theo ánh mắt hắn đã thấy cách đó không xa có một bóng người đang đứng.

Trong màn đêm, bóng người ấy dù chỉ mặc áo đen, nhưng liếc nhìn một cái cũng đủ khiến người ta không thể rời mắt.

Đốt Bật chật vật xuống xe, hướng về phía anh.

Lý Kiến Thành khẽ ho khan một tiếng, Phùng Dực và Phùng Lập lập tức hiểu ý, đồng loạt rút lui.

Lúc này anh đứng dưới một tán cây ngô đồng, trong bóng đêm nhìn không rõ vẻ mặt. Nhưng Đốt Bật đứng trước mặt anh lại chỉ chăm chú nhìn anh, hồi lâu không mở miệng.

Cuối cùng, Lý Kiến Thành mới cười khẽ: "Đại ca, nếu không mau chóng rời đi, đợi truy binh đuổi tới, Kiến Thành cũng chỉ còn cách bắt huynh về tranh công."

"Kiến Thành, đa tạ." Đốt Bật nghe vậy mới rời mắt, vẻ mặt lại hết sức thâm trầm nghiêm túc.

Trái ngược với gã, Lý Kiến Thành lại vẫn cười, cười thoải mái không ngừng. Anh nhìn Đốt Bật, nói: "Đại ca, huynh có biết ta làm thế cũng không phải là hoàn toàn vô tư."

"Ta đương nhiên hiểu," Đốt Bật lại một lần nữa nhìn thẳng vào mắt anh, chậm rãi nói, "Biến cố lần này, ta sẽ không nói lại với Khả hãn. Sau này nếu huynh ấy có ý định khai chiến, ta cũng sẽ ra sức khuyên can, ra sức giữ cho hai bên đều bình an vô sự…… Để báo ơn Kiến Thành đã cứu giúp."

Nhưng Lý Kiến Thành nghe gã nói vậy lại chỉ cười khẽ, hỏi: "Đại ca, có thể hứa với Kiến Thành một việc không?"

Đốt Bật đáp: "Kiến Thành cứ nói đừng ngại."

Lý Kiến Thành ngước mắt nhìn thẳng vào gã, đôi ngươi ngời sáng lạ thường. Anh nói rành rọt từng chữ: "Nếu có một ngày đại ca trở thành Khả hãn Đột Quyết thì xin chớ xâm phạm trung thổ của ta."

Đốt Bật lặng lẽ nhìn anh, ánh mắt sâu xa khác thường.

Gã im lặng hồi lâu, chợt mỉm cười hỏi: "Kiến Thành, làm sao ngươi biết ta sẽ thành Khả hãn?"

Lý Kiến Thành không đáp, chỉ nói: "Giả như có ngày đó, đại ca có chịu đáp ứng không?"

Đốt Bật đột ngột tiến về phía anh, dừng chân ngay trước mặt anh, hạ giọng: "Kiến Thành, ngươi lẽ nào không hiểu, dù lúc này ta có chấp thuận, nhưng đến một ngày thực sự trở thành Khả hãn, ta chắc chắn sẽ nuốt lời." Dừng một chút lại tiếp, "Kiến Thành, ta không muốn lừa dối ngươi. Chỉ có việc này…… ta không thể hứa hẹn."

Anh đúng là giai thảo nguyên có khác, thẳng thắn ghê:">

Lý Kiến Thành nghe vậy, dường như cũng không bất ngờ. Anh ngẩng đầu nhìn đối phương, cười khẽ: "Lấy giang sơn làm trọng…… Đại ca quả đúng là đại ca."

"Kiến Thành lẽ nào không phải người như thế?" Đốt Bật rốt cuộc cũng mỉm cười.

— Nếu không phải, ta há lại…… (yêu, yêu, nói yêu đi anh *gào*)

Nghĩ đoạn, ánh mắt gã cũng thêm vài phần nóng bỏng không thể che giấu.

Lý Kiến Thành lẳng lặng rời mắt, nhìn sang một bên mà nói: "Đại ca, giờ này đã muộn, không thể trì hoãn thêm."

"Phải." Đốt Bật lặng lẽ đáp, "Không thể trì hoãn thêm."

Nhưng dù miệng nói ra lời ấy, tay lại vươn ra, nhẹ nhàng giữ lấy cằm Lý Kiến Thành, từ từ nâng lên.

Động tác này vốn phải mang theo vài phần không đứng đắn, lại vì ánh mắt cực kì nghiêm túc của gã mà dường như trở nên hết sức chân thành.

Ánh mắt hai người giao nhau, đều lặng thinh không nói.

Rất lâu sau, Đốt Bật chợt cười khẽ một tiếng, cúi đầu hôn lên môi anh.

Lý Kiến Thành đứng yên không hề cử động, nhìn thân hình cao lớn lại gần một thoáng, lại rời đi rất nhanh. Nụ hôn như gió thoảng mây trôi, chạm khẽ rồi lại lướt qua.

"Quả nhiên…… lần này Kiến Thành cứu ta, thật sự không hề có nửa phần tư tình." Buông anh ra, Đốt Bật nở nụ cười chua xót, "Trái tim ngươi đã ở nơi khác."

Lý Kiến Thành lẳng lặng nhìn gã, ánh mắt vẫn bình thản, không nói một lời.

Mà Đốt Bật đã đi đến trước xe, tháo một con ngựa ra, vất vả xoay người leo lên.

"Tạm biệt, Kiến Thành." Gã ngồi lên lưng ngựa, nhìn xuống Lý Kiến Thành, sau lưng anh là bát ngát trăng ngân.

Giơ cao roi ngựa trong tay, lại bất ngờ hạ xuống. Gã quay đầu, ngập ngừng nhìn Lý Kiến Thành một lát rồi hỏi: "…… Lý Thế Dân?"

Lý Kiến Thành thoáng ngẩn người, Đốt Bật liền mỉm cười: "Thôi…… đã không còn quan trọng." Nhưng dù mỉm cười, trong mắt bất giác đã lóe lên một thứ thần sắc trước đây chưa từng có.

Là hào khí? Hay là quyết liệt? Lý Kiến Thành cố tìm một từ để diễn tả. Nhưng lúc này đối phương đã vung roi, đạp bụi trần mà đi.

Thở dài một tiếng, cuối cùng xoay người, hòa mình vào bóng đêm.

Đốt Bật chịu đựng cơn đau từ vết thương ở vùng bụng, giục ngựa phi như bay, không có nửa phần lưu luyến.

Thật ra thoáng dao động trong mắt đối phương, gã đã chứng kiến rõ ràng. Lúc này, lòng gã đã thấu suốt như gương.

Trong mấy ngày này, trải qua biến cố, thậm chí từng nghĩ đến cái chết, Đốt Bật bỗng ngộ ra rất nhiều. Ban đầu vốn đã ẩn nhẫn nhường nhịn, ép mình lui bước, làm trái tâm nguyện, kết quả vẫn là càng lún càng sâu.

Chẳng thà, thẳng tay tranh đoạt.

Có thể đoạt được hay không, nếu chưa thử dốc sức đánh cược, làm sao biết trước kết quả?

Nghĩ đoạn, gã chậm rãi mỉm cười.

— Lý Thế Dân, cũng nhờ có ngươi mới khiến ta hoàn toàn tỉnh ngộ.

— Nhưng đã như thế, thứ ngươi muốn, Đốt Bật ta…… nhất định phải tranh đoạt với ngươi! *Chán anh quá, sao không nói câu này sớm hơn -_-*

— Kiến Thành, chúng ta rồi sẽ có ngày gặp lại.

*****

Đốt Bật đào thoát giữa đêm, tin này đã khiến triều đình lẫn dân gian chấn động. Lý Uyên kinh hoàng, hạ lệnh điều tra nghiêm khắc, nhưng kết quả lại đơn giản đến nỗi khiến người ta nghẹn lời.

Khẩu cung của tất cả thủ vệ đêm đó đều y hệt như nhau: Đêm về trời lạnh, mới tụ tập lại một chỗ uống rượu cho ấm người. Chủ quan nghĩ trên người Đốt Bật có thương tích, cho nên không hề phòng bị. Cả đám say nghiêng ngả rồi, Đốt Bật mới phá cửa xông ra, đoạt đao chém thương mấy người rồi phóng ngựa đi mất hút.

Lính gác thành cũng nói: Giờ Tý đêm qua, có một người thúc ngựa phóng như bay ra khỏi thành khiến mọi người đều bất ngờ, nên không ai ngăn hắn lại.

Vết thương trên người thủ vệ, bình rượu phía ngoài căn phòng giam giữ Đốt Bật vẫn chưa kịp thu dọn, thậm chí là vỏ thanh trường đao bị cướp, mọi vật chứng đều vô cùng chặt chẽ; mà sau khi Đốt Bật bỏ chạy, thủ vệ hai bên cũng lần lượt báo lại các biến cố, đối chiếu lẫn nhau không hề tìm thấy sơ hở.

Một vụ án thủ vệ thất trách, đơn giản đến không thể điều tra thêm.

Lý Uyên nắm tấu chương dâng lên, im lặng hồi lâu, cuối cùng đem chém thủ vệ đứng đầu mỗi bên, cứ thế mà kết án.

Kế đó ông chống tay lên trán, sai hạ nhân: "Mau đi mời thế tử đến đây."

Chẳng bao lâu sau, Lý Kiến Thành đã đứng trong phòng, cúi đầu cung kính thi lễ, hỏi: "Không biết phụ thân gọi Kiến Thành đến đây là có chuyện gì phân phó?"

Lý Uyên đưa mắt nhìn anh đăm đăm, nhưng vẻ mặt anh vẫn tĩnh lặng như nước, giống hệt ngày thường, khiến người ta không sao nhìn thấu suy nghĩ trong lòng.

Lát sau, ông thở dài một tiếng, nói: "Kiến Thành, vi phụ dù già nhưng vẫn chưa đến mức hồ đồ."

Lý Kiến Thành ngước mắt lên nhìn ông, nhưng trong mắt vẫn không hề gợn sóng. Lát sau, anh khẽ mỉm cười: "Kiến Thành không biết phụ thân có ý gì."

"Vụ án Đốt Bật chạy thoát, là do con làm." Lý Uyên nhìn anh, ngữ khí giống như khẳng định, lại giống như thăm dò.

Lý Kiến Thành chỉ im lặng, không nhận không chối.

"Quả thực án này không hề có sơ hở." Lý Uyên dừng một chút mới tiếp, "Nhưng quá mức chặt chẽ, ngược lại chính là sơ hở lớn nhất. Đường đường là Vương gia Đột Quyết mà có thể chạy thoát dễ dàng, sau đó thị vệ lại thú nhận sơ suất…… Trong thành Trường An, người đủ sức làm ra chuyện này ngoại trừ lão phu thì đại khái cũng chỉ còn con và Thế Dân. Thế Dân ra sức ủng hộ giam giữ Đốt Bật, điều này ai ai cũng biết, đương nhiên nó sẽ không thả người đi. Mà Kiến Thành thân là thế tử, hôm ấy không tỏ thái độ gì, giờ xem ra là vì không muốn cho người ta biết ý đồ trong lòng."

Chỉ bằng mấy câu, ông đã vạch rõ chân tướng sự việc, không hề để lộ một chút sơ hở. Lý Kiến Thành nghe vậy đành lắc đầu, thở dài một tiếng, lập tức quỳ xuống mà nói: "Phụ thân quả nhiên đã nhìn thấu mọi việc, xin người hãy cứ trách phạt. Chỉ là về công lẫn tư, Kiến Thành không thể không làm thế."

Lý Uyên khẽ nheo mắt, "Con nói vậy là có ý gì?"

"Về công, đúng như lời Bùi đại nhân đã nói hôm ấy, Quan Trung còn chưa yên ổn, quân Đột Quyết như hổ như sói, chiến, tuyệt không bằng hòa." Lý Kiến Thành nhìn thẳng vào Lý Uyên, từng câu từng chữ đều nói ra hết sức ung dung bình tĩnh, "Về tư, Đốt Bật kia dù che giấu thân phận ẩn náu trong quân ta, nhưng lại nhiều lần cứu Kiến Thành trong lúc nước sôi lửa bỏng. Ân này, không thể không báo; tình này, không thể không trả."

Lý Uyên rũ mắt nhìn anh, chỉ cảm thấy thái độ của trưởng tử mình lúc này mặc dù hết sức nhu thuận, nhưng tính toán trong lòng nó đôi khi chính mình cũng không thể nhìn thấu. Lý Uyên thở dài một tiếng trầm thấp, nói: "Kiến Thành, vi phụ biết con sẽ không làm chuyện vô nghĩa. Nhưng nếu con đã muốn thả Đốt Bật, tại sao không nói thẳng ra ở phòng nghị sự?"

"Vì lúc ấy dù Kiến Thành có khuyên thì chỉ e trong lòng phụ thân vẫn không thể quyết đoán ngay được." Lý Kiến Thành nói, "Mà việc này lại không được phép trì hoãn."

Chưa cần nói đến trước khi quyết định, lỡ như để lộ phong thanh đến Đột Quyết thì sẽ gây ra chuyện gì; chỉ dựa vào tính cách của Lý Thế Dân, nếu ngày đó mình thật sự mở miệng cầu tình cho Đốt Bật, chỉ e ngược lại sẽ làm hại gã.

"Án này vi phụ đã kết, cũng không truy cứu nữa." Lý Uyên trầm mặc hồi lâu rồi thở dài, "Con làm thế cũng coi như thay vi phụ hạ quyết định. Nhưng lần này thả hổ về rừng, ngày sau nếu Đột Quyết lại đến xâm phạm, Kiến Thành…… con không thoát được can hệ."

"Đến ngày đó Kiến Thành nguyện đích thân dẫn quân đối kháng," Lý Kiến Thành cúi đầu vái dài, "Lấy tính mạng mà gánh vác!"

"Thôi, con lui đi." Lý Uyên thở ra một hơi rất dài, "Ngày sau không được tự mình quyết định như thế nữa. Lần này tạm phạt con cấm túc ba ngày, trở về…… hối lỗi cho tốt."

*****

Khi Lý Kiến Thành quay về phủ, trời đã xế bóng.

Khép nhẹ cửa phòng, dựa lưng vào cánh cửa, chầm chậm nhắm mắt.

Mấy ngày nay biến cố đến quá nhanh, khiến người ta ít nhiều cảm thấy ứng phó không nổi. Anh cũng không phải thần, vì chuyện của Đốt Bật mà mấy ngày liền không được ngủ ngon; lúc này mọi việc đã xong, mới cảm thấy cơn mỏi mệt cuồn cuộn trào dâng như thủy triều.

Mới thở ra một hơi dài, bước vào phòng được vài bước, lại nghe ngoài cửa truyền đến tiếng hạ nhân: "Thế tử, nhị công tử tới!"

Đương nhiên anh hiểu lần này Lý Thế Dân đến đây vì chuyện gì, chẳng qua lúc này anh thực sự quá mệt mỏi, chỉ e không có tâm trí cũng không đủ sức lực ứng phó.

Bước chân Kiến Thành hơi khựng lại, âm thầm thở dài: "Bảo nó…… ta không có nhà."

Nhưng lời vừa mới dứt, cửa đã bị người đẩy vào từ bên ngoài.

"Nhị, nhị công tử……" Hạ nhân hiển nhiên không kịp ngăn trở.

Lý Kiến Thành thở dài, đưa tay day day mi tâm, quay lại nói với hạ nhân kia: "Ngươi lui trước đi."

Hạ nhân đi rồi, anh cũng khép cửa lại, nhất thời trong phòng chỉ còn lại hai người.

Lúc này Lý Kiến Thành mới nhìn sang Lý Thế Dân, trên mặt đã nổi lên ý cười nhàn nhạt, hỏi: "Thế Dân đến chơi, sao mà gấp gáp thế?"

Lý Thế Dân tiến lên vài bước, đứng ngay trước mặt anh.

"Đại ca," Hắn nhìn thẳng vào mắt anh, gằn từng chữ, "Là huynh thả Đốt Bật, phải không?"

Lý Kiến Thành cười khẽ, muốn nói gì đó nhưng chỉ cảm thấy cảnh vật trước mắt chao đảo. Anh thu ánh mắt, xoay người vịn lên mép bàn rồi ngồi xuống, chẳng nói chẳng rằng.

Mà Lý Thế Dân vẫn bám sát không buông, hai tay hắn chống lên hai tay vịn ghế, ánh mắt trở nên lạnh lẽo sâu xa khác thường.

Hắn vẫn nhìn Lý Kiến Thành không rời mắt, truy hỏi: "Đại ca, ngày ấy trong phòng nghị sự huynh không nói giúp cho Đốt Bật, chính là vì ngấm ngầm lên kế hoạch thả người đi?"

Lý Kiến Thành khép mắt lắc đầu, cuối cùng ngẩng đầu lên đối diện với hắn. Qua một lúc, anh lại khép mắt, giọng anh nhẹ bẫng như một tiếng thở dài: "…… Phải."

Lời vừa mới dứt, Lý Thế Dân đã cúi người, mạnh mẽ hôn xuống.

Lời tác giả: Nhị ngốc ngươi gặp phiền phức rồi, có người muốn đoạt đại ca với ngươi ~( )

Đốt Bật tạm lui vào hậu trường, một thời gian sau mới tiếp tục xuất hiện ~

29. Chương 28

Nhưng Lý Kiến Thành lại thở dài một tiếng, đột ngột nghiêng mặt, nhẹ nhàng tránh đi.

Cái hôn đầu tiên thất bại, Lý Thế Dân tuyệt không cam lòng. Hắn dừng lại một chút rồi tiếp tục cúi người, cắn lên sau tai anh.

Thân thể Lý Kiến Thành run lên, trong hơi thở thoát ra một tiếng ngâm khẽ. Anh muốn mở mắt, nhưng cơn mỏi mệt dâng trào lại không ngừng kéo anh đắm mình vào vực sâu, một chút khí lực để giãy dụa cũng không còn.

Lý Thế Dân vùi đầu vào cổ anh, qua mấy bận trằn trọc, đã hôn da thịt nơi đó thành một màu ửng hồng. Mang theo vài phần không cam lòng, vài phần nóng giận, vài phần động tình, một tay hắn buông vai anh ra, mò đến vạt áo, vừa trượt xuống vừa tùy tiện lôi kéo y phục.

Áo ngoài bị kéo xuống đầu vai, Lý Kiến Thành bỗng vươn tay đè lại cánh tay đối phương đã trượt xuống thắt lưng, nói bằng giọng khàn khàn: "Thế Dân, đừng……"

Hai mắt anh khép hờ, nhìn không rõ thần sắc nơi đáy mắt, chỉ thấy hàng mi dài rủ xuống khe khẽ run rẩy.

Lý Thế Dân khẽ động tâm, giữ chặt gương mặt đối phương, cúi người hôn xuống.

Lần này Lý Kiến Thành không còn chỗ để tránh, bị đè vào lưng ghế, thụ động đón nhận cái hôn này. Vẫn như mọi khi, anh không hưởng ứng cũng không phản kháng. Lý Thế Dân hung hăng cắn anh, cắn đến gần như ngạt thở mới miễn cưỡng tách ra.

Nhìn anh không rời mắt, thấy hơi thở của anh đã có phần hỗn loạn, lại vẫn nhắm nghiền hai mắt dường như không muốn nhìn mình. Mỉm cười tự giễu, hắn ghé vào tai anh, vừa nói vừa thở dốc, "Đại ca, cùng ta…… huynh không tình nguyện sao?"

Lời vừa mới dứt, lại đưa tay kéo lần áo trong vẫn phủ trên vai chưa kịp cởi hết, tựa như trả thù.

Tay một lần nữa bị Lý Kiến Thành đè lại, lần này hắn phát hiện đầu ngón tay anh đã lạnh ngắt.

Lý Thế Dân dừng động tác trên tay, ngước lên nhìn anh.

Lý Kiến Thành hơi hé mắt ra nhìn hắn, đáy mắt tràn đầy mệt mỏi. Anh chầm chậm buông lỏng bàn tay giữ lấy đối phương, lắc đầu, khẽ nói: "Thế Dân, đừng lộn xộn. Đại ca…… mệt rồi……"

Không biết có phải vì câu này anh nói quá nhỏ khiến hắn nhất thời sinh ra ảo giác hay không mà Lý Thế Dân cảm thấy lời này rơi vào trong tai lại mang theo vài phần ý vị sủng nịch, khiến hắn thoáng ngơ ngẩn, chỉ lặng lẽ nhìn anh.

Lý Kiến Thành từ từ nhắm mắt, hơi thở dần dần ổn định, hình như đã ngủ, rõ ràng là mệt mỏi đến cùng cực.

"Đại ca……" Lý Thế Dân khẽ gọi một tiếng, nhưng không ai đáp lời. Mà đến lúc này hắn mới để ý, dưới mắt đối phương dường như có một vệt màu xanh nhạt.

Lòng bỗng mềm đi mấy phần, dừng lại một chút, hắn nhẹ nhàng đưa tay kéo vạt áo anh lại, sau đó hơi cúi người, bế ngang anh lên.

Trong một thoáng kinh động, Lý Kiến Thành dường như chợt tỉnh. Anh mở to mắt nhưng không nói gì cả, lại vô lực nhắm vào, che giấu vẻ mơ màng nơi đáy mắt dưới hàng mi dài.

Trong mắt Lý Thế Dân, đây hiển nhiên là một kiểu ngầm đồng ý. Hắn bước đến bên giường, từ từ đặt anh nằm xuống, lại rũ chăn ra, đắp lên thân hình có phần mảnh khảnh của anh.

Sau đó hắn lặng lẽ ngồi xuống bên giường, rũ mắt, nhìn đăm đăm vào người nằm trên đó.

Lý Kiến Thành nằm ngửa mặt lên, hơi thở dịu nhẹ, ngực khe khẽ phập phồng. Gương mặt anh hơi nghiêng vào bên trong, khiến người ta nhìn không rõ thần sắc, chỉ thấy một đoạn cổ thon dài lộ ra ngoài chăn. Những vệt hồng ngân mình vừa lưu lại khi hôn, nông sâu hỗn loạn, rải rác trên làn da trắng muốt như sứ, chỉ nhìn thôi cũng đủ khiến lòng người xao động.

Nhưng lúc này đây, Lý Thế Dân nhìn người đang say ngủ trên giường, thò tay vào trong chăn, chạm lên cánh tay đã dần dần ấm lên của anh rồi nắm nhẹ, mà trong đầu lại ngập tràn những suy nghĩ rối ren.

— Đại ca, vừa rồi nếu đổi lại là người khác, huynh còn có thể hoàn toàn yên tâm mà thiếp đi như thế không?

Đáp án chắc chắn là không. *tự tin thế em:v*

Kéo cánh tay anh từ trong chăn ra ngoài, từ từ nâng lên trước mắt, hơi ngập ngừng, cúi đầu đặt xuống một nụ hôn.

— Đại ca, phải chăng điều này có nghĩa trong lòng huynh, ta…… chung quy vẫn không giống người thường?

Đáp án…… chắc chắn là có.

Ý nghĩ này vừa lóe ra đã khiến đáy lòng hắn bất chợt nổi lên cảm giác hưng phấn. So với điều này, những thứ khác dường như cũng không còn quá quan trọng nữa.

Hồi lâu sau, Lý Thế Dân đặt cánh tay anh trở lại trong chăn. Im lặng giây lát, hắn để nguyên quần áo mà leo lên giường.

Hắn không muốn rời đi. Bởi vì hắn biết, một đại ca hoàn toàn không đề phòng, thậm chí còn có vài phần ỷ lại vào mình thế này, qua tối nay hắn sẽ không bao giờ được thấy nữa.

Vươn tay ôm eo Lý Kiến Thành, vùi mặt vào cổ anh, từ từ khép mắt. So với tư thế ngủ không hề phòng bị của Lý Kiến Thành, tư thế này của hắn có thể nói là lăm lăm đề phòng.

Thật ra hắn sợ, sợ ngày mai tỉnh dậy, vòng tay mình đã trống không.

*****

Sớm hôm sau, khi trời mới tờ mờ sáng, Lý Kiến Thành đã mơ màng tỉnh dậy. Từ ngày theo Lý Uyên học thuật đế vương, thức giấc khi mặt trời mới mọc dường như đã thành một thói quen.

Trước khi mở mắt, đầu tiên anh cảm nhận được hơi thở phả vào gáy. Ấm áp mà không ẩm ướt, bình ổn lại hơi nặng nề.

Kế đó là cánh tay vòng qua thắt lưng, đầu ngón tay ra sức siết chặt, dù cách một lớp chăn cũng cảm nhận được lực độ.

Hồi lâu, Lý Kiến Thành từ từ mở mắt; lại mất thêm một lúc, anh mới từ từ quay mặt lại, nhìn sang người nằm kế bên.

Hai người nằm kề cận, hai chóp mũi gần như chạm nhau. Nhưng vẻ mặt Lý Kiến Thành nhìn đối phương lại không khác gì khi anh nhìn một người cách xa cả trăm dặm.

Ánh mắt chầm chậm quét qua gương mặt đối phương, anh chợt nhận ra hình như mình chưa bao giờ ngắm đứa em này kĩ càng như thế.

Kiếp trước chưa, kiếp này cũng chưa.

Gương mặt Lý Thế Dân có đến bảy tám phần giống mình, nhưng bất kể là mắt là mi hay là miệng mũi đều cao thẳng hơn mấy phần. Thêm vào đó là thịnh khí của thiếu niên, thần thái sáng láng, ý chí bừng bừng lại càng tôn lên ngũ quan anh khí mười phần.

Lúc này dù đang chìm vào giấc ngủ say, cũng không giảm bớt một ly một hào.

Lý Kiến Thành lặng lẽ ngắm nhìn, trong đầu mơ hồ tái hiện những chuyện đã xảy ra hôm qua. Do cơn mỏi mệt đến không thể kiềm chế, trong trí nhớ cũng chỉ sót lại một bóng dáng mơ hồ. Sau nụ hôn kia, mình đã nói gì, Lý Thế Dân lại làm gì, giờ đã quên sạch bách.

Nhưng chỉ cần nhìn tình cảnh lúc này, đại khái cũng đoán được chút ít.

Khẽ cười gượng một tiếng, lắc đầu. Không tin nổi, mình lại…… cứ điềm nhiên mà thiếp đi như thế.

Buổi sớm quá mức tĩnh mịch, tiếng tim đập của hai thân thể kề cận vang vang trong ***g ngực, từng nhịp từng nhịp đan xen lẫn nhau, dường như đã trở thành âm thanh lớn nhất trong phòng.

Thoáng chốc, trong đầu hiện lên những lời Đốt Bật đã nói trước khi đi.

— Quả nhiên…… lần này Kiến Thành cứu ta, thật sự không có nửa phần tư tình.

— Trái tim ngươi đã ở nơi khác.

–…… Lý Thế Dân?

–…… Lý Thế Dân?

–…… Lý Thế Dân?

Không có câu trả lời.

"Đại ca?" Giật mình một cái, chợt thấy đôi mắt mới mở của Lý Thế Dân.

Lý Kiến Thành liền rời mắt, đẩy cánh tay hắn ra, lặng lẽ ngồi dậy.

Nhưng Lý Thế Dân cũng lập tức ngồi dậy theo, ôm anh từ phía sau. Khi hắn mở mắt, rõ ràng đã thấy đáy mắt anh lăn tăn gợn sóng. Nhưng chỉ trong khoảng khắc hắn cất tiếng gọi khẽ, đôi mắt kia tức khắc khôi phục vẻ thanh lãnh và xa cách ngày thường.

Lý Kiến Thành vẫn ngồi yên, để mặc hắn ôm, toàn thân tĩnh lặng như nước.

Nhất thời không ai mở miệng, Lý Thế Dân dựa sát vào anh, cánh tay ôm eo anh lại từ từ siết chặt hơn. Lời thừa dĩ nhiên không cần nói, hắn biết thực ra đại ca đã hiểu hết rồi.

Một lúc lâu sau, hắn nghe Lý Kiến Thành thở dài, khẽ nói: "Thế Dân, sau này đừng tự ý hành sự như thế nữa."

Lý Thế Dân hơi ngẩn người, nhưng cũng biết lời anh nói ám chỉ chuyện mình lén bắt giữ A Sử Na Đốt Bật.

Nhắc đến người này, trong lòng lại bắt đầu khó chịu, Lý Thế Dân cũng không đáp lại.

Nhưng Lý Kiến Thành hình như hoàn toàn không để ý, dừng một lát lại tiếp: "Thế Dân, tạm thời không bàn Đốt Bật có chịu để mình trở thành vật cản với Đột Quyết hay không…… nhưng ngươi thực sự cho rằng, người Đột Quyết vốn khát máu hiếu sát như thế, lại vì một vương gia mà để chúng ta kiềm hãm?" Dừng một chút lại tiếp, "Đặt mình vào hoàn cảnh đó, đổi lại là một trong hai ta bị Đột Quyết bắt đi, há lại mong thiên hạ của họ Lý vì thế mà phải chịu một phân một hào uất ức?"

Lý Thế Dân ngồi sau anh thầm nghĩ, nếu có một ngày huynh thực sự bị Đột Quyết bắt đi, ta nhất định sẽ dẫn quân ngàn dặm, san bằng mạc bắc. Thiên hạ của họ Lý dĩ nhiên là quan trọng, nhưng nếu không có đại ca, đối với ta cũng đâu còn ý nghĩa gì?

Nhưng những suy nghĩ này hắn chưa bao giờ cho bất cứ kẻ nào biết, giờ này lại càng không thể nói ra. Những lời Lý Kiến Thành nói đều luận về công, lại cứ khơi gợi những suy nghĩ thuần về tư mình vẫn luôn tâm niệm. Một lúc lâu sau, hắn khẽ nói: "Xem ra đại ca quả là hiểu rõ Đốt Bật kia như lòng bàn tay."

Thân thể Lý Kiến Thành chỉ hơi khựng lại, sau đó mỉm cười, thở dài một hơi: "Thế Dân, ngươi nghĩ nhiều rồi."

Lý Thế Dân ngẩn người, hắn không ngờ, đối với nỗi lo lắng nơi đáy lòng mình, anh lại trả lời uyển chuyển như vậy, mà cũng…… thẳng thắn như vậy.

Hắn cố gắng đè nén bản thân, gật đầu khẽ "Dạ" một tiếng rồi không truy hỏi nữa, đôi tay lại càng ra sức ôm chặt đối phương.

Sau đó hắn thấy Lý Kiến Thành thở dài một tiếng, vươn tay, nhẹ nhàng nắm tay mình.

*****

Tháng ba năm sau, tin bè đảng Vũ Văn Hóa Cập ép Dương Quảng thắt cổ tự sát, lập Dương Hạo làm đế truyền đến từ Giang Đô làm chấn động cả Trường An. Ai nấy đều biết, thời khắc Lý Uyên xưng đế đã đến.

Ba ngày sau, tân đế Dương Hựu đăng cơ còn chưa đầy năm nghênh đón hai vị khách tới thăm: Trưởng tử Lý Kiến Thành và thứ tử Lý Thế Dân của Đường vương.

Là người trong cuộc, Dương Hựu đương nhiên biết hai người kia vì sao lại đến. Trong ba ngày này, trong triều từ trên xuống dưới sôi nổi bàn tán công khai không thèm giấu diếm. Bản thân y cũng từng thấy tận mắt cung nhân tỳ nữ len lén rơi lệ nức nở — tân đế vừa phế đi, bọn họ hiển nhiên cũng phải bị biếm vào lãnh cung theo, cả đời khó đổi mệnh.

Chuyện này đã trở nên hết sức rõ ràng, thật ra bản thân y cũng biết sớm muộn gì rồi cũng sẽ có ngày này. Cho nên mỗi lần nghe được điều gì, Dương Hựu cũng chỉ biết thở dài, giả điếc mà quay lưng đi.

Cho đến hôm nay, hết thảy đã không thể né tránh. Lý Uyên là người trong cuộc, hiển nhiên không tiện ra mặt, bởi vậy mới giao nhiệm vụ này cho hai vị công tử trong phủ gánh vác.

Dương Hựu ngồi ở ghế trên, ngoài mặt vẫn giữ nguyên vẻ kiêu ngạo, phân phó hạ nhân dẫn khách vào thưởng trà.

Hai người đứng giữa phòng cung kính thi lễ, nhưng không ngồi xuống.

"Hai vị đến đây là vì chuyện gì?" Dương Hựu vờ bình tĩnh bưng chén trà, cúi đầu nhấp một ngụm. Nhưng cử chỉ này không che đậy nổi nét hoảng loạn nơi đáy mắt, cũng không giấu nổi thoáng run rẩy nơi đầu ngón tay.

Lý Kiến Thành lẳng lặng chờ y buông chén trà mới mở lời: "Thỉnh bệ hạ nhường ngôi cho Đường vương."

Dương Hựu run rẩy, đưa mắt nhìn anh. Hôm nay Lý Kiến Thành vận một bộ trường bào trắng thêu chìm hoa văn lá trúc, từng cử chỉ đều ngấm ngầm lộ ra khí chất thanh quý.

Y cười nói: "Thế tử nói chuyện vẫn thẳng thắn như trước."

"Vì Kiến Thành biết," Lý Kiến Thành cũng cười, "Bệ hạ cũng không thích vòng vo."

Dương Hựu lẳng lặng nhìn anh, hồi lâu thở dài một tiếng, hơi ngẩng đầu lên: "Trẫm hiểu rồi, trong ngày hôm nay trẫm sẽ sai người thảo chiếu thư, chọn ngày…… thoái vị."

"Không cần," Lý Kiến Thành lại tiếp lời, "Chiếu thư lẫn ngày tháng, Đường vương đã sai người chuẩn bị cả rồi, chính là vào ngày mùng một tháng sau."

"Vậy à, không hổ là Đường vương, suy nghĩ quả nhiên chu đáo." Dương Hựu gượng cười, "Nếu vậy…… đành phiền Đường vương hao tâm tổn trí."

Chữ "trẫm" này, mình còn chưa xưng nổi một năm. Mà những sinh hoạt đế vương như hoa trong gương trăng dưới nước vốn không thuộc về mình này, cuối cùng cũng rời khỏi cuộc sống của mình, vật quy nguyên chủ.

Lý Kiến Thành lặng lẽ ngắm nhìn vẻ ủ rũ trong mắt đối phương, hồi lâu sau mới nói: "Sau khi thoái vị, bệ hạ vẫn ở lại điện Đại Hưng, còn điện Vũ Đức sau này sẽ trở thành nơi ở của tân hoàng." Dừng một chút lại tiếp, "Ngày sau chi phí sinh hoạt của bệ hạ nếu có nửa phần bạc đãi, xin cứ sai người đến tìm Kiến Thành."

Dương Hựu vốn cúi thấp, ngơ ngẩn gật đầu. Nhưng nghe đến nửa câu sau, nhận ra đây coi như một cách an ủi mình, y đột ngột ngẩng lên, kinh ngạc nhìn Lý Kiến Thành.

Người đứng trước mặt ôn hòa nhã nhặn, ăn nói thong dong, có thể dễ dàng nhìn thấu tâm tư người khác, mà suy nghĩ của bản thân thì dẫu là ai cũng không thể phỏng đoán.

Nay mình đã hoàn toàn vô dụng, y vẫn để tâm chiếu cố là có ý gì?

Thoáng chốc, trong đầu y hiện lên một vệt xuân sắc nằm sâu trong vạt áo đối phương, từng vô ý rơi vào mắt mình. Nghĩ đoạn, ánh mắt bất giác đã ngấm ngầm trượt xuống mấy phân, dừng lại ở vị trí thấp nhất nơi hai tà áo trắng giao nhau.

Nhìn xuống được một giây đã nghe một tiếng ho khẽ. Dương Hựu nhìn theo tiếng ho, liền bắt gặp Lý Thế Dân đứng sau lưng Lý Kiến Thành vẻ mặt tuy bình tĩnh nhưng ánh mắt lại lạnh lùng nhắm thẳng về phía mình, sắc bén như dao.

Toàn thân lập tức đầm đìa mồ hôi lạnh, còn đang định nói gì, lại đã nghe Lý Thế Dân cướp lời: "Nếu bệ hạ không có ý khác, ta và đại ca xin cáo từ trước." Dứt lời liền chắp tay, trong ngữ khí lộ rõ vẻ không hài lòng.

Lý Kiến Thành vốn còn định nói nữa, nhưng chuyện đã đến nước này, cũng đành phải chắp tay cúi đầu. Ngập ngừng giây lát, ngước mắt chăm chú nhìn y, cuối cùng nói: "Đã vậy…… xin bệ hạ hãy bảo trọng."

"Thôi," Dương Hựu gật đầu, cười khổ một tiếng, xua tay nói bằng giọng khàn khàn, "Các ngươi…… hãy tạm lui trước."

Lý Thế Dân lại hừ lạnh một tiếng, xoay người bước ra khỏi cửa. Lý Kiến Thành không còn cách nào khác, đành phải nối bước quay ra.

Dương Hựu vẫn ngồi trên đài, nhìn đăm đăm theo bóng trắng xa dần xa dần, dừng một chút, lại thêm một tiếng thở dài.

Lời tác giả: Nhị ngốc ngươi là đồ vô dụng, đại ca mới xìu có một tí ngươi đã mềm lòng rồi ……-3-

Mấy ngày gần đây tương đối bận rộn, hôm qua 6 giờ tui ra khỏi cửa 10 giờ mới về đến nhà, 4000 chữ này đều viết trong hôm nay, khổ sở vô cùng, ngày kia còn có bài kiểm tra huhuhu……

30. Chương 29

Hai người bước ra cửa, Lý Thế Dân bực bội nói: "Đại ca, Dương Hựu kia sắp thoái vị rồi, đối với chúng ta hắn đã hoàn toàn vô dụng, cần gì phải để tâm đến hắn nữa?"

"Chim hết cất cung, thỏ chết chó săn vào nồi, đây là điều xưa nay không thể tránh. Nhưng Dương Hựu dù sao cũng là Tùy chủ do chúng ta lập nên, nếu không thêm phần hậu đãi, làm sao tỏ rõ khí độ của họ Lý ta, khiến cho bốn phương quy phục?" Lý Kiến Thành dừng một chút, dường như muốn nói điều gì, cuối cùng chỉ rũ mắt, than nhẹ một tiếng, "Thế Dân, thân bất do kỷ đi đến bước đường này, kể cũng đáng thương…… chi bằng tha được chỗ nào thì tha đi."

Thật ra trong lòng anh hiểu rõ, ngoài miệng dù biện ra trăm ngàn lý do, cũng không bằng một lý do vẫn luôn giữ kín trong lòng, tuyệt không thể nói ra.

Đang ở đỉnh cao mà rơi xuống vực sâu, một sớm một chiều đã đánh mất tất cả. Cảm giác này, đối với anh…… khác nào đồng bệnh tương liên, cho nên đại khái cũng nảy sinh vài phần thương xót đối với Dương Hựu.

Lý Thế Dân nhìn sang anh, đáy mắt nổi lên một tia kinh ngạc.

Hắn cứ ngỡ đại ca người ôn hòa nhất, cũng là người tỉnh táo nhất trên đời. Ôn hòa và tỉnh táo tuy mâu thuẫn nhưng vẫn thống nhất, cuối cùng hợp lại thành một loại hờ hững gặp chuyện gì cũng không dao động.

Chỉ là lúc này đây, đáy mắt anh vô ý hiện lên một tia trong trẻo cô tịch, khiến Lý Thế Dân khẽ giật mình.

Nhưng tập trung nhìn lại, ánh mắt kia đã khôi phục như thường, khiến người ta không nhìn ra bất cứ cảm xúc nào. Không hiểu vì sao, lòng hắn hơi đau xót, cách ống tay áo lẳng lặng nắm tay anh, khẽ nói: "Nếu đại ca thật sự nghĩ vậy, Thế Dân xin nghe theo đại ca."

Lý Kiến Thành liếc mắt nhìn hắn chăm chú trong giây lát, gật đầu, đáy mắt lộ ra ý cười nhàn nhạt như không.

*****

Mấy ngày sau, Dương Hựu hạ chiếu thư trong buổi chầu, bày tỏ ý muốn thoái vị, nhường ngôi cho Đường vương Lý Uyên. Chiếu này vừa ra, trong triều từ trên xuống dưới không ai lấy làm kinh ngạc, hiển nhiên cũng không người nào khuyên giải.

Nhưng Lý Uyên vẫn ngấm ngầm khống chế cục diện, đến lúc này lại ra sức từ chối, chỉ nói mình một lòng trung với Tùy, tuyệt không có tâm phản nghịch. Nhưng quan viên trong triều đều ngầm hiểu đây chẳng qua là Lý Uyên muốn diễn cho trọn vai, nên cũng thuận theo ý tứ của ông, thay nhau cầu kiến.

Một bên khổ sở khuyên can, một bên lại ra sức chối từ, cứ thế kéo dài đến hơn một tháng vẫn không có kết quả.

Ngày hôm nay, Lý Kiến Thành và Lý Thế Dân được triệu đến tướng phủ.

Lý Uyên quay lưng đứng trên đài, ngắm tấm địa đồ khổ lớn treo trên tường. Bùi Tịch ngồi một bên, thấy hai người lập tức đứng dậy, cung kính thi lễ.

Lúc này Lý Uyên đã nghe tiếng, quay lại nhìn hai người cười nói: "Kiến Thành, Thế Dân, các con đến đây."

Hai người lên điện, chắp tay thi lễ.

Lý Uyên gật đầu, nói thẳng vào đề: "Không giấu hai con, lần này vi phụ triệu các con đến chính là vì chuyện đông tiến. Không biết hai con có kiến giải gì?"

Việc này anh từng nghe Lý Uyên đề cập đến trong lúc chuyện trò, xem ra lần này đã chính thức động tâm niệm. Lý Kiến Thành nghe vậy, tiến lên đáp: "Kiến Thành nghĩ, lúc này Dương Quảng đã chết, tân đế mới lập, tình hình Lạc Dương không ổn định. Lúc này dẫn quân đông tiến, thứ nhất dễ dàng thăm dò địch tình, thứ hai……" Hơi ngập ngừng, cuối cùng nói tiếp, "Có thể củng cố uy danh của ta trước khi phụ thân đăng cơ đại vị."

Nghe anh nói trắng ra chuyện đăng cơ, Lý Uyên cũng không phủ nhận, chỉ gật đầu, mỉm cười nhìn sang Lý Thế Dân mà hỏi: "Thế Dân nghĩ sao?"

"Lời đại ca, Thế Dân hoàn toàn đồng ý." Lý Thế Dân cũng tiến lên, nói, "Thế Dân nguyện dẫn đại quân đi trước, đánh chiếm Lạc Dương, thay phụ thân trừ bỏ khối tâm bệnh này!"

"Thế Dân đừng vội," Lý Uyên nghe vậy chỉ cười ha hả, "Lần này vi phụ muốn cho hai con cùng đi, sao hả?"

Lý Thế Dân ngẩn người, nhanh chóng liếc sang Lý Kiến Thành, kế đó chắp tay: "Thế Dân nguyện tiến lui cùng đại ca!"

Nghe ngữ điệu hắn ngập tràn kích động, Lý Kiến Thành mỉm cười, cũng tiến lên nói: "Mọi chuyện xin nghe theo an bài của phụ thân." Trong lòng anh hiểu rõ, thực ra Lý Uyên đã có tính toán từ trước, lần này gọi hai người đến hỏi chẳng qua chỉ muốn thăm dò đó thôi.

Lúc này Bùi Tịch lại bước lên, chắp tay cúi đầu nói: "Vương gia, hai vị công tử, thần có một lời khuyên, chẳng biết có nên nói ra hay không?"

Lý Uyên luôn kính trọng ông ta, nghe vậy cười nói: "Bùi giám cứ nói đừng ngại."

Bùi Tịch chậm rãi nói: "Thần nghĩ chuyến đông tiến này không thể không đi, nhưng cũng không thể quá nóng vội."

Lý Kiến Thành nhìn thẳng vào mắt ông ta, hỏi: "Thâm ý của Bùi đại nhân, xin hãy chỉ giáo."

"Không dám," Bùi Tịch cười cười, ngữ điệu vẫn thong thả ung dung, "Lần này thần cũng có một câu, chỉ mong nó sẽ có ích cho thế tử."

"Xin Bùi đại nhân nói rõ."

Bùi Tịch chầm chậm nói: "Chiến, hòa, tiến, thoái, mong thế tử hãy tùy thời mà hành sự."

"Tùy thời mà hành sự……" Lý Kiến Thành hơi trầm ngâm, sau đó mỉm cười, chắp tay thi lễ, "Lời Bùi đại nhân nói, Kiến Thành xin ghi nhớ trong lòng."

Bùi Tịch cũng cười, đáp lễ: "Không dám."

Lý Uyên đứng trên đài chứng kiến rõ ràng nhưng cũng không vạch trần, hồi lâu mới nói: "Được rồi, giờ hai con hãy mau mau lui về chuẩn bị đi."

"Dạ!"

Hai người thi lễ rồi trở ra. Đến cửa, Lý Thế Dân hỏi ngay: "Đại ca, lời Bùi Tịch nói thật ra có ý gì?"

Lý Kiến Thành chân không ngừng bước, chậm rãi đáp: "Đó là muốn khuyên chúng ta nên chiến thì chiến; nếu không thể chiến thì hãy cứ thoái lui, không cần đắn đo gì cả."

Lý Thế Dân nghe vậy, dường như đã hiểu ra vài phần, trầm ngâm hỏi: "Đại ca nghĩ chuyến này đại quân ta có thể đánh hạ Lạc Dương hay không?"

"Nếu dốc sức tấn công, dĩ nhiên có thể đánh hạ. Nhưng nếu cái giá phải trả là quá lớn thì cũng không đáng." Lý Kiến Thành dừng một chút lại tiếp, "Lời Bùi Tịch nói chỉ e cũng chính là ý của phụ thân, chúng ta…… cứ tùy thời mà hành sự là được rồi."

*****

Cuối tháng ba, Lý Kiến Thành, Lý Thế Dân được phong làm Tả, Hữu tướng quân, dẫn binh mười vạn, thẳng hướng Lạc Dương.

Đại quân một đường đông tiến, thế như chẻ tre, gần như không gặp sự chống cự ngoan cố nào, cứ thế tiền vào vùng ngoại thành Lạc Dương.

Hôm đó sau giờ cơm, Lý Kiến Thành vén trướng bước ra, đi đến một sườn dốc phóng mắt nhìn về phương xa. Chỉ thấy sơn quang rợp mắt, sắc xuân động lòng người, thành Lạc Dương nằm giữa muôn hồng nghìn tía, còn nghe văng vẳng tiếng nhạc.

Nhưng theo lời hạ nhân báo lại, mấy ngày nay cổng thành Lạc Dương đóng chặt tử thủ, dù đại quân đã áp sát cũng hoàn toàn không có hành động nghênh chiến.

Anh biết trong tay mình có mười vạn nhân mã, nếu dốc sức công thành hẳn cũng không rơi vào thế yếu. Nhưng giờ này lại thấy thành Lạc Dương trang nghiêm vững vàng, quân đội chỉnh tề, ngoại trừ đồ tang rải khắp thành thì tuyệt không thấy nửa phần rối loạn.

Nghĩ đến lời gợi ý của Bùi Tịch, Lý Kiến Thành không khỏi rơi vào trầm ngâm.

Không biết đã đứng yên bao lâu, chợt cảm thấy đầu vai man mát, thân thể không khỏi hơi hơi co lại, hoàn hồn thì đã thấy trời đổ xuống cơn mưa.

Mưa phùn tháng ba tuy không lớn, nhưng đi kèm với nó là những cơn gió lạnh nên cũng thêm vài phần giá buốt. Lý Kiến Thành ngẩng đầu nhìn trời, đang định xoay người về doanh thì đầu vai đã đột ngột trở nên ấm áp.

Lý Thế Dân đứng sau lưng anh, vươn hai tay giúp anh buộc áo choàng. Động tác của hắn rất chậm, rõ ràng là lưu luyến tư thế gần như ôm ấp này.

Lý Kiến Thành lặng lẽ nhìn thành Lạc Dương phía xa, cười nói: "Đa tạ Thế Dân."

Lý Thế Dân rốt cuộc cũng thu tay, bước đến bên cạnh, sóng vai đứng cùng anh: "Đại ca đang phân vân không biết nên tiến hay lùi?"

Lý Kiến Thành vẫn không rời mắt, chỉ chầm chậm gật đầu.

"Trận chiến này không phải một sớm một chiều, đại ca không cần lo lắng thái quá," Lý Thế Dân hiếm khi không muốn làm liều, ngược lại khuyên nhủ, "Tạm thời hãy chờ xem thời tiết ngày mai thế nào đã."

Anh biết lời hắn nói có lý: Nếu mưa vẫn không ngừng rơi, đường xá lầy lội, dù có muốn công thành cũng không nổi, chi bằng…… chờ xem thiên ý.

Vừa gật đầu đã nghe Lý Thế Dân tiếp: "Ngoài trời đổ mưa, chúng ta vẫn nên mau chóng về doanh." Dứt lời nắm tay anh, gấp gáp kéo về.

Trở về trướng, Lý Kiến Thành còn chưa kịp cởi áo choàng đã thấy trong trướng có một người cung kính đứng chờ.

Còn đang định hỏi, Lý Thế Dân đã mở lời trước: "Đại ca, Thế Dân nghe nói trong thành Lạc Dương có một danh y nên đã sớm nhờ người dò hỏi khắp nơi, muốn mời ông ta đến Trường An." Dừng một chút, lại vòng ra sau lưng đại phu cười nói, "Không ngờ đại phu còn chưa đến Trường An, chúng ta đã đến đây trước. Cũng may ta đã sớm mời người, bằng không giờ này cổng thành đóng im ỉm, chỉ e là không có duyên gặp gỡ."

Vì Lý Kiến Thành không muốn lộ chuyện này ra ngoài, hắn phải sai người điều tra cẩn thận mới mời đại phu đến, những trắc trở trong đó khỏi nói cũng biết.

Lý Kiến Thành lẳng lặng nhìn hắn, sóng mắt hơi hơi lay động, mãi cho đến khi đại phu kia chắp tay nói: "Thảo dân bái kiến Đường thế tử."

Lúc này anh mới quay đầu nhìn sang đại phu, đưa tay đỡ ông ta dậy, khẽ cười nói: "Vậy xin phiền đại phu." Dứt lời ngồi xuống ghế, vén ống tay áo lên một đoạn, lộ ra cổ tay trắng ngần mà rắn chắc.

Đại phu đặt hai ngón tay lên mạch, trầm ngâm hồi lâu mới hỏi: "Thế tử bắt đầu mắc chứng bệnh này từ bao giờ?"

Lý Kiến Thành lặng lẽ nói: "Từ ba năm trước."

Ba năm trước chợt bừng tỉnh, khung cảnh trước Huyền Vũ môn phảng phất như một hồi mộng mị, nhưng cơn đau nhói lên trong ***g ngực vẫn hết sức chân thật.

Đại phu gật đầu, lát sau thu tay, chậm rãi nói: "Xem mạch tượng của thế tử không có chỗ nào bất thường, hẳn không phải là bệnh từ bên trong. Chẳng hay chứng đau tim này có phải do ngoại thương gây ra không?"

Lý Kiến Thành nghe vậy liền ngước nhìn lên, lại bắt gặp một đôi mắt vẫn nhìn mình chằm chằm từ sau lưng đại phu. Anh thu ánh mắt, bình tĩnh đáp: "Không hề."

Đại phu nghe vậy nhíu mày, đứng dậy vái dài, nói: "Thảo dân vô năng, xin thế tử thứ tội."

Lý Thế Dân nghe vậy, ánh mắt nhất thời tối đi vài phần. Mà nét mặt Lý Kiến Thành trái lại lại vẫn bình tĩnh khác thường, anh tiến lên đỡ ông ta đứng dậy, nói: "Đây vốn là cố tật, đại phu không nên tự trách mình."

Đại phu thở dài: "Nếu thế tử không chê, thảo dân xin kê hai phương thuốc: Một thang trấn định giảm đau, khi bệnh phát có lẽ sẽ phát huy tác dụng; một thang điều hòa nội tức, dùng lâu ngày, tự nhiên chỉ lợi mà không hại."

Lý Kiến Thành gật đầu đáp: "Vậy xin phiền đại phu." Dứt lời ra hiệu cho hạ nhân đưa đại phu đi bốc thuốc.

Đại phu sắp ra khỏi trướng, bỗng dừng chân mà nói: "Triều Tùy khí số đã tận, dân chúng lầm than, bách tính trong thiên hạ đều trông chờ vào họ Lý. Chỉ mong Đường vương hãy mau mau chấm dứt chiến loạn, quy thiên hạ về một mối."

Lý Kiến Thành mỉm cười, đáp: "Đương nhiên sẽ dốc hết sức lực."

Đại phu lui đi rồi, Lý Thế Dân ngồi xuống ghế đối diện, nét mặt lộ rõ vẻ thất vọng.

Lý Kiến Thành nhìn hắn, cuối cùng thở dài: "Thế Dân, ta đã nói từ lâu rồi, chứng bệnh này không có thuốc chữa."

Khi còn ở Trường An, Lý Thế Dân đã nửa ngấm ngầm nửa công khai mời rất nhiều đại phu, các loại thảo dược bày đầy một tủ. Lý Kiến Thành không nói ra nhưng trong lòng thủy chung vẫn hiểu: Làm vậy chẳng qua chỉ là phí công.

Muốn tháo chuông phải tìm người buộc chuông. Tâm bệnh, chỉ có tâm dược mới giải nổi.

Mà Lý Thế Dân nghe vậy lại chỉ lắc đầu: "Có thật sự vô phương cứu chữa hay không, phải mời hết danh y trong thiên hạ mới biết được." Dáng vẻ của Lý Kiến Thành khi phát bệnh hắn đã thấy rất nhiều, nhưng vẫn không nỡ nhìn thêm một lần nào nữa.

Mỗi khi nhớ tới cảnh tượng ấy, lòng hắn lại khe khẽ nhói đau.

Đúng lúc này, ngoài cửa truyền đến tiếng hạ nhân: "Thế tử, nhị công tử, thuốc đã sắc xong rồi."

"Vào đi." Lý Kiến Thành nhìn hạ nhân đặt thuốc lên bàn, xoay người lui ra, vừa định đưa tay cầm bát, không ngờ Lý Thế Dân đã tiến lên đoạt đi trước.

Lý Kiến Thành cười hỏi: "Chẳng lẽ Thế Dân muốn giúp ta uống thuốc hay sao?"

Lý Thế Dân gật đầu, bước đến đứng ngay trước mắt Lý Kiến Thành.

"Đại ca có còn nhớ lần đầu tiên Thế Dân hầu đại ca uống thuốc không?" Cúi đầu nhìn người trước mặt, khóe môi khẽ mỉm cười, đôi ngươi lại trở nên hết sức thâm trầm.

Đêm mưa hỗn loạn, binh đao giao tranh, vệt máu đỏ thẫm, khoái mã phi như bay, cơn đau xé tim…… cùng với mùi thuốc ngấm đầy khoang miệng, môi lưỡi gắn bó, hơi thở quyện vào nhau……

Hỗn độn, nhưng cũng rõ ràng như mới hôm qua.

Nếu chưa từng trải qua đêm dài nôn nóng và đau xót ấy, nếu không có cái hôn táo bạo kia…… Có lẽ hắn sẽ vĩnh viễn không hiểu, đại ca đối với mình…… rốt cuộc là quan trọng đến nhường nào.

Đối với hắn, cái hôn kia là bước đầu tiên mở đường; đối với cả hai người, lần thân cận ấy có thể nói là màn khởi đầu chân chính cho tất cả.

Cho đến hôm nay, không ngờ đã có được. Mỗi lần nhớ lại còn tưởng một giấc chiêm bao, nhưng lại vô cùng chân thật.

Nghĩ đến đây, khóe môi Lý Thế Dân bất giác mỉm cười. Hắn cúi đầu đăm đăm nhìn Lý Kiến Thành, trầm lặng mà nghiêm túc, bỗng quay đầu, một ngụm uống vơi nửa bát thuốc.

Lý Kiến Thành lặng thinh không nói, chỉ ngẩng mặt lặng lẽ nhìn hắn, dĩ nhiên đã hiểu hắn sắp làm gì.

Cảm nhận được đối phương đang tới gần, cảm nhận được cái bóng đang dần dần phủ lên thân thể, anh chầm chậm khép mắt, cho đến khi nhắm nghiền lại. Đợi chờ hơi ấm đã vô cùng quen thuộc của đối phương, đợi chờ môi lưỡi quấn quýt vội vàng mà triền miên, đợi chờ hơi thở quyện vào nhau như nước sữa giao hòa……

Nước thuốc từ miệng hắn chảy vào, đã chẳng còn phân biệt được ngươi ta. Mùi hương đặc quánh tràn đầy khoang miệng, dần dần hóa thành một vòng nước xoáy, kéo mình lún sâu từng chút một.

Gắng sức kháng cự, muốn kháng cự, cuối cùng lại không hề kháng cự.

Bỗng dưng giật mình, tiếng mưa rơi bên tai ngày càng dồn dập, tí tách tí tách, hóa thành những điệu nhạc tuyệt trần.

Cơn mưa này, chỉ e sẽ không tạnh trong ngày một ngày hai được.

Mang theo ý niệm mơ hồ này, Lý Kiến Thành chầm chậm vươn tay, đặt lên vai hắn, ra sức giữ chặt.

Thật ra anh hiểu rõ hơn ai hết, nếu chứng đau tim của mình thực sự có thuốc trị tận gốc, thì phương thuốc này chính là Lý Thế Dân, cũng chỉ có thể là Lý Thế Dân mà thôi.

Nhưng cách dùng thuốc đã có đến hai.

Giết ngươi, hay là…… yêu ngươi…… *vote yêu xong rồi giết, công hiệu gấp đôi:”>*

Câu hỏi này không lúc nào không quanh quẩn trong đầu, mà giờ khắc này, anh lại chỉ muốn buông bỏ.

Lời tác giả: Tuy không tình nguyện cho lắm, nhưng nhị ngốc, đại ca cứ tạm giao cho ngươi bảo quản →_→

Nhân lúc còn có thể ngọt ngào, hãy mau mau nắm cho chắc đi, không chừng đến ngày nào đó ta lại đòi về bây giờ (^)

31. Chương 30

Hôm sau trời còn chưa sáng, Lý Kiến Thành đã đứng cạnh trướng môn, vén một góc trướng, đưa mắt nhìn ra ngoài.

Một đêm đã trôi qua, mưa vẫn rơi đều đều, sương mù trĩu nặng, trời đất mịt mùng. Thu ánh mắt lại, chỉ thấy mặt đường xung quanh cũng trở nên lầy lội.

Lý Kiến Thành hơi nhíu mày, trầm ngâm không nói.

Đúng lúc này, cách đó không xa vang lên tiếng ngựa hí. Anh ngước mắt nhìn lên, chỉ thấy dưới nắng sớm tinh mơ, Lý Thế Dân vận giáp cứng, khí vũ hiên ngang, nhảy mắt đã xoay người xuống ngựa mà bước đến gần.

“Sao rồi?” Lý Kiến Thành hơi nghiêng người cho hắn bước vào trướng.

"Đại ca," Lý Thế Dân cởi áo choàng đẫm mưa treo lên giá, nói, "Ta dẫn nhân mã đến dưới chân thành Lạc Dương, nhưng cổng thành vẫn đóng im ỉm như cũ. Ta liều mạng chửi bới vài câu dưới thành, đối phương cũng không hề phản ứng."

"Xem tình hình này……" Lý Kiến Thành ngồi xuống, rót hai chén trà nóng, đặt một chén sang cạnh bàn bên kia, nghe vậy trầm ngâm nói, "Hay là Vương Thế Sung đã hạ quyết tâm không giao chiến trực diện với chúng ta?"

Lý Thế Dân nói: "Lạc Dương dù sao cũng là đông đô, thành trì kiên cố, dễ thủ khó công. Kể ra Vương Thế Sung cũng là kẻ thông minh nên mới mượn nó để tránh né mũi nhọn của đại quân ta."

Vương Thế Sung vốn là Quận thừa Giang Đô, sau vào Lạc Dương làm quan, được Dương Quảng vô cùng tín nhiệm. Lần này Dương Quảng băng hà, dù hắn có lập Việt vương Dương Đồng lên ngôi đế nhưng thực chất cũng đã nắm đại quyền trong tay.

Lý Kiến Thành lặng lẽ gật đầu, ngầm hiểu lúc này Lạc Dương giống như một cái khiên vàng, trường mâu trong tay mình, công hay lùi chỉ trong một ý niệm.

Đang lúc trầm ngâm, chợt nghe tiếng một tiểu giáo vọng vào từ ngoài trướng: "Thưa thế tử, ngoài doanh có người cầu kiến."

Lý Kiến Thành liếc mắt qua, hỏi: "Là ai?"

"Kẻ đó chỉ nói, tin tức hắn mang đến ắt sẽ khiến thế tử vui mừng," Tiểu giáo trả lời, "Những câu hỏi khác một mực không đáp."

"Nói vậy nghĩa là bất kể thế nào, ta cũng phải gặp hắn một lần?" Lý Kiến Thành buông chén trà trong tay, nghe vậy chỉ khẽ cười, khoát tay, "Vậy hãy để hắn vào đi."

Tiểu giáo ngoài trướng dạ một tiếng, vội vàng cáo lui, chẳng mấy chốc đã dẫn một người vào trướng.

Dáng dấp người kia cao gầy mảnh khảnh, toàn thân đẫm mưa, thong thả kéo mũ trùm trên đầu xuống, chắp tay vái dài: "Thảo dân bái kiến Đường thế tử và Tần công tước." *ủa em Dân được phong Tần công tước hồi nào sao mình không nhớ ò.ó*

Lý Thế Dân hỏi: "Ngươi là ai?"

Người kia nghe vậy liền ngước mắt lên, đường nét rõ ràng, ngũ quan sâu thẳng. Liếc mắt nhìn sang Lý Kiến Thành bên kia rồi mới quay về Lý Thế Dân, cười nói: "Danh tính thảo dân là gì, hai vị có biết cũng vô dụng; cái hữu dụng là phong thư trong ngực thảo dân." Dứt lời quả nhiên lấy từ trong ngực áo ra một vật, đi đến trước mặt Lý Kiến Thành, cung kính dâng lên bằng cả hai tay.

Lý Kiến Thành nhìn y một lát, mỉm cười, đưa tay tiếp nhận: "Để xem phong thư này có thật sự khiến bản thế tử vui mừng như lời tiên sinh hay không."

Nói đến đây đã thong thả mở thư ra, rũ mắt, ánh mắt chầm chậm quét qua nét chữ trên thư. Lát sau anh nhẹ nhàng gấp thư lại, đưa cho Lý Thế Dân, còn mình thì liếc nhìn người kia, cười nói: "Hôm nay trời mưa lớn, chi bằng tiên sinh hãy tạm nghỉ ở đây, ngày mai hẵng trở về được không?"

Anh không nhắc đến một chữ nào trong thư, mà người đưa thư vẫn giữ nguyên vẻ bình tĩnh, cũng không hề truy hỏi mà chỉ đáp: "Thân mang mệnh lớn, thực không dám trì hoãn. Bất luận thế tử hiếu khách thế nào, hôm nay thảo dân cũng nhất định phải đi."

Lý Kiến Thành nghe vậy cười khẽ, nói: "Nếu đã thế thì hôm nay đành mời tiên sinh quay về vậy. Ngày mai ta sẽ phái người đưa thư phúc đáp tới, được không?"

Người đưa thư lẳng lặng nhìn anh, sau đó trên gương mặt sáng láng nở một nụ cười, đáp: "Vậy cũng được." Nói xong dứt khoát thi lễ, xoay người cáo từ.

Người đưa thư vừa đi, Lý Thế Dân đã hỏi: "Đại ca, việc này…… phải giải quyết thế nào đây?"

Mà Lý Kiến Thành vẫn nhìn theo bóng người kia rời đi, sau đó mỉm cười thư thái, nói: "Thế Dân, hãy truyền lệnh xuống, ngày mai nhổ trại, toàn quân rút lui."

Lý Thế Dân nghe vậy, kinh ngạc hỏi: "Đại ca, Lý Mật kia muốn kết minh với chúng ta, cùng đánh chiếm Lạc Dương, đây có thể coi là cơ hội tuyệt vời, sao lại muốn rút quân?"

"Lý Mật cầm đầu Ngõa Cương trại, hỗn chiến với Vương Thế Sung mấy bận mà không phân thắng bại, chúng ta tội gì phải sa vào vũng lầy này?" Lý Kiến Thành lắc đầu, vẫn cười đáp, "Nghe nói mấy ngày trước hắn bại trận rút lui, tưởng đâu đã bỏ ý định đánh chiếm Lạc Dương, nào ngờ rốt cuộc vẫn còn tơ tưởng."

Lý Thế Dân nghe đến đây chợt bừng tỉnh, nói: "Chi bằng tạm thời cứ để hai kẻ này trai cò đánh nhau, đến khi lưỡng bại câu thương thì ta sẽ làm ngư ông đắc lợi!"

"Thế Dân nói rất đúng," Lý Kiến Thành gật đầu, "Lý Mật kia mơ tưởng Lạc Dương đã lâu, làm sao chịu hợp lực với kẻ khác mà công thành? Lần này viết thư cho ta, thực chất là muốn ngấm ngầm bảo ta không cần nhúng tay vào Lạc Dương đó thôi. Nếu đã như thế, sao không thuận nước đẩy thuyền, cho hắn một món nợ ân tình?"

"Vậy cũng được." Trong lòng Lý Thế Dân đã thấu suốt như gương, đưa mắt nhìn ra màn mưa ngoài trướng, "Đúng lúc cơn mưa này rơi mãi không ngừng, cũng coi như thiên ý."

Lý Kiến Thành nghe vậy gật đầu, trầm ngâm cười nói: "Vậy xem ra thư kết minh hắn đưa đến hôm nay…… quả là một tin tức làm người ta vui mừng." Dừng một chút, trong đầu lại hiện ra dáng dấp và vẻ mặt của sứ giả vừa rồi, trong lòng mơ hồ cảm thấy trước khi tới đây, chỉ e người kia đã đoán ra quyết định của mình.

Rõ ràng là người dưới trướng Lý Mật, lại chỉ xưng thảo dân; rõ ràng không phải kẻ tầm thường, lại chẳng chịu nói ra danh tính.

Người này, quả thực cũng có phần thú vị.

*****

Hôm sau Lý Kiến Thành viết một phong thư đưa vào Ngõa Cương trại, chỉ nói lúc này đất Quan Trung là quan trọng nhất, tạm thời không có sức đánh chiếm Lạc Dương, sau còn nói vài ba câu tỏ lòng áy náy, kế đó liền dẫn đại quân nhổ trại rút lui.

Nhưng đi được hơn trăm dặm lại thấy thành Lạc Dương mở cổng, một đội nhân mã đuổi theo phía sau. Lý Kiến Thành cười nhạt: "Lúc đầu đóng cửa không ra, giờ lại muốn đánh úp sau lưng, vọng tưởng thừa cơ chúng ta trở tay không kịp sao?" Liền lệnh cho Lý Thế Dân dẫn quân tinh nhuệ nghênh chiến, đánh nửa ngày quân địch đã chạy trối chết, trong lúc đó đại quân của Lý Kiến Thành cũng tiện đường đánh hạ hai tòa thành nhỏ không chút khách khí.

Cho đến khi trở lại Trường An đã là đầu tháng năm. Lý Uyên nghe báo tình hình, cũng không một lời trách tội, trái lại chầm chậm gật đầu: "Đất Lạc Dương hãy cứ để Lý Mật hãm chân Vương Thế Sung đi, chúng ta không cần nóng vội."

Đại quân trở về được ba ngày, Lý Uyên thuận theo lời thỉnh cầu của quần thần, tuyên bố thụ thiện từ Dương Hựu, lên ngôi thiên tử, đặt quốc hiệu là "Đường", sửa niên hiệu Vũ Đức.

Hiện giờ thiên hạ này, ít ra là đất Quan Trung này, cuối cùng cũng đường đường chính chính mang họ "Lý".

Ba ngày sau, Lý Uyên hạ chiếu thư phân phong vương thần. Trên đại điển phong thiện, Lý Thế Dân đứng đầu một hàng, nghe tiếng thông tri trầm bổng bên tai, trong mắt lại chỉ có một người.

Lý Kiến Thành một thân cổn miện, trên huyền y huân thường nổi lên hoa văn cửu chương rực rỡ như sao, phú quý uy nghi, khí vũ hiên ngang, khiến người ta không nỡ rời mắt. Dường như hoa phục "Vai gánh nhật nguyệt, lưng vác muôn sao" này chế ra chỉ dành cho anh. (1)

Mà vẻ mặt Lý Kiến Thành vừa nghiêm trang lại vừa bình thản, khiến người ta nhìn không ra suy nghĩ trong lòng. Lát sau anh chầm chậm bước lên đài, phủ phục bái tạ, tiếp nhận phong thiện.

Ánh mắt Lý Thế Dân cứ dõi theo bóng hình anh mãi, một tấc không rời.

Từ ngày hôm nay, mình đã là Tần vương, Nguyên Cát là Tề vương, mà đại ca…… hiển nhiên trở thành trừ quân (*) một nước, hoàng thái tử Lý Kiến Thành.

(*) Người được chỉ định kế thừa ngai vàng, có thể là hoàng thái tử, hoàng thái đệ hay hoàng tôn hoàng chất đều gọi chung là hoàng trừ/ trừ quân.

Nghĩ đoạn, trong ***g ngực Lý Thế Dân kích động không thôi, cho đến lúc bản thân mình tiếp nhận phân phong thì hồn vía cũng đã lơ lửng tận đâu đâu.

Đến khi lui về hàng, vừa hay bắt gặp ánh mắt đối phương liếc qua. Ngay cả ý cười cực nhạt nơi đáy mắt anh cũng đủ khiến đáy lòng hắn thoáng chốc đã ấm áp như xuân về.

Ngày hôm đó Lý Uyên thiết yến quần thần, đến khi tiệc tàn đã là ban đêm.

Lý Kiến Thành ngà ngà men say trở về phòng, rót trà nhấp vài ngụm rồi đứng lên mở cửa. Gió lạnh lướt qua, đầu óc cũng tỉnh táo thêm vài phần.

Xoay người lại, liếc mắt nhìn cổn miện mình vừa thay ra đang treo ngay ngắn trong phòng. Anh bước qua đó, vươn tay chầm chậm vuốt ve, cuối cùng từ từ nắm chặt triều phục hoa mỹ kia.

Giờ này khắc này, mặt trời lẫn trăng sao, núi sông đồng bể, vạn vật và muôn dân đều đã nắm trong tay.

Sống lại một kiếp, đến hôm nay mới coi như quay về khởi điểm.

Mà kiếp này, anh sẽ không để kẻ khác cướp đi những thứ mình đã nắm trong tay thêm một lần nữa.

Đúng lúc này, sau lưng mơ truyền đến tiếng bước chân.

Lý Kiến Thành quay lại, thấy người đến thì khẽ nhướn mày: "Nguyên Cát đấy à?"

Lý Nguyên Cát vốn mắt to mày rậm, qua một năm xa cách, vóc người đã phổng phao tráng kiện hơn rất nhiều. Giờ này gặp lại, dù vẫn chưa qua tuổi vũ tượng (*), cũng đã coi như uy vũ phi phàm.

(*) Vũ tượng chi niên là độ tuổi 15-20 đối với nam và 15 đối với nữ, người xưa coi đây là lứa tuổi chập chững trưởng thành, nam có thể ra chiến trường, nữ có thể gả chồng. Lúc này em Cát 15 tuổi, vừa đúng tuổi vũ tượng.

Lúc này hắn đã bước vào phòng, cười nói: "Sau khi trở về từ Thái Nguyên vẫn chưa có dịp gặp riêng đại ca, biết hôm nay đại ca sẽ không đi ngủ sớm nên không nhịn nổi phải đến thăm ngay."

"Nguyên Cát đúng là rất hiểu vi huynh," Lý Kiến Thành cũng ngồi xuống, cười nói, "Nguyên Cát trở về đã được mấy ngày, chỉ vì công việc bận rộn mà chưa tranh thủ thời gian qua thăm đệ, thật sự không phải."

"Đại ca đừng nói vậy," Lý Nguyên Cát mỉm cười thành thật, "Sau ngày hôm nay, đại ca đã là trừ quân một nước. Quân quốc đại sự đều phải hao công tốn sức, đương nhiên không thể so với lúc trước."

Lý Kiến Thành cười cười, hỏi: "Bao giờ Nguyên Cát lên đường trở về Thái Nguyên?"

Lý Nguyên Cát đáp: "Ngày mai."

"Ngày mai?" Lý Kiến Thành nhíu mày, nhưng cũng nhanh chóng hiểu ra, cười nói, "Đột Quyết như hổ rình mồi, đúng là một khắc cũng không thể sơ sẩy." Dừng một chút, lại đưa mắt nhìn sang Lý Nguyên Cát, "Sau khi Đốt Bật trở về Đột Quyết, không biết tình hình bên đó thế nào?"

"Vẫn như bình thường, chúng ta không ngừng cấp lương thảo, đối phương lại vẫn thường xuyên cướp phá vùng biên cảnh, không thể chấm dứt hoàn toàn." Lý Nguyên Cát đáp, vẻ mặt rõ ràng không cam tâm, "Nếu không phải còn có minh ước, chỉ hận không thể dẫn quân san bằng doanh trại đám người Hồ kia!"

Lý Kiến Thành nghe vậy, lập tức hiểu ra sau khi trở về Đốt Bật quả thực đã giữ lời, ém đi chuyện mình từng bị bắt, cũng ra sức ngăn cản chiến tranh.

Nhưng nhớ lại thần sắc hoàn toàn khác xưa trong mắt gã trước lúc rời đi, anh lại mơ hồ cảm thấy bất an. Có lẽ mọi chuyện sẽ không chấm dứt đơn giản như vậy.

Chỉ là nếu mình đã thả người đi, ngày sau bất luận Đột Quyết có hành động gì, anh đều phải dốc hết sức lực bản thân mà gánh vác trách nhiệm.

Dù là với danh nghĩa Lý Kiến Thành, hay là với thân phận thái tử Đại Đường.

Im lặng giây lát, thấy lời lẽ của Lý Nguyên Cát vẫn mang theo nét kích động của trẻ con, lại bất giác mỉm cười: "Kẻ làm đại sự nhất định phải nhẫn được những chuyện người thường không thể nhẫn. Năm đó sở dĩ phụ thân ra sức kết minh với chúng, thậm chí không ngại uốn gối khom lưng, tôn chúng lên trên cũng chỉ vì muốn chờ thời cơ tốt nhất. Đợi cho đến khi bốn bể đã bình, quốc lực giàu mạnh, tất sẽ có một ngày giống như lời Nguyên Cát nói."

Lý Nguyên Cát nhìn anh, lặng lẽ gật đầu, ánh mắt rực sáng. Từ nhỏ hắn đã nhìn theo bóng lưng của Lý Kiến Thành mà lớn lên, đối với anh vô cùng kính trọng, cũng vô cùng bội phục. Dừng một chút lại cười nói: "Chỉ mong nếu có một ngày đại ca giao chiến với Đột Quyết, xin hãy nhớ mang Nguyên Cát đi cùng."

"Đương nhiên rồi." Lý Kiến Thành nghe vậy mỉm cười, nói, "Chỉ e ngày sau Nguyên Cát mới là chủ tướng."

Hai người chuyện phiếm một lát, Lý Nguyên Cát chợt nói: "Đại ca, hôm qua đệ đến chỗ nhị ca, tình cờ nhìn thấy trong phòng có treo "Lan Đình tập tự". Còn nhớ khi đại ca mới lấy được bảo bối này, người khác muốn liếc một cái cũng không được, sao bây giờ lại chắp tay đem tặng người ta rồi?"

Lý Kiến Thành đang cúi đầu nhấp trà trong chén, nghe thế động tác trên tay hơi khựng lại, sau đó cười nói: "Sinh nhật mười tám tuổi của Thế Dân, ta đương nhiên phải tặng đại lễ rồi. Đến sinh nhật mười tám tuổi của Nguyên Cát, đệ thích cái gì đại ca cũng không tiếc."

Lý Nguyên Cát nhìn anh đăm đăm một hồi, ngập ngừng giây lát, cuối cùng cũng mở miệng: "Không dám giấu đại ca, khi chúng ta còn ở Lạc Dương, một hôm đệ uống rượu với nhị ca đến đêm, nhị ca say khướt, miệng cũng lảm nhảm, câu nào câu nấy…… đều nhắc đến đại ca."

Lý Kiến Thành nghe vậy, dĩ nhiên hiểu ra ẩn ý trong lời hắn nói. Anh chậm rãi buông chén trà, rũ mắt, không đáp lời.

"Khi đó Nguyên Cát đã biết, nhị ca sớm mang tâm tư khác với đại ca." Lý Nguyên Cát thấy anh không nói gì, lại tiếp, "Cho đến hôm qua, thấy đại ca tặng tranh chữ này cho nhị ca, đệ mới chợt nhận ra…… Đại ca đối với nhị ca, chung quy vẫn khác người thường phải không?"

Đến lúc này Lý Kiến Thành mới ngước mắt lên, không nhận không chối, chỉ cười đáp: "Nguyên Cát…… quả nhiên đã trưởng thành rồi."

Lý Nguyên Cát nghe vậy, trong lòng đã sáng tỏ. Hắn cũng không truy hỏi, chỉ cười nói: "Nguyên Cát nói vậy, chẳng qua chỉ mong đại ca hiểu Nguyên Cát không giấu diếm huynh điều gì. Chỉ mong sau này huynh cũng có thể đối đãi với Nguyên Cát như thế." Hắn nhìn Lý Kiến Thành, tuy không nói rõ nhưng ánh mắt lại vô cùng khẩn thiết. Ngập ngừng giây lát rồi đứng dậy, chắp tay nói: "Đêm đã khuya rồi, ngày mai Nguyên Cát còn phải trở về Thái Nguyên, không tiện quấy rầy nữa. Đại ca cũng mau đi nghỉ thôi."

Lý Kiến Thành cũng đứng dậy, tiễn hắn ra cửa. Cho đến khi hắn đã đi xa, anh vẫn tựa cửa, lặng lẽ nhìn vào mông lung.

Dựa vào hiểu biết của mình với Lý Nguyên Cát, Lý Kiến Thành cũng không hoài nghi hắn có lòng ỷ lại vào mình. Nhưng những lời hắn vừa nói lại đột ngột khiến anh phát hiện, có một số việc, thì ra đúng là ngoài cuộc tỉnh táo trong cuộc u mê.

Những chuyện mình cứ ngỡ vẫn điều khiển được, phải chăng trong lúc vô ý, đã sớm thoát cương?

Rốt cuộc đã thoát cương đến bực nào?

Từ từ khép mắt, Lý Kiến Thành khẽ thở ra một hơi, bình ổn những gợn sóng nổi lên trong lòng.

Nhưng đúng lúc này, anh lại nghe tiếng bước chân.

Mở mắt ra, đã thấy Lý Thế Dân ôm một vò rượu, đứng dưới ánh trăng thanh lãnh trước thềm. Bắt gặp ánh mắt anh, hắn cười cười, giơ vò rượu trong tay: "Đại ca."

Lý Kiến Thành nhìn hắn, hỏi: "Tiệc rượu vừa tan, sao đã vội mang thêm rượu đến?"

Lý Thế Dân đứng nguyên tại chỗ, cười đáp: "Ban nãy đông người, không kịp kính riêng đại ca một chén."

Lý Kiến Thành rũ mắt, nhìn sương đêm thấm ướt bờ vai hắn mà hỏi: "Đến từ bao giờ vậy?"

Lý Thế Dân đã dần dần áp sát, đáp: "Đã đến đây từ sớm, nào ngờ lại bị Nguyên Cát giành vào phòng đại ca trước, đành chờ ở bên ngoài."

Lý Kiến Thành khẽ cười, hỏi: "Nguyên Cát không phải người dưng, sao không vào cùng?"

Lý Thế Dân đã đứng ngay trước mặt anh, hắn cúp mắt, nhìn anh ở khoảng cách cực gần, đáp: "Thế Dân…… chỉ muốn ở riêng với đại ca, không muốn có thêm ai khác."

Lời này tuy ngang ngược, nhưng ngữ điệu lại đặc biệt ôn tồn. Lý Kiến Thành cảm thấy hơi thở của đối phương phả vào mặt mình theo từng câu từng chữ, mang theo trùng trùng ấm áp, dần dần tiếp cận.

"Vậy…… hãy vào đi." Anh rũ mắt, xoay người bước vào phòng.

Nhưng còn chưa đi nổi một bước, ống tay áo đã bị đối phương giữ chặt. Lý Thế Dân một tay đè anh vào cạnh cửa, cúi mặt, gấp gáp hôn xuống.

Lời tác giả: Nụ hôn vừa dứt.

Đại ca: Sao hôm nay Thế Dân vội vàng thế?

Nhị ngốc: Đại ca…… Hôm nay là tiết Thần Côn mà!

---

(1) Huyền y huân thường là cái này, hông giống cái bộ lão Khoan mặc trên phim đâu, dù mình thích bộ của lão Khoan hơn hẳn nhưng theo Thông điển thì triều phục của hoàng thái tử dưới triều Tùy là cái này cơ. Giải nghĩa cụ thể thì huyền y là áo đen, thường là cái… ờm, giống như váy trong trang phục nam giới thời xưa, huân là màu đỏ nhạt và hơi pha vàng, nôm na là màu đỏ gạch. "Cửu chương" bao gồm năm hoa văn núi, rồng, chim trĩ, lửa, tông di (một loài khỉ) trên áo và bốn hoa văn tảo, hạt gạo, búa, phất (mình cũng không biết diễn tả thế nào, các bạn cứ nhìn xuống hình, nó là hoa văn gấp khúc màu đen nằm dưới hình cái búa) trên "thường" (hêm dám dịch từ này ra ó.ó) Ngoài ra còn một đống quy tắc về màu sắc và kích thước hoa văn, rồi quy định mặc triều phục vào những dịp nào, đi kèm phục sức gì nữa… Nói chung triều phục thái tử không khác nhiều lắm so với hoàng bào, Lý Uyên mới lên ngôi nên mấy quy chế này vẫn theo nhà Tùy, về sau đến thời Lý Thế Dân mới sửa lại vài chỗ. Còn "vai gánh nhật nguyệt, lưng vác muôn sao" thì nhìn hình là rõ, có điều chỗ này tác giả nhầm lẫn vì nhật, nguyệt, tinh là hoa văn chỉ có trên hoàng bào, hoàng bào có thêm 3 hoa văn này cộng với "cửu chương" trên triều phục thái tử mới thành "thập nhị chương", chứ anh Thành mới là thái tử mà dám mặc áo thêu nhật nguyệt tinh thì thành khi quân phạm thượng mất rồi =))

32. Chương 31

Hôn triền miên một lúc vẫn không mất khí thế, gần như phải đoạt trọn hơi thở. Lý Kiến Thành khẽ ngẩng đầu lên, túm lấy vạt áo đối phương, đáp lại từ tốn mà kĩ càng.

Đợi cho nụ hôn này kết thúc, hơi thở Lý Thế Dân cũng trở nên hỗn loạn. Hắn lại cúi mặt xuống, rõ ràng không muốn tất cả gián đoạn ở đó.

Nhưng Lý Kiến Thành đã lẳng lặng né tránh, nhìn vò rượu trên tay hắn hỏi: "Hôm nay không phải Thế Dân đến tìm đại ca uống rượu sao?"

Lý Thế Dân nghe vậy hơi ngẩn ra, thần trí dao động, nhưng cũng cố đè nén tâm tình kích động, cười đáp: "Dạ phải."

Lý Kiến Thành đưa mắt nhìn hắn, cũng không nói gì nữa, chỉ xoay người bước thẳng vào phòng. Lý Thế Dân vội vàng đuổi theo, đặt vò rượu lên bàn, đổ mấy chén trà trên đó đi rồi rót rượu thay vào.

Đợi cho Lý Kiến Thành khép cửa xong, quay người trở lại, hắn cầm một chén rượu đưa qua, nhìn thẳng vào mắt anh, nói rành rọt từng chữ: "Thế Dân kính đại ca ba chén!"

Dứt lời liền ngẩng đầu uống cạn.

Lý Kiến Thành đứng nguyên tại chỗ, lẳng lặng nhìn đối phương liên tiếp rót rượu đầy chén không, sau đó ngửa đầu uống cạn. Cuối cùng dằn mạnh chén xuống bàn, ngước mắt nhìn Lý Kiến Thành cười nói: "Từ ngày hôm nay, đại ca đã là thái tử của Đại Đường. Thế Dân, chúc mừng đại ca."

Trong đôi mắt hắn là vẻ mừng vui thuần túy mà chân thành, nhưng khi nói đến hai chữ "chúc mừng" lại toát ra chút thận trọng hiếm thấy. Lý Kiến Thành nhìn hắn không rời mắt, nhưng chung quy vẫn không thể moi ra trong ánh mắt kia nửa phần giả dối.

Mà ánh mắt này lại khiến lòng anh bỗng dưng thắt lại.

Nhưng dừng một chút, gương mặt Lý Kiến Thành lại lộ ra ý cười nhàn nhạt như không, anh nhìn Lý Thế Dân thong thả hỏi: "Thế Dân, lời này phải chăng…… là chân tâm thực ý?"

Nét mặt Lý Thế Dân lộ ra một tia kinh ngạc, nhưng cũng rất nhanh mỉm cười: "Đại ca không tin Thế Dân sao."

"Dĩ nhiên là tin," Lý Kiến Thành bình thản đáp, "Nhưng không biết có thể tin được bao lâu."

"Đúng như lời đại ca nói," Lý Thế Dân nghe vậy cười đáp, "Ngày sau thế sự khó đoán, nhưng giờ này khắc này, Thế Dân đối với đại ca đúng là chân tâm thực ý."

Trong khi nói, hắn đã ngấm ngầm thay đổi việc hai người ám chỉ. Lý Kiến Thành nghe vậy, lại chỉ khép mắt mỉm cười.

Quả đúng là như vậy. Thế sự biến ảo vô thường, việc tương lai ai có thể nói một lời đảm bảo?

— Nhưng Thế Dân à, sau này nếu có một ngày huynh đệ bất hòa, ta chắc chắn sẽ phụng bồi ngươi đến cùng!

Hồi lâu, anh rũ mắt nhìn chén rượu trong tay, chỉ thấy sắc rượu trong suốt, sóng sánh long lanh dưới ánh nến. Chần chừ giây lát, rồi cũng ngẩng đầu lên, dứt khoát uống cạn.

"Thế Dân, đại ca cũng trả ngươi ba chén."

Anh bước đến bên bàn, nhấc vò rượu lên, trong chốc lát đã rót đầy chén rượu. Cứ thế ngửa đầu uống cạn ba lần, giống như Lý Thế Dân đã làm ban nãy.

Lý Thế Dân nhìn anh không rời mắt, chỉ thấy dưới ánh nến vàng vọt, quỳnh tương ngọc dịch trong chén tản ra ánh sáng nhàn nhạt, long lanh trong suốt. Từ từ chảy xuống theo khóe môi ửng đỏ của anh, lăn dọc cần cổ thon dài, bò ngoằn ngoèo qua xương quai xanh gầy gầy, cuối cùng chui sâu vào vạt áo trắng hơn tuyết……

Ánh mắt theo đó mà chạy dần xuống, cuối cùng dừng lại ở một chỗ, không dịch chuyển nữa.

Lý Kiến Thành uống cạn ba lần rồi buông chén, nâng ống tay áo định lau giọt rượu tràn ra, cánh tay lại bỗng dưng bị nắm lấy.

Lý Thế Dân đã đứng ngay trước mặt anh, vóc dáng hắn cao hơn một chút, vừa vặn tạo thành tư thế nhìn xuống.

"Đại ca, để Thế Dân giúp huynh……" Hắn mở miệng, thanh âm đã trở nên khàn khàn trầm thấp. Lời vừa mới dứt đã giữ chặt hai vai Lý Kiến Thành, sau đó nghiêng mặt cúi người. Khi hai cánh môi gần chạm vào nhau, hắn bất chợt nghiêng đi vài phần, đầu lưỡi nhẹ nhàng liếm lên môi anh.

Hương rượu còn sót lại, trong khoảng khắc đã hóa thành nụ hôn tinh tế như mưa, cuối cùng không thể tách rời.

Khóe môi, cằm, cần cổ, xương quai xanh, trước ngực…… bồi hồi lưu luyến, quanh co hạ xuống dọc theo đường chảy của giọt rượu kia. Những nơi môi hắn lướt qua, hương rượu trong trẻo bị cuốn đi, lưu lại đóa đóa hồng ngân rực rỡ.

Không biết là do chén rượu vừa uống hay là do đối phương cố ý khiêu khích, Lý Kiến Thành cúi đầu thở gấp, chỉ cảm thấy hơi thở thoát ra từ miệng đã dần dần nóng lên.

Ý thức trở nên hoảng hốt, sức kiềm chế cũng chầm chậm tan rã. Cho đến khi áo ngoài bị kéo xuống đầu vai, đôi môi nóng cháy của đối phương cũng theo đó mà kề sát, Lý Kiến Thành cảm thấy trong người mình dường như bốc lên một ngọn lửa, thiêu đốt thân thể đến gần như cạn kiệt. Anh vươn tay nắm vạt áo Lý Thế Dân, kéo hắn lại gần, nghiêng người hôn lên trước dáng vẻ thảng thốt của đối phương.

Lý Thế Dân còn chưa kịp ngạc nhiên thì bản năng đã bị cuốn vào nụ hôn đó. Giữa nụ hôn gần như cắn xé lẫn nhau, quần áo hai người nhanh chóng cởi hết. Cho đến khi cả hai ngã lên giường, Lý Thế Dân phủ phục bên trên, cúi đầu nhìn người bị mình hoàn toàn bao phủ ở khoảng cách cực gần, ánh mắt chuyển đỏ, hơi thở cũng dần dần trở nên nặng nề.

— Người này…… là thái tử của cả thiên hạ, nhưng cũng đại ca của riêng mình hắn.

— Không còn ai khác có thể hoàn toàn chiếm được huynh như ta. Không ai cả.

Mỗi ý nghĩ lại dấy lên trong lòng một trận cuồng hỉ và xúc động không thể đè nén.

Thân thể Lý Kiến Thành vùi sâu vào lớp chăn nệm, trong khoảng trống rỗng ngắn ngủi này, cũng đã khôi phục chút thần trí. Anh ngước mắt, ánh mắt anh từ đỉnh màn trên đầu dần dần dịch chuyển, lướt qua bờ vai rộng lớn mà trần trụi trước mắt, cuối cùng từ từ nhìn thẳng vào đôi mắt tràn ngập dục vọng kia.

Hắn vẫn cứ thành khẩn không hề che giấu như xưa, khiến lòng người bỗng dưng thắt lại.

Lát sau, ánh mắt kia đã áp sát mình, kế tiếp biến thành những cái cắn nhẹ trần trọc dây dưa trên cổ. Cảm thấy hắn đã chạm đến hạ thân, Lý Kiến Thành khép mắt, đầu ngón tay hơi dùng sức, giữ chặt đầu vai đối phương, dường như đang chờ đợi thời khắc kia đến.

Khoảnh khắc cực đau, nhưng cũng là cực khoái.

Dù đã quá quen thuộc với thân thể của nhau, nhưng trong nháy mắt tiến vào, nhiệt độ gần như thiêu đốt giữa hai người vẫn khiến anh không kiềm nổi mà ngửa cổ lên, khẽ mở mắt.

Trong tầm mắt, đỉnh màn cũng chầm chậm lắc lư. Mỗi lần gắn bó tựa như nhen lên trong người một ngọn lửa, thiêu đốt cả thân lẫn tâm nóng cháy. Lý trí dần dần sụp đổ, thay vào đó …… là sự mê muội không thể thoát ra.

Mọi chuyện đến tột cùng là bắt đầu từ đâu?

Từ lúc hắn thay mình đỡ một kiếm của Tống Lão Sinh, hay là từ đêm mưa hắn mạo hiểm đưa mình chạy gấp về doanh?

Từ ngày hắn ôm thương quay về biển lửa lấy thuốc cho mình, hay là từ khoảnh khắc bên tai mình vang lên câu "Trận chiến này chỉ vì một mình huynh"?

Từ khi hắn không nề hà thay mình tìm kiếm danh y khắp nơi, hay là……

Mọi chuyện đã không thể phân rõ.

Giữa những đợt công kích mãnh liệt từ hạ thân, Lý Kiến Thành chỉ cảm thấy tâm trí mình dần dần mơ hồ đến không thể suy xét. Bên tai vẫn là những tiếng thì thào "đại ca" đã không thể quen thuộc hơn, xen lẫn vào những nhịp thở dốc nặng nề, khàn khàn mà trầm thấp, lại mang theo sự quyến rũ không gì sánh nổi.

Cảm thấy đối phương lại dướn người lên hôn, Lý Kiến Thành khép mắt, mê loạn hồi đáp giữa hơi thở khăng khít giao hòa.

— Thế Dân, hãy nhớ kỹ những lời ngươi nói hôm nay.

— Đời này kiếp này, một thân cổn miện này, ta sẽ không để bất cứ kẻ nào cướp đoạt.

— Nếu như có ngày đó…… Thế Dân, dẫu là ngươi, ta nhất định cũng không nương tay.

Nghĩ thế, anh lại vươn tay ôm trọn bờ vai đối phương, gần như dốc hết sức lực giữ chặt.

*****

Lý Uyên xưng đế mới được một tháng, quân tình cấp bách ngoài tám trăm dặm đã truyền vào Trường An. Cha con Tiết Cử, Tiết Nhân Quả năm ngoái vừa mới bị Lý Thế Dân đánh lui nay lại dẫn quân xâm lấn, đại quân đi đến đâu là cướp phá đốt giết đến đó. Kinh Châu, Mân Châu, Kỳ Châu nguy trong sớm tối.

Lý Uyên nghe tin, quyết đoán hạ chỉ lệnh cho Lý Thế Dân dẫn đại quân đi chinh phạt. Ngày xuất chinh trời đổ mưa lất phất, Lý Uyên đích thân dẫn trăm quan ra ngoài thành tiễn đưa.

Tuy đối thủ không phải người xa lạ, nhưng đây là trận đại chiến mở đầu từ khi Đại Đường khai quốc, Lý Uyên đương nhiên không dám coi khinh. Sau khi tự tay nâng chén rượu tiễn biệt, ông vỗ vai Lý Thế Dân dặn dò: "An nguy của núi sông đều dựa vào con cả, Thế Dân, nhất định phải khải hoàn!"

Những lời thế này, hắn đã từng nghe người kia nói. Lý Thế Dân nghe vậy, nhất thời đã quên đáp lễ, trái lại bất giác nhìn ra sau lưng Lý Uyên.

Lý Kiến Thành vẫn khoác tà áo choàng rực lửa kia, bên trong cũng là sắc trắng thuần hết sức quen thuộc. Đối diện với ánh mắt chiếu thẳng vào mình, anh hơi cong khóe miệng, lộ ra ý cười nhàn nhạt như không.

Thân là trừ quân một nước, chuyện hành quân đánh trận anh không cần phải đích thân ra tay, do đó trận chiến này chỉ có một mình Lý Thế Dân đảm đương.

Thấy ý cười thấp thoáng kia, Lý Thế Dân bất giác cũng cười (ngu). Ngơ ngẩn nhìn đối phương, cho đến khi Lưu Văn Tĩnh bên cạnh cúi đầu ho khan một tiếng mới hoàn hồn, chắp tay với Lý Uyên: "Nhi thần nhất định không phụ kì vọng của bệ hạ."

Dứt lời, đại quân liền xuất phát.

Mưa phùn lạnh lẽo, đại quân đi có phần chậm chạp. Lưu Văn Tĩnh là phó tướng, sóng ngựa đi ngang hàng với Lý Thế Dân, chỉ thấy mái tóc cùng với ngũ quan dưới mũ đâu mâu của hắn đều hơi âm ẩm, nhưng ánh mắt hắn nhìn về phương xa cũng thâm trầm u tịch khác thường.

Sau khi quy hàng Khuất Đột Thông, trở về từ kho Vĩnh Phong, Lưu Văn Tĩnh gặp lại Lý Thế Dân, chỉ cảm thấy dù mới ly biệt bất quá nửa năm nhưng đối phương đã thay đổi rất nhiều.

Tựa như ánh mắt sâu không thấy đáy lúc này đây, cũng không còn là thiếu niên dễ kích động năm đó nữa.

Mới qua mười tám tuổi đã lấy thân phận Tây thảo nguyên soái xuất binh kháng địch. Quá trình cầm quân, suy cho cùng vẫn luôn thôi thúc con người ta trưởng thành.

Lưu Văn Tĩnh thu ánh mắt nhìn hắn, chợt nhớ ra điều gì, lại nhìn sang lần nữa.

Dưới màn mưa, có thể thấy mơ hồ một vết bầm nhạt trên khóe môi Lý Thế Dân. Vết thương này nếu người thường nhìn thấy có lẽ cũng không để ý, nhưng đối với Lưu Văn Tĩnh, sau mấy đêm vào phủ tìm người mà không gặp, ý nghĩa của dấu vết này y đã hết sức rõ ràng.

Thu ánh mắt, khẽ cười khổ một tiếng. Lần này lại bị Lý Thế Dân bên kia phát hiện ra, hắn nghiêng đầu sang, nhìn Lưu Văn Tĩnh hỏi: "Triệu Nhân có gì muốn nói chăng?"

Lưu Văn Tĩnh chợt hoàn hồn, rất nhanh mỉm cười, nghĩ ngay ra chuyện để nói: "Tại hạ chỉ tò mò, không biết việc đối chiến với cha con Tiết Cử, trong lòng Tần vương đã có tính toán gì chưa?"

Lý Thế Dân nghe vậy, khẽ nhíu mày: "Chẳng qua mới vài tháng chưa gặp, sao Triệu Nhân đã thành người xa lạ rồi?"

Lưu Văn Tĩnh ngẩn người, nhưng cũng nhanh chóng hiểu ra, chỉ cười khẽ rồi lặp lại câu trước: "Không biết việc đối chiến với cha con Tiết Cử, trong lòng Thế Dân đã có tính toán gì chưa?"

Đến lúc này Lý Thế Dân mới mỉm cười, phóng mắt nhìn về con đường phía trước, chỉ nhẹ nhàng nói ra bốn chữ: "Hậu phát chế nhân."

"Hậu phát chế nhân?" Lưu Văn Tĩnh nhìn gương mặt nghiêng của hắn, không hiểu vì sao, trong khoảnh khắc y chỉ cảm thấy nét mặt kia rất giống Lý Kiến Thành. Y nhíu mày, nói, "Thế Dân, ngươi đã bao giờ nghĩ, đây chính là trận chiến khai quốc của Đại Đường. Bệ hạ đích thân đưa tiễn đại quân ta đến ngoại

thành, hắn cũng mong chúng ta sớm mang theo một trận đại thắng nức lòng người trở về. Trận này phải đánh nhanh, không thể kéo dài được."

Lý Thế Dân vẫn nhìn về phương xa, lắc đầu: "Khi mới chiếm được Trường An, ta đã từng giao thủ với Tiết Nhân Quả, biết rõ hai cha con hắn bản tính nôn nóng tự cao. Tốc chiến tốc quyết không bằng kéo dài càng lâu càng tốt, cho đến khi bên địch sốt ruột mới đánh một trận dẹp tan." Dừng một chút lại quay sang Lưu Văn Tĩnh, "Cho nên trận này…… nhất định phải hậu phát chế nhân, có vậy mới thắng được."

Lưu Văn Tĩnh đối diện với hắn, còn định khuyên nữa, nhưng Lý Thế Dân đã thản nhiên ngắt lời: "Triệu Nhân khỏi cần nói nữa, ý ta đã quyết rồi."

Lưu Văn Tĩnh nhìn hắn, chỉ đành lắc đầu, thở dài một hơi.

Mấy ngày sau, đại quân đóng trên một mỏm đất cao, tạo thành thế giằng co với đại quân Tiết Cử lăm le như hổ rình mồi ở sườn bên kia.

Quân Tiết Cử đang ở vào thời điểm hăng hái nhiệt tình nhất, gặp đại quân họ Lý nghênh đón, cầm đầu lại là Lý Thế Dân vẫn còn trẻ tuổi, ngày hôm sau đã phái nhân mã lượn lờ ngoài doanh, phát huy hết sở trường quấy rầy khiêu khích.

Mấy viên tiểu tướng trẻ tuổi trong trướng đã chịu hết nổi, lửa giận bốc quá đầu. Mấy lần thỉnh mệnh, đều nói muốn ra ngoài giết sạch quân địch.

Nhưng Lý Thế Dân thân là chủ tướng, xưa nay luôn chủ trương tốc chiến tốc quyết, lần này lại đặc biệt bình tĩnh. Hắn ỉm đi lời thỉnh chiến của đám tiểu tướng, mặc cho nhân mã của Tiết Cử chửi bới sỉ nhục, liên tiếp mấy ngày không hề nhúc nhích, chỉ nói thời gian vẫn còn nhiều, kéo dài thêm chút nữa cũng chưa muộn.

Lưu Văn Tĩnh vốn chủ chiến, thấy thế trong lòng hết sức lo lắng. Nhưng y đã qua lại với Lý Thế Dân vài năm, thừa hiểu tính hắn xưa nay rất kiên định. Mình đã quyết rồi, dù không ai đồng ý cũng sẽ cố chấp đến cùng.

Nhưng thời gian cứ trôi đi từng ngày từng ngày một, đại quân trong doanh vẫn ngồi không ăn sẵn, tuyệt không có ý nghênh địch. Cuối cùng y không kiềm chế nổi, sau khi bàn bạc với một phó tướng khác là Ân Khai Sơn, liền quyết định cùng vào trướng của Lý Thế Dân khuyên can.

Sáng sớm hôm sau, hai người hẹn nhau đến đại trướng của Lý Thế Dân. Nhưng hắn lại không ở trong đó, mà chỉ đứng một mình trên vách núi hoang vu, lẳng lặng nhìn về phía xa. Gió núi rít gào xung quanh hắn, thổi tà áo choàng xanh biếc của hắn bay phất phới.

Lưu Văn Tĩnh và Ân Khai Sơn liếc nhìn nhau, bước lên phía trước, chắp tay đồng thanh: "Tần vương điện hạ!"

Lý Thế Dân nghe vậy vẫn chưa quay lại, chỉ hơi ngẩng mặt lên hỏi: "Hai vị có việc gì?"

"Tần vương điện hạ," Ân Khai Sơn tính tình nóng nảy còn hơn Lưu Văn Tĩnh, lần này đến đây ngay cả mấy lời mở đầu cũng bớt đi, nói thẳng vào đề, "Mạt tướng nghĩ lúc này xuất binh đối địch đã không còn gì đáng ngại. Hai quân cứ giằng co như thế, dù có thể tiêu hao khí lực lương thảo của địch, nhưng chỉ e nếu kéo dài nữa thì đến ngày giao chiến nhuệ khí quân ta cũng chẳng còn nhiều."

"Điện hạ, đây chính là trận chiến mở màn từ khi Đại Đường khai quốc, có thể nói ý nghĩa phi phàm." Lưu Văn Tĩnh nghe vậy cũng phụ họa theo, "Do đó chúng ta không những phải thắng, còn cần một đại thắng vẻ vang sảng khoái mới đủ để trấn áp thiên hạ bốn phương!"

"Chuyện này ngày nào cũng có vài người nhắc lại với ta," Lý Thế Dân nghe vậy trầm mặc hồi lâu rồi chậm rãi nói, "Ta tự có quyết đoán, các ngươi đừng khuyên nữa. Đến lúc xuất binh, chắc chắn các ngươi sẽ hiểu."

Không hiểu vì sao, Lưu Văn Tĩnh cảm thấy giọng nói của hắn lọt vào tai hình như có hơi khàn khàn khác thường. Y ngẩng đầu nhìn bóng lưng đối phương, lập tức chắp tay vái dài, lại tiếp: "Xin điện hạ…… hãy cân nhắc kĩ!"

Nhưng lần này Lý Thế Dân lại làm như không nghe thấy gì cả, qua một lúc lâu chẳng những không đáp lời, mà ngay cả động cũng không thèm động.

Thầm hiểu đối phương có lẽ đã bắt đầu nổi giận, Lưu Văn Tĩnh cũng quyết định tử gián đến cùng. Y đảo mắt ra hiệu với Ân Khai Sơn, hai người cùng tiến lên một bước, lặp lại những lời vừa nói: "Điện hạ! Việc xuất chiến vạn lần mong điện hạ cân nhắc!"

Lý Thế Dân đứng thẳng lưng trong gió, nghe vậy vẫn điềm nhiên bất động.

Sự trầm lặng bất ngờ này khiến Lưu Văn Tĩnh mơ hồ cảm thấy có gì đó khác thường. Y ngước mắt, vươn tay về phía Lý Thế Dân, khẽ đụng vào cánh tay đối phương, thử gọi: "…… Điện hạ?"

Nhưng khoảnh khắc chạm vào cánh tay hắn, Lý Thế Dân đột nhiên loạng choạng lui về phía sau ra một bước, thân thể hư nhuyễn, suýt nữa đã ngã vào lòng Lưu Văn Tĩnh.

Giật mình kinh hãi, Lưu Văn Tĩnh và Ân Khai Sơn vội vàng đỡ lấy hắn. Nhưng chạm vào cánh tay hắn rồi, cả hai mới phát hiện người Lý Thế Dân lạnh toát, nhìn đến gương mặt thì gò má khóe môi đã không còn chút huyết sắc.

"Điện hạ ốm rồi" Ân Khai Sơn gấp gáp đứng dậy, cao giọng gọi mấy binh sĩ gần đó rồi quay đầu nói với Lý Thế Dân, "Điện hạ hãy mau về doanh, mạt tướng sẽ gọi đại phu đến ngay!" Dứt lời đã chạy biến đi.

"Khỏi, khỏi cần……" Lý Thế Dân vội đáp, vùng vẫy muốn đứng lên. Lưu Văn Tĩnh không cản nổi, chỉ thấy hắn còn chưa đứng vững đã lùi bước, thân thể mềm nhũn, nặng nề ngã quỵ trở về chỗ cũ, hoàn toàn rơi vào hôn mê.

Lời tác giả: Phải chăng nhị ngốc do túng x quá độ x tẫn nhân vong, thể lực chống đỡ hết nổi mới hôn mê, tui sẽ không nói cho các thím biết đâu

33. Chương 32

Khi đại phu đến, Lưu Văn Tĩnh và Ân Khai Sơn cho những người khác lui xuống, trong trướng chỉ còn lại bốn người.

Lý Thế Dân nằm ngửa đầu trên giường, từ khi bệnh phát mới qua một nén nhang mà gương mặt hắn đã tái nhợt như giấy. Ân Khai Sơn ngồi trên ghế than thở, Lưu Văn Tĩnh đứng một bên, nhìn bệnh trạng của hắn chỉ cảm thấy đau lòng không dứt.

Thấy khi đại phu cầm một cổ tay hắn bắt mạch, chăn trên vai hắn bị kéo rớt xuống một đoạn, Lưu Văn Tĩnh bước lên giúp hắn đắp lại. Nhưng rồi lại phát hiện dù đã bọc kín mít, toàn thân Lý Thế Dân vẫn không ngừng run lẩy bẩy.

Lưu Văn Tĩnh sống cùng hắn bao năm, in trong mắt y đều là nhị công tử vẻ mặt sáng láng, tinh thần hứng khởi. Nào ngờ chỉ mới qua mấy ngày, hắn đã bệnh nặng đến thế.

Nghĩ đoạn không khỏi nhìn hắn, ngơ ngẩn đứng nguyên tại chỗ.

Mà đúng lúc này, đại phu đã cẩn thận thả tay Lý Thế Dân trở về trong chăn, đứng dậy nói: "Tần vương điện hạ toàn thân hư hàn, không ngừng run rẩy, môi lại thâm tím, mặt không còn huyết sắc. Theo lão phu thấy, triệu chứng này chắc chắn là của bệnh sốt rét."

Hai người còn lại trong trướng nghe thế đều giật mình. Ân Khai Sơn đứng bật dậy, sốt ruột hỏi: "Vậy phải làm sao bây giờ?"

"Lão phu dốc hết sở trường, chẳng qua cũng chỉ biết kê mấy phương thuốc mà thôi." Đại phu nhìn người nằm trên giường, thở dài, "Còn đâu phải dựa vào bản thân điện hạ."

Lưu Văn Tĩnh xưa nay vẫn nghe nói, triệu chứng sốt rét chính là nóng lạnh luân phiên. Ban đầu tứ chi lạnh ngắt, không ngừng run rẩy; kế đó toàn thân khô nóng, xao động không yên; cuối cùng mồ hôi đổ như mưa mới khôi phục nhiệt độ bình thường. Nếu không chữa trị kịp thời, ắt sẽ kiệt sức mà chết giữa những cơn nóng lạnh thất thường này.

Nghĩ đoạn, dù có hơi hoảng hốt, Lưu Văn Tĩnh vẫn ra sức bình ổn tâm trạng, nói với đại phu: "Vậy xin phiền đại phu mau đi sắc thuốc, điện hạ tập võ từ nhỏ, nhất định có thể vượt qua kiếp nạn này."

Chờ đại phu chắp tay cáo lui, Lưu Văn Tĩnh bước đến bên giường, kéo tấm chăn dưới cuối giường đắp lại cho Lý Thế Dân, cẩn thận dém kĩ. Mà đối phương vẫn không hề hay biết, hơi thở có phần ngắt quãng trong cơn run rẩy.

Lúc này Ân Khai Sơn đã bước lên, đứng nghiêm sau lưng y, khẽ hỏi: "Lưu đại nhân, Tần vương bất ngờ bệnh nặng, trận chiến này…… phải làm sao bây giờ?"

Lưu Văn Tĩnh nhìn đăm đăm gương mặt của Lý Thế Dân, nói: "Tin Tần vương bệnh nặng, lúc này hẳn là đã không thể giấu diếm. Một khi cha con Tiết Cử biết chủ tướng bên ta mắc bệnh, ắt sẽ thừa cơ dẫn quân quấy nhiễu. Mà đại quân ta ngồi không lâu ngày, quân tâm vốn đã xao động, có Tần vương mới uy chấn được tam quân, nhưng giờ Tần vương lại bệnh……" Nói đến đây chỉ thở dài một tiếng, không tiếp tục nữa.

"Vậy Lưu đại nhân nghĩ," Ân Khai Sơn trầm ngâm giây lát, cuối cùng nói ra câu hỏi vẫn quanh quẩn trong lòng bấy lâu, "nên đánh…… hay là lui?"

"Đương nhiên là……" Lưu Văn Tĩnh nhếch môi cười, trong miệng thốt ra một chữ hết sức kiên định, "Đánh!"

Ân Khai Sơn nghe vậy, đôi mắt rực sáng: "Lời Lưu đại nhân nói chính hợp ý ta!"

"Đại Đường mới lập quốc, đại quân tây tiến mấy trăm dặm, không thể vô công trở về." Lưu Văn Tĩnh rốt cuộc cũng rời mắt khỏi gương mặt Lý Thế Dân, đứng dậy nhìn sang Ân Khai Sơn, "Lúc này quân tâm bất ổn, lại càng cần tiên phát chế nhân, cho cha con Tiết Cử một đòn xuất kỳ bất ý."

Ân Khai Sơn nhìn y, dĩ nhiên hiểu được ẩn ý, liền nói: "Vậy để ta đi triệu tập mọi người thương nghị việc xuất chiến!"

"Phiền Ân đại nhân," Lưu Văn Tĩnh chắp tay, nhưng không có ý muốn rời trướng, chỉ nói, "Đại nhân hãy đi trước, lát sau tại hạ sẽ đến."

Ân Khai Sơn gật đầu, xốc trướng môn gấp gáp rời đi.

Lưu Văn Tĩnh quay lại, ngồi xuống bên giường Lý Thế Dân. Lúc này gương mặt Lý Thế Dân đã không còn tái nhợt, thay vào đó là những mảng ửng đỏ.

Mà không biết từ bao giờ, chân tóc mai trên trán đã râm rẩm mồ hôi, hợp lại thành giọt, chảy từ từ theo má xuống gối, đọng lại một vệt nước sẫm màu.

Lưu Văn Tĩnh vội lấy một cái khăn ẩm giúp hắn lau mồ hôi, nhưng khoảnh khắc chạm tay vào chỉ cảm thấy người hắn nóng rực như một hòn than.

Cầm khăn ẩm vắt kĩ, Lưu Văn Tĩnh cẩn thận lau mặt giúp hắn, sau đó ngâm khăn vào chậu nước lạnh, gấp lại rồi nhẹ nhàng đắp lên trán hắn.

Thân thể Lý Thế Dân giống như ngâm trong lò lửa, ngay cả hơi thở phả ra từ miệng mũi cũng nóng ghê người. Khăn vừa đắp lên, hắn liên tục nhích người, cuối cùng ý thức lại mơ hồ trở lại.

Lưu Văn Tĩnh vươn tay giúp hắn vén làn tóc mai rối bời bị mồ hôi thấm ướt, buông tiếng thở dài, chỉ cảm thấy ngực mình đau đớn tựa kim châm.

Dừng một chút, y lại thò tay vào trong chăn, tìm bàn tay nóng hầm hập của đối phương, từ từ dùng sức nắm chặt.

Cảm thấy lòng bàn tay bỗng dưng mát rượi, Lý Thế Dân mơ hồ rên rỉ một tiếng, vô thức siết lấy bàn tay kia. (mình có nên nói là chap này em Dân thụ vãi ra không =)))

Giữa cơn mê loạn, lực đạo này đúng là mạnh kinh người. Lưu Văn Tĩnh tuy có hơi đau, nhưng nhìn đến đối phương lại nhếch môi, lộ ra ý cười.

Chợt nghe đối phương mở miệng khàn khàn gọi khẽ.

"Đại ca……"

Bỗng dưng ngơ ngẩn đứng nguyên tại chỗ, lát sau, lại mỉm cười tự giễu bản thân.

Đúng lúc này, ngoài cửa truyền vào tiếng một tiểu giáo: "Lưu đại nhân, thuốc đã sắc xong rồi."

Lưu Văn Tĩnh vội rút tay về, bình tĩnh nói: "Bưng vào đi."

Tiểu giáo kia hết sức cẩn thận đặt chén thuốc lên bàn, lại nói với Lưu Văn Tĩnh: "Lưu đại nhân, Ân đại nhân nói chúng tướng đã đến đông đủ, sai tiểu nhân gọi đại nhân mau mau tới nghị sự."

"Ta biết rồi." Lưu Văn Tĩnh gật đầu đứng lên, cúi xuống nhìn bát thuốc, kế đó dặn dò, "Nhất định phải cho điện hạ uống hết bát thuốc này, điện hạ có động tĩnh gì cũng phải đến báo ngay lập tức."

Nói xong y cũng không rời đi ngay mà còn quay lại nhìn người đang nằm mê man trên giường thêm một lần nữa, nắm đấm trong tay áo dần dần siết chặt.

— Thế Dân, công lao trong trận chiến khai Đường mở màn này, bất kể thế nào cũng phải thuộc về Tần vương ngươi.

— Vì vậy, Lưu Văn Tĩnh dẫu phải lao vào dầu sôi lửa bỏng cũng quyết không chối từ!

*****

Tin quân Đường thảm bại ở Thiển Thủy nguyên ba ngày sau đã truyền về Trường An.

Lúc đó Lý Kiến Thành đang thương nghị việc soạn thảo luật pháp với mấy người Lý Cương, Trịnh Thiện Quả. Để giúp thái tử nhanh chóng làm quen với chính vụ, trở thành cánh tay đắc lực của mình, Lý Uyên đã lần lượt đặt rất nhiều thần tử tâm đắc bên người Lý Kiến Thành, có khi chỉ vì một vấn đề vặt vãnh mà thương nghị cả một ngày.

Sống trong cung lâu ngày, khung cảnh gió tanh mưa máu chốn sa trường năm xưa đã nhạt nhòa đi nhiều. Dù trong xương cốt vẫn còn hào tình tráng trí da ngựa bọc thây, tắm máu chiến trường, nhưng lúc này đã là thái tử, anh cũng nên buông bỏ đi hết.

Nhưng Lý Kiến Thành không sao ngờ được, Lý Thế Dân tiếp nhận tất cả mọi thứ, lại bại thê thảm đến thế ngay trong trận chiến mở màn.

Thiển Thủy nguyên nghênh chiến cha con Tiết Cử, quân Đường tổn thất năm sáu phần, đại tướng quân cũng mất đến ba bốn người. Tàn binh bại tướng còn sót lại qua quýt thu thập tàn cục, vội vã chạy về Trường An. Tiết quân thừa thắng truy kích, chiếm lại rất nhiều thành trì.

Trận chiến khai Đường khi xuất chinh hùng hồn bao nhiêu, kết cục lại là như thế, Lý Kiến Thành nghe chiến báo cũng đủ tưởng tượng ra cảnh Lý Uyên nổi cơn thịnh nộ. Dù sao từ ngày khởi binh Thái Nguyên đến giờ, đây có thể coi là lần đầu tiên gặp thảm cảnh bại trận.

Buông tấu chương trong tay, Lý Kiến Thành bình tĩnh cho người thông tri lui xuống. Trong đầu hiện ra vẻ mặt uy phong hùng dũng của Lý Thế Dân khi ngồi trên lưng ngựa, không hiểu vì sao, lại cảm thấy những gì mình vừa nghe có phần khó tin.

"Thái tử điện hạ?"

Bên tai truyền đến giọng nói trầm trầm của Lý Cương, Lý Kiến Thành ngẩng đầu nhìn mọi người dưới đài, lúc này mới nhận ra vừa rồi mình đã có một khắc thất thần.

"Không có gì, các vị đại nhân hãy cứ tiếp tục," Anh nhanh chóng mỉm cười, cầm chiết tử trong tay, nói, "Chuyện ta đang bàn nếu có gì chưa ổn, xin cứ nói đừng ngại."

*****

Bại quân trở về Trường An đã là chuyện của mười ngày sau đó.

Về đến thành rồi, Lý Uyên vẫn chưa phái người nghênh đón, đủ thấy sự bất mãn của ông. Lưu Văn Tĩnh đeo theo cánh tay bị thương, ngồi trên lưng ngựa phóng mắt nhìn quanh một vòng cũng chỉ thấy vùng ngoại thành xao xác gió thu, vắng vẻ hiu quạnh. Cúi đầu, bất đắc dĩ thở dài một tiếng, cuối cùng quay đầu nói: "Đi thôi."

Phía sau là một cỗ xe ngựa, do đường xóc mà đi hết sức chậm chạp. Lưu Văn Tĩnh đờ đẫn nghe tiếng bánh xe nghiền lên mặt đất, phát ra tiếng lắc lư lộc cộc, chầm chậm nắm chặt dây cương trong tay, lắc đầu, lại thêm một tiếng thở dài.

Sau khi chiến bại, y đưa Lý Thế Dân cùng với một ít nhân mã đi trước, mà Ân Khai Sơn dẫn dắt phần lớn tàn binh đi sau cũng đã nhanh chóng đuổi kịp.

Có điều…… tướng thua trận, làm gì còn mặt mũi gặp chúng nhân trong thành?

Chỉ hận mình một lòng muốn thay Lý Thế Dân trù tính, cuối cùng lại vì thế mà hại hắn. Đến lúc này, rốt cuộc y mới hiểu vì sao ban đầu Lý Thế Dân khăng khăng thủ vững, không chịu xuất chiến, mới hiểu thì ra hắn nhìn như bướng bỉnh vô lý, nhưng thực chất đã sớm tính toán kỹ càng.

Có hận thì chỉ hận mình đánh giá bản thân quá cao mà coi khinh hắn.

Nhưng lúc này dù nói gì cũng đã muộn rồi.

Cúi đầu nhìn xuống mặt đất phía trước, Lưu Văn Tĩnh chỉ biết thở dài.

Cho đến khi cách đó không xa bỗng truyền đến tiếng ngựa hí vang dội.

Lưu Văn Tĩnh ngước mắt nhìn theo âm thanh đó, chỉ thấy trên mỏm đất cao phía trước có một đội nhân mã đứng thẳng. Người dẫn đầu áo trắng hơn tuyết, áo choàng rực lửa, đang lẳng lặng nhìn về phía y.

Thái tử, Lý Kiến Thành.

Lưu Văn Tĩnh vô thức quay người liếc nhìn xe ngựa, nhưng chung quy chỉ biết cười khổ, thúc ngựa tiến lên.

"Thần Lưu Văn Tĩnh bái kiến thái tử." Một tay bị thương không thể hành lễ, nhưng đang vùng vẫy định xoay người xuống ngựa lại bị người đối diện xua tay ngăn lại.

Lý Kiến Thành thúc ngựa từ từ tiến đến, vẻ mặt trầm tĩnh tựa như một đầm nước biếc. Anh chầm chậm quét mắt qua nhân mã phía sau Lưu Văn Tĩnh, cuối cùng thu ánh mắt về, nhìn y mà hỏi: "Tần vương ở đâu?"

Lưu Văn Tĩnh thúc ngựa tránh ra, để lộ xe ngựa phía sau, đáp: "Điện hạ…… ở trong xe."

Lý Kiến Thành nghe vậy, mặt vẫn không đổi sắc, chỉ lẳng lặng nhìn rèm xe khe khẽ lay động trong gió.

Hồi lâu, anh xoay người xuống ngựa, chầm chậm bước qua.

Tiểu giáo thấy thế vội quỳ xuống một bên, Lý Kiến Thành nhàn nhạt nói "Đứng lên đi", ánh mắt vẫn đăm đăm không rời.

Anh đứng trước xe ngựa, vươn tay cầm góc rèm, chần chừ một chút mới từ từ vén lên.

Dưới ánh sáng lờ mờ trong xe, anh liếc mắt nhìn đến Lý Thế Dân bọc giữa mấy tầng chăn, cuộn mình trong một góc.

Lúc này Lý Thế Dân đang chuyển lạnh, dù bệnh tình đã khá hơn, triệu chứng cũng giảm đi rất nhiều, nhưng chung quy không chống đỡ nổi cảm giác giày vò thoắt lạnh thoắt nóng, mỗi khi phát bệnh vẫn chìm trong mê man. Giờ này khắc này, hắn đã rơi vào giấc ngủ nặng nề, không mảy may biết đến tình hình bên ngoài.

Lý Kiến Thành lẳng lặng nhìn hắn đăm đăm, một lúc sau mới quay lại nhìn Lưu Văn Tĩnh, nghiêm nghị hỏi: "Sao lại thế này?"

"Bệnh sốt rét." Lưu Văn Tĩnh cười gượng, thở dài, "Trận đại bại này không liên quan gì đến Tần vương."

Lý Kiến Thành mặt không đổi sắc, hỏi: "Sao không thấy chiến báo nhắc đến chuyện này?"

"Là ý của Tần vương." Lưu Văn Tĩnh đáp. Thật ra y hiểu rất rõ, Lý Thế Dân làm vậy là vì không muốn bị người mình lưu tâm nhất nhìn thấy dáng vẻ yếu ớt không chịu nổi này. Nếu được lựa chọn, chắc chắn hắn sẽ hấp tấp chạy vào phủ đệ, đóng cửa không ra, đợi cho bệnh tình khỏi hẳn mới gắng sức vãn hồi tất cả.

Nhưng lúc này coi như xong cả rồi. Cho nên y chỉ thở dài, lời nói đến đây là đứt đoạn.

Lý Kiến Thành nghe vậy, đôi mắt khẽ chớp. Dừng một chút lại vén rèm, nửa người đã chui vào trong xe ngựa.

"Giờ hãy mau trở về, việc này ta sẽ bẩm báo với phụ hoàng sau." Lưu lại những lời này, anh buông rèm, ngăn cách trong ngoài xe ngựa.

Rèm kia đã buông xuống hồi lâu, Lưu Văn Tĩnh vẫn giữ nguyên tư thế xoay người, lặng lẽ ngắm nhìn. Mãi cho đến khi tiểu giáo đánh xe thử gọi một tiếng, hỏi y có muốn xuất phát không, y mới chợt hoàn hồn.

Rũ mắt lắc đầu, ảm đạm cười, nói với tiểu giáo kia: "Mau đi đi."

Để ngăn hơi lạnh, cửa sổ trên xe ngựa đều che rèm dày, rèm đã kéo xuống thì ngay cả ánh sáng cũng khó lòng xuyên thấu.

Giữa những nhịp lắc lư, Lý Kiến Thành lần mò ngồi xuống bên cạnh Lý Thế Dân. Nương theo tia sáng mỏng manh chiếu vào từ cửa, anh mới coi như chính thức nhìn rõ dáng vẻ hắn lúc này.

Trên mặt trên môi Lý Thế Dân không còn chút huyết sắc, toàn thân hiếm khi tái nhợt và tiều tụy đến mức này. Thân thể và quá nửa gương mặt bị che kín trong chăn, nhưng dù là thế thì từng nhịp run rẩy cũng có thể thấy được rõ ràng. Trong cơn mông lung, hắn bỗng lên cơn giần giật, vùi mặt vào sâu trong chăn, dường như muốn co người lại thêm chặt.

Ngày chia tay hắn vẫn còn là Tây thảo nguyên soái thần thái uy phong trên lưng ngựa, đến khi về đã ốm yếu thế này. Lý Kiến Thành lẳng lặng nhìn hắn hồi lâu rồi thò tay vào giữa mấy lớp chăn, tìm kiếm cánh tay lạnh lẽo của hắn, chầm chậm nắm trong tay mình.

Giữa những cơn co quắp và run rẩy không ngừng, Lý Thế Dân bỗng dưng cảm nhận được một tia ấm áp. Hơi ấm kia giống như một cọng rơm cứu mạng, hấp dẫn mình tham luyến không thể rời ra, khiến thân thể và ý thức mình theo bản năng muốn bám vào, theo bản năng muốn lại gần hơn chút nữa. Chẳng bao lâu, khi ý thức vẫn còn mơ hồ, hắn đã cuộn mình nằm gọn trong lòng Lý Kiến Thành.

Cảm nhận được từng nhịp run rẩy của đối phương ở khoảng cách cận kề cùng với hơi lạnh mơ hồ bốc lên quanh người hắn, Lý Kiến Thành bỗng dưng nhớ lại nhiều năm về trước, khi mình đến thăm Lý Thế Dân bị bệnh nặng, cảnh tượng hình như cũng giống thế này.

Khi đó Lý Thế Dân chưa đầy mười tuổi, mà bản thân mình cũng chưa qua tuổi vũ tượng.

Nghĩ đoạn bất giác mỉm cười, có vài phần bất đắc dĩ vài phần hoài niệm. Lát sau Lý Kiến Thành giang rộng hai tay, khoát nhẹ lên đầu vai hắn, chậm rãi ôm chặt hắn vào lòng.

Thời gian trôi mãi, năm tháng chuyển dời, chỉ có khoảnh khắc này tựa hồ vẫn vẹn nguyên như thuở ban đầu, chưa bao giờ thay đổi.

Lời tác giả: Lạ thật…… sao tui lại bắt đầu hường hóa rồi, đây hoàn toàn không phải phong cách của tui ~=3=

Còn nữa…… thím nào muốn đè tui ra rếp, coi chừng tui thả nhị ngốc ra cắn! Hừ! Tui nói thật đó! Sợ hông!!! (

34. Chương 33

Ngày tàn binh về doanh, Lưu Văn Tĩnh không kịp về phủ đã tức tốc cầu kiến Lý Uyên, trực tiếp thuật lại chiến sự. Chỉ nói nhân lúc Tần vương bệnh nặng, mình đã bỏ đi sách lược hậu phát chế nhân, tùy tiện xuất

binh, đến nỗi gây ra sai lầm lớn. Nói đoạn y quỳ xuống điện, cánh tay bị thương vẫn còn treo trước ngực, cam lòng chịu mọi sự trách phạt.

Lý Uyên nghe y thuật lại mọi chuyện, trong lòng thoáng nhẹ nhõm đi vài phần. Dù sao trận chiến bại này không phải do Lý Thế Dân, vậy coi như chứng minh mình không nhìn lầm tài năng của nó, chẳng qua là bệnh đến nhầm lúc thôi.

Nghe Lưu Văn Tĩnh nói xong, ông im lặng một lát, hạ lệnh giáng chức y đồng thời cắt bổng lộc một năm, sau đó khoát tay bảo y lui xuống.

Đợi Lưu Văn Tĩnh bái tạ rời đi, ông liền bãi giá đến Tần vương phủ.

Tần vương phủ đang nháo nhào hỗn loạn, mấy hạ nhân mang thảo dược ra vào tấp nập chợt thấy Lý Uyên, giật mình đánh rơi mấy món đồ trong tay, vội vàng quỳ rạp xuống đất.

Lý Uyên xua tay ra hiệu cho bọn họ đứng dậy, hỏi: "Tần vương sao rồi?"

"Thưa bệ hạ," Hạ nhân đứng đầu đáp, "Tần vương đang ở trong phòng, ngự y đã được mời đến, sau khi xem mạch liền phân phó chúng tiểu nhân mau đi sắc thuốc."

"Trẫm biết rồi." Lý Uyên gật đầu, ra hiệu cho bọn họ tiếp tục làm việc. Sau đó ông cũng không trì hoãn thêm, bước thẳng về hướng phòng Lý Thế Dân.

Trong phủ tuy bận rộn, nhưng tiểu viện Lý Thế Dân ở lại hết sức yên tĩnh. Trước cửa có mấy nha hoàn canh chừng, thấy Lý Uyên còn đang định vái chào đã bị ông khoát tay ngăn cản, khẽ đẩy cửa bước vào.

Liếc thấy Lý Kiến Thành ngồi bên giường, Lý Uyên còn chưa kịp mở miệng thì anh đã đứng dậy, khẽ vái chào: "Nhi thần bái kiến phụ hoàng."

Anh vừa thi lễ, ngự y hình như đang trò chuyện với anh cũng vội vàng xoay người đứng lên vái dài.

Lý Uyên khoát tay ra hiệu cho hai người bình thân, bước đến bên giường nhìn Lý Thế Dân. Hắn nằm ngửa trên giường, đôi mắt nhắm nghiền, gương mặt còn sót lại mấy vệt đỏ ửng chưa kịp rút đi. Mà trên trán, trên mặt, trên cổ, từng giọt từng giọt mồ hôi vẫn cứ rịn ra, ngấm ướt tầng áo ngủ trắng thuần.

Ông kinh ngạc, quay lại nhìn ngự y chất vấn: "Tần vương làm sao thế?"

"Thưa bệ hạ, Tần vương điện hạ mắc chứng sốt rét." Ngự y bước lên, cung kính đáp lời, "Bệnh này nóng lạnh luân phiên, lặp đi lặp lại, cho đến khi mồ hôi đổ đầm đìa mới khôi phục như thường. Lần này điện hạ ra mồ hôi xong thì một vòng bệnh cũng coi như qua."

Lý Uyên nghe vậy mới yên lòng, quay lại liếc nhìn người trên giường rồi chuyển sang ngự y: "Lát nữa trẫm sẽ tuyên thêm vài ngự y đến, các ngươi..... không được mảy may sơ xuất!"

Lời ông nói tưởng như nhẹ nhàng, đến cuối bỗng dưng biến thành nghiêm khắc. Ngự y nghe vậy ngẩn người, vội vái dài mà đáp: "Thần tuân chỉ. Tần vương đã điều dưỡng được vài ngày, bệnh tình thuyên giảm rất nhiều, cũng không còn lo về tính mạng. Chỉ cần tĩnh dưỡng hơn một tháng trong phủ, nhất định sẽ bình phục."

Lời vừa mới dứt, hạ nhân đứng bên cửa liền hạ giọng báo thuốc đã sắc xong. Lý Uyên nghe vậy, nghiêng người tránh ra, vừa hay đứng ngay gần Lý Kiến Thành.

Từ lúc ông bước vào, Lý Kiến Thành ngoại trừ một câu thỉnh an cũng chưa mở miệng thêm lần nào nữa.

Lý Uyên nhìn ngự y kia cẩn thận hầu Lý Thế Dân uống thuốc, dừng một chút lại dời mắt sang Lý Kiến Thành mà hỏi: "Trẫm nghe nói sáng nay thái tử đích thân dẫn nhân mã ra ngoại thành nghênh đón Tần vương?"

Lý Kiến Thành thu ánh mắt vẫn dừng ở bên giường, nhìn sang Lý Uyên bình thản đáp: "Nhi thần chỉ dùng thân phận huynh trưởng đón Thế Dân về, không liên quan đến chức danh thái tử."

Lý Uyên thở dài một hơi: "Ban đầu trẫm nghe nói nó đại bại, trong lòng giận dữ, cho nên mới không thèm ngó ngàng. Nếu đã sớm biết nó mắc bệnh, sao có thể để nó trở về trong cảnh tịch mịch như thế chứ?"

Lý Kiến Thành rũ mắt đáp: "Chiến báo không đề cập đến chuyện này, hẳn là Thế Dân dù lâm bệnh nhưng trong thâm tâm vẫn không cam lòng với lần chiến bại này." Nói rồi mới phát hiện mình vốn nên gọi là "Tần vương", nhưng lại quen miệng gọi thành "Thế Dân", muốn sửa cũng đã muộn.

"Thế Dân dù vẫn còn chút nóng nảy của thiếu niên nhưng thật ra nội tâm rất cao ngạo, tính tình lại càng cố chấp không bỏ. Đã quyết việc gì thì dù có mang tám ngựa kéo về, e là cũng không được." Lý Uyên nghe vậy chỉ cười, không hề để ý, ngược lại cũng gọi theo anh luôn, trong câu chữ đã rút đi vỏ bọc đế vương mà trở lại làm một người cha. Dừng một chút, ông lại đưa mắt nhìn sang Lý Kiến Thành, "Kiến Thành, điểm này nó cực kỳ giống ngươi."

Lý Kiến Thành khẽ giật mình, liền đó mỉm cười mà đáp: "Chuyện này…… Kiến Thành vốn không tự biết, xem ra phụ thân quả thực rất hiểu con."

"Biết con không ai bằng cha, hai con lớn lên bên trẫm, trẫm làm sao không hiểu chứ?" Lý Uyên cười nói, "Dù gì có được huynh trưởng như ngươi, chiến bại về thành vẫn đích thân nghênh đón, với Thế Dân có thể coi là cực kỳ may mắn, với trẫm…… đương nhiên cũng là chuyện hết sức đáng mừng." Dừng một chút lại thở dài, "Từ xưa trong nhà đế vương, sợ nhất vẫn là huynh đệ bất hòa, chí thân trở mặt."

Lý Kiến Thành nghe vậy, tức khắc hiểu ra ông muốn nói gì. Anh rũ mắt cười cười, cũng không đáp lại. Lát sau chỉ thấy Lý Uyên đưa tay vỗ nhẹ lên vai anh, nói: "Kiến Thành, bản tính ngươi ôn hòa nhân hậu, bất luận ngày sau có xảy ra chuyện gì, ngươi cũng phải khoan dung một chút mới được."

Ẩn ý trong câu nói của ông, Lý Kiến Thành vừa nghe đã hiểu hết sức rõ ràng. Anh trầm ngâm giây lát, cuối cùng ngước mắt mỉm cười, chậm rãi gật đầu.

Lý Uyên thấy thế cũng cười: "Trẫm còn có việc quan trọng, không thể ở lại đây lâu. Thế Dân nếu ngớt bệnh thì nhớ sai người đến báo."

Lý Kiến Thành chắp tay, chờ ông đi hẳn mới chuyển mắt đến bên giường. Lý Thế Dân vừa uống thuốc xong, đang được hạ nhân thay áo.

Ngự y thấy Lý Kiến Thành từ từ bước tới, liền tiến lên chắp tay nói: "Thái tử điện hạ, Tần vương đã ra mồ hôi, cũng đã uống thuốc, tối nay chắc chắn sẽ ngủ ngon. Giờ không còn sớm, thần xin cáo từ trước."

Lý Kiến Thành khẽ gật đầu, đợi ông ta đi rồi, cho hạ nhân lui xuống mới bước đến bên giường, lặng lẽ ngồi xuống.

Lúc này Lý Thế Dân đã ngớt bệnh, thân thể cũng khôi phục vài phần thanh tĩnh. Có điều thần trí vẫn chưa tỉnh táo, mồ hôi chưa kịp chảy hết chốc chốc lại rịn ra đầy trán.

Bệnh nặng mấy ngày, trông hắn đã gầy đi nhiều.

Lý Kiến Thành lặng lẽ ngắm nhìn, chầm chậm vươn tay, lấy ống tay áo giúp hắn lau mồ hôi trên trán. Đầu ngón tay nhẹ nhàng lướt qua gò má hắn, cuối cùng nhẹ nhàng vén lọn tóc bên thái dương đã thấm đẫm mồ hôi ra sau tai.

Rồi anh liếc mắt nhìn ra ngoài cửa sổ, lúc này mới phát giác bóng đêm đã bao trùm.

Không để ý thời gian, nào ngờ đã ở đây suốt nửa ngày. Lý Kiến Thành đứng lên, đang cân nhắc nên đi hay ở, lại thoáng nghe người trên giường đột ngột gọi vài tiếng.

Lắng tai nghe, đúng là một tiếng "Đại ca" hết sức mơ hồ.

Bất đắc dĩ lắc đầu, cuối cùng lại ngồi xuống bên giường, cách một tầng chăn cầm lấy bàn tay hắn, chầm chậm nắm chặt.

Tiếng gọi mông lung kia lúc này đã dần dần hạ thấp đến không thể nghe thấy.

*****

Hôm sau khi tỉnh giấc, Lý Kiến Thành mới phát hiện mình đã tựa vào đầu giường ngủ suốt một đêm.

Mà bàn tay vốn đang nắm lấy tay đối phương, không biết từ bao giờ đã bị nắm ngược lại.

Bàn tay Lý Thế Dân nhẹ nhàng đặt lên tay anh, nhiệt độ bình thường lại khô ráo, có lẽ cả đêm qua cũng chưa phát bệnh lần nào.

Phóng mắt nhìn ra ngoài cửa sổ, chợt phát hiện sắc trời đã lờ mờ sáng. Lý Kiến Thành rút tay về, xoa xoa bả vai mỏi nhừ. Anh biết đã sắp đến giờ vào triều, chỉnh sửa qua loa quần áo, lại quay lưng liếc người đang nằm trên giường một cái rồi mới đẩy cửa, vội vã rời đi.

Chủ đề được bàn luận sôi nổi trên triều đình đơn giản là phải ứng phó với cha con Tiết Cử thế nào sau trận thua ở Thiển Thủy nguyên. Một phe chủ trương thừa dịp đối phương tự đắc sau đại thắng mà mau mau chỉnh đốn nhân mã, đánh một đòn phủ đầu; còn phe kia lại nói quân ta mới bại, lúc này nên ra sức chỉnh đốn, nuôi dưỡng thực lực, chờ ngày sau tái chiến.

Hai bên tranh cãi qua lại, không ai chịu nhường, bàn bạc suốt một canh giờ vẫn chưa có kết quả. Lý Kiến Thành đứng dưới đài, quan sát nét mặt Lý Uyên, chẳng bao lâu đã nhìn ra lúc này ông thực sự không muốn tái chiến.

Quả nhiên thương nghị thêm một lúc nữa, Lý Uyên mới buông lời: "Việc này tạm thời gác lại đi, để trẫm cân nhắc thêm."

Lời vừa nói ra, mọi người bên dưới đã im bặt. Nếu chiến ắt không thể trì hoãn một giây, đằng này Lý Uyên nói "gác lại", ẩn ý đã không thể rõ ràng hơn.

Bãi triều, Lý Uyên gọi Lý Kiến Thành đến ngự thư phòng, hỏi: "Vừa rồi trên triều đình, sao thái tử không nói gì?"

Lý Kiến Thành chắp tay đáp: "Trong lòng phụ hoàng đã sớm có tính toán, đâu đến lượt nhi thần phải nhiều lời?"

"Thì ra ngươi đã nhìn thấu tất cả." Lý Uyên nghe vậy mỉm cười, "Trận chiến mở màn đã bất lợi, bản thân trẫm cũng hận không thể lập tức mặc giáp ra trận, vãn hồi tình thế. Có điều…… chuyện tái chiến hết sức quan trọng, không thể làm bừa."

"Nếu không nhẫn được những việc người thường không thể nhẫn, sao làm nổi chuyện lớn?" Lý Kiến Thành nghe vậy chầm chậm gật đầu, "Phụ hoàng suy nghĩ cẩn thận, đây cũng chính là ý của nhi thần."

Lý Uyên nghe vậy khẽ nhướn mày, hỏi: "Ngươi thật sự đoán ra suy nghĩ trong lòng trẫm?"

"Nhân mã tổn thất có thể chỉnh đốn sau, nhưng chủ tướng lại không thể thay thế." Lý Kiến Thành ngước mắt nhìn ông, chậm rãi nói, "Trong lòng phụ hoàng, người duy nhất được chọn làm chủ tướng e là chỉ có Tần vương."

Lý Uyên nghe vậy cười cười, không nhận không chối, chỉ nói: "Thế Dân là tướng tài trời ban, lại là người họ Lý, nếu ngày sau có thể thay trẫm gánh vác trọng trách ngăn địch, trẫm mới coi như chính thức yên lòng."

Lý Kiến Thành nhìn ông hồi lâu mới đáp: "Phụ hoàng nói chí lý."

Chuyện phiếm vài câu, Lý Uyên thấy nét mặt anh có phần mỏi mệt liền bảo: "Từ ngày thái tử được phong vẫn luôn thức khuya dậy sớm, hôm qua còn phải lo cho bệnh tình của Tần vương, giờ hãy tạm về cung nghỉ ngơi đi."

Lý Kiến Thành nghe vậy, chắp tay cáo lui, trở về cung dùng xong ngọ thiện rồi để nguyên quần áo mà ngủ. Cho đến khi tỉnh lại, chợt phát hiện ra trời đã về chiều.

Chỉnh lại vạt áo, đẩy cửa bước ra. Đứng trong sân một lát, cuối cùng đi thẳng tới Tần vương phủ.

Mới đặt một chân vào tiểu viện Lý Thế Dân ở, sau cửa đã có nha hoàn bước ra hành lễ, nói bằng giọng kích động: "Thái tử điện hạ, nhị công tử tỉnh rồi!" Lúc này dù đã được phong tước Tần vương, Trung thư lệnh, nhưng những hạ nhân này đã theo Lý Thế Dân từ nhỏ nên vẫn gọi hắn là "nhị công tử".

Lý Kiến Thành nghe thế, trên mặt thoáng qua ý cười nhàn nhạt như không, lại rũ mắt nói: "Nếu đã tỉnh thì ta không quấy rầy hắn nghỉ ngơi nữa." Dứt lời xoay người muốn đi.

Nhưng đúng lúc này, cửa bỗng dưng mở ra từ bên trong. Lý Thế Dân mặc áo ngủ trắng thuần, ngay đến hài cũng không kịp xỏ, hiển nhiên nghe tiếng đã vội vàng xuống giường.

"Đại ca……" Hắn vịn tay lên khung cửa, trong mắt ẩn chứa ý cười, mà hơi thở lại gấp gáp không yên, "Đã đến đây rồi sao lại muốn về?"

Lý Kiến Thành thấy hắn ăn mặc phong phanh đứng ở nơi gió lùa, chỉ sợ đứng lâu thì bệnh sốt rét vừa lui đã nhiễm thêm phong hàn. Thở dài một hơi, còn chưa kịp mở miệng thì hai nha hoàn phía sau đã tiến lên đỡ hắn: "Nhị công tử, ngự y dặn dò nhất thiết không thể để người nhiễm lạnh, xin công tử hãy mau trở về phòng!"

Lý Thế Dân nghe vậy không đáp, chỉ đưa mắt nhìn anh, đáy mắt lộ ra vài phần bướng bỉnh trẻ con. Lý Kiến Thành đành bước lên đỡ lấy cánh tay hắn, nói với hai nha hoàn kia: "Ta dìu hắn về phòng, hai ngươi cứ đợi ngoài cửa, có việc gì sẽ gọi các ngươi sau."

Lý Thế Dân nghe vậy mới mỉm cười, theo Lý Kiến Thành vào phòng. Lý Kiến Thành khép cửa, giục hắn trở lại giường, lấy chăn đắp kín người hắn rồi ngồi xuống bên giường, hỏi: "Hôm nay có còn phát bệnh nữa không?"

Lý Thế Dân nhìn anh không rời mắt, nghe vậy chỉ lắc đầu, ngoài miệng lại hỏi: "Trên đường Thế Dân trở về, đại ca vẫn luôn ngồi cùng xe phải không?"

Lý Kiến Thành đối diện với hắn, chậm rãi gật đầu.

"Hôm qua đại ca ngồi canh bên giường Thế Dân cả đêm?"

Lý Kiến Thành ngần ngừ một chút, cuối cùng gật đầu.

Lý Thế Dân nghe vậy, đột ngột kéo tay áo anh, một tay ôm anh vào lòng. Hắn vừa qua cơn bạo bệnh, lực đạo đương nhiên không thể so với trước kia. Hai cánh tay gần như không dùng lực, chỉ nhẹ nhàng khoác ngang eo Lý Kiến Thành, mặt lại vùi sâu vào cổ đối phương, dường như đã hao rất nhiều sức lực.

Lý Kiến Thành mặc cho hắn ôm, trong lòng khẽ động, ngoài miệng lại không nói một lời.

Hai người cứ trầm mặc như thế hồi lâu, Lý Thế Dân giữ nguyên tư thế đó, nói bằng giọng bực bội: "Trận này bại…… ta thật không cam lòng."

Lý Kiến Thành nghe vậy mới hiểu thì ra hắn vẫn luôn tâm tâm niệm niệm với chuyện này. Anh đặt tay lên vai hắn, nhẹ nhàng khuyên nhủ: "Trận này bại không phải do lỗi của ngươi."

"Dù là vì bệnh của ta, chiến bại cũng là kết cục không thể tránh khỏi." Lý Thế Dân chầm chậm lắc đầu, im lặng giây lát rồi nói, "Món nợ với lão giặc Tiết Cử, rồi sẽ có một ngày ta hoàn trả gấp bội."

Lý Kiến Thành nghe vậy cười cười, nói: "Chờ bệnh ngươi khỏi hẳn, tất sẽ có ngày này."

Trong đầu hiện lên đoạn đối thoại ở ngự thư phòng vào ban ngày, anh hiểu rõ, chẳng bao lâu nữa Lý Thế Dân sẽ thành một thanh lợi kiếm chém sắt như chém bùn trong tay mình. Nhưng lúc này đây, thanh lợi kiếm ấy đã chuyển vào tay Lý Uyên.

Mà không biết từ bao giờ, thứ nắm trong tay mình đã biến thành một đầu của sợi chỉ dài.

Đầu kia, là một con diều đang dần dần bay lên. Mỗi lần mình nới rộng khoảng cách, thả ra một đoạn dây, con diều kia lại đón gió bay cao thêm vài phần, đi xa hơn vài phần.

Dù lúc này một đầu chỉ vẫn nắm chặt trong tay mình, nhưng không biết về sau khi con diều kia bay cao hơn xa hơn, sợi chỉ dài trong tay mình còn có thể thu về nữa không?

Nếu dứt khoát kéo xuống, con diều kia có cắt chỉ mà bay đi không? Hay là đợi đến một ngày, chợt phát hiện ra mình đã bị con diều đó kéo đi quá xa, không thể quay đầu nữa?

Lý Kiến Thành nhíu mày, đầu ngón tay dần dần dùng sức, siết chặt vai áo đối phương.

Anh chỉ biết, kiếp này mình tuyệt đối sẽ không phạm cùng một lỗi đến lần thứ hai.

Lời tác giả: Chương sau ta thả Ngụy Trưng, hahaha, nhị ngốc, những ngày vui vẻ của ngươi sắp đến rồi

35. Chương 34

Sau lần tỉnh lại ấy, bệnh của Lý Thế Dân ngày một ngớt dần. Chẳng bao lâu sau hắn đã xuống giường đi lại, thỉnh thoảng còn múa thương trong viện, mọi động tác đều lưu loát không còn trở ngại.

Mà hơn một tháng sau, tin Tiết Cử chết bệnh đã truyền về thành Trường An. Lý Thế Dân nghe vậy rất mừng, lập tức cầu kiến Lý Uyên, nói đây chính là thời cơ cực tốt để đánh bại Tiết quân, tha thiết xin xuất chiến.

Lý Uyên nghe vậy lại chỉ nói diệt trừ Tiết Cử không phải chuyện ngày một ngày hai, giờ chi bằng hãy ở lại kinh thành dưỡng bệnh cho tốt, đợi thời cơ chín muồi sẽ để hắn xuất chiến sau. Lý Thế Dân không kiềm chế nổi, liên tục thỉnh chiến, đều bị ông nói mấy câu gạt đi.

Thời gian cứ thế trôi qua, thấm thoắt đã đến tháng mười năm Vũ Đức thứ nhất. Khi đó Lý Kiến Thành đang bận chỉnh sửa thêm bớt luật thuế khoá lao dịch, ngày thường nếu không thương nghị với triều thần thì cũng thường đích thân lui tới trong thành thăm thú, lúc nào cũng bận tối mặt.

Hôm đó tiến cung yết kiến Lý Uyên, vào cửa rồi khấu đầu, ngẩng lên chỉ thấy trong tay ông đang cầm một bản tấu chương, đầu mày nhíu chặt, hình như đang suy xét điều gì.

"Phụ hoàng?" Lý Kiến Thành gọi thử một tiếng.

Lý Uyên hoàn hồn, cặp mày thoáng giãn ra một chút. Ông vẫy tay ra hiệu cho Lý Kiến Thành lại gần, đưa tấu chương trong tay cho anh: "Ngươi hãy xem đi."

Lý Kiến Thành cầm lên, ánh mắt nhanh chóng quét qua những chữ viết trên đó. Lát sau anh đặt lại tấu chương lên ngự án, hỏi: "Việc này…… không biết trong lòng phụ hoàng đã quyết định chưa?"

"Lần này Ngõa Cương trại đại bại dưới tay Vương Thế Sung ở Lạc Dương, nếu trẫm không cho Lý Mật hàng, hắn chắc chắn sẽ đi tìm Vương Bá Đương. Trong tay Vương Bá Đương vẫn còn một ít nhân mã của Ngõa Cương trại, nếu hai quân tụ hợp rồi xây dựng lại căn cơ, Đông Sơn tái khởi (*), chỉ e ngày sau muốn trừ bỏ cũng khó." Lý Uyên đặt tay lên tấu chương kia mà thở dài, "Có điều kẻ tên Lý Mật này rất có tài lược, người của Ngõa Cương cũng không phải vật trong ao, để hai vạn nhân mã vào kinh thành thì trẫm làm sao yên tâm cho nổi?"

(*) Xuất phát từ điển cố tể tướng Tạ An đời Đông Tấn từng mấy lần về ở ẩn Đông Sơn, từ chối lời mời làm quan của triều đình, sau đó đến khi gia thế suy yếu, quyền thần lộng hành mới chấp nhận quay trở lại. Thành ngữ này ý chỉ những người đã rơi vào hoàn cảnh xấu vẫn có thể phục hưng trở lại.

Ngoài lề một chút là mình khá thích thời Đông Tấn này. Cũng như đa số các quốc gia chiếm giữ Giang Nam, Đông Tấn có nền kinh tế, văn hóa phát triển rực rỡ trong khi phương bắc loạn lạc liên miên. Hai thế gia lừng lẫy của Đông Tấn thời đó là Vương, Tạ đã sản sinh ra những con người xuất sắc như Tạ An, Tạ Huyền, Vương Hy Chi, có thể nói Đông Tấn là quốc gia trù phú nhất vào thời bấy giờ. Tiếc là nó cũng tuân theo quy luật thiên hạ không thể thống nhất từ phương nam, trải qua mấy lần thay triều đổi đại cuối cùng bị phương bắc tiêu diệt, quả cũng có phần đáng tiếc (nhắc lại nhớ Nam Đường:'()

"Phụ hoàng lo ngại rất đúng." Lý Kiến Thành trầm ngâm, "Căn cứ vào chuyện Lý Mật mới gia nhập Ngõa Cương trại không lâu đã bày mưu trừ bỏ người nhường quyền cho hắn là Trạch Nhượng, cũng đủ thấy kẻ này lòng lang dạ sói, tuyệt không phải hạng tầm thường. Nếu chấp nhận cho hắn đầu hàng mà không gia tăng phòng bị, chỉ e……" Vốn định nói chỉ e phụ hoàng sẽ trở thành Trạch Nhượng thứ hai, nhưng ngập ngừng giây lát, cuối cùng vẫn không nói ra miệng.

Nhưng Lý Uyên đã sớm hiểu ra ẩn ý trong lời anh nói, thở dài: "Việc này trẫm sẽ tạm gác lại mấy ngày để tổ chức thương nghị."

"Phụ hoàng bất tất phải làm thế, nếu thật sự muốn nhận hàng thì nên nhanh chóng hồi âm. Nhi thần có một kế vừa có thể nhận hàng Lý Mật, lại giải được nỗi lo trong lòng phụ hoàng. Không biết phụ hoàng có muốn nghe thử một lần?"

Lý Uyên nghe vậy nhíu mày, hỏi: "Kế gì?"

Lý Kiến Thành nhìn thẳng vào ông, hạ giọng xuống, chậm rãi nhả ra hai chữ. Nét mặt anh vẫn bình thản ung dung, nhưng hai chữ trong miệng lại giống như hai mũi tên sắc bén phi thường.

(Mình quyết định dồi, sau này nếu có làm bản word thì sẽ lấy hai chữ này làm pass =))))))

"Kế rất hay!" Lý Uyên nghe hai chữ này lập tức cười lớn, vỗ tay nói, "Vậy trẫm giao toàn quyền cho ngươi, được không?"

"Nhi thần tuân chỉ!" Lý Kiến Thành lùi lại một bước, chắp tay lĩnh mệnh.

*****

Lý Uyên vừa gửi thư phúc đáp, đến tháng mười Lý Mật đã mang hai vạn nhân mã gấp gáp nhập quan.

Hôm đó thái tử Lý Kiến Thành thay mặt Lý Uyên ra nghênh đón. Anh vận hoa phục đứng ở chủ vị, dàn nghi trượng sau lưng tráng lệ hoa mỹ, quang cảnh lộng lẫy long trọng.

Lý Mật không ngờ đến cảnh ấy, bất giác nhướn mày. Đến gần, hắn vội vã xoay người xuống ngựa, còn chưa kịp mở miệng thì Lý Kiến Thành đã khách khí chắp tay, nói: "Phụ hoàng công việc bộn bề, không tiện đích thân tiếp đón, xin thúc phụ thứ lỗi."

Hồi mới khởi binh, Lý Uyên từng viết thư qua lại với Lý Mật. Do hai người cùng mang họ Lý, cho nên trong thư cũng xưng huynh gọi đệ. Lúc này Lý Kiến Thành gọi hắn là "thúc phụ" cũng mang ngụ ý Lý Uyên vẫn chưa quên giao tình năm đó.

Năm đó Lý Mật mới lên nắm quyền ở Ngõa Cương trại, khí thế ngạo mạn, lời lẽ ngang tàng; còn Lý Uyên đang mưu đồ thẳng tiến Quan Trung, cố tránh gây thù chuốc oán, thái độ khiêm nhường. Nhưng chưa đầy hai năm sau, Lý Uyên đã giữ vững Quan Trung, đánh đông dẹp bắc, còn hắn lại rơi vào cảnh chiến bại xin hàng.

Lý Mật trầm ngâm giây lát, cuối cùng tiến lên một bước, chắp tay với Lý Kiến Thành: "Được thái tử đích thân nghênh đón, lão phu quả thật hết sức vui mừng."

"Sao thúc phụ lại nói thế," Lý Kiến Thành bình thản mỉm cười, sau đó nghiêng người nói, "Xin hãy theo ta về thành."

Lý Mật gật đầu, quay lại toan ra hiệu cho nhân mã phía sau xếp hàng tiến vào theo, nhưng Lý Kiến Thành đã mở lời trước: "Trong thành chật hẹp, chỉ e không chứa hết, xin thúc phụ hãy cho nhân mã hạ trại trú đóng ngoài thành."

Lý Mật nghe vậy ngẩn người, thầm nghĩ thành Trường An lớn thế, làm sao không chứa nổi hai vạn nhân mã. Hắn vốn là người cao ngạo, nhưng lúc này đang ở dưới mái hiên (*), không thể không học theo thái độ khiêm cung của Lý Uyên năm đó.

(*) Có câu "Người ở dưới mái hiên, không thể không cúi đầu" ý nói người bị phụ thuộc vào kẻ khác thì phải nhẫn nhịn nhiều chuyện.

Hắn liếc nhìn Lý Kiến Thành rất nhanh, cuối cùng thu lại vẻ do dự trong mắt, đáp: "Vậy đành để họ ở ngoài thành."

Lý Kiến Thành chắp tay đúng lễ nghĩa, nói: "Vậy xin phiền thúc phụ." Nói rồi quay lại nhìn Lý Mật gọi vài tướng lãnh lên nhắn nhủ, thần sắc bình thản pha chút trầm lặng.

Thả tay xuống, khóe môi nở một nụ cười nhàn nhạt như không.

Mà đúng lúc này, anh lại bắt gặp một đôi mắt giữa đám người sau lưng Lý Mật. Ánh mắt kia sáng rỡ lại sâu xa, mang theo ba phần ý cười nhìn mình, trong chốc lát đã gợi lên kí ức không lâu về trước.

Nhìn mình một lát, khóe môi người kia rõ ràng cong thêm vài phần, cách hàng người, từ xa chắp tay hành lễ.

Lý Kiến Thành bất giác nhíu mày, chỉ cảm thấy người này từ trên xuống dưới đều là bí ẩn, đối với mình lại tỏ ra hết sức chân thành.

Quả là thú vị.

Đúng lúc này, Lý Mật tiến lên nói: "Mọi việc đã phân phó thỏa đáng, ta vào thành thôi."

"Thúc phụ, mời." Lý Kiến Thành cung kính đưa tay, nhường hắn đi trước.

Kế đó quay lại nhìn người kia, khẽ gật đầu mỉm cười.

Người kia đứng cuối đoàn, thấy Lý Kiến Thành quay người đi thẳng, cho đến khi ống tay áo cũng biến mất sau biển người, không thấy đâu nữa. Trong đầu hồi tưởng nụ cười nhàn nhạt của đối phương trước khi quay đi, chính mình cũng bất giác bật cười thành tiếng.

"Ngụy đại nhân cười gì thế?" Một đồng liêu gần đó nghe tiếng cười, không khỏi hoài nghi.

Ngụy Trưng vẫn phóng mắt đăm đăm nhìn về phương xa, miệng chỉ lẩm nhẩm: "Dĩ nhiên là…… gặp được người vừa ý."

"Sao cơ?" Người kia nghe thế liền nhướn mày.

"Tại hạ nói đùa thôi," một khắc sau Ngụy Trưng đã thu ánh mắt, nhìn sang người kia, "Chuyện xin hàng khiến thủ lĩnh trăn trở nhiều ngày, hôm nay bụi trần đã có chốn nương thân, tại hạ mừng thầm trong lòng nên mới vô thức bật cười."

Những lời này y nói ra hết sức nghiêm túc, cuối câu còn thêm vào một tiếng thở dài thư thái. Vị đồng liêu kia nghe vậy thì ngẩn người, còn đang định tiếp chuyện vài câu thì đối phương đã phất tay áo nói: "Ta vào thành thôi."

Dứt lời nối gót chúng thần, ngang nhiên bước vào như không có chuyện gì.

*****

Lý Kiến Thành dựa người vào cạnh bàn, chăm chú đọc trang giấy trong tay. Đông cung Dực vệ Xa kỵ tướng quân Phùng Lập cúi đầu đứng một bên, lặng lẽ chờ phân phó.

"Ngụy Trưng……" Hồi lâu anh khẽ cười, đặt tờ giấy xuống bàn, đưa mắt nhìn Phùng Lập, vẻ mặt hết sức hài lòng, "Chỉ mất có một ngày đã dò hỏi thông tin về người này rõ ràng như thế, làm phiền Phùng tướng quân rồi."

"Điện hạ đừng nói vậy," Phùng Lập mừng rỡ, vội đáp, "Đây vốn là phận sự của mạt tướng!"

"Tướng quân vất vả rồi, mau về nghỉ ngơi đi." Lý Kiến Thành mỉm cười, cúi đầu liếc qua lá thư trên bàn, chỉnh lại vạt áo rồi đứng dậy.

Phùng Lập thấy hình như anh muốn ra ngoài liền hỏi: "Điện hạ muốn đi đâu vậy?" Kẻ làm thuộc hạ có lẽ không nên hỏi câu này, nhưng giờ hắn đã là cảnh vệ Đông cung, an nguy của thái tử không thể không lưu tâm, trong lúc gấp gáp cũng không để ý đến lễ quân thần mà buột miệng hỏi.

Lời ra khỏi miệng mới biết mình thất lễ, lập tức cúi đầu: "Mạt tướng nhiều lời rồi."

Lý Kiến Thành xưa nay vẫn cư xử ôn hòa với bộ hạ, không khắt khe về khoản lễ nghi rườm rà, nghe hỏi cũng chỉ cười đáp: "Dĩ nhiên là đi bái phỏng Ngụy Trưng kia."

"Nếu điện hạ có ý này thì xin cứ để mạt tướng đi mời người đến là được, hạ mình đến đó chỉ e……" Phùng Lập ngập ngừng nhìn Lý Kiến Thành.

Lý Kiến Thành dĩ nhiên hiểu được ẩn ý trong đó, nghe vậy chỉ cười: "Người này có đáng để ta đích thân đến thăm một chuyến hay không, cứ đi là biết ngay thôi." Dứt lời vén vạt áo, đẩy cửa bước ra.

Ngụy Trưng cùng với đa số hàng thần thuộc hạ của Lý Mật đều ở một nơi vắng vẻ ngoài cung.

Khi Lý Kiến Thành bước vào nhà y, chỉ thấy khoảnh sân đằng trước rất hẹp, bên trong trồng một khóm trúc tương phi nhỏ, giữa tiết trời thu đã dần dần tàn úa.

(Trúc tương phi là loại trúc đốm, truyền thuyết kể rằng khi vua Thuấn mất, hai người vợ của ông khóc thương, nước mắt vẩy lên thân trúc thành những đốm trắng.)

Trong nhà chỉ có vài hạ nhân, họ chưa bao giờ tiến cung, đương nhiên không biết thái tử đương triều. Nhìn qua quần áo, cho rằng Lý Kiến Thành quý công tử nhà ai, liền khách khí dẫn anh đến trước cửa phòng Ngụy Trưng.

"Lão gia, có một vị công tử đến thăm." Lý Kiến Thành chắp tay đứng ngoài cửa, nghe hạ nhân báo vào trong.

Người trong phòng hỏi vọng ra: "Không biết vị công tử kia họ gì?"

"Họ Lý." Không đợi hạ nhân đáp, Lý Kiến Thành đã mở miệng, hơi lên giọng một chút.

Người trong phòng im lặng giây lát mới nói: "Mời Lý công tử vào, các ngươi hãy lui xuống."

Hạ nhân "dạ" một tiếng, mở cửa cho Lý Kiến Thành, nói: "Công tử mời vào." Kế đó thi lễ rồi đi.

Lý Kiến Thành gật đầu, sải bước qua ngưỡng cửa, vừa ngước mắt lên đã thấy trong phòng có một người áo xanh vóc dáng cao gầy đứng nghiêm ở đó. Người kia trông thấy anh chỉ cười rồi chắp tay, vái một vái dài.

"Thảo dân chờ thái tử điện hạ đã lâu."

Lý Kiến Thành bước vào phòng, đưa mắt nhìn hai chén trà trên bàn, không khỏi nhướn mày mỉm cười: "Xem ra Ngụy tiên sinh đã sớm đoán trước ta sẽ đến?"

Ngụy Trưng quay người nhìn theo ánh mắt anh, nhìn đến cạnh bàn thì bật cười: "Chỉ tiếc trà đã nguội, xem ra điện hạ quả đúng là công việc bộn bề." Dứt lời nâng chén, đổ nước trà cũ đi, kế đó lại rót đầy chén mới, nhẹ nhàng đẩy đến trước mặt Lý Kiến Thành.

Lý Kiến Thành cúi đầu nhìn chén trà kia, thấy trong lời y có vài phần trách móc mình đến muộn, bất giác cười rộ lên, hỏi: "Tiên sinh làm sao biết được ta nhất định sẽ đến?"

"Hôm qua thấy điện hạ mỉm cười giữa đám người kia," Ngụy Trưng nhìn anh, từ tốn đáp, "đã biết điện hạ hẳn phải hết sức hiếu kỳ đối với thảo dân."

"Ngụy tiên sinh đúng là người thẳng thắn," Lý Kiến Thành ngồi xuống ghế khách, lần này cười ha hả thành tiếng, hỏi, "Đã thế chi bằng Kiến Thành hỏi thẳng một câu, có được không?"

Ngụy Trưng vén áo bào, ngồi sang ghế đối diện: "Xin điện hạ cứ hỏi."

Lý Kiến Thành gật đầu, hỏi: "Ngoài thành Lạc Dương, tiên sinh đưa thư, cớ sao không muốn lộ danh tính?"

"Nếu xưng tên ngay từ ngày đó, chỉ e điện hạ sẽ không để tâm đến một kẻ đưa thư bình thường." Ngụy Trưng cười cười, nói thẳng, "Vả lại, nếu điện hạ có lòng, chẳng phải sớm muộn gì cũng có ngày biết sao?"

Lý Kiến Thành mỉm cười, kế đó lại hỏi: "Tiên sinh rõ ràng đã đầu về dưới trướng Lý Mật, cớ sao chỉ xưng là 'thảo dân'?"

"Có đất nương thân mà không có chỗ thi tài, khác gì một kẻ vô danh?" Ngụy Trưng nghe vậy liền ngước mắt lên nhìn anh, nói rành rọt từng chữ. Dừng một chút, lại mỉm cười nói, "Thực ra trong lòng điện hạ đã sáng tỏ, hỏi câu này chẳng qua chỉ muốn xác nhận lại đó thôi."

Lý Kiến Thành nghe vậy cười nói: "Lời lẽ của Ngụy tiên sinh thẳng thắn như vậy, chẳng trách Lý Mật kia không dung được."

"Thói xấu này của Ngụy Trưng, trên đời e là cũng chỉ có người lòng dạ rộng rãi như điện hạ mới dung nổi." Ngụy Trưng nói đến đây, chợt thu ý cười trên mặt, đứng lên vái dài một cái, nghiêm nghị nói, "Nếu điện hạ không chê, Ngụy Trưng nguyện theo sát không rời, thay người gánh vác gian lao, quyết không nề hà!"

Lý Kiến Thành rũ mắt nhìn y, từ từ thu lại ý cười trên mặt, dường như thoáng trầm ngâm. Lát sau anh mới mở miệng: "Từ hôm nay trở đi, tiên sinh hãy sửa lại hai chữ 'thảo dân' tự xưng này."

Ngụy Trưng nghe thế tức khắc đứng dậy, tiếp đó lại vái một vái nữa: "Thần tuân chỉ."

Lý Kiến Thành bưng chén trà, đặt lên môi nhấp một ngụm. Nghe y nói vậy, nét mặt anh vẫn bình thản, nhưng khóe môi lại nhếch lên thành một nụ cười nhàn nhạt.

*****

Sau khi Lý Mật quy hàng, Lý Uyên đối đãi hắn có thể coi như niềm nở khác thường. Mỗi lần gặp nhau đều cầm tay mà đi, ngoài miệng xưng huynh gọi đệ, tuyệt không kiêu ngạo mảy may. Nhưng so với sự nồng hậu này, thái độ của chúng thần văn võ trong triều lại khác xa một trời một vực.

Võ tướng ăn bớt lương bổng của quân trú đóng ngoài thành, làm nhân mã bữa đói bữa no, tiếng oán than dậy đất; văn quan đa số đều khinh thường ra mặt, thậm chí có người còn bóng gió gần xa đòi hắn đút lót.

Lý Mật bản tính vốn tự cao tự đại, làm sao chịu nổi? Nhưng mỗi lần nói lại với Lý Uyên, đối phương lập tức tỏ vẻ kinh ngạc giận dữ, hùng hồn vỗ án nói nhất định phải trừng phạt nghiêm khắc hơn. Có điều, sau đó cũng chẳng thấy thay đổi gì.

Thời gian kéo dài, trong lòng Lý Mật nảy sinh ức chế, nhưng không ai đánh người đang cười, vả lại hắn nhất thời cũng không có lối thoát. Cho nên mỗi lần đối mặt Lý Uyên, hắn cũng đành nhẫn thêm chút nào hay chút đó.

Hôm đó sau buổi chầu, Lý Kiến Thành và Lý Thế Dân đang bước ra khỏi đại điện, chợt thấy Lý Mật lầm lũi đi một mình phía trước, liền rảo bước thật nhanh, mở miệng gọi hắn lại.

"Thái tử điện hạ, Tần vương điện hạ." Những ngày này tuy Lý Mật sống không được thoải mái cho lắm, nhưng ngoài mặt vẫn cư xử chu toàn, khách khí thi lễ với hai người, "Lâu ngày không gặp, phong thái của hai vị điện hạ càng thêm phần tuấn lãng."

Ba người đứng hai bên, khách khí qua lại mấy câu. Lý Kiến Thành không muốn kéo dài màn chào hỏi này thêm nữa, dừng một chút rồi chắp tay nói: "Thưa thúc phụ, Kiến Thành có chuyện muốn nhờ."

Trong lòng Lý Mật tuy hoài nghi, nhưng ngoài miệng vẫn đáp: "Thái tử có việc gì xin cứ nói."

Lý Kiến Thành mỉm cười, cũng thẳng thắn hỏi: "Thực không dám giấu, Kiến Thành…… muốn xin một người của thúc phụ."

Lời tác giả: Thật ra Phùng Lập cũng là một gã trung khuyển, sau chính biến Huyền Vũ môn rất nhiều văn võ quan viên trong Đông cung đều quy hàng nhị ngốc, Phùng Lập cũng không dám chết, lại thừa cơ chạy trốn, trải qua cuộc sống lưu lạc giang hồ.

Đưa Ngụy Trưng ra rồi, ta tự nhiên cảm thấy…… nhị ngốc ngươi đúng là nguy hiểm rình rập (")

Lời editor: Ngụy tiên sinh đã có màn chào sân hoành tráng và em Dân sắp bị tiên sinh (cố tình) tạt cả lọ dấm chua vào mặt =)) Mình thấy cặp này cũng khá thú vị, có điều không xác định nổi công thụ nên khỏi ship. Kể ra xét từ thể lực cho đến địa vị thì Ngụy Trưng đều dưới cơ, nhưng một là cái cách Ngụy Trưng nhìn Thành (về sau này, đoạn đầu chưa có gì) rõ ràng là công nhìn thụ, hai là những lúc Thành ốm đau dặt dẹo trông yếu đuối khó tả, khiến bản năng làm công trong những kẻ thầm thương trộm nhớ Thành trỗi dậy, cho nên chung quy lại vẫn không định được vị trí trên dưới cho Ngụy tiên sinh => dẹp đi đỡ nghĩ mệt đầu:3

Anw, Ngụy Trưng thì mình thích từ lâu lắm rồi, thích từ khi chưa yêu Thành lận ~ Ngụy Trưng chính trực công tâm, một lòng vì nước, gần như thoát hẳn khỏi chủ nghĩa cá nhân hẹp hòi, dám giựt râu rồng liên tục không kiêng nể gì dù cũng vài lần bị rồng khè lửa dọa đốt, đúng là xưa nay chỉ có một. Đọc truyện khoái nhất mấy màn Ngụy Trưng dùng mồm mép chọc Lý Thế Dân tức hộc máu, Lý Thế Dân về cung la hét đòi chém bay đầu Ngụy Trưng, cuối cùng vẫn không giết được đành ngậm bồ hòn làm ngọt. Không biết hồi ở Đông cung Ngụy Trưng có ác miệng không (thẳng thắn thì không cần hỏi), hay là chỉ với Lý Thế Dân mới vậy =))

Về đồng chí Lý Mật xấu số và mối quan hệ dây dưa với bác Uyên, xin trích wiki thay lời muốn nói (wiki sẽ poil một ít tình tiết chương sau, nhưng hãy tin là chị Lâu luôn biết cách dẫn dắt cho những sự kiện vốn quen thuộc trở nên mới mẻ nên bị sopil tí cũng không hại gì):

[[[Trong khi đó Đường công Lý Uyên đã nổi dậy tại Thái Nguyên (, nay thuộc Thái Nguyên, Sơn Tây). Thoạt đầu, Lý Uyên đã viết thư cho Lý Mật nhằm thăm dò xem Lý Mật có muốn theo mình không, song

Lý Mật tin tưởng vào thực lực của mình nên đã sai kí thất Tổ Quân Ngạn viết thư hồi đáp Lý Uyên:

Ta và ngươi mặc dù không cùng chi họ, song cùng mang họ Lý. Ta tự biết thực lực của mình không đủ, chỉ nhờ được anh hùng tứ hải hậu ái, suy tôn làm minh chủ. Hi vọng ngươi bang trợ giúp đỡ, đồng tâm hiệp lực. Hãy cùng nhau bắt giữ Doanh Anh tại Hàm Dương, giết Tử Thụ Tân tại Mục Dã, há chẳng phải là một điều đại sự sao?

Lý Uyên mất tinh thần song vì không muốn kết thù nên đã hồi đáp với lời lẽ khiêm nhường. Lý Mật hài lòng trước phản ứng của Lý uyên, cho rằng Lý Uyên bằng lòng ủng hộ mình, và kể từ thời điểm đó, Lý Mật và Lý Uyên thường trao đổi thư tín. Lý Uyên chiếm Trường An mà không gặp phải sự phản đối từ Lý Mật, sau khi chiếm được kinh đô, Lý Uyên lập Dương Hựu làm hoàng đế, tức Tùy Cung Đế, và tự mình phụ chính.]]]

[[[Vào mùa đông năm 618, Lý Mật đến gần Trường An. Đường Cao Tổ thoạt đầu cử nhiều người đến nghênh tiếp, Lý Mật cho rằng Đường Cao Tổ sẽ trao cho ông một vị trí tương đương với thừa tướng. Tuy nhiên, khi Lý Mật đến Trường An, binh lính của ông không được xem trọng và không được tiếp tế đầy đủ. Lý Mật sau đó được Đường Cao Tổ trao chức 'quang lộc khanh', phong tước 'Hình quốc công'. Đường Cao Tổ cũng gả biểu muội là Độc Cô thị cho Lý Mật, gọi Lý Mật là "đệ". Lý Mật không hài lòng, đặc biệt là bởi các hạ thần triều Đường phần lớn đều xem thường ông, và một số còn yêu cầu ông phải hối lộ.

Mặc dù hầu hết các lãnh thổ cũ của Lý Mật đều hàng phục Vương Thế Sung, song Từ Thế Tích thì không. Một người đi theo Lý Mật là Ngụy Trưng đã thỉnh cầu Đường Cao Tổ phái người đến khuyên Từ Thế Tích quy hàng Đường, Đường Cao Tổ đã quyết định phái Ngụy Trưng đi. Từ Thế Tích tuyên bố quy phục, song do trong lòng vẫn xem Lý Mật là chủ nên Từ Thế Tích không dâng tấu lên Đường Cao Tổ mà chỉ thông báo cho Lý Mật. Lý Mật đã trình tấu lên Đường Cao Tổ, Đường Cao Tổ đã ấn tượng trước Từ Thế Tích và ban họ Lý cho người này.

Cũng trong năm đó, do Lý Mật là quang lộc khanh nên phải tổ chức tiệc trong hoàng cung, do đó ông cảm thấy bị sỉ nhục. Lý Mật thảo luận tình thế với Vương Bá Đương, họ cho rằng hiện Từ Thế Tích và Trương Thiện Tương vẫn nắm được một đội quân đáng kể, vì thế vẫn còn cơ hội tái lập lực lượng. Do đó, Lý Mật đã thỉnh Đường Cao Tổ cho tiến về phía đông để thuyết phục các thuộc hạ cũ quy hàng triều Đường. Khoảng tết năm 619, bất chấp phản đối từ nhiều hạ thần, Đường Cao Tổ đã chấp thuận, Giả Nhuận Phủ và Vương Bá Đương cùng Lý Mật tiến về phía đông.

Tuy nhiên, sau khi Lý Mật rời khỏi Trường An, Đường Cao Tổ đã đổi ý và triệu Lý Mật trở về kinh thành. Khi nhận được chỉ thì Lý Mật đã tiến đến Trù Tang (, nay thuộc Tam Môn Hiệp, Hà Nam), ông lo sợ về mục đích của Đường Cao Tổ. Bất chấp lời phản đối của Giả Nhuận Phủ và Vương Bá Đương, Lý Mật quyết định nổi dậy. Lý Mật tập kích Đào Lâm (, nay cũng thuộc Tam Môn Hiệp), chiếm được thành. Sau đó, Lý Mật bố cáo rằng đang tiến quân đến Lạc Dương, song thực tế ông tiến quân về Tương Thành (, nay thuộc Bình Đỉnh Sơn, Hà Nam), nơi Trương Thiện Tương kiểm soát. Tuy nhiên, tướng Đường là Thịnh Ngạn Sư đã lường trước được rằng ông sẽ nổi dậy, vì thế đã giăng bẫy Lý Mật trên đường đi đến Tương Thành, giết chết Lý Mật và Vương Bá Đương.

Đường Cao Tổ trao thủ cấp của Lý Mật cho Lý Thế Tích và giải thích về việc Lý Mật nổi dậy. Lý Thế Tích tương tiếc Lý Mật, và Đường Cao Tổ đã cho an táng thi thể của Lý Mật bằng một buổi lễ lớn. Do Lý Mật được các binh sĩ đi theo cảm mến sâu đậm, nhiều người trong số họ đã than khóc rất nhiều đến nỗi khạc ra má.]]]

Ồm, bạn không định bình luận thêm gì đâu, chẳng qua càng đọc càng thấy Lý Uyên nhẫn quá giỏi, tầm nhìn đại cục bao quát sáng suốt và thủ đoạn mua chuộc nhân tâm phải nói là siêu đẳng x.x Muốn diệt Lý Mật cũng không đùng một phát gọi vào cung bố trí phục kích chém bay đầu mà ngoài mặt giả vờ thân thiết, sau lưng ngấm ngầm bật đèn xanh cho quan tướng chèn ép, bức Lý Mật làm phản rồi danh chính ngôn thuận đánh dẹp, kết quả thuận lợi thu phục hết thuộc hạ binh lính của ông ta. Kể ra Lý Mật mà chịu thu bớt nanh vuốt chấp nhận làm kẻ dưới thì vẫn có thể ghi tên mình vào list công thần khai Đường, nhưng ông ta là kẻ kiêu hùng, làm chủ một phương đã lâu nên không thể thu mình dưới trướng bất kì ai nữa, Lý Uyên không dung được cũng là điều dễ hiểu. Tiếc rằng Lý Uyên đối ngoại sáng suốt nhưng đối nội lại quá mềm lòng, để tình cảm lấn lướt lý trí nên mới có thảm kịch Huyền Vũ môn sau này...

36. Chương 35

Lý Mật nghe anh nói vậy, trong lòng hoài nghi, nhưng dù sao hắn cũng là kẻ khôn khéo lão luyện, trên mặt không để lộ mảy may, chỉ chậm rãi cười hỏi: "Không biết người nào dưới trướng lão phu may mắn lọt vào mắt xanh của thái tử?"

Lý Kiến Thành mỉm cười, đáp: "Ngụy Trưng."

Nghe đến đây, Lý Thế Dân quay đầu liếc nhìn anh, trong mắt chất chứa hoài nghi nhưng chung quy vẫn không mở miệng.

"Ngụy Trưng?" Lý Mật không ngờ anh lại muốn lấy một người không tiếng tăm gì, trầm tư giây lát rồi cười ha hả, tức khắc đồng ý, khảng khái nói, "Điện hạ đã mở lời, lão phu nào dám khước từ? Ngụy Trưng về sau sẽ là người của Đông cung."

"Thúc phụ không hổ là hào kiệt đương thời, lòng dạ rộng rãi," Lý Kiến Thành chắp tay vái chào, cười nói, "Kiến Thành xin cảm tạ."

Sau khi ba người từ biệt, thấy Lý Mật đã đi xa, Lý Thế Dân mới quay sang Lý Kiến Thành hỏi: "Ta cứ tưởng lần này đại ca muốn lấy một trọng thần của Lý Mật để tỉa bớt vây cánh hắn, vì sao chỉ lấy một người không ai biết tên?"

"Kẻ làm bề tôi, vận mệnh hoàn toàn phụ thuộc vào chủ. Được coi trọng thì làm tướng, bị khinh khi thì như tù giam lỏng; dùng sẽ là hổ, không dùng chỉ là chuột." (*) Lý Kiến Thành nghe vậy chỉ cười, xoay người bước về hướng ngược lại, "Huống chi Lý Mật kiêu căng tự đắc, một nhân tài như thế lại bị hắn mai một, chẳng thà sớm xin về cho mình dùng."

(*) Trích từ "Đáp khách nan" của Đông Phương Sóc, nguyên văn là "Tôn chi tắc vi tướng, ti chi tắc vi lỗ; kháng chi tắc tại thanh vân chi thượng, ức chi tắc tại thâm uyên chi hạ; dụng chi tắc vi hổ, bất dụng tắc vi thử." Nghĩa là được coi trọng thì làm tướng, bị khinh thường thì như tù binh. Được cất nhắc thì bay lên mây xanh, bị chèn ép thì rớt xuống vực sâu. Dùng thì là hổ, không dùng chỉ là chuột.

"Nói vậy là đại ca đã nhìn trúng tài học của người này?" Lý Thế Dân ngước mắt nhìn anh, ngập ngừng giây lát rồi hạ giọng, "Bao nhiêu năm qua, đây là lần đầu tiên Thế Dân thấy đại ca…… vừa ý một người."

Bước chân của Lý Kiến Thành hơi khựng lại, lẩm bẩm cười nói: "Lương thần tướng tài, đương nhiên là trăm năm mới gặp một lần."

Lý Thế Dân nhìn gương mặt nghiêng của anh, chỉ thấy trong nụ cười trên khóe môi anh có thể mơ hồ thấy được vẻ tán thưởng hiếm có. Trong lòng có chút không cam tâm, sau một lúc ngập ngừng, cuối cùng cũng mở miệng: "Vậy hôm khác Thế Dân nhất định phải tiếp kiến vị Ngụy đại nhân này một lần rồi."

Lý Kiến Thành nghe vậy chỉ cười mà không đáp.

*****

Nhưng ngày hôm sau, Lý Thế Dân đã nhận được một tờ chiếu thư của Lý Uyên, phong hắn làm Tây thảo nguyên soái, dẫn mười vạn quân tiến đánh Tiết Nhân Quả.

Sau khi Tiết Cử đột tử vào tháng tám, Tiết Nhân Quả kế thừa di nguyện của cha, lấy Cao Chỉ làm cứ điểm, không ngừng đông tiến, dần dần xâm lấn đất Quan Trung. Đống chiến báo chồng chất trong góc bàn ngày càng dày thêm, Lý Uyên thấy Lý Thế Dân đã khỏi hẳn, cuối cùng hạ quyết tâm phái hắn lần thứ hai tây tiến.

Do mới kiến quốc, quần hùng rình rập xung quanh, trong quân lúc nào cũng sẵn sàng ra trận nên dù lần này mệnh lệnh hạ xuống có hơi gấp thì cũng chỉ mất có năm ngày để chuẩn bị hoàn thiện mọi việc.

Đến ngày thứ sáu, Lý Thế Dân uống rượu tiễn biệt, thúc ngựa tây chinh. Hôm đó trong đội ngũ tiễn biệt không thấy Lý Uyên và Lý Kiến Thành, mà chỉ có một mình Lưu Văn Tĩnh dẫn đầu.

Lưu Văn Tĩnh dâng rượu tiễn biệt cho Lý Thế Dân, cười nói: "Mong điện hạ khải hoàn."

Lý Thế Dân nhận bát rượu, ngẩng đầu dứt khoát uống một hơi cạn sạch. Sau đó dốc sức đập xuống đất, bát rượu vỡ tan, vang lên một tiếng đanh giòn.

Ánh mắt Lưu Văn Tĩnh nhìn mặt đất rồi lại chuyển sang Lý Thế Dân, chậm rãi nói: "Bệ hạ làm vậy là muốn nhắn nhủ điện hạ không nên dẫm lên vết xe đổ của tại hạ."

"Ta hiểu mà." Lý Thế Dân gật đầu, ngập ngừng giây lát lại tiếp, "Thật ra khi đó Triệu Nhân nóng lòng xuất chiến, có lẽ cũng vì một lòng muốn chiếm công đầu cho Thế Dân."

Lưu Văn Tĩnh nghe vậy ngẩn người, lại rũ mắt nói: "Tuy ta muốn thế…… nhưng tiếc thay cuối cùng lại trở thành sai lầm."

Lý Thế Dân trái lại còn cười, đưa tay vỗ vỗ vai y, nói: "Triệu Nhân không nên tự trách, tấm lòng của ngươi đối với Thế Dân, Thế Dân tự khắc hiểu."

Lưu Văn Tĩnh đột ngột ngẩng đầu, Lý Thế Dân lại kéo cương ngựa, cười nói giữa tiếng ngựa hí vang trời: "Hãy chờ ta khải hoàn!" Dứt lời liền hạ lệnh, dẫn đại quân hùng dũng kéo đi.

Lưu Văn Tĩnh nhìn theo bóng dáng hắn xa dần, mãi sau mới nở một nụ cười tự giễu.

Trong nháy mắt, y cứ đinh ninh Lý Thế Dân đã nhìn thấu suy nghĩ trong lòng mình.

Nhưng mà nghĩ lại, trong lòng đối phương chỉ nhớ đến một người duy nhất, làm sao có thể thật sự thấu hiểu tâm ý của mình chứ.

Chờ cho bóng dáng hắn biến mất sau trùng trùng núi non, cuối cùng lắc đầu, thúc ngựa trở về.

*****

Khi Lý Thế Dân mới đóng quân ở ngoại thành Cao Chỉ, Tiết Nhân Quả đã phái đại tướng Tông La Hầu dẫn hơn mười vạn binh chuẩn bị kĩ càng để nghênh chiến.

Tông La Hầu cậy mình dũng mãnh, lại thêm trận Tiết quân đánh bại Đường quân lần trước, lại càng không để Lý Thế Dân vào mắt. Quân Đường mới đến được vài ngày, hắn đã đích thân dẫn nhân mã ra ngoài thành khiêu khích.

Tướng lãnh dưới trướng nóng lòng muốn rửa nhục, thi nhau đến trước doanh trướng của Lý Thế Dân thỉnh chiến. Nhưng lại nghe tin Lý Thế Dân không ở trong trướng, mới sáng sớm đã ra ngoài, chỉ để lại một câu: ai dám tùy tiện xuất chiến, cứ xử theo quân pháp.

Chúng tướng nghe vậy, trong lòng chất chứa oán niệm nhưng cũng đành hậm hực quay về.

Cùng lúc đó, Lý Thế Dân mặc khinh cừu cưỡi khoái mã, mang theo mấy tùy tùng, đang dừng chân trên một mỏm đất cao vây giữa núi non.

Nhìn xuyên qua đám cành khô rậm rạp xuống dưới, trước mắt là một dải đất bằng phẳng rộng rãi, chính là Thiển Thủy nguyên nơi quân Đường từng bị đánh bại. Phóng mắt nhìn ra xa chút nữa là thành Cao Chỉ nơi Tiết Nhân Quả đóng quân.

Chiến trường vẫn là Thiển Thủy nguyên, đối thủ vẫn là Tiết quân. Mà hắn, lại vẫn chọn đấu pháp hậu phát chế nhân.

Nhưng lần này thắng bại chắc chắn sẽ xoay chuyển. Hắn nhất định sẽ thắng, mà đây vốn là thắng lợi nên thuộc về hắn.

Quanh quẩn trên mỏm đất cả ngày, sai tùy tùng vẽ phác lại địa thế, cho đến khi mặt trời xuống núi mới giục ngựa quay về. Trở lại đại doanh, hễ là tướng lãnh thỉnh chiến đều đóng cửa không tiếp. Ngày hôm sau lại phục trang đơn giản, một mình đi thăm dò địa hình.

Mấy ngày liền đều đi sớm về muộn, mà quân đóng ngoài thành mặc cho Tiết quân chửi bới khiêu khích đến thế nào cũng chỉ một mực trốn tránh, thủ vững không ra.

Cứ kéo dài như thế đến hơn một tháng.

Chiến sự trì trệ không có tiến triển, nhưng lương thảo vẫn liên tiếp tải về hướng tây, do đó trong triều đình đã có người mất kiên nhẫn mà tỏ ý nghi ngờ.

Lý Uyên nghe vậy chỉ nói bâng quơ, để chờ được dịp tốt thì dù ngủ đông mười năm cũng không tính là dài, huống chi chỉ là một tháng? Lời vừa nói ra, chúng thần đều hiểu ông muốn ám chỉ chuyện mình ẩn nhẫn mười năm chờ ngày phản Tùy, cho nên mọi người đều trầm mặc, không ai dám nói nữa.

Bãi triều rồi, Lý Kiến Thành trở về Đông cung. Vừa bước vào hậu viện đã thấy Ngụy Trưng mặc một bộ áo xanh có phần cũ kỹ, hơi ngẩng đầu, chắp tay đứng dưới một gốc ngô đồng. Lá ngô đồng tàn úa rơi rụng, tích thành một mảng đỏ vàng đan xen dưới chân y.

Lý Kiến Thành bước đến sau lưng y, nhìn theo ánh mắt y, thuận miệng hỏi: "Tiên sinh nhìn gì mà xuất thần vậy?"

Ngụy Trưng bừng tỉnh, vội cúi đầu thi lễ, đáp: "Ngày thần theo Lý Mật nhập quan, lá ngô đồng đầu cành vẫn còn tươi tốt, mà giờ đây đã rụng đi quá nửa."

Lý Kiến Thành nhìn y mỉm cười: "Tiên sinh không phải người thích vòng vo như thế."

"Điện hạ quả là thông suốt mọi việc." Ngụy Trưng cười lớn, dừng một chút rồi ngoảnh đầu nhìn cành khô lá úa trải rộng trên mặt đất, thở dài, "Lá vàng đã rụng, mà Lý Mật vẫn còn rất kiên nhẫn."

Lý Kiến Thành khẽ nhướn mày, lặng lẽ nhìn y, cuối cùng than: "Xem ra kế vặt của Kiến Thành đúng là không thể qua được tuệ nhãn của tiên sinh."

"Không dám." Ngụy Trưng cười đáp, "Chỉ là…… chuyện thần nhìn ra không chỉ có một."

"Ta thấy bốn chữ thông suốt mọi việc phải dùng cho tiên sinh mới đúng." Nghe giọng điệu có chút khinh cuồng của y, Lý Kiến Thành lại không hề để ý, chỉ cười đáp, "Những việc khác ngày sau lãnh giáo tiên sinh cũng chưa muộn, còn chuyện Lý Mật…… Không biết tiên sinh có điều gì chỉ bảo?"

"Chuyện bức phản Lý Mật phải sớm ra tay, không nên trì hoãn. Dù Lý Mật bản tính tự cao tự đại, nhưng cũng là người rất giỏi ẩn nhẫn. Nhớ năm nào hắn mới vào Ngõa Cương trại, liên tiếp lập chiến công lại tỏ ra hết sức khiêm cung mới lọt vào mắt xanh của Trạch Nhượng, cuối cùng được nhường cả chủ vị. Nhưng khi lên nắm quyền hắn lại trừ khử Trạch Nhượng, qua đó đủ thấy kẻ này ngoan độc thế nào, tuyệt không thể giữ." Lời lẽ của Ngụy Trưng thẳng thắn sắc sảo, nhưng trong giọng điệu lại hiển lộ nét ung dung, "Từ ngày người của Ngõa Cương trại nhập quan tới nay, bệ hạ và điện hạ đã làm đủ chuyện, hắn chắn chắn đã có dự cảm, nhưng e là vẫn chưa nghĩ đến việc bức phản." Dừng một chút lại ngước mắt lên, "Nếu có một người đứng ra chỉ điểm thì việc này ắt xong."

Lý Kiến Thành nhìn y, cười nói: "Thật ra tiên sinh cố ý muốn ứng cử bản thân."

"Dĩ nhiên." Ngụy Trưng chắp tay vái một vái, "Ngụy Trưng năm xưa từng là người dưới trướng Lý Mật, chuyến này đi nắm chắc đến chín phần."

Lý Kiến Thành nhướn mày hỏi: "Một phần còn lại thì sao?"

Ngụy Trưng cười đáp: "Dĩ nhiên còn phải xem điện hạ có chấp thuận hay không."

Lý Kiến Thành cười khẽ, nói: "Vậy xin phiền tiên sinh vất vả một chuyến."

"Thần tuân mệnh." Ngụy Trưng cung kính thi lễ, ngập ngừng giây lát rồi ngước mắt lên, "Thực ra điện hạ muốn nhân cơ hội này để thử xem tài năng của thần đến đâu?"

Lý Kiến Thành mặt không đổi sắc, mỉm cười nói: "Thực ra tiên sinh ăn nói khinh cuồng, cũng vì muốn thử xem Kiến Thành có thể dung người hay không?"

Ngụy Trưng cười đáp: "Không dám giấu điện hạ, Ngụy Trưng muốn nhân cơ hội này lập công, chứng tỏ tài năng."

Lý Kiến Thành lại nói: "Không dám giấu tiên sinh, Kiến Thành cũng muốn thừa dịp này bày tỏ khí độ."

Hai người nhìn nhau giây lát, bỗng dưng bật cười.

(Quân thần đồng tâm quá đi, mồm mép hai bên đều lợi hại không ai kém ai cả =))))

Dứt tràng cười, Lý Kiến Thành nói: "Tiên sinh quả nhiên là người thú vị." Điều này trong lòng anh đã có dự cảm ngay từ lần đầu gặp gỡ. Nhưng quen biết rồi, bỗng cảm thấy người này tưởng như hoàn toàn phơi bày trước mắt, lại khiến người ta không sao nhìn thấu.

Người như thế đương nhiên là thú vị nhất.

Ngụy Trưng nghe vậy chỉ cười mà không đáp, rót hai chén trà rồi đẩy một chén đến trước mặt Lý Kiến Thành. Lát sau dường như nhớ ra chuyện gì, đột nhiên hỏi: "Ngụy Trưng nghe nói, hôm nay trên buổi chầu có người tỏ ý nghi ngờ đối với việc Tần vương lâu ngày không xuất chiến?"

Lý Kiến Thành gật đầu: "Nhưng cuối cùng đã bị phụ hoàng nói mấy câu gạt đi."

Ngụy Trưng rũ mắt nhìn chén trà, hỏi: "Điện hạ nghĩ sao về việc này?"

Bàn tay Lý Kiến Thành cầm chén trà hơi khựng lại, đáp: "Tần vương là tướng tài trời sinh, làm thế tự khắc có lý do riêng."

Ngụy Trưng liếc nhìn anh, nét mặt rõ ràng là muốn nói gì đó, nhưng cuối cùng chỉ cười: "Điện hạ nói chí lý."

Lý Kiến Thành đưa chén trà đến bên môi, mắt đã thấy nhưng miệng cũng không truy hỏi thêm.

*****

Tháng mười một, tin Lý Thế Dân đánh bại Tông La Hầu, nhận hàng Tiết Nhân Quả truyền về Trường An.

Sau hơn một tháng giằng co, Lý Thế Dân thấy đối phương cạn kiệt lương thảo, quân tâm bất ổn, thậm chí có một bộ phận nhân mã đã tỏ ý quy phục hắn, liền biết thời cơ đã chín muồi.

Đầu tiên hắn phái thiên tướng dẫn một đội nhân mã tìm một nơi lộ liễu ở Thiển Thủy nguyên mà hạ trại, ý đồ dụ địch xuất chiến. Tông La Hầu quả nhiên không kiềm chế nổi, dẫn quân tinh nhuệ tấn công. Nhưng quân Đường lại tử thủ không đánh, chỉ cầm cự lâu dài với hắn. Chờ đội quân tinh nhuệ này kiệt sức, Lý Thế Dân lại phái một đội khinh kỵ binh tấn công từ phía nam Thiển Thủy nguyên, xuất kỳ bất ý đánh vào mặt phải Tiết quân. Cho đến khi Tông La Hầu dốc toàn lực đối phó với cánh quân này, Lý Thế Dân lại đích thân dẫn một đội khinh kỵ binh khác, tấn công từ mặt lưng Thiển Thủy nguyên, xuyên thẳng vào phía sau Tiết quân.

Thoáng chốc, Tông La Hầu đã hai mặt ngộ địch, ứng phó không nổi, nhân mã mệt mỏi rã rời. Thầm biết mình đã trúng kế, trong lúc cấp bách hắn đành dẫn quân chạy về thành Cao Chỉ. Lý Thế Dân nghe tin này, lập tức điểm hai ngàn tinh kỵ, muốn đến trước một bước cản đường hắn, trấn giữ ở cổng thành. Lúc này có người khuyên Lý Thế Dân không nên khinh xuất, nhưng hắn lại vô cùng quả quyết nói thời cơ không thể đánh mất rồi thúc ngựa phóng đi ngay.

Hai ngàn nhân mã thừa thắng truy kích, đánh cho đào binh của Tông La Hầu đại loạn, sau đó lại đại chiến với Tiết Nhân Quả dưới thành. Mấy viên tướng của Tiết quân hàng Đường, Tiết Nhân Quả vội vã trốn vào thành, đóng cửa cự địch.

Xẩm tối hôm ấy, toàn quân Đường đã đuổi đến nơi, Lý Thế Dân hạ lệnh vây thành gần nửa tháng. Cuối cùng Tiết Nhân Quả hết cạn đạn lương, đành dẫn hơn một vạn quân mở cổng thành xin hàng.

Sau trận chiến này, họ Tiết bị tiêu diệt hoàn toàn, vùng Lũng Tây đã không còn hậu hoạn.

Ngày Lý Thế Dân khải hoàn, Lý Uyên dĩ nhiên không lạnh nhạt như lần trước, từ sớm đã đích thân đứng chờ ở ngoại thành. Đội ngũ hùng hậu, nghi thức long trọng cũng là xưa nay chưa từng có.

Lý Thế Dân ngồi trên lưa ngựa, nét mặt rạng rỡ, tinh thần phấn chấn. Đến trước mặt Lý Uyên, hắn xuống ngựa vái dài, sau mấy câu hỏi han mới len lén nhìn quanh, lại không thấy tà áo trắng quen thuộc kia đâu.

Niềm vui chiến thắng mà thiếu người kia chung hưởng cũng buồn tẻ vô vị đi chút ít.

Ngập ngừng giây lát, cuối cùng vờ như vô ý mà hỏi: "Sao nhi thần không thấy thái tử?"

Lý Uyên cười đáp: "Thái tử gần đây bận soạn thảo Tô dung điều pháp, mấy ngày nay đều xuất thành từ sáng sớm để thăm thú dân tình."

Lý Thế Dân gật đầu, không hiểu vì sao vẫn không xóa nổi cảm giác hụt hẫng trong lòng.

Sau khi vào thành, Lý Thế Dân lĩnh phong thưởng, đến trưa lại mở tiệc mời những tướng lĩnh xuất chinh ở Tần vương phủ. Cho đến hoàng hôn mới được rảnh rỗi, ngồi trong phòng một lúc, cuối cùng không kiềm chế nổi, đứng dậy sửa sang vạt áo rồi đi về hướng Đông cung.

Mới cách xa vài tháng mà cảnh vật Đông cung đã thay đổi nhiều. Trong viện ngô đồng héo úa, lá rụng đầy sân, sắc đỏ vàng kia cũng không gây cảm giác suy tàn hiu quạnh, mà ngược lại còn hiển lộ vẻ thanh lãnh phú quý.

Cũng giống như người đó.

Lý Thế Dân nghĩ đến đây, chân đã đặt lên trước cửa phòng Lý Kiến Thành. Không cần báo lên vẫn được đi lại tự do trong phủ, đây coi như là đặc quyền của Tần vương.

Không thể chờ đợi thêm, hắn đưa tay gõ cửa. Nhưng khoảnh khắc trước khi mu bàn tay gõ xuống, hắn phảng phất nghe thấy trong phòng có tiếng ai cười. Thoáng chần chừ, tay đã gõ xuống.

Lát sau cửa phòng mở ra, Lý Kiến Thành vận trường sam vân mây viền vàng, bước ra từ cánh cửa bên kia. Thấy hắn chỉ khẽ nhướn mày, cười nói: "Thế Dân?"

"Đại ca!" Biệt ly đằng đẵng mới gặp lại, trong mắt Lý Thế Dân lóe lên một tia tha thiết, chỉ hận không thể lập tức ôm anh vào lòng.

Nhưng đúng lúc này, chợt có người chầm chậm bước ra từ sau lưng Lý Kiến Thành. Người kia mặc một bộ áo xanh có phần cũ kỹ, càng tôn lên vóc dáng săn chắc cao gầy. Y đứng trước mặt Lý Thế Dân, cung kính thi lễ: "Thần Ngụy Trưng bái kiến Tần vương điện hạ."

37. Chương 36

Lý Thế Dân thu lại ý cười, nheo mắt, chậm rãi quan sát người trước mặt. Hồi lâu mới hỏi: "Ngươi…… chính là Ngụy Trưng?"

"Chính là thần." Ngụy Trưng nghe vậy lại vái dài, cử chỉ đã không còn khinh cuồng tự cao như xưa mà trở nên đặc biệt nhu thuận.

Y cố ý cúp mắt, không nhìn thẳng vào Lý Thế Dân, mà Lý Thế Dân lại chỉ lẳng lặng nhìn y chằm chằm. Trầm mặc nửa khắc, thấy y cũng không có điểm nào bất thường mới thoáng buông lỏng cảnh giác, tựa tiếu phi tiếu: "Ngụy đại nhân…… bản vương ngưỡng mộ đại danh đã lâu."

"Không dám." Ngụy Trưng khiêm tốn đáp, lúc này mới ngước mắt lên, chỉ thấy Lý Thế Dân tuy nói chuyện với mình nhưng mắt lại nhìn Lý Kiến Thành đăm đăm. Y khẽ ngập ngừng rồi tiếp, "Thật ra trong những lần trò chuyện thâu đêm với thái tử điện hạ, thần đã nghe danh Tần vương, có thể nói là như sét đánh ngang tai."

Lý Thế Dân nghe vậy, đột ngột ngẩng đầu nhìn y. Nhưng Ngụy Trưng đã lơ đãng tránh đi, nhìn sang Lý Kiến Thành bằng ánh mắt hàm chứa ý cười, lại nói: "Ngụy Trưng chỉ là một kẻ phàm phu tục tử, may mắn lọt vào mắt xanh của điện hạ quả là phúc ba đời." Dứt lời lại cúi người xuống vái.

Giọng điệu y tỏ ra vô cùng tha thiết, khiến cho Lý Thế Dân đột ngột biến sắc.

Ban đầu Lý Kiến Thành nghe vậy cũng ngẩn người, nhưng rồi nhanh chóng hiểu ra. Anh nhìn Ngụy Trưng, lắc đầu nhíu mày: "Tiên sinh……"

Lời còn chưa dứt, đã bị Lý Thế Dân đột ngột cắt ngang.

"Ta có chuyện muốn nói với đại ca," Hắn tiến lên, xen vào giữa hai người, lạnh nhạt nhìn Ngụy Trưng, nói bằng giọng cứng ngắc, "Mời Ngụy đại nhân về trước."

Ngụy Trưng nghe vậy không đáp, chỉ nhìn sang Lý Kiến Thành. Lý Kiến Thành bất đắc dĩ phải nói: "Ngụy đại nhân hãy về trước đi vậy."

"Vậy thần xin cáo từ," Ngụy Trưng nghe vậy mới bái lễ, ngập ngừng rồi thêm một câu nữa, "Vấn đề mấu chốt hôm nay chưa nói xong, đành chờ đến hôm khác……"

Lý Thế Dân hừ lạnh một tiếng, không đợi y nói hết câu đã đẩy cửa ra, kéo Lý Kiến Thành bước vào.

"Rầm", cánh cửa đóng lại, bên ngoài bỗng rơi vào tĩnh lặng, chỉ còn tiếng ve kêu trên ngọn cây gần đó, râm ran mơ hồ rồi đột ngột cao vút lên.

Ngụy Trưng xoay người bước ra khỏi viện, đến gần cửa mới thong thả dừng chân.

Ngước mắt, chầm chậm nhìn về chân trời. Dưới nền trời ảm đạm, từng gợn mây trôi đều in trọn trong mắt, lưu luyến thật lâu.

"Quả nhiên……" Hồi lâu, y khẽ cười một tiếng. Cho đến khi rũ mắt, thần sắc lại thấp thoáng một tia buồn bã.

Lúc này ở trong phòng, Lý Thế Dân vừa đóng cửa xong đã xoay người đè Lý Kiến Thành lên ván cửa. Chẳng nói chẳng rằng, đưa một tay giữ lấy cần cổ anh rồi hôn xuống.

Nói hôn, chẳng thà nói là cắn xé. Môi lưỡi xâm lấn mãnh liệt thô bạo, không chút lưu tình, dường như muốn ăn tươi nuốt sống đối phương vào bụng.

Hai tay Lý Kiến Thành chống lên ngực hắn, mấy lần muốn đẩy ra mà không được, đành phải chịu đựng. Cho đến khi bàn tay hắn ngang nhiên xộc vào vạt áo, lửa giận trong lòng bốc lên, giang tay giáng xuống một cái tát.

Cái tát này không quá mạnh nhưng cũng đủ khiến Lý Thế Dân đột ngột thức tỉnh. Động tác trên tay khựng lại, hắn lẳng lặng nhìn Lý Kiến Thành, ánh mắt từ kinh ngạc dần dần bình tĩnh trở lại.

Lý Kiến Thành cũng tự cảm thấy vừa rồi mình phản ứng hơi quá đà, đưa tay lau vết máu trên khóe môi, khẽ thở dài: "Thế Dân, làm càn cũng phải có chừng mực."

Lý Thế Dân không để ý đến lời anh nói, vẫn nhìn anh đăm đăm mà hỏi: "Đại ca, huynh vẫn thường thắp nến trò chuyện với hắn thâu đêm, cho đến bình minh? Thật sự…… coi trọng hắn như thế?"

"Phải thì sao mà không phải thì thế nào?" Lý Kiến Thành cúi đầu, đưa tay sửa lại vạt áo xộc xệch, cười nhạt, "Việc trong nhà đại ca, chẳng lẽ Thế Dân đều muốn hỏi han rõ ràng?" Ngữ khí dù lạnh nhạt, ngoài mặt dù cười, nhưng lời lẽ rõ ràng có ý cảnh cáo.

Lý Thế Dân nghe vậy ngẩn người, nhưng vẫn nói tiếp: "Kẻ tên Ngụy Trưng này không phải hạng tầm thường."

"Đương nhiên, nếu không ta mang y về Đông cung làm gì," Lý Kiến Thành bước qua trước mắt Lý Thế Dân, ngồi xuống, tiện tay rót một chén trà, "Hôm nay y mới nói vài ba câu đã khích cho ngươi nổi giận, chẳng lẽ ngươi không nhìn ra y cố ý sao?"

Lý Thế Dân cũng bước theo, đứng ngay trước mặt anh, cúi đầu, ánh mắt dừng lại bên khóe môi hơi bầm sau nụ hôn vừa rồi. Chăm chú hồi lâu, cuối cùng dời đi, nhìn thẳng vào mắt anh: "Đại ca, dù không hiểu vì sao hắn muốn chọc giận ta, nhưng ánh mắt kẻ đó nhìn huynh…… thì tuyệt đối không lầm."

Ánh mắt này hắn đã từng nhìn thấy rõ ràng ở Đốt Bật, cũng thừa hiểu nó mang hàm nghĩa gì. Thậm chí hắn có thể tưởng tượng được ánh mắt mình nhìn đại ca lúc này có lẽ cũng y như thế.

Chính vì đồng cảm, cho nên chỉ cần liếc qua là đủ phân biệt thực hư. Cũng chỉ cần một cái liếc mắt là đủ khiến mình hận không thể băm vằm đối phương thành trăm ngàn mảnh. *phát hiện tình địch thì giỏi thế mà có người trồng cây si bên cạnh bao lâu cũng không biết, chịu thua em luôn*

Lý Kiến Thành ngẩng đầu nhìn hắn, thần sắc không biến đổi mảy may. Hồi lâu anh mới rũ mắt, cúi đầu nhấp một ngụm trà, thấm ướt cổ họng đã hơi khô, chậm rãi nói: "Thế Dân, ngươi nên hiểu đại ca không phải của riêng ngươi." *à vâng em hiểu anh nói vậy hoàn toàn với ý trong sáng, nhưng anh có biết câu này vào tai thằng bé sẽ bị suy diễn thành cái gì không ạ =)) anh cố ý chọc giận nó phỏng =))*

Lý Thế Dân nghe vậy chợt sửng sốt như bị sét đánh.

Một câu nói khơi lên trăm ngàn suy tưởng, hắn ngơ ngẩn nhìn anh, trong đầu thoáng lướt qua vô vàn kỉ niệm ngày xưa.

Hắn biết mình vẫn muốn đại ca chỉ thuộc về mình, chỉ thuộc về một mình mình mà thôi.

Vì thế hắn có thể đưa thân đỡ kiếm cho anh, có thể đi dưới mưa đằng đẵng cả đêm dài, có thể đơn thương độc mã đi cứu người, có thể lao vào biển lửa lấy thuốc…… Hắn không tiếc bất cứ giá nào.

— Nhưng trong mắt đại ca, phải chăng tất cả những thứ đó cũng chẳng đáng là gì?

Hắn có thể chấp nhận trong lòng đại ca có một nửa là thiên hạ, chỉ còn một nửa để lại cho mình…… Nhưng không thể chịu nổi, ngay đến một nửa này mình cũng không chiếm được.

Cho dù là Đốt Bật hay là Ngụy Trưng…… Hắn sẽ không cho phép bất kì kẻ nào tranh đoạt vị trí nhỏ bé này với hắn!

Nghĩ đoạn, Lý Thế Dân ra sức siết chặt quyền, đáy mắt chợt lóe lên sát khí.

Lý Kiến Thành đã nhìn thấy tất cả, hiểu ra suy nghĩ của hắn, trong lòng không khỏi ớn lạnh. Anh bất chợt cảm thấy Lý Thế Dân giống như một con sói nằm dưới chân mình, dù đã quy thuận nhưng rốt cuộc vẫn không thể bỏ đi bản tính. Rồi sẽ có một ngày hắn đột ngột nhe nanh nhọn, xòe vuốt sắc, khiến người ta không kịp đề phòng.

Bản thân mình ở kiếp trước, Đốt Bật ở kiếp này…… đều là những vết xe đổ.

Sao mình đã vội quên? Mình…… không nên quên.

"Thế Dân, Ngụy Trưng là người của Đông cung, ngươi không được động vào." Anh buông chén trà, nhìn thẳng vào mắt hắn từ tốn nói, "Nếu ngươi dám động, cũng có nghĩa là đối đầu với đại ca." Từng câu từng chữ nói ra nhẹ nhàng bình thản, lại sắc bén như dao.

Xưa nay anh vẫn luôn cư xử hòa ái, mỗi cử chỉ đều toát ra vẻ ôn nhu nhã nhặn, đáy mắt hàm chứa ý cười. Nhưng lúc này sắc mặt anh lại hơi trầm xuống, gây cho người ta cảm giác bức bách, không cho phép xâm phạm. Trong một thoáng, tưởng như đã biến thành con người khác.

Lý Thế Dân lại giật mình, thần tình trong mắt chợt hóa thành mỉa mai. Hắn lắc đầu cười hỏi: "Tất cả…… chỉ vì một Ngụy Trưng thôi sao?"

"Cũng không phải chỉ vì y, đổi lại là người khác cũng thế." Lý Kiến Thành lấy lại nét mặt bình thường, nhưng trong thanh âm lộ ra vẻ lãnh đạm xa cách, chỉ nói vài câu đã đột ngột đẩy hai người cách xa ngàn dặm, "Đại ca chỉ mong ngươi sớm hiểu chuyện, tránh để ngày sau hành sự sai lầm, không thể vãn hồi được nữa."

Lý Thế Dân nghe vậy, chỉ cười đau đớn. Hắn không muốn, cũng không dám tin trong lòng đại ca mình còn không sánh nổi một hạ thần.

"Dạ…… lời đại ca dạy, Thế Dân ghi nhớ trong lòng." Cuối cùng hắn nói bằng giọng khàn khàn, "Hôm nay Thế Dân xin cáo từ trước." Dứt lời cũng không đợi Lý Kiến Thành hồi đáp, loạng choạng đẩy cửa bước ra.

Gian phòng trở về với sự tĩnh lặng ngày thường.

Cửa khép hờ, ánh tà dương màu cam chiếu vào theo khe nhỏ dường như cũng chất chứa tâm sự. Lý Kiến Thành nhìn nó đăm đăm, một lúc sau, anh đưa tay che mắt, thở ra một hơi rất dài.

— Thế Dân, trở mặt với ngươi tuyệt không phải điều ta mong muốn.

— Cho nên, ngươi cũng…… chớ ép ta.

*****

Ba ngày sau, Lý Kiến Thành vẫn toàn tâm toàn ý thức khuya dậy sớm vì Tô dung điều pháp, xoay như chong chóng giữa triều đình và dân gian.

Đến khi bắt đầu được rảnh rỗi, anh mới phát giác trong ba ngày này Lý Thế Dân vẫn chưa đến đây lần nào, mà Ngụy Trưng cứ như tan vào không khí, chẳng thấy bóng dáng đâu cả.

Lý Kiến Thành ngồi một mình trong phòng, buông sách, nhìn ra ngoài cửa sổ thấy sắc trời đã xâm xẩm tối. Ngập ngừng giây lát, anh đứng dậy sửa sang quần áo, đẩy cửa bước ra.

"Điện hạ muốn đi tìm Ngụy Trưng?" Vừa bước khỏi cửa đã thấy trong sân có một bóng áo xanh đang đứng, chắp tay vái mình.

Lý Kiến Thành dừng chân, nói: "Tiên sinh không cần đa lễ."

Ngụy Trưng đứng thẳng dậy, ngước mắt nhìn Lý Kiến Thành cười hỏi: "…… hay là đi tìm Tần vương?" *Ngụy tiên sinh chuyên môn có cái kiểu đâm một câu trúng ngay chỗ hiểm của người ta thế này nhé, cơ mà mình thích =)))*

Lý Kiến Thành nghe vậy không đáp, hai người nhìn nhau giây lát, anh mới thở dài: "Chuyện Tần vương, làm sao tiên sinh phát giác ra được?"

Ngụy Trưng nói: "Ban đầu chỉ là hoài nghi, hôm qua thử một lần mới xác nhận là thực."

Lý Kiến Thành thở dài: "Nếu tiên sinh đã hiểu rõ, hôm qua hà tất phải khích hắn như vậy?"

Dưới ánh đèn chập chờn trong hành lang, ánh mắt Ngụy Trưng thoáng dừng lại nơi vết thương trên khóe môi anh rồi lại lẳng lặng rời đi trong tích tắc. Y cũng không đáp, chỉ hỏi: "Điện hạ không quan tâm hôm nay thần đến đây làm gì sao?"

Lý Kiến Thành cười đáp: "Vậy xin hãy cho ta biết mục đích tiên sinh đến đây."

Ngụy Trưng nói rành rọt từng chữ: "Lấy công chuộc tội."

Lý Kiến Thành mỉm cười hỏi: "Tiên sinh có tội gì?"

"Chọc giận Tần vương, tội không thể tha."

"Vậy…… Tiên sinh có công gì?"

"Hôm nay thần đã đến thăm Lý Mật."

Lý Kiến Thành nghe vậy, đôi mắt không khỏi sáng lên, lập tức nghiêng người mở cửa, nói: "Ngoài này gió lớn, mời tiên sinh vào nhà ôn chuyện."

Lại nói khi Ngụy Trưng đến phủ đệ của Lý Mật, đối phương nghe nói người tới là cựu thần, lời lẽ có phần khinh mạn.

"Ngụy đại nhân từ ngày đổi chủ chắc là thăng tiến rất nhanh, không như chúng ta phải khuất mình dưới kẻ khác." Lý Mật lắc lư chén rượu, không thèm đưa mắt nhìn y.

"Ơn tri ngộ của thủ lĩnh, Ngụy Trưng nào dám quên." Ngụy Trưng khiêm cung nói, "Cho nên hôm nay thấy thủ lĩnh bị người cản trở khắp nơi, làm sao có thể khoanh tay ngồi nhìn?"

Lý Mật ngước mắt lên, hỏi: "Ngụy đại nhân có ý gì?"

"Không biết thủ lĩnh đã bao giờ nghĩ," Ngụy Trưng chậm rãi nói, "Thủ lĩnh là anh tài kiệt xuất, dẫn hai vạn nhân mã nhập quan có thể coi như công lớn, nhưng vì sao chỉ được phong một chức Quang lộc khanh nhỏ xíu quản chuyện ăn uống?"

Chỉ một câu đã chọc trúng nỗi đau mà hắn luôn lấy làm tủi nhục, Lý Mật buông chén rượu, trầm mặc không nói.

Ngụy Trưng nhìn mặt lựa lời, tiếp tục nói: "Thủ lĩnh đã bao giờ nghĩ, tuy bệ hạ đối xử với thủ lĩnh rất nồng nhiệt, nhưng vì sao văn võ bá quan trong triều lại tìm đủ cách gây khó dễ?"

Lý Mật nhìn y, sắc mặt đã tối đi vài phần.

Ngụy Trưng tiếp: "Thủ lĩnh đã bao giờ nghĩ, nếu bệ hạ thật tình muốn trọng dụng thì tại sao chỉ phong cho thủ lĩnh một hư chức? Nếu bệ hạ thật tình không đối xử lạnh nhạt với thủ lĩnh, sao lại để thủ lĩnh bị quản chế khắp nơi? Mà văn võ bá quan trong triều nếu không được bệ hạ ngầm đồng ý thì sao dám làm càn đến vậy?"

Tràng truy hỏi của Ngụy Trưng khiến Lý Mật không biết đáp sao, mãi một lúc sau mới hỏi: "Chẳng lẽ đại nhân muốn nói, người đứng sau tất cả những chuyện này …… chính là bệ hạ?"

Ngụy Trưng không đáp, chỉ nói: "Năm đó bệ hạ khởi sự từ Thái Nguyên, giờ đã nhập chủ Quan Trung, hùng cứ Trường An; từ Đường quốc công, Đường vương, cho đến ngôi cửu ngũ ngày hôm nay, không có hùng tài đại lược, lòng dạ khôn khéo thì không thể làm được. Tầm nhìn không hề thiển cận như kẻ đang trấn giữ Lạc Dương là Vương Thế Sung, chí của bệ hạ không dừng lại ở đất Quan Trung này, mà sẽ có ngày kiếm chỉ thiên hạ, nhất thống trung nguyên." Dừng một chút, nhìn thẳng vào Lý Mật, "Người như thế liệu có chịu dung nạp một Ngõa Cương trại như hổ như sói, hay là sẽ âm thầm dùng kế, phân tán nó ra?"

Lý Mật chợt nhớ, trước kia mỗi lần mình báo lên những cử chỉ vô lễ của chúng thần, Lý Uyên chỉ ậm ừ cho phải phép rồi lướt qua phần lớn. Nhất thời như có gáo nước lạnh dội vào đầu, bỗng dưng tỉnh ngộ, hắn dằn mạnh chén rượu xuống bàn, lạnh lùng nói: "Ta thực lòng muốn nương tựa, thế mà Lý Uyên kia lại đối xử với ta như thế!"

"Xin thủ lĩnh bớt giận," Ngụy Trưng nói, "Thần nay đã là người của Đông cung, vốn không nên làm thế, nhưng không quên được thủ lĩnh mới liều mạng đến đây. Chỉ mong thủ lĩnh sớm ngày thoát thân, tránh bị gia hại."

Lý Mật nhìn y hỏi: "Đại nhân nói vậy, hẳn là đã có diệu kế?"

"Diệu kế không dám nhận, chỉ là kế vặt, mong có thể giúp phần nào." Ngụy Trưng đứng dậy, ghé vào tai hắn thì thào mấy câu.

Nói xong y đứng thẳng lên, chắp tay nói: "Nơi này không nên ở lâu, thần xin cáo từ."

"Lý mỗ ngu dốt, đến hôm nay mới được thấy tài của tiên sinh." Lý Mật đứng lên thi lễ, thái độ dĩ nhiên đã khác lúc ban đầu, ngập ngừng một chút rồi thở dài: "Ngày ấy Lý mỗ chắp tay dâng đại nhân cho kẻ khác, đến hôm nay mới biết thế nào là hối."

Ngụy Trưng lặng thinh không đáp, chỉ chắp tay cúi đầu, xoay người rời đi.

Y biết ngày sau khi hắn hiểu ra chân tướng thì đâu chỉ là hối, mà phải là hận. Nhớ lại những ngày ở dưới trướng Lý Mật, dù hắn không trọng dụng mình nhưng cũng chưa từng khinh mạn. Giờ mình lại làm thế, kể cũng là lấy oán trả ơn.

Nhưng dù trong lòng có phần áy náy, chung quy vẫn không hối tiếc. Thật ra Lý Mật không sai, chỉ vì cơ duyên xảo hợp khiến mình gặp gỡ người kia, sau một cái liếc mắt đã nguyện phó thác cả đời.

Dẫu là vì tài hoa khát vọng không có chỗ thi triển, hay là do……

Ngụy Trưng cười, thầm biết hai lý do này bất quá là trăm sông đổ về một biển.

"Tiên sinh cười gì thế?" Thấy y nói xong lại rơi vào trầm ngâm, Lý Kiến Thành hỏi.

Ngụy Trưng hoàn hồn, lặng lẽ nhìn anh giây lát rồi cười nói: "Thần mừng thầm vì mình chỉ là một kẻ quê mùa, gặp được điện hạ quả là phúc ba đời."

Gợn sóng thấp thoáng trong mắt y, Lý Kiến Thành đã thấy rõ ràng. Anh khép mắt, bình tĩnh cười đáp: "Có được lương thần như tiên sinh, đối với Kiến Thành làm sao không phải chuyện may mắn."

"Thần thụ sủng nhược kinh." Ngụy Trưng thu ánh mắt về, khôi phục thần sắc. Nhưng lời vừa mới dứt, khóe môi lại lặng lẽ nhếch lên thành một nụ cười tự trào.

ê tóm lại là Kiến Thành có biết mình mới có thêm một cây si không hở, bà Lâu viết mập mờ quá ứ hiểu ;A;

Lời tác giả: Có đồng chí hỏi vì sao đại ca không biết Ngụy Trưng, tiện đây giải đáp luôn. Thật ra hồi còn phác thảo cốt truyện tui đã do dự rất lâu, cuối cùng vẫn quyết định để đại ca chỉ giữ lại kí ức về Huyền Vũ môn, còn những chuyện trước đó đều mơ hồ, đây cũng là nguyên nhân đại ca có chút lưỡng lự mâu thuẫn khi đối mặt với một nhị ngốc trung khuyển. Thử nghĩ mà xem, nếu kiếp này mỗi lần ra trận đại ca đều biết địch dùng binh thế nào, gặp ai cũng biết đối phương muốn làm gì…… Vậy có khác gì mang bí tịch chơi RPG đâu …… OTL

38. Chương 37

Khi Lưu Văn Tĩnh bước vào trong viện, Lý Thế Dân đang nghiêng người dựa vào bàn đá, tay cầm chén rượu vơi nửa, lặng lẽ ngắm vầng trăng treo giữa trời.

Ánh trăng phảng phất như sa mỏng rủ xuống từ không trung, chiếu lên gương mặt tuấn lãng của hắn lại khoác lên vẻ nhu hòa khó tả.

Bước chân của Lưu Văn Tĩnh hơi khựng lại, cuối cùng tiến thẳng về phía hắn.

Nghe tiếng chân, Lý Thế Dân đột ngột quay đầu, thấy y thì khẽ nhướn mày, kế đó mỉm cười mang theo ba phần say: "Thì ra là Triệu Nhân."

Lưu Văn Tĩnh ngồi đối diện với hắn, in trong mắt là vẻ mất mát thoáng qua của đối phương, lòng y đã hiểu ra đến bảy tám phần. Y cầm bầu rượu trên bàn, tự rót cho mình một chén, miệng nói: "Nếu Thế Dân muốn mượn rượu tiêu sầu, Văn Tĩnh nguyện phụng bồi ngươi một bữa." Dứt lời nâng chén đầy, lặng lẽ nhìn hắn.

Lý Thế Dân đối diện với y, từ từ rũ mắt, nhìn xuống chén rượu trong tay mình lơ lửng giữa không trung, lắc đầu nói: "Nếu có thể mượn rượu tìm quên thì đã không phải là chân sầu." Dứt lời tự thấy thái độ này có vài phần giống thiếu nữ, bất giác mỉm cười tự giễu, ngẩng đầu nốc cạn nửa chén còn thừa kia.

Lưu Văn Tĩnh dĩ nhiên nhìn ra hôm nay trông hắn như có tâm sự, cũng đại khái đoán được nguyên nhân. Y đã đi theo hắn nhiều năm, tận mắt chứng kiến hắn ngày một trưởng thành, cho đến tận bây giờ khi hắn đã có thể gánh vác trọng trách.

Lưu Văn Tĩnh thở dài, y đã từng thấy sự sát phạt quyết đoán của Lý Thế Dân trước tam quân, cũng thấy nét trấn định trầm ổn khi bày mưu trong màn trướng. Vậy mà mỗi lần gặp chuyện liên quan đến người kia, hắn lại mất bình tĩnh, tâm tính trở lại là một thiếu niên nóng nảy liều lĩnh.

Nhưng hôm nay y vui vì Lý Thế Dân đã không còn uống đến say mèm như xưa nữa. Tuy không giấu nổi vẻ chán nản trong nét mặt, nhưng cử chỉ có thể coi là trầm ổn chín chắn, vẫn chưa mất đi lý trí.

Quả nhiên đã trưởng thành.

Nghĩ đến đây, Lưu Văn Tĩnh buông chén rượu: "Thế Dân, nếu ngươi còn coi ta là tri kỷ thì hãy kể với ta…… về đại ca ngươi."

Lý Thế Dân gượng cười, đáp: "Chuyện này đúng là không thể che mắt Triệu Nhân."

Lưu Văn Tĩnh cũng cười: "Ta đã qua lại với Thế Dân bao năm, đến chuyện này mà cũng không nhìn ra thì làm sao xứng đáng chiếm một vị trí nhỏ bên ngươi?"

Lý Thế Dân cười cười, nhìn đăm đăm cái chén không trên bàn, cũng chưa vội rót thêm. Mãi sau hắn mới chậm rãi mở miệng hỏi: "Triệu Nhân, ngươi có biết cảm giác cầu mà không được là như thế nào không?"

Lưu Văn Tĩnh khép mắt, khẽ cười: "Dĩ nhiên là biết."

Làm sao y không hiểu chứ? Chỉ e so với người trước mặt, y cũng hiểu rõ không kém mảy may.

"Triệu Nhân, ngươi không hiểu được đâu," Lý Thế Dân nghe vậy lại từ từ lắc đầu, "Trên đời này không có kẻ nào che giấu bản thân sâu hơn đại ca."

Dường như trong lòng huynh thủy chung vẫn tồn tại một vùng đất cấm chưa bao giờ mở ra, cũng không ai có thể chạm vào. Dù sớm chiều gặp gỡ, thậm chí xác thịt giao hòa thì có ích gì? Giữa hai người thủy chung vẫn tồn tại khoảng cách, mặc cho ta nỗ lực đến thế nào vẫn chẳng thể vượt qua. Nghĩ đến đây, trong lòng bất giác bi thương.

Nhớ lại mấy hôm trước, đại khái đây chính là nguyên nhân mỗi lần ta thấy huynh cười nói vui vẻ với Ngụy Trưng lại nổi giận đùng đùng. Bởi vì đó là điều ta thật sự mong muốn mà không thể có được.

Lưu Văn Tĩnh nhói đau trong lòng, trầm ngâm giây lát rồi nói: "Thế Dân, thái tử thoạt nhìn tưởng như ôn hòa, thật ra lòng dạ hết sức cứng rắn. Nếu lòng y đã mang thiên hạ, không biết chữ tình đối với y sâu nặng đến đâu?"

Những lời này đánh trúng suy nghĩ trong lòng Lý Thế Dân, hắn thoáng sửng sốt, cuối cùng mỉa mai nói: "…… Lời Triệu Nhân quả không sai."

Lưu Văn Tĩnh cố kiềm chế cảm giác khó chịu trong lòng, nhìn nét mặt hắn hồi lâu, trong lòng dĩ nhiên đã có suy tính. Lát sau y chậm rãi hỏi: "Không biết Thế Dân có bằng lòng nghe ta nói một câu?"

"Triệu Nhân bất tất phải câu nệ với ta," Lý Thế Dân liếc nhìn y rồi lại cúi đầu thở dài, "Cứ nói đi đừng ngại."

Lưu Văn Tĩnh hơi cúi đầu, nhìn xuyên qua làn tóc rối phủ trên trán đối phương, kiếm tìm trong ánh mắt kia một tia biến hóa dù là nhỏ nhất. Ngập ngừng giây lát, y nói: "Thật ra…… nếu Thế Dân muốn chiếm lấy một vị trí trong lòng thái tử thì cũng không phải là vô phương."

Lý Thế Dân nghe vậy, đột ngột ngước mắt lên nhìn y. Đôi mắt ngời sáng, rõ ràng đang đợi y nói tiếp, chỉ là vẻ mặt đó trong một thoáng dường như đã khôi phục tâm tính trẻ con.

Lưu Văn Tĩnh cố đè nén thứ cảm xúc không thể nói rõ trong lòng, cuối cùng nhìn thẳng vào mắt hắn, chậm rãi nói: "Y muốn chinh chiến, ngươi là lưỡi dao sát phạt trong tay y. Y muốn giang sơn, ngươi phải nắm vững nửa phiến giang sơn trong tay." Dừng một chút, khẽ than, "Nếu ngươi đứng sau lưng y, y đương nhiên không nhìn đến ngươi; đến một ngày ngươi sánh vai cùng y, trong mắt y mới thật sự có bóng dáng ngươi."

Dụ khị trẻ con kìa =))

Lý Thế Dân nghe vậy thoáng giật mình, nhưng cũng chẳng nói chẳng rằng, chỉ không ngừng tự rót rượu sau đó ngửa đầu uống cạn. Uống liền ba chén, cho đến khi Lưu Văn Tĩnh đưa tay giữ lại mới buông bầu rượu xuống: "Lời này của Triệu Nhân giống như gáo nước xối đầu, chỉ hận trước kia là người trong cuộc, mãi đến hôm nay mới nhìn thấu rõ ràng."

Lưu Văn Tĩnh thấy thần sắc hắn bỗng trở nên trong trẻo, biết hắn uống xong ba chén rượu này thì tâm trí cũng sáng ra nhiều. Y thu tay lại, lẳng lặng nhìn đối phương: "Tần vương, bằng vào tài năng của ngươi, đáng ra nên sánh vai đứng cùng thái tử."

Y đột ngột thay đổi xưng hô, giọng nói vẻ mặt cũng thêm vài phần nghiêm túc trịnh trọng. Lý Thế Dân nhìn thẳng vào y, mãi sau cũng chỉ cười khẽ một tiếng.

Im lặng hồi lâu, Lưu Văn Tĩnh lại mở lời, giọng điệu đã khôi phục vẻ bình thản, "Thế Dân có còn nhớ, khi đại quân ta mới vào Quan Trung, đóng ở Triều Ấp, ta từng nói với ngươi……"

"Triệu Nhân, ta đã nói rồi, chuyện này đừng nhắc lại nữa." Lý Thế Dân khép mắt, hạ giọng cắt ngang.

Lưu Tĩnh nghe vậy, thầm biết Lý Thế Dân đã sớm hiểu ra ẩn ý trong câu nói vừa rồi của mình, có khi mình cả nghĩ thật rồi. Chỉ là năm đó hắn không cho phép người ta nói xấu Lý Kiến Thành nửa câu, mỗi lần nghe xong chắc chắn sẽ nổi trận lôi đình. Mà lúc này tuy hắn vẫn ngắt lời, nhưng nét mặt ẩn trong bóng đêm trước sau vẫn giữ nguyên vẻ bình tĩnh thâm trầm.

Xem ra những lời mình đã nói…… cũng không hề uổng phí.

Bầu không khí giữa hai bên rơi vào im lặng rất lâu, cho đến khi Lưu Văn Tĩnh ngẩng lên nhìn vầng trăng xế tây trên đầu, đứng dậy nói: "Đã muộn rồi, ta xin phép cáo từ. Thế Dân cũng mau đi nghỉ ngơi."

Lý Thế Dân đứng dậy, nhìn y cười nói: "Vậy ta không tiễn."

Lưu Văn Tĩnh gật đầu, chắp tay bái biệt hắn. Một mạch bước ra khỏi Tần vương phủ mới chợt dừng chân, thở dài.

Vì y hiểu rất rõ, bóng dáng cao gầy của người kia lại giống như núi cao ngút trời, ngày ngày ngăn trở trước mặt hắn, che trời che trăng che khuất cả tầm mắt. Khiến mắt hắn không thấy, lòng hắn không dung nổi ai khác.

— Thế Dân, nếu ngươi đúng là hùng ưng thì nên phóng mắt nhìn lên bầu trời bát ngát, chứ không phải ngoan ngoãn đậu trên đỉnh núi, khép mình trong một góc chật hẹp.

— Chỉ mong đến một ngày ngươi cất cánh bay cao, xin đừng trách những chuyện ta đã làm hôm nay.

*****

Tháng mười hai, Lý Mật dâng thư xin về Sơn Đông thu phục bộ hạ cũ, khuyên họ quy Đường nhằm tăng uy danh của vương triều. Lý Uyên thấy thế, biết ngay hắn đã không kiềm chế nổi, khảng khái đáp ứng dù có người khuyên can không nên thả hổ về rừng. Nhưng đợi cho Lý Mật liên lạc với Vương Bá Đương cùng rời Quan Trung, lại bất ngờ hạ chiếu lệnh, bắt hắn để lại một nửa nhân mã.

Lý Mật nổi giận, lập tức chém sứ giả, đi một mạch về hướng đông. Nhưng làm thế vừa hay đúng ý Lý Uyên, ông phái tướng lãnh phục kích nơi hiểm yếu trên đường, cuối cùng danh chính ngôn thuận trừ bỏ một khối ung nhọt trong lòng.

Tin truyền về Trường An, Lý Kiến Thành mừng rỡ, lập tức phong Ngụy Trưng làm Thái tử tẩy mã, ban nhiều vật phẩm. Nhưng y không hề tỏ vẻ vui mừng, cũng kiên quyết từ chối tặng vật, chỉ nói hãm hại chủ cũ không phải chuyện đáng khoa trương.

Lý Kiến Thành biết tính tình y chính trực quật cường nên cũng không ép, tạm thời gác việc này lại không nhắc tới nữa.

Nhưng chỉ vài hôm sau, trong triều lại nổi sóng gió vì một lý do khác.

Chuyện là trên một buổi chầu, Lưu Văn Tĩnh dâng tấu chương tiến cử Lý Thế Dân quản lý toàn bộ binh mã Quan Đông. Lời vừa nói ra, trong triều tức thì lặng ngắt. Dù ai nấy đều biết Lưu Văn Tĩnh là người thanh cao, cử chỉ phóng khoáng, hơn nữa chức vị này do chưa tìm được người thích hợp nên vẫn để đó chưa quyết. Có điều Lưu Văn Tĩnh theo phe Lý Thế Dân, chuyện này trong triều ai cũng biết; dám trực tiếp tiến cử hắn, chỉ cần có chút sơ xuất coi như châm lửa tự đốt mình.

Nhưng nằm ngoài dự kiến của mọi người, Lý Uyên nghe vậy không những không bực bội, mà sau phút trầm ngâm còn cười nói: "Lưu đại nhân nói vậy không phải không có lý, xem trận Tần vương diệt họ Tiết đủ biết có thể đảm đương việc này." Dứt lời quay sang Lý Thế Dân hỏi, "Không biết ý Tần vương thế nào?"

Lý Thế Dân đứng dưới đài, mới đầu nghe Lưu Văn Tĩnh nói thế cũng giật mình. Nhưng lúc này Lý Uyên đã hỏi vậy, nếu hắn dám nói nửa chữ không, hẳn Lưu Văn Tĩnh phải chịu tội chết. Nên hắn không dám do dự, chắp tay đáp: "Nhi thần nguyện nghe phụ hoàng điều phái."

Nói rồi đứng thẳng đứng dậy, bỗng bắt gặp ánh mắt của Lý Kiến Thành. Bình thản như nước, lại lạnh lẽo như băng, khiến ngực hắn bỗng dưng đau nhói.

Nhưng mình đã không còn đường lui nữa rồi.

Lý Uyên nghe vậy cười lớn, hôm sau liền hạ chỉ phong Lý Thế Dân làm Thiểm Đông đạo hành đài Thượng thư lệnh (*), quản lý toàn bộ binh mã Quan Đông, mấy ngày sau xuất phát đi Trường Xuân cung trấn thủ.

(*) Thiểm Đông đạo là khu vực hành chính do Lý Uyên lập ra, bao gồm những vùng đất lúc đó đang nằm trong tay Vương Thế Sung, đặt tổng bộ ở Bồ Châu, nắm nhân mã của Hà Đông và Hà Bắc, hay còn gọi là Quan Đông (phía đông Quan Trung). Sau khi lên ngôi, Lý Thế Dân bỏ Thiểm Đông đạo, thiết lập Hà Nam đạo thay thế. Còn hành đài thượng thư lệnh là chức gì thì mình chịu:v

Lý Thế Dân lĩnh chỉ, nét mặt lại không hề tỏ ra vui mừng. Tiễn thái giám về, hắn đẩy cửa, đi thẳng đến chỗ Lưu Văn Tĩnh.

Nhưng Lưu Văn Tĩnh cũng không ở phủ, hạ nhân chỉ nói y vừa mới đến Đông cung chưa lâu.

Nghe hai chữ "Đông cung", Lý Thế Dân thoáng căng thẳng, ngập ngừng giây lát, cuối cùng vẫn bước vào viện, nói: "Vậy bản vương đành ở đây đợi hắn về."

*****

Cùng lúc đó, trong Đông cung, Lưu Văn Tĩnh vận khinh cừu vạt rộng, ngồi đối diện Lý Kiến Thành.

Lý Kiến Thành vận trường sam gấm trắng thêu vân xanh, cử chỉ phú quý nhàn nhã mà không mất đi khí độ. Đợi hạ nhân rót trà lui xuống, anh bưng chén trà lên môi nhấp khẽ một ngụm, mở lời: "Lưu đại nhân đến Đông cung quả là chuyện hiếm có."

Lưu Văn Tĩnh mặt không đổi sắc, ngược lại cười nói: "Vì nếu thần không đến, chỉ e thái tử điện hạ cũng muốn mời thần đến đây một chuyến."

Lý Kiến Thành cười khẽ, buông chén trà nói: "Xem ra Lưu đại nhân trước khi hành sự đã đoán được hậu quả."

Lưu Văn Tĩnh từ tốn đáp: "Người ở trong cung, từng lời nói cử chỉ đương nhiên đều phải nghĩ cho lâu dài."

"Đại nhân dự đoán được tùy tiện tiến cử Tần vương sẽ không khiến phụ hoàng bực bội, cũng đoán trước phụ hoàng đã sớm có ý muốn phong thưởng Tần vương, không những thế còn đoán được…… Tần vương tất sẽ vì an nguy của đại nhân mà tiếp nhận trọng trách này." Giọng Lý Kiến Thành vẫn bình thản không chút gợn sóng, dừng một chặp, khóe môi trái lại còn nở một nụ cười, "Đại nhân không tiếc binh đi đường hiểm, không tiếc lấy mạng mình đánh cược, chỉ mong Tần vương nắm giữ toàn bộ binh quyền Quan Đông trong tay, tấm lòng của đại nhân quả là có nhật nguyệt soi sáng."

Bị anh nói một câu vạch trần suy tính trong lòng, Lưu Văn Tĩnh vẫn không hề biến sắc, lại hỏi: "Điện hạ đã bao giờ nghĩ, mục đích cuối cùng Tần vương là gì?"

Lý Kiến Thành ngẩn ra, kế đó nhíu mày hỏi: "Lưu đại nhân nói vậy là có ý gì?"

Lưu Văn Tĩnh lại cười lớn, nói: "Tần vương cũng có khoảng trời riêng của mình, sao điện hạ cứ muốn khư khư giữ lại bên người, không chịu buông ra?" Dừng một chút, không đợi Lý Kiến Thành mở miệng đã nói tiếp, "Thật ra điện hạ cũng biết, dù thần lấy mạng mình ra tiến cử, nhưng Tần vương có đi hay không chỉ phụ thuộc vào một câu nói của điện hạ."

Lý Kiến Thành im lặng giây lát, gương mặt lại thấp thoáng ý cười. Anh nhìn Lưu Văn Tĩnh, ánh mắt dần dần trở nên sắc bén, cuối cùng đáp: "Nếu Tần vương kham được trọng trách này, ta đương nhiên sẽ không ngăn trở."

Lưu Văn Tĩnh cười nói: "Mong điện hạ nhớ kĩ những lời đã nói hôm nay."

"Hôm nay Lưu đại nhân đến đây chẳng phải chỉ vì muốn nghe một lời hứa của ta thôi sao? Lời ta đã nói ra miệng, làm sao quên được?"

Lưu Văn Tĩnh nghe vậy mới đứng lên, chắp tay chào: "Vậy thần xin cáo từ."

Lý Kiến Thành khẽ gật đầu, nhìn y bước ra cửa.

Anh hiểu những lời mình vừa nói ra có thể coi như một lần đánh cược với Lưu Văn Tĩnh, cũng là đánh cược với chính mình. Cược xem mình có thể thả sợi dây trong tay bao xa, cược xem khi con diều kia đã bay cao chót vót, mình còn có thể thu dây về nữa không.

Vì sao phải cược? Hay là…… kiếp này ta vẫn còn ôm một tia ảo tưởng?

Nở một nụ cười mỉa mai. Đúng lúc này, một người chậm rãi bước ra từ sau bình phong, nói: "Quyết định này của điện hạ, thần quả thực không hiểu."

Ánh mắt của Lý Kiến Thành vẫn dừng bên cửa, mặt không đổi sắc, hỏi ngược lại: "Vậy tiên sinh nghĩ Kiến Thành phải làm sao mới đúng?"

Ngụy Trưng đáp: "Lưu Văn Tĩnh kia biết rõ nếu để Tần vương ở bên điện hạ, chắc chắn sẽ nhất nhất nghe lời điện hạ, lần này hao hết tâm cơ cũng chỉ mong hắn tạm rời xa điện hạ một thời gian." Dừng một chút lại hỏi, "Vì sao điện hạ không ra sức ngăn trở, trái lại để y đạt được mục đích?"

Lý Kiến Thành nghe vậy mới thu ánh mắt về, thở dài: "Tiên sinh lẽ nào không biết, Lưu Văn Tĩnh sở dĩ có gan tiến cử Tần vương, chính là vì đoán trước ý phụ hoàng cũng là như thế." Khóe môi phảng phất lộ ra vẻ mỉa mai, "Nếu phụ hoàng đã muốn dùng Thế Dân, dù ta có ngăn cản được một lần thì cũng không tránh khỏi lần sau."

Ngụy Trưng lẳng lặng nhìn anh, chỉ thấy giữa đôi mày anh chợt hiện lên nét ảm đạm ngày thường hiếm thấy, trong lòng bất giác xao động. Thật ra lòng y hiểu rõ, trong ba con lớn của Lý Uyên, Lý Kiến Thành trầm tĩnh ôn hòa, Lý Nguyên Cát vẫn còn non nớt, chỉ có Lý Thế Dân là kì tài, giống như lưỡi dao sắc mở đường, hiển lộ tài năng, lấy khí thế ngút trời thu hút ánh mắt của chúng nhân.

Lý Uyên đương nhiên cũng không ngoại lệ, cứ xem những chuyện ông làm gần đây đủ thấy sự thiên vị đối với con thứ đã ngày càng rõ rệt. Cùng là cốt nhục, tài không phân cao thấp lại vẫn có thân có sơ, thật khiến người ta đau lòng.

Nghĩ đoạn, y thở dài hỏi: "Điện hạ, bước tiếp theo người định làm gì?"

Đáy mắt Lý Kiến Thành đã khôi phục vẻ bình thản, anh rũ mắt, im lặng giây lát rồi đáp: "Lưu Văn Tĩnh là người sáng suốt, có điều y quá tự cao, không biết thu mình."

Ngụy Trưng dĩ nhiên hiểu được ẩn ý của anh, nhưng kẻ thông minh như y chỉ cần nhìn nét mặt của Lý Kiến Thành là đoán ra trong lòng anh đã có tính toán, nên cũng không hỏi thêm gì nữa.

Thầm biết những lời Lưu Văn Tĩnh nói ra hôm nay đã thể hiện rõ ý đồ muốn đưa Lý Thế Dân lên ngang hàng với Đông cung sau này. Chưa cần biết Lý Thế Dân có ý này hay không, thì y cũng đã phạm vào đại kỵ của thái tử.

Y không nói, Lý Kiến Thành cũng lặng thinh. Anh quay đầu nhìn chén trà trên bàn, vươn tay, chầm chậm nhấc lên, trong lòng nảy sinh trăm ngàn ý nghĩ.

— Thế Dân, lần này ta sẽ cho ngươi bay cao một khắc, để xem ngươi có thể làm được đến đâu.

— Nhưng trước đó, cánh tay đắc lực này của ngươi cũng tuyệt không thể lưu lại.

*****

Mấy ngày sau, Lý Thế Dân điểm nhân mã trong Tần vương phủ, đi cùng một số trọng thần đến Trường Xuân cung.

Đêm trước ngày xuất hành, hắn không ngừng do dự, cuối cùng quyết định một mình tới Đông cung.

Phòng của Lý Kiến Thành vẫn y hệt như xưa, đêm đêm đều tĩnh lặng không người. Cảnh vật thanh lãnh, chỉ có ánh nến màu cam chập chờn bên cửa sổ là tô điểm thêm chút ấm áp.

Lý Thế Dân đứng ngoài cửa hồi lâu, mãi đến khi trong phòng đột ngột truyền ra tiếng bước chân mới hoàn hồn, không biết nên tiến hay lui.

Cửa phòng mở ra, Lý Kiến Thành khoác áo ngoài đứng thẳng, dưới chân là những cái bóng đan xen, đậm nhạt không đều. Ánh trăng như sương phủ lên mặt anh một màn trắng bạc, thoạt nhìn giống như khắc từ bạch ngọc.

Một ngày không gặp như cách ba thu.

Lý Thế Dân nhìn anh rất lâu mới cười nói: "Đại ca, ngày mai Thế Dân phải đi trấn thủ Trường Xuân cung rồi, nên hôm nay muốn đến từ biệt."

"Nơi đó dù chỉ phải đi mất một ngày đường, nhưng cũng cách mấy tầng sông núi," Lý Kiến Thành nghe vậy gật đầu, xoay người nói, "Ngoài trời lạnh giá, hãy vào nhà nói chuyện."

Nhưng vừa tiến vào phòng được một bước, sau lưng đã vang lên tiếng bước chân dồn dập. Kế đó, một thân thể ấm áp bao phủ, một đôi tay mạnh mẽ hết sức cẩn thận vòng qua thắt lưng anh.

À vâng, đọc đến đây chắc mọi người đều đoán ra số phận của Lưu Văn Tĩnh sẽ thế nào rồi. Dám khuyên Thế Dân nuôi mưu đồ riêng, chẳng những đụng chạm đến Kiến Thành mà chính Lý Uyên cũng sẽ không chấp nhận, bởi vì Lý Uyên đã chủ tâm chọn Kiến Thành làm người kế vị còn Thế Dân chỉ lo đánh trận. Hậu đãi không đồng nghĩa với có ý thay người, ổng có thương con đến đâu cũng không cho phép nó nuôi mưu đồ lật đổ trật tự do mình tạo ra. Mà Lý Uyên không muốn động đến Thế Dân, cho nên Lưu Văn Tĩnh sẽ gánh chịu tất cả hậu quả, gánh chịu thay phần Thế Dân luôn

~Về Lưu Văn Tĩnh, đồng chí hi sinh quá sớm, chưa có nhiều đất thể hiện nên mình rất khó nhận xét được tài năng của đồng chí. Theo Đường thư thì đồng chí rất giỏi, giỏi hơn Bùi Tịch nhiều nhưng Bùi Tịch giỏi nịnh hót hơn nên được Lý Uyên sủng, còn đồng chí thẳng tính nên bị bạc đãi. Nhưng một là đồng chí theo phe Lý Thế Dân, hai là độ tin cậy của Đường thư những đoạn viết về các nhân vật thuộc hai phe Thái tử – Tần vương hơi bị thấp nên mình nghi ngờ đồng chí đã được buff lên để dìm Bùi Tịch theo phe thái tử xuống (Truyện Bùi Tịch nằm ngay sau truyện Lưu Văn Tĩnh, hai người từng là bạn cũ, xuất thân tương đương nhau, tự nhiên hình thành so sánh) Tóm lại tài năng của đồng chí tạm thời vẫn còn là ẩn số.

Tuy nhiên có mấy điều này chắc chắn là thực: một là đồng chí khá thẳng tính và tự cao nên Lý Uyên không thích, khi cần xử đồng chí cũng không thương tiếc nhiều cho lắm. Hai là đồng chí theo Lý Thế Dân (Không tìm được mối liên hệ giữa sự thẳng tính của đồng chí và việc đồng chí chọn Lý Thế Dân thay vì Lý Kiến Thành, bởi vì Ngụy Trưng cũng thẳng tính tương tự có khi còn hơn mà vẫn theo Lý Kiến Thành và được trọng dụng như thường. Có thể đồng chí theo Lý Thế Dân chỉ vì muốn hơn thua với Bùi Tịch, hoặc là lý giải theo như truyện, vì đồng chí đổ em Dân =))) Ba là đồng chí chết vì khuyên Lý Thế Dân tự lập thế lực riêng tranh ngôi thái tử, cái này trong Đường thư không ghi để bảo toàn hình tượng bạch liên hoa một lòng trung trinh không hề nuôi mưu đồ riêng, chẳng qua bị nghi kị chèn ép quá đà con giun xéo lắm cũng quằn người anh hùng vĩ đại mới phải nén tình riêng đại nghĩa diệt thân giết anh em trừ hại cho nước của Lý Thế Dân. Tuy nhiên chuyện này hoàn toàn có căn cứ để kết luận, bởi vì Lý Uyên là người rất trọng danh, Lưu Văn Tĩnh dù sao cũng là công thần khai quốc, mà năm Vũ Đức 2 triều Đường vẫn còn non nớt, đây là lúc cần mua chuộc nhân tâm hơn cả. Trong hoàn cảnh ấy, Lý Uyên tuyệt đối sẽ không giết công thần cỡ như Lưu Văn Tĩnh nếu tội của đồng chí vẫn còn tha thứ được. Mà tội gì đủ sức khiến Lý Uyên sẵn sàng bỏ qua danh tiếng để trừ bằng được Lưu Văn Tĩnh, không phải nuôi ý đồ riêng thì là gì. Tuy trên danh nghĩa tội của Lưu Văn Tĩnh là cấu kết với Đột Quyết phản Đường nhưng đằng sau cái sự cấu kết với Đột Quyết cũng không đơn giản. Mình cho rằng Lưu Văn Tĩnh muốn mượn Đột Quyết quấy nhiễu biên cảnh để Lý Thế Dân có cớ đi đánh dẹp => Thường xuyên nắm binh quyền trong tay, và cũng để tăng cường thế lực của phe võ tướng trong triều đình. Nhưng Lý Uyên đã nhìn ra điều này, đó là lý do về sau người thường xuyên được phái mang binh trấn Đột Quyết là Lý Kiến Thành, dẫn đến hệ quả những châu thành phương bắc hầu hết theo phe thái tử. Sau chính biến Huyền Vũ môn, những châu thành này hoặc đổi chủ hoặc ngấm ngầm chống đối Lý Thế Dân, cho nên sau đó hai tháng, lần đầu tiên quân Đột Quyết vượt qua tuyến phòng thủ vững chắc trong suốt 9 năm Vũ Đức, kéo xuống tận bờ bắc sông Vị Thủy, uy hiếp thành Trường An, khiến Lý Thế Dân buộc phải dùng lại sách lược hòa hoãn và tiến cống của Lý Uyên mới chống đỡ được. Thôi lại lan man rồi… tóm lại dù cũng muốn Lưu Văn Tĩnh sống lâu hơn chút cho vui cửa vui nhà, nhưng mình thấy đồng chí chết cũng không oan ức lắm đâu:v

39. Chương 38

Lý Kiến Thành thoáng ngừng chân, đứng nguyên tại chỗ mặc cho hắn ôm ấp.

Thấy anh không hề phản kháng, Lý Thế Dân âm thầm buông xuống vài phần lo âu. Hắn chầm chậm nghiêng người về phía trước, vùi cằm vào hõm vai anh, thâm tâm có trăm ngàn lời muốn nói. Nhưng lâu lắm rồi chưa được ở riêng với anh, mở miệng cũng không biết phải bắt đầu từ đâu, chỉ đành cúi đầu gọi: "Đại ca……"

Hơi thở nóng ẩm phả vào sau tai, lại mang cảm giác quen thuộc lâu ngày chưa thấy. Lý Kiến Thành thở dài, nhìn về phía trước mà hỏi: "Chuyến này đi xa lại gánh vác trách nhiệm nặng nề, mọi sự đều phải cẩn thận mới được."

Thấy anh rõ ràng muốn lảng tránh, Lý Thế Dân cúi đầu "Dạ" một tiếng. Hai người lại rơi vào im lặng trong giây lát, cuối cùng hắn mở miệng hỏi: "Lưu Văn Tĩnh đã tới Đông cung phải không?"

Lý Kiến Thành nghe vậy chỉ cười, hỏi ngược lại: "Thế Dân đến đây vì chuyện này?"

Lý Thế Dân đứng sau lưng anh lắc đầu, thở dài: "Vì nếu Thế Dân không đến thì đại ca nhất định cũng không đi tìm ta."

Lý Kiến Thành ngẩn người, kế đó chỉ cười khẽ không đáp.

"Đại ca, Lưu Văn Tĩnh bản tính có phần phóng khoáng, lại là người cố chấp," Lý Thế Dân nói, "Thế Dân cũng không biết vì sao hắn không chịu kể lại những chuyện đã nói với đại ca hôm đó, nhưng nếu lời lẽ của hắn có chỗ nào mạo phạm thì mong đại ca đừng để bụng."

Lý Kiến Thành nhấc cổ tay hắn đang bám dính trên thắt lưng mình, từ từ kéo ra. Anh xoay người, lẳng lặng nhìn Lý Thế Dân, chậm rãi hỏi: "Thế Dân, kẻ tên Lưu Văn Tĩnh này… là gì với ngươi?"

Lý Thế Dân nghe vậy giật mình, nhìn đăm đăm người đang đứng trước mắt. Dù vẻ mặt anh vẫn bình thản như ngày thường, nhưng những lời vừa nói ra miệng…… rõ ràng là có để tâm?

Nghĩ đến đây, trong lòng không khỏi vui mừng. Lý Thế Dân vội đáp: "Chẳng qua…… là chí hữu mà thôi." *Khổ thân em Dân, lại ăn dưa bở nữa rồi =)) Cẩn thận ăn nhiều đồ ngọt quá sâu răng đới =))*

"Chẳng qua…… là chí hữu mà thôi." Lý Kiến Thành khép mắt, chậm rãi nhắc lại, nhưng trọng âm không nằm ở "chí hữu" mà dừng lại trên hai chữ "chẳng qua".

Nhưng Lý Thế Dân vẫn chưa nghe ra sự khác biệt nhỏ bé này, vẫn cố giảng giải: "Thế Dân quen biết hắn từ nhỏ, giao tình dĩ nhiên không giống người thường." Dừng một chút, lại tiến lên một bước ôm anh vào lòng, thì thào bên tai anh, "Đại ca, tâm ý của Thế Dân…… huynh chớ hoài nghi."

Lý Kiến Thành nghe vậy, ngước lên nhìn hắn, đôi mắt anh như sương mù lãng đãng trên mặt suối, tựa hồ trong suốt, nhưng chung quy vẫn khiến người ta không sao nhìn thấu.

"Đại ca…… đương nhiên hiểu rõ." Một lúc sau, anh gật đầu, chậm rãi mỉm cười.

*****

Ngày hôm sau, Lý Thế Dân mang nhân mã hùng hồn xuất phát. Trước lúc lên đường, Lưu Văn Tĩnh đã ngồi lên lưng ngựa hình như đột ngột nhớ ra điều gì, liền quay đầu nhìn về phương xa.

Mà trên bãi rộng chỉ thấy cây cỏ điêu linh, không còn ai khác ngoại trừ dàn nghi trượng tiễn đưa.

Cũng không thấy bóng người áo trắng kia.

"Triệu Nhân?" Thấy y ngơ ngẩn hồi lâu, tự nhiên rớt lại một đoạn, Lý Thế Dân liền thúc ngựa quay về, trong mắt thấp thoáng vẻ hoài nghi.

Lưu Văn Tĩnh hoàn hồn, mỉm cười với hắn, sau đó lại phóng mắt nhìn về cổng thành Trường An thấp thoáng đằng xa.

Rũ mắt khẽ cười mỉa mai, xoay người kéo cương, nói với Lý Thế Dân: "Ta đi thôi." Dứt lời lại kẹp chân vào bụng ngựa, thúc ngựa tiến lên hàng đầu.

Từ xưa vẫn biết tính y đơn giản, thường không câu nệ lễ nghĩa trên dưới nên Lý Thế Dân cũng không hề để tâm, chỉ cười cười rồi vội vàng thúc ngựa bám theo.

Trường Xuân cung nằm ở Triều Ấp, thuộc vùng Quan Đông, cách thành Trường An bất quá một hai ngày đường. Lý Thế Dân đến nhậm chức, thức thâu đêm xem xét tài liệu lưu trữ về các nơi, ngày hôm sau đã triệu tập đông đủ quan viên văn võ, cần thuyên chuyển thì thuyên chuyển, cần cách chức thì cách chức, tiện tay sắp đặt những người mình mang theo vào các vị trí quan trọng, cứ thế nắm vững Trường Xuân cung trong tay.

Lưu Văn Tĩnh nhớ lại những việc hắn đã làm hôm nay, tác phong quyết đoán, rõ ràng lưu loát, dường như hết sức thành thục, bên môi bất giác nở một nụ cười vui vẻ. Nhưng đang rơi vào trầm ngâm, một cơn gió lạnh bất chợt thổi qua, đột ngột kéo suy nghĩ của y về với thực tại.

Lưu Văn Tĩnh buông bút mực trong tay, đứng dậy bước ra sân xem xét mới phát hiện ngoài trời đã đổ tuyết.

Đúng lúc này, sau lưng truyền đến tiếng bước chân dồn dập. Lưu Văn Tĩnh quay lại, thấy Lý Thế Dân từ ngoài cửa sải bước tiến vào. Ban ngày hắn đến quân doanh tuần sát việc luyện binh, lúc về vừa hay gặp tuyết, áo choàng lẫn áo giáp đều phủ lên một tầng trắng muốt.

"Cũng may chúng ta xuất phát từ Trường An sớm," Hắn cởi áo choàng tiện tay đưa cho hạ nhân, lại bước đến bên chậu than trong phòng hơ tay, miệng nói, "Bằng không nếu tuyết rơi lớn bằng lông ngỗng cũng đủ ngăn nhân mã lại dọc đường."

Lưu Văn Tĩnh lại gần, bỏ thêm than vào chậu, hỏi: "Thế Dân mới từ doanh về, sao đã vội đến chỗ ta?"

"Lương tiền ở đây ta đã đích thân xem xét, cảm thấy trên sổ sách có vài chỗ không khớp, phiền Triệu Nhân xem lại giúp ta." Dứt lời phân phó hạ nhân trình lên một chồng sổ sách.

Lưu Văn Tĩnh nhận lấy, đặt ở góc bàn, lại xoay người nhìn sang Lý Thế Dân, chỉ thấy hắn vận kính trang, chân mày khóe mắt đâu đâu cũng anh khí phi phàm. Nhớ lại mấy ngày gần đây cùng trấn thủ Trường Xuân cung với hắn, hắn vẫn tự làm mọi việc, chăm chỉ khác thường, dù là văn hay võ đều xử lý thuận buồm xuôi gió.

Xem ra lời mình nói ngày nào không hề uổng phí, hắn thật sự muốn lập công trạng để quang minh chính đại kề vai sát cánh với người kia.

Dù mình coi như lợi dụng tâm tư này của hắn, dù kết quả hiện giờ hoàn toàn phát triển theo hướng mà mình dự liệu, nhưng Lưu Văn Tĩnh chỉ cười khổ tự trào, thầm biết chung quy mình vẫn có chút gì đó không cam lòng.

"Triệu Nhân?" Thấy y im lặng hồi lâu rồi lại bật cười, Lý Thế Dân đứng dậy hỏi, "Triệu Nhân…… có điều gì muốn nói chăng?"

Dù cử chỉ của đối phương vẫn không chút gò bó như xưa, nhưng Lý Thế Dân cũng ngấm ngầm phát hiện từ ngày đến Trường Xuân cung, Lưu Văn Tĩnh thường đứng yên bên cửa sổ, lặng thinh không nói. Nhìn dáng vẻ rõ ràng là chất chứa tâm sự, nhưng mỗi khi hỏi đến y lại cười lớn, chỉ đáp không có gì đâu.

Lưu Văn Tĩnh nghe vậy liền bước đến ngồi gần chậu than đỏ lửa, đối diện với Lý Thế Dân, cười nói: "Thế Dân, đám sổ sách này đến đêm ta sẽ kiểm tra cẩn thận. Ngươi làm việc vất vả, hiếm khi có dịp đến đây, vừa hay gặp tiết trời lạnh giá, chi bằng hai ta đối ẩm mấy chén đi?"

Lý Thế Dân nghe vậy, hai mắt sáng lên, lập tức cười đáp: "Được!"

Lưu Văn Tĩnh phân phó hạ nhân hâm nóng rượu, hai người đối ẩm, không phân quân thần mà chỉ còn nghĩa huynh đệ. Nâng chén mấy tuần, Lý Thế Dân thấy Lưu Văn Tĩnh ngày càng trầm lặng, chỉ ngửa đầu uống hết chén này đến chén khác, dường như muốn mượn rượu tiêu sầu, bất giác vươn tay ra giữ y lại: "Nếu Triệu Nhân có tâm sự thì đừng giấu ta."

Lưu Văn Tĩnh nghe vậy chỉ cười, đặt chén rượu xuống: "Văn Tĩnh quả thực có lời muốn khuyên, chỉ e Thế Dân sẽ không chịu tin tưởng."

Lý Thế Dân nghe ra ẩn ý trong lời y, hiển nhiên đã đoán được chút ít, sắc mặt không khỏi trầm xuống: "Triệu Nhân, nếu là chuyện liên quan đến đại ca thì không cần nói ra đâu."

Ý cười trên mặt Lưu Văn Tĩnh vẫn không đổi, lại hỏi: "Thế Dân, nếu ở vào cảnh bất đắc dĩ, ngươi có chịu xuống tay với thái tử không?"

Lý Thế Dân biến sắc, đáp: "Không."

"Nhưng nếu đổi lại là thái tử thì sao?" Lưu Văn Tĩnh lại hỏi, "Ở vào cảnh bất đắc dĩ, thái tử liệu có xuống tay với ngươi…… Thế Dân, việc này ngươi đã bao giờ nghĩ đến chưa?"

À vâng, thảm kịch gia đình đến từ những người như đồng chí Lưu Văn Tĩnh này chứ đâu. Anh em chúng nó học hặc nhau sẵn thì không nói làm gì, đằng này anh em người ta đang yên đang lành cũng cố đâm chọt vào cho bằng được để chúng nó trở mặt giết nhau, toàn là lương tướng hiền thần có khác =))

Lý Thế Dân giật mình, giống như bị người đâm trúng một nơi xa xôi lại vô cùng yếu đuối trong lòng. Hắn không thể phủ nhận đây chính là điều mình vẫn luôn lưu tâm.

"Không, đại ca cũng sẽ không." Rất lâu sau, hắn mới siết chặt chén rượu trong tay, cúi đầu đáp.

Thừa hiểu chính bản thân hắn cũng chẳng thể nắm chắc nhưng Lưu Văn Tĩnh cũng không vạch trần, chỉ vờ như không biết: "Thế Dân chắc chắn được như thế là tốt nhất."

Lý Thế Dân im lặng giây lát rồi hỏi: "Triệu Nhân, không biết ngươi nói 'ở vào cảnh bất đắc dĩ'…… nghĩa là gì?"

Lưu Văn Tĩnh cười đáp: "Sinh trong nhà đế vương, thứ muốn tranh đoạt còn có thể là gì được nữa?"

Lý Thế Dân rũ mắt, chầm chậm lắc đầu: "Những thứ đại ca muốn, ta sẽ không tranh đoạt."

Lưu Văn Tĩnh yên lặng giây lát, bỗng cười sang sảng: "Nếu Thế Dân đã nghĩ như thế thì hẳn là ta lo lắng thái quá rồi." Dứt lời lại cầm chén rượu lên rót đầy, nói, "Mong những lời vừa rồi không phá hỏng tình nghĩa huynh đệ của ngươi, Văn Tĩnh xin tự phạt ba chén."

Lý Thế Dân nghe vậy, thần sắc nhanh chóng khôi phục như bình thường. Hắn cười lớn, nâng chén uống cạn với y mấy lần. Bầu không khí dường như sôi động lên rất nhiều, cứ thế trò chuyện vui vẻ cho đến khi mặt trời ngả về tây, Lý Thế Dân mới mang theo ba phần men say đứng dậy cáo từ.

Lưu Văn Tĩnh tiễn hắn ra cửa phủ, nhìn theo bóng hắn cưỡi con ngựa cao lớn đi xa dần. Sau lưng tuyết bay lất phất như bụi, nhuộm đất trời thành một sắc trắng thuần trong trẻo.

Cho đến khi bóng dáng kia đã mất hút, y mới lắc đầu mỉm cười, xoay người bước vào.

— Thế Dân, ta biết lòng ngươi vô tư thoải mái, tuyệt không có ý này. Nhưng chỉ e đến khi tên đã lên dây, mọi chuyện cũng không thể thuận theo ý ngươi nữa.

— Mà không biết đến ngày này, Lưu Văn Tĩnh ta có may mắn được thấy hay chăng?

*****

Ba ngày sau, Trường An phái sứ đến. Lý Thế Dân đích thân nghênh đón đặc sứ vào phủ đệ, thiết yến khoản đãi. Nhưng đối phương hình như không có ý muốn lưu lại, chỉ nói: "Bệ hạ có mật chỉ vời Lưu đại nhân về kinh gấp."

Trong lòng Lý Thế Dân tuy có chút hoài nghi nhưng cũng đành phái người mời Lưu Văn Tĩnh đến, báo lại chuyện này.

Lưu Văn Tĩnh nghe vậy cũng không hề tỏ ra kinh ngạc, chỉ cung kính thi lễ với đặc sứ: "Bệ hạ đã xuống chiếu, ta sẽ lập tức theo đại nhân về kinh." Lại liếc qua Lý Thế Dân, "Thân mang hoàng mệnh không dám trì hoãn, nên nhanh chóng lên đường."

Đặc sứ nhìn ra ngoài cửa sổ, nói: "Nhân lúc tuyết đang thưa, chi bằng mau mau xuất phát."

Lưu Văn Tĩnh gật đầu, dừng một chút lại hỏi: "Trong quân còn vài việc cần bàn, có thể để ta trao đổi với Tần vương một lúc không?"

"Được, ta sẽ tạm chờ đại nhân ngoài phủ." Đặc sứ đáp rồi lập tức bước ra.

Đợi đến khi trong phòng chỉ còn lại hai người, Lý Thế Dân nhíu mày hỏi: "Phụ hoàng làm vậy là có ý gì? Đã triệu ngươi về, vì sao không xuống chiếu công khai, lại bí mật hạ chỉ?"

Lưu Văn Tĩnh cười nói: "Ta dù sao cũng được tính là một trong những khai quốc công thần, chắc bệ hạ có việc riêng muốn hỏi ý ta, không tiện kinh động bốn phương mới triệu hồi bằng cách này. Hẳn là dăm ba ngày nữa sẽ trở về thôi."

Lý Thế Dân thấy y nói có lý, lòng cũng nhẹ nhõm đi vài phần, liền căn dặn: "Chuyến này đi nhớ cẩn thận."

"Thế Dân đừng lo," Lưu Văn Tĩnh vẫn cười, "Chớ quên bệ hạ từng xuống chiếu, do ta là công thần dự mưu vào khởi nghĩa Thái Nguyên nên được đặc xá tội chết hai lần. Nên chuyến này dù Văn Tĩnh có phạm phải tội tày trời thì cũng không lo mất mạng."

Nghe y nói vậy, Lý Thế Dân mới nhớ lại chuyện này, an tâm mỉm cười: "Để ta sai người chuẩn bị xe ngựa cho ngươi, đến Trường An nếu gặp chuyện gì thì mau phái người đến báo cho ta biết."

"Vậy Văn Tĩnh xin cáo từ," Lưu Văn Tĩnh chắp tay thi lễ, im lặng hồi lâu, lại ngước mắt lên nhìn hắn, trên mặt lộ rõ vẻ ngập ngừng, "Thế Dân, thật ra ta……"

Ngoài cửa vang lên tiếng ngựa hí cao vút, hẳn là xe ngựa đã đến rồi. Lý Thế Dân hỏi: "Triệu Nhân còn muốn nói gì vậy?"

Lưu Văn Tĩnh mỉm cười, lòng có trăm ngàn lời muốn nói nhưng cuối cùng chỉ thốt ra hai từ trĩu nặng: "Bảo trọng."

Lý Thế Dân cũng chắp tay cười nói: "Bảo trọng."

Ra khỏi cửa, đích thân tiễn Lưu Văn Tĩnh lên xe, cho đến khi xe đã đi được một quãng hắn mới xoay người về phủ.

Lưu Văn Tĩnh ngồi trong xe, lưỡng lự hồi lâu, cuối cùng vẫn không vén rèm lên nhìn ra bên ngoài lấy một lần. Ngửa mặt dựa lưng vào thành xe, nhắm mắt lại, khẽ than thành tiếng.

"Xem ra chuyện phải đến, cuối cùng cũng không tránh nổi……"

Xe ngựa lắc lư, không biết đi được bao lâu, tốc độ lại giảm dần. Cho đến khi xe dừng hẳn lại, Lưu Văn Tĩnh chầm chậm mở mắt ra đã thấy rèm cửa bị người vén lên từ bên ngoài. Đặc sứ kia nói: "Lưu đại nhân, mời nghe thánh chỉ."

Lưu Văn Tĩnh mim cười mỉa mai, bước ra khỏi xe ngựa, một thân áo trắng chầm chậm quỳ xuống giữa trời đất mênh mang.

Thánh chỉ đọc đến chữ cuối cùng, vẻ mặt y vẫn bình thản như lúc ban đầu, không mảy may tỏ ra bất ngờ.

"Lưu đại nhân, mời đứng lên."

Nghe tiếng nhắc nhở trên đầu, Lưu Văn Tĩnh y lời đứng dậy, chầm chậm rũ hết tuyết đọng trên người. Kế đó y ngẩng đầu, chỉ thấy trên khay ngọc trước mắt mình đã đặt sẵn một chén ngự tửu bằng vàng.

Chén vàng hoa mỹ, chất rượu long lanh.

Y chầm chậm vươn tay ra, nhưng đúng lúc sắp chạm vào lại đột ngột thu về.

Đặc sứ kia nhíu mày nói: "Nếu Lưu đại nhân kháng chỉ bất tuân thì ta cũng rất khó xử."

"Không phải vậy," Lưu Văn Tĩnh cười hết sức bình tĩnh, "Đại nhân có thể giúp ta đưa một phong thư cho Tần vương?"

Đặc sứ hỏi: "Nơi này không bút không giấy, lấy gì viết thư?"

Lưu Văn Tĩnh khẽ cười, lập tức xé vạt áo, trải dài trên mặt đất. Cắn đầu ngón tay, quỳ xuống, lưu loát viết vài hàng chữ như rồng bay phượng múa.

Viết xong, y dâng bằng cả hai tay, tha thiết nói: "Phiền đại nhân trình vật này lên Tần vương."

Đặc sứ kia nhận lấy, liếc qua thấy trong thư chỉ là mấy câu nhắc lại chuyện cũ, cảm kích ân đức của Tần vương mà không có lấy nửa lời oán hận, bèn gấp kĩ rồi thu vào tay áo, đáp: "Ta đương nhiên sẽ cố gắng hết sức."

"Lưu Văn Tĩnh tạ ơn đại nhân." Lưu Văn Tĩnh bái dài, nói hết sức trịnh trọng, dừng một chút lại tiếp, "Xin đa tạ đại nhân đã tạm thời giữ thánh chỉ này lại, đi đến đây mới lấy ra."

Đặc sứ kia bình thản nói: "Đây là ý của Hoàng thượng."

Cũng chính là ý của người kia. Lưu Văn Tĩnh cười cười, không nói gì nữa. Giữa màn tuyết lả tả, y vận áo rộng vạt dài, vẻ ngoài tiều tụy thê lương nhưng nét mặt lại ung dung thoải mái khác thường.

Lời cần nói đã nói xong, y xoay người đi đến trước khay ngọc, đưa tay nâng chén vàng. Rũ mắt nhìn quỳnh tương ngọc dịch trong veo đến đáy bên trong, khẽ cười, ngẩng đầu cạn chén, không chút do dự.

Đêm đó, Lý Thế Dân mở những cuốn sổ Lưu Văn Tĩnh từng kiểm tra, bỗng thấy ở góc trang có giọt mực mờ loang nhẹ ra xung quanh, trông như một vệt nước mắt.

Hắn ngơ ngẩn nhìn đăm đăm vào vệt nước ấy, không hiểu vì sao, trong lòng bất chợt trống rỗng.

Lời tác giả: Đồng chí Lưu Văn Tĩnh quang vinh rời sân khấu, để lại vô số phiền toái…… = =

40. Chương 39

"Bệ hạ, Tần vương cầu kiến."

"Tần vương đã về?" Trong ngự thư phòng, Lý Uyên nghe báo liền buông tấu chương, nét mặt hiện lên một tia kinh ngạc. Dừng một chút, liếc sang Bùi Tịch bên cạnh, lại mỉm cười mang theo ba phần bất đắc dĩ, "Về cũng nhanh đấy."

Bùi Tịch thấy thế liền dợm đứng lên, hình như muốn nói gì đó. Mà Lý Uyên lại đưa tay ra ngăn cản, chỉ nói với cung nhân kia: "Báo cho Tần vương hôm nay trẫm hơi mệt, hôm khác sẽ triệu vào sau."

Đợi cung nhân kia vâng dạ lui ra, Bùi Tịch đã bước đến gần Lý Uyên, chắp tay nói: "Bệ hạ anh minh."

"Trong vòng một ngày nó đã quay về Trường An, hẳn là nghe tin lập tức đơn thương độc mã lên đường." Lý Uyên thở dài, "Thế Dân vẫn còn trẻ dại, giờ đang lúc kích động, nói gì cũng vô ích, tạm thời cứ để mặc cho nó nguôi bớt đi."

"Bệ hạ lo lắng rất đúng." Bùi Tịch buông tay, từ tốn nói, "Tần vương trọng tình trọng nghĩa, lại có giao tình thân thiết với Lưu Văn Tĩnh nên nhất thời không thể giữ bình tĩnh. Nhưng bằng vào trí tuệ của Tần vương, đợi qua cơn xúc động nhất định sẽ hiểu ra dụng tâm của bệ hạ."

"Lời Bùi giám lúc nào cũng hợp ý trẫm." Lý Uyên cười cười, còn đang định nói tiếp lại thấy cung nhân kia bước lên điện.

"Tâu bệ hạ, Tần vương không chịu đi, trái lại còn quỳ ngoài điện." Cung nhân kia lộ rõ vẻ lo lắng, ngập ngừng giây lát mới tiếp, "Chỉ nói nếu bệ hạ không chịu gặp thì ngài cũng không đi."

Lý Uyên nghe vậy, tức thì đưa mắt nhìn ra cửa sổ. Trong viện đổ trận tuyết thưa, dù không lớn nhưng cũng sớm phủ lên mặt đất một tầng trắng xóa. Mà những chạc cây tàn úa run rẩy trong cơn gió lạnh cũng tỏ rõ cái giá rét cùng cực của mùa đông.

Không để lộ sự lưỡng lự trong lòng, Lý Uyên thu ánh mắt, nhìn cung nhân khoát tay, bình tĩnh đáp: "Vậy cứ cho nó quỳ."

Nét mặt cung nhân thoáng kinh ngạc, nhưng cũng nhanh chóng lĩnh chỉ rời đi.

Lý Uyên chống tay lên trán, dựa vào ngự án, thở dài một tiếng trầm thấp.

Bùi Tịch nhìn mặt đoán ý, lưỡng lự mấy lần, cuối cùng vẫn không mở miệng.

*****

Lý Thế Dân lặng lẽ quỳ gối trước đại điện. Tuyết vẫn không ngừng rơi, nương theo cơn gió rét cắt da cắt thịt, kết thành một tầng trắng mỏng trên áo trên tóc hắn. Tuyết đọng trước hai đầu gối cũng vì có người quỳ mà tan chảy không còn đấu vết, lộ ra nền đá xanh đóng băng bên dưới. Nhưng dường như hắn chẳng

biết gì cả, chỉ cúi đầu quỳ, trong hai canh giờ không hề cử động, chỉ có năm ngón tay nắm một mảnh vải vuông ngày càng siết chặt.

Mà suốt hai canh giờ này, trong đầu Lý Thế Dân liên tiếp tái hiện cảnh Lưu Văn Tĩnh rời đi hôm qua, nhớ dáng vẻ vờ phóng khoáng mà thực ra là đầy bụng ưu sầu của y, nhớ lúc y mời mình uống rượu, nhớ nét bình thản của y khi trông thấy đặc sứ, nhớ những chuyện y làm trước khi đi để xóa bỏ nỗi hoài nghi trong lòng mình……

Lý Thế Dân muốn nhếch miệng gượng cười, nhưng gió sương thốc vào mặt dường như đã đông cứng mọi biểu cảm, khiến người ta chỉ biết thẫn thờ nhìn tuyết đọng trước mắt, vô vàn cảm xúc chất chứa không có nơi phát tiết, mà cũng phát tiết không nổi, cuối cùng chảy ngược vào lòng mình, biết mấy đắng cay.

Giờ này nhớ lại, mới hay y…… hẳn là đã sớm có dự liệu.

Nhưng Lý Thế Dân không tài nào hiểu nổi nguyên do của tất cả những chuyện này. Hai chữ "mưu nghịch" người đời truyền tai nhau, đối với hắn tuyệt không phải đáp án.

Lưu Văn Tĩnh trung thành đến đâu, không hiểu rõ hơn hắn, cũng không ai có tư cách phán xét hơn hắn. Tội danh "mưu nghịch" ngụy trang có thể che được miệng lưỡi thế gian, nhưng không thể thuyết phục nổi hắn.

Nhớ lại sáng nay, khi bức huyết thư trên vải mang theo tin dữ được đưa đến trước mặt mình, trong đầu hắn như có sấm rền, không kịp suy xét nhiều, lập tức lên ngựa phóng vùn vụt về kinh. Nhưng trên đường ruổi ngựa, những kinh hoàng, căm phẫn, bi thương đã dần dần bị gió tuyết chôn vùi, giờ phút này hắn quỳ giữa đất tuyết chỉ vì một đáp án, một đáp án có thể khiến mình tin phục.

Trước đó, hắn làm sao có thể yên tâm trở về?

Bất giác trời đã hoàng hôn, một vệt nắng chiều ảm đạm chiếu lên nền tuyết mênh mang, lại có vẻ chói chang lạ thường. Lý Thế Dân cúi đầu tránh né, siết chặt mảnh vải trong tay, cảm nhận được những bước chân đi tới đi lui quanh mình, vẻ mặt càng thêm bình tĩnh.

Mà sau lưng hắn, dưới tán cổ thụ cách đó không xa, có hai bóng người đứng dưới tuyết rơi đã được một lúc.

Ngụy Trưng áo rộng vạt dài, tóc mai hơi rối, phong thái có chút xuất trần. Y thu ánh mắt, nhìn sang người đứng bên cạnh, cười hỏi: "Điện hạ hối hận rồi sao?"

Lý Kiến Thành khoác hồ cừu trắng như tuyết, thanh quý lạ thường, toàn thân dường như muốn hòa vào tuyết, nghe vậy cũng không thu ánh mắt, chỉ khẽ cười nói: "Tiên sinh hỏi thừa rồi."

"Nghe nói Tần vương đơn thương độc mã trở về, còn chưa kịp ghé qua phủ đệ đã đến đây cầu kiến bệ hạ," Ngụy Trưng nhếch khóe môi, lại nhìn sang bên kia thêm lần nữa, thở dài, "Một canh giờ trước thần đi ngang qua đã thấy Tần vương quỳ ở đây rồi, xem ra Hoàng thượng quả thực đã hạ quyết tâm không gặp Tần vương."

"Lúc này mà diện thánh thì khó ngăn nó không nói ra những lời phạm thượng, chi bằng đợi mấy ngày cho nó nguôi ngoai đi." Kiến Thành khép hờ mắt, cười nói, "Phụ hoàng làm thế chưa hẳn đã là không lo cho nó."

Ngụy Trưng đưa mắt nhìn anh, im lặng giây lát rồi nói: "Nếu sau này Tần vương hiểu ra chân tướng……"

"Nó không biết được đâu." Lý Kiến Thành khép vạt áo, thản nhiên ngắt lời.

"Bất kể về sau Tần vương có biết chuyện hay không, Lưu Văn Tĩnh này cũng tuyệt đối không thể giữ lại. Hôm nay nếu không giết Lưu Văn Tĩnh, chỉ e ngày sau người điện hạ phải giết …… sẽ là Tần vương." Ngụy Trưng cười, từ tốn nói, "Điện hạ chung quy…… vẫn không muốn động đến Tần vương."

Sắc mặt Lý Kiến Thành đột ngột trầm xuống, nhưng sau đó nhanh chóng thay bằng một nụ cười: "Nếu tiên sinh đã muốn thử, chỉ e trong lòng cũng không dám khẳng định."

"Điện hạ đúng là điện hạ, quả thực thâm sâu khó lường." Ngụy Trưng trái lại thản nhiên chắp tay, bái dài, "Ngụy Trưng nói xằng, xin điện hạ thứ tội."

Y dám nói vậy là vì nắm chắc mình sẽ không phải chịu phạt. Nghĩ đến đây, Lý Kiến Thành thoáng mỉm cười, nói: "Tiên sinh điểm nào cũng tốt, chỉ có điều không biết che đậy."

"Nếu không phải là điện hạ, thần sao dám nói năng không hề cố kỵ như thế?" Ngụy Trưng thản nhiên lảng sang chuyện khác, "Thần biết với tâm tính của điện hạ, tất sẽ không so đo."

Lý Kiến Thành cười cười, cũng không đáp lại, chỉ đưa mắt nhìn sang kẻ đang quỳ trong tuyết. Thân hình thẳng tắp, giống như một gốc thông xanh mọc lên từ tuyết.

"Trận tuyết này hình như càng ngày càng lớn," Ngụy Trưng nhìn anh, sau đó lại ngẩng đầu nhìn đầy trời tuyết rơi, "Ngoài trời gió rét, điện hạ nên mau chóng về cung thôi."

Lý Kiến Thành cúi đầu "Ừ" một tiếng, vừa mới xoay người đã nghe sau lưng vang lên âm thanh trầm thấp. Anh thoáng ngẩn người, quay đầu nhìn theo tiếng động.

"Điện hạ, Tần vương……" Ngụy Trưng quay lại nhìn anh, bắt gặp ánh mắt của Lý Kiến Thành liền ngẩn ra, mới mở lời đã im bặt.

Sự im lặng đột ngột bên tai khiến Lý Kiến Thành bừng tỉnh, anh thấy rất nhiều cung nhân vội vã vây quanh, nhanh chóng nâng Lý Thế Dân đã té xỉu lên. Lý Thế Dân hình như loáng cái đã tỉnh lại, vùng vẫy đẩy họ ra rồi tiếp tục quỳ xuống.

"Điện hạ……" Ngụy Trưng thu ánh mắt, nhìn sang Lý Kiến Thành.

"Đi thôi." Lý Kiến Thành rũ mắt, nét mặt cũng không biến đổi nhiều, nói dứt lời đã xoay người đi trước.

Ngụy Trưng không hề để ý đến cảnh hỗn loạn bên kia, mà chỉ lặng lẽ nhìn khoảnh đất Lý Kiến Thành vừa đứng.

Trong những dấu chân vụn vặt dưới tuyết, có một dấu sâu nặng khác thường. Ngụy Trưng biết đó là bước chân vô thức của Lý Kiến Thành khi quay lại và thấy Lý Thế Dân ngã xuống.

Vừa nãy hẳn là suýt nữa…… đã bước ra rồi.

Xóa dấu chân kia đi, Ngụy Trưng cúi đầu cười khổ, cũng không hiểu vì sao mình phải làm thế.

Nhưng cái liếc mắt vừa rồi, thêm một bước dở dang này…… đã cho y biết mình không cần phải thử thêm một lần nào nữa.

— Điện hạ, chỉ tiếc người vốn không phải kẻ nhẫn tâm.

Ngụy Trưng lắc đầu, cuối cùng xoay người rời đi.

*****

Khi Lý Kiến Thành đẩy cửa bước vào, bỗng dưng cảm thấy một luồng hơi ấm từ trong phòng ập thẳng vào mặt. Lý Thế Dân nằm dựa lên đầu giường, thấy Lý Kiến Thành thì thoáng kinh ngạc, gọi: "Đại ca."

Lý Kiến Thành cởi hồ cừu đưa cho hạ nhân, đi đến ngồi bên giường hắn. Chờ hạ nhân ra ngoài khép cửa mới nói: "Nghe nói hôm qua ngươi quỳ một mạch đến đêm, mãi đến khi mất đi tri giác mới được cung nhân đưa về phủ. Vì Lưu Văn Tĩnh, ngươi không cần cả đầu gối nữa sao?"

"Ta chỉ biết Lưu Văn Tĩnh tuyệt không nuôi chí phản nghịch." Lý Thế Dân nghe vậy chỉ biết cười khổ, cụp mắt xuống, "Đối với ta hắn vừa là thần vừa là bạn, lo nghĩ toan tính đều vì ta cả, nào có nửa điểm hai lòng?"

Chính vì thế mới không thể lưu y lại. Lý Kiến Thành âm thầm nghĩ thế, ngoài mặt vẫn vô cùng bình thản, chỉ đưa tay giúp hắn kéo chăn, nói: "Phụ hoàng không gặp ngươi cũng có lý do riêng, cố chờ thêm mấy ngày nữa phụ hoàng sẽ triệu ngươi vào cung thôi."

Lý Thế Dân nắm tay anh, thấy đầu ngón tay lạnh buốt lại càng siết chặt thêm, ngập ngừng giây lát rồi hỏi: "Đại ca, nguyên nhân trong đó chắc huynh cũng hiểu được phần nào?"

Lý Kiến Thành để mặc cho hắn nắm, chỉ thản nhiên cười đáp: "Quân tâm khó dò, người ngoài làm sao đoán nổi?"

Ánh mắt của Lý Thế Dân thoáng chốc tối đi, cũng không nói gì nữa, chỉ vươn tay, uể oải ôm ngang thắt lưng anh.

Lý Kiến Thành vỗ nhẹ lên vai hắn, nói: "Mấy ngày này nên nghỉ ngơi cho khỏe."

"Dạ." Lý Thế Dân vùi đầu vào cổ anh, gật đầu rất chậm. Chẳng biết có phải do khí lạnh trên người chưa tan hết hay không mà toàn thân hắn cứ khe khẽ run rẩy.

*****

Khi Lý Kiến Thành bước ra khỏi Tần vương phủ, vừa hay lại gặp Bùi Tịch bên ngoài.

"Điện hạ." Bùi Tịch thi lễ, ngước mắt nhìn ra sau lưng anh, hỏi, "Tần vương không sao chứ?"

Lý Kiến Thành đáp lễ: "Đã không còn gì đáng ngại, nghỉ ngơi mấy ngày chắc chắn sẽ hồi phục như thường."

"Vậy là tốt rồi." Bùi Tịch chầm chậm gật đầu, nói, "Bệ hạ sai thần mang ít thảo dược cho Tần vương, thần suy đi nghĩ lại, mình từng vạch tội Lưu Văn Tĩnh, tất sẽ khiến Tần vương ghi hận, vật này…… phải chăng nên nhờ người khác đưa thì hơn?"

Lý Kiến Thành nghe ra ẩn ý trong lời ông ta, liền cho người ngoài lui hết, cung kính thi lễ: "Chuyện lần này còn phải đa tạ đại nhân."

"Điện hạ xin chớ đa lễ." Bùi Tịch cười khoan thai, "Bệ hạ nhìn thấu mọi chuyện, nếu ngài vốn không có ý muốn trừ Lưu Văn Tĩnh, chỉ bằng vào ba tấc lưỡi của thần làm sao thuyết phục cho nổi?"

Lý Kiến Thành hơi nhíu mày, nói: "Phụ hoàng……"

Bùi Tịch lại thoáng hạ giọng, nói: "Bệ hạ dù thiên vị Tần vương nhưng cũng không vì chuyện tư mà làm hỏng việc công, điều này…… mong thái tử minh giám."

Lý Kiến Thành thoáng ngập ngừng, kế đó mỉm cười chắp tay bái: "Đa tạ đại nhân chỉ giáo."

Bùi Tịch cười nói: "Vậy thần xin cáo từ trước."

*****

Ba ngày sau, Lý Uyên vẫn chưa triệu kiến Lý Thế Dân mà đích thân đến vương phủ của hắn.

Lúc này Lý Thế Dân đã có thể đi lại bình thường, đang xem sổ sách từ Trường Xuân cung đưa tới chợt thấy Lý Uyên đẩy cửa bước vào, không khỏi giật mình, vội vã đứng dậy bái chào: "Nhi thần bái kiến phụ hoàng."

Lý Uyên ra hiệu cho hắn miễn lễ rồi đi thẳng đến gần, hỏi: "Thương tích trên đầu gối Thế Dân đã khỏi hẳn chưa?"

Lý Thế Dân khẽ đáp: "Đã lành lại như cũ."

Lý Uyên thở dài: "Có trách phụ hoàng không muốn gặp ngươi ngay ngày hôm ấy không?"

Lý Thế Dân cụp mắt xuống, đáp: "Nhi thần không dám."

Nghe giọng hắn ít nhiều chứa oán khí, Lý Uyên cười nói: "Hôm ấy ngươi muốn hỏi gì, giờ cứ nói đừng ngại."

Lý Thế Dân im lặng giây lát mới mở miệng: "Xin hỏi phụ hoàng, Lưu Văn Tĩnh vì sao phải chết?"

Lý Uyên bình thản đáp: "Vì những chuyện hắn đã làm."

Lý Thế Dân nhíu mày hỏi: "Xin phụ hoàng nói rõ?"

Lý Uyên trái lại còn cười: "Ngày thường Lưu Văn Tĩnh hay nói gì với ngươi, lần này hắn ra sức thúc ngươi trấn thủ Trường Xuân cung vì lý do gì, đừng cho là trẫm không hề hay biết."

Lý Thế Dân ngẩn ra, thoáng giật mình.

Rất lâu sau, hắn mới nói: "Nhi thần tuyệt không có ý này, mong phụ hoàng minh giám."

"Đương nhiên trẫm hiểu. Nếu ngươi thực sự có ý này, trẫm đã không chuẩn tấu cho ngươi đến Triều Ấp." Lý Uyên từ tốn nói, "Nhưng để Lưu Văn Tĩnh bên cạnh ngươi, về lâu về dài tất thành hậu họa."

Lý Thế Dân nói: "Lưu Văn Tĩnh chẳng qua chỉ một lòng lo nghĩ cho nhi thần, nhất thời có chút độc đoán."

"Lo nghĩ cho ngươi nên xúi bẩy ngươi chiếm đại quyền, so kè với thái tử?" Giọng Lý Uyên bỗng nặng nề thêm mấy phần, "Người như thế, trẫm làm sao giữ lại được? Trẫm xử hắn tội mưu phản có gì không thỏa đáng?"

Lý Thế Dân nghe vậy bỗng dưng trầm mặc, mãi sau hắn mới ngước mắt nhìn Lý Uyên, do dự hồi lâu, cuối cùng cũng hỏi: "Phụ hoàng, việc này đại…… thái tử biết được bao nhiêu?"

Lý Uyên thoáng ngừng rồi tiếp: "Thế Dân, ngươi nên biết, sinh trong nhà đế vương, trẫm chỉ mong ba huynh đệ ngươi hãy đồng tâm hiệp lực, chớ để xảy ra cảnh tranh đấu bất hòa."

Ông đã nói trắng ra đến đây, Lý Thế Dân cũng không biết nói gì cho phải, đành đáp: "Nhi thần đã hiểu, xin phụ hoàng đừng lo lắng."

Nét mặt Lý Uyên thoáng dịu đi, đưa tay vỗ vai hắn, căn dặn: "Thế Dân, ngươi là người hiểu đại cục, chuyện này hãy cho qua đi."

Lý Thế Dân im lặng gật đầu, liền đó tiễn Lý Uyên ra cửa.

Trở về phòng, hắn lấy từ trong tủ ra một hộp gỗ đàn hương, đặt lên bàn rồi mở ra. Trong hộp, là phong huyết thư tuyệt bút của Lưu Văn Tĩnh được gấp gọn che kĩ.

Lý Thế Dân cẩn thận cầm lên, chầm chậm mở ra trước mắt.

Do mấy phen ngâm mình trong tuyết lớn, vệt máu đỏ thẫm trên thư đã loang rộng và nhạt dần, nhưng kiểu chữ quen thuộc của Lưu Văn Tĩnh vẫn có thể nhận rõ từng đường từng nét.

Năm dòng chữ lưu loát, kết cấu câu đầu không ăn khớp với chữ cuối cho lắm.

Nhưng nếu lần theo đầu dòng, sẽ hiện lên năm chữ hết sức rõ ràng.

Năm chữ nhỏ máu ròng ròng, nối liền thành câu –

"Sát ngã giả, thái tử." (Người giết ta là thái tử)

41. Chương 40

Tháng hai, trên cái nền có sẵn là Quân điền chế, triều đình quy định mỗi nam đinh hàng năm nộp lên hai thạch lúa, hai trượng lụa, ba lạng tơ tằm, gọi là "Tô dung điều pháp".

"Pháp lệnh này ban ra nhất định sẽ có lợi cho việc bồi dưỡng sức dân, khôi phục nông nghiệp." Lý Uyên xem danh mục sổ sách các nơi trình lên, vừa ý gật đầu, đưa mắt nhìn Lý Kiến Thành, "Mấy tháng gần đây thái tử đã vì chuyện này mà vất vả không ít."

Qua mấy ngày bận rộn, sắc mặt Lý Kiến Thành đã có phần phờ phạc, nghe vậy chỉ cung kính đáp: "Trợ giúp phụ hoàng vốn là phận sự của nhi thần."

Lý Uyên buông danh mục sổ sách trong tay, cười nói: "Thân là trừ quân một nước, đây là con đường nhất định phải trải qua."

Lý Kiến Thành nhớ lại những lời Bùi Tịch hé lộ ngày ấy, không khỏi ngập ngừng, chắp tay đáp: "Nhi thần xin tuân theo giáo huấn của phụ hoàng."

Lý Uyên thoáng ngừng, cười nói: "Trẫm nghe nói hôm qua mới bắt được vài tên mật thám người Oa (Nhật Bản), việc này xử lý ra sao?"

"Nhi thần đã đích thân thẩm vấn, đúng là mật thám không thể sai." Lý Kiến Thành đáp, "Án này đã kết, hồ sơ án nhi thần sẽ phái người đưa tới ngay, xin phụ hoàng xem qua."

"Không cần đâu," Lý Uyên khoát tay cười nói, "Việc này đã giao cho thái tử toàn quyền định đoạt, trẫm đương nhiên hết lòng tin tưởng."

Thầm biết cha chẳng qua chỉ tùy tiện khảo sát mình nên Lý Kiến Thành cũng không nhiều lời, chỉ khẽ đáp: "Dạ."

Chuyện phiếm vài câu rồi lui, Lý Kiến Thành bắt đầu thấm mệt, vừa về cung lại nghe hạ nhân báo Tần vương đã chờ sẵn trong phòng.

Xưa nay hắn vẫn chẳng thèm giữ quy củ gì với Đông cung của mình, đây là chuyện bình thường đến nỗi Lý Kiến Thành phát quen, cũng không có lòng dạ nào mà truy cứu. Có điều nghe hạ nhân nói thế, anh mới chợt phát hiện ra từ sau cái chết của Lưu Văn Tĩnh, dù việc này đã không còn ai nhắc lại nhưng Lý Thế Dân cũng hiếm khi đến tìm mình hơn hẳn.

Anh tự thấy mình hành sự coi như trót lọt, không hiểu vì sao hắn lại nghi ngờ, chỉ cảm thấy trong chuyện này hình như còn cất giấu chút huyền hoặc.

Thoáng trầm ngâm, đẩy cửa bước vào phòng.

Lý Thế Dân đang ngồi trên ghế, tiện tay giở sách xem qua, thấy anh vào lập tức đứng lên, mỉm cười gọi: "Đại ca."

Mới mấy ngày không gặp, hôm nay hắn vận cẩm bào màu lam thêu chìm, ngoài vẻ anh tuấn còn hiển hiện thêm vài phần ý vị tôn quý trầm ổn. Lý Kiến Thành thấy hắn, nhanh chóng khôi phục thần sắc, lại gần nói: "Nghe nói Thế Dân dù tạm thời lưu lại Trường An nhưng cũng chưa từng trễ nải công việc ở Trường Xuân cung, tuy mang tiếng là tĩnh dưỡng nhưng thực chất vẫn chưa một ngày nhàn rỗi."

"Phụ hoàng đã ủy thác trọng trách, đương nhiên không thể phụ lòng người. Dù sao cũng chỉ là đất Quan Đông nhỏ bé, làm sao so được với đại ca lòng mang ưu tư vì cả thiên hạ?" Lý Thế Dân nhàn nhạt mỉm cười, đưa mắt nhìn anh, từ tốn nói, "Có điều chức Thiểm Đông đạo hành đài Thượng thư lệnh cũng không thể rời đi quá lâu. Thế Dân đã dâng thư lên phụ hoàng xin phép trở về, đại để không bao lâu nữa sẽ đi."

Lý Kiến Thành hơi khựng lại, nhưng cũng nhanh chóng mỉm cười: "Nếu đã vậy thì mong Thế Dân hãy bảo trọng."

Lời này vừa dứt, bầu không khí nhất thời rơi vào thinh lặng. Lát sau, Lý Thế Dân tiến thêm một bước, hai người đã đứng cận kề, mặt đối mặt nhau.

Lý Kiến Thành không lảng không tránh, ngước lên, chỉ thấy đối phương vẫn chưa nhìn thẳng vào mắt mình.

Dáng dấp Lý Thế Dân cao hơn anh chút ít, giờ này hắn cúp mắt, ánh mắt chạy dọc từ trên xuống dưới, lưu luyến dừng lại trên gương mặt Lý Kiến Thành. Từ sâu trong vạt áo đến xương quai xanh, đến cổ, đến cằm, đến môi, đến mũi, đến mặt……

Gương mặt anh vô cùng trầm tĩnh nghiêm nghị, thần thái phảng phất nét ung dung. Cuối cùng ánh mắt hắn mới xuyên qua hàng mi dài rủ xuống, lọt vào trong mắt anh.

Lý Kiến Thành vẫn lẳng lặng nhìn vào mắt hắn, không mở miệng, cũng không dời mắt đi.

Ánh mắt giao nhau, Lý Thế Dân đưa tay vuốt lên gò má anh, từ từ dùng sức giữ chặt cần cổ, cố định gương mặt anh trong bàn tay mình.

Gương mặt Lý Kiến Thành vẫn giữ nguyên vẻ trầm tĩnh, dù nhìn hắn không rời mắt, nhưng cũng không mảy may biểu lộ cảm tình.

"Đại ca……" Lý Thế Dân há miệng, hình như muốn nói gì, nhưng rốt cuộc chỉ khàn khàn gọi ra hai chữ.

Lý Kiến Thành nghe vậy, hơi cúp mắt, chầm chậm vươn tay, nhấc cổ tay của Lý Thế Dân rồi nhẹ nhàng kéo ra.

Sau đó trở tay giữ mặt hắn, nghiêng người hôn xuống.

Nụ hôn như chuồn chuồn lướt nước, gió thoảng mưa phùn, thoáng chốc đã tan đi không còn đấu vết.

Lý Kiến Thành buông tay, nhanh chóng rời ra, nhưng hắn đã gấp gáp đuổi theo.

Lần thứ hai tiếp xúc với hơi thở của Lý Kiến Thành, Lý Thế Dân vòng tay qua thắt lưng giữ chặt lấy anh, kéo anh lại gần.

Nụ hôn nhàn nhạt hóa sâu đậm, biến thành môi lưỡi tiến công.

Lý Kiến Thành không thể tránh né, cũng biết mình không cần tránh né thêm nữa, chỉ nhắm nghiền hai mắt, mặc cho hơi thở giao hòa lẫn nhau, trở nên hỗn loạn, mặc cho thân tâm như ngựa đứt cương, không bận tâm quá nhiều nữa.

Chỉ trong khoảnh khắc này, sợi dây trói buộc tâm can mới có thể buông lơi giây lát.

Trong lúc hôn, hai người đã vô thức dời đến bên giường. Lý Thế Dân đặt anh nằm xuống dưới, lặng lẽ ngắm nhìn, lửa dục bùng cháy trong mắt.

Kế đó hắn đưa tay kéo vạt áo anh, cúi người rải xuống vô vàn nụ hôn, từng tấc từng tấc, miệng vẫn gọi hai tiếng "đại ca" mơ hồ thấp thoáng như ngày thường.

Những nụ hôn rải rác toàn thân ngày càng thêm mãnh liệt, gần như là cắn xé. Thân thể Lý Kiến Thành thoáng căng ra, ngửa cằm lên. Rõ ràng cảm thấy có gì đó lạ lẫm, nhưng cũng đã bị cuốn vào cơn điên cuồng này từng chút từng chút một, không thể nào thoát ra.

Rõ ràng đang vào ngày đông tháng giá, vậy mà những nơi hai người tiếp xúc đã nhen lên ngọn lửa cuồng liệt. Lửa nóng lướt qua, thiêu đốt thân tâm thành tro bụi.

Cảm nhận được những chấn động rất nhỏ của người bên dưới, lòng Lý Thế Dân khẽ run lên, không thể kiềm chế. Hắn không chút do dự, vội vã động thân, gấp gáp đưa hai người hòa làm một thể.

Mặc dù đã quá quen thuộc với thân thể nhau, nhưng đã nhiều ngày xa cách mới gặp, cho nên lần này cũng đặc biệt sâu nặng.

Lý Kiến Thành không nén nổi một tiếng thét lớn, kế đó trút ra hơi thở nặng nề khi cơn đau nhức vừa mới tiêu tan.

Tuy anh nằm ngửa mặt, nhưng hàng mi dài khép hờ khiến người ta không sao nhìn rõ thần tình trong mắt. Nhưng dù là vậy, vẻ mỏng manh không thể che dấu ẩn hiện trong khoảnh khắc kia vẫn đẹp đẽ đến động lòng người.

Lý Thế Dân chôn vùi bản thân ở nơi sâu nhất trong anh, tâm trí lại từ từ tái hiện vẻ mặt như hoa quỳnh chớm nở vừa rồi. Hắn mê luyến vẻ mặt ấy, vì chỉ trong khoảnh khắc này, đại ca mới không mang theo bất kì lớp vỏ ngụy trang nào.

Chỉ trong khoảnh khắc ấy mà thôi.

Sau khoảnh khắc ấy, hoa quỳnh tàn úa, thay vào đó là một đóa hoa vẫn giữ nguyên vẻ ngoài tuyệt mỹ nhưng đã không còn chân thật.

Lý Thế Dân lặng lẽ nhìn người bên dưới khe khẽ thở dốc, thân thể không còn gì che đậy. Rõ ràng da thịt đã trải qua vô số lần thân mật, nhưng mình…… vẫn chưa từng nhìn rõ đối phương.

— Đại ca, vì sao ta chưa bao giờ nhìn thấu được những suy tư trong lòng huynh?

Nghĩ đến đây, trong lòng Lý Thế Dân thoáng ảm đạm. Hắn đột ngột rút ra, liền đó lại dốc sức tiến vào trọn vẹn.

Cứ tiến rồi lui như thế, lặp đi lặp lại như thế. Dường như chinh phạt, dường như phát tiết.

Lý Kiến Thành giật mình giữ chặt bả vai hắn, chỉ cảm thấy thân thể mình giống con thuyền không neo, vật vờ trôi dạt như cánh bèo. Anh có thể cảm nhận được sự bất thường của Lý Thế Dân hôm nay, nhưng ý nghĩ này vừa mới nổi lên đã bị tầng tầng sóng lớn bao phủ, khuấy đảo tâm tư……

Hôm sau khi trời còn chưa sáng, Lý Thế Dân đã trở dậy mặc quần áo. Hắn sửa lại vạt áo, đứng bên giường, chỉ thấy dưới ánh nắng mai mờ nhạt, Lý Kiến Thành quấn chăn nằm quay mặt vào trong, thân hình có vẻ mỏng manh khác thường. Tóc xanh xõa tung vương trên gối, phảng phất như một đóa hoa nở rộ.

Lý Thế Dân cúi người, cách một tầng chăn nhẹ nhàng ôm lấy anh. Lý Kiến Thành hình như vẫn chưa tỉnh, hơi thở khẽ khàng mà yên ổn, bình tĩnh ung dung như ngày thường.

"Đại ca?" Lý Thế Dân lại áp sát thêm vài phân, gọi khẽ.

Lý Kiến Thành không đáp, hẳn là đã quá mỏi mệt.

"Đêm qua Thế Dân không biết chừng mực," Lý Thế Dân chờ giây lát, lặng lẽ mỉm cười, nhẹ nhàng đặt một nụ hôn lên sau gáy anh, khẽ nói, "Xin lỗi, đại ca."

Lời vừa mới dứt, hắn đã không hề lưu luyến xoay người bước đi.

Khép cửa phòng, đứng quay mặt ra sân. Lý Thế Dân ngẩng đầu, nhìn sắc trời đã rạng sáng, khẽ cười, chỉ cảm thấy lòng đầy mỉa mai.

Đêm qua suýt nữa mình đã mở miệng ra hỏi. Nhưng, chung quy vẫn bại trong gang tấc.

— Đại ca, nếu không nhận được câu trả lời từ chính miệng huynh, ta…… sẽ không tin.

— Chỉ cần huynh phủ nhận một tiếng, Thế Dân sẽ tin huynh.

— Nhưng nếu…… huynh lại thừa nhận thì sao?

Thật ra hắn thừa hiểu, với tính cách của Lý Kiến Thành, nếu đã làm sẽ tuyệt đối không phủ nhận. Chính vì thế, hắn vẫn luôn e ngại mở miệng hỏi ra đáp án cuối cùng.

Mà có lẽ trong lòng hắn đã sớm hiểu rõ, đáp án đã phơi bày trước mắt, tin hay không chỉ phụ thuộc vào bản thân mình.

Hắn ngoan cố không tin, nhưng đối mặt với sự thật, hắn lại càng thêm bạc nhược yếu ớt.

Cúi đầu thở dài, lần đầu tiên hắn cảm thấy mình đã lún quá sâu. Có lẽ thật sự…… nên bình tĩnh một chút.

Cùng lúc đó, ở trong phòng, cách một tầng cửa, Lý Kiến Thành đã ngồi dậy, chầm chậm mặc áo trong. Qua một đêm này, khí lực dường như đều bị rút đi hết, toàn thân anh rã rời. Cầm vạt áo trong chưa kịp mặc vào, đầu ngón tay đã vô lực thả lỏng ra, buông xuống trước mặt.

Lý Kiến Thành cúi đầu nhìn theo nó, khóe mắt lại vô tình lướt qua những vệt xanh tím lờ mờ rải rác trước ngực. Hồi tưởng cơn cuồng nhiệt tưởng như tan nát thần hồn đêm qua, anh vươn tay, chậm rãi ấn lên ngực mình.

Trong ***g ngực, trái tim anh vẫn đập những nhịp đều đặn đầy sức sống.

— Lý Kiến Thành, ngươi lẽ nào đã quên trái tim này từng bị một tiễn xuyên thủng ra sao?

— Ngươi…… Làm sao quên được? Làm sao dám quên?

Nở nụ cười mỉa mai, anh ngửa người dựa vào đầu giường, kế đó là một tiếng thở dài khẽ đến không thể nghe thấy.

*****

Ba ngày sau, Lý Thế Dân xe nhẹ người thưa, đưa quan tài của Lưu Văn Tĩnh về Trường Xuân cung. Lưu Văn Tĩnh là người Tô Châu Bành Thành, hắn muốn đưa y về an táng trên đất cố hương.

Lý Kiến Thành đứng trên thành lâu lặng lẽ nhìn xe ngựa rời đi, không nói một lời, chỉ nghe tiếng vạt áo choàng tung bay phần phật trong gió hết sức rõ ràng.

"Điện hạ, Tần vương đã đi xa rồi." Ngụy Trưng đứng cách đó không xa, chờ rất lâu, cuối cùng tiến lên nhắc khẽ.

Lúc này giá rét đã qua, cỏ cây lại đâm chồi nảy lộc, lác đác điểm tô mấy vệt xanh biếc giữa khoảng trời đất bao la. Mà xe ngựa vừa khởi hành, lúc này đã tan biến không còn tung tích.

Nhưng Lý Kiến Thành vẫn nhìn về phương xa mãi không rời mắt, hồi lâu mới cúi xuống, nói: "Ta chung quy đã quá xem thường Thế Dân."

Ngụy Trưng nghe vậy ngẩn người, lát sau cũng giật mình.

"Tần vương……"

"Thế Dân đã biết cái chết của Lưu Văn Tĩnh có liên quan đến ta." Lý Kiến Thành lại tiếp, ngữ khí mơ hồ vừa rồi đã biến thành khẳng định.

Ngụy Trưng đưa mắt nhìn anh, hỏi: "Điện hạ nghĩ với tính cách của Tần vương…… liệu sẽ làm gì?"

"Nó đã biết lại có thể giữ mình hoàn toàn bình thản, chuyện này đúng là vượt ra ngoài dự liệu của ta." Lý Kiến Thành khẽ cười, giọng anh vẫn bình lặng khác thường, "Nó sẽ làm gì…… thật ra ta cũng hết sức băn khoăn."

Dứt lời, không đợi Ngụy Trưng nói thêm đã quay lưng bước xuống thành lâu.

Hai chữ "Đi thôi", nhẹ bẫng như một tiếng thở dài.

Ngụy Trưng đi sau lưng anh lắc đầu. Mỗi khi y ngỡ là mình sắp sửa khán phá tâm tư của Lý Kiến Thành thì ngay sau đó bóng hình anh đã mờ ảo như hoa ẩn trong sương, cách ngàn trùng mây núi.

Ngụy Trưng lờ mờ cảm thấy, trong lòng anh thủy chung vẫn chất chứa điều gì đó chưa bao giờ nói ra cùng kẻ khác. Bí mật kia chôn vùi nơi sâu thẳm đáy lòng, không cho bất cứ tia sáng nào chiếu rọi, không cho bất kì kẻ nào nhìn thấu dù chỉ là một li một hào.

Vì nguyên do ấy, anh thủy chung sẽ không thân thiết với bất cứ ai, thủy chung xa cách mà cô tịch.

Nghĩ đến đây, Ngụy Trưng bỗng sinh hận, hận lòng anh quá sâu, hận mình không thể kề dao vào cổ anh, buộc anh thổ lộ ra bằng hết. Nhưng y cũng thừa hiểu, với tính cách của Lý Kiến Thành, dù có bị dồn vào bước đường cùng cũng tuyệt không hé răng một lời.

Nhưng cứ tích tụ mãi trong lòng, về lâu về dài, phải chăng sẽ uất ức thành bệnh?

Trong lòng thoáng căng thẳng, cuối cùng chỉ biết thở dài bất đắc dĩ, đuổi theo Lý Kiến Thành bước xuống thành lâu.

*****

Lý Thế Dân đi chưa được bao lâu, phương bắc đã nổi cơn gió cuốn mây vần, không còn khung cảnh yên bình như trước nữa.

Thủy Tất Khả hãn của Đột Quyết qua đời, em trai y là A Sử Na Sĩ Lợi Phất Thiết lên nối ngôi, xưng là Xử La Khả hãn. Sau khi Xử La Khả hãn lên nắm quyền, ngoài mặt vẫn tuân thủ hiệp ước với Lý Đường nhưng sau lưng đã ngấm ngầm cấu kết với Lưu Vũ Chu ở Mã Ấp, dẫn đại quân xuôi nam.

Lưu Vũ Chu là người bừng bừng dã tâm, khi Lý Uyên khởi binh ở Thái Nguyên chưa lâu, trong quân đã từng nổi lên một trận tranh cãi nên tiến hay lùi vì tin đồn hắn muốn xâm chiếm Thái Nguyên. Mà giờ này khắc này, Lưu Vũ Chu sau mấy năm ngủ đông cuối cùng cũng tìm được chỗ dựa vững chắc, không kiềm chế nổi nữa, vội vàng xuất binh tập kích.

Tề vương Lý Nguyên Cát trấn thủ Thái Nguyên đã lâu, nghe tin Lưu Vũ Chu đóng binh ở núi Hoàng Xà, cận kề Thái Nguyên liền phái vài tướng lĩnh dẫn quân nghênh chiến. Nhưng Lưu Vũ Chu khí thế hùng hồn, chủ tướng khinh địch, nhất thời đại bại rút về, để quân địch thừa cơ công phá Du Thứ, chiếm đóng hai đất Thạch Châu, Bình Dao, tạo thành thế bao vây Thái Nguyên.

Tháng sáu, Lưu Vũ Chu phái đại tướng Tống Kim Cương dẫn ba vạn nhân mã ồ ạt công thành, Lý Uyên nhận được cầu viện lập tức phái đại quân nghênh địch. Hai quân giao chiến, quân Đường lại bại trận rút về. Lý Uyên nổi giận, phong Bùi Tịch làm Tấn Châu đạo Hành quân tổng quản, đại chiến với Tống Kim Cương ở Giới Châu. Nhưng Tống Kim Cương cơ trí đa mưu, văn dũng kiêm toàn, trước phái người cắt đứt

nguồn nước, sau lại thừa cơ quân Đường rời doanh đến gần nguồn nước mà dẫn binh tập kích. Do đó Bùi Tịch cũng không ứng phó nổi, đành vội vã thu binh trở về.

Ba trận đại bại nối tiếp nhau, giờ này từ Tấn Châu đổ về phương bắc, ngoại trừ Tây Hà đều đã rơi vào tay Lưu Vũ Chu. Tình cảnh này so với lần Lưu Văn Tĩnh bại vào tay Tiết Cử, có thể nói chỉ hơn chứ không kém.

Mấy ngày sau, Lý Nguyên Cát từ Thái Nguyên gấp rút chạy về Trường An, gặp Lý Uyên lập tức khấu đầu thỉnh tội.

Lý Uyên thấy toàn thân hắn chi chít vết thương lớn có nhỏ có, niệm tình thằng bé còn chưa qua tuổi vũ tượng, không khỏi thở dài: "Lưu Vũ Chu binh tốt hung mãnh, võ tướng như Tống Kim Cương lại trí dũng song toàn, lần này…… muốn trách phải trách trẫm khinh thường Lưu Vũ Chu, không tăng cường phòng bị, đâu phải lỗi của ngươi."

Lý Nguyên Cát đứng lên, vẻ mặt vẫn đầy cắn rứt.

Lý Kiến Thành đứng một bên, biết tính hắn cố chấp, thấy hắn còn muốn mở miệng thỉnh tội liền cướp lời: "Phụ hoàng, nhi thần nguyện lãnh binh chinh phạt Lưu Vũ Chu."

"Không được," Nhưng Lý Uyên nghe vậy lại lắc đầu, "Thái tử là trừ quân một nước, việc lãnh binh chinh chiến không cần ngươi ra mặt."

Lý Kiến Thành nghe vậy chỉ lặng im không nói, trong lòng hiểu rõ dù Lý Uyên nhất thời vẫn chưa triệu hồi Lý Thế Dân từ Trường Xuân cung, nhưng thực ra người được chọn cho vị trí đại tướng quân trong lòng ông cũng không còn ai khác.

Chỉ là……

Lý Kiến Thành khẽ nhíu mày, lại tiến lên một bước: "Phụ hoàng, Lưu Vũ Chu chẳng qua chỉ là một kẻ thất phu lỗ mãng, hôm nay hắn dám làm càn đến vậy cũng vì có Đột Quyết chống lưng." Dừng một chút, nhìn thẳng vào Lý Uyên, "Phụ hoàng có còn nhớ, hôm ấy nhi thần đã thề, ngày sau nếu Đột Quyết xâm phạm, nguyện dốc toàn lực gánh vác."

Lý Uyên dĩ nhiên hiểu Lý Kiến Thành nói vậy là muốn ám chỉ chuyện mình đã thả Đốt Bật đi ngày nào. Ông trầm ngâm hồi lâu mới nói: "Trẫm đương nhiên vẫn nhớ hứa hẹn của ngươi ngày ấy, cũng biết ngươi chắc chắn đã có suy tính riêng. Nhưng sự biến tùy thời, giờ ngươi đã là thái tử, là gốc rễ của quốc gia, không thể hành động tùy tiện." Thấy Lý Kiến Thành hình như còn muốn nói thêm, liền cương quyết khoát tay chặn lại, "Việc này đợi đến buổi chầu ngày mai hãy đưa ra cân nhắc sau."

Thấy ý ông đã quyết, Lý Kiến Thành cũng đành chắp tay ưng thuận, trong lòng không nén nổi một tiếng thở dài chán nản.

Thật ra trong lòng anh đã mơ hồ có dự cảm, Xử La Khả hãn vừa lên nối ngôi, Đốt Bật cũng theo đó mà trở thành vương gia tôn quý nhất của Đột Quyết.

Trận chiến này chỉ e không thoát nổi can hệ với gã.

— Đại ca, huynh…… đã trở lại rồi ư?

Lời tác giả: Nhị ngốc hình như có hơi quỷ súc……

42. Chương 41

Lý Nguyên Cát vừa rời đi, Tấn Dương cũng thất thủ trong sớm tối.

Khi tin tướng giữ thành Tấn Dương mở cổng thành đầu hàng truyền đến Trường An, Lý Uyên rốt cuộc cũng không thể kiềm chế thêm, hạ chiếu thư triệu Lý Thế Dân về.

Thầm biết có chuyện khẩn cấp, Lý Thế Dân mang theo vài thân tín ngày đêm không nghỉ hồi kinh. Về đến cung lại gặp đúng lúc đang thiết triều, bèn vội vàng thay triều phục rồi hướng thẳng về điện Vũ Đức.

Tới ngoài điện, từ xa đã thấy một bóng người vừa hay đến trước hắn một đoạn, cất bước tiến vào.

Lý Thế Dân bỗng dừng chân, đứng nguyên tại chỗ rất lâu, mãi cho đến khi bóng người kia đã không còn dấu tích mới siết chặt nắm tay rồi bước vào theo.

Trong triều quần thần đứng nghiêm, thầm biết chiến sự bất lợi nên ai nấy đều im như thóc.

Lý Uyên liếc qua cảnh tượng ảm đạm bên dưới, sắc mặt dường như cũng khó coi thêm vài phần. Ông im lặng giây lát mới mở lời: "Lần này Lưu Vũ Chu cấu kết với Đột Quyết ồ ạt xuôi nam, cướp thành trì ta hại con dân ta, hung hăng kiêu ngạo thế không cản nổi." Dừng một chút lại thở dài, "Theo các vị ái khanh, ta nên làm thế nào cho phải?"

Lý Kiến Thành thân là thái tử, nghe vậy lập tức đứng ra nói: "Nhi thần nghĩ Lưu Vũ Chu dù có Đột Quyết tương trợ, nhưng Đại Đường ta cũng có mười vạn thiên binh, ngàn dặm ruộng đồng màu mỡ. Trận này tất phải đánh, quyết không thể lui bước nửa phân!"

Lý Uyên khẽ gật đầu, khóe mắt lại liếc sang Lý Thế Dân: "Lời thái tử tuy có lý, nhưng Lưu Vũ Chu khí thế đang thịnh, nếu trực tiếp đối đầu chỉ e bất lợi." Dừng một chút lại tiếp, "Tạm thời bỏ Hà Đông, giữ vững Quan Trung…… cũng coi như một cách."

Lời vừa nói ra, bên dưới nhao nhao cả lên, ai nấy đều tỏ vẻ kinh ngạc phẫn nộ. Mà Lý Kiến Thành liếc nhìn thần sắc của Lý Uyên, trong lòng dường như cũng hiểu ra điều gì. Nhưng không đợi anh mở miệng thêm lần nữa, sau lưng bỗng vang lên một giọng nói: "Phụ hoàng, tuyệt đối không thể làm thế!"

Lý Uyên nghe vậy, chậm rãi nheo mắt hỏi: "Không biết Tần vương có ý gì?"

Lý Kiến Thành không quay đầu, chỉ cảm thấy có người sải bước tiến lên đứng song song với mình, chắp tay nói: "Phụ hoàng, Thái Nguyên là khởi nguồn cơ nghiệp Đại Đường ta, là gốc rễ của nước nhà, dân cư đông đảo, tiền tài sung túc, há lại cam tâm chắp tay dâng cho người!"

Giọng điệu hắn hùng hồn vang vọng, khi nói tưởng như có thiên quân vạn mã tuôn ra khỏi ***g ngực. Lý Kiến Thành nghe vậy không khỏi ngẩng đầu, khẽ đảo mắt nhìn sang hắn.

Lý Thế Dân dường như cảm nhận được ánh mắt anh, nhanh chóng liếc nhìn anh một cái rồi lại lẳng lặng dời đi, chờ Lý Uyên phản ứng.

Gương mặt Lý Uyên ẩn sau mười hai chuỗi ngọc (1), khiến người ta không nhìn rõ thần sắc. Mãi một lúc lâu ông mới mở miệng, hỏi bằng giọng nặng nề: "Tần vương, ngươi có dám chắc…… sẽ bắt được Lưu Vũ Chu?"

Lý Thế Dân lập tức tiến lên, nói: "Nhi thần nguyện liều mạng gánh vác! Không diệt Lưu Vũ Chu quyết không về!"

Lý Kiến Thành đứng bên cạnh, trong lòng sớm biết nếu cha đã triệu Lý Thế Dân về thì màn do dự trên triều đình này tám chín phần chỉ là diễn kịch mà thôi. Vờ như muốn bỏ Hà Đông, thật ra là cho Lý Thế Dân một cơ hội thỉnh chiến.

Ngay từ đầu ông đã định cho Lý Thế Dân xuất chiến.

Chỉ là…… Lý Kiến Thành chầm chậm siết nắm tay, cảm thấy chung quy vẫn không cam lòng.

Anh vốn không phải hạng hiếu chiến, lại làm thái tử, tu tập văn trị đã lâu, đương nhiêu hiểu rõ đạo lý trừ quân một nước không thể cầm quân (2). Nhưng chỉ có trận chiến này…… Một năm trước chính tay anh thả Đốt Bật, giờ anh làm sao có thể khoanh tay đứng nhìn?

Nghĩ đoạn, Lý Kiến Thành lại tiến lên lần nữa, nhưng còn chưa kịp mở miệng đã nghe Lý Uyên nói: "Thái tử, đám đạo tặc ở vùng Chu Chất, Tư Trúc viên do Chúc Sơn Hải cầm đầu ngày càng ngang ngược, trẫm cho ngươi năm ngàn quân để trừ mối họa này."

Lý Kiến Thành ngẩn người, nhưng cũng đành chắp tay: "Nhi thần tuân chỉ."

Lý Thế Dân cúi đầu đứng cạnh anh, dù chưa liếc mắt qua, trong lòng vẫn hơi căng thẳng như cũ. Thật ra hắn biết nếu mình mở miệng xin phụ hoàng cho phép cả hai cùng đi, việc này có lẽ còn có cơ xoay chuyển.

Nhưng…… âm thầm siết chặt nắm tay, Lý Thế Dân biết bất kể thế nào mình cũng không muốn nằm trong vòng bao bọc của đại ca nữa, không muốn đứng sau làm một cái bóng của đại ca nữa.

Cho nên nghe Lý Uyên tuyên triệu, hắn chỉ lẳng lặng tiến lên, cung kính đáp: "Nhi thần lĩnh chỉ."

*****

Bãi triều rồi, Lý Kiến Thành vừa đi vừa thương nghị việc tiễu phỉ với triều thần, cảm thấy có một người đi qua bên cạnh liền ngước mắt nhìn lên, vừa hay bắt gặp Lý Thế Dân đang quay đầu nhìn lại.

Bốn mắt nhìn nhau, Lý Thế Dân đành dừng chân, xoay người bước lại, chắp tay chào hỏi Lý Kiến Thành: "Xa cách lâu ngày, đại ca vẫn khỏe chứ."

Lý Kiến Thành gật đầu với thần tử kia, đợi hắn hiểu ý rời đi trước mới xoay người nhìn sang Lý Thế Dân.

Anh đã sớm nghe đồn, từ ngày trở về Triều Ấp Lý Thế Dân đã sửa lại tác phong ngày xưa, mời chào vô số văn thần võ tướng không hỏi xuất xứ. Thêm vào đó là đông đảo tướng lãnh liều mạng chinh chiến, theo hắn vào sinh ra tử, cho nên từ triều đình cho đến dân chúng đều ngấm ngầm đồn đãi Trường Xuân cung kia đã trở thành một triều đình nhỏ của riêng Tần vương.

Hôm nay gặp lại, càng cảm thấy dáng dấp người trước mặt dường như đã cao thêm vài phần. Dưới bộ triều phục bắt mắt, trong thân hình cao lớn lại thấp thoáng lộ ra khí chất uy nghi.

Lý Kiến Thành bình thản thu ánh mắt về, cười cười: "Mới xa cách có nửa năm mà Thế Dân cứ như đã biến thành người khác."

"Nhưng đại ca vẫn không hề thay đổi." Lý Thế Dân đối mặt với anh, thần tình quen thuộc trong mắt dần dần trôi đi, rồi rất nhanh chuyển thành một nụ cười nhẹ bẫng.

Giờ đây từng cử chỉ của hắn đã thêm vài phần trầm ổn, bớt vài phần khinh xuất, ngay cả nụ cười này cũng không còn tự nhiên như năm xưa.

Chẳng qua mới nửa năm, vậy mà gặp lại cứ như đã xa cách một đời.

Trong lòng ngấm ngầm nghi hoặc, nhưng sắc mặt Lý Kiến Thành lại càng thêm bình thản. Anh lẳng lặng nhìn Lý Thế Dân giây lát rồi cũng mỉm cười: "Chỉ tiếc Thế Dân về không đúng dịp, ta và ngươi đều có chiến sự, đành đợi ngày hai bên cùng khải hoàn rồi sẽ ôn chuyện sau."

"Dĩ nhiên rồi." Lý Thế Dân nghe vậy chỉ thản nhiên mỉm cười, nét mặt vẫn không hề biến đổi, thấy Lý Kiến Thành có ý muốn đi liền chắp tay, "Đại ca đi thong thả."

Lý Kiến Thành khẽ gật đầu với hắn, xoay người rời đi.

Nhìn bóng dáng cao gầy mảnh khảnh kia đi xa dần, Lý Thế Dân vẫn đứng nguyên tại chỗ, nét cười trên mặt cũng tan biến dần. Rất lâu sau, hắn gượng cười một tiếng.

"Đại ca……" Chầm chậm phóng mắt nhìn đến chân trời, hắn lẩm bẩm, "Quả thực vẫn chưa hề thay đổi……"

Dù là nhị đệ nóng nảy thẳng thắn nửa năm về trước, hay là Tần vương kiêm Thiểm Đông đạo hành đài Thượng thư lệnh hôm nay, hoặc giả là Quan Đông binh mã tịnh thụ tiết độ…… Ánh mắt huynh nhìn ta vẫn chưa bao giờ thay đổi.

Ánh mắt bình thản như nước, lãnh đạm như gió, giống như nhìn một người xa lạ, thậm chí chưa từng lộ ra biểu cảm nào khác biệt chút ít với riêng ta.

Trong mắt huynh, rốt cuộc vẫn chưa bao giờ thật sự có hình bóng ta? Thu ánh mắt lại, Lý Thế Dân thở dài, cuối cùng cất bước rời đi, trong lòng chất chứa bất đắc dĩ và không cam tâm.

— Triệu Nhân, ẩn ý trong lời ngươi nói …… giờ này ta mới hiểu đại khái vài phần.

*****

Mười ngày sau, Lý Kiến Thành dẫn năm nghìn quân rời Trường An tiễu phỉ. Lý Thế Dân phụng mệnh Lý Uyên, mang một toán nhân mã ra ngoại thành tiễn đưa.

Bấy giờ trời đã vào thu, lá ngô đồng tàn úa, bốn bề hoang vu. Lý Thế Dân dâng một chén rượu tiễn biệt lên trước mặt Lý Kiến Thành, nhìn anh đăm đăm, nói: "Đại ca, chuyến này đi hãy bảo trọng."

Lý Kiến Thành đưa tay tiếp nhận, rũ mắt nhìn quỳnh tương ngọc dịch trong chén. Lát sau anh lặng lẽ mỉm cười, ngẩng đầu uống cạn.

Lý Thế Dân nhìn anh không dời mắt, ánh mắt từ tà áo choàng rực lửa sau lưng chuyển đến bộ giáp bạc lóa mắt, cuối cùng lại trở về với gương mặt anh.

Chỉ một khắc sau đã nghe một tiếng "choang", Lý Kiến Thành đột ngột dốc sức đập bát rượu xuống đất, lực đạo mạnh mẽ, thanh âm vang vọng, khiến những người đứng xung quanh không khỏi ngẩn ra.

Lý Kiến Thành dùng ống tay áo lau đi vệt rượu còn sót bên khóe miệng, rũ mắt nhìn lướt qua những mảnh sứ vỡ nát bấy trên mặt đất, bình thản cười với Lý Thế Dân: "Chuyến này đại ca chẳng qua chỉ đi tiễu phỉ, trận chiến của Thế Dân trách nhiệm còn nặng nề gấp vạn lần."

Lý Thế Dân thấy gương mặt anh không để lộ bất cứ cảm xúc nào, chắp tay từ tốn đáp: "Thế Dân đương nhiên sẽ không phụ kỳ vọng của đại ca."

Vừa nói, Lý Kiến Thành vừa xoay người lên ngựa. Anh ngồi trên lưng ngựa, cúi đầu nhìn hắn, chần chừ hồi lâu không nói.

Cho đến khi Ngụy Trưng cảm thấy có gì đó không ổn, ho nhẹ một tiếng sau lưng anh, Lý Kiến Thành mới kéo nhẹ dây cương, nói: "Giờ đã không còn sớm, ta xuất phát thôi."

Dứt lời quay ngựa, chậm rãi tiến lên hàng đầu.

Ngụy Trưng thúc ngựa đi sau anh, đang định vượt lên thì hình như lại nhớ ra điều gì, liền quay đầu liếc nhìn Lý Thế Dân một cái. Ánh mắt y chỉ thoáng dừng lại rồi dời đi, vẻ mặt cũng mang một ý vị sâu xa khác.

Lý Thế Dân tựa như không thấy, chỉ lặng lẽ nhìn theo bóng áo choàng đỏ đặc biệt hút mắt thấp thoáng giữa đoàn người. Cho đến khi vạt lửa đỏ kia đã khuất hẳn, hắn mới thu ánh mắt về.

Lại đột ngột chạm vào bát rượu vỡ nát tan tành trên mặt đất.

Lý Thế Dân bỗng bật cười mỉa mai thành tiếng.

— Đại ca, huynh vẫn chưa nói gì, nhưng lời cần nói đều đã nằm trọn trong bát rượu này.

Cùng lúc đó, Ngụy Trưng gấp rút thúc ngựa vượt lên, đi sóng đôi với Lý Kiến Thành. Cử chỉ vừa rồi của Lý Kiến Thành, mắt y thấy, lòng y hiểu. Lúc này y ngập ngừng mãi, cuối cùng mới mở miệng khẽ nói: "Điện hạ, lần này Tần vương trở về đã khác quá khứ rất xa."

"Ta biết." Lý Kiến Thành nhìn con đường phía trước, nét mặt bình thản hờ hững đến cực điểm.

"Thần nghe nói, không ít cựu thần dưới trướng Lý Mật đã nương nhờ Tần vương."

"Ta biết."

"Đối mặt với Lưu Vũ Chu, lần này chỉ e bệ hạ đã đặt toàn bộ hy vọng vào Tần vương."

"Ta……" Lý Kiến Thành hơi khựng lại, "Đương nhiên biết."

Sau một thoáng trầm mặc, Ngụy Trưng lẳng lặng nghe tiếng vó ngựa lộc cộc bên tai, cuối cùng thở dài: "Điện hạ có biết mình có một thói quen?"

Cuối cùng Lý Kiến Thành cũng quay đầu lại nhìn y mà hỏi: "Thói quen?"

Ngụy Trưng đối mặt với anh, từ tốn nói: "Trong lòng điện hạ càng khúc mắc, sắc mặt trái lại càng thêm bình thản." Thấy Lý Kiến Thành hơi nhíu mày, lại tiếp, "Chỉ e chính điện hạ cũng không tự biết."

Lý Kiến Thành nghe vậy, không khỏi bật cười, hỏi: "Vậy tiên sinh thấy sắc mặt ta lúc này có bình thản hay không?"

"Bình thản đến cùng cực… cũng khúc mắc đến cùng cực."

Lần này Lý Kiến Thành cũng chi cười mà không đáp.

Ngụy Trưng thở dài: "Sao điện hạ không nói gì?"

"Tiên sinh vừa hỏi liên tiếp ba câu, đã nói trắng ra suy tư trong lòng ta" Lý Kiến Thành thu ánh mắt vẫn nhìn thẳng về phía trước, cũng không biện giải, chỉ khẽ cười, "Ta không còn gì để nói nữa."

Ngụy Trưng trầm ngâm giây lát rồi hỏi: "Lưu Vũ Chu khí thế đang thịnh, liên tiếp đại thắng quân ta. Điện hạ nghĩ lúc này Tần vương xuất chiến…… khả năng thắng bại thế nào?"

"Lần này sở dĩ Lưu Vũ Chu có thể liên tiếp chiếm vài thành trì của ta, chẳng qua là ỷ vào Đột Quyết chống lưng. Nhưng Đột Quyết tham tài háo lợi, chắc gì sẽ chống lưng đến cùng." Thân thể Lý Kiến Thành khẽ lắc lư theo từng nhịp vó ngựa, im lặng giây lát rồi tiếp, "Chỉ cần giữa hai bên sinh ra khoảng cách, diệt Lưu Vũ Chu tuyệt không phải chuyện khó khăn."

Lời lẽ tuy bâng quơ, nhưng trong lòng lại cười mỉa mai không cam tâm. Nếu mình là người cầm quân trận này, thăm dò tình hình phía Đốt Bật, có lẽ còn mong thi kế ly gián đôi bên. Nhưng giờ đây…… cũng đã ngoài tầm tay với.

Chỉ mong Lý Thế Dân chớ để phụ sứ mệnh.

Ngụy Trưng lặng lẽ nhìn anh, cuối cùng dời mắt đi, thay bằng một tiếng thở dài. Nhưng vừa rũ mắt, lại thoáng liếc qua sợi dây cương Lý Kiến Thành đang nắm, không biết từ bao giờ đã nhuốm lên mấy vệt đỏ thẫm.

"Điện hạ……" Ngụy Trưng thoáng ngẩn ngơ.

Lý Kiến Thành nhìn theo ánh mắt y, lúc này mới phát hiện trên lưng ngón tay có một vết xước nông.

"Không sao đâu." Anh giơ tay lên trước mắt, lặng lẽ nhìn miệng vết thương, "Đại để là vừa rồi khi đập bát, mảnh vỡ bắn tứ tung, vô tình cắt phải đó thôi."

Dứt lời, lại ngơ ngẩn nhìn miệng vết thương rướm máu đỏ sẫm. Im lặng hồi lâu bỗng bật cười, nụ cười nhẹ bẫng mà hoảng hốt.

"Ta lẽ nào đã quên," Anh khẽ lẩm bẩm như tự nói với bản thân, "Lưỡi dao sắc kia, chung quy sẽ có một ngày…… đả thương chủ nó."

Lòng Ngụy Trưng thoáng căng thẳng, cuối cùng hóa thành một tiếng thở dài.

*****

Khi đại quân Lý Thế Dân xuất phát từ Trường An, đã là tháng mười một năm Vũ Đức thứ hai. Gặp mùa nước đóng băng, đại quân đạp lên mặt sông Hoàng Hà một mạch tiến về phương bắc, đóng quân ở Bách Bích, đối mặt với quân Tống Kim Cương chủ lực của Lưu Vũ Chu từ xa.

Bấy giờ trời băng đất tuyết, trong quân thiếu gạo thiếu lương, cho nên tướng lĩnh dưới trướng nhao nhao xin xuất chinh, mong Lý Thế Dân tốc chiến tốc quyết. Nhưng Lý Thế Dân chỉ khoác áo lông điêu, phóng mắt nhìn sang doanh Tống Kim Cương cách một khoảng ruộng đồng bát ngát, lắc đầu nói: "Việc cấp bách bây giờ chính là lo liệu lương thực." Cho nên đóng quân chưa lâu đã phái vài cánh nhân mã đến Hà Đông thu lương.

Những tướng sĩ dưới trướng hiểu tính hắn vừa nghe đã biết lần này chỉ e Tần vương lại có ý muốn cầm cự lâu dài với đối phương. Lần trước trong trận chiến Thiển Thủy nguyên diệt Tiết Nhân Quả, hắn cũng kiên nhẫn tiêu hao lương thảo đối phương, chờ đến khi bên địch nôn nóng, dao động quân tâm mới phát động tập kích, giành lấy chiến thắng.

Kẻ mưu tính sâu xa, để tìm một cơ hội vùng lên, tuyệt không tiếc công chờ đợi qua ngày đoạn tháng. Dẫu có dài đến đâu, lâu đến chừng nào cũng nhẫn nhịn đến cùng.

Nhưng Lý Thế Dân hạ lệnh thu lương chưa lâu đã có người đến báo bách tính không theo, viện lý mùa đông rét mướt kéo dài đằng đẵng, phải dựa vào lương thực dự trữ trong kho mới qua nổi.

Lý Thế Dân nghe vậy, ánh mắt nhìn chăm chú vào sa bàn cũng dời đi. Thoáng chốc, trong đầu hắn tái hiện cảnh Lý Kiến Thành đích thân đến từng thôn làng, mang bút mượn lương sau khởi binh Thái Nguyên chưa lâu.

Nhưng…… hắn không phải đại ca, cũng sẽ không trở thành đại ca. *căn bản là mồm em không dẻo bằng anh, mị dân không nổi đó thôi =))*

Im lặng hồi lâu, Lý Thế Dân nhìn tiểu tướng kia mà căn dặn: "Theo hay không cũng mặc, việc thu lương không thể trì hoãn. Bất kể dùng thủ đoạn gì, bản vương cũng không truy cứu."

Tiểu tướng thoáng sửng sốt, nhưng cũng nhanh chóng hiểu ra, liền chắp tay đáp: "Dạ! Mạt tướng xin lui."

"Khoan đã!" Đợi người kia quay lưng chuẩn bị bước ra khỏi trướng, Lý Thế Dân đột ngột gọi lại, ngập ngừng giây lát rồi nói, "Thu lương thì thu nhưng không được hại mạng người."

*****

Trong khi hai cánh đại quân Lý, Tống đang cầm cự nhau ở Bách Bích, trong cung của Lưu Vũ Chu ở Mã Ấp, một người cầm lá thư trong tay vỗ mạnh lên bàn, khiến bàn gỗ chạm hoa vang lên một tiếng "uỳnh", khẽ rung chuyển.

Người này thân hình cao lớn, đường nét rõ ràng, ngũ quan thoạt nhìn cũng biết không phải nhân sĩ trung nguyên.

Cái vỗ của gã khiến người bên cạnh kinh hãi đến ngẩn người. Thấy nét mặt gã có vẻ giận dữ, hắn vội tiến lên hỏi: "Thúc thúc, có chuyện gì mà bực mình vậy?"

Người này tên A Sử Na Thập Bát Bật, chính là con trai Thủy Tất Khả hãn. Thủy Tất Khả hãn qua đời, Xử La Khả hãn lên kế vị, hắn được Đốt Bật để ý, thường xuyên mang theo bên người. Lần này vì Đột Quyết liên minh với Lưu Vũ Chu xâm phạm phương nam, hai người mới rời mạc bắc, tiến vào Mã Ấp.

Đốt Bật khoanh tay bước đến bên cửa sổ, nhìn cảnh trí trong viện qua một tầng song hoa. Im lặng hồi lâu, đợi cho tâm tính thoáng tĩnh lặng lại vài phần mới đáp: "Triều Đường phái đại quân thu hồi đất cũ, giờ đã đóng ở Bách Bích." Thoáng ngập ngừng rồi tiếp, "Tướng lãnh tới nghênh chiến…… không phải Lý Kiến Thành."

Cái tên Lý Kiến Thành này, Thập Bát Bật đã tình cờ nghe thấy vài lần trong những khi đi cùng thúc thúc. Nhưng Đốt Bật là người ổn trọng thâm trầm, xưa nay không ăn nói tùy tiện, về người này cũng chưa bao giờ kể rõ. Chỉ là những lần vô tình nhắc tới, trên gương mặt cương nghị tuấn lãng sẽ hiện lên một tia nhu hòa hiếm thấy.

Mà lần này lại đột ngột nghe gã nhắc đến, Thập Bát Bật không khỏi tò mò: "Thúc thúc, không biết Lý Kiến Thành kia rốt cuộc là ai? Phải chăng…… là một viên đại tướng triều Đường?"

"Không, y không phải người thường." Đốt Bật xoay người, ánh mắt nhìn Thập Bát Bật lại thấp thoáng hiển hiện ý cười.

"Y là Đại Đường — Hoàng thái tử."

---

(1) Chỉ mười hai chuỗi ngọc trước và sau mũ miện của hoàng đế, thêm cái hình cho dễ tưởng tượng này:

181_264835_a66bea1f402fa80

(2) Xuất phát từ câu "Quân chi tự thích, bất khả dĩ suất sư" trong Tả truyện aka Tả thị Xuân Thu, thiên Mẫn Công nhị niên, tức "Con kế tự của quân vương không thể cầm binh đánh trận". Nguyên văn cả đoạn, đang rảnh nên dịch luôn:3

Tấn hầu phái đại tử là Thân Sinh đi đánh tộc Cao Lạc ở Đông Sơn. Lý Khắc can rằng: "Đại tử là người lo tế tự mộ phần tổ tiên, bái tế xã tắc và sớm chiều chăm lo bữa cơm của quân vương, cho nên còn gọi là

trủng tử. Quân vương xuất hành thì ở lại trông coi chính sự, có người khác trông coi thì theo hầu quân vương. Đi theo gọi là phủ quân, ở lại gọi là giám quốc, đây là chế độ lâu đời. Cầm quân phải quyết đoán khi đưa ra sách lược và có toàn quyền hạ lệnh cho quân đội, chuyện này thuộc phạm vi quyền lực của quân vương và chính khanh, không phải việc của đại tử. Cầm quân mấu chốt ở chỗ thống soái có thể kiểm soát mệnh lệnh, nếu gặp chuyện đều nghe theo quân vương thì mất uy, tự tiện phát lệnh lại là bất hiếu, cho nên con kế tự của quân vương không thể lãnh binh đánh trận. Quân vương trao quyền không theo nguyên tắc, khiến cho đại tử cầm quân mất uy, cớ gì lại làm thế?"

Tóm lại cái lệ lâu đời "thái tử không được cầm quân đánh trận" là một trong những lý do Lý Kiến Thành rất ít có cơ hội xuất chiến, chứ không phải anh ta không biết cầm quân (Bằng chứng là trong những lần cầm quân hiếm hoi, Lý Kiến Thành chưa thua một trận nào) Cho nên luận quân công để quy kết thái tử vô năng vô tích sự bị giết cũng đáng là chuyện hết sức buồn cười mà những người ủng hộ Lý Thế Dân vẫn thường làm, bởi vì chức nghiệp của thái tử có phải là cầm quân quái đâu =))

43. Chương 42

Đầu năm Vũ Đức thứ ba, ngoại thành Bách Bích lại đón một trận tuyết rơi.

Lý Thế Dân cuộn mình ngồi trong trướng, nương theo ánh lửa chập chờn từ chậu than trước mặt mà lẳng lặng đọc lá thư trên tay. Xem xong hắn chậm rãi vo viên tờ giấy lại, siết chặt trong lòng bàn tay. Hồi lâu lại buông ra tựa như kiệt lực, nhẹ nhàng quẳng vào lửa. Trong ánh lửa rực rỡ, cục giấy vo tròn từ từ mở ra, bùng cháy, cuối cùng hóa thành tro bụi.

Vũ Văn Sĩ Cập đứng một bên vốn định hỏi nội dung bức thư, nhưng thấy sắc mặt hắn uể oải, không đoán nổi là vui hay buồn nên cũng đành thận trọng không dám nói bừa.

Hắn vốn là con trai Vũ Văn Thuật – Hữu vệ Đại tướng quân triều Tùy, cũng là em trai Vũ Văn Hóa Cập. Tháng hai năm ngoái, Vũ Văn Hóa Cập liên tiếp bại dưới tay Hoài An vương Lý Thần Thông và Đậu Kiến Đức, vận số đã hết. Vũ Văn Sĩ Cập tự biết mình không còn đường, vả lại cũng từng có giao tình cũ với Lý Uyên, liền tiếp nhận một đạo chiếu thư hàng Đường.

Mà Lý Thế Dân thấy tâm tư hắn kín đáo, có ý tán thưởng, liền thừa dịp mời chào nhân tài bốn phương mà nạp hắn vào dưới trướng mình, có phần trọng dụng. Lần xuất chinh này lại mang theo bên người, coi như quân sư.

Thật ra từ sau cái chết của Lưu Văn Tĩnh, hắn cũng đột ngột cảm thấy bên người đã không còn ai để mình đối xử chân thành nữa.

Trong trướng rơi vào im lặng, mãi cho đến khi Lý Thế Dân thản nhiên mở miệng: "Thái tử đã bình cường đạo ở Chu Chất, khải hoàn về triều." Hắn nhìn chậu than, ánh lửa trong mắt lay động, vẻ mặt bình thản, khóe môi dường như lại thấp thoáng nét mỉa mai, "Huynh ấy phái người đến truyền tin, nhắc bản vương trận chiến này…… tuyệt không thể sơ xuất."

Từng đường từng nét chữ trên thư quá đỗi quen thuộc khiến người ta đau lòng, khiến người ta cơ hồ có thể tưởng tượng ra bóng áo trắng cao gầy kia đang ngồi nghiêm trang dưới đèn chăm chú viết. Nhưng từng câu từng chữ trong thư lại lạnh lẽo như băng, không mang theo bất cứ tình cảm nào, cũng không thừa ra một câu lo lắng.

— Đại ca, huynh đưa thư đến chẳng qua là vì giang sơn họ Lý.

Vũ Văn Sĩ Cập đột ngột nghe Lý Thế Dân nhắc đến nội dung bức thư, lại thấy sắc mặt hắn thấp thoáng vẻ chua xót, trong lòng đã hiểu ra vài phần. Hắn vốn thông minh, lại giỏi nhìn mặt đoán ý, trong những ngày sớm hôm bầu bạn với Lý Thế Dân đã lờ mờ phát giác hình như hắn ôm ấp một thứ tình cảm khác thường với đương kim thái tử.

Nhưng chuyện này tuyệt đối không thể nói cho người ngoài, thậm chí mình nhìn ra điều gì cũng không được để Tần vương biết. Vì thế hắn trầm ngâm giây lát rồi hỏi: "Điện hạ, tính ra chúng ta đã giằng co với Tống Kim Cương ở đây hơn bốn tháng ròng rã, không biết thời cơ tấn công bao giờ mới tới?"

Lý Thế Dân nghe vậy cũng không đáp ngay, chỉ đứng dậy bước đến gần cửa, vén trướng môn nhìn ra bên ngoài. Chỉ thấy trận tuyết này vừa ngưng, khắp ruộng đồng đều phủ lên một tầng trắng muốt. Trong tầm mắt trống vắng tịch liêu, phương xa không một bóng người, chỉ còn sắc trắng trải dài đến vô tận.

Vũ Văn Sĩ Cập bước đến đứng sau lưng hắn, chỉ thấy gió lạnh thấu xương từ ngoài cửa thốc vào, thân hình bất giác run lên. Nhưng Lý Thế Dân hình như hoàn toàn không để ý, chỉ lặng lẽ nhìn ra ngoài trời. Phóng mắt nhìn về phương xa, hắn lẩm bẩm than: "Đây hẳn là trận tuyết cuối cùng trước khi xuân đến."

Không hiểu lời hắn có ý gì, Vũ Văn Sĩ Cập cũng chỉ phụ họa theo: "Dạ phải, rồi chẳng mấy chốc mà sang xuân."

Lý Thế Dân thả trướng môn, quay lại nhìn hắn hỏi: "Nhân Nhân (*) nghĩ quân ta còn có thể giằng co với Tống Kim Cương ở nơi này thêm bao lâu nữa?"

(*) Tự của Vũ Văn Sĩ Cập =)) Đờ mờ sao mình nghi Vũ Văn Sĩ Cập được trọng dụng vì cái tự quá =))

Vũ Văn Sĩ Cập đắn đo giây lát rồi đáp: "Có thể chống đỡ lâu dài, nhưng không thể quá lâu."

Lý Thế Dân khẽ nhíu mày, hỏi: "Nói vậy là có ý gì?"

"Ý chí quân ta như sắt đá, hạng nhân mã tầm thường tuyệt không thể sánh. Vả lại bản thân điện hạ cũng làm gương cho binh tốt, đồng cam cộng khổ vượt qua hoạn nạn, ngay cả mùa đông rét mướt đằng đẵng này cũng chịu đựng được, chỉ chờ thêm vài ngày lo gì không chống đỡ nổi?" Vũ Văn Sĩ Cập nói đến đây bỗng ngập ngừng giây lát rồi mới tiếp, "Nhưng dù ý chí quân ta có vững bền đến đâu, nếu rơi vào cảnh thiếu ăn lâu dài thì cũng không chịu nổi một chiêu rút củi đáy nồi vặt vãnh."

Lý Thế Dân nghe vậy, chậm rãi mỉm cười: "Nhân Nhân muốn ám chỉ hai chữ 'quân tâm'?"

"Dạ phải." Vũ Văn Sĩ Cập chắp tay, "Mà quân tâm lại liên quan mật thiết đến lương thảo."

"Lời Nhân Nhân nói, bản vương dĩ nhiên hiểu. Mấy ngày qua việc thu lương ngày càng khó khăn, nhưng dù chỉ còn dư một chút cũng muốn tiếp tục kiên trì giữ đất này." Ánh mắt Lý Thế Dân hướng về phương xa, dường như đã thấy trước chiến trường mưa máu gió tanh cách trùng trùng đại trướng, "Nên nhớ chúng ta có thể thu lương bốn phía, mà Tống Kim Cương đơn độc tử thủ trong thành đã đi đến bước đường cùng. Chúng ta gian khổ một, chỉ e quân Tống còn gian khổ gấp mười lần."

Vũ Văn Sĩ Cập tức khắc hiểu ra vấn đề, liền hỏi: "Cho nên bấy lâu nay Tần vương chỉ thủ mà không công, là có ý muốn đợi đến ngày hắn hết đạn cạn lương?"

Lý Thế Dân gật đầu: "Ngày đông giá rét, tuyết lớn băng dày, nếu dốc sức tấn công thì vô cùng bất lợi. Cho nên tử thủ tuy gian khổ, nhưng đợi cho khí số quân Tống tiêu tan gần hết là ta có thể đánh một trận dẹp tan chúng bằng cái giá rất nhỏ."

Vũ Văn Sĩ Cập âm thầm kinh ngạc. Lời Lý Thế Dân nói quả không sai, nhưng một cánh quân liệu có thể vượt qua mùa đông đằng đẵng này trong tình trạng lương thảo còn không đủ? Không chỉ là tướng sĩ toàn quân, mà ngay bản thân Lý Thế Dân, nếu không có ý chí nghị lực khác người thường thì sao dám đánh cược liều lĩnh như thế?

Dẫu ngày thường ở trong triều vẫn nghe nói Tần vương tuổi trẻ tài cao, anh tư ngút trời, nhưng đến giờ khắc này Vũ Văn Sĩ Cập mới thật sự cảm thấy hắn quả nhiên không phải hạng tầm thường.

Chẳng những không phải hạng tầm thường, mà còn có phần cao thâm khó đoán. Từ đầu đông tới giờ, hắn giấu kĩ mọi toan tính trong lòng, cho đến hôm nay rốt cuộc mới nói ra. Nhưng dù là thế, hắn vẫn có thể dựa vào sự kiên quyết và uy tín của mình mà nhiều lần áp chế ý đồ thỉnh chiến của các tướng sĩ trong quân, cương quyết ép họ thủ vững, cũng không thể không khiến người ta bội phục.

Đang lúc trầm ngâm, lại nghe Lý Thế Dân nói: "Mùa đông giá rét đã sắp qua, ta đoán sau khi lớp tuyết này tan đi chưa lâu..... bên Tống Kim Cương chắc chắn sẽ có biến động. Bất luận hắn đánh hay là trốn, binh

đến tướng đỡ, nước dâng đất chặn, bản vương dĩ nhiên đều phải phụng bồi." Thoáng ngập ngừng, "Ngươi mau truyền lệnh xuống, trong mấy ngày này việc thao luyện quân không được lười biếng nửa phần!"

Vũ Văn Sĩ Cập ngẩn người, nhưng cũng rất nhanh hiểu ý, chắp tay đáp: "Thần tuân chỉ."

*****

Quả nhiên không ngoài dự liệu của Lý Thế Dân, vừa đến tháng tư khi băng tuyết mới tan, xuân về hoa nở khắp đất trời, Tống Kim Cương vì thiếu thốn lương thảo mà dẫn quân từ Bách Bích lui về phương bắc.

Lý Thế Dân nghe tin ấy, lập tức điều động toàn quân gấp rút truy kích. Nhưng khi đến Bách Bích, quân Tống đã bỏ đi rồi. Thầm biết quân Tống nhanh chóng rút lui, nếu mang theo lương thảo quân nhu tất không đuổi kịp, Lý Thế Dân quyết không trì hoãn, để lại lương thảo quân nhu và những người già yếu bệnh tật, mang theo số nhân mã còn lại, lấy tốc độ ngày đi hơn hai trăm dặm, ngựa không dừng vó mà đuổi theo.

Do hành quân quá nhanh, quân nhu ngày càng rớt lại phía sau, qua một ngày, toàn quân từ trên xuống dưới đều chưa có gì bỏ bụng. Trong lúc nghỉ ngơi dọc đường, Vũ Văn Sĩ Cập âm thầm lo lắng, khuyên Lý Thế Dân: "Điện hạ, lần này phá tan Tống Kim Cương đã coi như công lớn. Giờ ta đứt lương thảo, nếu còn tiếp tục truy kích thì chỉ e……"

"Còn chưa giao chiến, sao gọi là phá tan?" Lý Thế Dân cười nhạt, ngắt lời hắn, "Bản vương đã đợi cả mùa đông đằng đẵng mới được dịp tốt thế này, há lại dễ dàng bỏ qua?" Dứt lời đã xoay người lên ngựa, hô, "Đuổi tiếp!"

Nhân mã dưới trướng dù đã mệt mỏi rã rời, nhưng thấy Tần vương còn liều mạng như thế, trong lòng cũng được khích lệ rất nhiều, liền vội vàng lên ngựa đi theo hắn, không dám lười nhác mảy may.

Cứ như thế, quân Đường gấp gáp lần theo dấu quân Tống, đi suốt ngày đêm, sau hai ngày cuối cùng đuổi kịp nhân mã của Tống Kim Cương cũng trong tình trạng kiệt sức ở hang Tước Thử. Trong một ngày Lý Thế Dân chỉ huy binh mã đánh liền tám trận với quân Tống, trận nào cũng thắng. Tống Kim Cương mất mấy vạn binh, đến đêm cuối cùng cũng không dám đánh nữa, dẫn tàn binh bại tướng hốt hoảng chạy về Giới Hưu.

"Báo!" Tiểu giáo tiên phong phóng như bay trở về, bẩm báo với Lý Thế Dân, "Điện hạ, Tống Kim Cương lợi dụng bóng đêm đào tẩu, ta có đuổi theo không?"

Lý Thế Dân vừa trải qua tám trận khổ chiến, trên áo trên tóc nhuộm đầy máu. Hắn nghe báo, im lặng giây lát, cầm thanh trường kiếm loang lổ máu trong tay tra vào vỏ, chậm rãi nói: "Không đuổi nữa, tối nay mọi người hãy nghỉ ngơi đi."

Vũ Văn Sĩ Cập đứng bên cạnh nghe giọng hắn đã hơi khàn khàn, không khỏi ngoảnh đầu nhìn lại. Nhưng gương mặt Lý Thế Dân biến mất trong bóng đêm, hết sức mơ hồ, khiến người ta không sao nhìn rõ.

"Điện hạ?" Thấy đối phương mãi chưa mở miệng, hắn bèn gọi khẽ một tiếng.

"Tối nay ta sẽ đóng quân ở hang Tước Thử, sáng sớm mai dốc sức tấn công Giới Hưu." Lý Thế Dân từ tốn nói, dứt lời đã thúc ngựa quay về trước.

Nhưng còn chưa kịp kéo cương ngựa, trước mắt đã tối đen, người ngã gục xuống.

*****

Khi Lý Thế Dân tỉnh lại đã thấy mình nằm trong doanh trướng. Hắn khẽ cử động, chỉ cảm thấy toàn thân mềm nhũn gần như vô lực. Vùng vẫy ngồi dậy, đặt tay lên trán, mới giật mình nhớ lại cảnh mình ngã ngựa.

Cảm thấy mình bắt đầu không chịu nổi, vốn định gắng gượng chống đỡ trở về doanh trướng, ai ngờ lại vẫn……

Nghĩ đến đây, không khỏi mỉm cười mỉa mai.

Đúng lúc này, Vũ Văn Sĩ Cập vén trướng bước vào, trên tay còn bưng một cái bát lớn, thấy Lý Thế Dân thì mừng rỡ hỏi: "Điện hạ tỉnh rồi?"

Lý Thế Dân nhìn hắn khẽ "Ừm", lại bất ngờ bị mùi thơm trong cái bát của hắn thu hút, không nén nổi tò mò: "Đây là…… thịt dê?"

"Dạ phải." Vũ Văn Sĩ Cập cười đáp, "Có người bắt được một con sơn dương dưới chân núi, hôm nay mọi người coi như khai huân (*)."

(*) Nghĩa gốc là Phật tử phá giới luật ăn chay hoặc đã hết kỳ hạn ăn chay, bắt đầu ăn mặn trở lại. Thật không biết dịch từ này thế nào nên đành để nguyên.

Lý Thế Dân cười cười: "Mấy bữa nay coi như làm khổ mọi người, đợi đến ngày hồi kinh nhất định sẽ khao thưởng tam quân."

Vũ Văn Sĩ Cập đặt bát canh thịt dê trước mặt hắn, nói: "Điện hạ thân quý ngàn vàng, vậy mà nhiều ngày chưa được hạt cơm vào bụng, thân không rời giáp, trong lòng thần vô cùng bội phục!"

Lý Thế Dân rũ mắt nhìn xuống bát canh, trong đầu mơ hồ tái hiện đủ mọi chuyện đã xảy ra trong hai ngày này, lúc trải qua thì chẳng có cảm giác gì, giờ nhớ lại mới thấy quả thực có phần liều mạng ăn thua.

Nhưng vì sao mình lại ra sức chống đỡ, ra sức bức bách bản thân đến gần như phát điên?

Đáp án với mình không nói cũng rõ. Dù không cố ý lún sâu vào, nhưng thực tế đã vì nguyên do ấy mà đặt cược cả tính mạng, gần như một bản năng.

— Đại ca, vì một lời nhắn nhủ của huynh, Thế Dân có thể liều cả mạng sống.

— Nếu huynh biết, e rằng sẽ chỉ thấy ta khờ khạo.

— Nhưng cho dù biết rõ, ta lại vẫn……

Lý Thế Dân rũ mắt, nhìn bóng mình phản chiếu mơ hồ trong bát canh mà cười khẽ. Sau đó hắn bưng bát lên, đột ngột đứng dậy.

Sức lực toàn thân còn chưa hồi phục, lúc đứng lên không khỏi ngả nghiêng. Vũ Văn Sĩ Cập thấy thế vội vàng tiến lên nâng đỡ, hỏi: "Điện hạ muốn đi đâu vậy?"

"Nhân Nhân, mang áo lông điêu cho ta." Lý Thế Dân cố gắng đứng vững, nói "Bản vương muốn xuất trướng dùng bữa với tướng sĩ."

Vũ Văn Sĩ Cập ngẩn người, nhưng cũng hiểu hắn làm vậy thứ nhất là để trấn an lòng người, đề phòng cú ngã ngựa vừa rồi có thể khiến quân tâm xao động; thứ hai cũng vì muốn chấn hưng sĩ khí cho trận đánh Giới Hưu ngày mai.

Dù biết rõ hắn đang gắng gượng chống đỡ, nhưng cũng đành gấp gáp mang áo lông điêu tới, đi cùng hắn ra khỏi trướng.

*****

Một tháng sau, tin Tống Kim Cương bị Lý Thế Dân đánh bại ở Giới Hưu, phá vây chạy trốn truyền về Mã Ấp, Đốt Bật lập tức cuốn gói quay về Đột Quyết.

Lưu Vũ Chu đích thân đưa tiễn, dốc hết sở trường nịnh nọt, khẩn cầu Đột Quyết phát binh cứu viện. Đốt Bật thản nhiên gật đầu, cười nói: "Bản vương đương nhiên sẽ báo lại với Khả hãn."

Sau khi rời Mã Ấp, một mạch thúc ngựa phi như bay về Đột Quyết, Đốt Bật chưa kịp ngơi nghỉ đã vội đến trước doanh trướng của Xử La Khả hãn cầu kiến.

Xử La Khả hãn ngồi trong trướng, nghiêng nghiêng dựa vào bàn thấp, trên người quấn thảm lông rất dày. Thấy Đốt Bật liền hỏi: "Nghe nói Lưu Vũ Chu đã bại?"

"Phải." Đốt Bật gật đầu, "Nhân mã của Tống Kim Cương đã bại dưới tay Tần vương Lý Thế Dân. Quân chủ lực của Lưu Vũ Chu đều nằm trong tay hắn, Tống Kim Cương bại, Lưu Vũ Chu đã không còn đường xoay chuyển."

"Xem ra quân Đường quả thực không thể khinh thường." Xử La Khả hãn cúi đầu ho khan vài tiếng, hỏi, "Lưu Vũ Chu đại bại, chỉ e sẽ đến cầu viện ta, ngươi xem…… chúng ta phải giải quyết thế nào?"

"Lưu Vũ Chu kia đối với chúng ta chẳng qua chỉ là một hòn đá cứng để thử tài quân Đường, giờ hòn đá đó đã vô dụng, đương nhiên không cần giữ lại làm gì." Đốt Bật nói rành rọt từng chữ, dừng một chút, giọng gã lại thấp xuống và chậm lại vài phần, "Chỉ là kẻ tên Lý Thế Dân này…… cũng không thể khinh thường……"

Xử La Khả hãn ngẩng đầu lên nhìn gã, trầm ngâm nói: "Triều Đường có tướng mạnh như thế, ngày sau ta biết phải làm sao đây?"

"Nhị ca cứ yên tâm," Đốt Bật nghe vậy, bật cười ha hả, "Dù Lý Thế Dân có mạnh hơn nữa thì ta cũng không e ngại nửa phần!"

Tiếc nuối duy nhất là lần này xuôi nam lại chưa gặp được người kia. Nỗi lo duy nhất là Lý Thế Dân đã hơn xa ngày trước, Kiến Thành, liệu ngươi sẽ làm gì đây?

Trên gương mặt Xử La Khả hãn đã hiển hiện nét già nua rõ rệt. Nghe gã nói vậy, cuối cùng hắn cũng mỉm cười an tâm: "Đốt Bật hào khí can vân, ngôi Khả hãn ngày sau giao vào tay ngươi là nhị ca yên tâm rồi."

"Nhị ca……" Đốt Bật đến trước mặt hắn, quì xuống một gối.

Xử La Khả hãn khoát tay ra hiệu cho gã im lặng, cười nói: "Bệnh này đã kéo dài mấy tháng, tình hình bản thân ra sao không ai hiểu rõ hơn ta. Sinh tử có số, chỉ cần được thấy ngươi tiếp nhận ngôi Khả hãn này thì ta có chết cũng không hối tiếc." Dứt lời lại thêm một tràng ho khan.

Đốt Bật nắm chặt tay hắn, từ tốn nói: "Không cần nhị ca mở miệng, Đốt Bật thề sẽ hoàn thành tâm nguyện của nhị ca!"

Đốt Bật ta sẽ không yên phận ở phương bắc hoang vu này. Rồi sẽ có một ngày vó ngựa Đột Quyết vượt qua trường thành, đạp lên cao nguyên hoàng thổ, hướng thẳng tới ngàn dặm ruộng đồng màu mỡ ở Quan Trung.

Đây cũng chính là tâm nguyện mà mỗi đời Khả hãn Đột Quyết đều ấp ủ trong lòng.

— Kiến Thành, chỉ mong có một ngày, đối thủ của ta sẽ không phải là ai khác.

Lời tác giả: Wow wow wow, cứ tưởng tượng ra cảnh Đốt Bật làm Khả hãn quyết đấu với đại ca là tui kích động muốn chết!!! "o(( ))o"

Nhị ngốc: ( ) Ầy ầy, ta mới là nam chính…… sao không có tí cảm giác tồn tại nào vậy……

Đại ca: ( ) Ngươi…… spoil kìa……

Lâu: Σ("a…

44. Chương 43

Mấy vạn đại quân của Lý Thế Dân mang theo tin Đốt Bật mới lên ngôi Khả hãn Đột Quyết quay về Trường An.

Ngày trở về, Lý Uyên bày nghi trượng, đích thân xuất thành nghênh đón đại quân. Lý Kiến Thành ở lại cung xét duyệt tấu chương, mơ hồ nghe tiếng đàn ca náo nhiệt mừng đại quân về thành, bàn tay cầm bút bất giác khẽ ngưng, rồi lại tiếp tục đưa từng đường nét, viết trọn những chữ đằng sau.

Ngụy Trưng nhìn mặt lựa lời, lập tức lại gần, nói: "Điện hạ, đại quân Tần vương đã về thành."

Lý Kiến Thành rũ mắt, xếp tấu chương đã đọc sang một bên, chỉ cúi đầu "Ừm" một tiếng: "So ra thì Khả hãn mới lên của Đột Quyết càng làm ta chú ý hơn."

Ngụy Trưng nghe anh đột ngột nhắc tên người này, thoáng do dự rồi hỏi: "Thần nghe nói điện hạ và Hiệt Lợi Khả hãn kia…… cũng có chút giao tình?"

Lý Kiến Thành ngước mắt nhìn y, chỉ mỉm cười thản nhiên đáp: "Một năm về trước, nếu ta không kháng chỉ thả gã thì cũng sẽ không có 'Hiệt Lợi Khả hãn' hôm nay."

Việc này có thể coi như chuyện thâm cung bí sử, Ngụy Trưng tuy có nghe nhưng đối với tung tích của vương gia Đột Quyết đương thời cũng chỉ kết luận bằng bốn chữ "Ly kỳ mất tích". Thật không ngờ chủ mưu việc này lại đường đường là hoàng thái tử trước mặt.

"Tiên sinh cảm thấy khó tin?" Thấy y không hề che giấu vẻ kiềm chế trên mặt, Lý Kiến Thành trái lại mỉm cười bình thản, "Trừ quân một nước lại đi thả hổ về rừng?"

Ngụy Trưng thoáng im lặng, vô vàn tin tức mình từng được nghe bỗng chốc hiển hiện trong đầu, thế rồi nhanh chóng hiểu ra tình hình. Y cười cười, đáp: "Điện hạ làm thế ba phần coi như do tư tình, nhưng bảy phần cũng vì việc công."

"A?" Lý Kiến Thành nghe vậy mới hơi nhíu mày.

Ngụy Trưng tiếp: "Từ ngày bệ hạ khởi binh ở Thái Nguyên vẫn một mực tránh chiến cầu hòa với Đột Quyết, đến năm ngoái nhân mã vẫn thường xuyên xuất nhập Quan Trung, chiến sự liên miên, nhân dân bấy lâu không được nghỉ ngơi dưỡng sức. Dưới tình hình này, nếu hủy minh ước với Đột Quyết thì chắc chắn là hại hơn lợi. Điện hạ làm thế tuy là thả hổ về rừng, nhưng cũng coi như tranh thủ vài năm ngơi nghỉ cho Đại Đường ta, có thể nói là lợi hơn hại."

Trong mắt Lý Kiến Thành lộ ra vài phần tán thưởng, hồi lâu sau cười nói: "Tiên sinh quả là người thông minh trác tuyệt."

"Không dám," Ngụy Trưng chắp tay, "Chẳng qua thần chỉ một lòng nghĩ cho điện hạ mà thôi."

Lý Kiến Thành nhìn y, ánh mắt ngưng đọng giây lát rồi rất nhanh biến thành ý cười, từ tốn nói: "Tấm lòng của tiên sinh, Kiến Thành dĩ nhiên hiểu rõ."

Hiểu rõ? Hiểu rõ thật sao? Mà…… hiểu rõ điều gì?

Ngụy Trưng ngước mắt lên nghìn anh, nhưng chung quy vẫn không thể nhìn ra bất kì manh mối nào trong đôi mắt kia. Ngập ngừng giây lát, y khẽ cười: "Nếu là vậy, thần có chết cũng không hối tiếc."

Lý Kiến Thành lặng lẽ mỉm cười, không nói gì nữa.

Ngụy Trưng thoáng trầm mặc, rồi cũng nhanh chóng quay về chủ đề cũ: "Nếu điện hạ thực sự có giao tình cũ với Hiệt Lợi Khả hãn, vậy hẳn là phải hiểu rõ tính cách người này."

"Dĩ nhiên ta cũng hiểu được vài phần." Lý Kiến Thành gật đầu, tâm trí lại hiển hiện thần sắc khác thường trong đáy mắt Đốt Bật trước khi ra đi đêm ấy. Sau gần hai năm, mỗi lần nhớ lại ánh mắt kia vẫn rõ ràng như mới hôm qua.

Anh vẫn tự cho là mình hiểu Đốt Bật, thậm chí ít nhiều có thể khống chế gã vài phần. Nhưng có lẽ sự biến đổi này quá mức bất ngờ, có lẽ cái liếc mắt kia quá mức ngắn ngủi, nên anh chỉ cảm thấy trong mắt đối phương ẩn chứa điều gì đó anh không thể nhìn thấu.

Nghĩ đoạn, anh nối tiếp câu nói vừa rồi: "Chính vì như thế, một khi người này đã lên ngôi Khả Hãn, chúng ta càng không được phép coi thường."

Ngụy Trưng im lặng giây lát rồi nói: "Đột Quyết lòng lang dạ sói, chắc chắn sẽ không hài lòng với minh ước ngày xưa, trở mặt là điều sớm muộn gì cũng không tránh khỏi."

"Đối mặt với Đột Quyết, không thể khinh xuất một ngày," Lý Kiến Thành gật đầu, phóng mắt nhìn ra cảnh vật bên ngoài cửa sổ, "Chỉ là…… muốn trở mặt cũng phải chọn thời cơ tốt mà trở mặt."

Ngụy Trưng hỏi dò: "Điện hạ nghĩ, lúc này…… ta không thể?"

Lý Kiến Thành cầm một bản tấu chương trên bàn đưa cho Ngụy Trưng, nói: "Tiên sinh hãy xem đi."

Ngụy Trưng mở tấu chương ra, chỉ thấy bên trong thuật lại chuyện Vương Thế Sung ở Lạc Dương trắng trợn công thành đoạt đất ở Hà Nam. Y nhanh chóng lướt qua giấy trắng mực đen, sau đó gấp lại, cung kính đặt vào chỗ cũ, hỏi: "Ý điện hạ chẳng lẽ là……"

"Phải," Lý Kiến Thành đáp, "Từ ngày Vương Thế Sung tự lập làm đế, nhân lúc quân chủ lực của ta mải ứng phó với Lưu Vũ Chu và Đậu Kiến Đức ở Hà Bắc đã thừa cơ chiếm gần hết thành trì ở Hà Nam. Phụ hoàng đại để là không nhịn nổi nữa, mấy ngày gần đây trong lời lẽ đã ngấm ngầm tỏ ý muốn thảo phạt Vương Thế Sung. Nếu người thật sự muốn thế thì Đột Quyết ở phương bắc nhất định phải ngồi yên, bằng không chắc chắn hai mặt ngộ địch."

Ngụy Trưng trầm ngâm giây lát rồi hỏi: "Điện hạ nghĩ tướng thảo phạt Vương Thế Sung sẽ là ai?"

"Tiên sinh hỏi vậy, phải chăng là biết rõ còn cố tình?" Nghe tiếng đàn ca ẩn hiện bên tai, Lý Kiến Thành khẽ cười, "Ý của phụ hoàng đến kẻ qua đường cũng biết, ngoại trừ Tần vương còn có thể là ai?"

Ngụy Trưng lẳng lặng nhìn anh, chậm rãi nói: "Tần vương dạo này…… quả là thế như mặt trời ban trưa."

Lý Kiến Thành ngước nhìn y, kế đó lại mỉm cười, chầm chậm vươn tay ra trước mặt, rũ mắt nhìn vết sẹo mờ trên lưng ngón tay.

"Kiếm dù sắc……" Hồi lâu sau, anh mở miệng thì thào tựa như độc thoại, "Chỉ tiếc, cũng đã không còn nắm trong tay ……"

Ngụy Trưng đứng cạnh chỉ lẳng lặng nhìn anh, không nói một lời.

Lát sau, y mới gằn từng chữ: "Vậy hãy…… bẻ lưỡi kiếm này đi." *Ậy, mấy bạn trái tim bên lề chỉ thế là giỏi =))*

Lý Kiến Thành ngước mắt nhìn y, hai người đối mặt giây lát, không ai mở lời nhưng tâm tư nhau cũng đã thấu suốt như gương.

Hồi lâu, Lý Kiến Thành cười khẽ, bình thản nói: "Tiên sinh lại đùa rồi."

"Xin điện hạ thứ tội," Ngụy Trưng cũng mỉm cười, chắp tay, "Không biết trong lòng điện hạ đã có quyết đoán nên vừa rồi thần mới cả gan ăn nói hồ đồ."

Lý Kiến Thành nhìn y, trên mặt vẫn giữ nguyên nụ cười bình thản, cũng không nói thêm gì nữa.

*****

Sau khi hồi kinh, trong triều ngoài triều liên tiếp ba ngày không thấy bóng dáng Lý Thế Dân.

Lý Kiến Thành nghi hoặc trong lòng, đến ngày thứ ba đi hỏi Lý Uyên thì ông đáp: "Thế Dân chinh chiến mấy ngày liền, lúc về nói mình rất mệt, trẫm mới cho nó ba ngày để nghỉ ngơi lại sức."

Lý Kiến Thành khẽ "Dạ" một tiếng, lại nghe Lý Uyên nói: "Một mình nó gánh áp lực, chỉ huy toàn quân giằng co với Tống Kim Cương suốt một mùa đông rét mướt, sau đó trong một ngày đêm ép mình đuổi hơn hai trăm dặm truy kích tàn quân…… tâm chí Thế Dân như vậy quả là khiến trẫm không thể không ngậm ngùi cảm khái."

Lý Kiến Thành thoáng ngưng, khẽ cười đáp: "Thế Dân đã không còn trẻ con nóng vội như xưa nữa, hôm nay…… quả thực có thể đảm đương một phía."

Lý Uyên gật đầu tán thành, lại hỏi: "Kiến Thành, chuyện thảo phạt Vương Thế Sung đã gấp như lửa sém lông mày, trẫm có ý muốn phái Thế Dân lãnh binh, ngươi thấy sao?"

Tuy có ý hỏi, nhưng thực ra với tính cách của Lý Uyên, nếu trong lòng còn chưa quyết thì đời nào lại mở miệng? Cho nên Lý Kiến Thành nghe vậy cũng chỉ chắp tay đáp: "Trong triều ngoại trừ Thế Dân, còn có ai đảm đương được việc này?"

"Kiến Thành quả nhiên là người rộng lượng," Lý Uyên chậm rãi gật đầu, "Trẫm biết ngươi một lòng muốn bình Đột Quyết, lần trước đã không cho ngươi cầm quân đánh Lưu Vũ Chu, trong lòng ngươi nhất định có ý trách trẫm."

"Không dám," Lý Kiến Thành cúi đầu đáp, "Nhi thần tuyệt đối nghe theo ý chỉ của phụ hoàng."

“Thật ra trẫm hiểu rõ ngươi nóng lòng muốn lấy công chuộc tội.” Lý Uyên thở dài, “Nhưng ngươi phải nhớ mình thân là thái tử, ở ngôi vị trừ quân, đã hơn xa thuở ban đầu. Gốc rễ quốc gia không được phép lay động, cũng không thể tùy tiện rời kinh.”

“Nhi thần hiểu.” Lý Kiến Thành từ tốn đáp.

“Thôi, ngươi về đi.” Lý Uyên khoát tay, “Lúc nào rảnh rỗi nhớ thay trẫm qua thăm Thế Dân.”

“Dạ.” Lý Kiến Thành gật đầu đáp ứng rồi chắp tay cáo lui.

Rời điện Vũ Đức, anh đứng yên giây lát, cúi đầu thở dài, cuối cùng hướng đến Tần vương phủ.

Mấy ngày nay dù Tần vương phủ đóng cửa không tiếp khách, nhưng hạ nhân hiểu rõ Tần vương và thái tử có giao tình thâm hậu, thấy Lý Kiến Thành đến cũng không dám ngăn cản, chỉ nói Tần vương đang ở một mình trong phòng, không biết là ngủ hay thức.

Lý Kiến Thành thuận miệng hỏi vài câu mới biết từ ngày hồi kinh, Lý Thế Dân đã quẳng hết những việc vặt vãnh, có thể nói là cõi lòng hoàn toàn không vướng bận mà tĩnh dưỡng ba ngày.

Thiếu lương thiếu gạo suốt cả mùa đông rét mướt…… một ngày đêm ép mình chạy hai trăm dặm…… Nửa năm qua, quả nhiên là hao hết tâm lực.

Trong đầu còn mải mê suy nghĩ, chân cũng đã bước đến bên cửa, gõ nhẹ vài cái.

Bên trong mãi không hồi đáp, Lý Kiến Thành thoáng chần chừ, cuối cùng đẩy cửa ra.

Dù động tác của anh rất khẽ, nhưng một tiếng “Cạch” cũng đủ đánh thức người đang nghiêng nghiêng dựa vào đầu giường. Lý Thế Dân mở đôi mắt mông lung, chỉ thấy thấp thoáng một cái bóng trắng đang bước về phía mình.

Hắn giãy dụa muốn ngồi thẳng dậy, nhưng vừa cử động đã chạm vào đống sách rải rác quanh người, khiến chúng rơi vung vãi xuống đất.

Lý Kiến Thành cúi xuống nhặt từng cuốn sách lên, thấy toàn bộ đều là binh thư, anh không nói gì cả, chỉ nhẹ nhàng xếp gọn lại rồi đặt lên cái bàn cạnh đó.

“Đại ca……” Lúc này Lý Thế Dân đã hoàn toàn tỉnh táo, nhìn rõ người trước mặt là ai, nhưng khi mở miệng gọi anh, giọng hắn vẫn hơi khàn khàn.

Lý Kiến Thành bước lại, ngồi xuống bên giường hắn, cười hỏi: “Nghe nói…… Thế Dân đã ngủ ba ngày?”

Lý Thế Dân nghe vậy thoáng đỏ mặt, còn đang định mở miệng thì mu bàn tay đặt trên chăn đã bị anh nhẹ nhàng nắm lại, cảm giác lành lạnh ùa về, nhưng không hiểu vì sao trong lòng hắn đột ngột cảm thấy ấm áp lạ thường.

“Thế Dân đã vất vả rồi.”

Lý Thế Dân nghe vậy, bản năng chỉ muốn xoay tay nắm ngược lại, nhưng sau phút chần chừ lại rút ra khỏi lòng bàn tay anh.

Hắn không cho phép tình cảm quyến luyến với anh nảy nở trong lòng.

“Phiền đại ca lo lắng.” Hắn cười cười, “Đã cầm binh đánh trận, đương nhiên phải chuẩn bị tinh thần lấy tính mạng ra đặt cược.” Còn lý do khiến mình đánh cược bằng cả tính mạng, hắn lại không muốn để người này biết.

Thần sắc Lý Kiến Thành thoáng hiện lên vẻ kinh ngạc, nhưng cũng rất nhanh khôi phục lại như thường. Anh bình tĩnh mỉm cười, nói: “Thế Dân có khí phách như vậy, đại ca rất vui.”

Lời vừa nói ra, không hiểu vì sao hai người bỗng chốc rơi vào thinh lặng.

Lý Kiến Thành có thể cảm nhận được, bất tri bất giác, trong lòng hắn đã ẩn giấu vô vàn tâm tư không thể suy đoán.

Hắn đã không còn là Lý Thế Dân hoàn toàn không cảnh giác với mình ngày xưa.

Lý Kiến Thành âm thầm mỉa mai trong lòng.

Thật ra đối với mình, ngày này đến có gì đáng kinh ngạc? Dù hắn lại một lần nữa giương trường cung nhắm vào mình, cũng là điều có thể đoán trước.

Nghĩ đến đây, anh lặng lẽ mỉm cười, không nghĩ nhiều nữa, đứng lên cáo từ: "Thế Dân hãy nghỉ ngơi cho khỏe, đại ca không quấy rầy." Dứt lời xoay người bước ra cửa.

"Đại ca……" Mãi một lúc lâu, sau lưng mới vang lên tiếng gọi khẽ của Lý Thế Dân.

Lý Kiến Thành xoay người, hỏi: "Thế Dân còn muốn nói gì?"

"Đại ca……" Lý Thế Dân ngồi bên mép giường, nhìn anh không rời mắt, giọng nói từ từ trầm xuống, "Có một việc, huynh cho Thế Dân biết được không?"

Lý Kiến Thành chậm rãi hỏi: "Việc gì?"

"Lưu Văn Tĩnh……" Vẻ mặt Lý Thế Dân hết sức nghiêm túc, nhưng cuối cùng vẫn không thể giấu đi vẻ lưỡng lự. Hồi lâu hắn thở dài, mỉm cười tự giễu, "Người đã nằm dưới đất, ta cần gì phải cố chấp như vậy."

Cuối cùng vẫn không hỏi ra miệng.

Lý Kiến Thành lẳng lặng nhìn hắn, sắc mặt dần dần trở nên bình thản như nước. Nghe đến nửa câu sau, anh lặng lẽ mỉm cười: "Thế Dân hãy nhớ, Lưu Văn Tĩnh chỉ một lòng lo nghĩ cho ngươi."

Lý Thế Dân nghe vậy thoáng ngẩn người, nhưng vừa ngước mắt lên thì anh cũng đã đẩy cửa bước ra rồi.

Lý Kiến Thành khép cửa phòng, đến khi vào trong viện, bước chân anh chợt ngừng.

— Thế Dân, quả nhiên những việc ngươi làm …… chỉ vì lý do này sao?

Thật ra dù Lý Thế Dân chưa mở miệng hỏi, nhưng ẩn ý trong lời hắn nói anh cũng đã hiểu thấu hoàn toàn.

Rũ mắt lắc đầu, cũng rất nhanh cười lên thành tiếng.

Thì ra trừ bỏ Lưu Văn Tĩnh rốt cuộc vẫn không thay đổi được gì.

Có trách chỉ trách ngày đó mình bỗng dưng mềm lòng, có trách chỉ trách mình chưa bao giờ hạ quyết tâm…… phá hủy hoàn toàn thanh kiếm sắc kia.

Ngực bỗng đau như xé, thân thể Lý Kiến Thành cứng lại, vô thức đưa tay vào ngực tìm thuốc. Nhưng lỡ tuột tay, bình sứ kia đã rơi xuống đất, lăn đến bên chân.

Lý Kiến Thành vội vàng ngồi xuống nhặt, nhưng đến khi sắp chạm vào bình sứ, chợt có một bàn tay vươn ra đoạt nó đi.

Ngước mắt nhìn lên, Lý Thế Dân mặc lý y trắng muốt, giờ này đang ngồi ngay trước mặt anh.

Hắn lẳng lặng nhìn anh, dưới vẻ ngoài bình tĩnh lại lộ ra mấy phần lạnh lùng nghiêm nghị. Không biết hắn đã xuống giường, mở cửa rồi bước vào viện từ bao giờ…… mà tình cảnh vừa nãy của anh trong viện, không biết hắn rốt cuộc đã thấy được bao nhiêu.

"Thế Dân……" Lý Kiến Thành gắng sức giữ mình bình tĩnh, nhưng cơn đau nhói lên trong ***g ngực vẫn không thể che đậy hay ngụy trang. Anh chỉ còn cách đứng yên, với tay về phía chiếc bình sứ trong tay hắn.

Lý Thế Dân không tránh không né, mặc cho tay anh run rẩy nằm trọn trong tay mình.

Hắn nhìn Lý Kiến Thành không dời mắt, nhìn vẻ mong manh và bất lực không thể kiềm chế toát ra từ người trước mặt.

Trong nháy mắt, đáy lòng đã rung động đến không thể kiềm chế.

Đã quen nhìn dáng vẻ lãnh tĩnh đạm mạc, thậm chí là đẩy người ra xa ngàn dặm thường thấy ở anh, cho nên thần sắc anh lúc này rất dễ dàng phá tan tầng tầng lớp lớp phòng tuyến trong lòng Lý Thế Dân.

Từ lâu hắn đã mê đắm dáng vẻ mong manh này của anh.

Lý Thế Dân đột ngột buông tay, mặc cho bình sứ lại rơi xuống lần nữa, kế đó xoay tay khóa chặt cổ tay của Lý Kiến Thành, kéo anh đến trước mặt.

Tay còn lại đã cố định cần cổ anh, nghiêng người hôn ngấu nghiến.

Lời tác giả: Bước đầu tiên hóa tra của nhị ngốc…… Không hiểu sao tui rất vui rất có cảm giác làm mẹ thành công……. T-T

45. Chương 44

Môi lưỡi tiếp xúc, xa lạ mà quen thuộc, nháy mắt đã nhen lên hết thảy dục vọng dưới đáy lòng. Lý Thế Dân không ngừng thăm dò, xâm nhập, trong nháy mắt chỉ cảm thấy dù có nuốt người này vào bụng cũng không thỏa mãn.

Lý Kiến Thành vô thức muốn tránh né, nhưng đã bị một tay hắn giữ chặt cần cổ, một tay vòng ra sau thắt lưng, khóa cứng trong lòng. Khí lực mạnh mẽ, khiến người ta không thể cựa quậy.

Nhưng cơn đau trong ***g ngực vẫn còn tiếp diễn. Lý Kiến Thành muốn ép mình bình ổn lại tâm tư, khôi phục lại thần trí, nhưng cơn đau đớn tê liệt đã khuấy đảo tâm trí thành một mớ hỗn độn, căn bản không sao bình tĩnh nổi.

Cơn run rẩy toàn thân đã không thể ức chế, Lý Kiến Thành hiểu rõ đây chung quy vẫn là điểm yếu của mình.

"Đại ca…… Đại ca……" Nụ hôn vừa dứt, đôi môi Lý Thế Dân từ vành tai đã chầm chậm trượt theo hai gò má, quyến luyến lưu lại trên cần cổ, tiếng gọi khe khẽ mơ hồ trong miệng cũng nhuốm đầy dục vọng, trở nên khản đặc vô cùng.

"Thế Dân……thuốc……" Lý Kiến Thành rốt cuộc khàn khàn mở miệng, ra sức giữ cho giọng nói của mình không theo đó mà run rẩy.

Lý Thế Dân dường như không nghe thấy gì cả, một tay đã chầm chậm thò vào áo anh.

Lý Kiến Thành không còn sức lực phản kháng, một tay siết chặt vạt áo, thân thể ngày càng run rẩy dữ dội. Nhưng dù sao đi chăng nữa anh cũng không muốn để người khác thấy dáng vẻ yếu đuối này của mìnhm huống chi người đó còn là Lý Thế Dân, huống chi là dưới tình cảnh này.

Thừa dịp Lý Thế Dân ý loạn tình mê, anh đột ngột đẩy hắn ra bằng một tay, căng mắt kiếm tìm bình sứ rơi trên mặt đất.

Bình sứ nằm trong lùm cỏ sau Lý Thế Dân một bước, long lanh trắng ngần, hết sức nổi bật.

Lý Kiến Thành bất chấp tất cả, hoảng hốt tiến lên vài bước, nhưng kế đó đã bị người vòng tay qua eo từ phía sau rồi giữ lại. Thân thể thoáng kiệt sức, chầm chậm quỳ xuống.

Lý Thế Dân thuận theo động tác của anh, cũng quỳ xuống sau lưng anh, vùi mặt vào mái tóc đen mượt như tơ, khẽ ngửi giống như mê muội.

Cảm nhận được lưng anh run rẩy không ngừng, hắn vén làn tóc rối, bắt đầu hôn lên cần cổ trắng ngần như ngọc kia.

Sự kiềm chế và ngụy trang bấy lâu nay cuối cùng cũng không thể che giấu thêm nữa, con thú dục vọng trong lòng gầm thét phóng vọt ra, nháy mắt đã nuốt sạch hết thảy lý trí. Hắn tùy tiện cởi bỏ quần áo anh, muốn dùng cách nguyên sơ nhất bản năng nhất để chiếm hữu người trước mặt.

Mà Lý Kiến Thành từ đầu vẫn gắng gượng níu chặt vạt áo, giờ đã có vẻ không cầm cự được. Đau đớn ngập tràn tâm trí, trong cơn mông lung anh buông tay, mặc cho đối phương cởi sạch quần áo, thậm chí không

còn sức lực mà để ý đến động tác ngày càng tùy tiện của hắn phía sau, chỉ đành buông xuôi, dần dần cúi người ngã gục xuống đất.

Anh biết lòng mình chung quy vẫn còn sợ hãi, lại không biết nỗi sợ này rốt cuộc chỉ vì cơn đau hiện tại, hay là do…… một tiễn xuyên tim của kẻ đó trước Huyền Vũ môn ngày nào.

Một tiễn xuyên tim.

Cơn đau này cứ cuốn lấy anh như bóng với hình, khiến anh không khắc nào quên nổi. Muốn quên, cũng chẳng thể quên.

Chợt bừng tỉnh, Lý Kiến Thành muốn cười, lại không tài nào nhếch nổi khóe miệng.

Trong viện không một bóng người, xung quanh quá mức tĩnh mịch. Chỉ có tiếng ma sát sau lưng xen lẫn tiếng thở dốc trầm thấp nặng nề là kéo dài miên man, không đầu không cuối.

Có lẽ là do cơn đau trong ***g ngực đã lấp đầy tâm trí mà cảm giác khi bị xâm nhập cũng trở nên hết sức mơ hồ. Mỗi lần va đụng và chiếm hữu, rõ ràng đang xảy ra mà dường như xa xăm vô tận……

Ý thức đã mờ nhạt đến không thể kiềm chế, năm ngón tay của Lý Kiến Thành chầm chậm ấn sâu vào bùn đất bên người, lại từ từ buông ra. Cuối cùng nhắm nghiền hai mắt, thả lỏng hoàn toàn.

Trong đầu chỉ còn một khoảng trống rỗng, không muốn nghĩ gì, cũng không thể nghĩ gì……

Không biết trải qua bao lâu, khi hết thảy dường như đã kết thúc, anh mơ hồ cảm thấy có người xoay cằm mình lại. Kế đó là một bờ môi ấm áp cận kề, đẩy vật gì đó vào trong miệng. Lý Kiến Thành vô thức tiếp nhận, nhanh chóng nuốt đi, sau đó đã không còn khí lực.

Lý Thế Dân quỳ gối một bên, lẳng lặng nhìn gương mặt nghiêng của anh. Trán anh lấm tấm mồ hôi, thấm ướt tóc đen vài sợi. Ngoại trừ thân thể vẫn còn khe khẽ run rẩy, hàng mi dài rủ xuống và sắc mặt tái trắng của anh phảng phất như đang chìm trong giấc ngủ say, tĩnh như xử nữ.

Lý Thế Dân mỉm cười, nhìn hơi thở anh dần dần bình ổn như cũ, lặng lẽ chờ anh mở mắt ra, phảng phất như chờ một đóa hoa nở.

Cơn cuồng điên vừa nãy vẫn còn lưu lại dư nhiệt chưa tan đi hết, chỉ là nét mặt mong manh này cũng đủ khiến lòng người xao động.

Tiếc thay nét mặt như hoa quỳnh chớm nở này, đến khi anh tỉnh táo trở lại sẽ không thể thấy nữa.

Rõ ràng đã muốn khắc chế, kết quả lại là càng lún càng sâu.

Nghĩ đến đây, hắn vô thức với tay muốn chạm vào, bàn tay thoáng ngưng lại giữa không trung, cuối cùng vô lực buông xuống. Nhưng đúng vào lúc ấy, đầu ngón tay lại đột nhiên có xúc cảm, Lý Thế Dân bất chợt bừng tỉnh, chỉ thấy Lý Kiến Thành chẳng biết đã mở mắt ra từ bao giờ, nhìn mình bằng vẻ mặt bình tĩnh.

"Đại ca……" Ra sức nắm tay anh, đôi mắt hắn bừng sáng, là nét vui mừng khoog thể che giấu.

Lý Kiến Thành chầm chậm rút tay về, chống người ngồi dậy, kéo quần áo đã tuột xuống một nửa lên đến đầu vai. Phát quan của anh đã sớm bị ném xuống đất, lúc này tóc đen đổ dài như suối, mơ hồ che khuất một phần gương mặt, khiến người ta không nhìn rõ thần tình trong đáy mắt.

"Đại ca, vừa rồi Thế Dân……" Lý Thế Dân im lặng giây lát, đã mở miệng lại không biết nên nói tiếp thế nào. Rõ ràng hắn vô cùng khao khát người trước mắt, rõ ràng đã từng chiếm được, nhưng không hiểu vì sao trước sau vẫn cảm thấy người này cách mình quá xa. Dù đứng ngay trước mặt mình, nhưng cứ như chỉ cần vươn tay ra là sẽ hóa thành một làn khói xanh, tan đi theo gió.

Nhưng trong lúc chần chừ, Lý Kiến Thành đã chậm rãi bước lại gần, quỳ xuống trước mặt hắn, rũ mắt nhìn hắn.

Lý Thế Dân ngẩng đầu nhìn thẳng vào anh, chỉ cảm thấy nét mặt kia tuy bình thản, lại mang theo vài phần mê hoặc của kẻ đứng trên cao nhìn xuống.

"Đại ca……" Trong khoảnh khắc tiếng gọi kia vuột ra khỏi miệng, hắn đã vươn tay ôm lấy thắt lưng anh.

Lý Kiến Thành không tránh không né, nét mặt cũng không mảy may gợn sóng. Anh nhìn Lý Thế Dân không rời mắt, sau đó cúi người, thì thào bên tai hắn: "Thế Dân vừa rồi vẫn chưa tận hứng…… giờ đại ca đã không còn đáng ngại, muốn cùng ngươi một lần nữa được không?"

Đây tuyệt đối không phải đại ca đây tuyệt đối không phải đại ca, đại ca ăn nhầm thuốc rồi aaaaaaaa >"< hơi="" thở="" của="" anh="" phả="" vào="" bên="" tai,="" nóng="" cháy="" như="" lửa.="" nhưng="" trước="" khi="" hắn="" kịp="" mở="" miệng,="" lý="" kiến="" thành="" đã="" đè="" lên="" đầu="" vai="" hắn,="" đặt="" xuống="" một="" cái="" hôn.="" dục="" vọng="" vừa="" nén="" xuống="" đột="" ngột="" bùng="" lên,="" lý="" trí="" nhanh="" chóng="" tan="" rã.="" lý="" thế="" dân="" phút="" chốc="" đã="" quên="" những="" lời="" vừa="" nói,="" đè="" anh="" xuống,="" lập="" tức="" xoay="" người="" nằm="" lên="" trên.="" nâng="" cao="" người,="" đặt="" xuống="" xương="" quai="" xanh="" trước="" ngực="" một="" chuỗi="" hôn="" vội="" vàng.="" lý="" kiến="" thành="" ngửa="" đầu="" nằm="" trên="" cỏ,="" cảm="" thấy="" nơi="" tiếp="" xúc="" giữa="" hai="" người="" ngày="" càng="" nóng="" bỏng,="" khóe="" môi="" lại="" chậm="" rãi="" mỉm="" cười.="" anh="" bất="" chợt="" vòng="" tay="" quanh="" cổ="" hắn,="" cắn="" lên="" đầu="" vai="" hắn.="" lý="" thế="" dân="" ngây="" người,="" còn="" chưa="" kịp="" phản="" ứng="" đã="" bị="" anh="" xoay="" người="" đè="" lại="" xuống="" đất.="" lý="" kiến="" thành="" ngồi="" lên="" eo="" hắn,="" ngẩng="" đầu="" liếc="" nhìn="" hắn,="" đáy="" mắt="" hiện="" lên="" ý="" cười="" không="" thể="" nắm="" bắt.="" sau="" đó="" anh="" cúi="" đầu,="" chầm="" chậm="" ngồi="" xuống="" khối="" dục="" vọng="" đã="" dựng="" thẳng="" của="" lý="" thế="" dân.="" thân="" thể="" bị="" lấp="" đầy="" từng="" chút="" một,="" lại="" không="" thể="" nói="" rõ="" cảm="" giác="" kia="" rốt="" cuộc="" là="" gì.="" trán="" lý="" kiến="" thành="" rỏ="" xuống="" một="" giọt="" mồ="" hôi,="" cuối="" cùng="" không="" thể="" kìm="" nén="" một="" tiếng="" rên="" đau="" đớn.="" anh="" cúi="" đầu,="" rõ="" ràng="" đã="" vùi="" vào="" trước="" ngực="" hắn,="" nhưng="" vẻ="" mặt="" anh="" lại="" biến="" mất="" sau="" làn="" tóc="" đen,="" trở="" nên="" hết="" sức="" mơ="" hồ.="" lý="" thế="" dân="" nhìn="" anh="" bằng="" ánh="" mắt="" không="" thể="" tin="" nổi,="" trong="" lòng="" mơ="" hồ="" cảm="" thấy="" hôm="" nay="" anh="" thật="" khác="" thường.="" nhưng="" khoái="" cảm="" khi="" được="" đại="" ca="" chủ="" động="" đã="" khiến="" hắn="" không="" còn="" tâm="" trí="" đâu="" mà="" suy="" xét.="" thở="" ra="" một="" hơi="" rất="" dài,="" hắn="" xoay="" người="" đè="" lại="" anh,="" vẫn="" giữ="" nguyên="" tư="" thế="" thân="" thể="" gắn="" liền,="" một="" lần="" nữa="" giành="" lấy="" quyền="" chủ="" động.="" hạ="" thân="" gắn="" bó="" đến="" không="" thể="" phân="" biệt,="" bên="" tai="" là="" tiếng="" thở="" dốc="" giống="" như="" bị="" thương,="" dồn="" nén="" hết="" thảy="" dục="" vọng="" lên="" đến="" đỉnh="" điểm,="" khiến="" người="" ta="" không="" thể="" phân="" biệt="" đâu="" là="" chân="" đâu="" là="" giả,="" đâu="" là="" từ="" mình="" đâu="" là="" từ="" đối="" phương……="" lý="" kiến="" thành="" mở="" mắt,="" nhìn="" màn="" trời="" tối="" mịt="" không="" ngừng="" lắc="" lư="" trên="" cao,="" lại="" chậm="" rãi="" nhắm="" vào.="" cuối="" cùng="" lặng="" lẽ="" nhếch="" khóe="" môi,="" nở="" một="" nụ="" cười="" mà="" chính="" bản="" thân="" anh="" cũng="" không="" thể="" giải="" nghĩa.="" *****="" tảng="" sáng="" hôm="" sau,="" khi="" lý="" kiến="" thành="" tỉnh="" dậy,="" lý="" thế="" dân="" vẫn="" còn="" nhắm="" mắt="" ngủ="" ngon="" bên="" cạnh.="" thoát="" khỏi="" cánh="" tay="" hắn="" vắt="" qua="" người="" mình,="" anh="" lẳng="" lặng="" xuống="" giường.="" chỉ="" cảm="" thấy="" toàn="" thân="" đau="" nhức="" khôn="" nguôi,="" cũng="" không="" tài="" nào="" nhớ="" rõ="" đêm="" qua="" mình="" đã="" từ="" trong="" viện="" trở="" vào="" phòng="" như="" thế="" nào.="" chỉ="" là="" mấy="" mảnh="" quần="" áo="" rơi="" tán="" loạn="" khắp="" phòng="" cũng="" đủ="" minh="" chứng="" cho="" sự="" cuồng="" loạn="" đêm="" qua.="" lý="" kiến="" thành="" cười="" khẽ,="" lẳng="" lặng="" nhặt="" quần="" áo="" lên="" chậm="" rãi="" mặc="" vào.="" tiện="" tay="" lấy="" phát="" quan="" của="" lý="" thế="" dân="" búi="" tóc="" lên,="" anh="" bước="" lại="" bên="" giường,="" lặng="" lẽ="" nhìn="" người="" nằm="" trên="" đó.="" hắn="" là="" do="" hao="" tổn="" khí="" lực="" trong="" nửa="" năm="" chinh="" chiến="" đến="" giờ="" vẫn="" chưa="" hoàn="" toàn="" khôi="" phục,="" lý="" thế="" dân="" vẫn="" giữ="" nguyên="" tư="" thế="" nằm="" nghiêng,="" giống="" như="" có="" bệnh="" mà="" chưa="" phát="" giác.="" lý="" kiến="" thành="" đứng="" yên="" giây="" lát,="" vươn="" tay="" ra,="" giúp="" hắn="" kéo="" mảnh="" chăn="" đã="" trượt="" xuống="" dưới.="" sau="

đó=“” anh=“” xoay=“” người=“” bước=“” đến=“” cửa,=“” nhẹ=“” nhàng=“” đẩy=“” ra.=“” ngoảnh=“” đầu=“” nhìn=“” lướt=“” qua=“” đống=“” hỗn=“” độn=“” trong=“” phòng,=“” vẻ=“” mặt=“” bình=“” thản=“” đến=“” gần=“” như=“” băng=“” lãnh.=“” sau=“” đó=“” anh=“” rũ=“” mắt,=“” chậm=“” rãi=“” đóng=“” lại=“” tất=“” cả=“” đằng=“” sau=“” cánh=“” cửa.=“” rồi=“” lại=“” thở=“” dài=“” một=“” tiếng=“” nhẹ=“” bẫng=“” đến=“” không=“” thể=“” nghe=“” được.=“” —=“” đã=“” kết=“” thúc=“” rồi.=“” *****=“” nửa=“” tháng=“” sau,=“” đại=“” quân=“” vương=“” thế=“” sung=“” ngày=“” càng=“” ngang=“” ngược,=“” quấy=“” nhiễu=“” bốn=“” phương.=“” lý=“” uyên=“” nổi=“” giận,=“” cuối=“” cùng=“” hạ=“” lệnh=“” cho=“” lý=“” thế=“” dân=“” dẫn=“” quân=“” thảo=“” phạt.=“” lý=“” thế=“” dân=“” khẳng=“” khái=“” lĩnh=“” mệnh,=“” mấy=“” hôm=“” sau=“” đã=“” mang=“” theo=“” binh=“” mạnh=“” tướng=“” giỏi=“” dưới=“” trướng,=“” hùng=“” hồn=“” xuất=“” phát.=“” lý=“” uyên=“” vẫn=“” đích=“” thân=“” xuất=“” thành=“” đưa=“” tiễn,=“” vô=“” hình=“” trung=“” đã=“” coi=“” hắn=“” như=“” quân=“” chủ=“” bài=“” để=“” cứu=“” vãn=“” tình=“” thế.=“” thời=“” khắc=“” chia=“” tay,=“” lý=“” thế=“” dân=“” đáp=“” ứng=“” vô=“” vàn=“” lời=“” dặn=“” dò=“” của=“” phụ=“” thân,=“” không=“” khỏi=“” đưa=“” mắt=“” nhìn=“” sang=“” lý=“” kiến=“” thành.=“” anh=“” đứng=“” sau=“” lưng=“” lý=“” uyên,=“” nét=“” mặt=“” thủy=“” chung=“” vẫn=“” mang=“” ý=“” cười=“” nhàn=“” nhạt=“” mà=“” có=“” chừng=“” mực.=“” đợi=“” lý=“” uyên=“” dứt=“” lời,=“” anh=“” chỉ=“” cười=“” phụ=“” họa:=“” “thế=”” dân=“” anh=“” tư=“” ngút=“” trời,=“” trận=“” này=“” tất=“” thắng.”=“” ngoại=“” trừ=“” câu=“” đó=“” ra=“” cũng=“” không=“” nói=“” thêm=“” gì=“” nữa.=“” nhưng=“” trong=“” lòng=“” lý=“” thế=“” dân=“” thầm=“” biết,=“” chỉ=“” một=“” câu=“” này=“” cũng=“” đủ=“” trở=“” thành=“” lý=“” do=“” hắn=“” nguyện=“” tan=“” xương=“” nát=“” thịt.=“” chờ=“” đại=“” quân=“” xuất=“” chinh=“” hùng=“” dũng=“” lên=“” đường,=“” lý=“” uyên=“” dẫn=“” người=“” về=“” trước,=“” lý=“” kiến=“” thành=“” và=“” người=“” của=“” đông=“” cung=“” nối=“” theo=“” sau.=“” ngụy=“” trưng=“” thúc=“” ngựa=“” đi=“” song=“” song=“” với=“” anh,=“” thấy=“” sắc=“” mặt=“” anh=“” hơi=“” tái,=“” không=“” khỏi=“” ân=“” cần=“” hỏi=“” thăm:=“” “điện=”” hạ=“” đã=“” khá=“” hơn=“” chưa?”=“” lý=“” kiến=“” thành=“” hắng=“” giọng,=“” cười=“” nói:=“” “không=”” sao=“” đâu,=“” chẳng=“” qua=“” chỉ=“” vô=“” tình=“” nhiễm=“” phong=“” hàn,=“” điều=“” dưỡng=“” thêm=“” mấy=“” ngày=“” là=“” khỏi=“” hẳn=“” thôi.”=“” ngụy=“” trưng=“” nghe=“” vậy,=“” gật=“” đầu=“” bán=“” tín=“” bán=“” nghi.=“” thật=“” ra=“” lý=“” kiến=“” thành=“” đi=“” suốt=“” một=“” đêm=“” không=“” về,=“” hôm=“” sau=“” về=“” đông=“” cung=“” từ=“” sớm=“” tinh=“” mơ=“” rồi=“” đổ=“” bệnh=“” nặng,=“” qua=“” nửa=“” tháng=“” thân=“” thể=“” hình=“” như=“” vẫn=“” còn=“” hư=“” nhược.=“” với=“” trí=“” thông=“” minh=“” của=“” ngụy=“” trưng,=“” thật=“” ra=“” đã=“” sớm=“” đoán=“” ra=“” nguyên=“” do=“” từ=“” những=“” manh=“” mối=“” này.=“” nhưng=“” đây=“” là=“” lần=“” đầu=“” y=“” không=“” bóng=“” gió=“” hoặc=“” là=“” hỏi=“” thẳng,=“” bởi=“” vì=“” y=“” biết,=“” dù=“” lý=“” kiến=“” thành=“” không=“” hề=“” giấu=“” diếm=“” thì=“” đáp=“” án=“” này=“” bản=“” thân=“” mình=“” cũng=“” không=“” muốn=“” nghe.=“” trầm=“” ngâm=“” giây=“” lát,=“” thấy=“” tùy=“” tùng=“” xung=“” quanh=“” đều=“” cách=“” một=“” quãng=“” xa,=“” y=“” thoáng=“” hạ=“” giọng:=“” “điện=”” hạ,=“” nếu=“” tần=“” vương=“” thắng=“” trận=“” này,=“” khí=“” thế=“” ắt=“” sẽ=“” như=“” mặt=“” trời=“” ban=“” trưa.”=“” lý=“” kiến=“” thành=“” nhìn=“” về=“” phía=“” trước,=“” im=“” lặng=“” giây=“” lát=“” rồi=“” nói:=“” “ta=”” biết.”=“” ngụy=“” trưng=“” nhìn=“” anh,=“” do=“” dự=“” một=“” lúc,=“” vốn=“” định=“” nói=“” gì=“” lại=“” nghe=“” anh=“” chậm=“” rãi=“” mở=“” lời=“” trước:=“” “nếu=”” lý=“” thế=“” dân=“” thắng=“” trận=“” này,=“” ta……=“” sẽ=“” không=“” khoanh=“” tay=“” đứng=“” nhìn=“” nữa.”=“” “vật=”” nếu……=“” trận=“” này=“” bại?”=“” lý=“” kiến=“” thành=“” nghe=“” vậy=“” lại=“” mỉm=“” cười,=“” quay=“” đầu=“” nhìn=“” y=“” mà=“” đáp:=“” “nó=”” chắc=“” chắn=“” sẽ=“” khải=“” hoàn.”=“” dứt=“” lời=“” kéo=“” cương=“” ngựa,=“” tiến=“” về=“” phía=“” trước.=“” ngụy=“” trưng=“” thúc=“” ngựa=“” đi=“” sau=“” anh,=“” nhìn=“” bóng=“” lưng=“” trước=“” mặt,=“” chỉ=“” cảm=“” thấy=“” mình=“” vốn=“” nghĩ=“” lý=“” kiến=“” thành=“” là=“” người=“” trong=“” cuộc,=“” đối=“” với=“” một=“” số=“” việc=“” có=“” lẽ=“” là=“” không=“” thể=“” quả=“” quyết,=“” cần=“” có=“” người=“” chỉ=“” điểm.=“” nhưng=“” lúc=“” này=“” y=“” bỗng=“” dưng=“” phát=“” hiện,=“” thật=“” ra=“” trước=“” khi=“” kẻ=“” khác=“” mở=“” miệng,=“” trong=“” lòng=“” anh=“” đã=“” sớm=“” có=“” quyết=“” định=“” của=“” riêng=“” mình.=“” thật=“” ra,=“” anh=“” mới=“” là=“” người=“” nhìn=“” thấu=“” rõ=“” ràng=“” hơn=“” ai=“” hết.=“” *****=“” chỉ=“” mấy=“” ngày=“” sau=“” khi=“” lý=“” thế=“” dân=“” xuất=“” chinh,=“” phương=“” bắc=“” truyền=“” về=“” chiến=“” báo=“” nói=“” đột=“” quyết=“” nghe=“” tin=“” liền=“” động,=“” ngang=“” nhiên=“” xuôi=“” nam=“” cướp=“” phá,=“” đã=“” áp=“” sát=“” bồ=“” châu.=“”

lý=“” kiến=“” thành=“” nghe=“” tin,=“” bất=“” chấp=“” những=“” lời=“” lý=“” uyên=“” đã=“” nói=“” trước=“” đây,=“” lập=“” tức=“” thỉnh=“” chiến.=“” thật=“” ra=“” trong=“” lòng=“” anh=“” hiểu=“” rõ=“” lời=“” cha=“” nói=“” câu=“” nào=“” cũng=“” thật,=“” nhưng=“” chung=“” quy=“” vẫn=“” không=“” đè=“” nén=“” nổi=“” chút=“” cố=“” chấp=“” trong=“” lòng.=“” dù=“” sao=“” đi=“” chăng=“” nữa,=“” anh=“” cũng=“” không=“” thể=“” ngồi=“” nhìn=“” đột=“” quyết=“” gặm=“” nhấm=“” giang=“” sơn=“” đại=“” đường,=“” hơn=“” nữa=“” còn=“” là=“” khi=“” đốt=“” bật=“” làm=“” khả=“” hãn.=“” lý=“” uyên=“” vốn=“” có=“” ý=“” ngăn=“” trở,=“” nhưng=“” thấy=“” thái=“” độ=“” anh=“” cương=“” quyết=“” thì=“” không=“” khỏi=“” dao=“” động=“” vài=“” phần.=“” âm=“” thầm=“” trao=“” đổi=“” với=“” bùi=“” tịch,=“” bùi=“” tịch=“” nói:=“” “nếu=”” thái=“” tử=“” đã=“” có=“” giao=“” tình=“” cũ=“” với=“” hiệt=“” lợi=“” khả=“” hãn=“” kia=“” thì=“” lần=“” này=“” xuất=“” chiến=“” ắt=“” có=“” ba=“” điều=“” lợi.”=“” lý=“” uyên=“” hỏi:=“” “ba=”” điều=“” lợi?”=“” “đầu=”” tiên,=“” thái=“” tử=“” năm=“” xưa=“” kháng=“” lệnh=“” thả=“” hiệt=“” lợi=“” khả=“” hãn=“” về,=“” có=“” thể=“” nói=“” là=“” thi=“” ân=“” với=“” gã,=“” khi=“” hai=“” quân=“” giao=“” chiến,=“” trên=“” đạo=“” nghĩa=“” đột=“” quyết=“” đã=“” thua=“” kém=“” một=“” bậc.”=“” lý=“” uyên=“” cười=“” nói:=“” “đột=”” quyết=“” chỉ=“” là=“” man=“” di,=“” làm=“” gì=“” biết=“” đến=“” đạo=“” nghĩa?”=“” *không=“” liên=“” quan=“” nhưng=“” mà=“” đám=“” man=“” di=“” không=“” biết=“” đạo=“” nghĩa=“” đó=“” qua=“” bao=“” đời=“” vẫn=“” duy=“” trì=“” được=“” tập=“” tục=“” anh=“” truyền=“” em=“” nối=“” hết=“” sức=“” hòa=“” thuận,=“” còn=“” người=“” trung=“” nguyên=“” đạo=“” nghĩa=“” đầy=“” đủ=“” thì=“” vì=“” ngôi=“” vị=“” sẵn=“” sàng=“” giết=“” cả=“” nhà=“” và=“” bôi=“” phưn=“” trét=“” shit=“” lên=“” thanh=“” danh=“” cả=“” đời=“” của=“” anh=“” em=“” đới=“”=*” “không=”” phải=“” vậy.”=“” bùi=“” tịch=“” từ=“” tốn=“” nói,=“” “theo=”” như=“” lão=“” thần=“” biết,=“” hiệt=“” lợi=“” kia=“” là=“” người=“” hào=“” sảng=“” trung=“” nghĩa,=“” thường=“” lui=“” tới=“” thái=“” nguyên=“” nên=“” ít=“” nhiều=“” cũng=“” quen=“” thuộc=“” với=“” phong=“” tục=“” của=“” người=“” hán,=“” hiểu=“” được=“” đạo=“” nghĩa.”=“” “mà=”” dù=“” không=“” phải=“” thế=“” cũng=“” không=“” sao.=“” muốn=“” đánh=“” trước=“” hết=“” cần=“” hiểu=“” địch,=“” nếu=“” thái=“” tử=“” đã=“” có=“” giao=“” tình=“” với=“” gã,=“” tất=“” phải=“” hiểu=“” phần=“” nào=“” tính=“” cách=“” gã,=“” với=“” đạo=“” dùng=“” binh=“” cũng=“” vậy,=“” đây=“” là=“” điều=“” thứ=“” hai.”=“” lý=“” uyên=“” nghe=“” thế,=“” chậm=“” rãi=“” gật=“” đầu:=“” “còn=”” thứ=“” ba?”=“” bùi=“” tịch=“” nghiêm=“” nghị=“” đáp:=“” “thứ=”” ba……=“” chính=“” là=“” cân=“” bằng=“” thế=“” lực=“” của=“” thái=“” tử=“” và=“” tần=“” vương.”=“” lý=“” uyên=“” thoáng=“” ngẩn=“” người,=“” lập=“” tức=“” hiểu=“” ra,=“” nhưng=“” vẫn=“” hỏi:=“” “bùi=”” giám=“” có=“” lời=“” gì=“” xin=“” cứ=“” nói.”=“” bùi=“” tịch=“” nói:=“” “tần=”” vương=“” mấy=“” năm=“” liền=“” chinh=“” chiến,=“” bình=“” tiết=“” cử=“” thu=“” lũng=“” tây,=“” bình=“” lưu=“” vũ=“” chu=“” nạp=“” sơn=“” đông,=“” thanh=“” thế=“” đại=“” chấn,=“” thế=“” lực=“” rải=“” khắp=“” hai=“” đất=“” này;=“” mà=“” thái=“” tử=“” ở=“” trong=“” cung=“” lâu=“” ngày,=“” không=“” có=“” quân=“” công,=“” về=“” lâu=“” về=“” dài……”=“” ngập=“” ngừng=“” giây=“” lát,=“” thoáng=“” do=“” dự=“” rồi=“” chỉ=“” nói=“” hàm=“” súc,=“” “……=”” tất=“” sinh=“” mối=“” ngờ=“” công=“” cao=“” lấn=“” chủ.”=“” dứt=“” lời,=“” lý=“” uyên=“” vẫn=“” trầm=“” ngâm,=“” hồi=“” lâu=“” mới=“” nói:=“” “bùi=”” giám=“” nói=“” chí=“” lý,=“” trận=“” này……=“” trẫm=“” sẽ=“” cho=“” thái=“” tử=“” xuất=“” chiến!”=“” “bệ=”” hạ=“” thánh=“” minh!”=“” bùi=“” tịch=“” chắp=“” tay=“” vái=“” dài.=“” thật=“” ra=“” trong=“” lòng=“” ông=“” ta=“” hiểu=“” rất=“” rõ,=“” cái=“” gọi=“” là=“” “ba=”” điều=“” lợi”,=“” hai=“” điều=“” trước=“” chẳng=“” qua=“” chỉ=“” là=“” hư=“” chiêu,=“” thật=“” sự=“” khiến=“” lý=“” uyên=“” chú=“” tâm=“” và=“” dao=“” động=“” nhất=“” chính=“” là=“” điều=“” cuối=“” cùng.=“” “về=”” lâu=“” về=“” dài……=“” ắt=“” khiến=“” huynh=“” đệ=“” bất=“” hòa.”=“” đây=“” là=“” lời=“” cuối=“” cùng=“” ông=“” ta=“” muốn=“” nói=“” mà=“” chưa=“” nói=“” ra.=“” lời=“” tác=“” giả:=“” tui=“” chỉ=“” biết=“” nếu=“” không=“” cho=“” đại=“” ca=“” làm=“” dụ=“” thụ=“” một=“” lần=“” thì=“” tuyệt=“” đối=“” không=“” cam=“” tâm=“” *móc=“” mũi=“” ing*=“„=” ——————————-=“” quên=“” cảnh=“” h=“” đi,=“” chương=“” này=“” lý=“” uyên=“” với=“” bùi=“” tịch=“” phối=“” hợp=“” rõ=“” ăn=“” ý=“” làm=“” mình=“” lại=“” nổi=“” máu=“” yy=“” hai=“” bác=“” già:”=“”>

46. Chương 45

Đại quân Lý Thế Dân một đường đông tiến, thế như chẻ tre, đúng là thuận lợi ngoài dự đoán. Do Vương Thế Sung bụng dạ hẹp hòi, không tự tin vào bản thân lại mất lòng người nên quân Đường đi qua mười thành trì thì có đến bảy tám mở cổng đầu hàng, chưa hao tổn nhiều binh tốt đã tiến thẳng đến ngoại thành Lạc Dương.

Bấy giờ đã là tháng mười năm Vũ Đức thứ ba.

Vương Thế Sung thấy tình thế không ổn liền chủ động phái sứ giả mời Lý Thế Dân đến gặp mặt. Lý Thế Dân dù không hề muốn hoà đàm nhưng trước mắt cũng vờ đồng ý, chỉ coi như một lần thăm dò suy nghĩ của hắn.

Ba ngày sau, hai bên đều mang theo nhân mã đến hội họp hai bên bờ Lạc Thủy.

Lý Thế Dân vận giáp cứng, áo choàng màu lam phần phật tung bay sau lưng. Thấy người cầm đầu phía đối diện, hắn bước nhanh lên trước, đè chuôi kiếm bên hông, nhưng vẫn chưa mở miệng.

Vương Thế Sung ở bờ bên kia thấy vậy liền tiến lên hỏi: "Vị này hẳn là Tần vương Lý Thế Dân?"

Lý Thế Dân khẽ hất cằm, đáp: "Phải."

Dù trong thâm tâm Vương Thế Sung có phần coi thường thằng nhóc miệng còn hôi sữa này, nhưng đã sống an ổn ở mảnh đất này rồi, hắn thật sự không muốn hao người tốn của vào chiến tranh nữa. Cho nên lúc này hắn cũng bất chấp rất nhiều cử chỉ có phần kiêu ngạo của đối phương mà nói tiếp: "Trịnh (*) giữ Hà Nam, Đường chiếm Quan Trung, ta chưa từng cướp nửa mẫu đất của Quan Trung ngươi, cớ sao lại đến đây quấy nhiễu?" Không hề nhắc một chữ đến chuyện ngang nhiên xâm lấn các thành trì ở Hà Nam mấy ngày trước.

(*) Lúc này Vương Thế Sung đã xưng đế, vùng đất ông ta cai quản gọi là nước Trịnh.

Lý Thế Dân không muốn đôi co với hắn, chỉ cười khẩy: "Phụ hoàng chí ở thiên hạ, làm sao chịu ngồi yên ở một vùng Quan Trung nhỏ bé? Trận chiến này của ta chính là vì nhất thống thiên hạ."

Vương Thế Sung trong lòng không cam nhưng vẫn nói: "Hai ta chia nhau cai quản đất này, nước sông không phạm nước giếng, có gì không thỏa đáng chứ?"

"Lần này phụ hoàng lệnh cho ta đánh chiếm Lạc Dương, trừ phi Trịnh hoàng đồng ý nộp vũ khí đầu hàng," Lý Thế Dân vẫn cười, nhưng từng câu từng từ lại như chém đinh chặt sắt, "Bằng không, bản vương cũng không có quyền chấp thuận."

Vương Thế Sung ở bờ bên kia lẳng lặng nhìn hắn, thấy đối phương khí thế hào hùng, thần sắc nghiêm nghị, thầm biết đã không còn đường dàn xếp, bèn hừ lạnh một tiếng rồi phất áo mà đi.

Lý Thế Dân nhìn đại quân hắn không từ mà biệt, hồi lâu mới xoay người nói với tướng sĩ phía sau: "Đi thôi. Trở về……chuẩn bị tham chiến!"

*****

Mấy ngày sau, quân Đường luân phiên công thành, quân Trịnh ở Lạc Dương thỉnh thoảng nghênh chiến, còn phần lớn thời gian chỉ thủ vững không ra. Lý Thế Dân quan chiến mấy ngày, thầm biết công sự phòng ngự của thành Lạc Dương dĩ nhiên không thể đánh đồng với những thành trì đã gặp trước kia; tuy có thể vây thành như trước, nhưng khó mà bảo đảm sẽ không gây tổn hại lớn về nhân mã.

Trong chiến trận, xưa nay hắn luôn đích thân xử lý mọi việc, lần này chỉ một lòng muốn tìm ra điểm đột phá để đập tan cục diện bế tắc này. Cho nên mấy ngày sau hắn liền dẫn năm trăm tinh kỵ hướng về Ngụy Tuyên, Vũ Lăng dò xét địa hình.

Bấy giờ đã vào tháng chín, là khoảng cuối hạ đầu thu. Lý Thế Dân thúc ngựa đứng trên một mỏm đất cao, phóng mắt nhìn về phương xa. Một tiểu giáo cũng cưỡi ngựa đứng kế bên, tay cầm giấy bút, thỉnh thoảng lại đánh dấu theo lời hắn. Năm trăm tinh kỵ đứng chờ ở ngoài một trượng, ngay ngắn nghiêm chỉnh.

"Đi, qua đó xem sao." Lý Thế Dân kéo nhẹ dây cương, ra hiệu cho tiểu giáo kia đuổi theo. Hai người xuống khỏi gò đất cao, chầm chậm hướng xuống đồng bằng.

Xuống đến đồng bằng, Lý Thế Dân phóng tầm mắt ra xa, thu hết địa hình xung quanh vào đáy mắt. Bỗng hắn kéo cương ngựa, dừng lại một chỗ.

Tiểu giáo cũng cho ngựa dừng lại, nghi hoặc nói: "Điện hạ, đây……"

"Khỏi nói." Lý Thế Dân nhíu mày, thần sắc nghiêm nghị khác thường. Hắn nhìn quanh bốn phía, đột ngột ra sức kéo cương xoay người lại, "Có mai phục! Mau rút lui!"

Lời vừa nói ra, năm trăm tinh kỵ sau lưng đều kinh hoảng, vội vàng lao đến. Nhưng đúng lúc này, vô số nhân mã đã ào ào trút xuống như thủy triều từ sườn bên kia của gò đất, vây kín họ vào giữa.

Xem ra có đến hơn vạn người.

"Mau về doanh báo tin, điều thêm viện binh!" Lý Thế Dân hô lớn, liền đó rút bội kiếm, hàn quang trong tay vừa lóe lên đã xuyên qua ***g ngực một người trước mặt.

Người kia rớt bịch xuống đất, nhưng đúng vào lúc đó, sau lưng có một dải tua hồng không biết từ bao giờ đã áp sát.

Lý Thế Dân không kịp chuẩn bị tinh thần, trong lúc kinh hãi đành nghiêng người tránh né, kết quả là vai trái bị đâm thủng.

Quân Đường đang mê mải chém giết thấy thế đều kinh hãi, nhao nhao vây kín xung quanh hộ vệ. Lý Thế Dân thừa dịp có người che chắn mới xé một mảnh vạt áo quấn lên vai trái, dùng cả tay lẫn miệng buộc chặt miệng vết thương. Mới thở phào một hơi, trước mắt lại rơi vào hỗn loạn. Ngước mắt nhìn chỉ thấy một người ngồi trên lưng ngựa, tay vung trường mâu tám trượng, dũng mãnh vô song, liên tiếp đâm ngã mấy gã quân Đường, xem ra đang muốn tiếp cận.

Thầm biết binh sĩ bình thường tuyệt không phải đối thủ của người này, Lý Thế Dân khẽ cắn môi, thình lình đoạt trường thương từ tay người bên cạnh, thúc ngựa xông lên, đâm thẳng vào người kia.

Đối phương ngửa người ra phía sau, khó khăn né tránh. Thúc ngựa chạy tạt sang bên sườn, nhìn Lý Thế Dân hỏi: "Vị này hẳn là Tần vương Lý Thế Dân? Tại hạ Đan Hùng Tín, hôm nay đến đây là để lấy mạng ngươi!" Dứt lời đã thúc ngựa phóng lên, trường mâu lướt qua, quân Đường không ai ngăn nổi.

Lý Thế Dân thầm biết quân số hai bên chênh lệch quá xa, bên địch người đông thế mạnh, dù liều mạng chống cự cũng không thể tiêu hao hết, giờ chỉ mong chém được chủ tướng mới khiến nhân mã rã rời như cát vụn.

"Vậy để bản vương bồi tiếp tướng quân!" Cho nên hắn cũng không trốn tránh, trái lại kẹp chân vào bụng ngựa, vung trường thương nghênh đón.

Hai đầu thương chạm nhau giữa không trung, phát ra tiếng động chói tai. Lý Thế Dân vừa nghiêng người chuyển lực, đầu thương đã trượt dài theo thân trường mâu, nhắm thẳng vào ngực. Đan Hùng Tín không chút hoang mang, ngửa người ra sau, lại tránh thoát một lần nữa. Thương đầu tiên của Lý Thế Dân đâm trượt, lập tức thu về, nhưng thương thứ hai còn chưa kịp đâm ra thì vai trái đã nhói đau, động tác không khỏi chậm lại. Đúng vào lúc ấy, trường mâu của Đan Hùng Tín đã nhắm thẳng vào mi tâm của hắn.

Lý Thế Dân cố gắng chịu đựng cơn đau từ vết thương, dồn sức gạt bay đầu mâu của đối phương, nhưng dưới đòn tấn công này, vai trái dường như muốn rách ra. Thầm biết mình mang thương tích, chỉ e không phải đối thủ của hắn. Nhưng rơi vào tình cảnh này, viện quân lại chưa đến, muốn trốn cũng không còn đường mà đi, biết làm sao bây giờ?

Thoáng cân nhắc, chỉ thấy đã không còn đường khác. Trong thâm tâm Lý Thế Dân chỉ muốn tốc chiến tốc quyết, bắt sống địch thủ, không kịp suy nghĩ nhiều, nắm chặt trường thương, tức tốc thúc ngựa tấn công tiếp. Đan Hùng Tín ung dung ứng phó, nghiêng người tránh đi đòn đánh vào ngực, sau đó trở tay xoay người, trường mâu nhắm thẳng vào hậu tâm Lý Thế Dân.

Lý Thế Dân dĩ nhiên hiểu do mình sốt ruột cầu thắng nên vừa rồi mới ra đòn quá mức lỗ mãng. Hắn vội thu thương, còn chưa kịp hoàn hồn đã cảm nhận được một luồng kình phong ùn ùn kéo tới từ sau lưng.

"Điện hạ, mạt tướng đến chậm!" Đúng lúc này lại nghe một tiếng hô lớn kèm theo tiếng "Uỳnh" giòn giã. Lý Thế Dân vội vàng thúc ngựa quay đầu, đã thấy một người che trước mặt mình, chính là Uất Trì Cung.

Uất Trì Cung nguyên là thủ hạ của Lý Mật, sau khi Lý Mật chết không lâu, gặp lúc Lý Thế Dân ra sức mời chào nhân tài mới quy thuận hắn. Trong trận hỗn chiến vừa rồi, gã bị quân Trịnh ngáng chân ở sườn bên kia, mất một lúc lâu không thể tiếp cận, cũng may gặp được thời điểm mấu chốt phá vây thoát ra, cứu mạng Lý Thế Dân.

Lý Thế Dân thấy gã đã tới thì thoáng thở phào, thúc ngựa lùi lại vài bước, nói: "Vậy đành phải làm phiền Uất Trì tướng quân, lúc này cần nhanh chóng rút lui, không được ham chiến."

Uất Trì Cung thân hình cao to đen hôi lực lưỡng, dường như có thần lực vô hạn, tay nắm chặt trường mâu, nghe vậy hô vang một tiếng "Tuân mệnh", sau đó cả người lẫn ngựa đã lao ra ngoài.

Quay đầu lại, thấy những mảnh vải quấn trên vai trái đã thấm đẫm máu tươi, Lý Thế Dân lùi lại mấy bước, vài gã quân Đường lập tức vây quanh hộ vệ. Hắn dùng cánh tay phải vẫn còn lành lặn nắm chặt trường mâu, vừa cảnh giác với tràng hỗn chiến không ngừng không nghỉ quanh mình, vừa nhìn về hướng đại doanh, thầm nghĩ nếu viện quân đến chậm, năm trăm đánh một vạn, dù nơi này có đến mười Uất Trì Cung cũng không địch nổi.

Tiếng đao thương kiếm kích va chạm không ngớt vang lên bên tai, cho đến khi một tràng tiếng vó ngựa truyền đến từ đằng xa.

Lý Thế Dân nhìn theo hướng âm thanh, chỉ thấy một đội nhân mã phóng như bay đến, sau lưng cát bụi cuốn lên mù trời, người cầm đầu chính là Vũ Văn Sĩ Cập. Vũ Văn Sĩ Cập liếc mắt qua hướng này, tức tốc ra lệnh cứu viện Tần vương. Hiệu lệnh vừa ra, quân Đường như hổ như sói, lập tức đánh xuống, nhanh chóng lao vào chém giết với quân Trịnh.

Lý Thế Dân quay lại nhìn Uất Trì Cung, đang định khuyên gã không được ham chiến lại vừa hay thấy gã vung trường mâu, đâm Đan Hùng Tín ngã ngựa, không khỏi hô lớn: "Tuyệt!"

Thấy quân Trịnh sau lưng Đan Hùng Tín lập tức ùa lên, Lý Thế Dân lại nói: "Viện quân đã đến, nơi này không thể ở lâu, tướng quân mau theo ta mở đường máu thoát ra ngoài!"

Uất Trì Cung nghe vậy lập tức thúc ngựa quay đầu, nói: "Mạt tướng nhất định phải bảo vệ điện hạ chu toàn!" Dứt lời dốc sức quật ngã mấy tên quân Trịnh quanh mình, mở đường máu thoát ra ngoài cùng Lý Thế Dân.

Cho đến khi hợp lại với viện quân, Vũ Văn Sĩ Cập rút bội kiếm, nói: "Điện hạ hãy mau đi, thần dẫn quân đoạn hậu!"

Lý Thế Dân gật đầu, tay phải kéo cương, chạy đi dưới sự bảo vệ của Uất Trì Cung.

*****

Trướng môn bị vén lên, Vũ Văn Sĩ Cập bước vào, bộ nhung trang còn chưa kịp cởi ra.

Quân y trong trướng vừa mới giúp Lý Thế Dân băng bó vết thương, thấy Vũ Văn Sĩ Cập liền cúi người thi lễ rồi lập tức lui ra ngoài.

Vũ Văn Sĩ Cập bước vào trong trướng, cúi đầu nhìn miệng vết thương của Lý Thế Dân, hỏi: "Điện hạ bị thương thế nào?"

"Bất quá là trầy da xước thịt, không có gì nghiêm trọng." Lý Thế Dân bình thản đáp, "Quân Trịnh ra sao rồi?"

"Thưa điện hạ," Vũ Văn Sĩ Cập đáp, "Chủ tướng quân Trịnh ngã ngựa, trong quân không người chỉ huy, đương nhiên cũng không thể truy kích."

Lý Thế Dân chậm rãi gật đầu, thở dài: "Lần này đúng là ta đã khinh xuất, cho quân địch thời cơ mà lợi dụng."

Vũ Văn Sĩ Cập an ủi: "Xưa nay điện hạ vẫn tác chiến quang minh lỗi lạc, làm sao đoán ra Vương Thế Sung sẽ giở trò bỉ ổi này chứ?"

"Binh bất yếm trá," Lý Thế Dân lắc đầu, chậm chạp cử động vai trái, "Lần này…… coi như là cái giá cho một bài học."

Vũ Văn Sĩ Cập im lặng giây lát, không biết phải hồi đáp thế nào. May thay chợt nhớ ra một chuyện, liền nói: "Điện hạ, Trường An có báo, Đột Quyết vừa nghe tin đại quân ta tấn công Lạc Dương đã lập tức xuôi nam xâm lấn. Ba ngày trước thái tử điện hạ đã dẫn quân rời kinh, tiến đến Bồ Châu."

Lý Thế Dân nghe vậy, quả nhiên thoáng biến sắc. Dù biết rõ Đột Quyết xuôi nam quấy nhiễu, nếu không gia tăng phòng thủ chắc chắn sẽ có nguy cơ hai mặt ngộ địch. Chẳng qua, hắn chưa bao giờ nghĩ người đi sẽ là Lý Kiến Thành.

Dựa vào hiểu biết của mình đối với phụ hoàng Lý Uyên, ông một mực muốn giữ truyền thống "Quân chi tự đích, bất khả dĩ suất sư", tuyệt đối sẽ không dễ dàng cho phép thái tử rời kinh. Xem ra nhất định là Lý Kiến Thành chủ động thỉnh chiến, hoặc cũng có thể nói là khăng khăng thỉnh chiến.

Nghĩ đến đây, Lý Thế Dân hơi nhíu mày, trên mặt thoáng hiện thần sắc phức tạp khó diễn tả bằng lời. Cuối cùng, hóa thành một tiếng thở dài khẽ đến không thể nghe thấy.

— Đại ca, quả nhiên huynh sẽ không ngồi nhìn.

— Vì đối thủ là Đốt Bật sao?

*****

Bồ Châu nằm ở Hà Đông, nối liền ba yếu địa là Trường An ở phía tây, Lạc Dương ở phía đông và Tấn Dương ở phía bắc, xưa nay vẫn là trọng trấn quân sự; kỵ binh Đột Quyết nếu muốn xuôi nam thì nhất thiết phải vượt qua nơi này.

Lý Kiến Thành vừa đến Bồ Châu đã tức tốc thăm dò tình hình trước mắt, biết vùng ngoại thành đã nhiều lần bị cướp phá, phần lớn thanh niên và tráng niên trong lưu dân đều bị bắt đi phu. Anh liền viết một phong thư yêu cầu diện kiến Khả hãn rồi phái sứ giả đưa vào doanh Đột Quyết.

Nhưng Đốt Bật chỉ giữ thư lại mà đuổi sứ giả về, nói không cần phải gặp. Lý Kiến Thành thấy vậy, viết liền ba phong thư đưa đi, đối phương vẫn hồi đáp y như cũ. *Anh Đốt Bật cố ý làm thế để sưu tầm bút tích của Thành đây mà =))))))*

Sau lần thứ ba nhận được cùng một kết quả, Lý Kiến Thành phất tay cho sứ giả trở về tay không kia lui, bước đến bên bàn ngồi xuống.

Ngụy Trưng đứng một bên, thấy anh im lặng đã lâu liền bước lên hỏi: "Nếu điện hạ đã có ân tình xưa với Hiệt Lợi Khả hãn mà gã lại không chịu gặp điện hạ một lần, vậy chẳng phải là hạng vong ân bội nghĩa hay sao?"

"Không phải vậy đâu," Lý Kiến Thành lắc đầu, vẻ mặt bình thản dường như cũng mang theo vài phần bất đắc dĩ, "Gã sợ lỡ gặp rồi có thể sẽ bị ta lung lay chủ kiến."

Ngụy Trưng hơi nhíu mày, hỏi: "Nếu gặp được, thái tử nắm chắc mấy phần?"

Lý Kiến Thành nhìn thẳng vào mắt y, lát sau đáp: "Mười phần."

Ngụy Trưng cũng không tỏ ra bất ngờ: "Thần nghĩ ra một kế, không biết điện hạ có muốn nghe?"

Lý Kiến Thành trái lại mỉm cười: "Nếu tiên sinh không hiểu tính toán trong lòng ta thì đã không hiến kế."

Ngụy Trưng cười nói: "Chúng ta có nhiều nhân mã, thêm cả thành Bồ Châu để phòng thủ, dù đại chiến một trận với Đột Quyết cũng tuyệt không rơi vào thế yếu. Nhưng điện hạ đến Bồ Châu này không phải để diệt Đột Quyết mà để giải trừ mối lo ở hậu diện cho đại quân của Tần vương, cho nên dùng vũ lực đối kháng không bằng chọn cách nào có cái giá nhỏ nhất để giải quyết. Thần cả gan đoán, đối với điện hạ thì cách này chính là gặp Hiệt Lợi Khả hãn, thuyết phục gã hoãn binh hoặc tận lực kéo dài thời gian."

Lý Kiến Thành khẽ gật đầu, lát sau mới cười nói: "Trên thế gian này, người có thể thấu suốt tâm tư ta như thế e rằng chỉ có mình tiên sinh."

"Không dám." Ngụy Trưng chắp tay.

Lý Kiến Thành hỏi: "Không biết kế sách tiên sinh vừa nói là gì?"

Ngụy Trưng lại tiếp: "Kế này tuy có thể xua đi nỗi lo của điện hạ, nhưng thần nghĩ nó không thỏa đáng chút nào."

"Dù không thỏa đáng, nhưng tiên sinh biết ta nhất định sẽ nghe theo." Lý Kiến Thành nhíu mày nhìn y, "Phải không?"

Ngụy Trưng thở dài: "Trên thế gian này, người có thể thấu suốt tâm tư thần như thế e rằng cũng chỉ có duy nhất điện hạ."

Lý Kiến Thành nghe vậy mỉm cười: "Nếu tiên sinh đã có kế hay thì xin hãy mau nói!"

Được Lý Kiến Thành cho phép, Ngụy Trưng bước lên, ghé sát tai anh thì thào nói ra sách lược của mình. Khóe mắt liếc qua Lý Kiến Thành, đối phương rũ mắt, vẻ mặt bình thản khiến người ta không thể nhìn thấu suy nghĩ trong lòng. Ngụy Trưng thu ánh mắt, chợt nhìn thấy một đoạn cổ gần trong gang tấc, làn da trắng ngần như ngọc, đường nét thon dài ưu mỹ. Tựa như trời sinh đã mang nét mê hoặc khiến người ta muốn thân cận, muốn…… chiếm hữu.

Bên tai bỗng nghe tiếng Lý Kiến Thành: "Tiên sinh?"

"Nếu kế này đẩy điện hạ vào nguy nan, thần tội đáng muôn chết!" Bất chợt hoàn hồn, Ngụy Trưng lùi một bước, chắp tay vái dài, lấy ống tay áo che đi sự hoảng loạn trong đáy mắt.

Lý Kiến Thành nghe vậy chỉ cười bâng quơ: "Kế này tuy mạo hiểm, nhưng theo như ta thấy, cũng là tuyệt hảo!"

Ngụy Trưng ngước mắt nhìn anh rất lâu, cuối cùng rũ mắt, chắp tay bái: "Vậy…… xin điện hạ hãy bảo trọng."

47. Chương 46

Đốt Bật đứng một mình trong trướng, cúi đầu nhìn ba phong thư có cùng bút tích mình đang nắm trong tay. Đó là thư Lý Kiến Thành phái sứ giả đưa tới, yêu cầu gặp mặt gã.

Dẫu trong lòng tâm tâm niệm niệm người kia đâu chỉ một hai lần, nhưng Đốt Bật cũng biết, giờ này mình tuyệt đối không thể gặp y.

Mình chỉ có thể quyết đấu một trận phân thắng bại cùng y trên chiến trường, ngoài ra có lẽ vĩnh viễn cũng không thể thắng nổi y.

Chỉ vì mình căn bản không nhìn thấu đối phương, mà đối phương lại quá hiểu mình, cũng có thể nói, bản thân y chính là một điểm yếu của mình.

Nghĩ đến đây, Đốt Bật nhẹ nhàng thở ra một tiếng, siết chặt mấy phong thư trong tay rồi nhanh chóng buông ra, nhẹ nhàng gấp lại, thả vào một cái hộp trong ngăn tủ. Trong hộp còn một tờ giấy nhỏ không có gì đặc biệt, bên trên chẳng qua là bốn chữ "Giờ Tý đêm nay", nhưng Đốt Bật vẫn hết sức cẩn thận giở nó ra, xếp chung với ba lá thư kia rồi gấp cả lại, động tác nhẹ nhàng đến độ người khác tuyệt không tưởng nổi.

Đúng lúc này, ngoài trướng lại đột ngột truyền đến một tràng âm thanh hỗn loạn gồm tiếng chửi rủa kèm theo tiếng khóc la, hình như còn lờ mờ có tiếng roi quất. Đốt Bật nghe vậy liền đặt cái hộp trở về chỗ cũ, bước vài bước ra khỏi trướng, quát: "Ta cho phép các ngươi dùng roi bao giờ?"

Binh sĩ Đột Quyết đang vung roi ngẩn ra, vội hỏi: "Khả Hãn, đám điêu dân này không chịu phục tùng, không dùng roi làm sao chúng nó chịu ngoan ngoãn đến đây?"

Giọng Đốt Bật trầm xuống: "Quân lệnh như núi, há có thể tùy tiện thay đổi? Ngươi hãy xuống dưới kia lãnh ba mươi roi!"

Người kia nghe vậy lập tức quỳ gối xin tha, rốt cuộc vẫn bị người khác kéo xuống.

Đốt Bật nhìn hắn không rời mắt, sau đó chỉ liếc sơ sơ qua đám lưu dân bắt được, thấy tất cả đều là thanh niên tráng niên bèn gật đầu nói: "Đưa đám người này đi, thu xếp ổn thỏa."

Khả hãn xưa nay nói năng chừng mực, mỗi người đều có ba phần kính nể với gã. Đám lính Đột Quyết thấy vậy vội vàng lĩnh mệnh, kéo đoàn lưu dân rời đi.

Đốt Bật chắp tay đứng ngoài trướng, lẳng lặng nhìn đoàn người đi qua trước mặt mình.

Đột nhiên, giữa đoàn người có một kẻ ngẩng đầu lên liếc nhìn gã, rồi lại rất nhanh thu ánh mắt về.

Ánh mắt lướt qua giống như hoa quỳnh chớm nở, nhưng cũng đủ khiến tim Đốt Bật đột nhiên thót lại. Gã gần như ngây ra trong chốc lát, rồi lại nhanh chóng tự cười nhạo suy nghĩ viển vông của mình.

Dù vậy, một tiếng "Khoan" cũng đã vuột ra khỏi miệng.

Mọi người đều giật mình, vội vã dừng chân.

Đốt Bật bước vào giữa hàng lưu dân, nắm cổ tay một người. Người kia mặc một tấm áo cũ màu xanh xám, mái tóc xõa tung che kín mặt, mà cổ tay lại trắng ngần như ngọc. Đối phương mặc cho gã nắm tay, tuyệt không phản kháng, chỉ cúi đầu rũ mắt, khiến người ta không nhìn rõ gương mặt.

Nhưng dù là vậy, trong nháy mắt chạm vào, cái cảm giác quen thuộc lạ thường này đã nói rõ đáp án. Đốt Bật không kịp nghĩ nhiều, chỉ chầm chậm vươn tay vén đôi mái tóc xõa xuống trên trán đối phương.

Khuôn mặt lộ ra, lúc này đối phương mới ngước mắt lên nhìn mình mỉm cười.

Cánh tay Đốt Bật khẽ run, tóc mai rủ trên trán đối phương trượt ra khỏi tay gã. Gã lấy lại bình tĩnh, kéo người kia ra khỏi hàng rồi nói: "Ta muốn người này, còn lại dẫn đi!"

Đám binh sĩ Đột Quyết không hiểu gì cả, nhưng cũng không dám trái lời, đành lĩnh mệnh rồi gấp gáp rời đi.

Đốt Bật không dừng lại một chỗ mà nắm chặt cổ tay người kia, một mạch kéo y vào đại trướng của mình. Buông trướng môn, gã quay lại nhìn người vẫn lẳng lặng đứng trước mặt mình, hồi lâu mới hỏi: "Đúng là ngươi sao…… Kiến Thành?"

Lý Kiến Thành nghe vậy chậm rãi vươn tay, vén làn tóc rối, cuối cùng để lộ gương mặt hoàn chỉnh. Anh nhìn Đốt Bật khẽ mỉm cười: "Đại ca, lâu ngày không gặp, huynh vẫn khỏe chứ."

Nghe theo kế của Ngụy Trưng giả làm lưu dân, lúc này trông anh quần áo lam lũ, tóc mai rối bù, không sánh được với cẩm y hoa phục trong quá khứ. Nhưng áo thô tóc rối không che nổi quốc sắc, nụ cười bình thản kia lại khiến đáy lòng Đốt Bật rung động.

Vì thế trong chốc lát, gã đã quên đi lập trường và địa vị của hai người, chỉ biết tiến lên, ra sức ôm chặt anh vào lòng.

Gã đã không còn là Đốt Bật ngày nào chỉ biết che giấu tâm tư, chỉ biết thoái nhượng lẩng tránh. Hiệt Lợi Khả hãn hai năm sau, muốn thứ gì nhất định sẽ tranh, nhất định sẽ đoạt!

Lý Kiến Thành mặc cho gã ôm ấp, không hưởng ứng cũng không kháng cự, một lúc sau mới hỏi: "Sao đại ca không muốn gặp lại Kiến Thành?"

Một câu này đã kéo Đốt Bật về với thực tại, gã buông tay thở dài: "Dù vậy, ngươi vẫn có cách để gặp ta."

Lý Kiến Thành mỉm cười, từ tốn nói: "Kiến Thành muốn gặp đại ca, dĩ nhiên không từ thủ đoạn."

"Muốn gặp ta," Đốt Bật hơi nhíu mày, kế đó bật cười, "Nếu không vì nguyên nhân khác, làm sao ngươi lại bất chấp vô vàn hiểm nguy mà đến đây?" Dừng một chút, đang định nói tiếp lại nghe ngoài trướng có tiếng gọi: "Khả hãn!" Giọng nói kia ngày càng tới gần, có vẻ như sẽ tiến vào trướng trong chốc lát.

Đốt Bật giật mình, thầm biết giọng nói kia là của Thập Bát Bật — Đột Quyết Tiểu Khả hãn Đột Lợi mà mình từng phá lệ cho phép tùy ý ra vào doanh trướng. Nghĩ đến đây, một góc trướng môn đã bị vén lên, Thập Bát Bật bước vào, đang định nói gì đó, nhưng vừa nhìn sang Đốt Bật đã ngây người hỏi: "Sau lưng Khả hãn là ai vậy?"

Đốt Bật ngoảnh đầu, phát hiện ra Lý Kiến Thành chẳng biết đã quỳ xuống sau lưng mình từ bao giờ, thái độ khiêm tốn khép nép. Gã lập tức hiểu ý, hắng giọng nói: "Đây là tù binh mới bắt được hôm nay, ta thấy y có vẻ hiểu biết mới gọi vào hỏi mấy câu."

Đột Lợi vô thức nhìn chằm chằm vào đối phương, mà đối phương chỉ cúi thấp đầu, khiến người ta không nhìn rõ mặt.

Hắn thu ánh mắt, cười nói: "Thì ra là vậy." Dừng một chút lại tiếp, "Hôm nay đám nhân mã đi tiền phương điều tra đã trở về, nghe nói từ ngày Đường thái tử dẫn quân tới, quân Đường vẫn giữ vững Bồ Châu, không có động tĩnh gì, chẳng lẽ……"

Đốt Bật cúi đầu ho khan một tiếng ngắt lời hắn: "Việc này đợi lát nữa nói sau đi."

Thập Bát Bật hơi sửng sốt, gật đầu, thoáng do dự rồi nói: "Khả hãn, Đường thái tử kia…… chính là Lý Kiến Thành mà người tâm tâm niệm niệm?" Hắn dù sao vẫn còn trẻ, lại thân thiết với Đốt Bật, ngày thường chỉ coi gã như thúc thúc, lời ăn tiếng nói cũng không câu nệ.

Đốt Bật nghe vậy liền ho một tiếng, nói: "Đợi lát nữa ta sẽ qua trướng ngươi nói sau!"

Thập Bát Bật âm thầm hoài nghi, nhưng thấy gã lên giọng thì cũng đành lĩnh mệnh đi trước.

Đợi đến khi trong trướng chỉ còn hai người, Đốt Bật mới quay lại, thấy Lý Kiến Thành chẳng biết đã đứng dậy từ bao giờ, chỉ lẳng lặng nhìn mình không nói, khóe môi giống như hàm chứa ý cười, bất giác có chút ngượng ngùng, chỉ biết âm thầm trách Thập Bát Bật vừa rồi đã lắm chuyện.

Lát sau, gã hắng giọng hỏi: "Kiến Thành, hãy nói xem ngươi đến đây vì lý do gì?"

Lý Kiến Thành nhìn gã không rời mắt, cũng không muốn vòng vo, chỉ chậm rãi đáp: "Hoãn chiến."

"Hoãn chiến?" Đốt Bật nhìn thẳng vào mắt anh, hơi nhíu mày, "Bao lâu?"

Lý Kiến Thành cười đáp: "Nửa năm."

Đốt Bật nghe vậy cũng cười: "Đây là kì hạn khải hoàn ngươi âm thầm định ra cho Lý Thế Dân sao?"

Lý Kiến Thành gật đầu đáp: "Nửa năm là đủ."

Đốt Bật nghe vậy, đáy mắt hiện lên một tia sâu xa khó tả bằng lời. Mãi sau, gã mới chầm chậm thở dài: "Kiến Thành, trận chiến này ngươi thà đặt mình vào nguy nan cũng không muốn dẫn đại quân liều mạng với ta, đúng là vẫn còn chút nhân từ."

Lý Kiến Thành cười đáp: "Ta chẳng qua chỉ mong phải trả một cái giá nhỏ nhất mà thôi."

"Cái giá ngươi nói là gì? Ngươi…… có thể cho ta thứ gì?" Đốt Bật bỗng dưng bước đến gần anh, cúi đầu nhìn anh, "Lương thảo, quân giới, hay là…… chính ngươi?"

Lý Kiến Thành rũ mắt, khẽ cười đáp: "Tùy ý đại ca."

Đốt Bật lẳng lặng nhìn anh, bỗng dưng cảm thấy không cam lòng. Xưa nay mỗi khi đứng trước mặt mình, Lý Kiến Thành luôn tỏ ra điềm tĩnh tự nhiên, đạm mạc bình thản giống như mọi chuyện đều đã nằm trong lòng bàn tay y. Cho dù là lúc này, ngoài mặt y cũng chưa từng tỏ ra thất thố.

— Kiến Thành, có lẽ trong lòng ngươi đã sớm đoán trước mọi khả năng.

— Nhưng, còn chuyện này thì sao? Hay nó cũng nằm trong dự kiến của ngươi? *vầng chứ còn sao nữa, Thành đã vào doanh trướng của anh là chấp nhận hiến thân cho anh rồi, anh còn chờ gì nữa hả Đốt Bật *gào*

"Đại ca…… nghĩ sao?" Thấy gã im lặng hồi lâu, Lý Kiến Thành ngước mắt lên, mở miệng hỏi dò.

Thần tình trong mắt Đốt Bật phút chốc ngưng lại, gã cúi xuống nhìn người trước mặt rồi đột ngột đặt tay lên vai anh, dùng sức đẩy anh vào vách doanh trướng.

Doanh trướng đã hơi lung lay dưới lực đạo mạnh mẽ này, mà sắc mặt Lý Kiến Thành vẫn không hề biến đổi. Anh chỉ nhìn Đốt Bật đăm đăm mà hỏi: "Đại ca đã nghĩ xong chưa?"

Đốt Bật nhìn anh, chầm chậm nheo mắt: "Bất kể điều kiện?"

Lý Kiến Thành lặng lẽ gật đầu, chữ "Phải" vừa ra khỏi miệng, gã đã đè mạnh vai anh, nghiêng người hôn xuống.

Nụ hôn của Đốt Bật vô cùng sâu nặng, giống như dùng hết chấp niệm cầu mà không được suốt mấy năm trời. Lý Kiến Thành bị gã đè mạnh vào vách doanh trướng, ngửa đầu đón nhận tất cả, không chống cự cũng không hưởng ứng.

Anh chầm chậm khép mắt, nhưng một khắc sau bóng người trước mặt bỗng hóa hư không, chỉ để lại một tràng chấn động sau lưng.

Mở mắt ra lần nữa, trước mắt chỉ còn bóng lưng Đốt Bật khoanh tay đứng thẳng.

Lý Kiến Thành đưa tay chỉnh lại vạt áo đã hơi lỏng ra, ngoài miệng vẫn cười nói: "Thế nào? Đại ca cớ sao lại chần chừ?"

Thân hình Đốt Bật vẫn bất động, im lặng giây lát rồi nói: "Kiến Thành, ngay từ đầu ngươi đã biết ta không thể ép buộc ngươi."

Lý Kiến Thành không đáp, chỉ nói: "Kiến Thành chỉ nói, nguyện đánh đổi tất cả lấy một lần hoãn chiến."

Đốt Bật cười khẽ, thở dài nói: "Ngươi thật sự vì giang sơn này mà không tiếc bất kì giá nào."

Lý Kiến Thành nhìn bóng lưng gã, im lặng không đáp.

Nếu có ai đó từng sống lại một đời như anh, tất sẽ hiểu nếu có thể đổi lấy thứ mình mong muốn thì cái giá nào đáng nhắc đến? Thứ anh từng dùng trọn một kiếp tranh đoạt và giữ gìn, kiếp này làm sao có thể vuột mất trong gang tấc thêm một lần nữa?

Mà đúng lúc này, Đốt Bật lại thong thả xoay người nhìn anh, nối tiếp câu nói còn dang dở vừa rồi: "Hay là…… để bảo đảm cho Lý Thế Dân an tâm xuất chiến?"

Nghe câu này, Lý Kiến Thành đột ngột ngước mắt lên nhìn gã, thần sắc bình thản ngày thường bất giác nổi lên vài gợn sóng.

Đốt Bật trong lòng nhói đau, nhưng cũng không muốn vạch trần, chỉ nói: "Được, Kiến Thành, ta đồng ý hoãn chiến với ngươi, điều kiện là một nửa lương thảo trong thành."

Lý Kiến Thành nhìn thẳng vào mắt gã không dời, nghe vậy không hề do dự, lập tức cười nói: "Được!"

"Kiến Thành, ngươi phải biết, sở dĩ ta đáp ứng chuyện này cũng chỉ vì năm xưa ngươi từng liều chết cứu ta, không vì lý do nào khác." Đốt Bật bước một bước về phía anh, từng câu từng chữ đều nói hết sức từ tốn, "Thiết nghĩ từ ngày ngươi mang danh sứ giả vào quân ta, những ân tình hai ta mắc nợ lẫn nhau đã không thể đong đếm, mà sau chuyện này…… coi như thanh toán sòng phẳng." Giọng gã trầm thấp, nhưng đến cuối câu lại khe khẽ phát run.

Lý Kiến Thành hiểu rõ ẩn ý trong lời gã, khẽ cười nói: "Nửa năm sau, Kiến Thành và đại ca dĩ nhiên đã không còn mắc nợ nhau nữa."

Đốt Bật gật đầu, nụ cười cũng không thể che đi vẻ chua xót, ngập ngừng giây lát rồi nói: "Ta còn một điều kiện."

"Xin đại ca cứ nói."

"Trong nửa năm này, ngươi phải ở lại doanh của ta." Đốt Bật chầm chậm nói, "Ta lấy mạng mình ra bảo hộ ngươi chu toàn, đến hẹn sẽ đưa ngươi về đúng như giao ước."

Lý Kiến Thành thoáng ngây người, rồi lập tức cười hỏi: "Đại ca muốn giữ Kiến Thành làm con tin?"

"Đường đường thái tử đã dám giả dạng lưu dân để lọt vào quân ta, sao lại sợ làm con tin?" Đốt Bật khẽ cười, sau đó giọng nói cũng bất giác trầm xuống một chút, "Kiến Thành, nếu ngươi không muốn chấp thuận điều kiện này thì ta sẽ không ép."

Lý Kiến Thành thấy trong mắt gã hiện lên vẻ chua xót, lòng cũng mơ hồ hiểu ra điều gì. Anh trầm ngâm rất lâu, cuối cùng cười nói: "Ở lại đây cũng không phải là không thể, chỉ có hai việc mong đại ca đáp ứng."

Đốt Bật không ngờ anh lại trả lời sảng khoái như vậy, không khỏi nhíu mày hỏi: "Hai việc gì?"

Lý Kiến Thành cười đáp: "Kiến Thành đến đây vốn là chuyện bí mật, nên lần này lưu lại cũng không thể để người thứ ba biết, đây là việc thứ nhất."

Đốt Bật cười đáp: "Ta dĩ nhiên sẽ không để lọt phong thanh, có điều ngươi đường đường là thái tử lại mất tích nửa năm, làm sao mà giấu nổi?"

"Kiến Thành tự khắc có cách." Lý Kiến Thành khẽ nhếch khóe miệng, tiếp tục nói, "Việc thứ hai, đại ca phải để Kiến Thành trao đổi thư tín với thành Bồ Châu, mà nội dung thư cũng không được cho người ngoài xem."

Đốt Bật trầm ngâm giây lát rồi nói: "Kiến Thành, ta tin ngươi."

"Đa tạ đại ca." Lý Kiến Thành mỉm cười, "Nếu vậy nửa năm này chỉ mong được đại ca chiếu cố."

Đốt Bật chậm rãi gật đầu, sau đó lập tức gọi người đến thu xếp doanh trướng cho anh. Lý Kiến Thành chắp tay với gã rồi xoay người rời đi, vẻ mặt vẫn bình thản, hoàn toàn không giống một con tin.

Đợi trong trướng chỉ còn lại một mình mình, Đốt Bật lắc đầu, cuối cùng cười khổ thành tiếng.

Nụ hôn dưới cơn kích động vừa rồi vẫn còn phảng phất lưu lại trong miệng. Đốt Bật biết vừa rồi nếu mình không kiên quyết kiềm chế bản thân, giờ này chỉ e…… Nhưng gã cũng hiểu rất rõ, suốt tràng miệng lưỡi dây dưa này, từ đầu đến cuối chỉ có tình cảm của mình mà thôi.

Còn nhớ cái đêm Lý Kiến Thành thả gã đi, lần đầu tiên gã thử hôn lên môi đối phương, nhưng cũng là lần đầu tiên khẳng định đối phương hoàn toàn không có nửa phần tư tình với mình.

Cho đến hôm nay, vẫn là như thế. Dẫu thử bao nhiêu lần, chỉ e đáp án cũng không thay đổi.

Khẽ thở dài một tiếng, lại có phần hối hận vì điều kiện cuối cùng mình đã đưa ra dưới cơn xúc động kia. Cũng không hiểu rốt cuộc vì sao Lý Kiến Thành lại thẳng thắn nhận lời như vậy, là xuất phát từ lòng thương hại đối với mình, do ghi nhớ tình nghĩa giữa hai người, hay là trong khoảnh khắc ấy y đã nảy ra tính toán mới của riêng mình?

Lại cười khổ một tiếng.

Chung quy…… cũng sẽ không phải nguyên nhân mà mình mong muốn.

Lời tác giả: Dây dưa nửa ngày, vặn xoắn nửa ngày rốt cuộc vẫn không để Đốt Bật ăn Thành đại ca, nhị ngốc, mau quỳ xuống cảm tạ ta đi!!!!

Đọc chương này, cảm xúc đầu tiên của mình là tiếc hùi hụi cho Đốt Bật. Thiệt tình, biết anh chín chắn, biết anh quân tử, biết anh trân trọng Thành rồi, nhưng miếng ngon đã dâng lên tận miệng mà anh còn từ chối cho được thì cũng quá tự hành xác, đúng là người tốt toàn số khổ mà. Dù mình không thích thứ tình yêu trẻ trâu và đậm mùi xôi thịt của em Dân nhưng thanh cao thoát tục như anh Đốt Bật thì cũng gần gần tình đồng chí rồi, ài… Dù rất đau lòng nhưng mình cũng phải nói người quá quân tử như anh không thắng được Dân cũng phải thôi *thở dài*

Ngoài tiếc cho Đốt Bật thì Thành cũng làm mình cảm thấy hơi mơ hồ. Đầu tiên Thành không phải người ngây thơ trong chính trị, anh dám một thân một mình sang doanh Đốt Bật cầu hòa bất chấp nguy hiểm rình rập chứng tỏ anh phải đặt lòng tin rất lớn vào Đốt Bật, thậm chí tin Đốt Bật còn hơn Dân. Thứ hai dù Đốt Bật ra điều kiện nửa năm lương thảo và Thành ở lại doanh Đột Quyết sáu tháng, nhưng cũng nói điều kiện sau Thành hoàn toàn có thể từ chối, vậy mà Thành vẫn khảng khái chấp thuận; qua đó mình nghĩ

trong lòng Thành chung quy vẫn có chút gì đó lưu luyến và không đành lòng với Đốt Bật, chứ không phải hoàn toàn vô tình. Có lẽ với Thành thì Đốt Bật giống như một khoảng trời bình yên cho tâm hồn anh nghỉ lại sau muôn vàn sóng gió. Thành cảm động với tình yêu của Đốt Bật, tin tưởng Đốt Bật vô điều kiện, luyến tiếc cảm giác được chở che khi ở bên Đốt Bật, nhưng có lẽ chừng ấy vẫn chưa đủ ghi tâm khắc cốt như thứ tình cảm chấp chới giữa yêu và hận, tình thân máu mủ và tham vọng quyền thế với Dân. Không biết bao nhiêu lần mình đặt giả thiết nếu Đốt Bật cầm cưa trước Dân hoặc nếu Đốt Bật không phải khả hãn Đột Quyết thì Thành có đổ không rồi, nhưng nếu Thành vẫn còn ám ảnh quá sâu với Dân như này thì e là khó lắm…

Kết luận một câu, anh rơi xừ nó vào bẫy friendzone với Thành rồi, Đốt Bật ạ.

48. Chương 47

Ngụy Trưng đọc từng câu từng chữ trong lá thư cầm trên tay, đôi mày khẽ nhíu lại, đặt tờ giấy sang một bên án thư.

Tiểu giáo dâng thư cảm thấy nghi hoặc, nhưng cũng không dám tùy tiện hỏi han, đành phải cúi đầu đứng yên.

Ngụy Trưng nhíu mày trầm tư rất lâu, cuối cùng thở dài, lấy giấy bút ra. Nâng bút chấm mực, trong lòng rõ ràng có thiên ngôn vạn ngữ nhưng sau phút đắn đo lại chỉ viết một câu ngắn ngủi.

"Ngụy Trưng nhất định không phụ phó thác của điện hạ."

Viết xong y lại lấy ra một tờ giấy nữa, lần này cũng vung tay một mạch, lưu loát viết xuống cả đoạn dài. Kế đó y bỏ hai tờ giấy vào hai phong thư, đưa cho tiểu giáo rồi căn dặn: "Phong thư này giao cho tên lính Đột Quyết kia mang về, còn phong này ta muốn ngươi tức khắc lên đường trở về Trường An, bí mật đưa cho Tề vương."

Tiểu giáo kia ngẩn người, thấy nét mặt Ngụy Trưng nghiêm nghị thì cũng không dám chậm trễ, lập tức "dạ" rồi vội vàng rời đi.

Trong phòng chỉ còn lại một mình, Ngụy Trưng chầm chậm ngồi xuống ghế, lắc đầu thở dài.

Hiểu rõ anh ở lại đó hẳn phải có lý do của riêng mình, cũng biết với tâm tính thủ đoạn của anh chắc chắn sẽ có cách tự bảo vệ bản thân, càng hiểu rõ sở dĩ anh dám để lại mọi việc ở đây mà đi là vì hết lòng tin tưởng mình…… Nhưng trong lòng vẫn hụt hẫng khôn tả, lại có phần hối hận vì trước kia đã giúp anh xâm nhập vào doanh Đột Quyết.

Nhưng dù nhìn thấu suy nghĩ trong lòng anh, trên đời này chỉ e cũng không ai có thể chi phối chuyện anh làm.

Nghĩ đến đây lại cười khổ một tiếng. Giờ ngoại trừ thay anh giấu diếm chuyện này, ổn định trận tuyến, y cũng không còn lựa chọn nào khác.

*****

Khi Lý Nguyên Cát dẫn viện binh tới thì nhân mã của Lý Thế Dân vẫn ở vào thế giằng co với quân Trịnh.

Từ sau lần đánh lén thất bại, Vương Thế Sung vẫn thủ vững trong thành không ra. Lý Thế Dân dẫn quân công thành, khổ nỗi thành Lạc Dương phòng thủ kiên cố, hỏa lực mạnh mẽ, công mãi không xong nên đành đổi sách lược, vẫn dùng kế vây thành, đợi cho đến khi Lạc Dương hết đạn cạn lương, buộc phải xuất chiến mới đánh một trận công phá hoàn toàn.

Cho nên hai quân cứ giằng co lẫn nhau như thế, qua nửa tháng vẫn chưa khai chiến.

Lý Thế Dân vận giáp cứng ngồi trên lưng ngựa, giữa làn gió thu hiu hắt, thấy xa xa có một đoàn nhân mã đi tới, viên tiểu tướng vận áo bào đen dẫn đầu chính là Lý Nguyên Cát.

Từ ngày mất Thái Nguyên, trở về Trường An, Lý Uyên vẫn để hắn hối lỗi, đã rất lâu chưa cho cầm quân, chẳng hiểu vì sao hôm nay lại phái hắn đến. Dù trong lòng nghi hoặc, Lý Thế Dân vẫn thúc ngựa nghênh đón.

"Nhị ca," Nguyên Cát giữ cương ngựa, cười lớn, "Làm phiền nhị ca đích thân đến đón, nhân mã và quân nhu ta mang theo xin nhị ca kiểm kê giùm."

"Chuyện này để lát nữa nói sau cũng được," Lý Thế Dân quay đầu ngựa, đi sóng đôi với hắn, cười nói, "Nguyên Cát đi đường vất vả, băng núi vượt sông, hãy mau theo ta về doanh đã."

Lý Nguyên Cát gật đầu, lát sau lại nói: "Nhị ca, phụ hoàng nghe nói Vương Thế Sung viết thư cầu viện cho Đậu Kiến Đức ở Hà Bắc, sợ nhị ca yếu thế khó địch lại nên mới cấp tốc điều viện quân tới đây. Không biết động tĩnh phía Đậu Kiến Đức thế nào?"

"Giờ vẫn chưa biết được," Lý Thế Dân đáp, "Có điều theo ý ta, Đậu Kiến Đức và Vương Thế Sung tuy là bạn cũ nhưng chắc gì đã chịu thật lòng tương trợ."

"Ý nhị ca là……" Lý Nguyên Cát nhìn hắn, trầm ngâm nói, "Giờ này chỉ e Đậu Kiến Đức đang tọa sơn quan hổ đấu?"

"Phải," Lý Thế Dân gật đầu, "Nhưng tâm tư của Đậu Kiến Đức thế nào, chúng ta không thể khẳng định ngay được. Nếu ta đánh hạ được Lạc Dương trước thì hiển nhiên không còn nguy cơ hai mặt ngộ địch, bằng không thì không thể lơ là cảnh giác với hắn."

"Đúng thế."

Hai người im lặng giây lát, Lý Thế Dân lại đột ngột hỏi: "Nghe nói lần này Nguyên Cát đích thân thỉnh chiến, tới đây giúp ta?"

Lý Nguyên Cát thoáng ngây người, thấy đối phương vẫn nhìn về con đường phía trước, vẻ mặt không hề biến đổi, liền cười đáp: "Nhị ca cũng biết ta đâu phải người chịu ở mãi trong cung? Lần này nếu có thể giúp nhị ca đánh chiếm Lạc Dương thì cũng coi như bù đắp lỗi lầm để mất Thái Nguyên ngày trước."

Lý Thế Dân nghe vậy bất giác liếc sang nhìn hắn, nhưng không mở miệng, chỉ chậm rãi mỉm cười.

*****

Lý Kiến Thành ngồi trong trướng, nhàn nhã hạ một quân đen xuống bàn cờ trước mặt.

Đúng lúc này, Đốt Bật một thân phong trần vén trướng bước vào. Cơn gió lạnh thấu xương cuốn theo tuyết vụn đột ngột ùa tới, thổi tung mái tóc của người ngồi trong trướng.

Lý Kiến Thành liếc nhìn Đốt Bật, không hề kinh ngạc, rồi lại rũ mắt lấy một quân cờ trắng từ lòng bàn tay, bình tĩnh hạ xuống.

Lúc này anh mặc áo trắng vân nước, mộc mạc thanh nhã, tóc tơ buộc tùy ý, không giống con tin mà trái lại còn giống một người nhàn nhã vui đùa với gió trăng.

Đốt Bật cởi áo lông điêu, rũ hết tuyết vụn bám trên người, bước đến gần chậu than hơ tay rồi liếc mắt nhìn sang anh, bất giác cười hỏi: "Mấy tháng nay Kiến Thành thật sự không nghe tin tức bên ngoài sao?"

Lý Kiến Thành nhìn đăm đăm vào bàn cờ, khóe môi khẽ cong lên, "Chẳng mấy khi được nhàn rỗi, sao không vui chơi cho thỏa?"

Đốt Bật bước sang phía đối diện anh rồi ngồi xuống, thấy hai quân đen trắng trên bàn cờ đã ở vào thế hỗn loạn, máu chảy thành sông, trong lòng thầm biết người này đối với bản thân còn quyết tuyệt đến thế, không lưu một con đường sống, vậy làm sao có thể vứt bỏ mọi thứ lại sau lưng?

Trong lòng âm thầm cười khổ, cũng không vạch trần, chỉ đè lại cổ tay cầm cờ của anh: "Nếu Kiến Thành không chê kì nghệ ta không tinh thì hãy chơi một ván với ta, được chứ?"

Lý Kiến Thành ngước mắt nhìn gã, cười đáp: "Vậy Kiến Thành cung kính không bằng tuân mệnh."

Một ván mới lại mở màn, Lý Kiến Thành cầm quân trắng, Đốt Bật cầm quân đen, hai người đi tới đi lui không hề nhượng bộ. Nhưng Đốt Bật lại phát hiện ra, nước cờ của Lý Kiến Thành dù cố thủ chắc chắn phòng tuyến nhưng quyết tuyệt và sát khí đã không còn nữa. Ngước mắt lên nhìn anh, anh lại đăm đăm nhìn xuống bàn cờ, tỏ ra hết sức chăm chú.

Quân đen chững lại trên đầu ngón tay, Đốt Bật chầm chậm hạ xuống, hỏi: "Kiến Thành không hỏi lý do ta tới đây sao?"

Lý Kiến Thành mặt không đổi sắc, nhanh chóng hạ quân trắng xuống, đáp: "Phận con tin sao dám can thiệp vào việc quân của đại ca."

Đốt Bật thở dài: "Một người tên Ngụy Trưng dưới trướng ngươi đã đích thân đưa lương thảo tới, nói trong quân chỉ biết thái tử thỏa thuận với khả hãn dùng lương thảo đổi lấy nửa năm hoãn chiến. Còn những chuyện khác, y chỉ nói thái tử cứ yên tâm."

Lý Kiến Thành kẹp quân cờ trong tay, nghe vậy chỉ gật đầu đáp: "Đa tạ đại ca đã cho ta biết."

"Không hỏi thêm gì sao," Đốt Bật cười nói, "Xem ra Kiến Thành nhất định là tin tưởng mười phần vào kẻ này."

Lý Kiến Thành cười cười, hạ quân cờ trong tay xuống, đáp: "Dĩ nhiên."

Đốt Bật nhìn anh, trầm ngâm rất lâu mới nói: "Kiến Thành, ngươi đã ở đây hơn hai tháng, trong thời gian này Lý Thế Dân vẫn giằng co không ngừng với Vương Thế Sung, xem tình hình này chỉ e nửa năm……"

Bàn tay Lý Kiến Thành thoáng khựng lại giữa không trung, cuối cùng anh cũng ngước mắt lên nhìn gã, khẽ cười đáp: "Hôm nay đại ca đến đây phải chăng là vì chuyện này?"

"Ta chỉ không rõ vì sao ngươi đồng ý ở lại."

Lý Kiến Thành nhìn gã, không nói gì.

"Ta nghe nói cách đây không lâu, Tề vương Lý Nguyên Cát đã dẫn quân tiếp viện Lý Thế Dân, hẳn đây cũng là ý của ngươi." Đốt Bật lắc đầu thở dài, "Ta chỉ không rõ, ngươi ở lại đây rốt cuộc là để đảm bảo ta không xâm phạm cương thổ của ngươi, hay là đảm bảo cho Lý Thế Dân không ngộ địch hai mặt? Đặt Lý Nguyên Cát vào trong quân, rốt cuộc là để cản trở Lý Thế Dân, hay là…… giúp hắn đánh chiếm Lạc Dương?"

Lý Kiến Thành nhìn gã, ánh mắt không hề dịch chuyển, chỉ dần dần trở nên thâm trầm. Im lặng rất lâu, anh mới bình tĩnh đáp: "Đại ca, huynh nghĩ nhiều rồi."

Đốt Bật thở dài: "Kiến Thành, trận chiến với Lưu Vũ Chu lần trước đã cho thấy Lý Thế Dân hơn xa ngày xưa. Ngươi…… không được chủ quan."

Lý Kiến Thành bỗng cười khẽ một tiếng, chỉ nhẹ nhàng nói: "Đa tạ đại ca nhắc nhở."

Đốt Bật nhìn anh thở dài, không nói thêm gì nữa. Vừa rồi khi nhắc đến Lý Thế Dân, cái run rẩy rất khẽ nơi đầu ngón tay anh đã thu trọn vào trong mắt. Dù không rõ nội tình, nhưng gã cũng mơ hồ cảm thấy địa vị của Lý Thế Dân trong lòng Lý Kiến Thành đã thay đổi.

Còn thay đổi ra sao thì gã không muốn nghĩ, chỉ hận sau nửa năm nữa, mọi thứ thuộc về người này đã ngoài tầm tay với.

*****

Cố thủ qua mùa đông giá rét dài đằng đẵng, thành Lạc Dương đã hết đạn cạn lương, dân đói tràn lan. Lúc này trong thành liên tục có người âm mưu mở cổng thành đón địch, tất cả đều bị Vương Thế Sung phát hiện và ngăn lại nhưng viện binh của Đậu Kiến Đức mãi vẫn không thấy đến.

Tháng hai năm sau, Vương Thế Sung rốt cuộc không kiềm chế nổi nữa, mở rộng cổng thành, dẫn quân nghênh địch. Lý Thế Dân nghe tin, ỉm đi mật chiếu của Lý Uyên lệnh cho hắn lui binh, phái Lý Nguyên Cát trấn thủ đại doanh rồi đích thân mặc giáp ra trận, tấn công dữ dội vào Lạc Dương.

Dù đánh lâu không được, thuộc hạ nhớ nhà, nhưng hắn vẫn luôn mong đợi thời khắc này, làm sao có thể cho phép mình không công mà về, bại trong gang tấc?

Hôm ấy Vương Thế Sung cũng đích thân ra trận. Hai quân giằng co bấy lâu, giờ này giao chiến trực diện, lại thêm chủ tướng đích thân ra trận cho nên hai bên đều sục sôi chiến ý, khí thế như hồng. Binh đao giao tranh, thảm liệt khác thường.

Lý Thế Dân nâng trường thương xông vào trước nhất, dải tua đỏ lướt đến đâu, nơi đó nhuốm một màu máu. Quân Đường sau lưng hắn cũng như hổ như sói, gào thét hướng thẳng tới chân thành, chém giết loạn xạ với quân Trịnh.

Quân Trịnh không chịu yếu thế, ra sức nghênh địch, hai quân đối chiến một ngày không phân thắng bại. Cho đến hoàng hôn, quân Trịnh tổn thất bảy ngàn người, cuối cùng không chống đỡ nổi, chật vật về thành.

Lý Thế Dân truy kích không kịp, chỉ thấy trên mặt thành đã nhô ra vô số cung tiễn thủ, đầu mũi tên chỉ thẳng xuống chân thành, đành phải thúc ngựa lùi về, phất tay ra hiệu cho đại quân dừng lại. Chiến bào phần phật tung bay dưới ánh tà dương, hắn nhìn đăm đăm lên mặt thành hồi lâu, cuối cùng không cam tâm cầm trường thương dốc sức cắm xuống khoảnh đất trước mặt, hô lớn: "Rút quân."

Đại quân về doanh, Lý Thế Dân thầm hiểu sau trận chiến thất bại này, về sau chỉ e Vương Thế Sung sẽ không dám ra khỏi thành nữa. Nghĩ đoạn trong lòng không khỏi bực tức, liền cầm bầu rượu uống một mình.

Đúng lúc này, Vũ Văn Sĩ Cập vén trướng bước vào.

Lý Thế Dân nốc một ngụm cạn chén rượu, chậm rãi mở lời: "Trong lúc ta không ở trong quân, mọi chuyện vẫn suôn sẻ chứ?"

"Mọi chuyện vẫn như thường," Vũ Văn Sĩ Cập chắp tay đáp, "Tề vương không có động tĩnh gì, chỉ phái người đưa một phong thư ra ngoài."

Lý Thế Dân nghe vậy mới ngước mắt lên nhìn hắn, hỏi: "Đưa về Trường An?"

"Không phải." Vũ Văn Sĩ Cập lắc đầu, "Tôi cho người bám theo kẻ truyền tin vài dặm thì thấy gã đi về hướng bắc."

"Hướng bắc……" Lý Thế Dân lẳng lặng nhìn hắn, đôi ngươi tối đi vài phần, "Ngươi nói thật chứ?"

"Không dám dối trá nửa lời." Vũ Văn Sĩ Cập dừng một chút, do dự nói, "Lý do Tề vương tới đây có lẽ không nằm ngoài dự liệu của điện hạ, quả đúng là……"

"Thôi, chuyện này ta biết rồi." Lý Thế Dân đột ngột ngắt lời. Hắn rũ mắt, thanh âm bỗng nhẹ đi, phảng phất lộ ra vài phần vô lực, "Ngươi lui trước đi, về sau nhớ chú ý động tĩnh phía Tề vương."

Vũ Văn Sĩ Cập ngẩng đầu, thấy hắn lại rót đầy chén rượu, muốn nói gì đó nhưng cuối cùng đành phải thi lễ rời đi.

Vừa ra khỏi trướng đã nghe một tiếng giòn vang phát ra từ bên trong, rõ ràng là tiếng chén rượu vỡ nát.

*****

Lý Kiến Thành thả cho ngựa đi nước kiệu trên cánh đồng phóng mắt nhìn không thấy bờ. Trời đang độ đầu xuân, sắc cỏ nhạt nhòa như có như không. Gió phương bắc khô hanh, không nhu hòa như gió ở trung nguyên, thoáng chốc gợi cho anh nhớ lại thời niên thiếu ở Thái Nguyên.

Khi đó anh chẳng qua chỉ là đại công tử nhà Đường quốc công, trên vai không có gánh nặng mang tên thiên hạ; Lý Thế Dân Lý Nguyên Cát cũng chỉ là nhị đệ tứ đệ, mà không phải Tần vương Tề vương mỗi người chưởng quản một phương.

Dù sống lại một kiếp, cũng không tài nào giữ cho tất cả đều dừng lại ở thuở ban đầu trong trẻo đẹp đẽ đó. Thật ra Lý Thế Dân vẫn là Lý Thế Dân ngày trước, mà người thật sự đảo điên …… hắn là chính mình.

Điều này mình nên hiểu rõ.

Thấy anh đi một mình phía trước, trầm ngâm rất lâu không nói, Đốt Bật hiểu rõ nhìn bề ngoài anh có vẻ nhàn nhã vô ưu, nhưng thật ra trong lòng lại vấn vương trăm mối. Bồ Châu, Trường An, Lạc Dương…… Với tính cách của anh, làm sao có thể buông xuống?

Im lặng hồi lâu, gã thúc ngựa đuổi kịp, mỉm cười mà than: "Hiếm khi cảnh xuân tươi đẹp thế này để ra ngoài cho khuây khỏa. Chỉ tiếc Kiến Thành thân ở doanh Tào, tâm lại ở Hán."

Ban đầu gã nghĩ dù thời gian chỉ còn nửa năm, chỉ cần giữ người lại đây, chí ít cũng có thể tìm lại chút cảm xúc thuở mới quen. Dù sao đi chăng nữa, cũng coi như một kỷ niệm.

Nhưng dần dần gã đã hiểu ra, quan hệ giữa hai bên đã sớm không thể quay về như thuở ban đầu. Dẫu Lý Kiến Thành vẫn là làn nước trong veo không một gợn sóng thì bản thân gã đã sớm không thể tìm lại tâm tình năm đó.

Từ sau cái hôn như chuồn chuồn lướt nước năm nào, đã không thể tìm về được nữa.

Lý Kiến Thành hoàn hồn, không nhận cũng không chối, chỉ nhìn gã khẽ cười: "Cho nên đại ca hẳn là rất tò mò, nếu đã như vậy, vì sao ta vẫn muốn ở lại?"

"Ta nói rồi, nếu ngươi không muốn ta sẽ không ép." Đốt Bật lẳng lặng nhìn anh, không hiểu sao lại cảm thấy có vài phần chờ mong. *anh mong Thành nói em thích anh nên muốn ở lại hở =))*

Lý Kiến Thành nhìn thẳng vào gã giây lát rồi mỉm cười, kế đó quay đầu nhìn về phía trước, chậm rãi nói: "Ngày nào Kiến Thành muốn đi, chắc chắn sẽ báo rõ từ trước."

Đốt Bật nghe vậy thoáng ngẩn người, còn định hỏi thêm nữa, nhưng đúng lúc này lại thấy một tên lính Đột Quyết cưỡi ngựa vội vã phi tới. Lý Kiến Thành thấy hắn hình như có việc quân cần báo, liền biết ý thúc ngựa đi trước một đoạn để hai người ở lại nói chuyện.

Một lúc lâu sau, Đốt Bật vung roi đuổi kịp, nói: "Kiến Thành, Lạc Dương có biến."

Lý Kiến Thành nghe vậy liền kéo cương, ghìm ngựa đứng lại, ngoài mặt thoáng thất thần. Một lúc sau anh hỏi: "Chẳng lẽ là…… Đậu Kiến Đức ở Hà Bắc?"

"Phải." Đốt Bật gật đầu, gằn từng chữ, "Đậu Kiến Đức đã dẫn binh cứu viện Vương Thế Sung, xưng là ba mươi vạn đại quân, thẳng hướng Hổ Lao quan."

"Kiến Thành, dù ngươi ra sức giúp hắn dọn dẹp hậu phương, chỉ e lúc này Lý Thế Dân vẫn hai mặt ngộ địch." Dừng một chút, không hiểu sao trong lòng lại nổi lên vài phần đắc ý, "Ngươi…… sẽ làm gì đây?"

Lời tác giả: Bỗng dưng phát hiện, ngoại trừ nhị ngốc, những người khác xem ra đều rứt khổ sở ……

Không được, như thế thì dễ dàng cho nhị ngốc nhà ngươi quá, ngươi cũng phải nếm mùi khổ sở giống mọi người mới đúng! o(+)o

49. Chương 48

Lý Kiến Thành đối diện với gã, lặng im không nói, nét mặt lại từ từ chuyển thành bình tĩnh, cuối cùng lộ ra một nụ cười như có như không.

"Đại ca, Kiến Thành đã hứa lấy thân mình làm con tin thì chưa đủ sáu tháng tuyệt đối sẽ không đi." Anh thu ánh mắt lại, nhìn về phía xa xăm, "Chuyện này…… đại ca chớ lo."

Đốt Bật thoáng kinh ngạc, hỏi: "Nhưng còn chuyện này…… ngươi thật sự muốn khoanh tay đứng nhìn?"

"Nếu hắn không làm được như thế thì sao xứng với ngôi vị Tần vương của Đại Đường?" Lý Kiến Thành vẫn cười, giống như chuyện này hoàn toàn không liên quan đến mình.

Đốt Bật chăm chú nhìn anh hồi lâu, cuối cùng chậm rãi mỉm cười: "Xem ra đúng là ta cả nghĩ rồi."

Lý Kiến Thành kéo nhẹ dây cương cho ngựa tiến lên, không nói thêm gì nữa.

— Nếu không gánh vác được trọng trách này, ngươi sao xứng làm đối thủ của ta?

— Mặc dù…… nếu ngươi thật sự vùi thây như thế, có lẽ ta sẽ bớt đi chút ít công phu.

Nghĩ đến đây bất giác chậm rãi siết chặt dây cương nắm trong tay, lắc đầu lặng lẽ mỉm cười.

*****

Lý Thế Dân thúc ngựa phóng như bay trong gió dữ, theo sau hắn là ba ngàn năm trăm tinh kỵ.

Đích đến của chuyến đi này là Hổ Lao quan, hắn sắp sửa đối mặt với Hạ vương Đậu Kiến Đức cùng ba mươi vạn nhân mã quân Hạ.

Tin đại quân Đậu Kiến Đức đến cứu viện truyền vào trong quân, đối với Lý Thế Dân có thể nói tuy nằm ngoài dự liệu nhưng cũng là hợp tình hợp lý.

Cái gọi là nằm ngoài dự liệu, là không ngờ Đậu Kiến Đức cuối cùng đã không còn khoanh tay đứng nhìn, tọa sơn quan hổ đấu như trước, mà ngang nhiên dựng đại kỳ đối địch với Lý Đường; còn cái gọi là hợp tình hợp lý, là ở chỗ Đậu Kiến Đức lựa chọn hợp sức với Vương Thế Sung đánh mình cũng coi như một con đường khả dĩ.

Vừa nghe tin này, trong trướng xôn xao cả lên. Chưa biết ba mươi vạn đại quân trên danh nghĩa của Đậu Kiến Đức thực tế có bao nhiêu, dù sao đi chăng nữa, quân Đường cũng chỉ có mười vạn nhân mã (1), xa rời quê hương đã gần nửa năm. Cầm cự qua một mùa đông đằng đẵng, lại thêm mấy tháng công thành, trong quân từ trên xuống dưới đã mệt nhoài, nào phải đối thủ của Đậu Kiến Đức kia?

Lúc này đã có người xin rút quân, dù sao cứ lần lữa ở đây mãi cũng chỉ rơi vào kết cục hai mặt ngộ địch. Lý Thế Dân trầm ngâm rất lâu rồi gạt bỏ đề nghị này, lại đưa ra một quyết định khiến người ta nghẹn lời — chia binh hai đường, Lý Nguyên Cát tiếp tục vây đánh Lạc Dương, còn mình thì dẫn theo ba ngàn năm trăm tinh kỵ tới Hổ Lao quan cản chân Đậu Kiến Đức.

Lời vừa nói ra, quả nhiên đã khiến mọi người bên dưới kinh hãi. Dù sao lấy ba ngàn năm trăm người đối chọi với ba mươi vạn đại quân, nhìn thế nào cũng thấy là hành vi lấy trứng chọi đá, không biết lượng sức mình. Mọi người còn muốn khuyên nữa, lại bị Lý Thế Dân quả quyết ngăn lại. Đây là lúc uy tín tuyệt đối của hắn trong quân phát huy tác dụng, ai nấy đều biết Tần vương một khi đã quyết là sẽ không đổi nên dù trong lòng vẫn không ngớt lo âu nhưng cũng đành ngậm miệng.

Ngày hôm sau, Lý Thế Dân cứ thế dẫn theo nhân mã cấp tốc lên đường. Thật ra trong lòng hắn vẫn biết mình làm vậy có thể nói là bán mạng. Nhưng dù sao đi chăng nữa, hắn cũng không thể ngồi nhìn cơ hội mình đã chờ đợi nửa năm ròng mới nắm được cứ thế trôi theo dòng nước.

Ngày đó đánh Lưu Vũ Chu, hắn đã từng hành quân cấp tốc, đại phá chủ lực của Tống Kim Cương. Lần này…… hẳn cũng có thể gặp dữ hóa lành.

Vả lại nếu lần này rút quân, Đậu Kiến Đức và Vương Thế Sung chắc chắn sẽ kết làm đồng minh. Nếu mình còn muốn chiếm lại Lạc Dương, chỉ e không biết sẽ phải chờ đến ngày tháng năm nào.

Huống chi trong triều còn có rất nhiều người đang dõi mắt theo mình, chờ mình khải hoàn.

Người kia, cũng nằm trong số đó.

Cho nên dù có phải liều cả mạng sống, hắn cũng muốn đánh cược một lần!

Đại quân tới sườn đông Hổ Lao quan thì tạm đóng lại, Lý Thế Dân không kịp nghỉ ngơi đã dẫn theo vài hộ vệ đến một mỏm đất cao thăm dò địa hình. (em liều vãi, bị phục kích một lần còn chưa chừa:v) Lát sau, tiểu giáo đi tiền phương dò xét trở về, cho hay quân số thực tế của địch đại để chỉ hơn mười vạn.

Lý Thế Dân nghe vậy chậm rãi gật đầu, lòng cũng nhẹ nhõm đi chút ít. Chỉ là, ba ngàn rưỡi địch mười vạn cũng đã chênh lệch đến ba mươi lần.

Cho nên trận này quyết không thể lấy cứng đối cứng, chỉ có thể dùng trí.

Nghĩ đoạn, Lý Thế Dân ghi lại địa hình địa thế rồi tức tốc vời các đại tướng như Tần Thúc Bảo, Trình Giảo Kim vào trướng bàn việc quân.

Sớm tinh mơ hôm sau, khi chân trời hửng sáng, người trong trướng mới tản đi. Lý Thế Dân truyền quân lệnh xuống, trở về trướng mình ngồi nghỉ, lúc này mới cảm thấy hơi uể oải. Nhưng trong lòng còn vướng bận quân tình, không tài nào chợp mắt, liền lấy sa bàn suy tính tỉ mỉ xem kế sách mình mất cả đêm mới định ra có còn gì sai sót.

Cho đến khi tin chắc đã không còn sơ hở mới mỉm cười mệt nhọc, thở phào một hơi.

*****

Đại quân của Đậu Kiến Đức kéo dài suốt hai mươi dặm, dựng doanh đóng trại phía bờ kia Tị Thủy, cách quân Đường có một con sông. Giữa trưa ngày hôm đó, một cánh quân Đường đột ngột đánh vào doanh khiến Đậu Kiến Đức kinh hãi, lập tức phân phó ứng chiến. Nhưng đến khi quân Hạ tụ tập bắt đầu phản công thì đối phương đã nhanh chóng bỏ chạy mất hút. Sợ đối phương có trá, Đậu Kiến Đức hạ lệnh không được truy kích.

Nhưng mấy tháng sau đó liên tục có nhân mã đến phá rối, đều là quấy nhiễu một hồi rồi thúc ngựa rút lui. Đậu Kiến Đức không kiềm chế nổi mà hạ lệnh truy kích, cuối cùng không công mà về. Thời gian kéo dài, trong doanh nơm nớp lo âu, không được ngủ ngon, chỉ sợ nhất thời sơ suất quân Đường sẽ lại đến quấy nhiễu.

Đậu Kiến Đức ỷ vào đại quân, vốn không coi mấy ngàn nhân mã của Lý Thế Dân ra gì, thấy đối phương dùng kế vặt quấy nhiễu, trong lòng phát cáu, chỉ mong tìm được thời cơ diệt đối phương mảnh giáp không còn.

Trong lúc đó, Lý Thế Dân đang chắp tay đứng trong doanh, trước mắt là một ngàn nhân mã xếp hàng ngay ngắn chờ xuất phát. Những binh sĩ này chỉnh tề nghiêm túc, đều vận áo đen giáp đen, thoáng liếc qua thấy khí thế bức người như mây đen áp thành.

Đây là Huyền Giáp quân, đạo nhân mã do hắn một tay chiêu mộ dưỡng thành, thuộc về hắn và cũng là thân tín tuyệt đối. Những ngày vây Lạc Dương đánh Vương Thế Sung, bọn họ lần đầu theo mình xuất chiến, đạt thành quả cao. Nay gặp buổi nguy cấp sống còn, cũng chính bọn họ theo mình vào sinh ra tử.

Trầm ngâm rất lâu, cuối cùng hắn cũng mở miệng, nhưng không nói bất cứ lời khích lệ nào.

"Trận chiến hôm nay, bại, ắt da ngựa bọc thây, thắng, ắt danh lưu thiên cổ. Nếu có cùng nguyện vọng, chư vị không cần nói gì cả." Dừng một chút, hắn xoay người lên ngựa rồi tiếp, "Mà hãy theo bản vương xuất phát!"

Huyền Giáp quân cùng không nhiều lời, chỉ đều đặn xoay người lên ngựa, theo sát sau lưng hắn, hùng hồn xuất phát.

Một mạch đi tới nơi dự tính, Lý Thế Dân ra hiệu cho mọi người án binh bất động, còn mình xuống ngựa tiến lên vài bước, vén bụi cây che lấp tầm nhìn, phóng mắt xuống bình địa phía xa.

Trên bình địa, mấy trăm quân Đường đang cho ngựa uống nước bên bờ sông, dáng vẻ nhàn nhã, thường có những cử chỉ cười đùa vui vẻ. Lý Thế Dân lẳng lặng ngắm nhìn, vẻ mặt chăm chú lạ thường.

Hắn cũng như những nhân mã mai phục nơi khác đều đang chờ đợi điều gì đó. Mấu chốt của thành bại, có lẽ chính là ở đây.

Thời gian trôi qua từng giờ từng khắc, Lý Thế Dân vẫn im lặng, thậm chí ngay cả tư thế cúi người cũng chưa từng biến đổi mảy may.

Bất chợt, đôi ngươi hắn lóe sáng. Bởi hắn cảm nhận được rõ ràng vùng đất phía xa đang khe khẽ chấn động. Xác định loại chấn động này đã trở nên rõ rệt, hắn quay phắt lại, ra hiệu cho mọi người chuẩn bị sẵn sàng.

Quả nhiên chỉ lát sau, quân Hạ đã hiện ra phía chân trời. Thấy đối phương vượt sông, vây kín đám quân Đường chăn ngựa, Lý Thế Dân ngừng thở, chỉ cảm thấy tim đập dồn dập, giống như trong đó chứa một con mãnh hổ đã không thể khống chế được nữa, cơ hồ chỉ cần thở mạnh là nhào ra.

Lúc này đây, dường như hắn đã thấy trước thắng lợi của mình.

Cuối cùng, hắn rút trường kiếm bên hông, giơ lên giữa không trung mà hô: "Giết!"

Chỉ một chữ đã mở màn cho hết thảy.

Huyền Giáp quân giống như một đợt thủy triều sắc đen, che trời lấp đất lao xuống bình địa, nhanh chóng hóa thành một lưỡi dao sắc chọc thẳng vào trận địa đối phương. Lý Thế Dân nắm chắc trường kiếm, xông vào đầu tiên, biến bản thân mình thành lưỡi dao sắc bén nhất. Những nơi lưỡi dao quét qua thây ngả đầy đồng, mảnh giáp không còn.

Cùng lúc đó trong doanh quân Hạ, Tần Thúc Bảo và Trình Giảo Kim, nhận được ám hiệu, cũng dẫn một đội kỵ binh đánh vào đại doanh. Đậu Kiến Đức làm sao đoán trước được chuyện này, còn đang bàn việc quân với chư tướng trong doanh. Chợt nghe có biến, vội vàng tập hợp nhân mã, sao có thể là đối thủ của quân Đường dũng mãnh như hổ như sói?

Thoáng chốc tiếng hô chém giết rung trời, vang như sấm dậy; đao thương giao tranh, đất rung núi chuyển.

Ba lộ đại quân từ ba phía xông lên, đánh cho quân Hạ tơi bời hoa lá, không bày nổi trận. Sau một hồi phải vội vàng tập kết, toàn quân rút lui. Lý Thế Dân đời nào chịu để địch chạy thoát? Lúc này ba lộ nhân mã hợp lại làm một, đuổi một mạch đến hơn ba mươi dặm, chém hơn ba ngàn người, bắt sống hơn năm vạn người, cuối cùng bắt được cả Đậu Kiến Đức lúc đó đã bị thương.

Không tính thương vong phía quân Đường thì coi như ba ngàn rưỡi bắt sống năm vạn, tính ra mỗi thằng bắt sống 14,3 thằng, đem theo mấy mét dây thừng mới đủ trói hết lại nhỉ:v nghi là sử chém gió

Một trận gọn gàng lưu loát, không chút đình trệ, thật sự lấy vẻn vẹn ba ngàn năm trăm người đánh bại hơn mười vạn quân.

Cùng lúc đó, Lạc Dương cũng truyền đến tin thắng trận. Lý Nguyên Cát phục kích đánh bại Vương Thế Sung, chém hơn tám trăm người, cũng bắt được vài viên đại tướng.

Lý Thế Dân nghe vậy trong lòng phấn chấn, hoàn toàn quên mất mấy ngày nay mình vẫn chưa được ngủ ngon. Thầm biết không có Đậu Kiến Đức cứu viện, thành Lạc Dương đã cạn kiệt chỉ còn là một tòa thành lẻ loi, trở tay là lấy được. Hắn tức tốc chỉnh đốn quân đội trở về Lạc Dương, chỉ mong thừa cơ đại thắng, nhân lúc sĩ khí dâng cao mà chiếm lấy Lạc Dương.

*****

Đốt Bật vén trướng bước vào, thấy người bên trong, bất giác ngẩn ngơ.

Lý Kiến Thành nghiêng người dựa vào cạnh bàn, đang nâng bầu rượu, chầm chậm rót cho mình.

Ở lại trong doanh đã gần năm tháng, Đốt Bật chỉ thấy anh ngày ngày hoặc đọc sách hoặc chơi cờ, hoặc phi ngựa hoặc tản bộ. Dù trong lòng vẫn không thể buông xuống tình hình chiến sự khắp nơi, nhưng chưa bao giờ độc ẩm như hôm nay.

Gã thoáng khựng lại, cuối cùng cất bước tiến vào, ngồi xuống trước mặt anh.

"Đại ca đó à." Lý Kiến Thành không ngẩng đầu lên, nâng chén ngửa đầu uống cạn, rượu chầm chậm chảy xuống theo khóe môi cũng không màng.

Đốt Bật thu ánh mắt lại, dù trong lòng thừa hiểu đối phương hẳn là đã biết, nhưng vẫn chậm rãi nói: "Kiến Thành, Vương Thế Sung đã dâng thành đầu hàng." Dừng một chút, lại cười chua xót, "Ngươi đoán không sai, Lý Thế Dân đích thân đánh Hổ Lao quan, đại phá Đậu Kiến Đức, quả nhiên xứng với cái danh Tần vương này."

Lý Kiến Thành vẫn tiếp tục rót rượu, nghe vậy khóe môi khẽ cong lên, hình như đang cười, nhưng vẻ mặt lại không hề vui sướng.

Dù không rõ nguyên do, nhưng dáng vẻ khác thường của đối phương khiến lòng Đốt Bật mơ hồ nhói đau. Gã bước đến cúi xuống bên Lý Kiến Thành, giữ lấy đầu vai anh mà hỏi: "Kiến Thành, ngươi……"

Dường như cảm nhận được lực đạo nơi đầu vai, Lý Kiến Thành chầm chậm quay đầu nhìn Đốt Bật, lại chầm chậm ngước mắt lên nhìn thẳng vào gã. Trong đôi mắt tưởng như bình tĩnh của anh, không biết từ bao giờ đã thấp thoáng men say mịt mùng.

Chậm rãi mỉm cười, anh thu ánh mắt về, sau đó lại bắt đầu tự rót rượu.

Đốt Bật lại đè chặt tay xuống, hỏi: "Kiến Thành, rốt cuộc là vì sao?"

Lý Kiến Thành vẫn cầm bầu rượu, rũ mắt thì thào: "Đại ca…… đêm nay hãy để mặc ta đi……"

Đốt Bật ngẩn người, tay bất giác thả lỏng ra, dừng một chút rồi hỏi: "Trận này Lý Thế Dân thắng đẹp như thế, Kiến Thành, sao ngươi lại có vẻ…… buồn bực không vui?"

"Lý Thế Dân liên tiếp đánh bại hai kình địch, đến giờ vùng Hà Bắc đã không còn họa, đây là may mắn của quốc gia, sao ta lại buồn bực không vui chứ?" Dừng một chút, cúi đầu nhìn rượu trong chén khẽ mỉm cười, "Hiển nhiên là…… hết sức vui mừng."

Đốt Bật nhìn anh không rời mắt, chỉ biết lắc đầu thở dài.

Lý Kiến Thành không nhìn gã nữa, chỉ lẳng lặng rót rượu, ngửa đầu, uống cạn từng chén một, cho đến khi bầu rượu cạn đáy.

Đốt Bật đứng một bên nhìn, chỉ cảm thấy anh uống càng nhiều thì trái lại càng thêm bình tĩnh. Bình tĩnh như mặt nước phẳng lặng, lại khiến đáy lòng người khác dấy lên vạn trượng sóng gió.

Đặt bầu rượu rỗng sang một bên, Lý Kiến Thành loạng choạng đứng dậy, đến lúc này cử chỉ mới có phần giống kẻ say.

Đốt Bật cũng vô thức đứng lên, đỡ lấy đầu vai anh. Lý Kiến Thành cúi đầu, nhìn không rõ vẻ mặt. Anh chậm rãi vươn một tay bám vào cánh tay Đốt Bật, ban đầu chỉ giữ nhẹ, sau dần dần dùng sức, cuối cùng gần như dốc hết sức lực toàn thân, cả thân hình run rẩy dữ dội.

Chứng kiến cảnh này, Đốt Bật chỉ cảm thấy trong lòng âm ỷ nhói đau. Trong mắt gã, Lý Kiến Thành xưa nay luôn bình tĩnh tự chủ, chưa bao giờ thất thố như hôm nay. Gã ngập ngừng muốn mở miệng hỏi gì đó, cuối cùng chỉ thở ra một hơi rất dài.

Đúng lúc này, gã lại nghe Lý Kiến Thành khẽ thì thào.

"Đại ca có biết, là hắn bức ta đến nước này. Ta…… đã không còn đường lui ……"

Đốt Bật nghe vậy, chợt dùng sức ôm anh vào lòng.

"Quả đúng là do Lý Thế Dân sao?" Vùi mặt vào cần cổ anh, gã cười cười, thì thào, "Kiến Thành, địa vị của hắn trong lòng ngươi…… rốt cuộc là gì?"

Đáp lời gã chỉ là một quãng dài im lặng.

*****

Sau một đêm say túy lúy, Lý Kiến Thành đổ bệnh nhẹ. Đốt Bật thường vào trướng thăm hỏi, phong thái của anh đã dần dần khôi phục như thường, chuyện đêm đó cũng không ai nhắc lại nữa.

Tức là tác giả không nói rõ đêm ấy đã xảy ra chuyện gì, để chừa chỗ cho người đọc tha hồ liên tưởng nhé:3

Nhìn sắc mặt hơi tái nhợt lại vẫn bình tĩnh tự nhiên của anh, Đốt Bật cứ mơ hồ bất an. Chỉ cảm thấy dưới vẻ bình tĩnh này dường như ẩn chứa sóng ngầm, khiến lòng người không yên. Nhưng sau một hồi do dự, vẫn không thể mở miệng hỏi.

Mà giữa cơn bệnh nhẹ này, Lý Uyên đã liên tục hạ ba đạo thánh chỉ gọi anh về Trường An. Xem xong thư Ngụy Trưng gửi từ Bồ Châu, Lý Kiến Thành đặt sang một bên, cười nói: "Với bệnh tình của ta hiện giờ chỉ e khó lòng xuất phát, chẳng thà tận dụng một tháng cuối cùng mà tĩnh dưỡng cho khỏe."

Bản thân mình quả thực cũng cần nghỉ ngơi dưỡng sức, về cung rồi chỉ e sẽ không còn cơ hội nào như thế này nữa.

Mà cùng lúc đó, sau mấy tháng khổ chiến thắng lợi, Lý Thế Dân thu quân trở về, tiếp nhận trăm quan triều bái, lại phát hiện đã thiếu đi một người.

Lén cầu kiến Lý Uyên hỏi han, Lý Uyên chỉ nói Lý Kiến Thành trấn thủ Bồ Châu kháng cự Đột Quyết đã gần nửa năm, hạ mấy đạo thánh chỉ gọi anh về, anh lại nói Bồ Châu là trọng trấn biên phòng, không thể khinh suất. Đã ba lần như thế, vẫn không chịu về kinh.

Lý Thế Dân kinh ngạc hỏi: "Không ngờ bao lâu nay đại ca vẫn chưa về kinh?"

"Chính vì Kiến Thành thân là thái tử, liên quan đến gốc rễ quốc gia nên trẫm mới không muốn kinh động trăm quan." Lý Uyên thở dài, "Đáng ra với tính cách của nó thì tuyệt đối sẽ không làm như thế, không biết trong chuyện này có gì bất thường."

Lý Thế Dân nghĩ đến Đốt Bật, trong lòng nổi nóng, lập tức chắp tay: "Phụ hoàng, nhi thần muốn đến Bồ Châu tìm thử."

Lý Uyên nghe vậy thoáng kinh hãi, lập tức lắc đầu: "Thế Dân, ngươi và thái tử có tình cảm sâu đậm dĩ nhiên là tốt. Nhưng giờ ngươi đã lập chiến công hiển hách, trong triều không ai sánh nổi, tác phong hành sự quyết không thể khinh suất như trước kia nữa. Chuyện của thái tử trẫm nhất định sẽ phái người điều tra, ngươi mới thắng lớn trở về, hãy cứ ở trong triều tĩnh dưỡng một thời gian đã."

Lý Thế Dân còn định nói thêm, nhưng bị ông xua tay cản lại: "Ý trẫm đã quyết."

Âm thầm siết chặt nắm tay, Lý Thế Dân cảm thấy rất không cam lòng. Nhưng hắn chỉ nhìn Lý Uyên một lát rồi đột ngột chắp tay: "Phụ hoàng nói rất đúng, nhi thần xin cáo lui."

Vẫn biết tính tình Lý Thế Dân cố chấp y như Lý Kiến Thành, cho nên lần này thấy hắn ngoan ngoãn khác thường Lý Uyên lại cảm thấy hơi bất ngờ, nhưng cũng cười nói: "Vậy là tốt rồi."

Lý Thế Dân thi lễ cáo từ, vội vàng rời đi, lại bị Lý Uyên đằng sau gọi lại.

Xoay người chắp tay, "Phụ hoàng còn có gì muốn căn dặn?"

Lý Uyên thoáng chần chừ rồi nói: "Thế Dân, một mình ngươi giữ các tước Tần vương, Thái úy, Thượng thư lệnh, trong cả nước chỉ đứng sau thái tử. Lần này dù ngươi lại lập chiến công, nhưng trẫm đối với ngươi đã thưởng đến không thể thưởng, phong đến không thể phong thêm nữa. Không biết ngươi còn nguyện vọng gì, trẫm nhất định sẽ cố gắng đáp ứng."

Lý Thế Dân nghe vậy, ngẩng đối diện với Lý Uyên. Rất lâu sau, đôi ngươi hắn sáng lên, khom lưng chắp tay nói: "Vậy nhi thần cả gan xin phụ hoàng cho nhi thần một tước hiệu 'Trong cả nước, chỉ đứng sau thái tử'."

"Luận công ban thưởng, ngươi xứng đáng với vị trí ấy." Lý Uyên nhìn hắn, khẽ nhíu mày, chậm rãi nói, "Được, trẫm hứa sẽ cho ngươi tước hiệu này."

"Nhi thần đa tạ phụ hoàng." Lý Thế Dân chắp tay tạ ân, sau đó vội vàng rời đi.

Nhưng hôm sau vào triều cũng không thấy bóng Tần vương đâu, hỏi ra mới biết, Tần vương chỉ mang theo vài hộ vệ, suốt đêm chạy tới Bồ Châu!

Khổ thân bác Uyên, hiền quá nên suốt ngày bị hai thằng quý tử qua mặt =))

Lời tác giả: Một câu gợi ý thật nhiều ẩn tình ha ha ha! ( )

Lý Uyên: Nếu ngươi còn nguyện vọng gì, trẫm nhất định sẽ cố gắng đáp ứng.

Nhị ngốc: Nhi thần cả gan thỉnh cầu phụ hoàng cho nhi thần…… dùng kiệu tám người khiêng, lễ lạt đầy đủ rước đại ca về nhà ~!

Hai ngày này tui sửa lại dàn ý nên viết hơi ít, đến cuối tuần chắc là sẽ khôi phục tốc độ cách ngày post 1 chương.

Đại ca muốn bạo phát rồi…… Về sau rất dễ có huyết vũ tinh phong……

Với lại, tự nhiên muốn hỏi nếu hai bộ Phượng Hoàng (Phù Kiên × Mộ Dung Xung) Hà xử vấn đa tình (Khang Hi × Nạp Lan) tổ chức in ấn thì có ai muốn lượm về hông? o(‘ • ~ • .)o

(Tui sẽ không nói cho các thím biết tui thấy có người in sách, thiết kế bìa rứt đẹp, không kiềm nổi ý muốn sở hữu một cuốn như thế nên mới hỏi đêu

50. Chương 49

Ngụy Trưng hết sức cẩn thận gói kĩ đống bình sứ trước mặt để đem gửi vào doanh Đột Quyết. Trong nửa năm này, tháng nào cũng thế, chưa bao giờ ngừng.

Dù Lý Kiến Thành chưa bao giờ nhắc đến chuyện thuốc thang với y, nhưng khi Ngụy Trưng thấy những bình sứ nhiều không đếm xuể trong phòng Lý Kiến Thành thì cũng tự hiểu những viên thuốc này quan trọng ra sao với anh.

Cho nên y lại càng không dám chậm trễ, lần nào cũng đích thân gói kĩ, phái người đưa đi.

Ngụy tiên sinh giống vợ hiền quá:">~

Đúng lúc này, bỗng nghe ngoài cửa truyền đến tiếng ồn ào. Ngụy Trưng ngừng việc đang làm, nhìn theo tiếng động, lại chỉ thấy một tên tiểu giáo hốt hoảng lao vào rồi quỳ xuống.

Ngụy Trưng quay lại nhìn hắn, hỏi: "Có chuyện gì?"

"Thưa đại nhân, Tần vương tới!" Tiểu giáo kia thở gấp, "Không đợi người thông tri đã đòi vào! Tiểu nhân cũng không ngăn nổi!"

Ngụy Trưng mới đầu sửng sốt, sau đó lắc đầu cười nói: "Thân phận của Tần vương các ngươi làm sao ngăn được, mau mời ngài vào!"

Lời vừa mới dứt, đã nghe có người nói: "Ngụy đại nhân không cần đa lễ!"

Ngụy Trưng ngước mắt lên, chỉ thấy Lý Thế Dân đã sải bước qua ngạch cửa. Hắn vận y phục màu lam, dáng vẻ phong trần mệt mỏi, hẳn là vừa mới đến.

Ngụy Trưng cho người hầu lui hết, khép cửa lại, đi đến trước mặt hắn cung kính thi lễ: "Thần Ngụy Trưng bái kiến Tần vương."

Lý Thế Dân quét mắt khắp phòng, trong lòng đã hiểu ra bảy tám phần. Hắn thu ánh mắt về, lại nhìn sang Ngụy Trưng, vẻ mặt vô cùng nghiêm nghị, "Lần này bản vương đến đây vì nguyên do gì, Ngụy đại nhân hẳn là đã biết?"

"Nếu Tần vương đến vì thái tử," Ngụy Trưng cười khổ, đáp, "Lúc này chỉ e thần cũng bất lực."

"Ngụy đại nhân nói vậy là có ý gì?" Lý Thế Dân nhíu mày, đáy mắt lóe lên một tia lạnh lẽo thấu xương, "Thái tử…… lẽ nào quả thực không ở trong quân?"

"Nếu ở trong quân, lý nào lại kháng chỉ không về," Ngụy Trưng bình tĩnh đáp, "Thái tử điện hạ có nỗi khổ tâm riêng, mong Tần vương khoan thứ."

"Huynh ấy ở đâu?" Lý Thế Dân dường như không nghe thấy, nhìn y chằm chằm, hỏi bằng giọng âm trầm.

"Điện hạ đã dặn không được cho người khác biết, xin điện hạ đừng làm thần khó xử." Ngụy Trưng rũ mắt, không nhìn thẳng vào hắn.

"Huynh ấy ở đâu?" Lý Thế Dân lại hỏi một lần nữa, giọng nói đã cao thêm vài phần.

Ngụy Trưng vẫn đứng thẳng, lặng im không nói, cũng đã cảm thấy đỉnh đầu truyền đến khí thế áp bức như mây mù. Mang theo cố chấp và chiếm hữu cực đoan, giống như từ khi sinh ra đã không thể ngỗ nghịch, không thể kháng cự.

Hai người cứ giằng co như thế, khiến không khí xung quanh phảng phất muốn ngưng kết thành băng. Nhưng im lặng hồi lâu, Ngụy Trưng cuối cùng cũng ngước mắt nhìn Lý Thế Dân, nói: "Không dám giấu điện hạ, thái tử đang ở vào hiểm cảnh, thần cũng ngày ngày ăn ngủ khó yên."

"Huynh ấy… ở đâu?" Lý Thế Dân lại hỏi một lần nữa, lần này nói đến cuối câu dường như đã hơi run run.

"Trong đại doanh Đột Quyết." Ngụy Trưng chậm rãi đáp, giống như thở dài.

Lý Thế Dân nghe vậy thoáng giật mình, nhưng dường như cũng không ngoài dự liệu, chỉ lắc đầu cười khổ: "Quả đúng là trong doanh Đột Quyết sao?"

Ngụy Trưng nói: "Thái tử một lòng muốn bảo đảm cho điện hạ không gặp cảnh hai mặt ngộ địch, không muốn khai chiến với Đột Quyết quá sớm, thương binh động tốt, cho nên mới dùng lương thảo hòa đàm với Đột Quyết, lại cam nguyện lấy thân làm con tin, ở lại đó nửa năm."

"Nửa năm?" Lý Thế Dân bỗng nheo mắt, "Suốt nửa năm này…… huynh ấy vẫn luôn ở trong doanh Đột Quyết?"

"Phải." Ngụy Trưng gật đầu, "Có điều Hiệt Lợi khả hãn cho phép thái tử trao đổi thư tín với bên ngoài, nên những chuyện quan trọng thái tử vẫn có thể định đoạt."

"Hiệt Lợi khả hãn……" Lý Thế Dân cười nhạt, hình như lại nhớ ra chuyện gì, hỏi, "Vậy Tề vương xin hội quân với bản vương cũng là ý của thái tử?"

Bản thân Ngụy Trưng cũng không hiểu, Lý Kiến Thành làm vậy rốt cuộc là để giúp Lý Thế Dân một tay, hay là để Lý Nguyên Cát cản trở hắn, nhưng mối nghi ngờ trong lời lẽ đối phương y đã nghe ra rõ ràng.

"Điện hạ đã bao giờ nghĩ, nếu không nhờ Tề vương lãnh binh vây khốn Lạc Dương, điện hạ sao có thể lòng không vướng bận chia binh đi Hổ Lao quan, chặn đánh Đậu Kiến Đức?" Ngụy Trưng chắp tay, vẻ mặt lại vẫn không mảy may bối rối, "Thái tử đang ở hang hùm vẫn một lòng nghĩ cho điện hạ, dụng tâm lương khổ đến thế, điện hạ lẽ nào không hiểu?"

Lý Thế Dân nghe vậy thoáng ngây người, im lặng không nói.

Ngụy Trưng lại tiếp: "Hôm nay vốn không nên nói cho điện hạ biết nhiều như thế, nhưng điện hạ đã đánh bại Đậu Kiến Đức Vương Thế Sung chiến thắng trở về, thái tử ở lại Đột Quyết một ngày, lòng thần cũng thêm một ngày bất an. Hôm nay thần trái lời thái tử căn dặn, bẩm báo chi tiết cho điện hạ, chỉ mong điện hạ mau chóng đưa thái tử về!"

Y không hiểu gì về Hiệt Lợi khả hãn, cũng không biết giao tình giữa Lý Kiến Thành và gã đến tột cùng là như thế nào, y chỉ biết dù thời gian chỉ còn một tháng, y cũng không thể tiếp tục khống chế cảm giác bất lực và hụt hẫng trong lòng.

Dù không muốn thừa nhận, y vẫn biết lúc này người có thể đưa Lý Kiến Thành về cũng chỉ có Lý Thế Dân mà thôi.

Mà Lý Thế Dân nghe vậy chỉ rũ mắt nhìn y, gương mặt không hề biểu lộ cảm xúc.

"Không cần đại nhân nhiều lời, lần này ta đến đây chính là vì thế." Hắn chầm chậm gằn từng chữ, "Chuyến này…… ta nhất định sẽ không tay trắng trở về."

*****

Từ sau lần bệnh nhẹ ấy, Lý Kiến Thành không hay ra ngoài nữa, thường ở yên trong trướng giở sách nghịch cờ. Dù cử chỉ đã khôi phục như trước, nhưng Đốt Bật nhìn anh chỉ cảm thấy âm thầm bất an, còn nguyên do lại không nói rõ ra được, mâu thuẫn vô cùng.

Một hôm thấy trời gió nhẹ nắng ấm, gã đưa Lý Kiến Thành đi xa hơn một chút giải khuây. Lý Kiến Thành vui vẻ nhận lời, cưỡi chung một con ngựa to với gã, dạo bước trên mặt đất lấm tấm cỏ non, bất giác đã qua nửa ngày.

Hai người nói đủ chuyện trên trời dưới bể, chỉ duy có chiến sự là cố tình tránh né. Đại để hai bên đều không muốn hủy hoại chút bình lặng hiếm hoi trong những ngày tháng cuối cùng này.

Trở lại doanh, trời đã ngả về chiều, Lý Kiến Thành đứng trước trướng mình nói vài lời từ biệt với Đốt Bật. Trong doanh đã lác đác lên đèn, mơ hồ chiếu rọi thân hình có vẻ mảnh mai khác thường trong gió của anh. Nghĩ bệnh anh chưa lành, Đốt Bật có phần thương cảm, liền cởi áo ngoài khoác cho anh. Nghiêng người ra trước, tiện tay ôm anh vào lòng.

Lý Kiến Thành không tránh không né, để mặc cho gã ôm một lúc mới xoay người bước vào trướng.

Nhưng còn chưa kịp ngồi xuống đã nghe ngoài trướng xôn xao, Lý Kiến Thành vội vàng trở ra thì thấy bên ngoài thủ vệ đang ào ào dồn về hướng bắc, xem ra có kẻ tập kích đêm.

Lý Kiến Thành đứng tại chỗ thoáng chần chừ, đang định vào trướng lấy kiếm thì trong bóng đêm đã thò ra một bàn tay, giữ chặt lấy cổ tay anh.

Chưa nhìn rõ mặt mày đối phương, cổ tay đã bị kéo mạnh, không kịp dự liệu đối phương đã kéo anh vào một hõm đất phía sau trướng. Hai người lăn theo hõm đất xuống dưới một chập, đợi đến khi dừng lại, Lý Kiến Thành đã ở vào thế ngửa đầu tựa vào sườn dốc.

Vùng vẫy muốn ngồi dậy, mới phát hiện cổ tay mình còn nằm trong tay đối phương. Đúng lúc này, đầu vai lại bị một lực đạo mạnh mẽ kéo anh kề sát lại, kế đó miệng đột ngột bị lấp đầy.

Thật ra từ ngay từ đầu Lý Kiến Thành đã biết người đến là ai. Bản năng anh muốn giãy dụa thoát ra, nhưng đầu vai bị giữ lại, cổ tay nằm gọn trong lòng bàn tay đối phương, hai chân lại bị tách ra do đầu gối đối phương chèn vào giữa, đây là tư thế bị ép buộc không thể cử động.

"Thế Dân……" Nghe tiếng một đội nhân mã chạy qua cách đó không xa, Lý Kiến Thành gắng sức tách hai người ra chút ít, Nhưng hai chữ này còn chưa nói xong, hơi thở của đối phương lại một lần nữa ập đến.

Lý Thế Dân giữ lấy gương mặt anh, môi lưỡi dây dưa gần như cắn xé. Lúc này đây hắn chỉ cảm thấy mình đã hóa thành loài thú, chẳng còn lý trí, chỉ hoàn toàn chạy theo bản năng, điên cuồng đem người này hòa vào cốt tủy.

Nụ hôn qua đi, gần như nghẹt thở. Không khí giữa hai người thoáng chốc rơi vào im lặng, chỉ còn hơi thở dốc đan xen vào nhau.

Lý Kiến Thành vẫn chưa lành bệnh, giữa những nhịp thở dốc bất giác kéo theo vài tiếng ho khan. Anh cố bình ổn tâm trạng, rốt cuộc ngẩng đầu lên nhìn hắn, nói: "Thế Dân, đây không phải nơi ngươi nên đến."

"Đại ca, đi thôi." Lý Thế Dân lẳng lặng nhìn anh, dưới này ánh sáng mờ ảo, nhìn không rõ mặt mày, mà đôi mắt hắn lại ngời sáng trong đêm, "Hà Bắc đã bình, huynh cũng không cần ở lại đây nữa."

"Thế Dân, người phải đi chính là ngươi." Lý Kiến Thành bình tĩnh đáp, "Kì hạn nửa năm chỉ còn một tháng, ta sẽ không bội ước. Đến đúng hạn, ta sẽ tự trở về."

Lời vừa mới dứt, đã thấy lực đạo trên cổ tay đột ngột gia tăng, tựa như muốn bẻ gãy nó.

Trong đầu Lý Thế Dân hiện ra cảnh hai người ôm nhau vừa rồi, nhớ lại mình đã cố gắng nhẫn nhịn mà không xông lên vung đao kết liễu Đốt Bật, bất giác cười lạnh, đại để là sau cơn giận dữ cực điểm, trái lại càng thêm bình tĩnh.

Nghĩ đoạn, hắn buông lỏng bàn tay đang cầm cổ tay anh, rồi bỗng dưng rướn người ra trước, đôi môi lại mải miết truy tìm.

Lý Kiến Thành vô thức nghiêng mặt tránh đi, nhưng đối phương dường như cũng không định hôn, chỉ kề sát môi vào vành tai anh, mơ hồ lưu luyến.

"Là không muốn bội ước?" Hắn hạ giọng, hơi thở ấm áp phả vào vành tai, "Hay là…… quyến luyến Đốt Bật kia nên không nỡ đi?" *còn phải hỏi nữa =))))))*

Lý Kiến Thành đẩy hắn ra một chút, lạnh lùng nói: "Đi hay ở ta tự khắc quyết định. Có điều hôm nay ngươi tới đây, một khi bại lộ, dù có lấy hết giao tình của ta và Đốt Bật ra đặt cược, chỉ e cũng không bảo vệ nổi ngươi."

Lý Thế Dân lẳng lặng nhìn anh, hồi lâu mới chậm rãi nói: "Đại ca, từ ngày biết huynh đi làm con tin, Thế Dân mấy ngày không được ngủ yên, chỉ lo Đốt Bật bạc đãi huynh nên mới vội vàng đến đây." Dừng một chút, bàn tay chầm chậm lướt qua tấm áo choàng của Đốt Bật trên người Lý Kiến Thành, khẽ cười, "Chẳng ngờ đại ca ở đây đúng là nhàn nhã vô ưu, có lẽ…… Thế Dân đã nghĩ nhiều rồi."

Lý Kiến Thành rũ mắt định nói gì, cuối cùng chỉ nói: "Nơi này không nên ở lâu, những thủ vệ ngươi vừa dẫn dụ đi chẳng mấy chốc sẽ trở về đây tra xét."

Lý Thế Dân đứng lên, hỏi: "Đại ca, huynh không đi thật sao?"

Lý Kiến Thành gật đầu: "Mùng một tháng sau ta sẽ tự quay về."

Dẫu nơi này đúng là thế ngoại đào nguyên, cuối cùng mình vẫn phải bỏ lại. Còn rất nhiều việc đang chờ mình hoàn thành.

Lý Thế Dân bật cười, nói: "Đại ca, ta biết lần này dù có ép huynh về, e rằng huynh cũng sẽ tìm cách quay lại, để thực hiện…… kì hạn một tháng còn lại, phải không?"

Lý Kiến Thành không lặp lại lời mình đã nói, chỉ lặng lẽ nhìn hắn, ánh mắt quyết tuyệt.

"Thôi…… mùng một tháng sau, Thế Dân sẽ đích thân ra khỏi thành đón huynh, chỉ là……" Lý Thế Dân thở dài, thoáng khựng lại, ngữ điệu bỗng chuyển thành sắc bén, "Chỉ cần muộn một ngày, Thế Dân dẫu có phải dốc hết nhân mã trong phủ cũng nhất quyết san đám doanh trướng Đột Quyết này thành bình địa!"

Dứt lời hắn vươn người, thân hình đã chìm vào bóng đêm.

Lý Kiến Thành khẽ thở dài, lúc này mới cảm nhận được hơi thở tanh nồng nơi khóe môi. Bất đắc dĩ dùng ngón tay lau đi, anh đứng dậy, phủi cát bụi bám trên người, leo lên mỏm đất, trở về doanh trướng điềm nhiên như không.

Vừa về đến trướng, Đốt Bật đã cầm đuốc vội vã bước vào, nhìn anh hỏi: "Có kẻ tập kích doanh, Kiến Thành có sao không?"

"Ta không sao," Lý Kiến Thành cười nói, "Không biết là ai tập kích?"

"Tạm thời chưa rõ, có điều giờ đã rút lui, chẳng biết chúng muốn gì." Đốt Bật lắc đầu, lại nhìn anh nói, "Đã khuya rồi, Kiến Thành mới khỏi bệnh, hãy đi nghỉ cho sớm. Đêm nay ta sẽ phái thêm người canh gác để đảm bảo an toàn."

Lý Kiến Thành nhìn theo bóng lưng gã rời đi, lại liếm liếm khóe môi rướm máu, thổi nến đi ngủ, coi như chưa có chuyện gì xảy ra.

*****

Mùng một tháng sau, Đốt Bật quả nhiên không trái lời, đích thân mang theo tùy tùng tiễn Lý Kiến Thành đến ngoại thành Bồ Châu.

Phóng mắt nhìn đã thấy Lý Thế Dân và Ngụy Trưng một trước một sau đứng cách đó không xa, ống tay áo bay phần phật, sau lưng trùng trùng nhân mã, hình như đã đợi rất lâu. Lý Kiến Thành thu ánh mắt về, ghìm cương ngựa, quay lại nói với Đốt Bật: "Đại ca tiễn đến đây là được rồi, ta từ biệt thôi."

Đốt Bật liếc nhìn Lý Thế Dân đứng cách đó không xa, hỏi: "Kiến Thành, ngươi sợ Lý Thế Dân hại ta?"

Dù sao mình đã có bài học xương máu.

Lý Kiến Thành cười cười, không nhận cũng không chối, chỉ nói: "Đúng như lời đại ca nói, Thế Dân đã không còn như xưa. Tuy đại ca đã tuân thủ lời hứa, nhưng vẫn nên cẩn thận."

Đốt Bật nhìn anh gật đầu, nói: "Ngươi hiểu được dĩ nhiên là tốt, sau này trở về Trường An…… nhất thiết phải bảo trọng."

Không hiểu vì sao, trong lòng vẫn luôn có linh cảm lần này anh sắp đi vào đầm rồng hang hổ.

"Đa tạ đại ca," Lý Kiến Thành chắp tay, "Nửa năm này đa tạ đại ca chiếu cố, có điều hôm nay từ biệt, ngày sau nếu gặp lại trên chiến trường…… Kiến Thành sẽ không thủ hạ lưu tình, cũng mong đại ca chớ vương vấn."

Dù lời lẽ quyết tuyệt đến thế, nhưng gương mặt vẫn giữ nguyên nụ cười ôn nhuận như ngọc. Đốt Bật âm thầm thở dài, hỏi: "Kiến Thành, ngươi vẫn chưa cho ta biết vì sao ngươi chịu ở lại cùng ta nửa năm?"

Lý Kiến Thành ngước mắt nhìn gã, trầm ngâm rất lâu rồi cười đáp: "Đại ca, nếu huynh không phải khả hãn Đột Quyết, mọi chuyện có lẽ sẽ rất khác."

Sau một tiếng "Bảo trọng" liền thúc ngựa rời đi, không mảy may lưu luyến.

Đốt Bật ngơ ngẩn nhìn theo, cho đến khi bóng áo trắng của anh đã đi xa mới dần hoàn hồn. Gã chợt cười lên ha hả, kéo dây cương, nói: "Đi thôi! Nghỉ ngơi đã lâu rồi, cũng nên chỉnh đốn quân đội sẵn sàng tham chiến!"

Cùng lúc đó, Ngụy Trưng thấy Lý Kiến Thành đến gần, đang định thúc ngựa nghênh đón thì Lý Thế Dân đứng trước đã giành xông lên. Y đành gấp rút dừng lại, thở dài một tiếng.

"Đại ca." Lý Thế Dân dừng lại trước mặt Lý Kiến Thành, mắt hắn vằn tơ máu, một cái liếc mắt lại có mấy phần dày vò cuồng loạn.

Không đợi Lý Kiến Thành mở miệng, hắn đã nghiêng người ra trước, ra sức ôm anh vào lòng.

Cái ôm này gọn gàng dứt khoát, không mảy may ngưng trệ, cũng không chút dây dưa, trong mắt người ngoài có lẽ chỉ là cách huynh đệ chào đón nhau. Nhưng giữa lực đạo như muốn nghiền nát mình của Lý Thế Dân, Lý Kiến Thành lại nghe rất rõ đối phương ghé vào tai mình, nói: "Đại ca, huynh chỉ có thể là của ta. Sau này Thế Dân tuyệt đối sẽ không để huynh bỏ đi như thế nữa……"

Tựa bộc bạch, từng câu từng chữ lại như nghiến răng nghiến lợi; tựa uy hiếp, hơi thở lại lưu luyến bên tai rất lâu không đi.

Dường như đã có gì đó khai màn, như nước chảy về đông, chẳng thể vãn hồi.

Lý Kiến Thành lặng lẽ ngồi trên lưng ngựa, mặc cho hắn ôm vẫn không nhúc nhích. Cho đến khi Lý Thế Dân buông tay, anh mới ngước mắt nhìn thẳng vào hắn. Lát sau vẫn lặng im không nói, chỉ rũ mắt mỉm cười, khẽ kéo dây cương, đi bên Lý Thế Dân hướng về thành.

"Đi thôi, trở về Trường An."

Thanh âm nhẹ bẫng như một tiếng thở dài, phảng phất muốn tan vào trong gió.

51. Chương 50

Tháng bảy năm Vũ Đức thứ tư, hai huynh đệ họ Lý trở về Trường An.

Lý Uyên vốn không bằng lòng chuyện Lý Thế Dân kháng mệnh bỏ đi, nhưng thấy hắn mang được Lý Kiến Thành về thì cũng chỉ trách cứ vài câu, phạt hắn hối lỗi ba ngày.

Sau đó ông giữ Lý Kiến Thành lại, nói: "Kiến Thành, trẫm biết ngươi đã có chủ ý từ trước, cũng chẳng phải kẻ không phân biệt được đúng sai. Nhưng ngươi rời kinh nửa năm, kháng chỉ không về…… việc này dù sao cũng phải nói rõ với phụ hoàng."

Thầm biết Lý Uyên dù đã già cả nhưng tuyệt đối không phải người hồ đồ, ông hỏi vậy chỉ e đã biết trước vài phần. Cho nên Lý Kiến Thành không định giấu diếm, bẩm báo chi tiết từng câu từng lời.

"Nhi thần nghĩ, lúc ấy Tần vương lấy một địch hai, nếu nhi thần khai chiến ở phương bắc thì từ lương thảo quân nhu cho đến quân giới nhân mã đều không thể đảm bảo. Nếu hai bên đều thắng thì tốt, nhưng nếu có một bên thua thì bên còn lại ắt gặp phải nguy cơ hai mặt ngộ địch. Vậy chẳng thà bảo toàn binh lực, đợi

ngày sau tái chiến." Lý Kiến Thành thoáng ngập ngừng rồi tiếp, "Cho nên nhi thần tự ý dùng lương thảo và lấy thân làm con tin để đổi lại nửa năm hoãn chiến."

Lý Uyên quả nhiên không hề tỏ ra kinh ngạc, im lặng hồi lâu rồi thở dài: "Lần này ngươi làm vậy, nhìn như trung dung, thực chất lại có thể coi là binh đi đường hiểm. Ngươi đường đường là thái tử Đại Đường, chỉ cần có chút sơ suất, hậu quả sẽ không lường nổi." Nói đoạn bất giác lại thở dài.

Lý Kiến Thành mỉm cười, đáp: "Tự biết an nguy khó ngờ, cho nên mới giấu kín không báo."

Nhớ lại khi ra quyết định này, ba phần tính toán kỹ càng, còn lại bảy phần cũng là đánh cược. Cược vào hiểu biết của mình đối với Đốt Bật, cược vào tình cảm của Đốt Bật đối với mình.

Giờ này ngẫm lại, tuy có ngại vì lợi dụng gã, nhưng nếu không đánh cược một lần thì một số việc có lẽ cũng không thể nhìn thấu rõ ràng đến thế.

Vậy coi như đủ rồi.

Đang lúc trầm ngâm, lại nghe Lý Uyên nói: "Việc đã qua rồi, người ngoài cũng không cần biết thêm nữa, nhưng sau này ngươi phải nhớ rõ thân phận của mình, không được mạo hiểm như thế nữa."

"Dạ," Lý Kiến Thành chắp tay, "Nhi thần xin ghi nhớ lời phụ hoàng giáo huấn."

Lý Uyên chậm rãi gật đầu, thoáng chần chừ rồi nói: "Lần này Thế Dân liên tiếp đánh bại đại quân của Đậu Kiến Đức, Vương Thế Sung, chiếm cứ Lạc Dương, quả là công lớn. Trẫm đã suy nghĩ rất lâu, nếu phong thưởng không dày thì khó thỏa lòng triều thần; nếu phong thưởng quá mức, lại lo làm nó kiêu ngạo." Ngừng một chút rồi hỏi,"Chuyện này không biết Kiến Thành nghĩ sao?"

Lý Kiến Thành nghe vậy mỉm cười, chắp tay đáp: "Có công phải thưởng, có tội phải phạt vốn là lẽ thường, nhi thần xin nghe phụ hoàng định đoạt."

Lý Uyên nhìn anh, chậm rãi gật đầu: "Thôi, cho ngươi lui."

Lý Kiến Thành chắp tay lui ra, đến ngoài điện, bất giác cười khẽ.

Anh hiểu rất rõ, với tính tình của cha, trong lòng ông làm sao lại chưa ngã ngũ? Hôm nay hỏi vậy chẳng qua chỉ là bóng gió, báo cho mình biết trước suy tính của ông mà thôi.

Thật ra không cần ông nói, anh đã sớm đoán trước phần nào.

Ngày này anh nên chuẩn bị sẵn sàng từ lâu.

*****

Mấy ngày sau, Lý Uyên hạ chiếu phong Lý Thế Dân làm Thiên sách thượng tướng, thêm chức Tư đồ, vẫn kiêm Thượng thư lệnh.

Thiên sách thượng tướng đặt ra chỉ vì Lý Thế Dân, đứng đầu trong trăm quan lẫn thân vương, chỉ sau hoàng đế và thái tử. Lý Uyên cho phép hắn tự xây phủ đệ ở Lạc Dương, gọi là phủ Thiên Sách, lại có quyền tự phong quan. Ẩn ý trong đó, chính là giao hết đại quyền văn võ ở Lạc Dương vào tay hắn.

Từ ngày Lý Thế Dân bình định Lưu Vũ Chu, vây cánh rải khắp Sơn Đông, đất Quan Đông cũng dần rơi vào tay hắn. Thân phận hiển quý và quyền lực bao trùm của Thiên sách thượng tướng trong triều dĩ nhiên không gì sánh nổi.

Lý Thế Dân chắp tay đứng dưới điện, nuốt từng câu từng chữ trong chiếu chỉ của Lý Uyên, ý chí dâng trào sục sôi. Như đáy lòng có sóng sông cuồn cuộn vỗ bờ, khiến người ta thậm chí không thể kìm nén nhịp run rẩy nhè nhẹ.

Đã không còn nhớ mình hạ quyết tâm ấy từ bao giờ, nhưng giờ này khắc này hắn lại cảm nhận rất rõ, đây chính là kết quả mà mình mong muốn.

Đã không còn răm rắp đi theo sau lưng đại ca, nghe lời đại ca không tiếc mạng, mà đã đứng kề cận bên anh, thậm chí…… đạt được địa vị ngang ngửa với anh.

— Đại ca, giang sơn mà huynh muốn, nay một nửa đều đã bị ta đánh hạ.

— Thiên hạ này đã khắc ghi tên ta, huynh……

Nghĩ đến đây, hắn hơi nghiêng đầu, nhìn sang Lý Kiến Thành đứng ở chủ vị cách đó không xa, cổn phục hoa mỹ lạ thường, mà anh cũng đang nhìn hắn. Lòng Lý Thế Dân nóng lên, nhếch khóe môi cười với anh. Anh thoáng khựng lại, rồi cũng trả cho hắn một nụ cười mỉm.

Nụ cười rất nhạt, giống như băng tuyết tan chảy, khiến người động tâm.

Lý Thế Dân vui không nén nổi, vội vàng thu ánh mắt về, không nhìn thấy gương mặt Lý Kiến Thành bất chợt lạnh đi sau đó.

Vừa rồi quả nhiên là xuất thần. Lý Kiến Thành lặng lẽ mỉm cười, lần này đáy lòng đã tràn đầy mỉa mai.

*****

Đêm đó, sau đại yến thết đãi trung thần văn võ trong phủ, Lý Thế Dân mang theo men say nhàn nhạt đi đến Đông cung.

Hai huynh đệ vốn qua lại thân mật, không cần thông tri, hạ nhân trong cung cũng không ngăn trở, thấy hắn xăm xăm bước vào chỉ nói thái tử đang ở một mình trong phòng.

Lý Thế Dân gật đầu, bước thẳng đến chỗ anh.

Tiểu viện vắng vẻ tịch mịch, chỉ có gió thổi xào xạc qua cành lá, khiến những ngọn đèn treo trên hành lang cũng mơ hồ lắc lư.

Lý Thế Dân bước đến bên cửa, nghe thấp thoáng bên trong có tiếng lật sách, không kịp gõ cửa đã đẩy thẳng mà vào.

Trong phòng hơi tối, chỉ có vài ngọn đèn trên án là mơ hồ tỏa ra ánh sáng vàng ấm áp. Lý Kiến Thành đang khoác ngoại y đọc sách trong phòng, thân hình có phần mong manh, có phần mảnh khảnh.

"Đại ca……" Mượn men say ngà ngà, Lý Thế Dân bước qua, cúi người ra sức ôm anh.

Không hiểu vì sao, Lý Kiến Thành mơ hồ nảy sinh ảo giác. Chỉ cảm thấy trong nháy mắt, người trước mặt dường như biến thành Lý Thế Dân thuở nhỏ, luôn bám theo sau mình, gọi mình là "đại ca".

Nhưng anh cũng biết đây chỉ là ảo giác mà thôi. Thế sự chuyển dời, biển biếc hóa nương dâu, mọi chuyện đều đã không thể trở về như thuở ban đầu. Sau ngày hôm nay, anh đã không thể quay đầu.

Im lặng hồi lâu, anh nói: "Chúc mừng Thế Dân, không đúng, phải là chúc mừng…… Thiên sách thượng tướng."

Lý Thế Dân thoáng khựng lại, buông tay ra. Cho đến khi anh nói ra câu này, hắn mới cảm nhận được, dù Lý Kiến Thành vẫn không phản ứng với cái ôm của mình, nhưng lúc này đây toàn thân anh đều lạnh ngắt.

Không chỉ là cái lạnh bao phủ tứ chi, mà phảng phất như lạnh từ đáy lòng, lạnh thấu xương tủy.

Nghi hoặc, hắn ngẩng đầu nhìn Lý Kiến Thành, nhưng gương mặt đối phương lại nở nụ cười, nụ cười lạnh lẽo như băng.

Âm thầm đau xót, Lý Thế Dân một lần nữa cúi xuống, lại bị Lý Kiến Thành quay đầu tránh né, tránh nhẹ nhàng chậm rãi, nhưng cũng vô cùng quyết tuyệt.

"Thế Dân, mọi chuyện dừng ở đây thôi."

Lòng Lý Thế Dân bỗng dưng thắt lại, hắn thậm chí không dám tin những lời mình vừa nghe. Tràn đầy hoài nghi, hắn chậm rãi hỏi: "Đại ca, huynh…… nói vậy là có ý gì?" Vừa mở miệng, thanh âm cũng không nén được mà run rẩy.

Lý Kiến Thành đẩy hắn ra, chậm rãi đứng dậy, quay lưng lại với hắn.

"Chuyện giữa hai ta chẳng qua là trò đùa thời trẻ dại." Một lúc lâu sau Lý Thế Dân mới nghe anh mở miệng, thanh âm bình thản khác thường, bình thản đến gần như bâng quơ, "Giờ ta với ngươi đều hơn xa ngày xưa, cũng nên tự thu tay lại."

Lời vừa mới dứt, đã bị Lý Thế Dân ra sức lật lại, đè lên vách tường.

Lý Kiến Thành bình thản nhìn hắn, nói tiếp câu còn dang dở vừa rồi: "Thế Dân, với danh tiếng hiển hách của ngươi hôm nay, muốn ai mà chẳng được? Hà tất……"

"Kẻ khác thế nào thì liên quan gì đến ta?" Lý Thế Dân cố kìm nén phẫn uất trong lòng, bình tĩnh nhìn anh, nói rành rọt từng chữ, "Đại ca, nếu ngoài huynh ra ta không muốn ai khác thì sao?"

"Muốn ta?" Lý Kiến Thành nghe vậy cũng mỉm cười, nhìn hắn nói, "Ngươi lại hiểu ta đến đâu?"

Lý Thế Dân ngẩn người, nhất thời im lặng.

Cảm thấy lực đạo đối phương áp chế mình đã hơi lỏng ra, nụ cười của Lý Kiến Thành lại rõ ràng thêm một chút: "Xem ra chuyện Thế Dân biết thật sự rất ít. Vậy chi bằng để đại ca cho ngươi biết vài chuyện, được không?"

Lý Thế Dân lẳng lặng nhìn anh, lực đạo nơi đầu ngón tay bất chợt gia tăng.

Đầu vai Lý Kiến Thành nhói đau, nhưng sắc mặt anh vẫn không đổi, chỉ nói: "Thế Dân, cái chết của Lưu Văn Tĩnh, lẽ nào ngươi chưa từng ngờ vực ta?" Thấy vẻ mặt hắn khẽ biến, anh cười nhạt rồi tiếp, "Chuyện y xúi giục ngươi tự lập vây cánh, ngươi tưởng ta thật sự không biết chút nào sao?"

Lý Thế Dân thoáng rùng mình: "Chuyện này…… quả nhiên là do huynh làm?"

Lý Kiến Thành khẽ gật đầu, cười đáp: "Trong triều người có thể hô mây gọi mưa, đẩy người vào chỗ chết, ngoại trừ phụ hoàng còn có ai nữa?"

Lý Thế Dân im lặng hồi lâu, hỏi: "Vì y xúi ta chống đối đại ca?"

"Cánh tay đắc lực của ngươi, sớm muộn gì cũng phải trừ bỏ." Lý Kiến Thành không nhận không chối, cười đến mỉa mai, ngước mắt nhìn Lý Thế Dân, "Chỉ tiếc cuối cùng ngươi vẫn giành được địa vị ngang hàng với ta."

Rất nhiều chuyện khuấy đảo trong đầu, trở thành một mớ hỗn loạn. Lý Thế Dân chợt cảm thấy vô lực, hắn nhìn thẳng vào Lý Kiến Thành, chậm rãi hỏi: "Đại ca…… Nếu ta nói những chuyện ta làm trong quá khứ đều là vì huynh, thì huynh có tin không?"

Lý Kiến Thành nghe vậy chỉ cười, nụ cười lóe lên vẻ sắc bén hiếm gặp.

"Vì ta?" Anh thản nhiên nói, "Ngươi làm sao biết, rốt cuộc ta có cần hay không?"

Lý Thế Dân bỗng ngây ra giống như bị sét đánh. Trong đầu thoáng chốc hiện lên những lời Lưu Văn Tĩnh từng nói với mình rất nhiều năm về trước.

"Thế Dân, ngươi cho rằng thế tử là ai? Ngươi đã bao giờ nghĩ với khả năng của người đó, liệu có cần ngươi che chở mọi nơi mọi lúc như thế không?"

"Bề ngoài thế tử nhìn như ôn hòa tao nhã, nhưng thật ra bên trong hết sức kiên cường. Ngươi sống cùng ngài ấy bao nhiêu năm, sao lại không nhìn ra chứ?"

"Từ xưa tới nay, công cao lấn chủ vẫn luôn là điều quân vương kiêng kị nhất… Thế Dân, ngươi đã bao giờ nghĩ, rồi sẽ đến một ngày người đó không thể dung được ngươi nữa?"

……

Những lời mình đã quên từ rất lâu lại ùa về tâm trí, hết sức rõ ràng.

Lý Thế Dân đột ngột đánh một quyền vào tường, lực đạo mạnh mẽ khiến cả mặt tường đều mơ hồ rung lên.

Lúc này đây hắn mới chợt phát hiện ra, những chuyện mình làm rốt cuộc đều là uổng phí.

Mình vì anh mà đỡ kiếm, vì anh mà thụ thương, vì anh mà liều mạng chinh chiến, vì anh kháng mệnh truy tìm……

Anh không cần, thì ra anh hoàn toàn không cần.

Mình chỉ hận không thể dốc hết mọi thứ dâng lên trước mặt anh, rốt cuộc trong mắt anh chẳng qua chỉ là "trò đùa thời trẻ dại".

Lý Kiến Thành lẳng lặng nhìn Lý Thế Dân giây lát, giãy ra khỏi vòng tay hắn rồi xoay người bước đi, mặt không hề đổi sắc.

"Trò đùa thời trẻ dại……" Lúc này anh lại nghe Lý Thế Dân quay mặt vào vách tường, thì thào mở miệng, "Đại ca…… nếu huynh thật sự nghĩ như thế, vì sao lại đem thiên hạ chí bảo tặng cho ta?"

"Lan Đình tập tự?" Lý Kiến Thành dừng chân, "Thế Dân, ngươi có nhớ một câu trong đó?"

Lý Thế Dân trầm mặc, chờ anh nói tiếp.

Lý Kiến Thành lặng lẽ đọc lại từng chữ: "Hướng chi sở hân, phủ ngưỡng chi gian, dĩ vi trần tích." (*) Thoáng dừng, nở một nụ cười cực nhạt, "Thế sự đổi thay, cả ta và Thiên sách thượng tướng đều phải tìm lấy thứ quan trọng hơn cho mình."

(*) Những niềm yêu thích trong quá khứ, chớp mắt đã thành dĩ vãng. Ai có hứng thú với Lan Đình tập tự thì vào đây đọc nguyên văn và chú giải nhé.

Cách xưng hô đột ngột trở nên xa lạ cuối câu giống như một cái gai tàn nhẫn đâm sâu vào lòng. Lý Thế Dân bỗng xoay người, lại đưa tay kéo anh trở về cạnh tường, nặng nề đè anh xuống.

Lưng Lý Kiến Thành nhói đau, không khỏi cong nhẹ. Mà cái bóng của Lý Thế Dân cũng đã che phủ khắp thân thể, hắn cúi đầu chậm rãi nói: "Đại ca, huynh là của ta. Dù sao đi chăng nữa…… ta vẫn muốn huynh."

Từ thuở thơ ấu, trong mắt hắn đã chỉ chứa được người này; lớn lên rồi, lòng hắn vẫn tâm tâm niệm niệm bóng lưng màu trắng ấy. Mọi thứ thuộc về đại ca phảng phất đã khắc sâu vào xương tủy, không thể chia lìa, hắn làm sao có thể dễ dàng buông tay, dễ dàng rời bỏ?

Lý Kiến Thành thấy hắn cố kiềm nén một bụng uất hận, trong thanh âm lại hiển lộ vài phần âm ngoan, lòng đã mơ hồ đoán ra. Nhưng còn chưa kịp phản ứng, Lý Thế Dân đã nâng cằm anh, cúi đầu cắn xuống.

Đôi môi hắn cướp đoạt, chiếm hữu còn hung mãnh hơn bất cứ lần nào trước đó. Dường như muốn phát tiết cơn giận dữ và thất thố trong ***g ngực, Lý Thế Dân giữ chặt lấy anh, càng hôn càng sâu, hận không thể hòa tan hai người làm một thể.

Nụ hôn khuynh đảo mọi thứ, khiến hai bên gần như nghẹt thở. Đợi đến khi tách ra, bầu không khí giữa hai người đã sực nức mùi máu tanh, chung quy vẫn không biết là máu của ai.

"Đại ca……" Lý Thế Dân vẫn quen miệng gọi hai chữ này, thở dồn dập giây lát, bản năng lại dẫn dắt hắn cúi người dán môi lên xương quai xanh của anh, trằn trọc gặm cắn.

Nhưng vai phải bỗng truyền đến lực đẩy rất mạnh khiến hắn bất giác lùi lại một bước. Lý Thế Dân vừa hoàn hồn giữa cơn say tình, cúi đầu đã thấy một thanh đoản đao sáng lóa kề lên ngực trái.

Lý Kiến Thành đưa ống tay áo lau đi vết máu trên khóe miệng, nhìn hắn chậm rãi nói: "Ngươi đi đi. Ta nói rồi, tất cả đến đây là dừng."

Lý Thế Dân lặng lẽ nhìn anh rất lâu, bỗng cười một tiếng, hỏi: "Đại ca, nếu ta không đi huynh sẽ làm gì?" Liếc nhìn đoản đao, "Giết ta sao?"

Lời vừa mới dứt đã thấy Lý Kiến Thành giơ cao tay, ánh đao lóe lên rồi thật sự đâm vào.

Lý Thế Dân vội vàng tránh né, chỉ thấy nhói đau, mũi đoản đao đã đâm vào ngực phải. Máu lập tức tuôn ra, từ từ nhỏ xuống theo miệng vết thương, nhuộm thành một vệt sẫm tanh nồng trên sắc áo xanh lam.

Hắn ngước mắt nhìn Lý Kiến Thành kinh ngạc, hồi lâu không nói.

Lý Kiến Thành vẫn cầm đao, nhìn hắn mỉm cười mà nói: "Thế Dân, ngươi tưởng đại ca không dám ra tay với ngươi sao?"

Lý Thế Dân vẫn nhìn anh, đáy mắt hiện lên một tia lạnh lẽo hiếm thấy. Đột nhiên, hắn vươn cánh tay trái còn khỏe mạnh, ra sức ôm anh vào lòng.

Lực đạo mạnh mẽ khiến hai người gần như va vào nhau. Cùng lúc đó, chỉ nghe tiếng da thịt rách toạc, đoản đao kia đã thuận thế xuyên qua vai phải Lý Thế Dân. Vậy mà hắn hoàn toàn không phát hiện ra, cánh tay ôm anh trái lại dùng sức càng mạnh.

Thân thể Lý Kiến Thành khẽ chấn động, bàn tay nắm chuôi đao chầm chậm thả lỏng rồi buông ra. Sau chỉ thấy trời đất đảo điên đã bị đè xuống đất, gương mặt chìm trong cái bóng của đối phương.

Lý Thế Dân ngồi lên người anh, xé toạc vạt áo trước của mình rồi cởi ra.

Thân thể xông pha sa trường, gầy mà rắn chắc, ẩn chứa phách lực vô hạn, nhưng nhìn kỹ lại thấy chằng chịt vết thương. Lý Thế Dân chậm rãi cúi xuống, chỉ vào một vết sẹo cực lớn trên ngực phải: "Đại ca, huynh có nhớ đây là vết thương do ta đỡ kiếm thay huynh trong trận Hoắc Ấp?"

Lý Kiến Thành lẳng lặng nhìn hắn, chẳng nói chẳng rằng, đáy mắt cũng không gợn sóng.

Lý Thế Dân cười mỉa mai, lại chỉ lên vết sẹo lớn bằng miệng bát trên vai trái: "Đây là vết thương do ta bị quân Tùy đâm xuyên từ phía sau khi cứu đại ca trong biển lửa."

Lý Kiến Thành vẫn chỉ nhìn hắn đăm đăm.

Lý Thế Dân lắc đầu, nghiêng đầu nhìn sang vai phải, cả cánh tay đã gần như nhúng vào trong máu. Hắn cười khẽ, rồi đột ngột vươn tay cầm chuôi đao, dùng sức rút ra.

Máu đỏ thẫm bắn tung tóe nóng hôi hổi, thoáng chốc đã nhuộm đỏ một bên mắt của Lý Kiến Thành.

Mà Lý Thế Dân trước mắt anh giống như một con dã thú bị thương, buông thõng cánh tay đổ máu, lại vẫn chầm chậm cúi xuống.

"Đại ca, ta gần như ngày nào cũngvào sinh ra tử trên chiến trường, nào đã biết sợ hãi là gì?" Giọng hắn phả vào cần cổ Lý Kiến Thành, dừng một chút, bỗng đột ngột cắn lên, "Hôm nay dù huynh có phế đi cánh tay này, ta cũng muốn huynh……"

Mình rất muốn thấy một màn máu tró là em Dân đang cắn cắn tự dưng phát hiện ra dấu hôn của Đốt Bật đã nằm sẵn ở đó:v

Cảm nhận được những cái hôn bừa bãi của đối phương rải khắp thân thể, Lý Kiến Thành ngẩng đầu, giữa những nhịp lắc lư khe khẽ, thẫn thờ nhìn lên nóc nhà đỏ mờ.

Rất lâu sau, anh khép mắt, lặng lẽ mỉm cười.

Lời tác giả: Chương năm mươi, vừa hay là chương chuyển biến

~Tương sát đã bắt đầu……

Mọi người yên tâm, kết cục tuyệt đối HE cả nhà cùng vui. (đương nhiên đành xin lỗi các pháo hôi công OTLL)

52. Chương 51

Lý Kiến Thành dựa lưng vào tường, đôi mày nhíu chặt, hàng mi dài rủ xuống khẽ run dưới những đợt công kích, vẻ mặt có chút mê ly, có chút thất thần.

Cảm nhận được bàn tay anh giữ chặt đầu vai mình, Lý Thế Dân biết anh đang chịu đựng. Đã quá nửa đêm, anh vẫn cố chịu đựng.

Đại ca, rốt cuộc huynh có thể chịu đựng bao lâu? Đâu mới là cực hạn của huynh?

Lẳng lặng nhìn anh, Lý Thế Dân bỗng đột ngột động thân. Đây không biết là lần thứ mấy trong đêm nay, cũng không biết đã trải qua bao nhiêu tư thế, hắn lại ra sức vùi mình vào anh. Kế đó vẫn giữ nguyên tư thế cũ, cúi người ra trước, che kín tầm mắt anh.

Dưới những đòn công kích dồn dập, thân thể Lý Kiến Thành lại run lên, bắt đầu thở dốc không thể kiềm chế, bàn tay siết lên vai đối phương bất giác nặng nề thêm vài phần.

Lý Thế Dân kéo dài cái hôn, che lấp cả hơi thở của anh, ra sức cắn, ra sức hôn.

Giữa nụ hôn dài, lực đạo nơi đầu ngón tay Lý Kiến Thành chầm chậm lỏng ra, cuối cùng chỉ vô lực khoác hờ lên vai.

Lý Thế Dân hơi ngẩng đầu, nhìn anh đăm đăm, hơi thở gần như hòa vào làm một, khẽ gọi: "Đại ca?"

Lý Kiến Thành vẫn không nhìn hắn, hồi lâu mới chậm rãi nói: "Đủ rồi……" Giọng anh khàn khàn, thậm chí còn có phần run rẩy.

Lý Thế Dân biết đại ca mở miệng tức là đã gần đến cực hạn. Nhưng không hiểu vì sao, giờ này khắc này, lòng hắn trái lại còn nổi lên một cơn khoái ý.

"Không, vẫn chưa đủ." Hắn khẽ cười, đè chặt anh, chậm rãi rút ra quá nửa, thoáng ngừng rồi lại sáp nhập hoàn toàn, "Đại ca, ta với huynh làm sao mà đủ được……"

Lý Kiến Thành thét lớn một tiếng, cúi thấp đầu, thấy rõ một giọt nước lăn xuống từ mái tóc xõa tung, chung quy vẫn không biết là mồ hôi hay là……

Vết thương trên vai phải bị anh siết chặt, đau như thiêu như đốt, trái lại còn khơi gợi dục vọng toàn thân bùng cháy. Lý Thế Dân bật cười, va đụng hết lần này tới lần khác giống như chinh phạt. Chỉ hận không thể xuyên thủng người này, hòa làm một khối, như thế anh mới không thể coi thường mình nữa, cũng không thể dễ dàng nói ra câu "Tất cả đến đây là dừng".

Không biết đã qua bao lâu, cho đến khi ngoài song cửa lấp ló ánh ban mai mờ ảo, Lý Thế Dân mới phát tiết lần cuối trong thân thể đối phương, sức cùng lực kiệt. *Đã mất máu lại cuồng râm thế này sao còn chưa tinh tẫn nhân vong hả trời =,=*

Lý Kiến Thành cúi đầu, trán tựa vào ngực hắn, im hơi lặng tiếng từ lâu.

Rời khỏi thân thể anh, Lý Thế Dân lặng lẽ cười khổ, kế đó đổi tư thế, ôm anh vào lòng, chậm rãi dựa lưng vào tường.

Miệng vết thương trên vai máu chảy thành sông, vết máu vung vẩy trên mặt đất đã gần đông lại. Sau một đêm điên cuồng, miệng vết thương cũng chỉ còn hơi tê tê, mà giờ này tỉnh giấc cơn đau kia lại chầm chậm kéo đến.

Lý Thế Dân ngẩng đầu, dưới cái đau như dao cắt, chợt giật mình nhớ lại lần đầu tiên của mình và đại ca.

Khi đó mình mang theo khao khát dại khờ của thiếu niên, liều lĩnh muốn chiếm hữu anh. Dưới màn đêm hôm ấy, ánh mắt lạnh buốt và vẻ mặt ẩn nhẫn của đại ca cho đến bây giờ vẫn còn in sâu trong ký ức.

Kì thực những lần sau đó hắn đều nhớ rành mạch đến từng chi tiết, cũng có thể cảm nhận rõ đại ca đã dần dần thay đổi.

Ánh mắt anh cũng sẽ mê loạn, nụ hôn anh sẽ thành triền miên, thân thể anh nóng bỏng khác thường, thậm chí đôi khi anh sẽ hưởng ứng……

Nhưng lúc này đây, mọi thứ dường như lại quay về khởi điểm.

Hay là…… mình lại nhầm lẫn rồi sao……

Sau lần đầu tiên ấy, đại ca đã coi như chưa có chuyện gì xảy ra, tránh mặt mình mấy ngày liền.

Còn lần này, liệu sẽ là bao lâu?

Đờ đẫn nhìn về phía trước, Lý Thế Dân mỉm cười mỉa mai, lại cảm thấy người trong lòng mơ hồ giãy dụa. Hắn biết hẳn là đại ca muốn đi, nhưng giờ đây hắn trọng thương không còn sức lực, thậm chí chẳng thể ngăn cản.

Chỉ đành lẳng lặng nhìn anh.

Nhìn anh khó nhọc đứng lên, nhìn anh nhặt áo trong áo ngoài rải rác trên mặt đất, nhìn anh chầm chậm mà run rẩy mặc vào, nhìn anh xoay người rời đi từng bước một.

Những nơi thân thể giao hòa, quá nửa người anh, thậm chí cả gương mặt anh đã vấy đầy máu, vóc dáng mảnh khảnh trông mong manh mà thê diễm.

Trong phòng im ắng nghe được cả tiếng kim rơi, tràn ngập bầu không khí âm trầm và nặng nề khiến người ta nghẹt thở.

Đi đến gần cửa, Lý Kiến Thành khẽ run rẩy, thân thể rõ ràng hơi liêu xiêu. Lý Thế Dân vô thức nhịn đau mà ngồi dậy, nhưng anh đã bám vào khung cửa, lảo đảo bước đi, không chút lưu luyến.

Từ đầu đến cuối, Lý Kiến Thành vẫn chưa nói lời nào, thậm chí còn chưa từng liếc hắn lấy một lần, tựa như trong phòng không hề có mặt hắn.

"Đại ca……"

Lý Thế Dân uể oải dựa vào tường, hồi lâu mới gọi một tiếng giữa gian phòng trống vắng.

Ngẩng đầu, vươn tay che mắt, rơi vào im lặng dằng dặc.

Miệng vết thương trên cánh tay phải vì hắn ngồi dậy mà rách ra lần nữa. Máu theo vết cũ đã cạn khô từ từ chảy xuôi, chậm chạp và lặng lẽ nhỏ xuống mặt đất.

*****

Đến khi trời sáng hẳn, Lý Thế Dân mới che cánh tay bị thương từ từ bước ra khỏi phòng. Miệng vết thương đã được hắn băng bó qua loa bằng vải áo, lại mơ hồ rướm máu đỏ thẫm. Bước vào trong viện, hắn chợt dừng chân, ngoái đầu nhìn lại, cuối cùng chỉ mỉm cười mỉa mai, lẳng lặng mà đi.

Rất lâu sau, Lý Kiến Thành mới chầm chậm bước ra từ sau khúc ngoặt hành lang. Dựa người vào cột trụ, anh cũng mỉm cười lặng lẽ mà mỉa mai.

Anh hiểu Lý Thế Dân trách mình chôn vùi tâm tư quá sâu, trách mình từ chối dựa dẫm vào bất cứ thứ gì. Nhưng chính bản thân hắn, chẳng lẽ không phải như thế?

Dẫu lâm vào tuyệt cảnh nào, bản thân mình cũng có thể tìm ra lối thoát. Đây…… Phải chăng là đặc điểm chung của huyết mạch họ Lý?

Suy cho cùng, hai người họ tuyệt đối sẽ không vì bất cứ kẻ nào mà rối loạn trận thế.

Như vậy cũng tốt. Chặt đứt những mối dây liên hệ, từ nay trở đi sẽ không còn gì phải đắn đo.

Rũ mắt, Lý Kiến Thành khẽ cười, cười đến toàn thân không ngớt run rẩy.

Nhưng dần dần anh cảm thấy nghẹt thở và đau đến tê liệt. Rõ ràng vẫn chưa đến giờ phát bệnh, mà cơn đau lại đột ngột kéo đến.

Cơn đau này dường như mở ra một cửa đập, khiến đủ loại đau đớn vừa rồi anh cố nén xuống giờ cuồn cuộn trào dâng. Toàn thân từ trên xuống dưới, từ trong ra ngoài không chỗ nào không đau tựa dao cắt. Đưa tay siết chặt vạt áo trước ngực, Lý Kiến Thành chậm rãi xoay người, khó nhọc bước trở về phòng.

Nhưng đúng lúc này, sau lưng lại vang lên một giọng nói: "Điện hạ."

Thân thể Lý Kiến Thành thoáng run, không quay đầu lại, chỉ chống tay lên cây cột sơn đỏ bên cạnh, khẽ hỏi: "Tiên sinh…… đã ở đây bao lâu rồi?"

"Từ khi Tần vương bước vào cửa, thần đã ở trong viện."

Suốt đêm qua…… ở chỗ này sao? Lý Kiến Thành lặng lẽ mỉm cười, hỏi: "Sao lại ở trong viện?"

"Những chuyện không nên nghe, không nên nhìn, thần sẽ không quá phận." Ngụy Trưng nói lớn dần, cuối cùng y vòng ra sau lưng anh, trong ngữ điệu có vẻ nghiêm nghị hiếm thấy.

"Nhưng chuyện tiên sinh biết chỉ e cũng không ít." Lý Kiến Thành lắc đầu, gắng sức bình ổn giọng nói của mình, mỉm cười mỉa mai, "Chuyện này vốn không nên giấu diếm tiên sinh, chỉ là để tiên sinh thấy bộ dạng này quả có hơi thảm ……"

Không cần soi gương cũng thấy những vết bầm tím rải la liệt trên mặt trên cổ mình, lại càng không cần nói đến vết máu loang lổ trên quần áo.

Ngụy Trưng bước lên phía trước, cúi đầu quan sát anh kĩ càng, thoáng ngập ngừng rồi hỏi: "Điện hạ, máu này……"

Lý Kiến Thành không tiếp nhận ánh mắt y, chỉ cúi đầu nhìn xuống ống tay áo bên trái loang lổ máu, lắc đầu: "Không phải của ta, tiên sinh chớ lo."

Ngón tay bàn tay gần như nhuộm trong một màu đỏ thẫm của máu, lúc này đã khô đi ít nhiều, chỉ để lại mùi tanh thoang thoảng. Như thế cũng không khó nhìn ra sự khổ sở của mình khi bấu lên vết thương của hắn.

Quả đúng là…… thê thảm khôn cùng……

Lý Kiến Thành ra sức siết bàn tay trái thành quyền, thở ra một hơi rất dài. Nhưng do ***g ngực đau nhức, nên ngay cả hơi thở dường như cũng run rẩy theo.

Ngụy Trưng cảm thấy có gì đó khác thường, nghiêng đầu gọi "Điện hạ", ngay sau đó Lý Kiến Thành bỗng vươn bàn tay nhuốm máu loang lổ kia ra, nắm chặt ống tay áo của y.

"Đỡ ta về phòng……" Mỗi từ nói ra đều vô cùng khó nhọc, giống như hao hết khí lực toàn thân.

Trán anh đã lấm tấm mồ hôi, Ngụy Trưng thoáng do dự, cuối cùng cũng vòng tay qua thắt lưng anh. Lý Kiến Thành mềm yếu như không xương, hoàn toàn dựa vào y, thân thể run lên bần bật, bàn tay bám lấy y cũng ngày càng siết chặt.

Ngụy Trưng không dám trì hoãn, vội đỡ anh trở về phòng. Thấy bãi chiến trường còn lại trong phòng, y cũng không dám để ý nhiều, chỉ chuyên tâm đỡ anh lên giường.

"Điện hạ có bệnh trong người? Để thần gọi đại phu đến……"

"Khỏi cần, thuốc……" Lý Kiến Thành nghiêng người dựa vào đầu giường, khẽ ngắt lời, giọng nói cũng phát run.

Ngụy Trưng ngẩn người, rất nhanh hiểu ý, theo chỉ thị của anh lục tủ mà tìm cái bình sứ nhỏ quen thuộc kia.

Tiếp nhận bình sứ, Lý Kiến Thành run rẩy mà thành thạo đổ thuốc ra, uống một ngụm trà Ngụy Trưng đưa tới rồi nuốt xuống.

Sau giây lát, giọng anh rõ ràng đã bình tĩnh trở lại, khép mắt thì thào.

"Phiền tiên sinh mời đại phu giúp ta……"

*****

Ngụy Trưng đứng ngoài cửa, nhìn hạ nhân ra ra vào vào căn phòng. Lát sau cửa mở từ bên trong, đại phu chầm chậm bước ra.

Ngụy Trưng vội đón đường, chưa kịp hỏi gì thì đại phu đã tranh nói trước: "Đơn thuốc đã đưa cho hạ nhân trong phủ rồi, thái tử cũng không có ngoại thương, thân thể chỉ hơi suy yếu, nếu uống thuốc đúng giờ, điều trị mười ngày nhất định không còn gì đáng ngại. Ngoài ra…… chuyện liên quan đến thái tử xin đại nhân chớ hỏi, dù có hỏi tại hạ cũng không thể trả lời thành thực."

Thoáng ngẩn người, Ngụy Trưng lập tức hiểu ra ẩn ý trong câu nói này, liền chắp tay đáp: "Làm phiền đại phu rồi."

Thật ra có hỏi bất quá cũng chỉ đến thế, chuyện xảy ra hôm qua còn gì mà y không biết?

Chỉ có một chuyện……

Nghĩ đến đây, Ngụy Trưng đẩy cửa, nhẹ nhàng bước vào.

Trong phòng nồng nặc mùi thuốc, Lý Kiến Thành đang nửa ngồi nửa nằm trên giường, cúi đầu nhấp thuốc. Nghe tiếng động, ngẩng đầu liếc mắt thấy Ngụy Trưng, lập tức phân phó hạ nhân: "Các ngươi lui xuống trước đi."

Hạ nhân vâng dạ rồi lui xuống, trong phòng chỉ còn lại hai người.

Ngụy Trưng tiến lên chắp tay thi lễ, đang định mở miệng đã bị Lý Kiến Thành ngắt lời: "Tiên sinh chớ đa lễ, hãy tạm ngồi xuống bên giường ta đi."

Ngụy Trưng thoáng do dự, cuối cùng cũng làm theo lời anh.

Lý Kiến Thành cúi đầu chậm rãi uống cạn thuốc trong chén, mãi sau mới đặt bát sang một bên, nói với y: "Không giấu gì tiên sinh, ta vốn mắc cố tật đau tim, mỗi khi bệnh phát không dùng thuốc thì không dứt được."

Ngụy Trưng chợt ngước mắt nhìn lên, chỉ thấy sau nửa ngày chữa trị rồi rửa mặt chải đầu, anh đã khôi phục dáng vẻ ngày thường. Ngoại trừ sắc mặt hơi tái, thần tình vẫn tự nhiên như trước.

Thu ánh mắt lại, y cười nói: "Điện hạ ngay cả ý đồ thần đến cũng đoán được. Chỉ là, việc này vì sao không thể cho người khác biết?" Ngước lên nhìn thẳng vào mắt Lý Kiến Thành, rồi lại mỉm cười, "Thần ngu dốt, không nên hỏi câu này."

Tận mắt chứng kiến tình trạng của Lý Kiến Thành hôm qua, y dĩ nhiên hiểu, đây quả là nhược điểm trí mạng đối với anh.

Thoáng ngừng, Ngụy Trưng lại hỏi: "Tần vương…… cũng biết chuyện này?"

Nét mặt Lý Kiến Thành thoáng ngưng lại, bỗng bật cười: "Ngoại trừ tiên sinh, cũng chỉ còn hắn biết."

Ngụy Trưng ngước mắt nhìn anh, trầm ngâm hồi lâu, không hỏi tiếp mà chỉ nói: "Lần này điện hạ hẳn đã hạ quyết tâm."

Lý Kiến Thành đối diện với y, nét mặt dần dần trở nên nghiêm nghị. Kế đó anh dời mắt, nhìn ra ngoài cửa sổ: "Đương nhiên…… sẽ không quay đầu."

Ngụy Trưng nghe vậy, đột ngột đứng lên, cúi đầu thật thấp: "Thần nhất định sẽ theo điện hạ đến cùng, thà chết không rời."

Lý Kiến Thành quay đầu, nhìn y mỉm cười, chỉ gật đầu mà không đáp.

*****

Lần kế tiếp Lý Thế Dân vào triều đã là ba ngày sau.

Dù hắn đã thân kinh bách chiến, cũng không chống đỡ nổi một dao xuyên vai kia. Cáo bệnh ở trong phủ nghỉ ngơi mấy ngày, nghe nói Hà Bắc lại nổi lên chiến tranh, dù cánh tay phải vẫn chưa thể hoạt động tùy ý hắn cũng đành mang thương vào triều.

Vào triều, chúng thần lập tức kéo đến thăm hỏi ân cần, vỗ mông ngựa phụ họa. Lý Thế Dân đột nhiên cảm thấy, có thêm danh hiệu "Thiên sách thượng tướng" này là kéo theo vô số điều khó nói. Mà đồng thời, hình như có thứ gì đó cũng đang dần dần rời xa……

Đúng lúc này, khóe mắt hắn thoáng thấy một người thong dong bước đến, vừa nhìn đã không thể dời mắt.

Lý Kiến Thành vận triều phục hoa mỹ mà hơi quá khổ, mấy ngày không gặp, chẳng hiểu sao lại có cảm giác anh nhợt nhạt và gầy đi mấy phần. Anh chầm chậm bước vào đại điện, khi đi ngang qua Lý Thế Dân, ánh mắt mới nhàn nhạt liếc sang phía bên này.

Triều thần xung quanh thi nhau chắp tay vấn an. Anh lộ ra ý cười như có như không, khẽ gật đầu, sau đó rời đi, chân không hề dừng bước.

Ánh mắt từ đầu đến cuối chưa hề liếc nhìn mình.

Vừa rồi chuyện phiếm với mọi người, hắn nghe nói dạo này bất luận là vào triều hay xử lý chính sự, anh đều duy trì ổn định như thường, không ngày nào vắng mặt.

Ngày ấy mình phóng túng vô độ, dáng vẻ ẩn nhẫn và mong manh của anh vẫn in sâu trong trí nhớ……

— Đại ca, trong lòng huynh chuyện này thực sự không tính là gì sao?

— Huynh thực sự có thể xóa bỏ mọi thứ, thực sự có thể coi như mọi chuyện chưa từng xảy ra sao?

Lòng Lý Thế Dân bỗng âm ỷ nhói đau, đã mấy lần muốn rẽ đám đông hướng về phía anh. Nhưng do dự hồi lâu, cuối cùng siết chặt quyền, nén xuống xúc động trong lòng.

Không lâu sau, Lý Uyên thăng triều. Lý Thế Dân và triều thần vội vã trở về vị trí, nhưng ánh mắt hắn thủy chung vẫn dừng lại trên bóng lưng Lý Kiến Thành không chịu dời đi.

Trên triều đình, Lý Uyên cầm chiến báo trong tay giao cho chúng thần truyền nhau đọc, đồng thời nói: "Chỉ là tàn quân của Đậu Kiến Đức dựng cờ tạo phản mà liên tiếp đánh bại thiên binh Đại Đường ta, theo các khanh phải làm sao bây giờ?"

Người ông nhắc đến chính là Hán Đông vương Lưu Hắc Thát. Lưu Hắc Thát vốn là thuộc hạ của Đậu Kiến Đức, sau khi Đậu Kiến Đức bị Lý Thế Dân đánh bại, Lưu Hắc Thát và một số tàn quân bất mãn vì Lý Thế Dân cho chém đầu gần hết thuộc hạ dưới trướng Đậu Kiến Đức và Vương Thế Sung, bèn dựng cờ khởi nghĩa. Lưu Hắc Thát tự phong làm Hán Đông vương, chống lại Lý Đường.

Lý Uyên từng phái Hoài An vương Lý Thần Thông, U Châu tổng quản Lý Nghệ cùng với những tướng quân Từ Thế Tích, anh em Tiết Vạn Quân đi nghênh địch, nhưng không ai thắng nổi. Sau mấy lần chiến bại, phần lớn Hà Bắc đã bị Lưu Hắc Thát chiếm đóng, tình thế nguy cấp.

Mọi người nghe vậy đều thi nhau bước ra bày tỏ, tuy mỗi người một ý nhưng không ai không tiến cử Lý Thế Dân hiện đang kiêm hai tước Tần vương và Thiên sách thượng tướng lãnh binh bình định.

Dưới nhiều thắng lợi và công lao, sau những ân sủng và tôn vinh chồng chất, ba chữ Lý Thế Dân dường như đã trở thành quân chủ bài bất bại, đồng thời cũng là đối tượng triều thần hữu ý hoặc vô tình hùa theo.

Lý Uyên liếc nhìn Lý Thế Dân, nhưng hắn chỉ hơi cúi đầu, dường như không hề biến sắc.

Nghe quần thần bên dưới vẫn tiếp tục bàn tán, Lý Uyên âm thầm nhíu mày, sắc mặt không đổi. Hôm nay triệu tập triều thần bàn luận việc này, thật ra trong lòng ông đã có tính toán của riêng mình. Chỉ là lúc này, người ông muốn chọn lại không phải Lý Thế Dân.

Làm một người cha, ông hiểu rất rõ hai đích tử (*) của mình. Dẫu Lý Thế Dân anh tư ngút trời, vinh quang phi phàm, nhưng đạo lý công cao lấn chủ thì không ai hiểu rõ hơn kẻ làm đế vương như ông. Ông biết nếu cán cân trong lòng mình lại nghiêng xuống thêm một lần nữa, nhất định sẽ dẫn đến hậu quả ông không bao giờ muốn thấy.

(*) Chỉ con trai do vợ cả sinh ra, địa vị cao hơn thứ tử tức con vợ lẽ. Mình không tìm được từ nào tương đương nên đành để nguyên.

Thiên sách thượng tướng đã là sự dung túng lớn nhất trong phạm vi thiên vị của ông rồi.

Im lặng giây lát, ông quay sang Lý Kiến Thành hỏi: "Về việc này, không biết thái tử nghĩ sao?"

Ông cho là ẩn ý trong lời mình nói đã hết sức rõ ràng, Lý Kiến Thành thông minh như thế nhất định sẽ hiểu.

Nhưng Lý Kiến Thành lại bước ra khỏi hàng, chắp tay nói: "Phụ hoàng, lời các vị đại nhân vừa nói nhi thần tuyệt không dị nghị. Nhi thần nghĩ trọng trách diệt Lưu Hắc Thát không phải Tần vương thì không xong."

Lời tác giả: Đề cử một bài hát về đại ca là "Hoảng thiên niên", lần đầu nghe không có cảm giác gì, nghe nhiều lại thấy cực kỳ cảm động, nhất là câu "Đã bao năm huynh đệ đồng bào, mà giờ đây sinh tử không nói" Càng nghĩ càng thấy ngược…… (P 'q)

53. Chương 52

Mọi người nghe vậy đều thoáng giật mình. Từ ngày Tần vương được phong làm Thiên sách thượng tướng, lời đồn chiến công hiển hách của hắn khiến thái tử không dung đã xôn xao khắp triều đình. Cho nên lần này Lý Kiến Thành không chủ động thỉnh chiến để nắm lấy binh quyền, trái lại còn tiến cử Lý Thế Dân, hành động này có thể nói là vượt quá xa dự liệu của mọi người.

Lý Thế Dân yên lặng nhìn bóng lưng anh, đáy lòng nổi sóng gió.

Lý Uyên ngẩn người, nhướn mày nhìn Lý Kiến Thành: "Thái tử nói rõ hơn đi?"

Lý Kiến Thành làm như không nghe thấy những lời xì xào nổi lên bốn bề, chỉ cúi đầu khiêm cung đáp: "Lưu Hắc Thát nguyên là thuộc hạ cũ của Đậu Kiến Đức, lần này mặc dù tụ tập nhiều người dựng cờ phản, gây dựng lại uy danh cũ, nhưng suy cho cùng cũng vì Tần vương thu dọn hậu quả ở Lạc Dương không chu tất mà ra. Việc này bắt nguồn từ Tần vương, đương nhiên cũng phải do Tần vương kết thúc, đây là nguyên nhân thứ nhất." Dứt lời thoáng ngừng lại, ngẩng đầu xem phản ứng của Lý Uyên.

Lời anh nói tuy là tiến cử Lý Thế Dân lãnh binh, nhưng ẩn ý trách Tần vương thu dọn hậu quả không chu tất cũng sắc bén vô cùng.

Lý Uyên cũng biết khi giải quyết hàng quân của Vương Thế Sung và Đậu Kiến Đức, Lý Thế Dân quả thực đã xử tử rất nhiều thân tín của họ. Chuyện Lưu Hắc Thát khởi binh, có lẽ thật sự liên quan đến việc này. Ông nhìn Lý Kiến Thành chậm rãi nói: "Tiếp đi."

Lý Kiến Thành gật đầu nói tiếp: "Thứ hai, bộ binh của Lưu Hắc Thát phần lớn là nhân mã của Đậu Kiến Đức. Năm xưa Tần vương đã bắt sống Đậu Kiến Đức trong trận Hổ Lao, nếu phái Tần vương xuất chiến, thứ nhất sẽ hiểu rõ nội tình địch, thứ hai có thể hình thành uy hiếp với địch. Do đó nhi thần nghĩ trọng trách này không phải Tần vương gánh vác thì không xong." Dừng một chặp, lại quay đầu nhìn sang Lý Thế Dân, gằn từng chữ, "Không biết Tần vương nghĩ sao?"

Lý Thế Dân lẳng lặng nhìn bóng lưng anh, anh vừa ngoảnh đầu lại ánh mắt hai người đã giao nhau, cảm xúc nơi đáy mắt liếc qua là thu trọn vào lòng.

Từ sau đêm đó, đây là lần đầu tiên hai người đối diện nhau. Nhưng nét mặt của Lý Kiến Thành lúc này, Lý Thế Dân cũng chưa bao giờ thấy.

Không giống vẻ tươi cười ôn hòa thanh đạm ngày xưa, cũng không phải vẻ lãnh đạm hờ hững. Khi anh ngoái đầu lại, cái cằm hơi ngẩng lên, khóe môi ẩn hiện ý cười, ánh mắt anh nhìn hắn là sự khiêu khích từ trên cao nhìn xuống, là sự mỉa mai lạnh tựa băng sương.

Dù chưa kịp nhìn rõ anh đã xoay người lại, nhưng vẻ mặt ấy đã in sâu vào tâm trí.

Chỉ một ánh mắt cũng đủ khiến tầng tầng hồi ức năm xưa cùng với nỗi xúc động trào dâng trong lòng nháy mắt đông lại thành băng.

Những gì hắn đã khổ sở truy tìm nhiều năm, tâm tâm niệm niệm phải trân trọng, sau một câu chối bỏ của anh, qua vài ngày đêm đã đủ để lui bước thoát thân, giống như chưa có chuyện gì xảy ra.

Không để ý đến cơn đau tê liệt từ miệng vết thương trên bả vai, Lý Thế Dân ra sức siết chặt quyền, bỗng cảm thấy sao mình quá nực cười.

Cái gì mà công cao lấn chủ, cái gì mà dã tâm to lớn, những lời đồn đãi trong triều không phải hắn chưa từng nghe, nhưng chưa bao giờ để ở trong lòng. Bởi vì hắn nghĩ, chỉ cần đại ca tin hắn là đủ rồi. Nhưng lúc này đây những lời Lý Kiến Thành nói trong triều, thêm ánh mắt kia lại khiến hắn chợt hiểu ra đại ca không tin hắn, mà có lẽ xưa nay chưa bao giờ tin.

Hắn toàn tâm toàn ý muốn mình thêm mạnh mẽ, trở thành cánh tay đắc lực của anh. Mà anh không những hoàn toàn không cần, trái lại còn có tâm đề phòng với mình.

Cuối cùng vẫn không đổi được một chữ "tin".

Cười nhạt, Lý Thế Dân tiến lên, liếc nhìn Lý Kiến Thành rồi lại nhanh chóng dời mắt. Kế đó hắn chắp tay với Lý Uyên: "Nhi thần xin đi! Trận này không diệt Lưu Hắc Thát quyết không trở về!"

— Đại ca, nếu địa vị của ta trong lòng huynh đã là như thế…… vậy cứ như huynh mong muốn đi.

Chữ nào chữ nấy bừng bừng khí phách, lại tựa như nghiến răng nghiến lợi. Lý Kiến Thành chứng kiến tất cả, thản nhiên dời mắt, khóe môi khẽ nhếch nhưng rất lâu vẫn chưa mỉm cười.

Lý Uyên nhìn Lý Thế Dân, rồi lại liếc mắt sang Lý Kiến Thành. Cuối cùng ông thở dài một hơi khẽ đến không thể nghe được, nhìn lướt qua quần thần mà hỏi: "Thái tử nói rất có lý, vậy lần này sẽ để Tần vương làm chủ soái, không biết các khanh có ý gì khác không?"

Bên dưới không ai hưởng ứng, nhưng đúng lúc này Lý Nguyên Cát lại bước ra khỏi hàng, chắp tay nói: "Xin phụ hoàng cho phép nhi thần đi theo giúp Tần vương một tay!"

Lý Thế Dân nghe vậy, lập tức ngấm ngầm liếc mắt sang Lý Kiến Thành, mà anh chỉ bình thản nhìn về phía trước, tỏ ra toàn không để ý đến ánh mắt của hắn.

Lý Uyên trầm ngâm giây lát rồi đáp: "Vậy cũng được, hai huynh đệ ngươi cùng đi đánh dẹp, cũng có thể giúp đỡ lẫn nhau."

"Đa tạ phụ hoàng!" Lý Nguyên Cát chắp tay tạ ơn, kế đó quay sang nhìn Lý Thế Dân, ánh mắt lướt qua Lý Kiến Thành song không dừng lại lâu.

Nhưng Lý Kiến Thành lại thấy rõ ràng, sau khi lĩnh chỉ cùng Lý Nguyên Cát, hắn không nhìn sang anh nữa mà chỉ cắn răng rồi chầm chậm siết chặt quyền.

*****

Đêm trước ngày xuất binh, Lý Thế Dân đến Tề vương phủ bàn việc dụng binh với Lý Nguyên Cát. Thật ra hắn chinh chiến nhiều năm, sớm đã có cách tác chiến mình quen dùng, tức giằng co dài ngày, tiêu hao khí lực và phong tỏa mũi nhọn của địch, sau lại phái mấy lộ khinh kỵ vây công, đánh một trận là tan.

Lần này đối trận với Lưu Hắc Thát, tính toán trong lòng hắn đại để cũng là như thế. Nhưng trong lúc bàn bạc, Lý Nguyên Cát lại đưa ra một kế là hợp sức với U Châu Tổng quản Lý Nghệ từng bại dưới tay Lưu Hắc Thát đánh từ phía nam, cùng mình nam bắc giáp công, khiến Lưu Hắc Thát hai mặt ngộ địch.

Lý Nghệ vốn họ La, sau khi quy phục Lý Uyên mới được ban họ Lý. Mà Lý Thế Dân hiểu rõ ông ta xưa nay vẫn là người của Lý Kiến Thành. Thầm nghĩ Lý Nguyên Cát tuy dũng mãnh khác thường, nhưng cầm quân cũng không có nhiều mưu kế, Lý Thế Dân ngẩng đầu nhìn hắn, trong lòng đại khái cũng hiểu kế này từ ai mà ra.

"Kế này của tứ đệ rất hay," Hắn cười đáp, "Vậy cứ theo kế hoạch mà làm."

Ra khỏi điện Vũ Đức, Lý Thế Dân chợt dừng bước, đưa mắt nhìn về hướng đông.

Phủ đệ Lý Nguyên Cát đang ở chính là điện Vũ Đức khi Lý Uyên còn chưa xưng đế, đi tiếp về hướng đông chính là Đông cung.

"Đến Đông cung." Lên kiệu, Lý Thế Dân khẽ nói, trong thâm tâm lại hoàn toàn không hiểu vì sao mình vẫn muốn đến nơi đó, mà dù đi thì cũng đâu biết nói gì.

Nhưng khi đến Trường Lâm môn trấn trước Đông cung, Lý Thế Dân vén rèm, chợt trông thấy từng hàng từng hàng hộ vệ nghiêm trang.

Trong lòng căng thẳng, Lý Thế Dân buột miệng nói ra một tiếng "Dừng kiệu".

Cung nhân khiêng kiệu vội vàng dừng chân, chờ đợi hồi lâu mới nghe trong kiệu truyền ra giọng nói khẽ như một tiếng thở dài: "…… Về phủ."

Cỗ kiệu lặng lẽ chuyển hướng, đi được vài dặm, giọng Lý Thế Dân lại truyền ra, "Những vệ binh kia của Đông cung đã xuất hiện từ bao giờ?"

Cung nhân đi theo kiệu liền đáp: "Thưa điện hạ, đại khái khoảng ba ngày trước, đúng vào lúc điện hạ nhiễm bệnh không vào triều, thái tử điện hạ đã chiêu mộ rất nhiều thanh niên trai tráng ở Trường An tập kết vào Đông cung canh giữ Trường Lâm môn, gọi là 'Trường Lâm binh'." *Không biết có phải mình quá biến thái hay không mà đọc đến đoạn chiêu mộ thanh niên trai tráng đầu óc lại bắt đầu suy diễn linh tinh ó.ó*

Lý Thế Dân xưa nay vẫn bao dung với hạ nhân trong cung, cho nên họ không giấu điều gì, báo cho hắn biết mọi chuyện mình nghe được. Nhưng lời đã nói xong mà chờ lâu không thấy đáp lại, trong lòng còn đang nghi hoặc, lại nghe trong kiệu truyền ra một tiếng 'rầm', hẳn là có người đấm lên thành kiệu, lực đạo mạnh mẽ khiến cả cỗ kiệu lắc lư.

Đám cung nhân khiêng kiệu đều giật mình, nhưng cũng chỉ biết nhìn nhau, tuyệt không dám mở miệng hỏi.

Mà lúc này đây, Lý Thế Dân ngửa mặt dựa vào thành kiệu, chầm chậm thu tay về, buông lòng bàn tay nắm chặt, lại chỉ lẳng lặng cười nhạt.

Trường Lâm binh này dùng để phòng ai, vì lý do gì, lòng hắn đã thấu suốt như gương, thấu suốt như có dao cắt.

— Trăm đường vạn nẻo đề phòng ta, lại nhiều lần âm thầm giúp ta chiến thắng.

— Cũng chỉ vì vạn dặm giang sơn của huynh thôi sao?

Lý Thế Dân cúi đầu nhìn lòng bàn tay mình, chầm chậm siết chặt, hồi lâu mới nở nụ cười nhạt.

— Đại ca, nếu ta đoạt đi giang sơn huynh một lòng tưởng nhớ, huynh…… sẽ làm gì đây?

*****

Tháng giêng năm sau, Lý Thế Dân và Lý Nguyên Cát dẫn quân đông tiến, chinh phạt Lưu Hắc Thát. Hai người theo kế mà làm, hợp sức với Lý Nghệ ở phía nam giáp công Lưu Hắc Thát, để mất Tương Châu rồi rút về thủ Minh Châu. Đến tháng hai, Lưu Hắc Thát trở lại tấn công thành Minh Thủy. Một mặt hắn vây rát thành trì, khiến Lý Thế Dân mấy lần cầu viện không thành, một mặt phái người đào hào ở hai bên sườn thành Minh Thủy. Lúc này trời đổ tuyết lớn, viện quân vô vọng, Lý Thế Dân dùng kế quyền biến, rời khỏi thành trước một bước, mai phục bốn bề.

Mấy ngày sau thành Minh Thủy mất, Lý Thế Dân dẫn đại quân hợp với nhân mã còn lại trong thành trong ngoài giáp công, qua bốn ngày thì đoạt lại thành. Lưu Hắc Thát bị thương nặng, không còn sức công thành, buộc phải nhiều lần phái người khiêu chiến. Nhưng lần này Lý Thế Dân lại thủ vững không ra, hai quân cứ tiếp tục giằng co như thế.

Trường An vào độ tháng ba, xuân về hoa nở.

Đông cung.

Tiễn vị khách cuối cùng, Lý Kiến Thành đứng một mình trong viện, cúi người vuốt ve đóa mẫu đơn đầu tiên hé nở trong năm.

Đóa hoa có màu hồng phấn đậm nhạt không đều giống như vẩy mực. Lúc này mùa hoa còn sớm, nó vẫn mang dáng dấp một nụ hoa chớm nở, đợi thêm chừng nửa tháng là thành phong thái ngạo nghễ.

Lý Kiến Thành mỉm cười, khẽ buông bàn tay thưởng hoa. Bông mẫu đơn nhè nhẹ đung đưa giữa đám cành lá, vẩy ra vài giọt sương sớm.

Chị Lâu, chị muốn rút cạn máu mũi của tụi em mới vừa lòng phỏng?

Ngụy Trưng một thân phong trần mỏi mệt bước vào từ ngoài viện, vừa hay thấy được cảnh này, bước chân không khỏi chậm đi chút ít.

Hôm nay Lý Kiến Thành vận trường bào vân lá liễu màu trắng ngà, sắc áo vừa hay lại hòa hợp với những đóa hoa lấm tấm đốm trắng kia, liếc qua cũng thành một mỹ cảnh.

Ngụy Trưng vẫn còn đứng nguyên chỗ cũ, mà người đối diện hình như đã cảm giác được điều gì, liền xoay người lại, nhìn y khẽ cười hỏi: "Tiên sinh đã đến, không biết công việc tiến hành đến đâu rồi?"

Ngụy Trưng tiến lên thi lễ, đáp: "Được điện hạ coi trọng, thần không dám phụ lòng." Lập tức lấy từ trong ngực áo ra mấy phong thư đưa cho Lý Kiến Thành.

Chủ nhân những bức thư này không phải ai khác ngoài những thân vương trọng thần trong triều cùng với trưởng quan văn võ ở địa phương, đại quan nơi biên thùy. Trong thời gian này Lý Kiến Thành tích cực đi lại khắp nơi, người đang ở trong triều thì đích thân bái phỏng, không ở trong triều thì hoặc là tự tay viết thư sai người đưa đi, hoặc phái thân tín như Ngụy Trưng đến tận nơi bái phỏng.

Cho nên chỉ sau mấy tháng, vương thần các nơi là địch hay bạn, trong lòng gần như đã thấu suốt như gương. Cần chèn ép hay cất nhắc, anh cũng đã có tính toán sẵn sàng.

Lý Kiến Thành tiếp nhận, mở ra xem từng phong, từ Hà Gian vương Lý Hiếu Cung cho tới Ích Châu Đô đốc hành đài Thượng thư Vi Vân Khởi, lời lẽ hoặc công khai hoặc kín đáo, trong đó không ai không tỏ ý muốn mương nhờ. Thầm biết mọi chuyện được thuận lợi như thế ắt là nhờ công thuyết khách của Ngụy Trưng, Lý Kiến Thành gấp thư lại, nhìn y cười nói: "Làm phiền tiên sinh."

Ngụy Trưng nghe vậy hơi nhếch khóe môi, vờ làm động tác vái dài: "Nguyện cúc cung tận tụy vì điện hạ, đến chết mới thôi."

Lý Kiến Thành chỉ cười, cũng không đáp lời.

Lát sau, Ngụy Trưng lại hỏi: "Điện hạ đã nghe chiến báo hôm nay chưa?"

Lý Kiến Thành quay sang nhìn y, hỏi: "Hôm nay ta còn chưa ra khỏi cửa, chiến báo đến từ bao giờ?"

"Thần cũng chỉ nghe báo từ một canh giờ trước." Ngụy Trưng nói đến đây lại cố ý ngừng, không nói tiếp nữa.

Lý Kiến Thành hình như đã đoán được, cười hỏi: "Lưu Hắc Thát đã bại?"

"Phải." Ngụy Trưng đáp, "Tần vương đắp đập trên thượng du sông Minh Thủy, khiêu khích đại quân Lưu Hắc Thát qua sông đối chiến, trước lấy khinh kỵ nhiễu loạn trận tuyến, sau lại phá đập xả trôi quân địch *nhân tiện xả trôi luôn nhà dân =,=* Một trận đại thắng, Lưu Hắc Thát phải dẫn hơn một nghìn tàn quân đi nương nhờ Đột Quyết. Tần vương lập tức khải hoàn về triều."

"Đây quả nhiên là chiến pháp nhất quán của hắn……" Lý Kiến Thành phóng mắt nhìn về phương xa, khẽ mỉm cười, "Bấm tay mà tính, lần này hắn giằng co với Lưu Hắc Thát bất quá hai tháng đã nóng lòng muốn về, suy cho cùng vẫn là…… đã phát giác ra tình hình biến đổi trong triều."

Ngụy Trưng chậm rãi nói: "Tần vương cũng chỉ là Tần vương, dù có bản lĩnh ngút trời cũng không thể làm thái tử."

Lý Kiến Thành nghe y nói thẳng ra như thế, trái lại khẽ mỉm cười: "Triều thần cũng chỉ là triều thần, dù tất cả đều nghiêng về phía ta cũng vô phương lay chuyển tâm ý phụ hoàng."

Ngụy Trưng nhìn anh đáp: "Theo như thần thấy, bệ hạ dù có hơi thiên vị Tần vương, nhưng nhất định sẽ không…… vì tư bỏ công."

"Phía phụ hoàng tạm thời chưa cần nóng vội." Lý Kiến Thành bình thản gật đầu, "Thế Dân khải hoàn còn phải tốn chút thời gian, trước đó ta có một chuyện cần xử lý cho thỏa đáng."

Anh nói quá đột ngột làm Ngụy Trưng cũng phải hỏi lại: "Không biết điện hạ muốn nói chuyện gì?"

Lý Kiến Thành xoay người lại, chợt cầm bàn tay y lên, dùng đầu ngón tay chậm rãi viết hai chữ vào đó.

Viết xong nét cuối cùng của chữ đầu tiên, Ngụy Trưng đã hiểu ra tám phần. Nhưng nguyên do trong đó, y lại đoán không ra.

Cho đến khi Lý Kiến Thành thu ngón tay về, khoanh tay mà đứng, Ngụy Trưng rốt cuộc mới mở miệng: "Thần cả gan muốn hỏi, vì sao lại là người này?"

Y cứ ngỡ từ khi anh cho mình biết về chứng đau tim trí mạng, mối liên hệ giữa mình và Lý Kiến Thành đã sớm không còn là quân thần đơn thuần, mà anh đã hoàn toàn tin tưởng mình, không giấu diếm gì.

Nhưng không ngờ Lý Kiến Thành nghe vậy chỉ quay đi, lại đưa mắt nhìn về phương xa, trong thần sắc bình tĩnh thấp thoáng vẻ mờ mịt.

Ngụy Trưng nhìn anh giây lát, lập tức chắp tay nói: "Thần quá phận, mong điện hạ thứ tội."

"Thôi, tiên sinh chớ lo lắng. Ta đã an bài cả rồi, báo cho tiên sinh biết chẳng qua là vì không muốn giấu diếm đó thôi." Lý Kiến Thành không thu ánh mắt lại, dừng một chút, xoay người bình thản cười nói, "Chuyện này ta tự khắc có nguyên do, ngày sau nếu gặp cơ duyên nhất định sẽ cho tiên sinh biết."

Ngụy Trưng ngẩn người nhìn anh, hồi lâu mới chắp tay cười đáp: "Thần chờ ngày ấy."

Lý Kiến Thành khẽ gật đầu, không nói gì nữa, chỉ quay người lại, phóng mắt nhìn về phía chân trời xa xăm.

Tháng tư, đại quân của Lý Thế Dân khải hoàn, khí thế hùng hồn trở về triều. Mà tin đầu tiên hắn nghe được sau khi về phủ lại là Hữu phủ thống quân Uất Trì Cung bị tập kích mất mạng.

Trong trận chiến với Vương Thế Sung, nếu không nhờ Uất Trì Cung đến cứu, có lẽ giờ này hắn đã là ma dưới thương của Đan Hùng Tín. Uất Trì Cung đối với hắn, có thể coi là ân nhân cứu mạng.

Lý Thế Dân nghe tin liền vội vàng tới phủ Uất Trì không chút chậm trễ, thậm chí còn chưa kịp vào cung gặp Lý Uyên. Run rẩy vén tấm vải trắng phủ trên thi cốt, hắn chỉ thấy một mũi tên cắm vào ngực, xung quanh là vết máu đỏ sậm đã khô.

Lý Thế Dân vươn tay, chầm chậm vuốt đôi mắt người chết vẫn trợn trừng trừng, quay mặt đi đau xót hỏi: "Sao lại thế này?"

"Thưa điện hạ," Người trong phủ Uất Trì đứng bên cạnh lau nước mắt đáp, "Hôm trước lão gia mang hạ nhân ra ngoại thành đi săn như ngày thường, mọi thứ không có gì khác lạ, nhưng ai mà biết được…… khi về…… đúng là…… không ngờ đã……"

Lý Thế Dân đứng dậy, cúi đầu nhìn thi thể đã nhắm mắt.

Nhưng không hiểu vì sao, trong nháy mắt ấy, hơi thở trong ***g ngực hắn chợt nghẹn lại. Lý Thế Dân lảo đảo lùi về phía sau vài bước, suýt nữa ngã quỵ xuống, may có người khác vội vàng đến nâng, bước chân hắn mới ổn định lại.

Thoáng định thần, lại đưa mắt nhìn mũi tên cắm trên thi thể.

Đúng là…… Gọn gàng lưu loát, một tiễn xuyên tim.

Lời tác giả: Nhị ngốc bắt đầu động tà tâm, đại ca đã động thủ.

Còn vì sao đại ca nhất định phải xử lý Uất Trì Cung thì chắc các thím đều biết rồi……

Còn nhị ngốc, hình ảnh này phải chăng đã thấy ở đâu rồi nha ~~

54. Chương 53

Trong phủ Uất Trì tang phục trắng xóa, tiếng khóc liên miên.

Trên linh đường, những nén hương mình vừa cắm vào lư đã sớm cháy hết, nhưng Lý Thế Dân vẫn đứng nguyên tại chỗ, rất lâu không nói.

Ánh mắt hắn dán vào nét chữ trên bài vị, nhưng vẻ mặt u ám đã dần dần trở nên mơ màng, tựa như đôi mắt không nhìn thấy gì cả.

Uất Trì Cung bị giết chưa lâu thì hung phạm đã nhanh chóng sa lưới. Hung thủ tự nhận mình vốn là con nhà nông ở ngoại thành, trong lúc ra ngoài săn bắn đã ngộ thương Uất Trì Cung, biến thành thảm kịch. Lục soát nhà hắn cũng tìm ra cung dài và một số tên giống y như vậy, hơn nữa hàng xóm láng giềng đều xác nhận người này sống bằng nghề săn thú. Như thế, có thể coi là nhân chứng vật chứng đủ cả.

Nhưng dù vậy, triều thần theo phe Tần vương vẫn chưa dứt nghi ngờ, chĩa thẳng mũi dùi vào Đông cung. Phe thái tử cũng không chịu yếu thế, hai bên nửa công khai nửa ngấm ngầm công kích lẫn nhau, không ai chịu nhượng bộ, dù chính chủ không hề mở miệng thì sóng ngầm trong triều cũng đã trào dâng.

Lý Thế Dân đích thân đến an ủi gia thuộc trong phủ Uất Trì Cung, lại chỉ dặn họ việc này không nên tiếp tục truy cứu, ngoài ra không nói gì nữa.

Trong lòng hắn hiểu rất rõ, mũi tên bắn vào ngực Uất Trì Cung góc độ chuẩn xác, lực đạo thâm hậu, đây đâu phải chuyện một người nhà nông có thể làm được?

Mỉm cười đầy mỉa mai. Thật ra đáp án là gì, ngay từ đầu hắn đã thấy hết sức rõ ràng.

Đúng lúc này, ngoài cửa nổi lên một trận hỗn loạn. Lý Thế Dân quay đầu nhìn lại, không khỏi khẽ nhíu mày.

Lý Kiến Thành vận áo choàng trắng, sải bước vào cửa.

Do tranh chấp giữa hai phe thái tử và Tần vương, giờ này phần lớn những người trong phủ Tần vương đến phủ Uất Trì phúng viếng đều tỏ rõ địch ý với anh. Lý Kiến Thành làm như không thấy, bước thẳng đến trước linh vị, châm ba nén hương.

Lý Thế Dân vẫn lẳng lặng nhìn anh, mãi cho đến khi Lý Kiến Thành cầm nén hương cắm vào lư mới thu ánh mắt về, chắp tay bái: "Đại ca."

Lý Kiến Thành liếc hắn một cái, nét mặt bình thản, chỉ chậm rãi gật đầu: "Nghe nói Uất Trì tướng quân vừa mất, bèn đến phúng viếng."

"Đa tạ…… Đại ca." Lý Thế Dân muốn cười, nhưng không tài nào nhếch nổi khóe miệng. Hắn quay lại đứng sóng đôi với Lý Kiến Thành, hai người cùng nhìn vào linh bài trước mặt.

Cách một bờ vai, nhưng Lý Thế Dân chỉ nhìn đăm đăm về phía trước, nghe rõ từng nhịp thở của anh, tựa như gần trong gang tấc, chỉ cần quay mặt là có thể cảm nhận được, chỉ cần xoay người là có thể ôm anh vào lòng.

Mà dù không muốn thừa nhận, đáy lòng Lý Thế Dân cũng hiểu rằng khoảng cách hai người thật ra là càng kéo càng xa.

Chầm chậm rãi siết chặt nắm tay, muốn nói gì đó, lại không sao mở miệng ra được.

Không khí lặng ngắt bao phủ hai người, chỉ có tiếng tụng kinh khàn khàn trầm thấp sau linh đường trước sau không hề thay đổi.

Một lúc lâu sau, Lý Kiến Thành đưa mắt nhìn Lý Thế Dân, nói: "Trong phủ còn có việc quan trọng, không thể ở lâu." Dứt lời liền vén vạt áo, xoay người bước đi.

Nhưng còn chưa bước nổi một bước, đã nghe tiếng Lý Thế Dân nói sau lưng: "Cánh tay đắc lực của ta, đối với đại ca, quả thực là… sớm muộn gì cũng phải trừ bỏ ư?" Giọng nói bình tĩnh mà hơi khàn khàn.

Đây những lời chính miệng hắn đã nói trong cái đêm hai người đoạn tuyệt. Lý Kiến Thành dừng chân, nhưng không quay đầu mà chỉ nói: "Có thể có, cũng có thể không."

Lý Thế Dân im lặng giây lát rồi hỏi: "Vì sao…… lại là Uất Trì Cung?"

"Bởi vì hắn có lý do không thể không chết." Bất giác đưa tay đè lên ngực, Lý Kiến Thành bật cười, "Nhưng có lẽ hắn chỉ là người đầu tiên mà thôi."

"Đại ca, huynh…… quả nhiên là nhẫn tâm." Lý Thế Dân nghe vậy, tự dưng cũng bật cười. Hắn chầm chậm bước đến bên Lý Kiến Thành, nhìn anh ở khoảng cách cực gần mà hỏi, "Thế Dân…… đã khiến huynh không thể dung được nữa sao?"

Nói đến đây, hơi thở đã phả vào mang tai. Lý Kiến Thành quay đầu, cuối cùng cũng nhìn thẳng vào hắn.

Câu hỏi của Lý Thế Dân hết sức chân thành, nhưng giọng điệu lại như nghiến răng nghiến lợi, nét mặt như cười như không. Nói xong, hắn chỉ rũ mắt, ánh mắt sáng rực quét qua gương mặt Lý Kiến Thành, nhãn thần hơi hoảng hốt, khiến người ta nhìn không rõ vẻ mặt.

Lý Kiến Thành nhìn hắn chằm chằm trong giây lát, bỗng dưng cười lớn: "Thế Dân nói gì vậy?" Anh ngước mắt nhìn thẳng vào hắn, trái lại còn đến gần thêm một chút, gần đến nỗi hơi thở tưởng như nối liền mà gằn từng chữ, "Vốn cùng một gốc sinh ra (1), thân là đại ca, làm sao không dung nổi nhị đệ của mình chứ?"

Lý Thế Dân lẳng lặng nhìn anh, nhưng anh vừa dứt câu đã xoay người rời đi, không hề lưu luyến.

— Nhị đệ…… chung quy chỉ là nhị đệ mà thôi.

Đứng nguyên tại chỗ, cười đến vô thanh vô lực. Trong lòng Lý Thế Dân hiểu rõ, đây là câu trả lời của Lý Kiến Thành.

Cũng là quyết định hắn ép bản thân mà ra.

*****

Khi Bùi Tịch phụng chỉ bước vào đại điện, Lý Uyên đang ngồi sau ngự án, đọc những tấu chương chất đống trên bàn.

Nghe Bùi Tịch vấn an, ông bình thản nói "Miễn lễ", rồi cầm lấy những tấu chương đặt riêng ở một góc bàn, nói: "Mấy bản tấu chương này, Bùi giám hãy đọc giùm trẫm đi."

Bùi Tịch tiến lên nhận lấy, mở ra xem thì thấy những tấu chương này đều viết Tần vương đã ra sức mời chào nhân tài, mở rộng thế lực như thế nào. Nhớ lại trước đó ít lâu hai phe thái tử và Tần vương trong triều ở vào thế thủy hỏa bất dung, lập tức hiểu ra dù ngoài mặt hoàng thượng không lên tiếng, nhưng thực ra trong lòng đã thấu suốt như gương.

Nhưng đây dù sao cũng là gia sự của hoàng thượng, dù Lý Uyên có gọi ông ta đến, nhưng thân là thần tử cũng là không thể nói bừa. Cho nên Bùi Tịch xem xong chỉ khoanh tay đứng yên, im lặng không nói.

Lý Uyên thở dài một tiếng rồi mở lời trước: "Thân là tông thất, có bè phái trong triều vốn cũng không phải chuyện gì lớn. Trước kia nó và thái tử đều lôi kéo thêm vây cánh, trẫm có nhắc nhở bóng gió vài câu. Nay thái tử đã thu tay lại, mà Tần vương thì ngày càng quá đáng, không coi trẫm vào đâu cả."

Bùi Tịch thấy trên mặt ông thấp thoáng vẻ giận dữ, liền nói: "Xin bệ hạ bớt giận."

Lý Uyên hít vào một hơi, lại tiếp: "Tần vương quanh năm chinh chiến bên ngoài, phá địch có công, trẫm dĩ nhiên phải ra sức phong thưởng. Phong hàm Thiên sách thượng tướng nằm ngay dưới thái tử, như thế còn chưa đủ hay sao?"

Bùi Tịch nghe vậy, ngước mắt nhìn Lý Uyên rồi lại cụp mắt xuống.

"Sao Bùi giám muốn nói mà lại thôi?" Lý Uyên nhìn ông ta, chậm rãi nói, "Có gì cứ nói đừng ngại."

Bùi Tịch do dự giây lát rồi nói: "Thần cả gan muốn hỏi, không biết…… bệ hạ nghĩ sao về thái tử?"

Lời lẽ của ông ta hết sức uyển chuyển, nhưng Lý Uyên vừa nghe đã hiểu ngay ẩn ý trong đó. Ông im lặng giây rồi cười hỏi: "Bùi giám muốn hỏi trẫm có ý muốn phế thái tử hay không?"

Bùi Tịch chắp tay vái dài, "Thần không dám."

"Nếu trẫm muốn phế thái tử thì sao phải đợi đến hôm nay?" Lý Uyên đứng dậy, bước đến gần cửa sổ, nhìn ra cảnh vật bên ngoài, "Không giấu gì Bùi giám, Thế Dân là danh tướng trời sinh, tài năng hiển lộ, trẫm quả thực không muốn nó ấm ức." Dừng một chút, xoay người lại nói, "Nhưng không biết những vinh quang tối cao trẫm liên tiếp ban cho nó liệu có phải nguyên nhân khiến nó trở nên ngạo mạn như thế hay không?"

Bùi Tịch chậm rãi nói: "Thần nghĩ tâm bệ hạ dù thiện, nhưng từ xưa công cao không thể lấn chủ. Tần vương thế lớn ắt khiến thái tử lâm nguy, bệ hạ phải ra sức cân bằng thế của hai người một chút mới được."

"Bùi giám nói chí lý. Đại khái là trước kia trẫm quá dung túng cho Thế Dân nên hôm nay mới gây ra sóng ngầm trong triều." Lý Uyên trầm ngâm giây lát, chầm chậm thở dài, "Có điều trẫm không tin nổi, hai huynh đệ nó vốn tình thâm, sao một sớm một chiều đã thành thủy hỏa bất dung rồi?"

Trong lòng Bùi Tịch hiểu rõ, đây là tình cảnh Lý Uyên không muốn thấy nhất. Thật ra đây cũng không phải câu đố nan giải gì, thân ở cung đình, lòng mang đảm lược và khí phách không thua kém kẻ khác, tầm mắt tự nhiên sẽ hướng đến đỉnh cao quyền lực kia.

Nhưng người đang đứng trên đỉnh cao ấy sao có thể để kẻ khác dễ dàng giành giật? Xem ra những con sóng ngầm hiện tại chung quy sẽ có ngày phải nổi lên mặt nước.

Nhưng những suy nghĩ này ông ta không thể nói ra, cũng biết những đạo lý kia Lý Uyên chưa chắc đã không hiểu rõ. Chỉ là ông làm thiên tử sát phạt quả quyết, nhưng làm cha có lẽ lại hơi mềm lòng.

Nên ông ta cũng chỉ có thể nói: "Xin bệ hạ chớ nên tự trách, đã là cốt nhục tình thâm thì chắc chắn có cơ vãn hồi."

Lý Uyên có vẻ đăm chiêu, im lặng giây lát mới nói với Bùi Tịch: "Trẫm hơi mệt, Bùi giám hãy lui trước đi." Dừng một chút lại tiếp, "Hôm nay thổ lộ với Bùi giám chút tâm sự trong lòng, những lời này có lẽ trẫm sẽ không bao giờ nhắc lại với người thứ hai."

Bùi Tịch nghe vậy hiểu ngay ý ông, liền đáp: "Xin bệ hạ đừng quá ưu sầu, chuyện hôm nay thần cũng sẽ không nói lại với bất kỳ ai khác."

"Thôi, ngươi đi đi." Lý Uyên gật đầu, nhìn theo bóng Bùi Tịch bước ra khỏi đại điện, không khỏi thở dài một tiếng.

*****

Tháng bảy, tiền phương truyền đến cấp báo Hiệt Lợi khả hãn dẫn quân đánh Nhạn Môn. Đại quân áp sát, tình thế nguy ngập, hôm sau lên triều Lý Thế Dân chủ động thỉnh chiến diệt Đột Quyết, nhưng vừa dứt lời Lý Kiến Thành đã bước lên, mục đích cũng là thỉnh chiến.

Đây là lần đầu tiên hai người đối chọi gay gắt trên triều đình sau bao đợt sóng ngầm. Triều thần nín thở chờ đợi, cuối cùng lại nghe Lý Uyên hạ lệnh phong Hoàng thái tử Lý Kiến Thành làm chủ tướng, Tần vương Lý Thế Dân làm phó tướng, hai người tức khắc chỉnh quân tiến về Nhạn Môn.

Lệnh này vừa ban xuống, trong triều tức thì lặng ngắt. Chúng thần không ngờ Lý Uyên lại áp dụng kế sách điều hòa, không những chủ động cho thái tử rời kinh mà còn đi cùng với Tần vương.

Trong sự nghi hoặc của chúng thần, Lý Kiến Thành và Lý Thế Dân tuân lệnh tiếp chỉ. Lý Thế Dân quay đầu nhìn sang người bên cạnh, mà anh lại chỉ nhìn đăm đăm về phía trước, không hề dời mắt.

Lý Thế Dân thu ánh mắt lại, lặng lẽ mỉm cười.

Sau buổi chầu, Lý Uyên triệu kiến riêng hai người mà dặn: "Hai huynh đệ ngươi đã lâu chưa cầm quân với nhau, trận này phải cùng tiến cùng thoái, giúp đỡ lẫn nhau mới được."

Hai người chắp tay vâng dạ. Lý Thế Dân cười thầm, trong lòng làm sao không hiểu Lý Uyên làm vậy hoặc là muốn đưa hai người rời kinh, tạm hoãn sóng ngầm trong triều, hoặc là dụng tâm phân hoá đại quyền quân sự hắn một tay nắm giữ.

Nghĩ đoạn hắn ngước mắt nhìn Lý Uyên, nói: "Phụ hoàng, nhi thần nghĩ trận này chỉ cần một mình nhi thần là đủ, không nên phiền đến thái tử rời kinh."

Lý Kiến Thành nghe vậy vẫn rũ mắt, thần sắc không hề thay đổi. Còn Lý Uyên thoáng khựng lại rồi cười nói: "Quân lệnh đã ra có lý nào thu lại? Trẫm làm vậy đều có lý do, Thế Dân chớ nói nhiều. Hai ngươi mau mau trở về mà chuẩn bị sớm đi."

Lý Thế Dân thấy ông tỏ ra kiên quyết, lại thấy Lý Kiến Thành không phản ứng mảy may, hẳn là đã tính sẵn từ đầu, bất giác cúi đầu cười nhạt một tiếng.

Nụ cười nhạt kia rơi vào tai Lý Uyên, ông hơi nhíu mày, nhưng rốt cuộc cũng không nói gì, chỉ dặn dò Lý Kiến Thành: "Đột Quyết hùng cứ phương bắc, xưa nay vẫn là mối họa tâm phúc to lớn. Trận này diệt được thì diệt, bằng không cũng quyết không để mất Nhạn Môn!"

Lý Kiến Thành chắp tay đáp: "Nhi thần tuân chỉ."

Lý Uyên quét mắt qua hai người, cuối cùng khoát tay nói: "Thôi, hai ngươi lui đi."

Hai người sóng vai bước ra khỏi đại điện, ngoại trừ tiếng bước chân thì không ai nói gì cả. Im lặng hồi lâu, Lý Thế Dân chợt mở lời: "Đại ca, huynh làm thế là để phòng ta ngầm ngầm hoạt động trong kinh thành, hay là vì phòng ta độc hưởng chiến công mới đi cùng để chia bớt một chén canh?"

Ban đầu chỉ xếp Lý Nguyên Cát vào bên cạnh mình, thắng rồi nửa công khai nửa ngấm ngầm tranh đoạt chiến quả với mình. Còn lần này……

Lý Kiến Thành vẫn không ngừng bước, cũng không nhìn hắn, miệng thản nhiên đáp: "Biết đâu chỉ là ta có người muốn gặp." *anh được lắm, lúc nào cũng biết cách chọc trúng chỗ hiểm của thằng bé =)))))))*

Lý Thế Dân nghe vậy bỗng trở nên căng thẳng, đột ngột ra tay, đẩy anh vào vách tường rồi giữ chặt.

Trên lưng đau nhói, Lý Kiến Thành khẽ nhíu mày, ngước mắt lên, lại chỉ mỉm cười như có như không: "Thế Dân, ngươi muốn diễn cho người trong cung xem một vở kịch huynh đệ bất hòa sao?"

Lý Thế Dân quay đầu nhìn theo ánh mắt anh, chỉ thấy vài cung nữ đang hoa dung thất sắc đứng cách đó không xa, thấy Lý Thế Dân nhìn mình thì vội vàng quỳ xuống.

"Cút!" Lý Thế Dân bỗng gầm một tiếng, dọa cho đám cung nữ kia sợ ngây người, không dám ở lâu, lập tức tản đi hết.

Hành lang đã không còn ai khác, Lý Thế Dân quay người lại, vươn tay giữ lấy cằm Lý Kiến Thành, sau đó nghiêng đầu cắn lên.

Lý Thế Dân biết, câu nói vừa rồi của anh là cố ý chọc giận mình. Những thứ mình lưu tâm, những thứ mình không tài nào buông bỏ, không ai hiểu rõ hơn anh.

Cho nên anh dễ dàng biến ngôn từ thành dao sắc, đâm vào vùng đất cấm kia, làm máu chảy đầm đìa, khiêu khích cho mình nổi giận.

Đại ca, nếu đây là điều huynh muốn, vậy ta sẽ trả lại huynh bằng hết thì thôi!

Con thú ngủ say đã lâu trong thân thể, sau câu nói của anh thoáng chốc đã tỉnh lại, gầm thét xông ra. Lý Thế Dân nhắm mắt, mặc cho con thú ấy ra sức cắn xé người bên dưới, hận không thể nuốt anh vào bụng mà tan xương nát thịt cùng nhau.

Môi lưỡi điên cuồng dây dưa, gần như không chừa chỗ mà hít thở. Nụ hôn vừa dứt, Lý Thế Dân vẫn như mọi khi, thuận thế vùi mặt vào cần cổ trắng ngần như ngọc của anh, lưu luyến triền miên như có như không.

Lý Kiến Thành hồi phục thần trí từ giữa nụ hôn bất ngờ kia, cúi đầu thở gấp vài tiếng, mới phát hiện ra thân thể hắn đã đè chặt lấy mình, đầu gối cũng chèn vào giữa hai chân, hiển nhiên là một tư thế hoàn toàn giam cầm, hoàn toàn chiếm hữu.

Anh không phản kháng, chỉ ngẩng đầu tựa vào vách tường mà bật cười.

Lát sau anh mới chậm rãi nói: "Mau buông tay, lát nữa sẽ có người đi qua đây." Giọng anh bình tĩnh giống như vừa rồi căn bản chưa hề có chuyện gì xảy ra.

Loại bình tĩnh này sâu không thấy đáy, giống như dù nổi cơn gió mạnh nhường nào, thả hòn đá lớn nhường nào cũng không dâng lên nổi nổi nửa gợn bọt sóng.

Lý Thế Dân ra sức giữ chặt đầu vai anh, rướn người ghé sát mặt anh, nói rành rọt từng chữ, "Đại ca, huynh đang ép ta hận huynh."

"Ngươi không dám sao?" Lý Kiến Thành chỉ rũ mắt, chậm rãi mỉm cười.

Lời vừa mới dứt, đã cảm thấy lực đạo đặt lên đầu vai càng thêm mạnh.

Lý Thế Dân nghiêng đầu, đột ngột bước đến gần anh, gần đến nỗi hơi thở nối liền, gần đến nỗi chỉ bước thêm một phân một hào là sẽ thành một nụ hôn.

Nhưng chung quy vẫn còn cách một phân một hào cuối cùng.

"Đại ca, ta sẽ như huynh mong muốn." Giọng điệu rõ ràng là nghiến răng nghiến lợi, nhưng nụ cười trên mặt Lý Thế Dân lại dần dần trở nên âm u, "Có điều, đợi đến ngày ta giành được ngôi vị thì không biết là ai nên hận ai đây."

Thấy thần sắc Lý Kiến Thành khẽ biến, trong lòng Lý Thế Dân bỗng thấy khoan khoái. Buông anh ra, hắn cười nói: "Đại ca, ngày tháng của hai ta còn dài, giờ này đã nói 'đến đây là dừng' e vẫn còn hơi sớm."

Dứt lời hắn xoay người, sải bước rời đi.

Lý Kiến Thành vẫn giữ nguyên tư thế tựa vào vách tường, đợi hắn đi một lúc lâu, mới chợt mỉm cười đầy mỉa mai.

— Thế Dân, ngươi quả nhiên vẫn nói trắng ra ham muốn trong lòng.

— Sống lại một kiếp, có một số việc đúng là không thể thay đổi.

— Tương lai còn dài ư? E rằng cũng không còn dài lắm.

Lời tác giả: Nhị ngốc vừa nghe đến Đốt Bật liền nổi cơn tạc mao, đúng là cái nết đánh chết không chừa ha ha ha (?)

---

(1) Một câu trong Thất bộ thi của Tào Thực, con trai Tào Tháo và là nhà thơ nổi tiếng. Sau nhiều năm tranh giành ngôi vị với anh trai Tào Phi và thất bại, Tào Phi ra điều kiện cho Tào Thực làm một bài thơ lấy đề tài anh em nhưng không được nhắc đến hai chữ anh, em, không làm được thì giết. Tào Thực đi bảy bước thì ứng khẩu xong bài thơ:

Chử đậu nhiên đậu ky,

Đậu tại phủ trung khấp.

Bản thị đồng căn sinh,

Tương tiên hà thái cấp.

Dịch:

Nấu đậu đun cành đậu

Đậu ở trong nồi khóc

Vốn cùng gốc sinh ra

Đốt nhau sao quá gấp.

khiến Tào Phi cảm động và tha chết. Về sau những câu thơ này được dùng để chỉ cảnh huynh đệ tương tàn.

Lời editor: Hôm qua là 4/6 âm lịch, ngày giỗ thứ 1388 của anh Thành; ngày mai là 2/7, tròn 1388 năm ngày mất của anh theo dương lịch. Giành một phút để tưởng nhớ giai nhà nào…

Hết một phút rồi, tiện đăng luôn bài thơ mình làm hôm qua:

,

(Thường văn vinh nhục dã thành không

Nhân sinh thùy giả bất tiêu vong

Tức tiện anh danh mai bại sử

Thiên niên hà hí vĩnh năng mông

Diệt gia, huyết mạch nhi bất đoạn

Thái Bạch tinh quang chiếu thiên trùng

Chích liên từ phụ tâm tràng thống

Lão lệ mặc nhiên lạc thâm cung)

Dịch:

Thường nghe vinh nhục cũng thành không

Là người ai chẳng phải tiêu vong

Cho dẫu tiếng tăm vùi sách sử

Kịch nào lừa người được mãi không

Nhà tan, mà huyết mạch không dứt

Ánh sao Thái Bạch chiếu muôn trùng

Chỉ thương cha hiền đau đứt ruột

Lệ già lặng lẽ nhỏ thâm cung.

Mong anh ra đi thanh thản *vẫy khăn*

55. Chương 54

Trong phòng nghị sự, Lý Kiến Thành đứng trên bệ cao, chậm rãi nhìn lướt qua những người bên dưới.

Tướng lãnh Đông cung bên trái, tướng lãnh Tần vương phủ bên phải, hai bên đều ngồi nghiêm chỉnh nhưng vẫn phân chia rành mạch.

Đóng quân Nhạn Môn đã hơn một tháng mà nhân mã hai bên vẫn cứ mạnh ai nấy làm, dù chưa từng xung đột nhưng thế thủy hỏa bất dung cũng hết sức rõ ràng.

Trước kia quyền hành nằm hết trong tay Lý Thế Dân, giờ bị anh xiên ngang một đao, binh quyền bị hớt đi quá nửa, chuyện này châm ngòi bất mãn trong các tướng sĩ dưới quyền Tần vương cũng chẳng có gì lạ. Chỉ là không rõ trong cái thái độ thù hằn lộ liễu kia, có mấy phần là do Lý Thế Dân khơi mào.

Còn đang mải nghĩ ngợi, Lý Thế Dân vẫn ngồi ngang hàng với anh đã đứng dậy, nói: “Đại ca, bắt đầu thôi.”

Lý Kiến Thành liếc nhìn hắn, sau đó gật đầu, bước đến sa bàn trước mặt, nói: “Đại quân ta đến đây đã được nửa tháng, Đột Quyết cũng quấy nhiễu vài lần, nhưng thiết kỵ đi về như gió, không dễ truy kích, cho

nên mấy lần giao chiến vẫn chưa chiếm được thượng phong. Xem ra lúc này chỉ thủ không công cũng chưa phải thượng sách, không biết các vị có cao kiến gì?"

Anh vừa mở lời, hàng bên trái lập tức có người đứng ra nói: "Lần này Hiệt Lợi Khả hãn dẫn đại quân đến Nhạn Môn, xem ra mục đích đã không còn là tài vật như xưa nữa. Nếu đối phương đã không thèm đếm xỉa đến minh ước năm nào thì chúng ta việc gì phải nể nang? Mạt tướng nguyện dẫn quân tập kích đại doanh Đột Quyết, khiến hắn trở tay không kịp!"

Thấy người kia là Vi Đĩnh vẫn theo mình từ nhỏ, Lý Kiến Thành cười cười, đáp: "Tấm lòng son của Vi tướng quân, bản thái tử đương nhiên hiểu rõ. Nhưng tập kích đại doanh Đột Quyết dù có thành công thì e rằng cái giá phải trả cũng quá đắt." Dừng một chút, lại cố ý nhìn sang bên phải mà hỏi, "Không biết các vị còn có diệu kế gì?"

Nhưng người trong phủ Tần vương chỉ im lặng. Trong lòng Lý Kiến Thành thừa hiểu, nhưng cũng không giận, chỉ nhìn xuống sa bàn: "Nếu các vị không nói gì, vậy bản thái tử có một kế, đó là……"

"Phục kích."

Hai chữ bâng quơ lại đầy khí phách, chậm rãi truyền đến từ sau lưng.

Lý Kiến Thành dừng động tác trong tay, còn Lý Thế Dân đã chống bội kiếm bên hông tiến lên hỏi: "Kế của thái tử phải chăng là dẫn dụ Đột Quyết xuất binh, sau đó mai phục mà tiêu diệt?"

Lý Kiến Thành hơi nâng cằm, rũ mắt nhìn hắn. Rồi anh nhanh chóng mỉm cười, không nhận cũng không chối, chỉ nói: "Không hổ là Thiên sách thượng tướng."

Lý Thế Dân cũng cười, lại tiến lên một bước, đến trước sa bàn. Nhưng hắn không đứng sóng đôi với Lý Kiến Thành mà chỉ đứng sau lưng anh, hơi khom lưng xuống.

Một tay chống lên mép sa bàn, Lý Thế Dân chầm chậm nói: "Cách Nhạn Môn năm trăm dặm về hướng bắc có một vùng trũng nằm gần doanh địa Đột Quyết, cũng là một nơi mai phục rất tốt, nhưng không biết thái tử muốn lấy thứ gì để dụ rắn rời hang?"

"Tiền tài lương thảo đều được, chỉ là……" Lý Kiến Thành thoáng ngừng rồi mới tiếp, "Theo như bản thái tử thấy, có lẽ Đột Quyết cần thứ khác."

"Nếu thái tử nghĩ kế này khả thi, người của Tần vương phủ tuyệt đối sẽ không dị nghị." Lý Thế Dân vẫn cười, bàn tay giấu sau lưng Lý Kiến Thành vuốt nhẹ lên bả vai anh, xoa một vòng rồi từ từ trượt xuống, cuối cùng đặt hẳn lên eo, vuốt ve khi nhẹ khi mạnh. *Vãi cả tranh thủ =)))))*

Tuy thân thể Lý Kiến Thành khẽ run rẩy, nhưng sắc mặt vẫn không mảy may biến đổi, khiến người ta nhìn không ra bất cứ sơ hở nào, chỉ cười nói: "Nếu Tần vương đã nói thế thì ba ngày sau sẽ mai phục ở đây. Không biết trong phủ Tần vương có người nào thích hợp?"

— Quả đúng là đại ca, tính nhẫn nại cũng thật phi thường.

Lý Thế Dân thu lại ý cười, đáp: "Không cần ai khác, Thế Dân sẽ đích thân làm."

Lý Kiến Thành lẳng lặng nhìn hắn giây lát, đáp: "Vậy sẽ theo ý ngươi." Dừng một chút, lại nhìn xuống bên dưới mà nói, "Hôm nay bàn đến đây thôi, các vị hãy lui về."

Đợi mọi người tản đi hết, trong trướng chỉ còn lại hai người, Lý Kiến Thành mới quay người lại, nhìn thẳng vào Lý Thế Dân: "Ngươi lệnh cho người trong phủ ngậm miệng chỉ để cho ta biết suy tính trong lòng ta đã bị ngươi nhìn ra hết sao?"

"Đại ca nhẹ nhàng gạt đi ý kiến của người khác, rõ ràng trong lòng đã có quyết định, chỉ đợi ai đó mở miệng nói ra mà thôi." Lý Thế Dân cười bí hiểm, "Ta chẳng qua chỉ thay đại ca nói ra suy nghĩ trong lòng."

Lý Kiến Thành cười nhạt, đáp: "Ngươi chỉ đang khiêu chiến tính nhẫn nại của ta đó thôi."

"Nào dám?" Lý Thế Dân bước lên, vén một lọn tóc trước ngực anh, chậm rãi cuốn tròn vào đầu ngón tay mình, "Tính nhẫn nại của đại ca…… Thế Dân đã lĩnh giáo vô số lần."

Lý Kiến Thành gạt tay hắn ra, hạ giọng nói: "Lần này phụ hoàng phái hai ta nghênh chiến Đột Quyết, trọng trách nặng nề, nếu nội bộ bất hòa thì làm sao bảo toàn được đại cục?"

"Đại cục?" Thầm biết mình đã chạm đến giới hạn của anh, Lý Thế Dân vẫn cười, "Đại ca có biết, đại cục chính là nhược điểm lớn nhất của huynh không?"

Trên thế gian này, thứ có thể khiến anh đổi sắc đại khái cũng chỉ có hai chữ "đại cục" mà thôi. Thật muốn nhìn xem khi không còn giữ được nó, anh sẽ có vẻ mặt thế nào.

Lý Kiến Thành im lặng giây lát rồi hỏi: "Thế Dân, ngươi nghĩ ta không dám giết ngươi?"

Lý Thế Dân nghe vậy chỉ bật cười, đặt tay lên vai phải của mình, tiến lại gần anh một bước: "Dĩ nhiên là dám, cảm giác này…… giờ ta vẫn còn nhớ như in." Dừng một chút, trong nụ cười đã thêm vài phần u ám, "Nhưng ta biết giờ này khắc này, vì cái gọi là 'đại cục', đại ca, huynh sẽ không động đến ta."

Lý Kiến Thành rũ mắt nhìn hắn rất lâu, rồi chỉ chậm rãi mỉm cười.

"Thế Dân, dung túng cho ngươi đến nước này quả nhiên là thất sách của ta." Thở dài một tiếng, Lý Kiến Thành không tranh cãi nữa, chỉ xoay người phất tay áo bỏ đi.

Lý Thế Dân chống chuôi kiếm đứng yên, ánh mắt chầm chậm lướt qua cần cổ, bả vai, thắt lưng anh, cuối cùng bước vài bước đuổi theo, đưa tay giữ chặt anh lại, dùng sức ấn anh vào tường.

Rõ ràng đã nhìn thấu tâm sự đối phương, nhưng chẳng hiểu vì sao trong lòng hắn không hề khoan khoái, trái lại chỉ có không cam lòng. Hắn ngắm nhìn anh ở khoảng cách cực gần, dường như tham lam muốn thấy vẻ mặt mình mong đợi trong đôi mắt anh.

Nhưng trong mắt Lý Kiến Thành chỉ có mỉa mai, tràn đầy mỉa mai.

Mà vẻ mỉa mai này…… chung quy có ý nghĩa gì? Không có câu trả lời.

Trong khoảnh khắc, Lý Thế Dân đã muốn mở miệng hỏi, nhưng cuối cùng vẫn chỉ là muốn mà thôi.

"Đại ca, ta muốn bắt sống Đốt Bật hơn bất kì ai khác, điều này huynh hiểu rất rõ." Im lặng hồi lâu, hắn khẽ cười, hạ giọng nói, "Đại ca, vị trí mai phục ta đã đi thăm dò từ trước, ba ngày sau sẽ dẫn hai ngàn tinh kỵ nấp vào phía bắc vùng trũng. Đợi quân địch hiện thân, ta đi trước chia cắt trận địa chúng, đại ca dẫn đại quân theo sau, nhất định có thể phá địch."

Lý Kiến Thành chẳng ừ hữ gì, chỉ chậm rãi nhắm mắt, giọng anh nhẹ như một tiếng thở dài: "Trận chiến này hai ta đều phải dốc hết sức mình."

*****

Ba ngày sau, cách năm trăm dặm về phía bắc Nhạn Môn, Lý Thế Dân phục kích trong góc tối, thấy một đám thanh niên chăn dê chăn bò chầm chậm tiến vào tầm mắt, cuối cùng dừng chân nghỉ ngơi, trong lòng lập tức thấu hiểu rành mạch.

Thì ra "mồi nhử" mà Lý Kiến Thành nói không phải tiền cũng chẳng phải lương, mà là những tráng đinh chăn dê chăn bò này. Nếu không đích thân bước vào đại doanh Đột Quyết, làm sao biết bọn họ cần dân phu người Hán? Nhớ lại chuyện anh vào doanh Đột Quyết làm con tin, Lý Thế Dân bỗng âm thầm bật cười.

— Đốt Bật, dù có là ngươi cũng không tránh nổi mưu kế của đại ca. Mà đến lần này, ta sẽ không để ngươi thoát khỏi mũi thương trong tay ta nữa!

Còn đang suy nghĩ, một đội nhân mã Đột Quyết đã tiến vào tầm mắt. Sau đó, ngày càng thêm nhiều binh lính Đột Quyết phi ngựa đến. Đám tráng đinh hoảng sợ, bỏ lại dê bò thi nhau chạy trốn, hướng chạy chính là mỏm đất bên này.

Lý Thế Dân ra hiệu cho toàn quân chờ lệnh, nhìn xuyên qua cành lá sum suê xuống dưới, dán mắt vào người có vẻ là tướng quân dẫn đầu, lúc này mới đặt tay lên chuôi kiếm bên hông, rút mạnh rồi hô lớn: "Giết!"

Hai nghìn tinh kỵ lao xuống như tên rời cung, bắn vào trận địa đối phương. Lý Thế Dân vẫn đi đầu làm gương như thường lệ, trường thương gạt đám tiểu tốt hai bên ra, nhắm thẳng vào tướng quân trên lưng ngựa.

Đốt Bật vung trường đao, ra sức ngăn một đòn toàn lực của đối phương, cười nói: "Quả đúng là ngươi, Lý Thế Dân!"

Lý Thế Dân ghìm cương ngựa, lui lại vài bước: "Ta vốn không tin ngươi sẽ đích thân ra trận chỉ vì vài gã tráng đinh, nhưng xem ra đại ca quả thực đã nhìn thấu ngươi."

Nghe hắn nhắc đến Lý Kiến Thành, động tác của Đốt Bật thoáng ngưng, rồi lại nhanh chóng bật cười: "Thân là Khả hãn Đột Quyết, việc phải đích thân làm dĩ nhiên không thể thoái thác, há lại mong cuộc sống an nhàn như hoàng đế của các ngươi?"

"Chỉ là man di, lấy tư cách gì bình phẩm hoàng đế Đại Đường ta!" Lý Thế Dân cười nhạt, lại vung trường thương lao vào.

Hai người giao đấu thêm gần trăm chiêu vẫn không phân thắng bại. Nhưng đến khi hắn tìm được kẽ hở mà lui lại vài bước thì chợt phát hiện, không biết từ bao giờ, nhân mã Đột Quyết xung quanh đã ngày càng thêm đông.

Thấy thần sắc Lý Thế Dân khẽ biến, Đốt Bật lại vung đao tấn công. Khi đao thương hai người chạm nhau, Đốt Bật chậm rãi mỉm cười: "Tần vương đã bao giờ nghĩ, ta và Kiến Thành qua lại nhiều năm, y đã hiểu ta đến thế, lẽ nào ta lại không biết chút gì về y sao?"

Lý Thế Dân đối diện với gã, bỗng nhận ra có gì đó không ổn.

Nhưng chuyện đã đến nước này thì cũng không còn đường lui nữa. Lý Thế Dân cắn răng, vứt bỏ tạp niệm trong đầu, lại tấn công lần nữa.

Cùng lúc đó, Lý Kiến Thành vận giáp bạc, áo choàng đỏ rực như lửa, ngồi trên lưng ngựa nhìn sang chiến trường cách đó không xa. Thấy nhân mã Đột Quyết ngày càng đông đảo, vượt qua dự tính, anh siết chặt dây cương trong tay, mơ hồ cảm thấy có điều bất thường rồi lại không thể xác nhận.

Cho đến khi một tiếng "Báo –" vang lên đằng xa, tiểu giáo truyền tin cưỡi khoái mã phi như bay đến, không kịp dừng lại, liền ngã nhào xuống ngựa.

Thấy thần tình hấn hoảng loạn, Lý Kiến Thành nhíu mày hỏi: "Có chuyện gì?"

"Thưa, thưa điện hạ!" Tiểu giáo kia thở dốc, quỳ xuống nói, "Tiểu khả hãn Đột Quyết dẫn quân tấn công dữ dội vào Nhạn Môn, tình thế nguy cấp!"

Lý Kiến Thành nghe vậy thoáng ngây người, sau đó lập tức hiểu ra. Anh mỉm cười tự trào, nói: "Chúng ta mai phục ở đây, không ngờ đối phương lại tương kế tựu kế, dương đông kích tây."

Xem ra mình quả nhiên đã coi thường Đốt Bật, tự tin thái quá vào hiểu biết của mình đối với gã.

Thầm biết lần này xuất chinh, nhân mã để lại trong thành chẳng qua chỉ hơn một vạn. Im lặng giây lát, Lý Kiến Thành hỏi: "Đối phương có bao nhiêu quân công thành?"

"Tình thế hỗn loạn, tiểu nhân phụng mệnh vội vàng đến báo tin, nhân số…… tạm thời chưa rõ."

Nghe hắn nói vậy, Lý Kiến Thành phóng mắt nhìn sang chiến trường. Ngày càng nhiều nhân mã Đột Quyết tụ tập, ào ạt như triều dâng, cơ hồ muốn vùi lấp quân Đường. Giữa đám đông có thể mơ hồ thấy một bóng người vận huyền giáp, trường thương lướt qua, tua hồng nhảy múa, trở thành vệt màu sáng duy nhất giữa đám mây đen nặng nề.

Lý Kiến Thành chỉ lặng lẽ quan sát, rất lâu vẫn chưa dời mắt, cũng không hề mở miệng.

Thấy anh bỗng dưng trầm mặc, Vi Đĩnh đứng bên cạnh nhìn theo ánh mắt anh, có thể mơ hồ cảm nhận những mâu thuẫn do dự trong lòng anh.

Tiến, để viện trợ Tần vương; Lui, để về cứu Nhạn Môn.

Tiến, Nhạn Môn ắt gặp nạn; Lui, Tần vương ắt khó toàn.

Tuy có thể tiến lẫn thoái, nhưng thật ra chính là tiến thoái lưỡng nan. Dù lựa chọn thế nào, cuối cùng vẫn phải giữ một phương bỏ một phương.

Chẳng qua đối với hắn thì có lẽ không cần đắn đo nhiều đến thế. Cho nên sau một thoáng trầm ngâm, Vi Đĩnh nói: "Điện hạ, phải lấy Nhạn Môn làm trọng, nhất định không thể mất……"

Lời còn chưa dứt, Lý Kiến Thành đã kéo cương, quay đầu ngựa mà nói: "Truyền lệnh xuống, toàn quân cấp tốc lui về Nhạn Môn!"

Vi Đĩnh mới đầu còn sửng sốt, sau đó cao giọng hô "Dạ".

Lý Kiến Thành nếu đã quay lưng thì sẽ không chần chừ thêm nữa, anh vội vã thúc ngựa đuổi theo đại quân trở về, không muốn để cho tâm trí mình tràn ngập bất kỳ ý nghĩ nào khác.

Trong lòng anh chỉ biết nếu để mất Nhạn Môn, tấm bình phong đầu tiên để chống đỡ với Đột Quyết cũng không tồn tại nữa. Một dải sơn hà phẳng phất như mở toang cửa chính, không còn gì che chở. Nhạn Môn, dĩ nhiên không thể mất.

— Thế Dân, tự cầu phúc cho mình đi.

Nghe tiếng vó ngựa như sấm rền truyền đến từ phía đại quân, Lý Thế Dân vô thức lùi vài bước rồi quay đầu nhìn, lại bị Đốt Bật đuổi theo sát gót, cười nói: "Nhân mã của Lý Kiến Thành vẫn chưa đến cứu viện như dự tính sao?"

Lý Thế Dân giật mình, nhìn gã chằm chằm bằng ánh mắt thâm trầm, không nói gì cả.

"Tần vương, Kiến Thành đã bỏ ngươi mà đi." Đốt Bật vẫn cười, cũng cho ngựa đứng yên tại chỗ, không tiến thêm nữa, "Đạo lý thí tốt bảo toàn chủ lực, quả nhiên y luôn hiểu rõ."

Đang nói dở thì một đội kỵ binh Đột Quyết đã đuổi đến nơi, che chắn trước mặt gã. Lý Thế Dân phóng mắt nhìn quanh, nhưng chỉ thấy những kỵ binh mình mang theo giờ còn lại có vài trăm. Mà giữa trùng trùng vây khốn và xâm thực của kỵ binh Đột Quyết, vẫn luôn có người không địch nổi số đông, liên tiếp ngã khỏi lưng ngựa.

"Lý Thế Dân, xem ra trong lòng Kiến Thành, địa vị của ngươi chẳng qua cũng chỉ đến thế." Đốt Bật cười nhạo thành tiếng, sau đó thong thả thúc ngựa quay về, "Hôm nay có thể sống sót trở ra hay không còn phải xem vận số của ngươi thế nào."

Nhìn gã đi xa dần, Lý Thế Dân siết chặt trường mâu trong tay, toàn thân bắt đầu run rẩy.

Đối với đại ca, rốt cuộc mình đáng là gì?

Đáp án này hắn đã từng khao khát được biết, cũng chưa bao giờ khẳng định chính xác dù chỉ là một ly một hào.

Dù biết rõ Đốt Bật nói thế là cố ý muốn quấy rối tâm tư của mình, nhưng những lời đối phương nói ra hắn căn bản không phủ nhận được. Từng câu từng chữ dường như đều là những lưỡi dao sắc, đâm vào nơi sâu nhất dưới đáy lòng, chớp mắt đã đầm đìa máu chảy.

Tiếng vó ngựa xa dần chính là đáp án của đại ca. Chuyện đã đến nước này, dẫu là khẳng định hay phủ định cũng đều trở nên nhạt nhòa.

"Điện hạ! Chúng tôi thề sẽ liều chết hộ tống điện hạ thoát ra!" Nghe tiếng người hô hoán, Lý Thế Dân quay đầu, chỉ thấy tàn quân của mình đã tụ lại. Bọn họ toàn thân đẫm máu, tay cầm trường mâu, vây thành một vòng tròn xung quanh mình.

Quay đầu đối diện với họ, Lý Thế Dân thu ánh mắt về, kế đó lại cúi đầu nhìn trường thương trong tay.

Lát sau, hắn đột nhiên siết chặt cán thương, múa một đường hoa mỹ. Kế đó, cả người lẫn ngựa xông lên chém giết giống như bảo đao rời vỏ!

56. Chương 55

Lý Kiến Thành dẫn quân vội vàng chạy tới chân thành Nhạn Môn, từ xa đã nghe tiếng đao thương giao kích vang trời giữa bụi trần cuồn cuộn.

Ghìm cương dừng ngựa lại, đợi cho nhân mã phía sau dàn trận xong xuôi, Lý Kiến Thành hít sâu một hơi rồi rút trường kiếm bên hông, chỉ thẳng về phía trước hô lớn: "Giết!"

Lời vừa mới dứt, quân Đường phía sau gần như lao vọt ra, khí thế như hồng, nhanh chóng giao chiến với kỵ binh Đột Quyết.

Lý Kiến Thành thúc ngựa đang định đuổi theo, lại bị Vi Đĩnh vòng ra trước cản lại, chắp tay nói: "Điện hạ đáng giá ngàn vàng, không thể đưa thân vào nguy hiểm, hãy để mạt tướng làm thay!"

Nhìn thoáng qua chiến cục ở tiền phương, quân thủ thành thấy viện binh tới thì sĩ khí đại chấn, không ngừng ném đá bắn tên xuống dưới chân thành. Quân nghênh chiến dưới thành cũng nhanh chóng phối hợp với quân cứu viện, tiến thoái vây công, hình thành thế hai mặt giáp kích Đột Quyết.

Vì thế anh gật đầu, nói: "Cũng được. Nhưng mà…… cầm tặc tiên cầm vương," Giơ tay chỉ roi ngựa vào một bóng người cao lớn đang hăng say chém giết giữa đám đông, "Chuyến này Vi tướng quân đi phải bắt được kẻ này về!"

Vi Đĩnh nhìn theo ánh mắt anh, hỏi: "Người kia chẳng lẽ là……"

"Chính là cháu của Hiệt Lợi Khả hãn, Đột Lợi Khả hãn Thập Bát Bật." Lý Kiến Thành quay sang Vi Đĩnh, gằn từng chữ, "Bắt được kẻ này, hắn sẽ trở thành lợi thế lớn nhất trong tay chúng ta."

Tuy không hiểu rõ ẩn ý trong lời anh nói, nhưng Vi Đĩnh cũng không chút trì hoãn, vội đáp: "Mạt tướng nhất định không phụ ủy thác của điện hạ!" Dứt lời chắp tay thi lễ, giục ngựa rời đi.

Lý Kiến Thành đứng một chỗ, thấy hắn lao vào quân địch như dao sắc rời vỏ, nhắm thẳng đến Thập Bát Bật, nhưng đối phương rõ ràng không hề ham chiến, đón đỡ mấy chiêu rồi có vẻ muốn rút lui dưới sự yểm hộ của binh lính xung quanh.

Anh bỗng hoàn toàn tỉnh ngộ, đợt công thành này có lẽ chỉ là một hư chiêu, chẳng qua, là kế điệu hổ ly sơn.

Nếu đây chính là chủ ý của Đốt Bật, lúc này tình hình bên Lý Thế Dân như thế nào, e rằng…… cũng không khó tưởng tượng. Nếu là chủ ý của gã, chỉ e ngay từ đầu gã đã đoán trước mình sẽ chọn quay về cứu viện Nhạn Môn.

Thật không ngờ, ngươi biết ta, cũng hệt như ta biết ngươi.

— Chỉ là đại ca, ngươi rốt cuộc vẫn khinh thường ta.

Đao nếu đã rời vỏ, không thấy máu không về.

Lý Kiến Thành cười khẽ một tiếng, nghiêng người tiếp nhận trường cung từ tay thiên tướng, chầm chậm kéo ra. Tay cầm ba tiễn đặt lên dây cung, mũi tên chỉ thẳng vào Thập Bát Bật đang muốn thoát khỏi trùng vây. Đối phương bị Vi Đĩnh áp sát, vừa chống đỡ vừa tìm đường lui.

Ánh mắt Lý Kiến Thành chầm chậm di chuyển theo hướng đối phương chạy trốn, chợt anh khẽ buông tay, một tiễn đã rời cung bay ra.

Gần như cùng lúc, một gã kỵ binh Đột Quyết hộ vệ quanh Thập Bát Bật theo tiếng cung mà rơi xuống ngựa. Thập Bát Bật kinh hãi, còn đang nhìn quanh tìm kiếm nơi phát tiễn thì đã nghe tiếng dây cung bật, cũng là lúc tiễn thứ hai của Lý Kiến Thành bắn ra, hướng thẳng vào cổ họng hắn.

Thập Bát Bật vội vung đao ngăn cản, nhưng lúc này tiễn thứ ba đã tới, lại tấn công vào phía hoàn toàn trái ngược. Thập Bát Bật trở tay ngăn tiễn, lại bị Vi Đĩnh tìm được sơ hở, đâm kiếm vào dưới sườn. Chưa kịp phản ứng, Vi Đĩnh đã lộn nhào một vòng, ngồi xuống ngay sau lưng hắn.

Vi Đĩnh kề trường kiếm lên cổ Thập Bát Bật, nhìn những binh lính Đột Quyết như hổ rình mồi xung quanh, cười nói: "Sao không mau tránh đường, chẳng lẽ còn muốn thấy máu của Tiểu Khả hãn nhà các ngươi sao?"

Đám binh lính Đột Quyết không còn cách nào khác, đành từ từ lui sang hai bên. Vi Đĩnh mang theo Thập Bát Bật đi đến trước mặt Lý Kiến Thành, báo: "Điện hạ, đã bắt được Đột Lợi Khả hãn!"

Lý Kiến Thành cười nói: "Tướng quân anh dũng! Đây là công lớn đó!"

"Mạt tướng không dám," Vi Đĩnh xoay người xuống ngựa, đặt Thập Bát Bật xuống đất, "Vừa rồi nếu không nhờ điện hạ bắn ra ba mũi tên thì có lẽ mạt tướng cũng không thể nhanh chóng tìm được sơ hở của đối phương đến thế."

Thập Bát Bật giữ chặt miệng vết thương, không ngừng giãy dụa. Nghe những lời này, hắn có chút không cam lòng: "Cứ tưởng đường đường là thái tử Đại Đường hẳn phải là chính nhân quân tử, không ngờ cũng là hạng dùng ám tiễn hại người, dù ngươi có nhất thời đắc thủ, thì……" Nói đến đây, hắn đưa mắt nhìn người ngồi trên lưng ngựa, tức thì sửng sốt.

"Đột Lợi Khả Hãn, đây không phải lần đầu hai ta gặp nhau, không biết ngươi có còn nhớ?" Thấy hắn nhận ra mình, Lý Kiến Thành chậm rãi cười nói.

"Ngươi là…… tù binh trong trướng ngày ấy." Ngữ khí của Thập Bát Bật chuyển từ kinh ngạc thành khẳng định.

"Phải."

"Là thúc thúc…… cố ý giữ ngươi lại?" Thật ra vừa hỏi câu này, Thập Bát Bật đã biết đáp án. Dựa vào vị trí của người này trong lòng Đốt Bật, đáp án đã không thể nghi ngờ.

"Có lẽ đúng là như thế." Lý Kiến Thành chậm rãi cười nói, "Nếu ngươi còn có ngày gặp lại gã thì đừng ngại hỏi." Dứt lời vung tay, vài binh sĩ đã chạy tới, đè hắn xuống.

Lý Kiến Thành thúc ngựa tiến lên một bước, lệnh cho quân Đường bao vây xung quanh lui lại, kế đó nói với kỵ binh Đột Quyết: "Bản thái tử chỉ muốn bắt Đột Lợi Khả hãn, nếu các ngươi biết thức thời thì hãy mau trở về." Dừng một chút lại tiếp, "Phải rồi, nhớ thay ta gửi lời cho Hiệt Lợi Khả hãn của các ngươi, muốn đổi lại Đột Lợi Khả hãn phải dùng thứ gì, trong lòng gã ắt phải hiểu rõ."

Binh lính Đột Quyết ngơ ngác nhìn nhau, nhưng đã mất đầu lĩnh thì cũng chỉ biết nối đuôi nhau thúc ngựa rời đi.

Lý Kiến Thành lẳng lặng nhìn tàn binh của đối phương biến mất trong tầm mắt mới thúc ngực xoay người, chợt thấy Vi Đĩnh đang nhìn mình, dáng vẻ rõ ràng là muốn nói lại thôi.

Y kéo cương đi qua bên người hắn, hướng về thành trì, mở miệng nói: "Vi tướng quân có chuyện gì xin cứ nói đừng ngại."

Vi Đĩnh theo sau, hạ giọng nói: "Theo ý điện hạ, giờ này Tần vương……"

"Dù kết cục yếu khó địch mạnh là không thể tránh, nhưng Tần vương chắc chắn sẽ không mất mạng." Lý Kiến Thành bình thản ngắt lời, "Hiệt Lợi Khả hãn tuyệt không phải hạng ngu dốt lỗ mãng, dĩ nhiên phải hiểu một Tần vương còn sống đối với Lý Đường ta có giá trị như thế nào." Dừng một chút, khẽ cười, "Chỉ là có lẽ gã không sao ngờ được, cuối cùng thứ gã dùng Tần vương đổi được lại chính là cháu ruột hắn."

Vi Đĩnh nghe vậy vẫn hơi nhíu mày, thoáng ngập ngừng rồi tiếp: "Điện hạ, mạt tướng vẫn còn một chuyện chưa rõ."

"Cứ nói đừng ngại."

Vi Đĩnh hạ giọng nói: "Mạt tướng nghĩ…… Tần vương xưa nay vẫn là mối họa lớn trong lòng điện hạ."

Hắn đã dốc sức phục tùng Lý Kiến Thành từ nhỏ, qua nhiều năm chưa từng hai lòng, Lý Kiến Thành cũng hoàn toàn tín nhiệm hắn. Lúc này nghe hắn nói một câu mập mờ nhưng ẩn ý lại rất rõ, anh không khỏi mỉm cười mà đáp: "Ý Vi tướng quân muốn hỏi vì sao ta không mượn đao Đột Quyết chém Tần vương tuyệt hậu hoạn?"

Vi Đĩnh im lặng, không dám nhiều lời nữa.

Đã đến gần cửa thành, Lý Kiến Thành cười khẽ một tiếng, thúc ngựa tiến lên vài bước, chỉ để lại một bóng lưng đỏ rực.

"Thân là Tần vương Đại Đường, hắn không thể chết trong tay Đột Quyết, chỉ vậy thôi."

— Thế Dân, ngay từ đầu, ngươi chỉ có thể chết trong tay ta.

*****

Đốt Bật vén rèm, chậm rãi bước sang một góc doanh trướng rồi ngồi xuống, cây đuốc trong tay liếm những lưỡi lửa về phía đống củi.

Ánh sáng đột ngột rọi tới khiến người đang hôn mê bỗng tỉnh táo lại vài phần. Lý Thế Dân vô thức nghiêng mặt đi, lại động đến những miệng vết thương trên người, không nhịn nổi một tràng ho khan trầm thấp.

Đốt Bật lẳng lặng nhìn hắn, sắc mặt dửng dưng dưới ánh lửa chập chờn trở nên đặc biệt âm trầm. Một lúc sau, đợi cho đối phương bình tĩnh trở lại, gã mới chậm rãi mở miệng: "Tần vương điện hạ, khung cảnh này phải chăng có chút quen thuộc?"

Lý Thế Dân nghe vậy ngừng ho khan, giương mắt nhìn gã, từ từ thích ứng với ánh sáng trước mặt. Hắn muốn giãy dụa, lại phát hiện ra tay chân đã bị trói, thừng siết rất chặt, chặt đến phát đau.

"Năm năm trước, căn phòng ngươi giam ta hình như cũng tối tăm giống thế này." Đốt Bật khoan thai ngồi xuống bên cạnh hắn, "Khi đó có lẽ ngươi không thể ngờ, đến một ngày ngươi cũng sẽ rơi vào tay ta."

Lý Thế Dân cụp mắt không nói gì, nghe vậy chỉ cười nhạt một tiếng.

Đốt Bật cũng cười nói: "Ngươi và Kiến Thành đều là hạng người có thù tất báo, lẽ nào ta không phải?"

Lý Thế Dân cuối cùng cũng ngẩng đầu lên nhìn gã, trong ánh mắt đã thêm mấy phần sắc bén.

"Ngươi không xứng." Hắn mở miệng, vẫn là câu nói quen thuộc kia.

"Không xứng?" Đốt Bật cười vang ba tiếng, làm như hoàn toàn không để tâm, "Nếu nói không xứng thì cũng chỉ vì ta không phải người Hán, không phải người trong họ Lý Đường các ngươi, mà lại là Khả hãn Đột Quyết đó thôi. Ngoại trừ chuyện đó, trên đời này không còn ai thấu hiểu y hơn ta."

Có rất nhiều chuyện quả thực như lời người ta nói, ngoài cuộc tỉnh táo trong cuộc u mê. Từng có thời gian dài sớm chiều chung sống với Lý Kiến Thành, nhưng nhìn y cũng chỉ như nhìn hoa ẩn trong sương trăng soi đáy nước, vĩnh viễn đoán không ra nhìn không rõ. Nhưng đến khi mình thật sự chia lìa với y, mọi thứ trái lại càng thêm sáng tỏ. Có lẽ cũng chỉ nhờ thế, mình mới thật sự nhìn thấu được con người này.

Dù đáy lòng vương vấn sợi tơ tình không thể chặt đứt, nhưng ít ra y cũng không chịu để nó che mắt cho kẻ khác lợi dụng.

Nghĩ đến đây, gã bật cười: "Cũng như ta dùng kế dương đông kích tây là vì đoán trước y sẽ bỏ ngươi mà đi, quay về cứu Nhạn Môn. Nay xem ra ta quả nhiên không đoán sai."

Lý Thế Dân nghe vậy, ánh mắt càng thêm sắc bén, trong bóng đêm phảng phất như một con thú đang cố kiềm nén cơn giận.

Nhưng chẳng qua cũng chỉ là con thú trọng thương mà thôi. Đốt Bật cười nhạt, đưa tay túm áo nhấc hắn lên cao vài phân, gằn từng chữ: "Nhưng cho dù lúc đó y đã bỏ ngươi mà đi, thì rốt cuộc vẫn không muốn để ngươi trở thành lợi thế lớn nhất trong tay ta. Không hổ là Lý Kiến Thành, hoả tốc quay về cứu viện rồi lập tức bắt sống Thập Bát Bật. Ta đương nhiên biết, y đang đợi ta viết thư yêu cầu trao đổi con tin."

Lý Thế Dân trừng mắt đối diện với gã, chậm rãi chế nhạo xen giữa những nhịp thở dốc: "Chẳng trách ngươi mãi không giết ta, thì ra đúng là không dám giết."

"Vì Thập Bát Bật, ta quả thực không thể giết ngươi." Đốt Bật chậm rãi nói, "Nhưng ngươi hẳn cũng biết, nếu ta vẫn không đả động gì đến chuyện trao đổi con tin thì Lý Kiến Thành bên kia vẫn sẽ tiếp tục chờ đợi, tuyệt đối không mở lời trước. Người cầu hòa trước hầu hết rơi vào thế yếu, y tâm cao khí ngạo, tuyệt đối sẽ không làm thế." Khóe môi chậm rãi nhếch lên thành một nụ cười như có như không, "Ta không thể giết

ngươi, nhưng cũng có đủ thời gian bào mòn sinh khí ngươi. Đợi chừng mười ngày nửa tháng rồi trả cho y một Tần vương sống không bằng chết, ngươi thấy sao?"

Lý Thế Dân ngẩn ra, nhưng đối phương đã buông tay, nặng nề rơi trở lại đống củi. Gai củi đâm vào vết thương đau nhói khiến hắn cong người lại theo bản năng.

Mà Đốt Bật đã nhanh chóng cầm cây đuốc đi xa.

"Lý Thế Dân, thời gian vẫn còn dài."

Lời vừa mới dứt, trong trướng lại trở về với bóng tối vô tận.

*****

Lý Kiến Thành phong kín bức thư vừa viết, gọi một tiểu giáo vào căn dặn: "Mau đưa thư này cho Ngụy tiên sinh, không được trì hoãn."

Tiểu giáo kia nhận thư nhưng không vội đi, chỉ do dự đứng yên: "Điện hạ……"

Lý Kiến Thành ngước mắt lên hỏi: "Có chuyện gì?"

Tiểu giáo vô thức nhìn ra ngoài cửa, đáp: "Điện hạ, người trong phủ Tần vương hôm nay vẫn cứ thế……"

Lý Kiến Thành cười cười, nói bâng quơ: "Hãy gọi thị vệ đưa ngươi ra ngoài, việc này ta đã có quyết định. Bản thái tử đang ở đây, chẳng lẽ bọn họ còn muốn xoay trời? Mau đi."

Tiểu giáo ngập ngừng giây lát rốt cuộc cũng rời đi. Lý Kiến Thành đứng dậy bước đến bên cửa sổ, tiếng ồn ào náo động ngoài phủ mơ truyền vào tai, đã qua nhiều ngày sao anh không nghe thấy chứ?

Lý Thế Dân rơi vào tay địch, sinh tử không rõ, người trong Tần vương hoặc lo lắng hoặc nổi giận, hỗn loạn bất an, có người muốn xin đi tập kích đại doanh Đột Quyết, có người muốn lấy Đột Lợi Khả hãn ra trút giận.

Đã mấy lần như thế, Lý Kiến Thành cũng không có tâm trí đâu mà đi vỗ về từng người một, chỉ mong tránh mặt bọn họ, bèn hạ lệnh đóng chặt cửa thành, cũng cho canh giữ kỹ càng Đột Lợi Khả hãn.

Cho nên đã nhiều ngày nay người trong phủ Tần vương đều tụ tập trước cửa phủ anh, tiếng là cầu kiến, thực chất là thị uy.

Lý Kiến Thành làm như không nghe không thấy, ngày ngày vẫn sinh hoạt như thường. Đối với anh đây có thể coi là một cuộc đua về tâm lý, Thập Bát Bật đối với Đốt Bật, Lý Thế Dân đối với Lý Kiến Thành, ai khinh ai trọng, hai bên đều đang thăm dò.

Liên tiếp năm ngày, hai bên không giao chiến, thậm chí cũng chưa từng qua lại thăm hỏi. Sóng to gió lớn ẩn dưới bề ngoài trời yên biển lặng, ngoại trừ hai vị chủ soái, người khác dường như cũng chẳng thể nhìn thấu rõ ràng.

Cho đến ngày thứ năm, Đốt Bật mới đích thân viết thư gửi đến.

Lý Kiến Thành nhận thư rồi mở ra, đọc lướt qua thời gian địa điểm ghi trên đó, khóe môi chậm rãi mỉm cười. Gấp thư lại, anh nói với tên lính Đột Quyết đưa thư: "Chuyển lời cho Khả hãn của các ngươi, đến ngày ta nhất định sẽ tới."

Đợi tên lính Đột Quyết kia đi khỏi, Lý Kiến Thành gọi Vi Đĩnh vào, đưa thư cho hắn xem rồi nói: "Vi tướng quân hãy đích thân tuyển một ngàn tinh kỵ, sáng sớm mai xuất phát đi theo ta, phải đảm bảo không có sai sót. Ngoài ra chuyện này không thể cho người trong phủ Tần vương biết để tránh biến khéo thành vụng." Dứt lời bưng tách trà trên bàn, cúi đầu nhìn xuống, khẽ thở phảo một hơi.

Vi Đĩnh chắp tay đồng thuận, chợt nhìn anh nói: "Năm ngày này cũng khổ cho điện hạ."

Lý Kiến Thành đưa mắt nhìn hắn, nhíu mày hỏi: "Vi tướng quân nói vậy là có ý gì?"

Vi Đĩnh đã đi theo anh nhiều năm, dù chưa bao giờ nhìn anh thấu triệt, nhưng cũng có thể coi là hiểu biết vài phần. Nhiều ngày nay dù ngoài mặt anh vẫn tỏ ra bình thản như thường, nhưng hắn biết trong lòng

anh cũng không hoàn toàn thoải mái, chỉ có tiếng thở dài vừa nãy mới khiến người ta nhất thời cảm nhận được vài phần nhẹ nhõm. Nghĩ lại thì mấy ngày qua hẳn là anh không có khắc nào không ẩn nhẫn chờ đợi.

Nhưng Vi Đĩnh cũng biết không thể vạch trần, nên chỉ nói: "Tần vương có thể trở về, điện hạ cũng không cần phải lao tâm lao lực ứng phó với đám người trong phủ ngài ấy."

Lý Kiến Thành chăm chú nhìn hắn trong giây lát, hiển nhiên đã nhìn ra điều gì, lại chỉ buông chén trà bình thản cười nói: "Giờ cũng không còn sớm, tướng quân hãy mau đi chuẩn bị thôi."

Lời tác giả: Tui vừa gõ phím vừa nghĩ ra đủ trò để ngược nhị ngốc, ghế hùm lạt tiêu thủy xá cũng không đã ghiền…… phiền não – ing /

57. Chương 56

Lý Kiến Thành thúc ngựa đứng ở một bên đồng bằng, phía sau là một ngàn tinh kỵ đứng nghiêm trang.

Vi Đĩnh giữ chặt Thập Bát Bật bị trói gô, thấy tấm áo choàng màu lửa của anh khe khẽ phất phơ, trong nắng ban mai dần sáng tỏ cũng ngày càng thêm minh diễm, nhưng bóng lưng kia vẫn chỉ sừng sững bất động.

Không lâu sau đã nghe tiếng vó ngựa lộc cộc truyền đến từ phía bên kia đồng bằng, rồi một đội nhân mã hiện ra trong tầm mắt.

Đốt Bật mang theo khá ít tùy tùng, xem ra không quá mấy trăm. Đến gần gã ghìm dây cương, những người đi sau cũng theo đó mà ngừng lại.

Lý Kiến Thành kẹp bụng ngựa, kéo cương tiến lên phía trước, chắp tay với gã cười nói: "Lâu ngày không gặp, Khả hãn vẫn khỏe chứ."

Đốt Bật nghe vậy bật cười, đáp: "Hai ta tuy đã không còn mắc nợ lẫn nhau, nhưng cũng đâu cần phải sửa cả xưng hô thành xa lạ như thế chứ?"

"Nếu đại ca đã nói thế thì Kiến Thành đành phải cung kính không bằng tuân mệnh." Lý Kiến Thành vẫn cười, nhẹ nhàng sửa lại cách xưng hô. Dừng một chút, quay người ra hiệu cho Vi Đĩnh mang Thập Bát Bật tiến lên, nói, "Ta đã đưa Tiểu Khả hãn đến, mau trả Tần vương lại cho ta."

Đốt Bật nhìn anh không đáp, chỉ nhíu mày nói: "Kiến Thành, lần này vội vàng như thế quả là không giống tính tình ngươi xưa kia."

Lý Kiến Thành mặt không đổi sắc, nghe vậy chỉ mỉm cười nhàn nhạt: "Nếu đại ca có ý muốn ôn chuyện ở đây, Kiến Thành ắt phải phụng bồi." Nói đoạn tay cũng tăng lực, kéo Thập Bát Bật lảo đảo lại gần thêm một chút.

Đốt Bật cười gượng một tiếng rồi quay người vỗ tay, một tên lính Đột Quyết liền dắt ngựa tiến lên. Trên lưng ngựa là một người nằm úp sấp, tóc tai rủ loạn, vết máu loang lổ trên tầng áo trong mỏng manh đập thẳng vào mắt.

Lý Kiến Thành nheo mắt, nhìn con ngựa kia đi đến bên Đốt Bật thì dừng, nét mặt dần dần đanh lại. Lát sau anh thu ánh mắt về, lẳng lặng nhìn sang Đốt Bật, hỏi: "Đại ca, huynh dụng hình với hắn?"

"Chưa từng dụng hình." Đốt Bật lắc đầu, vẻ mặt hoàn toàn dửng dưng, "Những vết thương này hắn đều lãnh trên chiến trường, ta chỉ nói sẽ giữ mạng hắn, chứ không có nghĩa vụ trị thương cho hắn."

Dứt lời đưa tay túm lấy mớ tóc rối của người nằm trên lưng ngựa, dùng sức nhấc lên rồi lại buông ra. Lý Thế Dân ho khan vài tiếng trầm thấp, thuận theo lực đạo của đối phương rơi trở về chỗ ban đầu, đúng là không hề giãy dụa lấy nửa cái.

Lý Kiến Thành thấy thế liền đẩy Thập Bát Bật lên trước một chút, nói: "Đại ca, nếu đã mang người đến thì hãy mau trao đổi."

Đốt Bật nheo mắt nhìn anh, ánh mắt mơ hồ lộ ra ý vị thâm thúy. Lát sau gã khẽ gật đầu, vung roi quật xuống mông ngựa, con ngựa kia liền lắc lư chạy về phía Lý Kiến Thành.

Lý Kiến Thành thấy thế cũng buông sợi dây thừng trói Thập Bát Bật, đẩy hắn sang bên Đốt Bật. Gần như cùng lúc, con tin hai bên đều trở lại phe mình.

Đón Thập Bát Bật về, Đốt Bật ra hiệu cho nhân mã rút lui, lại quay sang Lý Kiến Thành nói: "Kiến Thành, lần này nếu không phải Thập Bát Bật thiếu niên khí thịnh, ham mê chiến quả, muốn đổi lại Lý Thế Dân sẽ không dễ dàng như thế đâu."

Thấy Lý Thế Dân được mọi người vây kín rồi đưa ra đằng sau, Lý Kiến Thành cũng thu quân, không hề đoái hoài đến hắn, nghe vậy chỉ nói với Đốt Bật: "Đại ca, huynh đối đãi với hắn như thế chẳng qua là vì tư thù đó thôi."

"Nếu đúng vậy thì đã sao?" Nhân mã sau lưng chầm chậm rút lui, Đốt Bật cười nói, "Mà tư thù này do đâu mà có, Kiến Thành chắc chắn là người hiểu rõ nhất." *Sao anh không nói toẹt ra là hậu cung đánh ghen đi =))*

Lý Kiến Thành nhìn gã rất lâu nhìn rồi thở dài một tiếng.

"Kiến Thành, ngươi nên biết lần này ta làm thế có lẽ cũng chỉ nhằm thay ngươi ra quyết định mà thôi." Lát sau, Đốt Bật để lại một câu rồi quay đầu ngựa, vung roi rời đi.

Lý Kiến Thành vẫn còn ngẩn ngơ vì ẩn ý trong câu nói này thì đã nghe phía sau có tiếng thét kinh hãi: "Điện hạ!"

Vừa quay đầu, Vi Đĩnh đã tiến lên báo: "Điện hạ, Tần vương…… tình hình không ổn……"

"Có chuyện gì vậy?"

Vi Đĩnh thoáng chần chừ rồi nói: "Trên bụng Tần vương có một vết đao rất sâu, tình hình nguy cấp……"

Không đợi hắn nói xong, Lý Kiến Thành lập tức xoay người xuống ngựa, bước về phía sau.

Lý Thế Dân được đặt tạm lên cỏ cho đại phu tiến hành xử lý đơn giản vết thương. Thân thể hắn bị những binh lính vây quanh che khuất, gần như không thấy gì. Lý Kiến Thành vòng ra sau lưng mọi người, thoáng thấy một vệt máu ngấm xuống đất thì đột ngột dừng chân.

Anh quay người lại, chậm rãi nói với Vi Đĩnh vẫn bám theo mình: "Mau đưa Tần vương về thành chữa trị."

"Dạ!" Vi Đĩnh tuân lệnh, nhanh chóng bước qua bên cạnh anh.

Mà Lý Kiến Thành chỉ đứng yên không nhúc nhích, anh đưa mắt nhìn về hướng nhân mã của Đốt Bật đã không còn tung tích, sau đó chầm chậm khép mắt.

Ngón tay siết lại thành quyền, không hiểu vì sao, lại không ngừng run rẩy.

*****

Sau khi nhân mã trở về thành, người trong phủ Tần vương đã nghe được tin tức mà kéo tới. Lý Kiến Thành giữ họ ở bên ngoài, chỉ truyền lời ra rằng đại phu đang chữa trị, không thể quấy rầy. Đợi cho thương thế khá hơn một chút sẽ đưa về phủ, nếu vẫn cố tình ở lại thì cứ xử theo quân pháp.

Những võ tướng trong phủ Tần vương như Tần Quỳnh lòng vẫn không cam, nhưng mưu sĩ như Đỗ Như Hối lại thức thời khuyên mọi người giải tán, sau lưng chỉ nói Tần vương rơi vào tay thái tử, có lẽ đúng là trọng thương, nếu không ẩn nhẫn nhất thời chỉ e sẽ gây bất lợi cho Tần vương.

Bọn họ thấy có lý, đành phải bực bội rời đi.

Lý Kiến Thành đứng ở hành lang trong viện, mở phong thư mới gửi tới từ Trường An giữa từng đợt âm thanh huyên náo phía sau. Trong thư Ngụy Trưng chỉ nói đơn giản tình hình trong triều dạo gần đây, rằng bè đảng Tần vương tạm thời cũng không có động tĩnh gì lớn. Chỉ là phản quân Lưu Hắc Thát từng bị Tần

vương đánh tan giờ lại nổi lên ở phương Bắc, liên tiếp đánh chiếm những đất Hạ Bác, Minh Châu, Tương Châu, Bắc Châu, giết vài viên đại tướng quân Đường, lấy lại toàn bộ đất đã mất, ý đồ trở lại đóng đô ở Minh Châu. Lý Uyên đã vài lần đem việc này ra bàn bạc trên triều, dựa vào lời lẽ thì hình như ông có ý muốn phái Tề vương Lý Nguyên Cát hiện đang ở Trường An đi chinh phạt.

Xem xong xuôi, Lý Kiến Thành gấp gọn thư nhét vào tay áo, quay người bước vào phòng.

Hạ nhân trong phòng người đổ nước người bưng thuốc, tấp nập bận rộn, chợt thấy Lý Kiến Thành, ai nấy đều buông việc đang làm để thi lễ. Lý Kiến Thành xua tay ra hiệu cho bọn họ miễn lễ, sau đó chậm rãi bước đến bên giường.

Chân đứng giữa những mảnh lụa trắng loang lổ máu, đại phu đang cúi người buộc từng vòng băng vải quanh bụng Lý Thế Dân. Miệng vết thương đã bị băng che kín, không nhìn thấy thương thế ra sao, nhưng ngoại trừ chỗ đó, những vết đao nông sâu không đều trên nửa thân trần của Lý Thế Dân đã cho thấy tình cảnh đơn độc chiến đấu thảm liệt ngày ấy.

Lý Kiến Thành đứng yên, lẳng lặng nhìn đại phu xử lý xong vết thương, sau đó hạ nhân túm tụm lại cẩn thận giúp hắn mặc áo.

Mà từ đầu đến cuối Lý Thế Dân chỉ nhắm nghiền hai mắt, hơi thở mong manh, mặc cho người ta tùy ý xoay chuyển vẫn không nhúc nhích.

Lý Kiến Thành lui lại vài bước nhường đường. Lát sau rốt cuộc anh cũng thu ánh mắt về, ra hiệu cho đại phu cùng mình bước ra cửa, lúc này mới hỏi: "Tần vương…… tình hình ra sao rồi?" Thấy đại phu kia có vẻ do dự, liền thêm một câu, "Đại phu không cần lo lắng, có gì cứ nói đừng ngại."

"Vậy lão hủ xin nói thẳng," Đại phu già chắp tay thi lễ, "Tính mạng Tần vương dù không phải lo lắng, nhưng tình hình quả thực không tốt lắm."

Lý Kiến Thành nhíu mày hỏi: "Ý ông là gì?"

Đại phu đáp: "Trên người Tần vương tổng cộng có hơn trăm vết thương lớn nhỏ, vết đao trên bụng lại tổn thương đến phế phủ. Mà hình như những vết thương này đã rất lâu chưa được xử lý, giờ một số đã có dấu hiệu thối rữa."

"Vừa tròn năm ngày." Lý Kiến Thành chậm rãi đáp, "Có biện pháp chữa trị không?"

"Dĩ nhiên là có, vừa rồi lão hủ đã giúp Tần vương cắt hết thịt thối, vết thương tạm thời không đáng ngại." Đại phu nhìn Lý Kiến Thành, chần chừ nói, "Chỉ là……"

Thấy ông ta chần chừ, ánh mắt Lý Kiến Thành càng thâm thúy thêm vài phần, anh nói rành rọt từng chữ: "Tiếp đi."

"Dạ." Đại phu đành phải gật đầu, "Chỉ là lão hủ thấy Tần vương suy yếu lạ thường, hình như đã vài ngày không ăn uống, cứ tiếp tục như thế chỉ e sẽ bất lợi với việc bình phục vết thương."

Thân chịu trọng thương, lại chưa ăn một hạt cơm, uống một giọt nước…… lúc này Lý Kiến Thành bỗng hiểu hết những lời Đốt Bật đã nói trước kia. Gã quả thực chưa từng dụng hình với Lý Thế Dân, nhưng lại dùng cái cách từ từ tiêu hao sinh khí này, thật ra còn độc ác hơn dụng hình.

Đại phu thấy anh nhất thời im lặng, liền nói: "Lúc này Tần vương đã không còn khí lực, phải nhanh chóng khôi phục chế độ ăn uống. Có điều đã lâu không ăn nên ban đầu phải cho uống canh nóng cháo lỏng, liên tục mấy ngày rồi mới chuyển sang thức ăn rắn. Cũng may Tần vương vốn có căn cơ luyện võ, nếu điều dưỡng hợp lý và uống thêm thuốc phụ trợ thì có thể sẽ không để lại di chứng lâu dài."

Lý Kiến Thành hoàn hồn, nhìn ông ta khách khí thi lễ: "Vậy xin làm phiền đại phu."

Đại phu gật đầu, cũng chắp tay đáp: "Vậy ngày mai lão hủ lại đến, giờ xin cáo từ."

Lý Kiến Thành nhìn theo bóng đại phu rời đi rồi mới xoay người trở vào phòng. Cho hạ nhân lui xuống, anh bước đến bên giường, nhẹ nhàng ngồi xuống, nhìn người vẫn đang mê man trên đó.

Lý Thế Dân nằm ngửa, sau khi rửa mặt chải đầu, gương mặt đã khôi phục dáng vẻ tuấn lãng ngày xưa. Nhưng sắc mặt vẫn tái trắng như tờ giấy, không chút huyết sắc, dường như chỉ đụng nhẹ là vỡ bung ra.

Lý Thế Dân yếu ớt như bây giờ đúng là quá hiếm gặp. Nhất thời, Lý Kiến Thành thậm chí không thấy điểm chung gì giữa hắn và Thiên sách thượng tướng bách chiến bách thắng trên sa trường ngày xưa. Lẳng lặng ngắm nhìn giây lát, anh vươn tay, chầm chậm vuốt ve gương mặt hắn do đau đớn mà lộ ra nét nhu hòa, lặng lẽ kéo tấm chăn xộc xệch lên vài phân.

Giờ này khắc này, giữa hai người không có quyền lực tranh phong, không có giang sơn cách trở, giống như quay về nhiều năm trước, anh giúp Lý Thế Dân tướng ngủ xấu xí sửa chăn, thật là thuần khiết hiếm có.

Lặng lẽ mỉm cười, chợt cảm thấy nếu có thể dừng lại mãi mãi ở khoảnh khắc này thì hay biết mấy.

— Tiếc rằng nếu ngươi tỉnh lại, hết thảy sẽ trở về như cũ.

— Đời này kiếp này, kết cục của hai ta chỉ có thể là không chết không ngừng.

*****

Đêm hôm ấy, Lý Kiến Thành dùng bữa tối qua loa trong phòng rồi phân phó hạ nhân bưng thuốc trộn cháo đã hầm kĩ lên. Do Lý Thế Dân ăn uống khó khăn, lão đại phu kia liền dứt khoát sửa lại đơn thuốc, cho nên hạ nhân sau khi sắc thuốc xong sẽ trộn chung vào cháo loãng, như thế cũng có thể coi là một công đôi việc.

Cho hạ nhân lui xuống, Lý Kiến Thành bưng cháo đi đến bên giường, nhìn xuống Lý Thế Dân giây lát, sau đó nâng bát uống một ngụm cháo thuốc, cúi người giữ chặt gáy Lý Thế Dân, đặt môi lên miệng mớm cho hắn.

Cháo loãng mang mùi thuốc nhanh chóng chiếm cứ hơi thở hai bên, dường như động tác đã từng hết sức quen thuộc mà nay lại có vài phần xa lạ này đã khơi lên cảm giác gì đó, nên miệng Lý Thế Dân dễ dàng bị mở ra, vô thức tiếp nhận cháo thuốc, mơ hồ có phản xạ nuốt vào.

Mớm từng ngụm từng ngụm cháo thuốc cho đến hết, Lý Kiến Thành lại đặt Lý Thế Dân nằm xuống vị trí ban đầu.

Sau đó anh đứng bên giường, lẳng lặng nhìn người nằm trên đó. Tóc hắn hơi rối do động tác vừa rồi, Lý Kiến Thành vươn tay, định vén một lọn tóc dính trên mặt ra sau tai. Nhưng tay lại ngừng ở một chỗ, không cử động nữa.

Mùi vị còn vương vấn trong miệng, bảy phần từ cháo thuốc, ba phần cũng là từ đối phương.

Trầm mặc bất động trong giây lát, không hề báo trước, Lý Kiến Thành nhẹ nhàng giữ cằm Lý Thế Dân, cúi người đặt xuống môi hắn một nụ hôn như chuồn chuồn lướt nước.

Một nụ hôn thuần thuần túy túy, hơi phóng túng rồi lại lướt qua.

Sau đó anh đứng dậy, đẩy cửa bước ra ngoài.

*****

Ba ngày sau, Lý Thế Dân tỉnh lại.

Trong tầm mắt chỉ thấy đỉnh trướng thêu hoa trắng, mà tứ chi bách hài phảng phất như bị rút hết khí lực, hoàn toàn không thể cựa quậy. Nếu cựa quậy muốn cử động, chỗ thắt lưng lại đau nhói tận tim gan.

Mệt mỏi nhắm mắt, hắn dường như nhớ lại trận tử chiến lấy ít địch nhiều hôm nào và năm ngày đêm sống không bằng chết trong doanh Đột Quyết.

Mỗi giờ mỗi khắc đều là dày vò, mỗi phân ẩn nhẫn đều phải trả giá bằng cảm giác tận mắt nhìn ý thức mình rơi rụng. Không biết bắt đầu từ bao giờ, thần trí hắn đã dần dần mông lung, chỉ có nhát đao đâm vào bên hông không ngừng đau nhức là nhắc nhở hắn rằng mình vẫn còn sống.

Thỉnh thoảng vào những lúc ý thức tỉnh táo, hắn sẽ nhớ lại rất nhiều năm trước, khi truy kích Tống Kim Cương thuộc hạ của Lưu Vũ Chu, mình từng dẫn quân đuổi suốt đêm ngày, hai ba hôm không ăn không uống cũng cố nhịn cho xong. Nhưng khi ấy hắn một lòng muốn cầu thắng, chỉ vì……

Mà lúc này đây, hắn kiên trì để làm gì chứ? Thi thoảng hắn vẫn nghĩ đại ca sẽ không bỏ mặc hắn, nhất định sẽ đến cứu hắn, nhưng hình ảnh anh bỏ rơi hắn dẫn quân quay về cứu viện Nhạn Môn cũng nhanh chóng kéo hắn vào bóng đêm sâu không thấy đáy.

Thỉnh thoảng lại hy vọng, sau chờ đợi đằng đẵng, sẽ rơi vào tuyệt vọng càng sâu.

Rồi sau đó…… mọi chuyện đều đã trở nên mơ hồ, hắn chỉ thấy bóng dáng lờ mờ của Lý Kiến Thành lay động trước mắt, còn cụ thể đã xảy ra chuyện gì thì chung quy không hề lưu lại dấu vết.

Còn đang ngổn ngang suy nghĩ, cửa đã bị mở ra từ bên ngoài, một cái bóng trắng lờ mờ bước vào cửa. Lý Thế Dân ra sức cựa mình, muốn nhìn rõ người này, nhưng thân thể lại không tuân theo ý nghĩ.

Mà lúc này, chỉ nghe một tiếng hô kinh hãi: "Điện hạ tỉnh rồi? Để nô tỳ đi gọi đại phu!" Là tiếng của nha hoàn.

Không phải đại ca.

Lý Thế Dân chầm chậm thở ra một hơi, không hề giãy dụa, chỉ đưa mắt thẫn thờ nhìn lên đỉnh trướng.

*****

"Tỉnh rồi à?" Lý Kiến Thành thoáng ngưng bút, ngước mắt lên.

"Dạ," Vi Đĩnh đáp, "Vừa mới tỉnh lại, đại phu đã khám qua, nói ngoại trừ thân thể hơi yếu thì không còn gì đáng ngại."

Lý Kiến Thành cúi đầu "Ừm" một tiếng, lại nhìn xuống án thư, không nói thêm gì nữa.

Vi Đĩnh thấy anh bỗng dưng im lặng, không khỏi ngập ngừng hỏi: "Điện hạ có muốn đến xem qua?" Dù sao hắn cũng đã tận mắt thấy mấy hôm nay Lý Kiến Thành ngày ngày đều coi giữ trong phòng.

"Khỏi." Lý Kiến Thành nhấc bút viết vài chữ lên giấy, đáp mà không ngẩng đầu lên, "Nếu tỉnh thì báo cho người của phủ Tần vương đến đón hắn về."

Lời tác giả: Đọc xong một quyển tên là "Trung Quốc cổ đại khốc hình", tui thầm nghĩ: Mình vẫn còn là mẹ đẻ…… T-T

Tự dưng có cảm giác càng viết càng hăng…… = =+

Nắm tay! Tui phải dốc sức tiến đến kết thúc! Cầu động viên!

58. Chương 57

Đến tháng mười, thời tiết nóng ẩm đã dịu đi, khí trời mùa thu bắt đầu se se lạnh. Lý Thế Dân khoác áo đứng bên cửa sổ, lặng lẽ nhìn lá đỏ rơi rơi trong viện.

Về phủ đã được gần một tháng, sau thời gian tĩnh dưỡng điều trị, thân thể đã dần dần khôi phục như ban đầu.

Chỉ là, trong suốt thời gian này Lý Kiến Thành không đến một lần nào.

Thật ra chuyện này cũng không quá khó đoán, dù Lý Thế Dân chưa bao giờ thật sự nhìn thấu suy nghĩ trong lòng anh, nhưng sự quyết tuyệt của anh hắn lại hiểu rất rõ.

Lúc đó nếu đã dứt khoát bỏ mình lại mà đi, hẳn ngày sau cũng sẽ không quay đầu.

Nghĩ đến đây, Lý Thế Dân lẳng lặng cười, trong nụ cười có chua xót không cam tâm, cũng có một tia hận ý không thể nắm bắt. Hắn biết việc đã đến nước này, mình cũng không thể tự lừa dối mình để phủ nhận điều gì nữa.

Đúng lúc này, cửa bị mở ra từ bên ngoài, Đỗ Như Hối chầm chậm bước vào, chắp tay: "Điện hạ."

Lý Thế Dân cố kìm nén cảm xúc, bình tĩnh nhìn y hỏi: "Tiên sinh có việc gì?"

Đỗ Như Hối nói: "Điện hạ, Hà Nam truyền đến chiến báo, Tề vương thảo phạt Lưu Hắc Thát…… bại trận trở về."

"Bại rồi à?" Lý Thế Dân hơi nhíu mày cười nhạt, "Không ngờ phản quân của Lưu Hắc Thát lần này nổi lên vẫn còn chút hơi tàn thoi thóp."

Nghe ra trong lời hắn nói có phần khôi hài, Đỗ Như Hối xưa nay vẫn lão luyện thành thục không hề phản ứng, chỉ trịnh trọng nói: "Theo tin tức truyền đến từ kinh thành, bệ hạ cũng đang phiền não vì chuyện này. Theo như thần thấy, Lưu Hắc Thát chưa bình thì Hà Nam còn chưa định, chẳng bao lâu nữa bệ hạ sẽ phái người khác đi chinh phạt."

Lý Thế Dân đã nghe ra ẩn ý trong lời y nói, liền thuận miệng hỏi: "Tiên sinh nghĩ lần này phụ hoàng sẽ phái ai đi? Ta, hay là thái tử?"

"Theo như thần thấy, lúc này bệ hạ còn đang do dự, ai thỉnh chiến trước có lẽ sẽ thuận theo người ấy." Đỗ Như Hối dừng lại một chút rồi tiếp, "Nhưng thần nghĩ dù bệ hạ tạm thời chưa biết chuyện điện hạ trọng thương, nhưng thương thế của điện hạ dù sao cũng chưa lành, nếu hành quân chinh chiến chỉ e……"

"Ý tiên sinh là ta nên chắp tay nhường cơ hội này cho thái tử?" Lý Thế Dân lơ đãng cười, đứng dậy đi đến bên bàn bày giấy bút ra, "Lần chống cự Đột Quyết này chắc hẳn tiên sinh đã sớm nhìn ra, lòng tin của phụ hoàng đối với ta đã không còn như xưa nữa. Nếu ta vẫn cứ ngồi yên chờ chết, chỉ e không biết đến ngày nào sẽ rơi vào cục diện mặc người xâu xé."

Biết Lý Thế Dân nói rất đúng, Đỗ Như Hối cũng đành trầm mặc rất lâu mới khuyên: "Xin điện hạ nhất thiết phải lấy thân thể làm trọng."

Lý Thế Dân vừa múa bút trên giấy, vừa nói mà không ngẩng đầu lên: "Nhớ những năm chinh chiến bốn phương, có khổ nạn nào chưa từng nếm trải? Há lại sợ mấy vết thương vặt vãnh này?" Viết xong dán kín phong thư rồi đưa cho Đỗ Như Hối căn dặn, "Phiền tiên sinh mau phái người đưa vào trong kinh, trình lên phụ hoàng."

"Thần xin đích thân đưa đi." Đỗ Như Hối cung kính tiếp nhận, "Thần không còn sở trường nào khác, chỉ có ba tấc lưỡi không xương mong có thể trợ giúp cho điện hạ."

Lý Thế Dân nhìn y cười nói: "Cũng được, vậy xin phiền tiên sinh đích thân đi một chuyến."

Nhắc nhở y vài câu, còn chưa nói xong đã nghe hạ nhân báo: "Điện hạ, thái tử đến thăm."

Nét mặt Lý Thế Dân khẽ biến, nhưng cũng nhanh chóng bình tĩnh trở lại. Hắn bảo hạ nhân kia "Mau mời thái tử vào", rồi quay sang Đỗ Như Hối nói, "Tiên sinh không được trì hoãn, giờ hãy lập tức đi ngay."

Đỗ Như Hối chắp tay cáo lui, khi ra khỏi cửa vừa hay gặp Lý Kiến Thành từ bên ngoài bước vào, liền vội vàng thi lễ: "Bái kiến thái tử điện hạ."

Lý Kiến Thành nhìn y, ánh mắt ngưng lại trong giây lát. Sau đó anh mỉm cười gật đầu rồi bước vào phòng.

Cửa phòng khép lại, Lý Thế Dân tựa người bên cửa sổ, đưa mắt nhìn Lý Kiến Thành: "Qua bao lâu cuối cùng đại ca cũng chịu đến đây."

Lý Kiến Thành không đáp lời hắn, chỉ đi đến trước mặt hắn hỏi: "Thương thế đã khá hơn chưa?"

"Dĩ nhiên đã khá hơn." Lý Thế Dân đưa tay đè lên vùng bụng bị thương của mình, cúi đầu cười nói, "Nhưng lần này chỉ e đại ca cũng không phải vì lý do này mà đến."

Lý Kiến Thành thoáng ngẩn ra rồi lập tức mỉm cười, nói: "Vậy theo Thế Dân thì vì sao đại ca lại đến đây?"

Lý Thế Dân vẫn giữ nguyên tư thế cúi đầu, chậm rãi đáp: "Nguyên Cát chinh phạt Lưu Hắc Thát bại trận trở về, đánh một lần thất bại thì sẽ có lần thứ hai. Mà không biết lần này phụ hoàng sẽ nghiêng về phía ai?" *Riết rồi mình thấy hai người tranh giành lòng tin của Lý Uyên y như hậu cung tranh sủng…*

Thật ra trong lòng hai người đều hiểu rõ, cơ hội xuất chinh không chỉ có ý nghĩa nắm binh quyền, mà lợi ích lớn hơn là thắng trận đến đâu thế lực của mình sẽ mở rộng đến đó. Chẳng bao lâu nữa, Lý Thế Dân

sẽ từng bước gây dựng thế lực của mình ở địa phương rồi tiến dần vào trong triều đình, nên hắn cũng tự nhiên hiểu, lúc này Lý Kiến Thành sẽ không để mặc cho hắn tùy ý hành động nữa.

Do đó lời vừa mới dứt, hắn không đợi Lý Kiến Thành mở miệng đã tự động tiếp lời: "Lần này đại ca đến đây chẳng lẽ là có ý muốn căn dặn Thế Dân, thương thế chưa lành thì không thể ra ngoài chinh chiến?"

Lý Kiến Thành lẳng lặng nhìn hắn, nghe hắn nói vậy ánh mắt cũng lạnh đi vài phần. Im lặng giây lát, anh chậm rãi mở miệng đáp: "Phải."

Lý Thế Dân cúi đầu cười nhạt, cũng không tiếp lời.

Lý Kiến Thành làm như không thấy, nhìn lướt qua người hắn ra bên ngoài cửa sổ, nói: "Trong suốt một tháng này, Đột Quyết cũng không có động tĩnh gì, có lẽ là do sắp đến mùa đông rét mướt nên không còn lòng dạ nào ham chiến. Mà Nguyên Cát đã bại, phụ hoàng muốn triệu một trong hai ta đi chinh phạt Lưu Hắc Thát." Chầm chậm thu ánh mắt về, lại một lần nữa liếc sang Lý Thế Dân, "Ngươi hãy ở lại đây."

"Huynh đang ra lệnh cho ta sao? Lấy uy quyền của đại ca, hay là…… lấy mệnh lệnh của thái tử?" Lý Thế Dân nghe vậy ngước mắt lên đối diện với anh, bên môi vẫn còn sót lại ý cười mỉa mai, "Nhưng đại ca chớ quên, ngoại trừ phụ hoàng, phủ Thiên Sách trong triều đình không bị bất kì ai khác quản chế."

Đối mặt với ý tứ khiêu khích rõ ràng trong lời hắn nói, Lý Kiến Thành không đáp, chỉ tiến lên vài bước, gần như đứng ngay trước mặt Lý Thế Dân.

Lý Thế Dân tựa vào cửa sổ, vẫn không nhúc nhích, im lặng nhìn anh.

Lý Kiến Thành bỗng vươn tay, chậm rãi túm vạt áo hắn, kéo hắn lại gần mấy phân. Bị bất ngờ, thân hình Lý Thế Dân nghiêng ra trước theo lực đạo của anh, tư thế giống như sắp đón nhận một nụ hôn.

Nhưng đến khi hơi thở của hai người sắp kề cận nhau, lực đạo trên vạt áo bỗng ngừng lại.

Là tư thế hôn, nhưng chung quy vẫn cách vài phân.

Lý Kiến Thành nhìn Lý Thế Dân ở khoảng cách gần, lời nói xen lẫn hơi thở quen thuộc phả vào môi hắn.

"Thế Dân, thu tay lại đi." Giọng anh nhẹ mà trầm thấp, chỉ có hai người nghe rõ, giống như khuyên nhủ, lại cũng phảng phất như đang mê hoặc, "Lúc này thu tay còn kịp."

Nói xong anh buông tay định lùi một bước, trở về khoảng cách ban đầu của hai người. Nhưng còn chưa kịp buông tay, một luồng lực đạo đã ập đến từ sau gáy, ép anh nghiêng người ra trước.

Tiếp theo đó, nụ hôn của Lý Thế Dân đã ập đến. Lực đạo mạnh mẽ đè lên sau gáy, môi lưỡi dây dưa triền miên.

Nhưng nụ hôn nhanh chóng bị Lý Thế Dân chủ động chấm dứt. Giống như bất chợt bừng tỉnh, hắn nắm vai Lý Kiến Thành đẩy anh ra một đoạn, lùi lại dựa lên bệ cửa sổ, cúi đầu cười nói: "Đại ca, huynh đang dụ dỗ ta."

Lý Kiến Thành vẫn đứng yên tại chỗ, cũng từ từ bình tĩnh trở lại. Anh nhìn Lý Thế Dân, lặp lại lời mình vừa nói: "Thế Dân, hãy sớm thu tay lại."

Lý Thế Dân hiểu ý anh không phải chỉ muốn nói đến lần xuất chinh Lưu Hắc Thát này, mà là toàn bộ những tranh đoạt giữa hai người, tranh đoạt dài đằng đẵng không thấy tận cùng.

"Thu tay?" Lát sau, hắn cười một tiếng rất khẽ, ngẩng đầu nhìn anh chậm rãi nói, "Đại ca, nếu ta thu tay, với tính cách của huynh liệu có bỏ qua một kẻ từng gây nguy hiểm cho mình?" Không đợi anh đáp lời, hắn đã nói tiếp bằng giọng giống như độc thoại, "Đại ca, dù ta vẫn một lòng mến mộ huynh, nhưng cũng không còn giống năm nào, nguyện đặt mình lên thớt làm thịt cá cho người tùy ý định đoạt."

Lý Kiến Thành nhìn hắn, chậm rãi nói: "Ngươi thật sự nghĩ thế?"

Lý Thế Dân bật cười, không nhận cũng không chối, chỉ nói: "Chí ít, lúc này dù huynh có hận ta…… thì chung quy vẫn không động đến ta."

"Thế Dân, ngươi nói không sai." Lý Kiến Thành cũng đột ngột mỉm cười, "Ngươi quả nhiên hiểu đại ca."

Lý Thế Dân không nói gì nữa, chỉ nhìn Lý Kiến Thành xoay người rời đi, sau đó nở một nụ cười mỉa mai.

— Đại ca, nếu ta thật sự hiểu huynh thì đâu có rơi vào tình cảnh này?

Cùng lúc đó, Lý Kiến Thành quay về phủ gọi Vi Đĩnh đến hỏi: "Thư gửi cho phụ hoàng đã đưa đi chưa?"

"Không dám trì hoãn," Vi Đĩnh đáp, "Mạt tướng đã sớm phái người cưỡi khoái mã chạy hết tốc lực đưa đi."

Lý Kiến Thành nghe vậy gật đầu, trầm ngâm giây lát rồi nói nói: "Tần vương cũng viết một phong thư thỉnh chiến, phái Đỗ Như Hối đưa về cho phụ hoàng." Dừng một chút, ngước mắt lên nhìn Vi Đĩnh, "Đỗ Như Hối mới đi khỏi đây chưa đầy một canh giờ, tướng quân hãy mau phái người chặn lại, dùng bất cứ thủ đoạn gì đều được."

Vi Đĩnh thừa hiểu ý anh, tức khắc lĩnh mệnh rời đi.

Lý Kiến Thành nhìn theo hướng hắn rời đi, ánh mắt dần dần trở nên thâm thúy.

*****

Tháng mười một, thánh chỉ từ Trường An truyền đến Nhạn Môn. Lý Uyên lệnh cho thái tử Lý Kiến Thành đi chinh phạt Lưu Hắc Thát, trong ngày phải lên đường trở về Trường An, không được trì hoãn. Tần vương Lý Thế Dân vẫn đóng ở Nhạn Môn để phòng vệ Đột Quyết.

Ngày Lý Kiến Thành đi, Lý Thế Dân không đến đưa tiễn. Hắn cũng nhận được một tin tức khác: Đỗ Như Hối mang thư mật đã ngã ngựa chết dọc đường, những thuộc hạ mang theo đều mất tích.

Đứng trên mặt thành nhìn nhân mã của Lý Kiến Thành đi xa, Lý Thế Dân bỗng đánh một quyền vào đống đá, mu bàn tay chảy máu xối xả.

*****

Đợi cho Lý Kiến Thành dẫn quân đến Lạc Xương hội sư với Lý Nguyên Cát, đã là chuyện của một tháng sau.

Hôm đó trời đổ tuyết vụn, Lý Nguyên Cát đích thân mở cổng thành chờ đợi, thấy bóng áo choàng màu lửa đỏ cách đó không xa, liền vội vã thúc ngựa tiến lên nghênh đón: "Nguyên Cát đã đợi trong thành mấy ngày, đại ca cuối cùng cũng đến!"

Từ biệt mấy tháng, thân hình hắn dường như đã khôi ngô thêm vài phần. Lý Kiến Thành khẽ gật đầu với hắn, cười nói: "Ở Nhạn Môn lâu ngày, lần này về kinh lại bị phụ hoàng nhắc nhở, không khỏi chậm chân một chút." Đưa tay phẩy phẩy tuyết vụn bám trên hàng mi dài.

Lý Nguyên Cát thấy thế vội nói: "Ngoài trời lạnh giá, đại ca mau theo Nguyên Cát vào thành."

Lý Kiến Thành gật đầu, đi sóng đôi với hắn qua cổng thành.

Lý Nguyên Cát đến gần hơn một chút mới hạ giọng nói: "Đại ca, Nguyên Cát bất tài, nếu có thể tự mình phá Lưu Hắc Thát thì đã không phiền đại ca đích thân đến đây."

"Nguyên Cát không cần tự trách," Lý Kiến Thành khẽ cười, "Lưu Hắc Thát lần này nổi dậy, có thể nói là khí thế hung hãn. Hoài Dương vương chết trong tay hắn, Lư Giang vương bị ép bỏ thành, đủ thấy hắn không phải kẻ tầm thường. Đối phó với Lưu Hắc Thát không thể dùng sức, mà phải dùng trí."

Lý Nguyên Cát trầm tư: "Lại nói khi đệ giao chiến với quân của hắn có nghe được tin đồn, rằng tàn quân của Lưu Hắc Thát lần này nổi lên thật ra là do sau trận thua ở Minh Thủy, Tần vương đã tàn sát bọn họ quá tay."

"Hả?" Lý Kiến Thành nhíu mày, "Thật sự có chuyện này?"

"Dạ phải." Lý Nguyên Cát nói, "Theo lời khai của tù binh, sau khi quân Tần vương đại thắng liền tùy ý tàn sát cướp bóc, trong quân dù là tướng lãnh đầu hàng cũng không thoát chết, vợ con hầu hết bị bắt giữ. Tàn quân lòng mang phẫn hận, cho nên mới hợp sức với Lưu Hắc Thát đang trốn ở Đột Quyết dựng lại phản kì."

Nghe hắn nói vậy, Lý Kiến Thành im lặng hồi lâu rồi đáp: "Việc này có thể là thổi phồng."

Lý Nguyên Cát thấy anh chỉ nói vậy cũng không tiện kể tiếp, bỗng nhớ ra chuyện gì, lại nói: "Nghe nói phụ hoàng vì một phong thư thỉnh chiến của đại ca mà định đoạt người làm chủ soái, việc này có hơi vượt quá dự liệu của Nguyên Cát, đệ cứ tưởng phụ hoàng nhất định sẽ do dự giữa đại ca và nhị ca."

"Uy danh của Thế Dân trong triều ngày càng hiển hách, có xu hướng lấn chủ chiếm quyền, nhưng e rằng phụ hoàng cũng không còn tin tưởng hắn như xưa nữa." Lý Kiến Thành cười khẽ, "Nếu không phải thế thì phụ hoàng chẳng việc gì phải lưỡng lự, mà đã sớm hạ lệnh cho hắn làm chủ soái rồi. Phái ta đi, đại khái là vì trong lúc do dự lại thấy thư thỉnh chiến nên thuận nước đẩy thuyền."

Lý Nguyên Cát nghi hoặc hỏi: "Hay là nhị ca không viết thư vào kinh?"

"Hắn dĩ nhiên không bỏ qua cơ hội này," Lý Kiến Thành nhìn về phía trước, bình thản đáp, "Nhưng ta cũng sẽ không để hắn toại nguyện."

Lý Nguyên Cát hình như đã hiểu ra chuyện gì, im lặng giây lát rồi hỏi: "Về phần nhị ca…… sau này đại ca tính xử lý ra sao?"

Lý Kiến Thành quay đầu nhìn hắn, dừng một chút, không đáp mà hỏi ngược lại: "Nguyên Cát nghĩ ta nên làm gì?"

"Nguyên Cát nghĩ đại ca không nên quá luyến tiếc," Lý Nguyên Cát chầm chậm nói, "Người làm đại sự không câu nệ tiểu tiết, huống chi trong thâm cung, hạng người vì mục đích không từ thủ đoạn đâu đâu cũng có."

Lời hắn nói tuy vòng vo, nhưng ẩn ý trong đó lại hết sức rõ ràng. Lý Kiến Thành nghe xong vẫn không đáp lại, chỉ khẽ cười: "Đạo lý này xem ra đệ còn nhìn rõ hơn ta."

"Luận tài trí, Nguyên Cát tuy thua xa đại ca, nhưng lại hiểu rõ đạo lý 'ngoài cuộc tỉnh táo trong cuộc u mê'." Lý Nguyên Cát nhìn anh nói, "Mong đại ca cân nhắc."

"Đương nhiên." Lý Kiến Thành bỗng ghìm cương cho ngựa dừng lại. Anh ngẩng đầu nhìn những bông tuyết vụn rơi loạn từ không trung, vẻ mặt bỗng trở nên hoảng hốt, "Chuyện này…… nếu đại ca nhất thời quên đi, mong Nguyên Cát hãy thường xuyên nhắc nhở."

*****

Cùng lúc đó, trong thành Nhạn Môn, Lý Thế Dân mở một phong thư đến từ Trường An, miệng lẩm bẩm: "Ngươi nói xem vì sao lão Phong Đức Di này lại báo cho chúng ta biết chuyện Đỗ Yêm muốn nương nhờ thái tử? Chỉ vì hắn là chú của Đỗ Như Hối thôi sao?"

Phòng Huyền Linh đứng trước mặt hắn đáp: "Thần nghĩ Phong Đức Di làm vậy chắc chắn là để lấy lòng điện hạ. Người này tính tình khôn khéo, giữa thái tử và điện hạ hiển nhiên không muốn đắc tội với bên nào."

Lý Thế Dân chậm rãi gật đầu, kế đó ngước mắt lên nhìn y hỏi: "Mà tiên sinh đích thân đến Nhạn Môn cũng chỉ vì việc này thôi à?"

"Dạ phải." Phòng Huyền Linh chắp tay, thái độ hết sức khiêm cung, "Thần nghĩ người tên Đỗ Yêm này tuy không có đại mưu nhưng lại giỏi tiểu xảo, nếu thật sự đi nương nhờ thái tử thì chỉ e sẽ không có lợi cho điện hạ. Cho nên lúc này, điện hạ không thể không coi trọng."

"Vậy sao?" Lý Thế Dân khẽ nhíu mày, "Nên tiên sinh nghĩ ta phải thừa cơ nạp người này vào dưới trướng?"

Phòng Huyền Linh gật đầu: "Dù lúc này chưa được việc thì về sau cũng có thể giúp điện hạ một tay. Huống chi hắn lại là chú của Đỗ lang trung, năm đó điện hạ đã tha mạng cho hắn vì thỉnh cầu tha thiết của Đỗ lang trung, lần này nếu nhờ Đỗ lang trung ra tay thì nhất định có thể khuyên hắn quy thuận."

Lý Thế Dân nghe vậy im lặng giây lát rồi đáp: "Thực không dám dấu diếm, Đỗ Như Hối đã chết." Mấy tháng gần đây Lý Thế Dân vẫn giấu kín việc này, ngoại trừ thân tín thì không ai được biết.

Thật ra chỉ vì trong lòng hắn âm thầm xấu hổ, không biết nên đối mặt với gia quyến của y thế nào, cho nên mới phải tạm thời giấu nhẹm đi.

Phòng Huyền Linh nghe vậy hiển nhiên kinh ngạc, nhưng cũng nhanh chóng trấn tĩnh lại. Thấy Lý Thế Dân dừng ở đó thì cũng không hỏi nhiều, chỉ nói: "Nếu Đỗ lang trung đã qua đời thì thần nguyện đi làm thuyết khách."

Lý Thế Dân chậm rãi gật đầu, nói với Phòng Huyền Linh: "Vậy xin phiền tiên sinh đi một chuyến, đại khái hãy bảo Đỗ Yêm nếu bỏ thái tử theo ta thì cái ghế Thiên Sách phủ binh tào tham quân và Văn Học quán học sĩ sẽ lập tức về tay hắn."

Lời tác giả: Người tên Đỗ Yêm này về sau sẽ có ảnh hưởng lớn đó ~

59. Chương 58

Lý Kiến Thành đứng trong phòng, lặng lẽ nhìn sa bàn trước mặt, cúi đầu trầm ngâm.

Lát sau Ngụy Trưng đẩy cửa bước vào, đi đến trước mặt anh chắp tay chào: "Điện hạ."

Lý Kiến Thành ngước mắt lên, khẽ cười hỏi: "Có tin gì mới chăng?"

"Dạ phải." Ngụy Trưng tiến lên một bước, "Bệ hạ truyền chỉ, triệu Tần vương về kinh."

Lý Kiến Thành nghe vậy chỉ cúi đầu suy xét, cũng không đáp lời.

Thấy anh cứ như thế, Ngụy Trưng đợi một lát rồi tiếp: "Điện hạ, thần nghĩ mấy tháng nay Đột Quyết không có động tĩnh gì, thật ra là muốn đợi qua mùa đông này rồi quay lại."

"Tiên sinh nói rất đúng." Lý Kiến Thành lúc này mới gật đầu, "Với dã tâm của Hiệt Lợi Khả hãn, sau ngày đăng cơ đã ồ ạt xâm phạm ta, cho thấy mục tiêu của chúng không còn đơn giản là lương tiền nữa. Lần này đấu ngang cơ với ta, chúng tuyệt đối sẽ không dừng lại, giờ tạm dừng động tĩnh hẳn là sách lược lấy lùi làm tiến. Vậy cũng tốt, đợi ta bình phản quân của Lưu Hắc Thát xong xuôi rồi sẽ từ từ tính sổ với chúng."

Ngụy Trưng trầm ngâm giây lát rồi hỏi: "Từ ngày đại quân Lưu Hắc Thát vây Ngụy Châu, quân ta đã giằng co với chúng đến gần một tháng vẫn chưa phân cao thấp, không biết trong lòng điện hạ đã có kế sách gì chưa?"

"Việc này ta cũng đã suy nghĩ từ lâu," Lý Kiến Thành cúi xuống nhìn sa bàn, chỉ tay lên đó, "Lưu Hắc Thát vây Ngụy Châu mà đánh mãi không được, chúng ta giằng co với hắn cũng coi như tạm thời bế tắc. Dù vậy, lúc này Lưu Hắc Thát đã rơi vào thế ngộ địch hai mặt, thời gian kéo dài tất khó giữ vẹn toàn. Một khi phá tan được cục diện này, hắn nhất định không phải đối thủ của chúng ta."

Ngụy Trưng nhìn theo ánh mắt anh xuống sa bàn, hỏi: "Điện hạ đã nghĩ ra kế sách gì để phá tan cục diện bế tắc này chưa?"

"Vẫn chưa," Lý Kiến Thành khẽ thở dài, "Chỉ mong đám ô hợp dưới tay hắn lục đục, nhưng không biết nắm chắc được mấy phần."

Ngụy Trưng chậm rãi nói: "Thần có một kế, không biết điện hạ có muốn nghe thử?"

Lý Kiến Thành ngước nhìn y, đôi mắt sáng lên, "Xin nghe."

"Trước khi được điện hạ thưởng thức, nạp vào Đông cung, thần đã từng đầu quân cho Ngõa Cương trại. Cho nên thần biết rõ phản quân của Lưu Hắc Thát lẫn người của Ngõa Cương đều là một đám ô hợp dựng sào nổi lên, suy nghĩ trong lòng họ đã nghe quen nhìn tỏ, thần tự cho là hiểu rõ vài phần." Ngụy Trưng dừng một chút, nhưng không nói cho hết ý mà chỉ hỏi, "Lưu Hắc Thát chẳng qua là một tên thổ phỉ, vậy mà hết lần này tới lần khác khởi binh phản loạn, phản quân thế như chẻ tre, không thể kháng cự. Theo như điện hạ thấy, nguyên nhân sâu xa trong đó là gì?"

Lý Kiến Thành trầm ngâm đáp: "Khi mới vào thành, ta từng nghe Tề vương nói Lưu Hắc Thát và các thuộc hạ bất bình với việc Tần vương sát phạt bại quân nên mới khởi binh. Việc này ta cũng đã lưu ý……" Dừng một chút, hình như đã hiểu ra điều gì, "Chẳng lẽ ý tiên sinh là……"

"Phải." Ngụy Trưng chắp tay, trịnh trọng đáp, "Kế mà thần muốn hiến lần này chính là lấy tù binh dụ hàng tướng địch."

Lý Kiến Thành nói: "Tiên sinh chớ đắn đo, xin cứ nói đừng ngại."

"Dạ." Ngụy Trưng gật đầu rồi tiếp, "Giặc cỏ khởi sự phần lớn đều do bị bức bách, Ngõa Cương trại là thế, Lưu Hắc Thát cũng không khác gì. Tần vương đuổi tận giết tuyệt, dồn chúng vào đường cùng nên mới khởi binh. Nếu đã như vậy, chi bằng từ giờ chúng ta hãy dùng sách lược vỗ về, thả tù binh phân hoá nội bộ chúng, khiến Lưu Hắc Thát chẳng mấy chốc mà thành cô gia quả nhân."

"Kế của tiên sinh rất hay." Lý Kiến Thành trầm tư nhìn đăm đăm vào sa bàn hồi lâu mới ngước mắt lên, gương mặt lộ vẻ vui mừng.

"Trợ giúp điện hạ vốn là trách nhiệm của thần." Ngụy Trưng cười nói, "Nếu điện hạ nghĩ kế này khả thi thì hãy mau tâu lên bệ hạ, xin thả hết những tù binh liên quan đến thuộc hạ của Lưu Hắc Thát rồi đưa đến đây."

Lý Kiến Thành gật đầu cười nói: "Tiên sinh nói chí lý, có được tiên sinh quả nhiên là phúc của Lý Kiến Thành ta."

Ngụy Trưng nghe vậy thoáng giật mình, mà Lý Kiến Thành đã đi đến bên án thư, nhấc bút trầm ngâm. Y hoàn hồn, mỉm cười, liền đứng yên một chỗ lặng lẽ nhìn.

*****

Nửa tháng sau, tù binh đã được đưa đến Lạc Xương. Lý Kiến Thành không chút trì hoãn, lập tức phái sứ giả vào trong quân Lưu Hắc Thát nghị hòa. Thật ra cả Lý Kiến Thành và Lưu Hắc Thát đều thừa biết, dựa vào tội ba lần bốn lượt khởi binh của Lưu Hắc Thát, dù có quy hàng cũng không tránh khỏi cái chết. Không ngoài dự liệu, Lưu Hắc Thát từ chối không chịu nghị hòa, ngang ngược đuổi sứ giả về.

Lý Kiến Thành hoàn toàn dửng dưng, bởi vì nghị hòa chỉ là giả, tuyên cáo "Người quy thuận Đại Đường được miễn tội, trả gia quyến về, không phải lo cơm áo" mới là thật. Mục đích nếu đã đạt được thì chỉ cần ngồi yên đợi tin vui là xong.

Quả nhiên chỉ mấy ngày sau, thuộc hạ của Lưu Hắc Thát đã lục tục có người gửi thư mật đến, ai nấy đều tỏ ý quy thuận. Lý Kiến Thành làm đúng theo hứa hẹn, trả hết gia quyến lại thêm hậu đãi, thậm chí còn có thể cầu lấy một chức quan trong quân.

Kể từ đó, người quy hàng ngày càng nhiều.

Lại đợi thêm nửa tháng, lương thảo trong quân Lưu Hắc Thát đã hết, không còn sức vây thành, mà điều kiện dụ hàng của Lý Kiến Thành lại ngày càng hậu. Thấy quân tâm dao động tán loạn, không thể tái chiến, rốt cuộc Lưu Hắc Thát đành buông bỏ, trong đêm dẫn tàn quân chạy đến Quán Đào.

Lý Kiến Thành sao có thể để hắn trốn thoát dễ dàng như thế? Tức thì anh phái một đội tinh kỵ đuổi theo, chạy suốt ngày đêm, đuổi mãi đến Nhiêu Châu. Lưu Hắc Thát chật vật vào thành, lại không biết Lý Kiến Thành đã sớm dụ hàng thứ sử Gia Cát Đức Uy, người này dễ dàng bắt được Lưu Hắc Thát, trả lại cả người lẫn thành cho Lý Kiến Thành.

Khi Lý Kiến Thành mang thủ cấp của Lưu Hắc Thát khải hoàn về triều, Lý Uyên đích thân ra ngoài thành nghênh đón, cảnh tượng tưng bừng náo nhiệt.

Chẳng qua mới chừng ba tháng, Lý Kiến Thành đã bình định xong mối họa lớn trong lòng mình mấy năm nay, hơn nữa lại dùng đấu pháp bốn lạng địch ngàn cân, chiến thắng ung dung mà dứt khoát.

Lý Uyên bỗng cảm thấy, trước kia mình giao hết đại quyền quân sự cho Tần vương có lẽ là đã quá coi khinh thái tử của mình. Việc chinh chiến vốn không nên chỉ dựa vào một mình Tần vương.

Nắm tay Lý Kiến Thành, Lý Uyên kéo anh cùng trở về cung.

Vừa xoay người, Lý Thế Dân theo sau đã không bỏ lỡ cơ hội, tiến lên cúi đầu bái Lý Kiến Thành, nói: "Chúc mừng đại ca khải hoàn." Ngữ khí bình lặng, trong đôi ngươi lại tràn đầy ý cười thâm thúy lạ thường.

"Đa tạ Thế Dân." Lý Kiến Thành vẫn giữ nguyên nụ cười trên mặt, kế đó bước qua bên người hắn.

Nhìn áo choàng màu lửa đỏ của anh càng đi càng xa, Lý Thế Dân đứng yên một chỗ, chầm chậm siết chặt quyền.

*****

Bình định xong Lưu Hắc Thát, ngoại trừ những thế lực nhỏ vẫn hoạt động, đất trung nguyên có thể coi là cơ bản đã yên. Lý Kiến Thành rút lui khỏi chiến trường, nhanh chóng tham gia vào chính vụ trong triều.

Nhiều năm chinh chiến liên miên gần như chưa bao giờ gián đoạn khiến cho việc khôi phục kinh tế dân sinh trở nên cấp bách. Xét thấy Tô dung điều pháp ban hành vào năm Vũ Đức thứ hai đã có hiệu quả tích cực, Lý Uyên liền giao việc ban bố luật Vũ Đức và Quân điền chế, đồng thời hoàn thiện Tô dung điều pháp cho anh, có ý muốn buông tay để anh tu tập thuật đế vương.

Lý Kiến Thành không dám chậm trễ, ngày ngày thức khuya dậy sớm bàn bạc sửa chữa với các quan viên trong triều. Cứ bận rộn như thế, bất giác đã qua nửa năm.

Tháng bảy năm Vũ Đức thứ sáu, tiền phương báo Đột Quyết xuôi nam xâm phạm Sóc Châu. Lý Uyên lệnh cho Lý Kiến Thành và Lý Thế Dân dẫn quân đến Tịnh Châu ngăn địch.

Lệnh này vừa ban, những người sáng suốt đều có thể nhìn ra Lý Uyên đã có ý muốn chia một phần binh quyền của Tần vương cho thái tử.

Trong phủ Tần vương mọi người oán than dậy đất, nhưng Lý Thế Dân vẫn bình tĩnh lạ thường. Thật ra hành động này chính là để tỏ rõ thái độ của Lý Uyên đối với hai người, nếu ông đã quyết giữ nguyên thái tử, vậy ngày sau mình có hành sự…… cũng không cần đắn đo gì nữa.

Đêm trước ngày đại quân xuất chinh, Ngụy Trưng gõ cửa phòng Lý Kiến Thành.

Lý Kiến Thành vẫn ngồi trước án thư đọc sách như ngày thường, thấy Ngụy Trưng bất giác cười hỏi: "Lẽ nào tiên sinh đến đây để oán trách ta lần này đã để ông lại đông cung?"

Ngụy Trưng cũng lơ đãng cười nói: "Đánh Đột Quyết không giống tiễu phỉ, thần chỉ là một kẻ thư sinh trói gà không chặt, dù có đi theo điện hạ thì chỉ e cũng không đóng góp được gì, chẳng thà ở lại Đông cung giở chút âm mưu dương mưu."

Lý Kiến Thành nghe ra trong lời y nói có ẩn ý, liền hỏi: "Vậy lần này tiên sinh đến đây là vì chuyện gì?"

Ngụy Trưng thoáng ngừng rồi mới nói tiếp: "Không dám giấu điện hạ, lần này thần đến vì Tần vương."

"Tần vương?" Lý Kiến Thành hơi nheo mắt lại, "Tần vương lại có động tĩnh gì chăng?"

"Không phải, Tần vương không có động tĩnh gì, nhưng chính vì thế mà thần càng cảm thấy bất thường." Ngụy Trưng chậm rãi nói, "Huống chi, nếu thật sự đợi đến lúc Tần vương có động tĩnh thì e là đã muộn."

Lý Kiến Thành khẽ chấn động, theo bản năng đưa tay đè lên ngực, rất lâu mới hỏi: "Tiên sinh nghĩ…… ta phải làm sao?"

Hành động của anh đã thu trọn vào mắt Ngụy Trưng, y mơ hồ đoán ra bệnh đau tim của Lý Kiến Thành đại để không thoát nổi can hệ với Lý Thế Dân, nhưng tuyệt không biểu lộ mảy may ra ngoài.

"Tiên hạ thủ vi cường." Thoáng ngừng giây lát, y gằn từng chữ, "Điện hạ, Tần vương không thể giữ."

Lời này nói ra tuy mập mờ, nhưng hàm nghĩa đã hết sức rõ ràng. Trong lòng y đã sớm có quyết định, nhưng đây là lần đầu tiên nói với Lý Kiến Thành.

Lý Kiến Thành nghe vậy thần sắc vẫn bình thản, chỉ lặng yên không nói.

Ngụy Trưng nhìn mặt lựa lời, lẳng lặng nói tiếp: "Điện hạ bản tính nhân hậu, nếu thật sự không thể xuống tay, thần nguyện vượt lửa quá sông, thay người thành toàn."

Lý Kiến Thành rũ mắt, mãi sau mới nhẹ nhàng nói: "Tiên sinh yên tâm, việc này chắc chắn sẽ có kết thúc."

Nói đến đây, giữa hai người chỉ còn im lặng dai dẳng.

Rất lâu sau, Lý Kiến Thành mới mở miệng: "Giờ đã không còn sớm, tiên sinh hãy mau về nghỉ ngơi." Giọng anh khẽ như một tiếng thở dài, mơ hồ lộ ra vẻ mỏi mệt.

Thật ra trong lòng Ngụy Trưng cũng hiểu thủ túc tương tàn quả là hạ hạ sách, nếu không phải vạn bất đắc dĩ y sẽ không mở miệng. Nhưng người tên Lý Thế Dân này chung quy vẫn khiến y không thể yên tâm, nhất là khi y mơ hồ cảm thấy tình cảm của Lý Kiến Thành đối với hắn đã dần dần không thể nói rõ.

Người trong cuộc u mê, mà người đứng xem lại nhìn thấu rõ ràng. Y không thể để người này trở thành điểm yếu khiến Lý Kiến Thành không thể hạ thủ, cuối cùng rước họa vào thân.

Nghe Lý Kiến Thành nói vậy y vẫn chưa cáo từ ngay, mà sau một thoáng ngập ngừng, y chợt nói: "Thần mong điện hạ hiểu, nếu trong lòng thần chỉ coi điện hạ là quân chủ thì hôm nay đã không có những lời tâm huyết này."

Lý Kiến Thành ngước nhìn y, nhưng vẫn im lặng.

Ngụy Trưng cũng cụp mắt xuống, cười khẽ tự trào: "Về công, thần hy vọng người đứng đầu giang sơn đại nghiệp này là nhân quân như điện hạ; về tư, thần mong người kế thừa giang sơn đại nghiệp này chỉ có thể là điện hạ." Dừng một chút, chắp tay cúi đầu nói, "Tâm ý của thần đối với điện hạ chính là như thế. Về công về tư, mong điện hạ hãy cân nhắc."

Vẫn là như vậy, tuy không nói thẳng ra, nhưng lời lẽ cũng đủ rõ ràng. Thật ra đã lâu ngày sớm chiều bên nhau, Lý Kiến Thành làm sao không phát hiện ra? Chỉ là dưới tình cảnh này, anh nhất thời không biết nên đáp lại ra sao, đành thở dài một tiếng.

Phản ứng này dù không nằm ngoài dự liệu của Ngụy Trưng, nhưng trong lòng vẫn cảm thấy có phần hụt hẫng. Y liền đứng dậy cười nói: "Vừa rồi thần nói vậy chẳng qua chỉ mong điện hạ hiểu, mỗi câu thần nói với điện hạ đều là lời tự đáy lòng. Với thần chỉ cần điện hạ nhớ rõ điều này là đã đủ rồi." Dứt lời bái dài, nói, "Thần xin cáo lui."

Lý Kiến Thành khẽ gật đầu, nhìn y đẩy cửa bước ra, lại thở dài một tiếng.

*****

Đại quân đến Tịnh Châu, Lý Kiến Thành Lý Thế Dân vẫn mạnh ai nấy làm, chỉ là lần này Lý Thế Dân không cố ý gây khó dễ, trái lại còn răm rắp nghe theo Lý Kiến Thành, chỉ đưa ra một yêu cầu nhỏ là được đích thân cầm quân nghênh chiến Đốt Bật.

Lý Kiến Thành thầm biết hắn vẫn còn ghi nhớ mối thù bị Đốt Bật bắt giam ngày trước, liền cho hắn ba ngàn kỵ binh, phái hắn chịu trách nhiệm đẩy lùi nhánh quân Đột Quyết đến cướp bóc.

Nhưng mới được ba ngày, Lý Thế Dân đã dẫn ba ngàn nhân mã này cùng với Huyền Giáp quân của mình, tấn công đại doanh Đốt Bật.

Lúc đó nhân mã Đột Quyết mới trở về sau khi cướp bóc quanh Tịnh Châu, đang vui vẻ chia chiến lợi phẩm, thì quân Đường giống như một lưỡi dao sắc chém vào doanh địa. Lý Thế Dân đơn thương độc mã đi trước, Huyền Giáp quân bảo vệ kín xung quanh, sau nữa là kỵ binh thường.

Trận tập kích doanh trại liều mạng này có thể nói là vượt quá dự liệu của quân Đột Quyết, cho nên chính Đốt Bật cũng đang ngồi trong trướng, không chút đề phòng. Nhưng nghe báo đại doanh bị tập kích, gã vẫn chưa hề biến sắc. Phân phó toàn quân lập tức nghênh chiến, Đốt Bật nhanh chóng đứng dậy, vội vàng mặc áo giáp, trái lại còn cười nói: "Nếu Lý Thế Dân đã đưa thân đến tận cửa thì chớ trách ta hạ thủ không lưu tình!"

Ra khỏi trướng, xoay người lên ngựa, liếc mắt đã thấy Lý Thế Dân đang chém giết hăng say, Đốt Bật vung roi ngựa, giương đao xông vào hắn.

Lý Thế Dân nhanh chóng cảm nhận được, vừa đưa thương đâm ngã tên lính vướng víu trước mặt đã lập tức xoay người giơ ngang thương, khó khăn chặn lại một đao Đốt Bật bổ xuống chính diện.

Hai người đều dùng đến bảy tám phần lực đạo, đao thương va chạm, tóe lửa tứ tung, chấn động khiến hai bên phải đồng thời lui bước.

Đốt Bật kéo cương ngựa đi qua đi lại, trên mặt lộ ra ý vị trào phúng, cười nói: "Chỉ có mấy nghìn người mà dám tập kích đại doanh ta, hay là trải qua chuyện lần trước, Tần vương vẫn chưa học hỏi được nhiều kinh nghiệm?"

Lý Thế Dân nghe vậy không đáp, chỉ kẹp bụng ngựa, lại ra sức tấn công. Hai người giao đấu hơn trăm chiêu không phân thắng bại, mà nhân mã của Đốt Bật đông hơn, đã dần dần tụ lại, vây khốn quân Đường vào giữa.

Thấy đây chỉ là một phiên bản của trận chiến lần trước, Đốt Bật cười thầm Lý Thế Dân chẳng qua cũng chỉ có vậy, thế công trên tay ngày càng gấp gáp.

Nhưng đúng lúc này, một tên lính Đột Quyết đã xông đến gần, hô lớn: "Khả hãn, doanh trướng phía sau bốc cháy!"

Đốt Bật kinh hãi, còn chưa kịp đáp lời thì Lý Thế Dân đã tiếp cận, đâm một thương ngang sườn gã. Đốt Bật nghiêng người tránh đi, vội lui vài bước, nheo nheo mắt nhìn hắn, nói: "Lý Thế Dân, ngươi……"

"Khả Hãn nói không sai, bản vương trải qua chuyện lần trước, dĩ nhiên phải học được chút kinh nghiệm." Gương mặt Lý Thế Dân rốt cuộc đã hiện ra vẻ tươi cười, lời lẽ cũng ngày càng thảnh thơi, "Tiếc thay chiến thắng lần trước lại vừa vặn khiến Khả hãn quên đi cái gọi là kiêu binh tất bại. Ngươi thật sự nghĩ rằng ngay cả đạo lý một lần vấp ngã một lần khôn ta cũng không hiểu sao?"

Đốt Bật nắm chặt trường đao nhìn hắn, không hiểu vì sao bỗng cảm thấy vẻ mặt dương dương đắc ý kia lại có vài phần giống Lý Kiến Thành. Sắc mặt gã bắt đầu sa sầm lại, nhưng vẫn đứng yên tại chỗ không tiến không lùi.

"Lương thảo vất vả cướp được, Khả hãn định cứ thế bỏ mặc sao? Hay trong lòng Khả hãn đoán không ra người đến đốt lương là ai?" Hiểu rõ đối phương đang rơi vào cảnh tiến thoái lưỡng nan, Lý Thế Dân cười nói, dừng một chút, không đợi đối phương đáp trả đã tiếp, "Hai ta đều biết, nếu là người kia thì tuyệt đối sẽ không để lại cho ngươi một hạt thóc thừa."

Đốt Bật khẽ giật mình, thấy khói đen mù mịt nổi lên phía sau và nhân mã chạy tán loạn vì lửa lớn, rốt cuộc cắn răng, hình như bắt đầu dao động.

"Đốt Bật, ngươi cũng biết mình có điểm nào vĩnh viễn không bằng ta sao?" Lý Thế Dân vẫn cười, cười bình tĩnh mà ác ý, "Đó chính là ngươi với đại ca chỉ có thể là địch, vô phương thay đổi. Mà cho dù đại ca không thể đối đãi thành khẩn với ta, nhưng chỉ cần đứng trước mặt ngươi, chúng ta sẽ vĩnh viễn đứng về một phía."

Bị hắn cố tình đâm vào điểm yếu, Đốt Bật hừ lạnh không đáp, quay đầu ngựa lại, hô lớn lui quân. Sau đó gã quay đầu nhìn Lý Thế Dân đáp trả: "Nếu ta là Lý Kiến Thành thì lần trước đã bỏ mặc cho ngươi chết trong doanh Đột Quyết. Nếu đã bỏ ngươi mà đi thì việc gì phải bắt Thập Bát Bật trao đổi, Kiến Thành chung quy là không đủ nhẫn tâm với ngươi."

Lý Thế Dân cầm trường thương ngồi trên lưng ngựa, thấy nhân mã Đột Quyết nhao nhao lui lại cũng chỉ cười nhạt một tiếng.

— Nếu y không nhẫn tâm, thì đã không có Lý Thế Dân bây giờ.

Đợi gã đi xa, một tiểu giáo phi như bay đến báo: "Điện hạ, thái tử nghe tin điện hạ dẫn quân tập doanh, liền ra lệnh cho điện hạ tức khắc rút quân về thành, không được trì hoãn!"

"Báo cho thái tử, ta sẽ về ngay." Lý Thế Dân bình thản phân phó thiên tướng bên cạnh, "Truyền lệnh xuống, rút quân về thành." Dứt lời chính hắn cũng quay đầu ngựa, chậm rãi hướng về Tịnh Châu.

Đi một chặp, bất giác lại bật cười một tiếng mỉa mai.

Lần này tuy đã đốt sạch lương thảo của Đốt Bật, khiến gã tạm thời không thể ngóc đầu trở lại, xem như báo được mối thù, nhưng những lời khiêu khích đối phương vừa rồi chẳng qua cũng chỉ là phô trương thanh

thế mà thôi.

Mình và đại ca đã đi đến nước này, dĩ nhiên phải biết cách phô trương với người ngoài. Dù lúc này hai người thật sự chung sức chống địch, nhưng chẳng qua chỉ là bằng mặt không bằng lòng.

Định Tây Hà, đánh Hoắc Ấp, giữ Hà Đông, vào Trường An…… Nhớ năm nào huynh đệ còn hòa thuận, khoảng thời gian chung sức đồng lòng ấy đã xa xôi như cách mấy đời.

— Đại ca, chuyện đã đến nước này, huynh chớ trách ta không thể quay đầu.

*****

Mấy tháng sau, Đột Quyết do tổn thất lớn về lương thảo, vô lực tái chiến, buộc phải lui về phương bắc. Lý Kiến Thành thân mang chính vụ, cũng không tiện nán lại Tịnh Châu lâu dài, liền khải hoàn về triều cùng với Lý Thế Dân.

Đối với chuyện Lý Thế Dân một mình tập doanh, anh tuyệt không hỏi đến, trước mặt mọi người chỉ trách trách vài câu tượng trưng, lại tán thưởng công phá địch. Lý Thế Dân im lặng, nhất nhất nghe lời, chỉ cảm thấy ngữ khí của anh tuy ôn nhã nhưng lại lạnh lẽo xa lạ tựa như dao sắc.

Ổn định xong Đột Quyết, trung nguyên tạm thời không còn chiến sự. Tháng tư năm Vũ Đức thứ bảy, sau nhiều năm lao tâm, Lý Kiến Thành lần lượt cho ban hành "Luật Vũ Đức", Quân điền lệnh và Tô dung điều pháp đã sửa chữa hoàn thiện, triều đình bước đầu tiến vào thời kỳ nghỉ ngơi lấy sức, khôi phục dân sinh.

Lý Uyên cũng thoáng yên lòng, liền quyết định đến tháng sáu sẽ đi nghỉ mát ở cung Nhân Trí nằm phía bắc Trường An. Khi đó Tần vương Lý Thế Dân và Tề vương Lý Nguyên Cát sẽ đi theo, còn thái tử Lý Kiến Thành thì ở lại Trường An giám quốc.

Lời tác giả: Đã đến năm Vũ Đức thứ bảy, mọi người có thể chuẩn bị sẵn đồng hồ đếm ngược.

Nhấn mạnh thêm một lần nữa, truyện này nếu không phải HE thì mỗi người các thím cứ chém tui một đao đi!

Lời editor: Đầu tiên phải quảng cáo cái đã, từ chương sau là mạch truyện bắt đầu dồn dập rồi. Thiên hạ về cơ bản đã bình, hai bên bắt đầu xài thủ đoạn đấu đá qua lại tranh sủng, cao trào liên tiếp, hồi hộp rụng tim, đừng ai bỏ lỡ nhóe:3

Đọc chương này mới thấy rõ Thành đúng là chính trị gia từ đầu đến chân, mị lực quy phục lòng người không nói, đánh nhau cũng chơi toàn tâm kế, không thích hùng hục đọ sức đơn thuần, lúc nào cũng cân nhắc được mất, chỉ muốn thắng mà không muốn hi sinh nhiều.

Về chuyện Ngụy Trưng khuyên Thành giết Dân nhưng không được chấp thuận thì đã được ghi hẳn vào sử, dĩ nhiên là để ca ngợi Lý Thế Dân lòng dạ rộng rãi:v Nguyên văn từ Đường thư quyển 71, Ngụy Trưng truyện: "Trưng thấy sự nghiệp của Thái Tông lên như diều gặp gió, thường khuyên Kiến Thành sớm xử lý đi. Kiến Thành bại, Thái Tông cho gọi vào hỏi: "Sao ngươi dám ly gián hai huynh đệ ta?" Trưng đáp: "Nếu thái tử chịu nghe lời tôi nói, tất không gặp đại họa như ngày hôm nay." Ngoài ra thì em Cát cũng có lần muốn phục kích ám sát Dân, nhưng bị anh Thành cản lại. Và anh vẫn bị chửi là bụng dạ tiểu nhân độc ác chỉ giỏi ghen ghét hãm hại người tài:v:v:v

Anw, tuy truyện là trùng sinh nhưng do anh Thành mất ký ức nên từ đầu đến giờ các sự kiện chính, bao gồm những lần xuất quân và ban hành mấy cái chính sách vs pháp luật vẫn tuân theo đúng lịch sử, cho đến hết sự kiện Dương Văn Can mới bắt đầu khác đi. Trên thực tế Thành đã cầm quân vô số trận chưa thua lần nào, được giao điều hành chính sự cũng méo có sai sót gì cả, thỉnh thoảng bác Uyên hứng lên đi nghỉ mát lại quẳng hết công việc cho Thành giám quốc. Và anh vẫn bị chửi là bất tài vô dụng ăn không ngồi rồi ham mê tửu sắc chết cũng đáng =)))))))))

Nhân tiện, đã lâu chưa phát sóng chuyên mục lần theo dấu chân lịch sử, nhân có vụ hai người lần lượt đánh với một đối thủ nên mình nối lại luôn:3

Khi Lưu Hắc Thát nổi dậy lần đầu, Lý Thế Dân được phái đi đánh dẹp, Tư trị thông giám cuốn 190 viết:

. , , . , . , . , , , : “ , .” , , .
, , . , , , . : “ , .” , , . , , , , , , , .

“Tần vương Thế Dân và Lưu Hắc Thát giằng co lẫn nhau hơn 60 ngày. Hắc Thát lén tập kích doanh trại của Lý Thế Tích, Thế Dân dẫn binh yểm trợ hắn từ phía sau, bị Hắc Thát bao vây Uất Trì Kính Đức dẫn tráng sĩ phá vây tiến vào, Thế Dân cùng Lược Dương công Đạo Tông thừa thế phá vây thoát ra. Đạo Tông là cháu của Cao Tổ. Thế Dân đoán chừng Hắc Thát đã cạn lương, tất phải quyết chiến, bèn cho người lên canh giữ con đê trên thượng lưu, dặn thủ lại: “Đợi ta đánh nhau với lão tặc thì ngươi phá đê.” Năm Đinh Mùi, Hắc Thát cầm hai vạn binh mã qua bờ nam sông Minh Thủy, bày trận sát doanh trại quân Đường. Thế Dân dẫn tinh kỵ tập kích kỵ binh của Hắc Thát, phá được, thừa thắng giày xéo bộ binh của hắn. Hắc Thát dẫn quân liều chết kháng cự từ trưa đến chiều tối, qua vài hiệp giao tranh, Hắc Thát đã không thể chống đỡ. Vương Tiểu Hồ nói với Hắc Thát: “Trí lực đã tận, nên sớm chạy trốn đi.” Liền chạy trước cùng Hắc Thát, dư đảng không biết gì, vẫn tiếp tục đánh. Cho người phá đê, Minh Thủy tràn lũ, nước ngập sâu hơn một trượng, quân Hắc Thát tan vỡ, chém hơn một vạn người, mấy ngàn người chết đuối. Hắc Thát cùng đám Phạm Nguyện dẫn hai trăm kỵ binh chạy sang Đột Quyết, Sơn Đông đã bình định xong.”

Lần thứ hai Lưu Hắc Thát nổi dậy, người cầm binh là Lý Kiến Thành, Tư trị thông giám cuốn 190 viết:

, , , , , . : “ , , ; , , . , , !” . , , . ,
, . , , . , , , , , , , . , , , .

“Lưu Hắc Thát tấn công Ngụy Châu mãi không được. Đại quân của Thái tử Kiến Thành, Tề Vương Nguyên Cát đến Xương Lạc, Hắc Thát dẫn binh chống cự, mấy lần bày trận đều không chiến mà tan. Ngụy Trưng nói với Thái tử: “Lần trước Tần vương phá Hắc Thát, tướng lãnh của hắn đều bị xử tử, vợ con bị bắt hết làm tù binh; do đó khi Tề Vương đến, dù có chiếu thư xá tội cho đồng đảng của hắn cũng không ai tin. Nếu bây giờ ta thả những tù binh này, lại khéo léo chiêu dụ thì có thể ngồi yên nhìn quân hắn tan rã.” Thái tử nghe theo. Hắc Thát hết lương, quân chết nhiều, thuộc hạ muốn trói hắn lại xin hàng. Hắc Thát sợ quân trong thành hợp sức với viện binh trong ngoài hợp kích, nhân lúc nửa đêm chạy trốn. Đến Quán Đào, cầu Vĩnh Tế chưa xây xong, không qua sông được. Năm Nhâm Thân, Thái tử, Tề Vương dẫn đại quân đến, Hắc Thát phái Vương Tiểu Hồ bày trận dựa lưng vào nước còn bản thân lo việc xây cầu, tức Quá Kiều tây. Quân Hắc Thát tan vỡ, cởi giáp ra hàng. Đại quân qua cầu truy đuổi Hắc Thát, mới qua được hơn một ngàn kỵ binh thì cầu đã gãy, do đó Hắc Thát mới thoát đi được cùng vài trăm kỵ binh.”

60. Chương 59

Trung tuần tháng sáu, Lý Uyên hạ lệnh giao toàn bộ quân quốc đại sự cho thái tử định đoạt rồi dẫn mọi người rời cung. Trước khi xuất phát, Lý Kiến Thành đích thân rời thành đưa tiễn.

Lý Uyên thấy Lý Kiến Thành đứng trước mặt mình thân vận hoa phục, khí vũ hiên ngang, nghĩ đây là trừ quân ngày sau sẽ tiếp quản giang sơn đế vị từ tay mình, không khỏi vui mừng cảm khái vạn lần. Nhưng ông cũng không nói nhiều, chỉ căn dặn Lý Kiến Thành vài câu về đạo trị quốc, nêu tên vài lão thần trong triều có thể nhờ cậy rồi thanh thản mà đi.

Thật ra trong lòng Lý Kiến Thành hiểu rõ, lần này Lý Uyên rời cung bảy phần là vì tĩnh dưỡng tuổi già, ba phần cũng vì muốn cho mình cơ hội giám quốc, để mình có thể phóng tay một lần, không còn gì bó buộc. Nhớ lại trước kia mình từng oán trách vì ông thiên vị Lý Thế Dân, đến bây giờ mới cảm thấy mình đã nhìn lầm phụ hoàng. Đâu là công đâu là tư, không còn ai phân rõ hơn ông

Quay mặt về hướng Lý Uyên rời đi mà bái dài, trong khoảnh khắc ngước nhìn lên, lại vừa hay chạm vào một ánh mắt.

Lý Thế Dân theo sau Lý Uyên, lại đang xoay người nhìn về phía anh. Sau khoảnh khắc bốn mắt giao nhau, hắn nhanh chóng thu ánh mắt về, xoay người lại, hình như còn cười nhạt một tiếng.

Nhưng ánh mắt kia thâm u, mỉa mai, bất đắc dĩ, quyết tuyệt…… thậm chí mang theo vài phần oán hận, chỉ một cái liếc mắt lại phức tạp đến nỗi người ta không đoán ra ý tứ bên trong.

Lý Kiến Thành hơi khép mắt, âm thầm bật cười mà tựa như đang thở dài. Đợi cho mọi người đi xa, anh cũng trở về cung, không nán lại thêm nữa.

— Thế Dân, ngươi nên sớm thu tay.

— Ngươi…… không tranh nổi với ta.

*****

Trong thời gian Lý Uyên rời cung, Lý Kiến Thành toàn quyền định đoạt quân quốc đại sự. Tuy là lần đầu giám quốc, nhưng đạo trị quốc anh vốn đã thành thạo, hơn nữa còn được trung thần trong triều và tâm phúc ở Đông cung giúp đỡ nên nhanh chóng thuận buồm xuôi gió, mọi việc đều tốt đẹp.

Hôm ấy anh duyệt xong hết tấu chương, cho người phân phát ra ngoài, thấy trời đã nhá nhem tối mới xoa tay duỗi vai, rời khỏi thư phòng bước ra hậu viện.

Đứng chưa được bao lâu, đã có người đưa đến một phong thư, báo: "Khánh Châu Đô đốc Dương Văn Can phái người đưa thư mật đến, xin điện hạ ghé mắt."

Lý Kiến Thành nhận thư, bảo hạ nhân lui đi rồi trở về phòng từ từ mở ra.

Trước khi làm Khánh Châu Đô đốc, Dương Văn Can vốn là người của Đông cung. Sau khi đến Khánh Châu hắn vẫn là thân tín của Lý Kiến Thành, binh giáp hộ vệ Đông cung đa phần là nhờ công người này thu thập.

Cho nên lần này thấy thư hắn nói do mấy ngày trước vừa bình loạn, nay giáp trụ quân giới thiếu thốn hư hỏng, khẩn cầu triều đình cấp bù lại, Lý Kiến Thành thoáng cân nhắc rồi lập tức phái người giải quyết việc này.

Mà ngay ngày hôm sau, một phong thư mật gần giống thế đã bị đưa vào cung Nhân Trí. Đêm đó, Lý Thế Dân bí mật gọi Phòng Huyền Linh vào phòng, đưa thư cho y xem rồi đi thẳng đến bên cửa sổ, khoanh tay hỏi: "Không biết tiên sinh đọc thư xong có ý kiến gì?"

"Xem ra thái tử kín kẽ trăm bề, chung quy vẫn không tránh khỏi một lần sơ xuất." Phòng Huyền Linh cẩn thận gấp thư lại, nói, "Theo ý thần, chuyện này hoàn toàn có thể lợi dụng."

"Nếu không thể lợi dụng, thì lần này cũng sẽ không phiền tiên sinh đến đây." Lý Thế Dân vẫn chưa quay đầu, giọng nói hơi trầm xuống, "Không biết tiên sinh nghĩ có thể lợi dụng bằng cách nào?"

Lý Kiến Thành cũng không phải người hoàn mỹ, huống chi, nhờ mật báo của Đỗ Yêm, những hoạt động trong một tháng này của Lý Kiến đều đã rơi trọn vào mắt hắn.

Đỗ Yêm vì chuyện cháu mình là Đỗ Như Hối chết vào tay Lý Kiến Thành nên rất oán hận anh, lúc này dĩ nhiên trở thành người Lý Thế Dân tương đối tín nhiệm. Vào Tần vương phủ không bao lâu, Lý Thế Dân đã phát hiện ra người này linh hoạt giỏi ăn nói, có lợi cho việc thăm dò tin tức, kết giao người ngoài. May thay năm đó đã không để hắn đầu nhập Đông cung, giờ quả thực đã phát huy tác dụng, tìm được sơ hở của Lý Kiến Thành.

Nghĩ đến đây, Lý Thế Dân bất giác nhếch môi, trong lòng hình như có khoái ý ngấm ngầm chưa lộ. Hắn quay người, nhìn sang Phòng Huyền Linh.

Phòng Huyền Linh trầm ngâm đối diện với hắn, hồi lâu mới bái một bái rồi nói: "Thần có một kế, mà cũng là một nước cờ hiểm."

"Không vào hang cọp sao bắt được cọp con." Lý Thế Dân hơi nhíu mày, nói, "Không biết là hiểm ở chỗ nào?"

Phòng Huyền Linh lẳng lặng nhìn hắn, nói rành mạch từng chữ: "Việc này nếu thành, ắt có thể thay thái tử; nhưng nếu bại……"

"Vậy là đủ rồi," Lý Thế Dân cười khẽ, đôi ngươi dường như bừng sáng giữa đêm đen, lại mơ hồ có vài phần hưng phấn, "Xin tiên sinh hãy nói rõ đi."

*****

Mười ngày sau, trong cung Nhân Trí có hai gã khách bất ngờ ghé thăm. Hai người chẳng qua chỉ là quân tốt bình thường, nhưng lại khiến Lý Uyên phải đích thân triệu kiến.

Bởi vì bọn họ mang đến một tin tức kinh người: Thái tử mưu phản!

Trong thiên hạ không một đế vương nào có thể dửng dưng với bốn chữ này. Lý Uyên nghe tin, lập tức cho gọi hai người vào cung truy hỏi.

Hỏi xong mới biết hai người này vốn là quân dưới quyền Lý Kiến Thành, lần này phụng mệnh áp tải giáp trụ quân giới đến chỗ Khánh Châu Đô đốc Dương Văn Can. Hai người kể hết ngọn nguồn mọi việc, chỉ nói một lòng trung với bệ hạ, tuyệt không thể thờ ơ với hành động trái luật của thái tử.

Theo luật lệ Đại Đường, vận chuyển quân nhu phải dùng bộ binh, nên hành động này của Lý Kiến Thành có thể coi là tự phát. Hơn nữa Lý Uyên vẫn biết anh có quan hệ đặc biệt với Dương Văn Can, nghe báo xong không khỏi nhíu mày, trong lòng bắt đầu hoang mang.

Theo lý mà nói, đã là thái tử thì không cần thiết phải mưu phản. Nhưng đối với Lý Uyên, dù làm cha nhưng ông cũng chưa bao giờ nhìn thấu tâm tư của Lý Kiến Thành. Cho nên việc này là thật hay giả, ông cũng không thể kết luận ngay được.

Vậy nên sau khi phái người đưa bọn họ đi, Lý Uyên im lặng rất lâu, chỉ đưa mắt nhìn xuống những người ngồi bên dưới. Lý Thế Dân, Lý Nguyên Cát ngồi bên trái, Bùi Tịch đứng đầu vài cận thần ngồi bên phải, nét mặt và cử chỉ không ai giống ai.

Lý Uyên từ từ thu ánh mắt lại, thở dài: "Việc này…… các ngươi thấy sao?"

Vừa dứt lời, Lý Nguyên Cát đã đứng bật dậy: "Phụ hoàng không được tin hai kẻ này nói láo, nhi thần nguyện lấy mạng mình ra bảo đảm, đại ca tuyệt đối không làm chuyện này!"

Nhưng đảm bảo kiểu này chung quy vẫn không đủ chắc chắn, hơn nữa Lý Nguyên Cát vốn thân thiết với Lý Kiến Thành, cho nên Lý Uyên nghe vậy cũng chỉ cười cười, lại đưa mắt nhìn sang Lý Thế Dân, hiển nhiên là đang chờ hắn mở miệng.

Lý Thế Dân từ đầu vẫn luôn trầm mặc, giờ cũng đành chầm chậm đứng lên, cười khổ: "Đại ca tâm tư quá sâu, nhi thần cũng khó nhìn thấu, vả lại chuyện này liên quan sâu xa, nhi thần không dám nói bừa."

"Được rồi." Lý Uyên đành thở dài, cho hắn về chỗ cũ, "Lời ngươi nói không sai."

Lúc này Bùi Tịch cuối cùng cũng đứng dậy, nói: "Bệ hạ, thần nghĩ chỉ dựa vào lời nói phiến diện của hai gã tiểu tốt thì tuyệt đối không thể định tội thái tử. Nay thái tử có ý mưu phản hay không ta tạm thời chưa rõ, nhưng bệ hạ cứ ngồi đây sốt ruột chi bằng triệu một mình thái tử đến, nếu thái tử trốn tránh không đến thì tất có điểm đáng ngờ; nếu đến, thì việc này là thật hay giả ta hỏi lại cũng chưa muộn."

Bùi Tịch đi theo Lý Uyên đã nhiều năm, nắm rõ tính tình ông như lòng bàn tay, dù trong lòng tuyệt đối không tin Lý Kiến Thành có ý mưu phản, nhưng cũng hiểu mình quyết không thể bày tỏ ý nghĩ này ra miệng, cho nên chỉ ra sức nói sao cho khách quan và trung lập nhất.

Nói xong bái một bái, lại cảm thấy có ai đó đang nhìn mình. Bùi Tịch nhìn sang nơi phát ra ánh mắt kia thì chỉ thấy Lý Thế Dân cúi đầu, nét mặt bình tĩnh.

Thoáng suy xét, trong lòng lập tức hiểu ra điều gì. Bùi Tịch bình thản như không, chỉ nói thêm một câu "Mong bệ hạ cân nhắc", rồi lui về.

Lý Uyên trầm ngâm suy nghĩ, thấy lời Bùi Tịch nói quả không sai chút nào. Lại thở dài một tiếng, cuối cùng nói: "Bùi giám nói rất đúng, người đâu, mau truyền lệnh vào kinh, triệu thái tử đến cung Nhân Trí!"

*****

Khi chiếu chỉ của Lý Uyên truyền đến Đông cung, trong triều đều đã biết chuyện này.

Người của Đông cung nghe nói Lý Uyên triệu một mình thái tử đến cung Nhân Trí thì đều phản đối dữ dội. Dù sao thánh tâm khó dò, nếu đã thật sự cho chuyện mưu phản là thật, Lý Kiến Thành mà đi chính là tự chui đầu vào lưới.

Thậm chí còn có người nổi giận, khuyên Lý Kiến Thành tạo phản luôn để sớm ngồi lên long ỷ.

Nhưng so với phản ứng mạnh mẽ của mọi người, Lý Kiến Thành lại có vẻ cực kỳ bình tĩnh. Anh tựa lưng vào ghế, mặc người bên dưới nhao nhao tranh luận, còn mình chỉ cúi đầu trầm ngâm. Đợi cho mọi người nói hết, anh mới chầm chậm đứng lên, mở lời: "Tấm lòng của các vị, Kiến Thành xin ghi nhớ. Nhưng nếu ta đã không có lòng mưu phản thì cớ gì phải sợ kẻ khác gièm pha? Nếu từ chối không đi, người ngoài nhìn vào lại tưởng ta sợ tội. Cho nên phụ hoàng đã ra lệnh thì ngày mai ta sẽ khởi hành đi cung Nhân Trí, các vị chớ khuyên nữa."

Anh nói hết sức bình tĩnh, thậm chí không hề kích động, mà từng câu từng chữ lại lộ rõ vẻ ung dung. Lời vừa nói ra, tiếng ồn ào huyên náo trong phòng đã đột ngột tắt lịm, nhất thời không ai mở miệng.

"Thần nghĩ điện hạ nói rất đúng." Người mở miệng đầu tiên lại là Ngụy Trưng từ đầu vẫn im lặng, y bước ra giữa phòng bái dài mà nói, "Ngụy Trưng kính chúc điện hạ yên ổn trở về."

Lý Kiến Thành nhìn y khẽ cười: "Đa tạ tiên sinh."

*****

Hôm sau, Lý Kiến Thành đi xe nhẹ mang ít người rời khỏi hoàng thành. Ngụy Trưng cùng vài vị phụ tá ở Đông cung đi theo đưa tiễn, sau mấy lời từ biệt, Ngụy Trưng thúc ngựa đi sát Lý Kiến Thành, ghé tai anh thì thào: "Thần đã ngấm ngầm an bài thỏa đáng, chuyến này đi nếu điện hạ gặp chuyện bất trắc, người của Đông cung sẽ lập tức tiến vào cung Nhân Trí."

Lý Kiến Thành nghe vậy liền nhếch khóe môi, ngoài miệng lại nói: "Lá gan của Ngụy tiên sinh cũng thật lớn, quả nhiên dám làm những chuyện người khác không dám làm."

"Nếu không phải thế, sao có thể làm cánh tay đắc lực của điện hạ?" Ngụy Trưng cũng mỉm cười, chậm rãi thúc ngựa lui ra vài bước, một lần nữa kéo giãn khoảng cách giữa hai người.

Lý Kiến Thành nhìn y, lát sau anh nói: "Tiên sinh chớ lo lắng, Kiến Thành có thể tự bảo vệ mình."

Ngụy Trưng khẽ gật đầu, hình như còn muốn nói gì đó, nhưng sau thoáng chần chừ lại sửa lời: "Điện hạ chỉ cần nhớ rõ, Ngụy Trưng và toàn bộ binh tướng Đông cung thề sẽ liều chết trung thành với điện hạ."

"Đương nhiên." Lý Kiến Thành mỉm cười lên ngựa, mang theo vài tùy tùng, xoay người rời đi.

Thật ra anh vẫn biết điều Ngụy Trưng muốn hỏi mà lại không hỏi ra miệng là gì. Chuyện này trong lòng hai người đều hiểu rõ, rồi lại cùng nhau né tránh.

"Đúng là nên có kết thúc ……" Lẩm nhẩm rồi thở dài, anh bỗng giơ roi, thúc ngựa lao đi.

*****

Lý Uyên ngồi trên đài cao, nhìn không chớp mắt người đang quỳ trước mặt. Hai cha con họ đã lặng lẽ giằng co trong phòng như thế được nửa nén hương rồi.

Lý Kiến Thành tóc tai rối bời, quần áo trắng trơn, rũ mắt lặng im không nói, gặp chuyện lớn như thế mà cũng không vội biện giải cho mình.

Cuối cùng vẫn là Lý Uyên mở miệng trước: "Vì sao ăn mặc như thế?" để xé cho dễ

"Thân mang tội, lý nào lại mặc hoa phục?" Lý Kiến Thành không ngẩng đầu lên, tóc dài rủ xuống, che khuất quá nửa gương mặt.

"Mang tội?" Lý Uyên nhíu mày, "Chẳng lẽ ngươi thật sự muốn mưu phản?"

Lúc này Lý Kiến Thành ngẩng đầu đối diện với Lý Uyên, miệng vẫn bình thản nhả ra hai chữ: "Chưa từng."

"Vậy vì sao mang tội?"

Lý Kiến Thành hình như khẽ cười, nhưng trên mặt lại hoàn toàn không cười, "Phụ hoàng cho rằng nhi thần mưu phản, nhi thần tự nhiên có tội."

"Kiến Thành, ngươi đang trách trẫm đấy à." Lý Uyên ngẩn người, sau đó cười khổ, "Chỉ là việc mưu phản này, nếu ngày sau đổi lại là ngươi làm vua, chỉ e cũng sẽ giống như trẫm."

Lý Kiến Thành lại rũ mắt, im lặng giây lát rồi nói: "Việc mình không làm, nhi thần không thể chứng minh. Giờ chỉ mong phụ hoàng triệu Dương Văn Can đến đây đối chất mới biết rõ thật giả."

"Chuyện này Bùi giám đã nhắc trẫm, trẫm cũng thấy chí lý. Kiến Thành, ngươi hãy ở lại cung Nhân Trí, chờ mọi chuyện được điều tra rõ ràng, nếu ngươi vô tội trẫm nhất định sẽ trả lại công bằng cho ngươi." Lý Uyên thở dài, "Ngươi đừng vội oán trách trẫm, trẫm tuy là cha ngươi, nhưng cũng là vua một nước. Trước khi điều tra rõ việc này, trẫm tuyệt đối không thể sơ suất."

Thầm biết Lý Uyên nói vậy là muốn giam lỏng mình, Lý Kiến Thành cũng không cảm thấy bất ngờ, không nói nhiều nữa, chỉ chắp tay bái một bái rồi được thị vệ dẫn ra khỏi cung.

Lý Uyên nhìn anh đi khỏi, chống tay lên trán thở dài, sau đó bảo cung nhân bên cạnh: "Lập tức truyền Vũ Văn Dĩnh vào cung."

*****

Đêm đó, Lý Thế Dân khoanh tay đứng bên cửa sổ, trong phòng không lên đèn, sau lưng hắn là bóng đêm vô tận. Lát sau cửa nhẹ mở ra, hạ nhân đến gần, hạ giọng báo: "Điện hạ, Vũ Văn đại nhân tới."

Lý Thế Dân nghiêng người, nét mặt dường như cũng biến mất trong màn đêm. Dừng một chút, hắn nói: "Đưa ông ta vào."

Rất nhanh sau đó, ngoài cửa có người bước vào, thấy Lý Thế Dân bèn chắp tay bái: "Bái kiến Tần vương."

"Vũ Văn đại nhân, đã lâu không gặp." Lý Thế Dân khẽ gật đầu với hắn, rồi lại nghiêng mặt nhìn ra ngoài cửa sổ, "Nghe nói đại nhân được giao phó hoàng mệnh, ngày mai phải đến Khánh Châu?"

"Dạ phải." Vũ Văn Dĩnh không dám sơ suất, đáp, "Ngày mai xuất phát đi Khánh Châu, mời Đô đốc Dương Văn Can đến đây."

"Không ngờ phụ hoàng vừa khéo lại chọn đại nhân đi làm việc này, kể cũng là may mắn của Lý Thế Dân ta." Lý Thế Dân quay đầu nhìn hắn, do đứng khuất sáng mà vẻ mặt hoàn toàn biến mất trong bóng đêm, "Ba năm trước bản vương từng cứu mạng ông từ tay phụ hoàng, chuyện này hẳn Vũ Văn đại nhân không quên chứ?"

Ba năm trước do nhất thời ăn hối lộ, hắn suýt bị Lý Uyên chém đầu, may được Lý Thế Dân khuyên can cho nên chỉ biếm quan là hết. Sau lần đó, Vũ Văn Dĩnh và Tần vương phủ đã có mối liên hệ ràng buộc, chỉ là việc này trong triều không ai biết mà thôi. Giờ bỗng nghe Lý Thế Dân nhắc lại chuyện này, Vũ Văn Dĩnh dĩ nhiên cảm thấy có chút ẩn ý, liền đáp, "Điện hạ có gì phân phó, thần nhất định dốc sức hoàn thành."

"Tốt lắm." Lý Thế Dân gật đầu, dừng một chút rồi tiếp, "Không biết lần này đến Khánh Châu, đại nhân sẽ báo việc này cho Dương Văn Can như thế nào?"

Vũ Văn Dĩnh thành thật đáp: "Nói bệ hạ nghi hắn cấu kết với thái tử mưu phản, triệu hắn vào cung Nhân Trí đối chất tận mặt."

Lý Thế Dân nghe vậy lắc đầu: "Những lời này không được ổn lắm."

Vũ Văn Dĩnh hỏi: "Xin điện hạ chỉ giáo."

"Đại nhân đến Khánh Châu rồi chỉ cần nói với Dương Văn Can bốn chữ là được."

"Không biết là bốn chữ gì?"

"Thái tử đã chết." Lý Thế Dân nói từng chữ, rành rọt và khoái chá, "Đã nhớ rõ chưa?"

Lời vừa nói ra, Vũ Văn Dĩnh lập tức hiểu ý của Lý Thế Dân. Dù lòng hắn khiếp sợ, nhưng cũng biết chuyện liên quan sâu xa, với địa vị của mình lúc này không thể hỏi thêm một chữ, đành chắp tay đáp: "Thần nhất định sẽ chuyển lời này cho Dương đô đốc."

"Việc đã thành tất sẽ hậu tạ đại nhân." Lý Thế Dân khẽ gật đầu, nói, "Giờ đã không còn sớm, ngày mai đại nhân phải gấp rút lên đường, chi bằng hãy sớm đi nghỉ."

Đợi cho Vũ Văn Dĩnh vâng dạ cáo lui, Lý Thế Dân lại quay ra ngoài cửa sổ. Đưa tay bám vào song cửa khắc hoa, ra sức siết chặt, cúi đầu run rẩy cười thành tiếng.

Đao nếu đã rời vỏ, không thấy máu không về.

— Đại ca, kể ra thì đây vốn là tác phong của huynh.

— Mà không biết lần này thấy máu của chính mình, huynh sẽ có vẻ mặt ra sao.

Lời tác giả: Đáng ghét! Sao các thím không chịu tin tui chỉ một lòng thành kính muốn HE chứ!!!

Và đại khái từ bây giờ mọi người hãy cùng tui chơi trò ú tim đi há há há.

Lời editor: *Ngắt cánh hoa* Uyên Tịch, Uyên Thành, Uyên Tịch, Uyên Thành, ship cặp nào đây ~

61. Chương 60

Lý Kiến Thành nhìn ván cờ trên bàn, tự tay hạ xuống một quân trắng.

Đúng lúc này, cửa bị đẩy mạnh từ bên ngoài, Lý Uyên hùng hổ sải bước tiến vào, Lý Thế Dân và Lý Nguyên Cát theo sát phía sau.

Thấy tình cảnh này, Lý Kiến Thành mơ hồ cảm thấy có chuyện, nhưng cũng vội vàng đứng dậy, chắp tay thi lễ.

Nhưng Lý Uyên chỉ liếc qua ván cờ trên bàn, không đợi anh mở miệng thỉnh an đã nói: "Thái tử thật thảnh thơi, hẳn là đang nghĩ thế cục đều đã nắm trong tay?"

Lý Kiến Thành ngẩng đầu hỏi: "Không biết phụ hoàng có ý gì?"

"Khánh Châu Đô đốc Dương Văn Can khởi binh tạo phản, mấy vạn nhân mã đang hướng về Trường An," Lý Uyên cố nén cơn giận, gằn từng chữ, "Thái tử, giờ ngươi còn gì để nói?"

Lý Kiến Thành nghe vậy trong lòng căng thẳng, vô thức đưa mắt nhìn sang Lý Thế Dân đứng sau lưng Lý Uyên. Lý Thế Dân cũng nhìn anh, nhưng khi bốn mắt đối diện, lại lần đầu tiên gây ra cho Lý Kiến Thành cảm giác "thâm sâu khó lường".

Lặng yên giây lát, Lý Kiến Thành thu ánh mắt về, quỳ xuống trước mặt Lý Uyên, nhưng vẫn không nói một lời.

Anh biết trước kia trong lòng cha vẫn còn tin tưởng mình, nhưng đúng lúc này Dương Văn Can lại dựng phản kỳ, cho nên tội danh "mưu phản" của mình có lẽ cũng đã được định đoạt.

Nhưng Dương Văn Can sao lại vô duyên vô cớ tạo phản? Chuyện này…… chỉ e có một người còn hiểu rõ hơn mình.

Âm thầm cười lạnh trong lòng, anh chậm rãi đáp: "Chỉ e nhi thần có muốn giải thích thì lúc này phụ hoàng cũng không còn lòng dạ nào để nghe." "Chứng cứ" như núi bày ra trước mắt, lúc này nói suông thì có ích gì?

"Nghịch tử!" Sự bình tĩnh khác thường của anh khiến Lý Uyên hôm trước còn do dự, đến hôm nay không ngờ đã chuyển thành giận dữ trong nháy mắt. Ông quát lớn một tiếng, giơ tay tát xuống. Dưới lực đạo mạnh mẽ, Lý Kiến Thành bị tát lật mặt, nhưng thân thể vẫn quỳ thẳng đứng, sừng sững bất động.

Lý Nguyên Cát thấy thế, vội vàng quỳ xuống bên cạnh, khẩn thiết van nài: "Xin phụ hoàng bớt giận! Nhi thần nghĩ với bản tính của thái tử tuyệt đối sẽ không làm chuyện mưu nghịch, trong việc này nhất định còn có nội tình, mong phụ hoàng minh xét!"

"Minh xét?" Lý Uyên biết hắn cùng phe với thái tử, lúc này chỉ dửng dưng cười nhạt, quát lớn, "Dương Văn Can đã phản, còn có nội tình gì nữa?"

Chuyện này Lý Nguyên Cát cũng không biết phải giải thích thế nào, cho nên nhất thời chỉ biết im lặng quỳ gối, ba cha con hai quỳ một đứng cứ thế mà giằng co.

Qua một lúc lâu, Lý Thế Dân vẫn luôn trầm mặc cuối cùng cũng bước lên nói với Lý Uyên: "Xin phụ hoàng bớt giận. Nhi thần nghĩ phản quân khí thế hung hãn, phụ hoàng nên ưu tiên bình định phản loạn trước đã." Ánh mắt thoáng dừng trên người Lý Kiến Thành, lại tiếp, "Còn chuyện thái tử mưu nghịch, đợi bình loạn rồi định đoạt sau cũng chưa muộn."

Giọng hắn bình tĩnh khác thường, bình tĩnh cứ như đã thật sự đặt mình ngoài cuộc. Lý Uyên nghe vậy, chầm chậm thở ra một hơi: "Thế Dân nói có lý, lúc này nên ưu tiên bình loạn trước." Sau đó ông nhìn sang Lý Kiến Thành, "Kiến Thành, ngươi đã làm phụ hoàng thất vọng. Từ hôm nay trở đi ngươi đừng ra khỏi phòng này nữa, đợi trẫm bình loạn xong sẽ xử lý ngươi sau." Dứt lời xoay người sải bước rời đi.

Lý Thế Dân theo sát phía sau, trước khi ra khỏi cửa, hắn liếc một cái sang anh rồi mới cất bước.

Hai người đi rồi, Lý Nguyên Cát vẫn quỳ gối trong phòng. Lý Kiến Thành khẽ nghiêng đầu, hạ giọng nói với hắn: "Đệ về đi, chớ vì ta mà liên lụy."

Lý Nguyên Cát hỏi: "Đại ca…… huynh tính làm gì bây giờ?"

Lý Kiến Thành cười đáp: "Nguyên Cát đừng lo, trời không tuyệt đường người."

Lý Nguyên Cát thầm nghĩ, nếu tội mưu nghịch đã định thì chỉ có đường chết, làm gì còn thấy đường khác? Nhưng trong tình cảnh này hắn cũng không tiện nói thêm gì nữa, đành đứng dậy: "Xin đại ca hãy bảo trọng, phía phụ hoàng Nguyên Cát sẽ cố gắng tác động."

Lý Kiến Thành cũng chậm rãi đứng dậy: "Đa tạ Nguyên Cát."

Đợi đến khi trong phòng chỉ còn một mình, Lý Kiến Thành chậm rãi trở về bên bàn. Có lẽ là do đã chết một lần, cho nên lần này đại nạn ập xuống anh cũng không cảm thấy hoang mang nữa.

Mỉm cười mỉa mai, lại cảm thấy đầy miệng tanh nồng. Lý Kiến Thành cúi đầu, lấy ống tay áo lau đi vết máu bên khóe miệng.

Bỗng một bàn tay vươn ra từ phía sau, ra sức giữ chặt cổ tay anh.

Lý Thế Dân chầm chậm đi đến trước mặt anh, chầm chậm nâng ống tay áo của anh lên cao một chút. Trên gấm trắng vân mây lấm tấm vết máu, giống như hồng mai nở giữa trận tuyết dày, kiêu ngạo mà thê diễm.

"Thế Dân, đã đi sao còn vòng về?" Nhìn rõ người trước mắt, Lý Kiến Thành rút tay về, chậm rãi cười nói, "Vì không muốn bỏ qua dáng vẻ sa sút của ta lúc này sao?"

Lý Thế Dân cũng thu tay lại, khẽ cười: "Chỉ tiếc đại ca dù rơi vào hoàn cảnh này vẫn không lộ ra nửa phần sa sút, không hổ là khí độ của thái tử."

"Chỉ tiếc, ngươi không có." Lý Kiến Thành cuối cùng cũng cười gằn thành tiếng, "Nếu ta là ngươi thì đã không nóng lòng sốt ruột chạy tới đây, khoe khoang mưu kế tiểu nhân của mình như thế."

"Đại ca nói không sai, Thế Dân tự thẹn không bằng." Thấy anh nói một câu vạch trần tất cả, Lý Thế Dân cũng không e ngại, trái lại còn cười, "Nhưng nếu đổi lại ta là đại ca, chắc chắn sẽ rất tò mò Dương Văn Can kia cớ sao lại đột ngột khởi binh tạo phản, khiến mình chỉ qua một đêm đã bị người vu vạ."

Lý Kiến Thành lẳng lặng đối diện với hắn, rõ ràng đang chờ hắn nói, nhưng không hề mở miệng hỏi.

"Chuyện đại ca đến cung Nhân Trí có thể nói là người người đều biết, nhưng sau đó thế nào lại không ai rõ." Lý Thế Dân đợi giây lát, rồi tự động đi đến đứng trước mặt anh, nhìn xuống gò má anh đỏ ửng vì cái

tát vừa rồi, nói bằng giọng buồn bã, "Lúc này chỉ cần nói với hắn, phụ hoàng nổi giận hành quyết thái tử, Dương Văn Can cùng đường, chỉ còn một cách khởi binh tạo phản."

Lý Kiến Thành nghe vậy im lặng rất lâu, cuối cùng cười khẽ thành tiếng: "Thế Dân, ta không nên xem thường ngươi."

"Đại ca cuối cùng cũng hiểu ra sao?" Lý Thế Dân tiến một bước về phía anh, gần như ghé sát vào tai anh, hạ giọng nói, "Nếu ta không thể thế chỗ huynh, chỉ e ngay đến những huynh đệ theo mình vào sinh ra tử cũng không bảo vệ nổi. Đại ca, nếu huynh muốn hận ta thì cứ hận đi."

Hơi thở ấm áp phả vào mang tai, Lý Kiến Thành lùi một bước, lạnh lùng nói: "Đây chẳng qua là ngươi kiếm cớ che đậy dã tâm của mình đó thôi."

"Dã tâm?" Lý Thế Dân theo sát, ép anh đến chân tường, không còn đường lui. Vén một lọn tóc rối của anh cuốn lên đầu ngón tay đùa nghịch, hắn cười khẽ, đến gần Lý Kiến Thành, "Chi bằng nói, ta muốn ……"

Những lời chưa nói hết, đã hóa thành môi lưỡi dây dưa.

Nụ hôn bá đạo cương quyết chưa từng có, không cho phép kháng cự. Lý Kiến Thành đã không còn đường lui, giữa những hơi thở đan xen, anh bất ngờ vươn tay đè gáy Lý Thế Dân, ra sức cắn lên môi hắn.

Hơi thở tanh nồng nhanh chóng lan khắp khoang miệng, nhưng Lý Thế Dân không động mảy may, trái lại hôn càng thêm ngấu nghiến, phảng phất như không bao giờ thỏa mãn. Đợi đến khi hai người gần cạn hơi, hắn mới thoáng rời ra một chút.

Lý Kiến Thành quay đầu đi, trầm trầm thở dốc, cuối cùng mở miệng: "Ta nhớ mình từng nói với ngươi, trò đùa này đã kết thúc."

Lý Thế Dân chống một tay lên tường, chậm rãi đứng thẳng lên, nhưng ánh mắt cũng không rời đi chút nào.

"Đại ca, chuyện sau này có lẽ cũng sẽ không thuận theo ý huynh nữa." Hắn đưa ống tay áo lau khóe miệng tanh nồng, bỗng bật cười, xoay người bước đi.

Lý Kiến Thành quay đầu lại, đứng yên chỗ cũ, nhìn Lý Thế Dân đi đến bên bàn, đưa tay phất loạn ván cờ.

"Đại ca, không cần phải hạ quân xuống nữa. Ván cờ này ta đã thắng rồi." Cười gằn, Lý Thế Dân nắm cả quân trắng lẫn quân đen vào lòng bàn tay, từng câu từng chữ nói ra đều nghiến răng nghiến lợi.

Sau đó hắn chậm rãi buông tay, mặc cho quân cờ rơi loạn đầy đất, xoay người sải bước rời đi.

*****

Cánh quân được phái đi bình loạn nhất thời rơi vào bế tắc, Lý Uyên nổi giận đùng đùng. lòng nóng như lửa đốt, mấy ngày sau lại phái Lý Thế Dân đích thân cầm quân đi lấy đầu Dương Văn Can về.

Trước hôm lên đường, Lý Uyên gọi Lý Thế Dân vào phòng riêng. Chẳng qua mới vài ngày, mà trông ông đã già đi rất nhiều. Trong lòng Lý Thế Dân hiểu rõ, chỉ một gã Dương Văn Can nổi loạn không đủ khiến ông thành ra như thế. Điều thực sự khiến Lý Uyên không thể chịu đựng nổi là người liên quan đến vụ nổi loạn này lại là thái tử do chính tay mình lập nên.

Thấy Lý Thế Dân đã vào, Lý Uyên căn dặn sơ qua việc tác chiến rồi bỗng dưng im bặt. Lý Thế Dân mơ hồ cảm thấy hình như ông có lời chưa nói hết, cũng đoán được sơ sơ đó là chuyện gì, liền hỏi dò: "Chuyện của thái tử…… không biết phụ hoàng muốn xử lý ra sao?"

"Việc này…… trẫm đã có tính toán." Lý Uyên thở ra một hơi rất dài, "Trận này ngươi nhất thiết phải bình xong Dương Văn Can kia mới được."

"Dạ." Thầm biết thánh tâm khó dò, Lý Thế Dân chắp tay bái, cáo từ mà đi.

"Thế Dân." Nhưng vừa quay lưng đã bị Lý Uyên gọi lại.

Lý Thế Dân dừng bước, quay lại hỏi: "Phụ hoàng còn gì phân phó?"

Lý Uyên thoáng chần chừ rồi nói: "Thế Dân, ngươi có biết danh tự của ngươi và Kiến Thành có nguồn gốc như thế nào không?"

Không hiểu vì sao ông lại đột ngột hỏi vậy, Lý Thế Dân ngẩn ra, sau đó trả lời: "Nhi thần không biết."

"Kiến Thành, tức kiến nghiệp công thành; Thế Dân, tức tế thế an dân. Hai ngươi đối với trẫm, đều là nhân tài tế thế an bang," Nói đến đây, Lý Uyên trầm mặc hồi lâu mới tiếp, "Nếu Kiến Thành thật sự có lòng mưu nghịch thì ngôi vị thái tử này trẫm sẽ đổi chủ."

Dù không hề nói thẳng, nhưng ẩn ý trong đó đã hết sức rõ ràng. Thật ra Lý Thế Dân đã sớm hiểu, trong triều hiện giờ, người có thể tranh ngôi thái tử với Lý Kiến Thành cũng chỉ có mình mà thôi. Chỉ có mình đủ năng lực, chỉ có mình mới xứng đáng tranh đoạt cùng anh.

Cho nên nếu Lý Kiến Thành bị phế đi, ngôi thái tử tuyệt đối sẽ không rơi vào tay ai khác. Điều này hắn và Lý Uyên đều ngầm hiểu trong lòng.

Nghe Lý Uyên nói vậy, trong lòng Lý Thế Dân thoáng chấn động, nhưng ngoài mặt vẫn bình tĩnh khác thường. Bái Lý Uyên một bái, hắn nói: "Mong phụ hoàng sớm tra ra manh mối chuyện này." Dứt lời liền cáo lui.

Mãi đến khi bước ra khỏi đại điện, khóe môi hắn mới từ từ nổi lên một nụ cười khoái chá.

Hắn hiểu rốt cuộc mình chỉ còn cách thành công có một bước.

Mấy ngày sau, Lý Thế Dân lĩnh mệnh chinh phạt, dẫn quân đến Khánh Châu, không ngờ còn chưa đến nơi thì tiền phương đã báo Dương Văn Can bị thuộc hạ giết chết. Lý Thế Dân hành sự tùy thời, vội phái người truyền tin thái tử chưa chết ra ngoài, cũng nói đám phản quân còn lại nếu biết quay đầu rời khỏi con đường sai trái, nộp vũ khí quy hàng thì đều tha hết lỗi lầm.

Vốn là một đám nhân mã vô chủ nổi lên, chẳng mấy chốc mà dẹp yên.

Nhưng đến khi Lý Thế Dân khải hoàn trở về cung Nhân Trí, lại bất ngờ gặp một người bên ngoài điện.

Ngụy Trưng mặc quan phục chỉnh tề, quỳ thẳng người trước thềm, xem ra đã quỳ rất lâu. Thấy Lý Thế Dân, chỉ bình thản chắp tay bái: "Thần Ngụy Trưng bái kiến Tần vương."

Lý Thế Dân tiến lên phía trước, cúi đầu nheo nheo mắt nhìn y, hỏi: "Ngụy đại nhân sao lại đến đây?"

"Thái tử gặp nạn, thần dĩ nhiên phải đến biện minh cho thái tử." Ngụy Trưng cười cười, bình thản đáo, "Chỉ tiếc bệ hạ không muốn gặp thần, nên thần đành phải quỳ gối ở đây, chờ bệ hạ đổi ý mới thôi."

Nét mặt y khẩn thiết, trong ánh mắt không chỉ có hữu ý hay vô ý, thậm chí còn mơ hồ mang theo vài phần si dại. Trong lòng Lý Thế Dân nảy sinh cảm giác không vui, cười nhạt: "Ngụy đại nhân chẳng qua chỉ là một Chiêm sự chủ bộ trong Đông cung mà cũng vọng tưởng có thể cầu tình cho thái tử, chẳng phải là quá không biết lượng sức mình sao?"

Ngụy Trưng dường như hoàn toàn không để ý, trái lại còn nói hết sức trịnh trọng: "Nếu không thử thì làm sao biết được? Thần vì báo ơn tri ngộ, cái mạng này đã thuộc về thái tử. Tự biết mình thấp cổ bé họng, chỉ nguyện cố hết sức mình, nếu không cứu được thái tử sẽ lấy cái chết để đền ơn."

Lời lẽ tuy nghiêm trang, lại kích cho Lý Thế Dân nổi giận đùng đùng. Hắn cúi người, lẳng lặng nhìn đăm đăm vào Ngụy Trưng: "Dù ngươi có chết vì huynh ấy đến ngàn vạn lượt cũng không bằng một câu của ta trước mặt phụ hoàng." Dừng một chút, khóe môi khẽ nhếch lên thành một nụ cười nhạt, "Huynh ấy sẽ không chết, bởi vì…… ta sẽ không để huynh ấy chết. Nếu ngươi muốn quỳ thì cứ việc quỳ ở đây đến chết đi, chỉ tiếc đại ca bị giam lại không cách nào biết được."

Dứt lời, hắn đột ngột buông Ngụy Trưng ra, bước vào trong điện.

Nhìn theo bóng dáng Lý Thế Dân rời đi, Ngụy Trưng lẳng lặng cười khẽ một tiếng. Trước khi gặp Lý Thế Dân, y vẫn đinh ninh lần này đối phương đặt bẫy là có ý dồn Lý Kiến Thành vào chỗ chết, cho nên mới nói ra những lời khiêu khích giống như bộc bạch kia. Nhưng vừa rồi từ đôi mắt hắn, y chợt phát hiện ra, có lẽ từ đầu đến cuối Lý Thế Dân thật sự chưa từng có ý này.

Vậy lần này hắn làm thế, lại vì nguyên do gì? *vì nó muốn nhốt rếp Thành cả đời chứ còn sao nữa…*

*****

Sáng sớm hôm sau, Lý Uyên cho triệu Ngụy Trưng vào cung, lúc này y đã quỳ trước cửa cung Nhân Trí ước chừng một ngày.

Do hai chân đã tê rần, Ngụy Trưng được cung nhân nâng đỡ, lảo đảo đi đến trước mặt Lý Uyên. Y miễn cưỡng đứng thẳng, định quỳ xuống lần nữa. Lý Uyên thấy thế bèn khoát tay ra hiệu cho y miễn lễ.

"Đa tạ bệ hạ." Ngụy Trưng vẫn đứng nguyên tại chỗ, chầm chậm chắp tay thi lễ. Lúc này tuy trông y nhếch nhác thảm hại, nhưng nét mặt vẫn tự nhiên, không có nửa phần bứt rứt.

Lý Uyên đã nhìn thấy tất cả, chỉ cảm thấy tình cảnh này có phần giống Lý Kiến Thành ngày đó. Ông ngồi trên long ỷ, hơi nhích người lên, nói: "Trẫm đã nghe danh Ngụy Trưng, nhưng vào thời khắc nhạy cảm thế này, ngươi không những không sợ bị nghi ngờ, trái lại còn dám cả gan một mình cầu kiến trẫm, cũng nói thẳng ra là muốn cầu tình cho thái tử, thật khiến trẫm có chút bội phục. Ngươi đã quỳ suốt một ngày bên ngoài mà trẫm vẫn chưa thẳng tay đem ngươi đi chém, kể cũng là may mắn của ngươi."

Ngụy Trưng cười đáp: "Thần bất quá là một kẻ ngu trung, may sao cuối cùng cũng được bệ hạ triệu kiến, trong lòng dĩ nhiên là đội ơn đội đức."

"Hôm nay trẫm triệu kiến ngươi, chẳng qua chỉ muốn nghe ngươi nói một lời mà thôi." Lý Uyên dừng một chút, giọng ông trầm xuống vài phần, "Ngụy đại nhân muốn biện giải gì cho thái tử thì cứ nói đừng ngại. Nếu có thể lay chuyển được trẫm, trẫm sẽ bắt tay vào tra rõ việc này; bằng không tính mạng của Ngụy đại nhân sẽ ở lại đây."

Ngụy Trưng nghe thế trái lại còn cười, bái dài: "Bệ hạ thánh minh!"

62. Chương 61

Sau một canh giờ vào cung diện thánh, Ngụy Trưng được hạ nhân nâng đỡ, khó nhọc bước ra khỏi cửa cung.

Đứng trước bậc thềm, dù đi lại vẫn còn đau đớn, nhưng Ngụy Trưng vẫn ngẩng đầu nhìn mây bay phía chân trời, thoải mái thở phào một hơi.

Mệnh treo sợi chỉ, chung quy là hữu kinh vô hiểm.

Nếu thật sự có thể giúp Lý Kiến Thành rửa sạch oan khuất, dù mình có mang tội cũng không uổng phí.

Đứng nguyên chỗ cũ không biết bao lâu, cuối cùng y mới thu ánh mắt lại, tập tễnh bước xuống bậc thềm.

*****

Ba ngày sau, Lý Uyên bãi giá về Trường An, thả Lý Kiến Thành về Đông cung, đối với chuyện mưu nghịch lại không hề nhắc đến một chữ. Lý Thế Dân tuy khó hiểu, nhưng thầm biết từ sau lời ám chỉ của Lý Uyên ngày ấy, mình đã không còn là người ngoài cuộc, đối với việc này cũng tuyệt đối không thể tỏ ra nóng lòng.

Cho nên hắn cố gắng kiềm chế, làm như không hề mong đợi. Mãi đến nửa tháng sau, Lý Uyên mới ra một đạo chiếu chỉ triệu hắn vào cung Thái Cực.

Khi Lý Thế Dân bước vào thiên điện, liếc mắt một cái đã thấy Lý Uyên ngồi sau ngự án. Nhưng nằm ngoài dự kiến của hắn, bên dưới có một người đang ngồi đường hoàng, chính là Lý Kiến Thành.

Không biết có phải ảo giác hay không mà hắn thấy nửa tháng cấm túc khiến vẻ mặt anh thêm phần yếu đuối. Tuy mặc chính trang hoa phục, nhưng màu sắc tươi sáng của quần áo trái lại khiến sắc mặt anh càng thêm nhợt nhạt.

Mơ hồ cảm thấy có chuyện, Lý Thế Dân thoáng dừng chân, nhưng rồi cũng sải bước tiến vào trong điện. Lần lượt thi lễ với Lý Uyên, Lý Kiến Thành, cuối cùng quay sang Lý Uyên hỏi: "Không biết phụ hoàng triệu nhi thần đến đây là vì việc gì?"

Nét mặt Lý Uyên có vẻ nghiêm nghị khác thường, nghe vậy nhất thời không đáp. Lý Thế Dân thoáng căng thẳng, nhưng cũng chỉ cúi đầu lặng lẽ chờ.

Cứ đợi như thế qua gần một phần tư nén hương, Lý Uyên cuối cùng cũng mở miệng, lại hỏi: "Thế Dân, phụ hoàng hỏi ngươi mấy câu được chứ?"

Lý Thế Dân ngẩn người, nhưng cũng nhanh chóng trả lời: "Xin phụ hoàng cứ hỏi."

Lý Uyên lẳng lặng nhìn hắn, hỏi: "Thế Dân, theo ngươi thấy, Kiến Thành liệu có lòng mưu phản hay không?"

Lý Thế Dân nghe vậy, vô thức ngẩng đầu nhìn sang Lý Kiến Thành bên kia, dù anh cũng nhìn lại hắn, nhưng nét mặt lại hờ hững giống như chuyện chẳng liên quan đến mình.

Có lẽ cũng không phải chuyện chẳng liên quan đến mình, mà là mọi chuyện đều đã nằm trong dự tính.

Lý Thế Dân đã gần đoán ra duyên cớ bên trong, nhưng ngoài mặt hắn vẫn bình thản, rất nhanh thu ánh mắt về, nói với Lý Uyên: "Ngu kiến của nhi thần không đủ làm căn cứ, sự thật là gì còn chờ phụ hoàng minh xét."

Lý Uyên cười khẽ một tiếng, cầm một bản tấu chương trên ngự án rồi mở ra, nói: "Nếu vậy thì Thế Dân hãy cùng đại ca ngươi nghe thử kết quả trẫm điều tra ra có được không?"

"Nhi thần xin nghe chân tướng." Lý Thế Dân chậm rãi gật đầu, lùi lại ngồi xuống bên cạnh Lý Kiến Thành. Quay mặt nhìn sang, anh hơi nghiêng mình về phía đài cao, chỉ để lại cho hắn một bóng lưng xa cách dửng dưng.

"Chuyện mưu nghịch, nói lớn thì là quốc sự, nói nhỏ chỉ là gia sự. Hai ngươi đều là cốt nhục của trẫm, hôm nay hãy lấy gia sự mà luận bàn." Lý Uyên nhìn hai người, chậm rãi nói ra tiền căn hậu quả mình điều tra được.

Ông chưa từng nhắc đến chuyện triệu kiến Ngụy Trưng, rằng ngày ấy y chẳng qua chỉ hỏi mấy câu đã khiến ông thông suốt mọi việc, từ đó bắt đầu nghi ngờ tiền căn hậu quả của cả chuỗi sự kiện.

Ngày ấy Ngụy Trưng đứng trước mặt ông, chắp tay nói: "Lần này thần đến đây, dù nói quá lên là biện hộ cho thái tử, nhưng thật ra chỉ cả gan muốn hỏi bệ hạ ba điều. Nếu bệ hạ có thể giải đáp giùm thì thần vui lòng xin chết."

Lý Uyên nhíu mày hỏi: "Không biết Ngụy đại nhân có nghi vấn gì?"

Ngụy Trưng nói: "Thứ nhất, điện hạ không dùng bộ binh, phái người đưa quân giới đến Khánh Châu cho Dương Văn Can, chuyện này tuy có chỗ không hợp pháp, nhưng tội cũng chỉ đến thế mà thôi. Mà người vận chuyển quân giới phụng sự thái tử nhiều năm, không nghe lệnh trên lại đến cung Nhân Trí vu cho thái tử tội mưu phản. Đáng ra phải là thân tín của thái tử, lại phản bội vu hãm như thế, nguyên nhân trong đó thần nghĩ đi nghĩ lại cũng không hiểu nổi."

Lý Uyên nghe vậy thoáng im lặng rồi nói: "Tiếp đi."

"Dạ." Ngụy Trưng nói tiếp, "Thứ hai, khi bệ hạ nghe tin và triệu thái tử vào cung Nhân Trí, người cũng không hề che giấu nguyên do. Cho nên theo như thần thấy, thái tử đi chuyến này quả là sinh tử khó liệu. Nhưng thái tử không nghe theo số đông, vẫn một mình đến đây, rơi vào cảnh cầm tù. Thần nghĩ nếu thái tử thực sự có lòng mưu nghịch, chuyện chưa thành đã bại lộ, sao thái tử không thừa cơ nổi lên luôn, trái lại còn tự chui đầu vào lưới?"

Lý Uyên vẫn chưa mở miệng, nhưng ánh mắt đã thâm thúy thêm vài phần.

"Thứ ba," Ngụy Trưng thoáng ngừng một chút, "Bệ hạ phái Tư nông khanh Vũ Văn đại nhân truyền Dương Văn Can đến đối chất, mà Dương Văn Can lại dẫn quân khởi sự, tội phản loạn từ đó được chứng thực, thái tử cũng gần như không còn đường biện bác. Nhưng nếu thái tử thật sự có lòng mưu nghịch, nếu đổi lại thần là Dương Văn Can, nghe nói thái tử đã đến chỗ bệ hạ, tại sao không tạm ngừng kế hoạch, biến thành cơ hội tốt, trái lại hốt hoảng khởi sự, dồn thái tử vào chỗ chết?"

Y nói một hồi, nhìn như đang hỏi, thực chất đã rà soát hết một lần tiền căn hậu quả mọi việc, cũng thừa cơ đưa ra nghi vấn. Lời vừa mới dứt, trong lòng Lý Uyên đã hiểu ra đến bảy tám phần.

Thứ nhất, người vận chuyển quân giới tại sao lại tố cáo thái tử mưu nghịch? Có chứng cứ gì không?

Thứ hai, Dương Văn Can đột ngột khởi binh rốt cuộc là vì sao? Tình cảnh khi Vũ Văn Dĩnh gặp hắn là thế nào?

Thứ ba, liệu có kẻ nào cố ý hãm hại thái tử hay không? Nếu thái tử bị phế, ai là người có lợi nhất?

Suy xét một hồi, lòng ông có thể coi là thấu suốt như gương. Đưa mắt nhìn Ngụy Trưng trước mặt, Lý Uyên khẽ cười nói: "Khá khen cho Ngụy Trưng ngươi, dám mạo hiểm đến đây. Tuy không hề nói rõ, nhưng trong lời lẽ không câu nào không biện minh cho thái tử."

"Thần vốn là người của Đông cung," Ngụy Trưng chắp tay, từ tốn đáp, "Tất nhiên trước phải trung với bệ hạ, sau phải phụng sự thái tử."

"Xem hành động của ngươi hôm nay, e là chỉ vì thái tử mà thôi." Lý Uyên bật cười, vạch trần suy nghĩ của y.

"Thần không dám."

"Nhưng nếu thái tử không có lòng phản, ngươi vì thái tử chính là vì trẫm, vì giang sơn Đại Đường này, tuyệt không có gì sai trái." Nét mặt Lý Uyên thoáng dịu đi vài phần, "Mà bên cạnh thái tử có trung thần như thế, trong lòng trẫm cũng vui mừng. Chuyện hôm nay trẫm đã hiểu thấu, ngươi hãy tạm lui đi."

Nghe ông nói vậy, Ngụy Trưng liền biết việc đã thành. Đứng yên một chỗ bái dài, mới nhờ cung nhân nâng đỡ, chầm chậm bước ra khỏi cung.

Nói rõ ngọn ngành rồi, Lý Uyên nhìn sang Lý Thế Dân mà tiếp: "Đỗ Yêm gần đây tích cực hoạt động trong kinh, những việc hắn điều tra đều liên quan đến thái tử, lại giao du thân thiết với hai người vận chuyển quân giới kia, mà hắn chính là Thiên Sách phủ binh tào tham quân; Phòng Huyền Linh một người đa mưu túc trí, là Tần vương phủ kí thất; Vũ Văn Dĩnh, là người mấy năm trước ngươi hết lòng xin tha nên trẫm mới để lại…… Không biết những cái tên này nên giải thích thế nào đây?"

Lý Thế Dân thầm biết, Lý Uyên đã nói đến như thế tức là trong lòng phải nắm chắc mười mươi. Chuyện đã đến nước này, dù cãi cố cũng không còn ý nghĩa gì nữa.

Cho nên hắn đứng dậy, chầm chậm quỳ xuống trước mặt Lý Uyên, lặng im không nói.

Lý Uyên thả tấu chương trong tay xuống án thư, chống tay lên trán thở dài: "Thế Dân, trẫm biết ngươi công huân lớn lao, không cam tâm ở dưới kẻ khác. Nhưng ngươi đã là Thiên sách thượng tướng hiển hách trong triều, trẫm tự thấy đã cho ngươi quá nhiều quá đủ. Vậy mà ngươi không biết thu mình, trái lại còn muốn thay thế thái tử, việc này thật khiến trẫm vô cùng thất vọng!"

"Phụ hoàng…… Nhi thần biết tội rồi." Lý Thế Dân ngầm hiểu, lần này Lý Uyên nói luận "gia sự" mà không phải "quốc sự", tức là không muốn lấy quốc pháp ra xử mình. Nên hắn chỉ cúi đầu, tỏ ra hết sức thành khẩn hối hận.

Lý Uyên thấy thế lại thở dài một tiếng. Nó vốn là đứa con mình yêu mến nhất, nay lại làm ra chuyện khiến mình thất vọng nhất, nhưng vô luận làm cha hay làm thiên tử đều không thể thiếu người này.

Trong lòng ông có tức giận cũng có bất đắc dĩ, chỉ biết thở dài từng đợt.

Đến lúc này, Lý Kiến Thành từ đầu vẫn im lặng mới tiến lên, chắp tay nói: "Xin phụ hoàng bớt giận, nhi thần nghĩ Thế Dân chẳng qua là nhất thời hồ đồ, trải qua chuyện này chắc chắn sẽ hối cải."

"Việc này trẫm sẽ có quyết đoán." Lý Uyên đứng dậy, vẫn thở dài, " 'Vốn cùng gốc sinh ra, đốt nhau sao quá gấp', hai ngươi vốn là thủ túc lại làm ra chuyện này, thật khiến trẫm hết sức đau lòng. Tối mai ba huynh đệ các ngươi hãy vào cung cùng dụng thiện, nói chuyện thẳng thắn với nhau cho trẫm yên tâm."

Dứt lời ông bước xuống đài, khi đi qua Lý Thế Dân ông dừng lại một chút, nói: "Trẫm còn nhớ lời đã hứa với ngươi, nhưng điều kiện tiên quyết cũng là 'Kiến Thành thật sự có lòng mưu nghịch', điều này ngươi chớ quên."

Ý là, tất cả đã tan thành mây khói.

Đợi Lý Uyên rời đi, Lý Kiến Thành cũng lẳng lặng xoay người bước ra khỏi cửa, nhưng mới được vài bước đã nghe Lý Thế Dân phía sau gọi một tiếng "Đại ca".

Lý Kiến Thành dừng chân, nhưng không quay đầu, chỉ đứng yên tại chỗ chờ đối phương mở miệng.

Lý Thế Dân xoay người tiến vài bước, cuối cùng dừng lại ở vị trí cách anh một đoạn. Ngập ngừng giây lát, hắn mở miệng hỏi: "Đại ca, huynh đã sớm đoán trước kết quả sẽ là như thế, phải không?"

Lý Kiến Thành nghe vậy chỉ bật cười. Một mình dấn thân vào nguy hiểm, không phải anh chưa từng nghĩ đến kết quả xấu nhất; Đông cung án binh, trường hợp nào anh cũng đã chuẩn bị chu đáo. Chỉ là anh tuyệt không ngờ Ngụy Trưng lại một mình đến cung Nhân Trí, lại có thể dùng lý lẽ của bản thân nói cho Lý Uyên hoàn toàn tỉnh ngộ.

Giờ này nghĩ lại, Ngụy Trưng làm thế quả không sai. Khi đó nếu thật sự phát binh vây khốn cung Nhân Trí thì không thể đoán trước thắng bại, chẳng bằng một cái miệng của y cũng đủ đẩy lùi mấy vạn nhân mã.

Nghĩ đến đây, anh quay lại nhìn Lý Thế Dân, nói: "Ta chỉ đoán trước, ván cờ này ngươi không thắng nổi."

Dứt lời anh xoay người rời đi, bước chân không chút chần chừ.

Lý Thế Dân đứng yên tại chỗ, chầm chậm siết quyền. Hồi lâu, mới nghe một tiếng cười khổ.

— Đại ca, ta chung quy…… vẫn không thắng nổi huynh sao?

*****

Sáng sớm hôm sau, Lý Uyên hạ chỉ biếm Thiên Sách phủ Binh tào tham quân Đỗ Yêm và Đông cung Trung doãn Vương Khuê ra quan ngoại, đuổi về Tây Châu. Người ngoài chỉ thấy mỗi bên bị đánh năm mươi đại bản, thật ra Lý Thế Dân biết mấy đại bản này đánh không đau không ngứa, đủ thấy Lý Uyên chung quy là không muốn làm to chuyện.

Nhưng đến buổi chiều lại có chiếu chỉ mới, lần này Đông cung Tế tửu Vi Đĩnh và Tần vương phủ kí thất Phòng Huyền Linh đều bị lưu đày.

Tuy mỗi bên đều đánh năm mươi đại bản, nhưng đối với hai người lại có ý nghĩa khác xa nhau. Vi Đĩnh tuy là thân tín của Lý Kiến Thành nhưng chung quy cũng chỉ là võ tướng, khi chinh chiến bên ngoài võ tướng có thể tùy thời điều nhiệm, tuyệt không đáng ngại. Nhưng từ ngày Đỗ Như Hối bạo vong, Phòng Huyền Linh đối với hắn chính là mưu sĩ khôn ngoan không thể thiếu.

Kể từ đó hắn nhất thời ở vào vị trí bất lợi trong triều, khuynh hướng xử trí của Lý Uyên lần này cũng đã biểu lộ rõ ràng.

— Đại ca, nghịch chuyển cỡ này, đối với huynh chung quy là cố tình hay là vô ý?

Lý Thế Dân nhìn vào gương đồng, sửa lại chính trang đã mặc chỉnh tề, khẽ cười một tiếng rồi bước ra cửa phủ.

Cùng lúc đó, Lý Nguyên Cát đã chuẩn bị thỏa đáng, đi vào Đông cung.

Nhưng Lý Kiến Thành không có ở cung, chỉ gặp Ngụy Trưng ngồi một mình trong viện, hình như đang thảnh thơi đọc sách. Thấy Lý Nguyên Cát, y buông sách, chống tay vào bàn đá, có vẻ rất khó khăn đứng dậy.

"Ngụy tiên sinh không cần đa lễ," Lý Nguyên Cát thấy thế vội vàng bước lên, nói, "Lần này đại ca có thể rửa sạch oan ức hoàn toàn là nhờ tiên sinh mạo hiểm can gián."

"Vốn là phận sự của thần, tự nhiên sẽ không ngại." Ngụy Trưng cười cười, lại ngồi xuống.

Lý Nguyên Cát cũng ngồi xuống cạnh y, nói: "Đêm nay tuân lệnh phụ hoàng vào cung dụng thiện, không biết lúc này đại ca còn đi đâu chứ?"

"Thái tử bị cấm túc nhiều ngày, chính vụ chồng chất, mấy ngày nay cực kỳ bận rộn." Ngụy Trưng ngẩng đầu nhìn trời, nói, "Giờ vẫn còn sớm, chi bằng điện hạ hãy đợi ở đây một lát, rồi thái tử sẽ về."

"Được rồi." Lý Nguyên Cát thở dài, nhấc ấm trà trên bàn đá, tự rót một chén cho mình.

Ngụy Trưng ngồi đối diện với hắn, nhìn không rời mắt động tác của hắn, im lặng giây lát, bỗng thở ra một hơi thật dài.

Chén trà trong tay Lý Nguyên Cát khựng lại, hắn nhìn y nghi hoặc hỏi: "Tiên sinh cớ sao lại thở dài?"

Ngụy Trưng lắc đầu, gương mặt lộ vẻ sầu não: "Không dám giấu điện hạ, dĩ nhiên là vì việc của thái tử."

"Đại ca…… có chuyện gì?" Lý Nguyên Cát nhíu mày, chén trà trong tay đã buông xuống.

Ngụy Trưng thở dài: "Lần này điện hạ vô cớ bị người hãm hại, suýt nữa đã rơi vào tội mưu nghịch. Sau đó tuy hữu kinh vô hiểm, gột rửa hết oan ức, nhưng cứ nghĩ điện hạ đang ở chốn đầm rồng hang hổ, lúc nào cũng lo bị người hãm hại thì lòng thần khó mà yên được."

Y cố ý không nhắc đến cái tên kia, mà Lý Nguyên Cát cũng không tinh ý đến thế, nghe vậy lập tức hạ giọng hỏi: "Ý tiên sinh là, sau lần này nhị ca tuyệt đối sẽ không ngồi yên?"

Ngụy Trưng hỏi ngược lại: "Theo như điện hạ thấy, liệu Tần vương có chịu thu tay?"

"Không," Lý Nguyên Cát trầm ngâm đáp, "Nhị ca dã tâm phi thường, không phải ta chưa từng nhắc nhở đại ca. Nhưng ta không ngờ, để kéo đại ca xuống khỏi ngôi vị thái tử, hắn lại không tiếc dùng thứ thủ đoạn đê hèn này để hãm hại!"

"Tần vương lòng dạ thâm sâu, tiếc thay thái tử lại là người nhân hậu." Ngụy Trưng nhìn mặt lựa lời, "Thần nghĩ mà lo sợ, nếu nhiều lần dung thứ, cuối cùng sẽ chỉ tổn thương đến chính mình."

Lý Nguyên Cát nghe vậy, im lặng hồi lâu rồi chợt nói: "Nếu đại ca lần lữa không thể hạ thủ, Nguyên Cát nguyện làm thay huynh ấy. Mà ta nghe nói tiên sinh túc trí đa mưu, chẳng hay có diệu kế gì không?"

Cuối cùng cũng đợi được những lời này, Ngụy Trưng bình thản nhìn hắn, ngoài mặt vẫn tỏ vẻ lo âu. Trầm mặc giây lát, y mới nói: "Thật ra Ngụy Trưng có một cách cực kỳ sạch sẽ lưu loát, không để lại hậu hoạn, nhưng cũng hết sức mạo hiểm, vả lại…… không phải đêm nay thì không xong."

Lời tác giả: Viết đến đây, cuối cùng tui cũng chân chính cảm thấy truyện này sắp hoàn rồi…… tâm tình có hơi phức tạp……

63. Chương 62

Đêm đó trong cung Thái Cực ánh nến chập chờn, đèn đuốc sáng choang.

Trong thiên điện, ba huynh đệ họ Lý ngồi đối diện với nhau trước một bàn tiệc đầy sơn hào hải vị. Lý Uyên vẫn chưa đến, thậm chí còn cho cung nhân lui xuống hết, ẩn ý đã cực kỳ rõ ràng: Để cho ba huynh đệ tối nay tự giảng hòa, xóa nhòa khoảng cách. *muốn xóa nhòa khoảng cách thì chỉ nên để hai huynh đệ thôi bác ơi…*

Lướt một vòng quanh cung điện trống trải, Lý Kiến Thành thu ánh mắt về, nhìn sang Lý Thế Dân, ánh mắt đối phương hình như đã dừng lại rất lâu trên người anh. Chỉ là khi bốn mắt giao nhau, đôi ngươi bỗng thâm thúy thêm vài phần.

Lý Kiến Thành cười cười, rốt cuộc trở thành người đầu tiên mở miệng trong bầu không khí trầm lặng giữa ba người.

"Tối nay phụ hoàng gọi ba người chúng ta đến, dụng tâm lương khổ không nói cũng rõ, chúng ta chớ nên cô phụ người." Anh bưng chén ngọc rót đầy rượu trên bàn, đứng dậy nói, "Đối với hoàng tộc họ Lý chúng ta, nhà không yên thì nước khó an, thiên hạ hỗn loạn, dân sinh khó toàn. Đạo làm người huynh trưởng cũng như cha, chuyện lần này vi huynh không thể rũ hết trách nhiệm, xin tự phạt ba chén."

Dứt lời anh ngửa đầu, cầm chén rượu trong tay một hơi uống cạn, sau ba lần như thế mới ngồi xuống.

Lý Thế Dân ngồi bên cạnh anh, lẳng lặng nhìn anh không nói một lời. Trầm mặc hồi lâu, hắn cũng đứng dậy từ tốn nói: "Thế Dân nhất thời hồ đồ làm ra chuyện sai trái, đại ca nào có lỗi gì?" Dừng một chút, cúi đầu nhìn rượu trong chén bật cười, "Còn nữa, đại ca vốn là đương kim trừ quân, trong lòng đều là thiên hạ giang sơn, những thứ khác không để tâm cũng không có gì lạ." Dứt lời cũng khảng khái uống liền ba chén.

Hai người ngươi tới ta đi, nhưng lời lẽ chung quy vẫn cách một tầng sa mỏng. Lý Nguyên Cát ngồi một bên ngắm nghía chén rượu trong tay mình, tâm sự chồng chất. Chỉ thấy rượu trong chén hai người kia hết đầy lại vơi, vơi lại đầy, mà chén trong tay mình từ đầu đến cuối vẫn trống không. *khổ thân cho phận tiểu tam như em =))))))*

Người ngoài cuộc vẫn luôn tỉnh táo. Thật ra hắn làm sao không biết, đây chẳng qua là hành động bất đắc dĩ Lý Uyên mà thôi. Ngôi thiên tử này, đại quyền thiên hạ này, nếu thật sự có thể vì thân tình mà lay động mảy may, thì những tấm gương đẫm máu trong sử sách cũng sẽ không nhiều đến thế.

Hắn mơ hồ cảm thấy Lý Thế Dân có mục đích nào đó không đạt được sẽ không buông xuôi, chỉ là mục đích kia lại không đơn giản là cướp lấy ngôi thái tử. Dù nhất thời chưa rõ thì Lý Nguyên Cát vẫn biết, với tính cách của Lý Thế Dân, vì mục đích này ắt sẽ không từ thủ đoạn. Sự kiện Dương Văn Can chẳng qua chỉ là mở màn, còn ngày sau thế nào thì người ngoài khó liệu.

Nhưng thái độ của Lý Kiến Thành……

Lúc này không khí buổi tiệc đã trầm xuống, Lý Nguyên Cát đảo mắt nhìn về phía đại ca, chỉ thấy anh lẳng lặng rót rượu, dưới vẻ ngoài bình tĩnh dường như ẩn chứa vài phần ảm đạm.

Hắn biết Ngụy Trưng nói rất đúng, Lý Kiến Thành chung quy là người nhân hậu. Trong lòng đã hiểu rõ đúng sai phải trái, nhưng lại vướng bận một phần nhân hậu kia, thành ra không hạ nổi quyết tâm.

Lý Nguyên Cát khẽ thở dài, chậm rãi nâng chén rượu trong tay.

— Nhân từ với loài sói chính là dung dưỡng họa ngầm. Nếu đại ca đã không nỡ xuống tay, Nguyên Cát sẽ thay huynh hành động.

Nghĩ đến đây, hắn đặt chén rượu xuống, cầm bầu rượu rót đầy. Ngừng lại giây lát, hắn mở miệng phá tan bầu không khí trầm lặng xung quanh: "Nhị ca, Nguyên Cát từ nhỏ đã thân thiết với đại ca, lớn rồi vẫn thế, vô ý trở thành xa cách nhị ca, mong nhị ca đừng trách tội. Chuyện lần này Nguyên Cát vốn là người ngoài cuộc, lại tự thấy mình nhìn thấu mọi điều. Nếu chỉ là kích động nhất thời sinh ra hiểu lầm thì nên mỉm cười cho qua mới phải." Dứt lời đứng dậy, nâng chén dâng lên trước mặt Lý Thế Dân, chậm rãi nói, "Nguyên Cát thay đại ca kính nhị ca một chén, sau chén rượu này, ba huynh đệ chúng ta sẽ quên hết hiềm khích cũ, hòa thuận trở lại như trước, có được không?"

Lý Thế Dân cũng đứng dậy, hắn rũ mắt nhìn chằm chằm vào chén rượu Lý Nguyên Cát đưa sang, yên lặng một lúc lâu. Dáng vẻ điềm tĩnh của Lý Nguyên Cát thu trọn vào mắt hắn, khiến vẻ mặt hắn trở nên thâm thúy khác thường.

Lý Kiến Thành ngồi bên kia thấy thế, bất giác hơi hơi nhíu mày.

Hai người giằng co trong chốc lát, Lý Thế Dân chợt cười: "Hay lắm!" Dứt lời đưa tay tiếp chén rượu, "Nguyên Cát nói rất đúng, nếu là hiểu lầm thì nên mỉm cười cho qua."

Lý Nguyên Cát âm thầm thở phào nhẹ nhõm, cười nói: "Nhị ca, mời."

Lý Thế Dân ngoảnh mặt liếc sang Lý Kiến Thành, chỉ thấy nét mặt đối phương vẫn thản nhiên như mặt hồ lặng sóng. Hắn cười cười, nâng chén kính Lý Nguyên Cát một cái rồi lập tức kề lên miệng. Lý Nguyên Cát nhìn theo không dời mắt, lòng bàn tay cũng đã âm thầm siết chặt.

Nhưng Lý Thế Dân vừa đưa chén rượu đến môi bỗng đột ngột dừng lại, xoay người nhìn sang Lý Kiến Thành, cười nói: "Đại ca, dù sao cũng là Thế Dân có tội, rượu này phải để Thế Dân kính đại ca mới hợp lẽ. Sau chén rượu này, hiềm khích cũ giữa ba người chúng ta sẽ tiêu tan hết." Dứt lời hai tay dâng chén rượu lên.

Lý Kiến Thành thoáng liếc sang Lý Nguyên Cát, ánh mắt đối phương đã khiến anh hiểu ra tất cả. Lại thu mắt nhìn chén rượu trong tay Lý Thế Dân, ngọc dịch quỳnh tương xanh biếc trong chén ngọc sóng sánh lay động, mơ hồ phản chiếu vô vàn ánh nến trong điện.

Nhìn đăm đăm chén rượu hồi lâu, anh đưa tay tiếp nhận, liền thấy trong mắt Lý Thế Dân nổi lên tiếu ý thâm sâu khó lường. Lý Kiến Thành làm như không biết, chỉ nhàn nhạt cười: "Y theo lời Thế Dân, uống xong chén rượu này, hiềm khích cũ coi như bỏ qua hết."

Ánh mắt Lý Thế Dân nhìn anh tăng thêm vài phần kiềm nén, lại vẫn nở nụ cười mang vài phần trào phúng: "Đại ca… Mời."

Lý Kiến Thành nhìn sang Lý Nguyên Cát, nét mặt hắn đã ẩn ẩn hiện lên vẻ lo âu không thể che giấu, lại nhìn sang Lý Thế Dân, chỉ thấy hắn lặng yên dõi mắt nhìn mình, thần tình trong ánh mắt đó đã không thể dùng lời lẽ để hình dung.

Thở dài một tiếng nhẹ bẫng đến không thể nghe rõ, Lý Kiến Thành nâng chén rượu lên, đột ngột ngửa đầu, một hơi uống cạn.

Đúng vào lúc đó, bên tai vang lên tiếng la của Lý Nguyên Cát: "Đại ca, không được uống!" Mà Lý Thế Dân đã lập tức xông lên, đưa tay ra tính đoạt lấy chén rượu đó.

Nhưng Lý Kiến Thành hình như đã sớm phòng bị, anh chật vật nghiêng người tránh thoát cả hai. Chỉ thấy ống tay áo vung lên, chén rượu Lý Thế Dân đoạt được đã thành một cái chén không.

Nhìn cái chén không, Lý Thế Dân khẽ run tay, lập tức ném mạnh xuống đất, vỡ nát tan tành.

"Đại ca, huynh…" Hắn dùng sức túm chặt hai vai Lý Kiến Thành nhấn vào tường, nghiến răng hỏi, "Sao huynh lại thản nhiên uống hết chén rượu độc đó?!" Khi thốt ra những lời này, nét mặt hắn tựa như nổi trận lôi đình, nhưng thanh âm lại run rẩy kịch liệt.

"Ngươi nghĩ ta không dám sao?" Lý Kiến Thành rũ mắt nhìn hắn, trái lại bật cười, "Ngươi đinh ninh ta không dám tự tay hại mình, mới đem rượu đó kính ta."

Lý Nguyên Cát đứng yên như tượng phía sau hai người, thở dài một hơi, không biết nói gì cho phải.

"Lấy gậy ông đập lưng ông, đích thực là cách hay." Lý Kiến Thành lại bật cười, "Tiếc rằng độc này không phải do ta hạ, dù ta có uống cũng không tính là tự tay hại mình."

Lý Thế Dân thoáng ngơ ngẩn, hai tay đang nắm đầu vai anh bỗng siết chặt, "Huynh… Tại sao lại phải làm thế?"

"Nếu ta không chịu uống, ngươi chỉ cần đem rượu này đi nghiệm chứng là có thể dễ dàng cáo buộc tội danh mưu hạ độc Tần vương. Nhưng nếu người uống là ta, hôm nay trên điện chỉ có ba người, thì người hạ độc chỉ có thể là ngươi, Thế Dân." Lý Kiến Thành chầm chậm gục xuống, cười nhạt, "Ngươi đã đem rượu dâng đến trước mặt ta, ta cũng nên thuận nước đẩy thuyền."

Lý Thế Dân nghe vậy, chỉ biết vô lực cúi đầu cười khổ, thở dài: "Đại ca, ta quả nhiên vẫn không lường được suy tính trong lòng huynh."

Lời vừa dứt, hắn đã thấy trên ống tay áo mình lấm tấm mấy vệt đỏ tươi.

Tựa như bị người ta đánh một quyền trúng ngực, Lý Thế Dân bỗng ngẩn ra, nhất thời không thể cử động. Mà những vệt máu đỏ tươi cũng ngày càng lan rộng, cứ thế đập vào mắt khiến hắn không sao nhìn thẳng được.

"Đại ca!" Lý Nguyên Cát đột nhiên hô lớn một tiếng, xông vào đẩy hắn sang một bên.

Lý Kiến Thành cúi người, trượt xuống theo vách tường, đưa tay che miệng ho rũ rượi. Máu từ từ chảy ra theo kẽ ngón tay anh, hỗn loạn nhỏ xuống y phục, nhuộm thành một gốc hồng mai.

"Đại ca, đại ca!" Lý Nguyên Cát nhất thời cũng luống cuống, đưa tay đỡ anh, lại bị anh túm vạt áo kéo lại gần.

"Mau gọi người đến… Đưa, đưa ta về phủ… Ngụy Trưng…" Nhưng lời còn chưa dứt, Lý Kiến Thành đã đau đớn gục người xuống.

Lý Nguyên Cát như vừa giật mình tỉnh mộng, lập tức lớn tiếng gọi cung nhân cùng mình đỡ Lý Kiến Thành ra ngoài. Lý Thế Dân đang đứng ngây ra như tượng bỗng hoàn hồn, cũng tiến lên đỡ anh, nói: "Đại ca, huynh…"

Lý Kiến Thành đưa mắt nhìn hắn, khóe môi còn đọng lại một vệt máu đỏ tươi. Anh cười rất khẽ, nói bằng giọng khàn khàn: "Thế Dân, ta không chết được đâu, ngươi nên tự lo thân mình đi thì hơn…"

Dứt lời, lại cúi đầu ho rũ rượi. Lý Thế Dân còn muốn nâng đỡ anh nhưng lại bị Lý Nguyên Cát gạt ra, cùng cung nhân đưa Lý Kiến Thành ra ngoài.

Đầu ngón tay dường như vẫn còn vương hơi ấm mới rồi còn kề cận, nhưng đại điện sau một cái chớp mắt đã thành đìu hiu trống vắng. Lý Thế Dân tựa vào vách tường, ngẩng đầu chậm rãi trượt xuống, cuối cùng ôm chặt bản thân thành một tư thế cuộn tròn.

Giờ này khắc này, hắn mới nhận ra toàn thân mình đã run rẩy kịch liệt. Lý Thế Dân bật cười mỉa mai, dùng hết sức lực, chậm rãi siết chặt quyền, muốn đè nén phần nào cơn run rẩy ấy.

Lần đầu tiên, hắn cảm nhận được nỗi sợ hãi bao trùm tất cả. Nỗi sợ mất đi Lý Kiến Thành, do chính tay mình gây ra.

Nỗi sợ hãi này, là cảm giác hắn chưa bao giờ nếm trải.

*****

Lý Kiến Thành lại mơ thấy Huyền Vũ môn, cổng bắc của thành Trường An, cao lớn nguy nga, trang nghiêm hùng vĩ.

Nhưng thành môn kia đang tắm trong sắc đỏ. Máu chầm chậm chảy xuống từ đầu tường, dần dần nhuốm đỏ tầm mắt. Dưới đầu tường, một người ngồi trên lưng ngựa, huyền y huyền giáp, khí thế hăng say.

Thấy mình, hắn cười rộ lên, chân thành và tha thiết. Nhưng ngay sau đó, hắn chầm chậm giương cánh cung trong tay, nhắm thẳng vào mình.

Sau đó nữa, là một tiễn xuyên tim……

Lý Kiến Thành chợt bừng tỉnh, mở mắt đã thấy gương mặt Ngụy Trưng gần trong gang tấc, nói: "Điện hạ cuối cùng cũng tỉnh." Giọng y nghe đã hơi khàn khàn.

Nhận ra là mộng, Lý Kiến Thành bật cười, lúc này mới ý thức được bàn tay mình giấu trong chăn đang bị y nắm chặt. Anh vô lực thở dài một hơi, trên trán có một giọt mồ hôi lăn xuống dọc theo gò má.

Anh rõ ràng đã tỉnh, nhưng bàn tay Ngụy Trưng vẫn nắm chặt không muốn buông ra. Y nhìn Lý Kiến Thành, đôi mắt đỏ ngầu nhưng trông không hề uể oải. Lát sau y vươn cánh tay còn lại, lấy ống tay áo thay anh lau mồ hôi trên mặt, chậm rãi nói: "Điện hạ, thần chưa bao giờ thấy người như thế."

Lý Kiến Thành khẽ cười: "Chẳng qua là một cơn ác mộng mà thôi."

Ngụy Trưng rũ mắt, trong tiếng thở dài mơ hồ lộ ra cảm giác vô lực, "Tỉnh lại được là hay rồi."

"Có tiên sinh ở đây, dĩ nhiên sẽ không để ta ngủ say không tỉnh." Lý Kiến Thành nhìn y, "Không biết ta đã hôn mê bao lâu rồi."

"Ba ngày." Ngụy Trưng từ tốn đáp, "Cũng may trở về đúng lúc, bằng không dù có giải dược, chỉ e cũng……"

Lý Kiến Thành không tiếp lời y, chỉ nói: "Mấy ngày nay làm phiền tiên sinh rồi."

"Phận sự của thần, nào đáng nhắc đến." Ngụy Trưng thở dài một hơi, nhưng cũng thuận theo ý anh mà chuyển đề tài, "Điện hạ phát hiện ra trong rượu có độc từ khi nào?"

"Nguyên Cát không phải người giỏi về tâm cơ, khi hắn kính rượu Thế Dân, trong ánh mắt đã lộ ra manh mối." Lý Kiến Thành ngước nhìn lên đỉnh trướng, "Việc động trời như thế, ông bí mật mưu đồ với Nguyên Cát mà không báo lại cho ta, quả là gan lớn bằng trời." Dù nói vậy, nhưng giọng anh rất nhỏ, không hề có ý trách cứ.

"Thần hành động sơ xuất, xin điện hạ trị tội." Ngụy Trưng nghe vậy, cũng nói rành rọt từng chữ, "Vì chỉ có cách giấu diếm điện hạ thì đến khi thất thủ điện hạ mới có thể toàn thân rút lui."

Lý Kiến Thành than nhẹ một tiếng, chầm chậm rũ mắt, hỏi: "Tiên sinh cớ gì phải làm thế?

"Còn điện hạ, cớ gì phải làm thế?" Ngụy Trưng hỏi ngược lại, "Nếu thần không có thuốc giải thì biết làm sao?"

"Với tính cách của tiên sinh, sao có thể không chừa đường lui?" Lý Kiến Thành cười rất khẽ, "Vả lại rượu kia ta cũng đâu uống hết, phần nhiều đổ vào tay áo, cho nên……" Lời còn chưa dứt, đã che miệng ho khẽ.

Ngụy Trưng thở dài: "Sau này điện hạ tuyệt đối không thể liều mạng như thế."

"Tiên sinh cứ yên tâm, ta cũng không phải kẻ liều mạng. Chuyện hôm nay…… chỉ mong ngày sau có thể thấy kết quả. Nhưng sau này nếu tiên sinh có tính toán gì thì tuyệt đối không được giấu diếm ta như vậy nữa." Lý Kiến Thành nén cơn ho khan, chầm chậm thở ra một hơi, lại đột ngột đưa tay túm chặt vạt áo, run rẩy nói, "Thuốc……"

Ngụy Trưng ngẩn người, lập tức hiểu ra, vội mở tủ lấy bình sứ nhỏ, nhìn Lý Kiến Thành đổ viên thuốc ra, theo nước trà nuốt xuống.

"Dạ," Y thở dài, "Ngày sau dù có chuyện gì, thần nhất định sẽ không giấu diếm điện hạ."

"Vậy là tốt rồi." Uống thuốc xong, Lý Kiến Thành cất bình sứ vào ngực áo, nghiêng người nói, "Ta hơi mệt, tiên sinh cũng đi nghỉ thôi."

"Dạ." Ngụy Trưng đứng dậy, bước ra ngoài mấy bước, bất chợt dừng chân, do dự giây lát rồi quay lại nói, "Trong những ngày điện hạ hôn mê, Tần vương đã đến mấy lần."

"Thật à?" Mãi sau Lý Kiến Thành mới đáp lại, giọng anh hơi trầm.

Ngụy Trưng để ý kỹ giọng điệu của anh, từ tốn nói tiếp: "Có điều Tần vương đích thân đến đây nhưng không bước vào cửa, lần nào cũng chỉ hỏi thăm bệnh tình của điện hạ rồi lại dẫn người về phủ."

Lý Kiến Thành nghe vậy im lặng giây lát, rốt cuộc chỉ "Ừm" một tiếng trầm thấp rồi không nói gì nữa.

Ngụy Trưng đăm đăm nhìn bóng lưng anh nằm nghiêng, thở dài một tiếng, cuối cùng xoay người rời đi.

Thật ra y làm sao không biết, Lý Kiến Thành làm thế có vẻ như tùy tiện, nhưng nếu chuyện này thành công lại có tác dụng xoay chuyển thời cuộc.

Chỉ là trên đời này có mấy ai biết rõ trước mặt là rượu độc còn có thể khảng khái uống vào? Lại có mấy người nguyện lấy tính mạng mình ra đặt cược chỉ để thắng một ván bài?

Chỉ có người tàn nhẫn đến cùng cực, khắt khe đến cùng cực với bản thân mới có thể làm thế.

Lời tác giả: Chương đầu trong năm, chúc mọi người năm mới vui vẻ ~!

Chương này là mấu chốt, còn vì sao thì sau này các thím sẽ biết

~Càng đến gần kết thúc, mỗi chương càng phải xử lý thận trọng, nên có chậm cũng đừng đánh tui ~

64. Chương 63

Khi Lý Uyên vào Đông cung thăm hỏi Lý Kiến Thành thì anh đã tĩnh dưỡng được hơn mười ngày, mà chuyện Tần vương muốn đầu độc thái tử, nửa hữu ý nửa vô tình, cũng đã được bàn tán xôn xao trong triều.

Khi đó Lý Kiến Thành đang ngồi dựa vào đầu giường uống thuốc. Có thuốc giải rồi, độc trong người tuy kịp thời được tiêu trừ, nhưng trải qua kiếp nạn này, thân thể chung quy vẫn gầy yếu đi vài phần, phải dựa vào dược vật tĩnh dưỡng điều trị.

Nghe báo Lý Uyên đến, anh thoáng giật mình, lập tức bỏ viên thuốc trong tay vào miệng, uống một ngụm thuốc rồi nuốt xuống. Buông bát định xuống giường tiếp đón, nhưng Lý Uyên đã đẩy cửa bước vào.

"Kiến Thành mang bệnh trong người, không cần phải xuống giường." Lý Uyên đỡ anh trở về giường, còn mình cũng ngồi xuống bên cạnh. Thấy mới vài ngày xa cách mà Lý Kiến Thành hình như đã nhợt nhạt gầy yếu đi nhiều, ông không khỏi thở dài một hơi, "Yến tiệc hôm ấy, trẫm không ngờ lại dẫn đến kết quả này."

Lý Kiến Thành ngước mắt nhìn ông, chậm rãi mỉm cười: "Xin phụ hoàng đừng tự trách, Kiến Thành không sao cả."

"Cũng may mà không sao……" Lý Uyên lại thở dài, vẻ mặt giống như đột ngột già nua thêm vài phần, "Trẫm còn nhớ Thế Dân trước kia hồn nhiên ngay thẳng như nghé con mới sinh *hay trẻ trâu*, mà không biết từ bao giờ…… đã thành ra thế này rồi. Có lẽ, trẫm quả nhiên đã quá dung túng nó."

Lý Kiến Thành im lặng không nói, lại cảm nhận được lòng bàn tay Lý Uyên đặt lên tay mình: "Chuyện này…… trẫm sẽ trả lại công bằng cho ngươi."

Đáy lòng ông đã do dự rất lâu, cuối cùng cũng hạ quyết định, đây chính là lý do ông chần chừ suốt mười ngày mới đến thăm Lý Kiến Thành.

Dù Lý Uyên không hề nói rõ, nhưng Lý Kiến Thành đại khái cũng ngầm hiểu ra vài phần. Anh không hỏi thêm gì cả, chỉ chầm chậm gật đầu.

*****

Nhưng chỉ mấy ngày sau, tiền phương đã truyền đến cấp báo Đột Quyết lại xâm phạm biên giới. Lần này đối phương chia binh hai đường do Hiệt Lợi Khả hãn và Đột Lợi Khả hãn dẫn đầu, khí thế ào ạt, khiến nhiều châu thành phương bắc rơi vào nguy cấp.

Sau khi nghe xong chiến báo, Lý Uyên trầm ngâm một lúc lâu, giở thánh chỉ còn chưa công bố ra ngắm nghía, cuối cùng đặt vào một góc bàn. Sau đó ông triệu vài nội thần vào bàn bạc gấp, quyết định sách lược ứng phó.

Hôm sau có thánh chỉ phái Lý Kiến Thành và Lý Thế Dân lên phương bắc nghênh địch, Lý Kiến Thành đến U Châu, Lý Thế Dân đến Tịnh Châu. Lần này chỉ có hai người giữ những thành này, phải giúp đỡ lẫn nhau mới có thể tạo ra một phòng tuyến vững chắc.

Hai người không dám trì hoãn, chuẩn bị binh mã cẩn thận rồi dẫn quân đi. Trước tình cảnh địch mạnh xâm phạm biên giới, những chuyện khác đều phải gác lại phía sau.

Hôm ấy Lý Uyên đích thân đưa tiễn, hình thức lẫn thanh thế cũng lớn hơn bình thường. Trăm quan đi theo, xếp hàng phía sau, thấy hai vị hoàng tử xuất chinh cùng ngày mà không cùng đường, nhớ lại những đấu đá đã trở thành công khai giữa hai người ngày trước, trong lòng âm thầm rớt mồ hôi. Thậm chí có người còn âm thầm quan sát nét mặt Lý Kiến Thành mong tìm ra vài phần bệnh sắc sau khi trúng độc.

Nhưng hai đương sự lại làm như không có chuyện gì xảy ra, đều uống rượu tiễn biệt, chắp tay cáo từ rồi vung roi dẫn đại quân đi.

Lý Uyên đứng yên tại chỗ, nhìn hai bóng người trên lưng ngựa càng đi càng xa, rốt cuộc ánh mắt ông dừng lại trên người Lý Thế Dân.

— Có lẽ đây là lần cuối cùng, Thế Dân.

*****

Lý Kiến Thành đứng một mình trong trướng, nương theo ánh nến lờ mờ, cúi đầu trầm ngâm nhìn xuống sa bàn.

Lát sau Ngụy Trưng vén trướng bước vào, hạ giọng nói: "Điện hạ."

Nghe tiếng chào, Lý Kiến Thành ngước mắt nhìn lên, thấy chén thuốc trong tay y mới cười cười nói: "Bảo hạ nhân mang đến là được, tiên sinh làm gì phải mang nhọc vào thân."

Ngụy Trưng không đáp, chỉ đi đến trước mặt anh, nói: "Điện hạ mau uống đi, đợi lâu e là sẽ nguội."

Lý Kiến Thành gật đầu, nhận lấy chén thuốc, ngửa đầu một hơi uống cạn.

Ngụy Trưng đứng bên lẳng lặng nhìn anh, đợi anh buông bát mới thở dài: "Bệnh của điện hạ chưa khỏi hẳn, vốn không nên đến đây ăn gió nằm sương."

"Tiên sinh nghĩ nhiều rồi, độc đã giải thì không còn gì đáng ngại." Lý Kiến Thành cười bâng quơ, nói, "Vả lại hai nơi Tịnh Châu U Châu này đều là cửa ngõ biên giới, tuyệt không thể mất. Mà Nguyên Cát không giỏi đối chiến với Đột Quyết, nên trận này ta không thể chối từ được."

Ngụy Trưng nhìn anh, nhớ lại trong mấy hôm đến Tịnh Châu này, chiến sự còn chưa nổ ra mà Lý Kiến Thành đã ngày ngày lo nghĩ về chiến cuộc, không triệu tập chúng tướng bàn bạc thì cũng một mình trầm ngâm ngắm sa bàn địa đồ, gần như không có khắc nào yên.

Dù ngoài mặt trước sau vẫn tĩnh mịch như nước, nhưng Ngụy Trưng lại mơ hồ cảm thấy trong lòng anh có một tia nôn nóng. Chỉ là sự nôn nóng này do đâu mà sinh, từ đâu mà đến, y lại không được biết. Mà thứ cảm giác không thể xác định này, cũng khiến lòng y từng cơn hụt hẫng.

Cho nên hôm qua Ngụy Trưng lại gọi đại phu đến khám chữa cho Lý Kiến Thành, dù đại phu đã nói không còn dấu hiệu trúng độc, Ngụy Trưng vẫn khăng khăng bảo ông ta kê mấy đơn thuốc an thần, các thang thuốc cũ cũng uống thêm vài ngày nữa, chỉ sợ sẽ để lại di chứng.

Lý Kiến Thành chứng kiến tất cả, nhưng cũng thuận theo ý muốn của y.

Lúc này Ngụy Trưng cúi xuống nhìn sa bàn, nói: "Nghe nói Tần vương đến U Châu chưa được mấy ngày đã đánh một trận ác liệt với Tiểu Khả hãn Đột Quyết dưới chân thành, dù hai bên đều tổn thất nhưng chung quy Tần vương vẫn chiếm được thượng phong."

"Luận về kinh nghiệm chiến đấu, Thế Dân đã trải trăm trận mà Tiểu Khả hãn kia chỉ là kẻ non nớt, dĩ nhiên không phải đối thủ của hắn." Lý Kiến Thành nhìn theo ánh mắt y về phía sa bàn, ngập ngừng giây lát rồi nói, "Nhưng còn Đốt Bật này……"

Ngụy Trưng tiếp lời: "Đốt Bật lần trước bị Tần vương tập doanh, nhất thời lui bước, lần này quay lại nhất định đã chuẩn bị đầy đủ kĩ càng."

Lý Kiến Thành cười khẽ một tiếng, nói: "Đốt Bật không hung hăng háu đá như Tiểu Khả hãn kia, nếu gã đã đặt chí hướng vào trận chiến này, tất có thể nhẫn nại để cầu lấy vẹn toàn." Dừng một chút rồi tiếp, "Mà chúng ta…… lại phải ra sức dụ gã xuất chiến."

Ngụy Trưng khẽ nhíu mày, ngước mắt nhìn anh hỏi: "Trong thành lương thảo sung túc, sao điện hạ không thi gan với gã một hồi?"

Lý Kiến Thành không nhìn y, nghe vậy chỉ bật cười: "Không phải ta không muốn chờ, mà chỉ sợ…… thời cơ không cho phép."

Ngụy Trưng nghe anh nói mơ hồ không rõ, liền thở dài: "Điện hạ vẫn không buông được việc trong kinh."

Lý Kiến Thành không nhận cũng không chối, chỉ nói: "Cứ kéo dài ắt được mất khôn lường, trận này, phải tốc chiến tốc quyết."

Ngụy Trưng lẳng lặng nhìn anh giây lát, cũng không truy hỏi tiếp, chỉ chắp tay cáo từ.

Đợi đến khi trong phòng chỉ còn lại một mình, Lý Kiến Thành mới thở ra một hơi thật dài, cầm nến đi đến bên tường, đưa mắt nhìn địa đồ treo trên đó.

Trên địa đồ, hai vị trí U Châu và Tịnh Châu được đánh dấu rõ ràng, dưới ánh nến chập chờn trông hơi ảm đạm mơ hồ. Lý Kiến Thành nhìn chăm chú một lát, bỗng vươn tay ra, lòng bàn tay đặt lên vị trí U Châu rồi từ từ dùng sức nắm chặt.

Bỗng thân thể anh run lên, nháy mắt đã gập lưng xuống.

Khó nhọc xoay người, Lý Kiến Thành thò tay vào ngực áo lục tìm bình sứ nhỏ, đổ viên thuốc cuối cùng trong bình ra lòng bàn tay rồi run rẩy nuốt vào.

Sau đó anh chống tay lên tường, chầm chậm trượt xuống đất, cuộn tròn thân thể, giữa đợt mồ hôi chảy đầm đìa anh cảm thấy cơn đau nhói trong ***g ngực cũng dần dần tiêu tan.

Chịu đựng một lúc lâu, ý thức đang căng thẳng bỗng lơi ra vài phần. Tay bất giác buông ra, bình sứ trống rỗng trong lòng bàn tay liền rơi xuống đất kèm theo một âm thanh trong trẻo, lăn vài vòng rồi dừng lại dưới chân.

Một bình sứ có ba viên thuốc, mỗi ngày dùng một là ngăn được chứng đau tim thêm nặng, nếu đột ngột phát bệnh cũng có thể kịp thời ngừng cơn đau đớn. Bao nhiêu năm qua, đây đã thành thói quen của Lý Kiến Thành.

Nhưng bình sứ rơi bên chân anh, sáng sớm vẫn còn đầy, đến đêm đã trống không.

Chứng bệnh này, trong một ngày lại phát tác ba lượt.

Từ ngày mình uống chén rượu độc kia, trải qua kiếp nạn sinh tử, đã bắt đầu như thế.

Thi thoảng lại có một hai ngày không phát bệnh, nhưng nếu phát thì một ngày mấy lần tim sẽ như đao cắt.

Giống như trong ngực giấu sẵn một con rắn vốn an phận ngủ đông nhiều năm, mà gần đây bỗng dưng thức tỉnh, trở nên không thể nắm bắt.

Ngày ấy rượu độc vẫn chưa cướp đi tính mạng mình, lại ngẫu nhiên đánh thức con rắn trong ngực.

Khi nghĩ đến chuyện này, Lý Kiến Thành tuyệt không hối hận, trái lại chỉ nhìn ngăn tủ đựng bình sứ của mình mà lặng lẽ mỉm cười.

Có lẽ đây là cái giá phải trả cho toan tính của mình và những chuyện sắp xảy ra trong dự liệu; có lẽ đây cũng là một cách thúc đẩy quyết định mình đã nghĩ đến ngàn vạn lần, nhưng thủy chung vẫn không thể dứt khoát.

Cảm giác đau đớn dần dần dịu đi, Lý Kiến Thành đã bình phục vài phần, đưa ống tay áo lau mồ hôi trên mặt. Chậm rãi thở ra một hơi, anh chống tay lên tường, gian nan đứng dậy.

Dù sao đi chăng nữa, việc đến nước này đã không thể quay đầu. Mọi chuyện, chung quy phải có kết thúc.

Nhưng thế sự biến ảo vô thường, đợi đến khi Lý Kiến Thành định bày kế dụ Đột Quyết xuất chiến, tiền phương lại truyền đến tin báo Hiệt Lợi Khả hãn nhiễm bệnh, Đột Quyết hốt hoảng lui binh.

Đợi trong thành thêm một tháng, Lý Kiến Thành quấn áo hồ cừu thật dày đứng trên mặt thành, nhìn cánh đồng mênh mang đã sớm rút hết doanh trướng, trầm ngâm một hồi rồi bước xuống khỏi thành lâu.

"Đưa toàn bộ thảo dược chúng ta mang theo chuyến này vào doanh Đột Quyết, không cần nói gì cả." Phân phó tiểu giáo xong, anh thở ra một hơi rất dài, nói, "Truyền lệnh xuống, ba ngày nữa lui binh."

Đốt Bật nhiễm bệnh, Tiểu Khả hãn tự nhiên cũng không nán lại ở Tịnh châu lâu, đơn độc chiến đấu. Chỉ e lúc này Lý Thế Dân đang kiểm kê nhân mã, chuẩn bị về triều.

Nghĩ đến đây, Lý Kiến Thành bỗng cười khẽ một tiếng.

Dù biết rõ ngày này cuối cùng sẽ đến, nhưng không hiểu vì sao vẫn cảm thấy nó đến có phần đột ngột.

*****

Tháng tư năm Vũ Đức thứ tám, Lý Kiến Thành và Lý Thế Dân khải hoàn về triều.

Lý Kiến Thành vừa về đến kinh đã được Lý Uyên triệu vào cung Thái Cực. Sáng vào cung, khi về đã là hoàng hôn.

Ngụy Trưng đợi ở hậu viên trong Đông cung, nghe tiếng bước chân, thấy dưới ánh tà dương đã thêm một cái bóng dài nghiêng nghiêng thì lập tức đứng dậy.

Sắc mặt Lý Kiến Thành lộ ra vẻ mỏi mệt, thấy y thì khẽ gật đầu, nói: "Tiên sinh hãy vào đây nói chuyện." Dứt lời đẩy cửa phòng bước vào.

Ngụy Trưng đứng yên tại chỗ, nhìn theo bóng lưng anh, không hiểu sao chỉ cảm thấy dường như anh lại gầy đi một chút.

Trong phòng thoang thoảng mùi đàn hương, hai người lặng lẽ ngồi đối diện giây lát, cuối cùng Ngụy Trưng cũng mở miệng hỏi: "Ý bệ hạ thế nào?"

"Phụ hoàng đưa cho ta xem trước đạo chiếu chỉ còn chưa phát," Lý Kiến Thành cúi đầu nhấp một ngụm trà, chậm rãi nói, " 'Tần vương Lý Thế Dân nhiều lần mưu hại thái tử, lệnh chuyển đến Lạc Dương hối lỗi,' " Dừng một chút, lại chầm chậm nói rành mạch nửa câu còn lại, " '…… Người của Tần vương phủ, Thiên Sách phủ cùng với cung giáp quân ở lại Trường An, không được đi theo.' "

Ngụy Trưng nghe vậy giật mình, vì y quả thực không ngờ Lý Uyên lại quyết đoán đến thế. Nếu chỉ là nửa câu trước "chuyển đến Lạc Dương hối lỗi" thì không đáng nói, nhưng nửa sau "……Người của Tần vương phủ, Thiên Sách phủ cùng với cung giáp quân ở lại Trường An, không được đi theo" từng câu từng chữ đều hạ quyết tâm muốn chặt đứt cánh tay đắc lực và những mối dây liên hệ của Lý Thế Dân.

Nếu Lý Thế Dân thật sự đến Lạc Dương một mình, có lẽ sẽ không còn cơ xoay chuyển.

Nếu đây chính là kết quả Lý Kiến Thành đoán trước khi uống chén rượu độc kia, thì sách lược lấy lui làm tiến này tuy vô cùng mạo hiểm, nhưng đúng là đã xoay chuyển thời cuộc trong chớp mắt.

Lý Kiến Thành thấy y im lặng hồi lâu không nói, liền tiếp lời: "Ba ngày sau, đạo chiếu chỉ này sẽ đưa vào Tần vương phủ."

Ngụy Trưng ngước mắt nhìn anh, chợt hỏi: "Điện hạ…… lẽ nào muốn để Tần vương yên ổn rời kinh?"

Bàn tay bưng tách trà của Lý Kiến Thành thoáng khựng lại, nhưng nét mặt anh không hề tỏ ra kinh ngạc, trái nở một nụ cười trầm thấp đến không thể nghe được, đáp: "Dĩ nhiên là không."

Ngụy Trưng truy hỏi: "Không biết điện hạ đã có tính toán gì?"

"Việc này ta tự có quyết định." Lý Kiến Thành buông tách trà sang một bên, hình như không muốn nói rõ.

Ngụy Trưng âm thầm nghi hoặc, nhưng cũng không hỏi nữa.

Hai người trầm mặc giây lát, lại nghe Lý Kiến Thành hỏi: "Chuyện Thường Hà đã giải quyết thỏa đáng chưa?"

Ngụy Trưng đáp: "Thần đã phái người tra xét rõ ràng, người tên Thường Hà này vào năm Vũ Đức thứ bảy được Tần vương điều nhiệm về kinh. Hồi làm quan ở địa phương, người này cũng không kín kẽ cho lắm, tìm ra khuyết điểm không phải chuyện khó."

"Rất tốt, đã tìm ra khuyết điểm thì lập tức giáng chức điều ra ngoài, không cho quay về nữa." Sắc mặt Lý Kiến Thành đã hơi dịu đi, cuối cùng cũng mỉm cười, gật đầu nói, "Việc này phiền tiên sinh phải giải quyết trong vòng ba ngày."

Ngụy Trưng chắp tay lĩnh mệnh, nhưng cũng không rời đi ngay, chỉ nói: "Thần có một chuyện không hiểu."

Lý Kiến Thành nhíu mày hỏi: "Chuyện gì không hiểu?"

Ngụy Trưng ngước mắt nhìn anh, chậm rãi nói: "Thần không hiểu…… vì sao điện hạ nóng lòng như thế?"

Lý Kiến Thành thoáng giật mình, lập tức bật cười, nói: "Không biết tiên sinh hỏi vậy là có ý gì?"

"Chuyện của Tần vương…… trước kia hình như điện hạ vẫn dao động không quyết, nhưng gần đây lại nóng lòng giống như một khắc cũng không thể đợi thêm," Ngụy Trưng lặng lẽ nhìn vào mắt anh, hỏi, "Nguyên do trong đó, chẳng hay điện hạ có thể cho thần biết phần nào?"

Y mơ hồ cảm thấy đáy lòng Lý Kiến Thành đã có điều gì đó được tính toán kĩ càng, chỉ là anh che giấu toan tính này quá sâu, không muốn để người khác nhìn ra mảy may.

Toan tính đó là gì? Vì sao không muốn thổ lộ ra một chữ?

Y vẫn đinh ninh từ ngày biết được chứng bệnh khó nói của Lý Kiến Thành, đối phương đã không còn giấu diếm mình điều gì nữa. Nhưng giờ này khắc này y chợt phát hiện ra, không biết từ bao giờ, giữa hai bên lại đã cách nhau một tầng sa mỏng.

Lý Kiến Thành nhìn vào mắt y giây lát rồi lại lẳng lặng thu ánh mắt về, quay đi bưng tách trà trên bàn, cúi đầu nhấp khẽ.

Ngụy Trưng kiên trì đợi thêm một lát, cúi xuống nhìn chén trà đầy ắp trước mặt mình, chậm rãi nói: "Nếu trong lòng điện hạ có nỗi khổ tâm, Ngụy Trưng xin rửa tai lắng nghe."

Mới nói đến đây, chợt nghe tách trà đối diện bị nặng nề thả xuống bàn đánh "cạch" một tiếng.

Ngụy Trưng ngước mắt lên, đã thấy Lý Kiến Thành một tay bám vào mặt bàn, một tay túm chặt vạt áo, khom lưng không ngừng ho khan.

Mà trong tách trà trên bàn, một nửa là nước trà xanh biếc, nửa kia không ngừng loang ra, là màu máu đỏ rực đến chói mắt.

65. Chương 64

Ngụy Trưng kinh hãi, tiến lên vài bước đỡ lấy đầu vai anh, run run hỏi: "Điện hạ đây là……"

Lý Kiến Thành che miệng ho khan vài tiếng, cuối cùng buông tay vô lực phất phất trước mặt y, rồi lại run rẩy thò vào trong ngực áo lục tìm bình sứ nhỏ.

Ngụy Trưng thấy thế vội vàng đứng lên rót thêm một chén trà, quay lại đã thấy Lý Kiến Thành dốc hết ba viên thuốc trong bình sứ vào lòng bàn tay, kế đó vội vàng bỏ vào miệng.

Tình hình dùng thuốc của Lý Kiến Thành ngày thường, Ngụy Trưng đã nhìn phát quen, cho nên cũng nắm rất rõ liều lượng. Giờ lại thấy anh một hơi uống hết cả bình, toàn thân đột ngột chấn động, ngay đến chén trà trong tay cũng không nén được một nhịp chao đảo.

Lý Kiến Thành hình như không biết, chỉ rũ mắt, vươn cánh tay run rẩy tiếp nhận chén trà, nhấp một ngụm, lại vất vả đặt xuống bàn. Sau đó thuận thế đặt tay lên mép bàn, lặng lẽ bám chặt, mà toàn thân vẫn run rẩy dữ dội.

Ngụy Trưng đi đến trước mặt anh, chậm rãi quỳ xuống. Ngẩng đầu nhìn Lý Kiến Thành, chỉ thấy đôi mày anh nhíu lại, một giọt mồ hôi chảy dọc theo hai gò má, lóng lánh đọng dưới cằm, lại chầm chậm tích tụ không rơi. Mà vẻ mặt kia rõ ràng đã ẩn nhẫn đến cùng cực, trên y sam trắng như tuyết lấm tấm những vệt máu đỏ thẫm, nhìn thấy mà đau lòng.

Chầm chậm đưa tay áo nhẹ nhàng lau lên cằm anh, tay áo thoáng chốc đã ngấm một vệt nước sẫm màu.

Ngụy Trưng cúi đầu nhìn thoáng qua, trong lòng hơi căng thẳng. Cho đến khi anh chầm chậm thở ra một hơi, đinh ninh bệnh đã hết, y mới mở miệng.

"Điện hạ, bệnh này……" Y cố gắng giữ cho giọng mình không đổi, khẽ hỏi, "Bệnh này…… sao lại nặng đến thế?"

Lý Kiến Thành vẫn giữ nguyên tư thế cũ, nghe vậy chỉ im lặng hồi lâu, muốn nói nhưng vừa mở miệng đã ho khan một trận liên hồi.

Bình phục rồi, anh chậm rãi lắc đầu, hơi thở mong manh như tơ.

"Chẳng lẽ là do chén rượu độc kia?" Ngụy Trưng nhìn anh, bỗng nhớ ra chuyện gì, hai mắt không khỏi mở lớn, "Nhưng thần rõ ràng đã cho đại phu khám lại, độc kia quả thực đã tiêu tan, nhưng vì sao……"

Lý Kiến Thành khẽ cười, đáp: "Do đâu mà có, đã không còn quan trọng."

"Sao không mời đại phu? Sao không cho ta biết?" Ngụy Trưng đặt tay lên bàn tay anh để trên đầu gối, chầm chậm siết chặt, hỏi, "Sao…… chỉ chịu đựng một mình?"

"Bệnh này vốn theo ta rất nhiều năm, mời đại phu cũng thế mà dùng thuốc cũng thế, cái gì cũng thử hết rồi, nếu thật sự có cách thì ta đâu phải sống khổ ải đến giờ?" Lý Kiến Thành nhìn xuống nơi bàn tay hai người chồng lên nhau, trái lại chỉ mỉm cười bình thản, "Bệnh này…… e là đã đến lúc rồi."

Ngụy Trưng đau nhói trong lòng, đột ngột đứng dậy ôm lấy anh.

Lý Kiến Thành để mặc cho y ôm, thuận theo lực đạo này cúi xuống, mệt mỏi đặt trán lên ngực y.

"Điện hạ……" Ngụy Trưng vừa định mở miệng nói gì, lại bị anh thì thào cắt ngang.

"Sáng sớm ngày mai, triệu hết người của Đông cung vào phòng nghị sự," Lý Kiến Thành vùi mặt vào ngực y, thanh âm thấp thoáng mơ hồ, "Có chuyện quan trọng cần bàn……"

Ngụy Trưng ngẩn người, nhưng cũng nhanh chóng hiểu ý anh. Y thu lại những lời muốn nói, chỉ cúi đầu đáp khẽ "Dạ". Y biết mình xưa nay chưa bao giờ thay đổi được tâm ý của Lý Kiến Thành, đành im lặng giây lát rồi nói: "Việc đã thành, thần nhất định sẽ mời danh y trong thiên hạ đến khám cho điện hạ."

Lời này nghe rất quen, trước kia hình như cũng có người nói với mình như thế. Nay dáng vẻ chân thành tha thiết ấy đã không thể tìm về được nữa, mà bệnh thì vẫn như xưa, không thuốc nào chữa nổi.

Đáy lòng Lý Kiến Thành hoảng hốt run rẩy một thoáng, cuối cùng chỉ cười khẽ, thì thào: "Được."

Đưa tay chậm rãi siết chặt vạt áo, ra sức đè lên ngực. Cảm giác đau đớn đến tê liệt nơi đó đã dần dần bình phục, nhưng sớm muộn gì cũng sẽ đón một cơn đau điên cuồng khác.

Nếu có người biết nguồn gốc của chứng bệnh khó nói này, có lẽ sẽ không thắc mắc vì sao nó ngày càng thêm trầm trọng không thuốc chữa. Đối với bản thân mình, đây là cơn đau không có điểm dừng, là sự giày vò xé nát tim gan, nhưng cũng giống như nguồn suối sinh mệnh chảy suốt đời này kiếp này. Từng giờ từng khắc nhắc nhở mình, thúc giục mình nhớ rõ cảnh tượng nhuốm máu kia. Muốn quên cũng không thể quên, muốn buông cũng không buông nổi.

Nhưng sinh mệnh rồi sẽ có điểm dừng, biết đâu nguồn suối này đến một ngày cũng sẽ cạn khô.

Nếu thật sự là như thế, thì trước đó anh vẫn còn một việc không thể không làm.

— Cớ sao lại vội vàng như thế?

— Chỉ e…… mình đã không còn thời gian.

*****

Sáng sớm hôm sau, người của Đông cung đều tụ tập trong phòng nghị sự.

Họ vừa bước vào phòng đã thấy hai người Vương Khuê, Vi Đĩnh hôm trước bị lưu đày vì chuyện Dương Văn Can cũng đã được bí mật triệu hồi, lại nhìn khắp phòng, ngoại trừ Tề vương Lý Nguyên Cát thì đều là những người thân tín trong Đông cung, lập tức hiểu ra việc cần bàn hôm nay nhất định không phải chuyện đùa.

Lý Kiến Thành mặc một bộ trường sam vân mây thêu chỉ vàng, càng tôn lên thân hình cao gầy mảnh khảnh. Anh vẫn đứng quay lưng trên đài, khoanh tay nhìn bản sơ đồ treo trên cao, không nói lời nào. Đợi cho người đến đông đủ, bên dưới bắt đầu im ắng, anh mới chầm chậm xoay người, ánh mắt từ từ quét qua bên dưới.

Nhưng khiến mọi người ngạc nhiên là thần tình trong ánh mắt anh đã không còn bình lặng thâm thúy tựa đầm sâu ngàn thước như ngày xưa nữa, mà sắc bén như dao, dường như một cái liếc mắt cũng đã đâm thấu đáy lòng.

Thu ánh mắt về, Lý Kiến Thành cười nói: "Thực không dám giấu, hôm nay triệu các vị đến đây là vì một việc lớn. Việc này các vị nghe xong đa phần sẽ thấy nó nằm trong dự liệu, ta không hề nói quá." Anh từ từ bước xuống đài, nói rành rọt từng chữ, "Ba ngày sau một đạo thánh chỉ sẽ được đưa đến Tần vương phủ, lệnh cho hắn đến Lạc Dương hối lỗi, hơn nữa người của Tần vương phủ không được đi theo, người trong Thiên Sách phủ cũng chuyển từ Lạc Dương đến Trường An."

Anh vừa nói xong, bên dưới đã xôn xao.

Vi Đĩnh nghe vậy, lập tức đứng lên: "Điện hạ, nếu quả thực là như thế, mạt tướng nghĩ…… nhất định không thể thả hổ về rừng!"

"Tướng quân nói chí lý," Lý Kiến Thành nheo nheo mắt nhìn hắn, chậm rãi cười nói, "Hôm nay triệu tập các vị đến đây chính vì lý do này, không biết các vị có nguyện giúp Lý Kiến Thành ta một tay?"

"Nếu điện hạ không tin chúng tôi thì hôm nay đã không gọi chúng tôi đến đây." Mọi người nhìn nhau giây lát, Dực vệ Xa kỵ tướng quân Phùng Dực đã đứng dậy, chắp tay nói, "Chúng tôi chịu ơn điện hạ nhiều năm, đương nhiên phải giúp điện hạ san bằng mọi trở ngại!"

Phùng Dực vừa dứt lời, em trai hắn cũng là Dực vệ Xa kỵ tướng quân Phùng Lập liền đứng lên nói: "Việc điện hạ đã quyết, dẫu là núi đao biển lửa, chúng tôi cũng thề liều chết tuân theo!"

Hai người nói xong, mọi người liền thi nhau đứng lên tuyên thệ, biểu lộ tâm chí.

"Kiến Thành cảm tạ chư vị," Lý Kiến Thành khẽ gật đầu, lại bước lên đài hỏi, "Không biết trong việc này, các vị có cao kiến gì?"

Bên dưới trầm xuống một lát, rồi Xa kỵ tướng quân Tiết Vạn Triệt nói: "Mạt tướng nguyện lãnh một ngàn tinh kỵ phục kích ngoài cổng thành, Tần vương vừa ra khỏi thành, nhất định có mọc cánh cũng khó bay."

Lý Kiến Thành nghe vậy khẽ gật đầu mà không nói.

Lát sau Trung doãn Vương Khuê đứng dậy nói: "Nếu Tần vương đã bị chặt hết tay chân đắc lực, một mình đến Lạc Dương ắt trái phải đều thiếu thốn. Nếu liều lĩnh phục kích bên ngoài thành Trường An, dù việc có thành thì cũng khó tránh khỏi ác danh. Thần nghĩ ta phải cẩn thận, chi bằng hãy âm thầm cấu kết với tướng giữ thành Lạc Dương, đợi Tần vương đến rồi sẽ mượn tay chúng lấy mạng, điện hạ vẫn có thể giữ tròn thanh danh."

Vương Khuê vừa nói xong đã nghe rất nhiều tiếng phụ họa. Nhưng Lý Kiến Thành chỉ cười nói: "Các vị còn có kế gì hay?"

Bên dưới lại một trận xôn xao, nhưng không ai đứng lên nói nữa.

Ngụy Trưng ngồi im giữa đám đông, ánh mắt lặng lẽ dừng trên gương mặt Lý Kiến Thành. Thật ra suy tính trong lòng y và Vương Khuê có thể nói không mưu mà hợp, kế này chắc chắn cách ổn thỏa nhất trung dung nhất.

Nhưng y lại mơ hồ cảm thấy trong lòng Lý Kiến Thành đã sớm có quyết định của riêng mình, hơn nữa quyết định này có lẽ là điều mọi người không ai ngờ tới.

Quả nhiên, Lý Kiến Thành đợi một lát, thấy không còn ai mở lời nữa mới quay sang Vương Khuê nói: "Kế của Vương Trung doãn cẩn thận chu toàn, quả là kế hay, có điều…… đêm dài lắm mộng, khó đảm bảo sẽ không sinh chuyện." Dừng một chút lại cười nói, "Còn nữa, thanh danh chung quy là hư ảo, vì cái thứ hư ảo này mà bị trói buộc cũng là không đáng."

Ngụy Trưng ngồi bên dưới nghe anh nói vậy, chỉ cảm thấy trong lòng dường như có thứ gì đó đang dần dần hiển lộ như rẽ mây thấy trời.

Mà trong lúc suy xét, Lý Kiến Thành đã chuyển hướng sang Tiết Vạn Triệt: "Kế sách của Tiết tướng quân sạch sẽ lưu loát, đảm bảo không có sơ hở, chỉ là……" Thoáng ngừng giây lát, "Tiết tướng quân nghĩ Tần vương nhận được chiếu chỉ này rồi sẽ làm gì?"

Không ngờ anh lại hỏi ra câu này, Tiết Vạn Triệt ngẩn người đáp: "Dĩ nhiên là…… phụng chỉ rời kinh."

"Không," Lý Kiến Thành rũ mắt, lắc đầu nói, "Sau khi tiếp chỉ, Tần vương chắc chắn sẽ tiến cung diện thánh."

Nói đến đây, Lý Nguyên Cát rốt cuộc không kiềm chế nổi nữa, nghi hoặc hỏi: "Đại ca làm sao dám chắc?"

"Vì nếu đổi lại là ta thì cũng sẽ làm như thế." Lý Kiến Thành hơi ngước mắt lên, những hồi ức chồng chất về kiếp trước ào ào kéo đến trong đầu, hết sức rõ ràng. Thoáng giật mình, anh thu ánh mắt lại, tiếp tục mỉm cười, "Thực không dám giấu, độc ta trúng ngày ấy thật ra không phải do Tần vương hạ, nếu hắn nghĩ mình chịu oan ức, không muốn đi khỏi Trường An thì tự nhiên sẽ muốn đến gặp phụ hoàng."

Người bên dưới nghe vậy đều thoáng giật mình, nhưng cũng không tiện hỏi rõ nội tình, ai nấy đành phải im lặng.

Lý Kiến Thành làm như không thấy, vẫn nói tiếp lời còn dang dở: "Cho nên Tần vương khi nào rời kinh tạm thời chưa định, nhưng tiến cung diện thánh là việc chắc chắn phải làm, hơn nữa…… tất nhiên một khắc cũng không thể trì hoãn."

Mọi người nghe vậy, ngoài mặt đều lộ vẻ hoang mang, không hiểu anh nói vậy nghĩa là gì. Chỉ có Ngụy Trưng vẫn dõi theo anh, ánh mắt từ ngạc nhiên dần dần chuyển thành thấu triệt.

Y đã hiểu ra, hai kế sách của Vương Khuê và Tiết Vạn Triệt dù chưa thấu đáo, nhưng cũng không đến nỗi không thể thành công như lời Lý Kiến Thành nói. Sở dĩ anh bỏ hết không dùng, chính là vì…… anh đợi không nổi nữa rồi, dù là một khắc anh cũng không muốn đợi thêm.

Mà lúc này Lý Kiến Thành đã nghiêng người nhìn lên sơ đồ treo trên cao. Mọi người đều dõi mắt nhìn theo, chỉ thấy sơ đồ này vẽ chính là thành Trường An.

Lý Kiến Thành đưa tay chậm rãi trải phẳng sơ đồ, miệng nói: "Phục kích Tần vương vẫn là sách lược nên làm, nhưng thời gian địa điểm phải sửa lại……"

"Sáng sớm ngày mai," Anh bất ngờ rút bội kiếm bên hông, hàn quang lóe lên, mũi kiếm chỉ thẳng vào điểm tận cùng phía bắc, "…… ở Huyền Vũ môn."

*****

Lý Thế Dân cúi đầu ngồi dựa vào tường, một tay nắm hờ bầu rượu, tay kia lại siết chặt một đạo thánh chỉ.

Đêm đã về khuya nhưng vẫn chưa lên đèn, căn phòng chìm trong bóng tối tĩnh mịch. Chỉ có ánh trăng xuyên qua cánh cửa sơn đỏ, chiếu lên nửa gương mặt nghiêng của hắn trông có phần chói mắt.

Lý Thế Dân hơi ngẩng đầu, tựa gáy vào tường, tránh đi ánh trăng não nề kia. Lắc lắc bầu rượu đang cầm, lại phát hiện ra nó đã trống không, liền thuận tay buông lỏng. Bầu rượu rơi xuống đất, đụng vào vô số bầu rượu tương tự bên chân, phát ra âm thanh trong trẻo mà đột ngột, vang vọng trong gian phòng trống trải im ắng.

Giữa tiếng vang ấy, Lý Thế Dân đột ngột cong lưng, cuộn tròn người lại. Vùi mặt vào đầu gối, mà bàn tay nắm thánh chỉ vẫn chưa buông lỏng mảy may.

Buổi chiều tiếp chỉ, bắt đầu từ khi đó hắn vẫn tựa vào tường bằng tư thế ấy. Bất tri bất giác, đã qua nửa ngày.

Trong nửa ngày này hắn không gặp ai, cũng không nói một câu nào. Hắn chỉ mượn men rượu say mà ra sức hồi tưởng lại quá khứ.

Hắn nhớ về thuở thiếu thời vô ưu vô tư khi hai người còn ở Thái Nguyên, nhớ mình đã vô số lần lặng lẽ nhìn theo bóng anh cao gầy mảnh khảnh, vô số lần ôm bóng dáng kia vào lòng trong những giấc mộng đẹp.

Sau đó là đến tuổi trưởng thành, thiên hạ phong vân đột biến, hai người theo Lý Uyên nổi dậy. Mình đã đi theo Lý Kiến Thành, cùng anh đồng tâm hiệp lực, vượt mọi chông gai, công thành đoạt đất, cho đến ngày nhập chủ Trường An. Cũng đúng vào lúc này, những chuyện xưa kia chỉ xảy ra trong mộng không ngờ đã hóa thành sự thật. Chỉ là sự thật kia lại mờ ảo đến nỗi cầm không chắc, nắm không vững.

Sau đó nữa, Lý Uyên xưng đế, Lý Kiến Thành lấy thân phận thái tử tọa trấn kinh sư, còn mình thì chinh chiến bốn phương, hướng đến mục tiêu bình định thiên hạ. Mỗi trận chiến hắn lấy mạng mình ra đánh cược, đều chỉ vì muốn mình trở nên mạnh mẽ hơn, mạnh đến mức đôi ngươi lãnh đạm của anh cũng phải nhìn mình, mạnh đến mức anh có thể dựa vào mình dù chỉ là một phân một hào.

Nhưng đợi đến ngày có thêm danh hiệu "Thiên sách thượng tướng", hắn bỗng dưng phát hiện, thân phận địa vị của mình quả thực đã không ai sánh bằng, nhưng Lý Kiến Thành cũng đã bỏ mình mà đi.

Thỏ chết chó săn vào nồi, chim hết bẻ cung? Hay là dù mình đã cố gắng đến thế, với anh vẫn chẳng đáng là gì?

Câu hỏi này vẫn quanh quẩn trong đầu chưa bao giờ tìm ra đáp án, nhưng thế tương sát qua lại giữa hai người đã bắt đầu mở màn.

Nhưng dù chuyện cũ vẫn rành rành trước mắt, rõ ràng như mới hôm qua, thì hắn vẫn không hiểu nổi, mình và đại ca rốt cuộc vì sao lại đi đến nước này?

Nhưng dù sao đi chăng nữa, cuối cùng mình vẫn thua, thua hết vốn liếng.

Nhìn bóng đêm trước mắt, Lý Thế Dân cúi đầu cười nhạo một tiếng. Chỉ cảm thấy rõ ràng đã thua tâm phục khẩu phục, mà vẫn không cam lòng.

Chỉ vì đối phương là đại ca của mình.

Đúng lúc này, lại nghe có người nhẹ nhàng gõ cửa.

"Ta nói rồi, ai cũng không gặp!" Lý Thế Dân bực bội túm bầu rượu bên chân ném ra. Bầu rượu rơi xuống cạnh cửa, vỡ nát tan tành.

Tiếng đập cửa ngừng trong giây lát rồi lại vang lên, nhẹ nhàng chậm rãi nhưng cũng đủ thu hút tâm trí người ta.

Lý Thế Dân nhìn ra phía cửa hồi lâu, hình như cảm nhận được điều gì, hắn bất ngờ đứng dậy, hốt hoảng lao ra cửa, rút chốt ném sang một bên.

Dừng một lát, cửa bị đẩy nhẹ từ bên ngoài. Một người giẫm lên ánh trăng chảy dài ngoài hành lang, chậm rãi đi tới.

Lý Thế Dân đứng trong bóng tối, không hề nhúc nhích, chỉ lẳng lặng nhìn y.

Người ấy dừng chân, đưa mắt nhìn hắn. Nhưng trong phòng quá tối, gương mặt hắn biến mất dưới bóng đêm, hoàn toàn không nhìn thấy thần sắc.

Nhưng ánh mắt của Lý Thế Dân vẫn không rời một ly, cứ nhìn người ấy đăm đăm giống như tham lam khát cầu.

Sau quãng dừng ngắn ngủi, người ấy bước về phía Lý Thế Dân, đứng yên trước mặt hắn. Hai bên cách nhau có một bước chân, gần như có thể cảm nhận được hơi thở rất khẽ của nhau.

Trong phòng im ắng đến đáng sợ, chỉ có hơi thở của hai người là âm thanh duy nhất.

Lý Thế Dân cúp mắt, không muốn đối diện với y. Hắn âm thầm siết quyền, chỉ làm vậy hắn mới có thể kiềm chế bản thân, mới có thể duy trì chốc lát sự bình tĩnh nên có.

Bất chợt, cảm giác lành lạnh chạm vào gương mặt hắn, thì ra người ấy đã đưa tay vuốt lên.

Mà bàn tay kia, lại run rẩy dữ dội.

Trong cơn hoảng hốt, Lý Thế Dân ngẩng đầu nhìn y. Cùng lúc đó, người kia bỗng dùng sức đẩy hắn vào tường, bàn tay run run đè lên gáy hắn, dừng một chút, rồi nghiêng người hôn lên.

Lời tác giả: Spoil 1: Người đến là Ngụy Trưng.

Spoil 2: Là 3P.

Spoil 3: Nhị ngốc là tổng thụ.

Spoil 4: Bên trên đều là giả = =

Sắp kết thúc rồi, cầu động lực ~o((

66. Chương 65

Rất khác với vẻ ngoài xưa nay luôn bình tĩnh kiềm chế của người kia, nụ hôn đột ngột này đúng là có vài phần hoảng hốt. Những nụ hôn rải rác như mưa phùn đậu lên môi, lặp đi lặp lại, lần sau sâu hơn lần trước, mạnh hơn lần trước.

Mới đầu bất quá là chuồn chuồn lướt nước, cuối cùng đã thành gặm cắn hỗn loạn, khiến hơi thở hai người gắn bó chặt chẽ, gần như ngạt thở, lại không thể chia lìa dù chỉ là giây lát.

Lý Thế Dân nháy mắt đã rối loạn thần trí, ý thức còn chưa kịp phản ứng, thân thể đã đáp lại theo bản năng. Đón lấy hơi thở xa cách đã lâu lại vô cùng quen thuộc kia, dùng hết khí lực tiếp cận rồi đáp trả điên cuồng.

Nụ hôn dài sống chết dây dưa, liên tiếp xâm nhập, dường như đã thay thế mọi lời lẽ trên thế gian này. Nụ hôn qua đi, Lý Thế Dân hơi ngẩng đầu, rũ mắt nhìn người trước mặt, trầm trầm thở dốc. Nhưng còn chưa kịp mở miệng, đối phương đã nghiêng người ra trước, kề vào cần cổ hắn, vừa kéo áo ngoài của hắn xuống vừa nhẹ nhàng hôn lên.

Hơi thở ấm áp bắt đầu từ sau tai, như gió mát lướt qua, trăn trở dây dưa nơi cổ họng rồi từ từ trượt xuống, quả là một thứ cực lạc đủ sức bức bách người ta đến điên cuồng. Lý Thế Dân vẫn ngửa đầu tựa vào tường, mười ngón đâm sâu vào mái tóc đối phương, toàn thân do ra sức ẩn nhẫn mà đã hơi run rẩy.

Cho đến khi đối phương cắn lên ngực mình, hơi thở của Lý Thế Dân bỗng trở nên nặng nề, đầu ngón tay liền dùng lực, phát quan của người kia cũng theo đó mà rơi ra. Tóc đen xõa tung như vẩy mực, phút chốc đã che đi quá nửa gương mặt.

Lý Thế Dân rốt cuộc cũng không kiềm chế nổi, nhân lúc rảnh tay hắn túm vạt áo đối phương ra sức nhấc lên, xoay người một cái đã nặng nề đẩy anh vào tường, lấy thân mình đè lên.

Đến lúc này, hắn mới thật sự nhìn rõ gương mặt Lý Kiến Thành.

Anh cũng lẳng lặng nhìn hắn, đôi mắt ngời sáng trong đêm đen, không còn thâm sâu khó lường như trước mà đã mơ hồ thấy dục vọng nổi lên.

Bốn mắt nhìn nhau giây lát, Lý Kiến Thành chợt cười khẽ một tiếng, cũng đưa tay túm vạt áo Lý Thế Dân, kéo hắn lại gần thêm một chút.

"Thế Dân, nếu ngươi muốn, ta…… sẽ cho ngươi hết."

Thanh âm gần trong gang tấc vang lên bên tai, nhẹ nhàng trầm thấp như một tiếng thở dài. Dù không nhìn rõ vẻ mặt anh lúc này, nhưng trong đầu Lý Thế Dân bỗng nổ ra từng trận sấm sét. Gần như cùng lúc anh dứt lời, hắn đã đẩy anh trở vào tường, nghiêng mặt đi, cắn lên cần cổ như đẽo từ ngọc kia.

Con thú dục vọng trong lòng đã vùng khỏi dây trói, hùng hổ lao ra.

Sau đợt vật lộn vừa rồi, vạt áo anh đã mở rộng, dễ dàng cởi ra đến thắt lưng. Không bỏ sót một mảng da thịt nào lộ ra, Lý Thế Dân vừa hôn vừa cắn xuống từng tấc một, trầm mê đến gần như cuồng loạn trong hương vị của đại ca.

Lý Kiến Thành bị đẩy vào tường, hai tay nắm chặt đầu vai hắn, cong người cúi đầu thở dốc, bất tri bất giác đã trượt xuống theo vách tường từng chút một.

Lý Thế Dân cũng quỳ xuống theo, sau đó lại nghiêng người ra trước tìm kiếm đôi môi anh.

Nhưng đầu vai đột ngột bị đẩy mạnh, tiếp theo chỉ thấy trời đất xoay vần, không ngờ hắn đã nằm ngửa trên mặt đất.

Lý Kiến Thành ngồi lên người hắn, nhìn xuống từ trên cao. Lát sau, anh đưa tay xoa lên má Lý Thế Dân, cúi người, lại một lần nữa cắn nhẹ dưới ánh mắt chăm chú của hắn.

Nụ hôn trăn trở miệt mài, không ấm không nóng, lại bức bách người ta đến gần như phát điên.

Dưới sự giày vò này, Lý Thế Dân một khắc cũng không thể đợi thêm. Hắn đưa tay đè chặt gáy anh, hôn ngày càng thêm sâu, sau đó giữ nguyên tư thế môi lưỡi giao hòa, trở mình một cái, xoay người đặt anh xuống dưới.

Sau đó, chiếm lấy quyền chủ động hôn.

Cảm thấy nụ hôn của hắn đang rút đi, cảm thấy những ngón tay hắn đang vuốt ve khắp cơ thể, cảm thấy y sam hai bên đều trút bỏ hết, Lý Kiến Thành khép mắt, hơi nâng cằm lên, bàn tay nắm lấy đầu vai hắn cũng bất giác siết chặt, giống như đang đợi thời khắc kia đến.

Lý Thế Dân lẳng lặng nhìn anh, cuối cùng động thân, hoàn thành tư thế giao hoan thân mật nhất. Cảm thấy thân thể người bên dưới bỗng dưng căng thẳng, hắn cúi người, đặt những nụ hôn hỗn loạn lên mang tai và hõm vai anh.

Sau đó, không ngừng lặp lại tư thế giao hoan ấy, hết lần này đến lần khác mà không biết chán.

Giữa những đợt va đụng ngày càng gấp gáp của đối phương, Lý Kiến Thành nghiêng mặt đi, hàng mi dài rủ xuống khẽ run, miệng phát ra tiếng rên nhẹ như có như không.

Lý Thế Dân ngẩn người, bên dưới lại hung hăng sáp nhập, bất ngờ chạm vào điểm sâu nhất. Sau đó hắn nghe được một tiếng ngâm nga, cùng với tiếng rên rỉ đứt quãng mà rõ ràng.

Sau đó giữa tiếng rên rỉ, anh lên đến đỉnh điểm.

Đây là lần đầu tiên hắn nghe được rõ ràng tiếng rên rỉ của Lý Kiến Thành. Cũng là lần đầu tiên hắn ý thức được, đối phương đã dỡ xuống vẻ ẩn nhẫn ngụy trang trước mặt mình.

Phải chăng điều này có nghĩa là……

Lý Thế Dân vẫn giữ nguyên tư thế thân thể gắn liền, bất ngờ cúi xuống, chầm chậm hôn lên cổ anh, miệng mơ hồ gọi "Đại ca", thanh âm khàn khàn mà trầm thấp.

Nhưng Lý Kiến Thành lại vươn tay, vô lực đẩy đầu vai hắn.

"Thế Dân," Anh ngẩng đầu nhìn lên trần nhà, vẻ mặt mơ màng, sau đó khép mắt chậm rãi nói, "Đừng làm ở đây, hãy lên giường đã……"

Lý Thế Dân ngẩn người, lập tức hiểu ý. Hắn đứng dậy, rời khỏi thân thể anh, sau đó cúi người bế ngang anh lên, bước vào phòng trong.

Lý Kiến Thành vô lực tựa vào lòng Lý Thế Dân, thân thể nhè nhẹ lắc lư theo từng bước chân của hắn. Hồi lâu, anh lặng lẽ mỉm cười, trong nụ cười là vẻ mỉa mai không dễ phát hiện.

— Thôi thì hãy phóng túng lần cuối đi.

— Mà không biết, kẻ phóng túng là Lý Thế Dân, hay là chính mình……

*****

Va đụng phía sau ngày càng thêm mãnh liệt gấp gáp, giống như một khắc cũng không thể đợi thêm, giống như không bao giờ thỏa mãn. Lý Kiến Thành nắm chặt nệm chăn bên cạnh, cúi đầu thật thấp, gập lưng, dưới lực đạo này anh không nén được những tiếng thở dốc.

Không biết đã qua bao lâu, sau một luồng nhiệt nóng cháy, nơi tứ chi tiếp xúc chầm chậm buông ra, ngay sau đó Lý Thế Dân cúi người, ôm anh từ sau lưng, môi đặt lên gáy anh để lại những nụ hôn nhè nhẹ.

Đã không còn nhớ đây là lần thứ bao nhiêu trong đêm nay. Lý Kiến Thành chậm rãi thở ra một hơi, thân thể vùi sâu vào lớp đệm chăn, đã mệt mỏi vô lực, không rảnh mà chú tâm.

"…… Đại ca?" Giọng Lý Thế Dân vang lên sau lưng, mang theo hơi thở ấm nóng.

Lý Kiến Thành "Ừm" một tiếng rất khẽ, chợt phát hiện ra đây coi như là những câu nói có nghĩa đầu tiên giữa hai người trong đêm nay.

"Đại ca, ta…… yêu huynh." Lý Thế Dân bỗng ra sức ôm anh thêm chặt, chậm rãi nói, "Đời này kiếp này trong lòng ta đã có đại ca, nên không thể chứa được ai khác."

Lý Kiến Thành lặng lẽ nhìn nệm chăn bên cạnh, im lặng không đáp.

Sau đó anh nghe hắn chậm rãi nói sau thoáng trầm mặc: "Đại ca, ta đồng ý với huynh, chúng ta…… hãy cùng thu tay lại."

Lý Kiến Thành nghe vậy, thân thể khẽ run, vẫn không đáp lời.

"Ngày mai ta sẽ tiến cung cầu kiến phụ hoàng, nguyện trả bất cứ giá nào, chỉ mong được ở lại Trường An, ở lại bên cạnh đại ca……" Lát sau, lại nghe giọng nói của Lý Thế Dân, "Đại ca, chúng ta không cần phải tiếp tục tranh đoạt nữa…… có được không?"

Thanh âm kia chân thành tha thiết như quang âm của thời niên thiếu một đi không trở lại giữa hai người, mang theo bất đắc dĩ và khẩn cầu, cũng mang theo rất nhiều cảm xúc không thể nhận ra. Nhưng trong đó rốt cuộc có mấy phần chân mấy phần giả, giữa mình và hắn lại có mấy phần giả mấy phần chân, cũng đã không thể phân rõ.

Cũng không cần thiết phải phân rõ.

Vùi mặt thật sâu vào nệm chăn, Lý Kiến Thành khép mắt, chậm rãi đáp: "Được."

Cảm thấy hắn bỗng dưng ôm chặt lấy mình, lực đạo thậm chí còn hơi run rẩy, anh khẽ nhếch khóe môi, nhẹ nhàng lặp lại một tiếng: "Được." Giọng anh trầm thấp đến không thể nghe thấy, tựa như nói cho mình nghe, cuối cùng hóa thành một tiếng cười lặng lẽ.

— Chỉ tiếc, tên đã lên dây.

— Tên…… đã lên dây……

*****

Lý Kiến Thành bừng tỉnh trong cơn đau nhức, mở mắt ra, lại cảm thấy Lý Thế Dân đang ôm lấy thắt lưng mình, còn người vẫn ngủ say.

Nén đau chống người ngồi dậy, nhẹ nhàng nhấc cánh tay đặt lên thắt lưng mình, Lý Kiến Thành xuống giường, vội vàng tìm lại quần áo giữa đống hỗn độn trên mặt đất.

May thay mấy cái bình sứ không bị phân tán mà được gói kỹ trong quần áo, mới liếc mắt đã nhìn ra. Lý Kiến Thành bước vài bước qua đó rồi quỳ xuống, dùng cánh tay run rẩy ra sức nắm chặt một cái.

Nhưng cơn đau nhức ập đến cũng không đợi một giây. Cảm giác đau đớn ở ngực giống như vạn tiễn xuyên tim, nháy mắt đã xé thân thể ra thành nhiều mảnh vụn, mỗi lần hít thở đều giống như lăng trì. Lý Kiến Thành đè tay lên ngực, lưng không khỏi gập lại, vội vàng đưa tay chống lên mặt đất mới không ngã quỵ xuống.

Đợi cho cơn đau dịu đi phần nào, anh mới gấp gáp đổ thuốc trong bình sứ vào tay rồi vội vàng nuốt xuống. Nhưng thuốc vừa trôi xuống cổ họng, liền sau đó ***g ngực đã đau như dao cắt. Cảm thấy khí huyết đột ngột dâng trào, Lý Kiến Thành vô thức che miệng lại, nhưng vẫn không ngăn nổi máu trào ra qua kẽ ngón tay.

Theo bản năng đảo mắt sang phía giường, Lý Thế Dân vẫn giữ nguyên tư thế cũ mà ngủ ngon lành, hoàn toàn không thấy gì cả, có lẽ là do say rượu.

Lý Kiến Thành chậm rãi thở ra một hơi, nhưng gió lạnh thổi qua, lại không ngăn nổi những tiếng ho khan trầm thấp. Đưa tay lau đi vết máu bên môi, anh gắng gượng nhặt áo ngoài lên, khoác qua loa lên người rồi bám vào vách tường chậm rãi ngồi xuống.

Sau đó anh vẫn duy trì tư thế cuộn mình, gần như không hề cử động. Mà từng giọt mồ hôi lại lăn theo gò má, không ngừng rơi xuống ống tay, nhuộm thành những vệt nước ẩm ướt.

Anh có thể cảm nhận rõ ràng, bệnh này đã ngày càng thêm nặng. Mỗi khi phát bệnh sẽ đau nhức vô cùng, hiện giờ dù có dùng thuốc, dù có tăng liều lượng cũng đã không thể chịu đựng thêm. Anh không thể nhớ nổi mình đã trải qua nỗi giày vò một ngày đến vài lần này như thế nào, nhưng mỗi khi phát bệnh, giữa cơn đau đớn anh đều hận không thể tự kết liễu mình, thà như thế còn dễ chịu hơn. Mà trong lòng anh cũng hiểu rõ, nếu không phải mình còn sót một hơi tàn, nếu không phải mình có việc chưa hoàn thành, có lẽ mình đã không thể chống đỡ đến giờ này.

— Dù sao đi chăng nữa, hãy cho ta thêm một ngày.

— Chịu đựng qua ngày mai là đủ rồi……

Không biết là qua bao lâu, Lý Kiến Thành mở mắt, cảm thấy khí lực toàn thân đã khôi phục vài phần, nhưng quần áo quấn bừa trên người cũng gần như ướt sũng. Anh chậm rãi mặc lại lần lượt từ áo trong ra áo ngoài, sau đó chống tay vào tường đứng dậy, động tác hết sức khẽ khàng.

Phóng mắt nhìn ra cửa sổ, trời còn chưa sáng, bên ngoài vẫn là một màu xám xịt.

Lý Kiến Thành lặng lẽ nhìn trời một lát, lại quay đầu nhìn về phía giường rồi bước sang đó.

Trong phòng không có ánh sáng, chỉ có bóng tối vô tận. Trong bóng tối có thể thấy mờ mờ thân hình Lý Thế Dân nghiêng vào bên trong, rõ ràng đang duy trì tư thế ôm ấp, nhưng trong lòng lại trống không.

Lý Kiến Thành đứng yên một chỗ, lẳng lặng mà nhìn. Hồi lâu, anh chầm chậm vươn tay, vuốt ve gương mặt với những đường nét rõ ràng của hắn.

Nhưng ở khoảnh khắc sắp chạm vào, tay anh chợt dừng lại, siết chặt thành quyền.

Lặng lẽ mỉm cười, Lý Kiến Thành lắc đầu, thu tay lại. Sau đó anh xoay người rời đi, không chút do dự.

Khép cửa lại, ngẩng đầu nhìn lên màn trời xám xịt. Lúc này Lý Kiến Thành mới thấy ngực mình lại bắt đầu đau, nhưng chỉ là cơn đau âm ỉ trỗi lên rồi dịu đi, khiến người ta khó chịu không thở nổi. *Nhái giọng cụ Ngô* Trời xám như tro và như cái tiền đồ của anh…*

Chầm chậm túm vạt áo, Lý Kiến Thành im lặng hồi lâu, bỗng bật cười tự trào.

*****

Khi Lý Thế Dân tỉnh lại, bên người đã trống không. Nếu không phải trên chiếu còn sót lại hơi thở quen thuộc kia, thì hết thảy những chuyện đêm qua thật giống như một giấc mơ đẹp.

Chậm rãi nắm tấm chăn bên cạnh vào trong tay, Lý Thế Dân ngẩn ngơ nhìn nó hồi lâu, nhớ lại những lời hai người đã nói hôm qua, chỉ cảm thấy sương mù bao phủ trong lòng cũng tan đi quá nửa.

Đột nhiên xoay người bước xuống giường, hắn nhanh chóng mặc lại quần áo, sau đó đẩy cửa bước ra, phân phó hạ nhân: “Hôm nay ta muốn tiến cung diện thánh, các ngươi hãy mau mau chuẩn bị.”

Nhưng hắn không hề để ý, trên mặt đất bừa bộn trong phòng, có những vệt máu lấm tấm đỏ tươi.

*****

Lý Kiến Thành vận áo trắng giáp bạc, áo choàng màu lửa đỏ phần phật tung bay trong gió. Anh dừng cương, ngồi trên lưng ngựa ngẩng đầu nhìn cổng thành cao lớn nguy nga trước mắt.

Huyền Vũ môn.

Dù ba chữ ấy, bất kể là kiếp trước hay kiếp này, mình đều đã thấy trăm ngàn lần; nhưng giờ này khắc này, một lần nữa nhìn lên trong ánh ban mai mờ mờ buổi sớm, không hiểu vì sao, lại phảng phất như đã cách mấy đời.

Nhắm mắt lại, những kí ức từ kiếp trước bỗng tái hiện trong đầu. Bóng người trên lưng ngựa, mũi tên bay vùn vụt, cổng thành nhuốm máu…… Đó là kết thúc của tất cả, cũng là khởi đầu cho tất cả.

Mà đến hôm nay, đều nên cởi bỏ cho hết.

Đang lúc trầm ngâm, Vi Đĩnh thúc ngựa tiến lên, nói khẽ: "Trong ngoài cổng thành đã sắp đặt quân thỏa đáng, xin điện hạ hãy mau vào thành."

Lý Kiến Thành mở mắt ra, chậm rãi gật đầu, lập tức kéo cương ngựa bước qua cổng thành; Vi Đĩnh cũng thúc ngựa theo sau anh.

Huyền Vũ môn vào tảng sáng yên tĩnh lạ thường, trong không khí lơ lửng một lớp sương mù ẩm ướt, hít vào phổi đều là hơi lạnh thấu xương.

Lý Kiến Thành đứng trong thành, đưa mắt nhìn những phục binh nằm yên sau cánh cổng, chậm rãi gật đầu. Sau đó anh ngước mắt chậm rãi nhìn lên khoảng không bên trong thành, lặng im không nói.

Mọi sự đã đủ, chỉ thiếu gió đông.

Vi Đĩnh thấy sắc mặt anh nhợt nhạt khác thường, vội tới gần hỏi: "Điện hạ có thấy khó chịu trong người không?"

Lý Kiến Thành chậm rãi lắc đầu, lại lấy từ trong ngực ra hai bình sứ trắng, một lượt đổ ra sáu viên thuốc bỏ vào miệng.

Vi Đĩnh thấy bàn tay nắm bình sứ của anh đã hơi run rẩy, trong lòng cảm thấy cực kỳ bất thường, lại nói tiếp: "Nếu điện hạ cảm thấy không khoẻ, nơi này…… xin giao cho mạt tướng."

Lý Kiến Thành nhét bình sứ trở vào trong ngực, khoát tay khẽ nói: "Không cần đâu, việc này ta nhất định phải tự tay làm, Vi tướng quân……" Lời còn chưa dứt đã im bặt.

Vì trong mơ hồ, đã có tiếng vó dồn dập rơi vào tai anh. Trong buổi sáng tinh mơ tĩnh mịch này, tiếng vó ngựa lộc cộc kèm theo tiếng giáp trụ cọ sát bỗng trở nên hết sức rõ ràng. Không nhanh không chậm, nhưng đúng là đi về phía này.

Lý Kiến Thành chợt quay đầu nhìn ra ngoài cổng thành. Dù lúc này đứng ở chỗ anh tuyệt không thể thấy gì, nhưng anh vẫn lặng lẽ nhìn, ánh mắt dần dần trở nên âm trầm thâm thúy, giống như đầm sâu ngàn thước lăn tăn gợn sóng.

Chẳng mấy chốc, quả nhiên có một tiểu giáo rảo bước đến gần, chắp tay quỳ xuống, khẽ nói: "Điện hạ, Tần vương đã đến."

Lời tác giả: Cái gọi là tạp H, chính là tác giả trong lúc viết H lại tạp văn ……

Mà các thím có còn nhớ trò chơi ven hồ Đại Minh không? Chúng ta ôn lại một lần đi = =+

Nếu các thím muốn nói "A a a đại ca vậy mà lại là dụ thụ", thì không được nói thẳng ra như thế, mà phải nói: "A a a đại ca vậy mà lại giết chết nhị ngốc!!!"

Nếu các thím muốn nói "A a a nhị ngốc đúng là rất yêu đại ca", thì không được nói thẳng ra như thế, mà phải nói: "A a a nhị ngốc vậy mà lại yêu Ngụy Trưng!!!"

Nếu các thím muốn nói "A a a! Thịt!", cũng không được nói thẳng ra như thế, mà phải nói: "A a a đến một mẩu thịt cũng không có!!!"

Các thím hiểu mà ……

Vì thế, mọi người hãy cùng nhau nỗ lực phấn đấu để xây dựng xã hội cua đồng đi =

67. Chương 66

Lý Thế Dân kéo cương ngồi trên lưng ngựa, sau lưng dẫn theo vài tùy tùng. Ánh mắt hướng về cung thành (1), Huyền Vũ môn cao lớn đã ngày càng gần.

Trong lòng hắn hơi thấp thỏm, dù sao bước qua cánh cổng này đồng nghĩa với ra một quyết định không thể sửa đổi; mà cũng hơi nóng lòng, dù sao quyết định này cũng vì đại ca.

Cuối cùng hắn cho ngựa dừng lại trước Huyền Vũ môn, mấy thủ vệ thấy hắn liền chắp tay hành lễ rồi mở cổng thành.

Lý Thế Dân khẽ gật đầu, nhưng đúng vào lúc hắn đang định bước qua cổng, sau lưng lại truyền đến một tiếng kêu: "Nhị ca!"

Quay đầu nhìn theo hướng âm thanh, đã thấy Lý Nguyên Cát thúc ngựa chạy ra từ cánh rừng rậm rạp, đứng cách cách đó không xa. Hắn vận kính giáp, theo sát phía sau là gần trăm người lẻ tẻ.

Trong lòng Lý Thế Dân đã hiểu ra vài phần, sắc mặt trầm xuống: "Nguyên Cát, thế này là sao?"

Lý Nguyên Cát nâng chuôi kiếm đeo bên hông, gằn từng chữ: "Nhị ca, mạng ngươi phải để lại Huyền Vũ môn này."

Lời vừa nói ra, vài gã hộ vệ sau lưng Lý Thế Dân lập tức rút kiếm ra, che chắn trước mặt hắn. Tiết Vạn Triệt đứng sau lưng Lý Nguyên Cát cũng dẫn người vòng ra phía trước hộ vệ, không khí vô cùng căng thẳng, nhưng thực lực hai bên lại không thể đánh đồng.

Nhưng bản thân Lý Thế Dân vẫn không động. Hắn nhìn Lý Nguyên Cát đăm đăm, chậm rãi hỏi: "Vì sao?"

"Nhị ca quả đúng là nhị ca, có thể bình tĩnh được như thế." Lý Nguyên Cát bật cười, "Nhưng trong cung người mong ngươi chết nhất là ai, lẽ nào ngươi không hề hay biết? Cần gì phải hỏi ta?"

Ngực bỗng dưng thắt lại, bàn tay Lý Thế Dân nắm cương ngựa siết chặt, nhưng tuyệt không mở miệng.

Đáp án kia rõ ràng đã nổi lên trong óc, nhưng tâm trí dường như có thứ gì ngăn cản, nhất quyết không muốn chạm vào.

Mãi đến khi sau lưng vang lên tiếng vó ngựa dồn dập, thân thể Lý Thế Dân run lên, nhưng vẫn chầm chậm quay đầu nhìn lại.

Sau đó, hắn thấy Lý Kiến Thành hiện ra giữa màn sương bàng bạc.

Áo trắng giáp bạc, áo choàng đỏ thẫm phía sau sáng chói như lửa, giống như lần đầu hắn thấy ở Thái Nguyên nhiều năm về trước.

Lý Kiến Thành chầm chậm ghìm ngựa đứng lại cách đó không xa, cuối cùng cũng ngẩng lên nhìn thẳng vào mắt Lý Thế Dân. Nhưng thần tình trong ánh mắt ấy, có thể nói là lạnh lẽo tựa băng sương.

Nhân mã đi theo phía sau, đã giương cung bạt kiếm.

Chạm đến ánh mắt ấy, Lý Thế Dân hình như đột ngột hiểu ra điều gì. Hắn rũ mắt cười khổ, cuối cùng chậm rãi nói: "Đúng là đại ca, trong cung ngoại trừ huynh, không còn ai khác có thể dễ dàng lấy mạng ta như thế."

Lý Kiến Thành lặng yên nhìn hắn.

Hai người cứ nhìn nhau như thế qua một làn gió, nhất thời trong trời đất chỉ còn một khoảng không trầm lặng.

Lý Nguyên Cát đứng đằng xa nhìn hai người từ phía sau, thầm biết nếu tiếp tục dây dưa chỉ e sẽ phát sinh biến cố, liền đưa mắt ra hiệu cho Tiết Vạn Triệt. Đối phương lập tức hiểu ý, gầm lớn một tiếng, dẫn nhân mã phía sau lao lên.

Tiếng gầm này cắt ngang không trung, phá vỡ tĩnh mịch, cũng phá vỡ thế giằng co hai bên vẫn tạm thời duy trì. Hộ vệ của Lý Thế Dân tuy không nhiều, nhưng lúc này cũng nghênh đón dũng mãnh lạ thường. Hai bên lao vào giao đấu, tiếng đao kiếm va chạm không ngừng vang lên.

Lý Thế Dân quay ngựa rút kiếm, vội vàng nghênh chiến, lại phát hiện những người đó không hề muốn động vào mình. Hắn chợt hiểu ra điều gì, đưa mắt nhìn sang Lý Kiến Thành cách trùng trùng đao quang kiếm ảnh, sau đó thúc ngựa tiến về phía anh.

Lý Kiến Thành thấy hắn đến gần, lại vẫn đứng yên một chỗ, sừng sững bất động.

Cuối cùng Lý Thế Dân cho ngựa dừng lại ở vị trí cách anh không xa, chầm chậm quét mắt qua nhân mã sau lưng anh, chậm rãi cười nói: "Đại ca, cuối cùng huynh vẫn không chịu tin ta."

Lý Kiến Thành vẫn lặng yên nhìn hắn.

Lý Thế Dân chậm rãi nói: "Đại ca, huynh muốn tự tay lấy mạng ta, phải không?"

Ánh mắt Lý Kiến Thành lạnh tựa băng giá, lại vẫn không mở miệng.

Tiếng chém giết sau lưng vẫn không ngừng nghỉ, nhưng dường như đã bị ngăn cách ngoài xa ngàn dặm, không thể xuyên thấu qua khoảng không im lặng chết chóc giữa hai người.

Ánh mắt Lý Thế Dân chầm chậm quét qua đám nhân mã đứng yên chờ lệnh sau lưng Lý Kiến Thành, thầm biết với khoảng cách này, với lực lượng chênh lệch quá xa này, hắn tuyệt đối không còn đường thoát thân. Huống chi, người muốn lấy mạng mình, là Lý Kiến Thành.

Như thế trong lòng trái lại càng thêm bình tĩnh, bình tĩnh như tro tàn.

"Nếu đằng nào cũng phải chết, chi bằng chết trong tay đại ca." Hắn khẽ cười, lại đưa mắt nhìn anh, "Có điều…… đại ca, tính mạng này, Thế Dân chỉ nguyện dâng cho huynh."

"Được……" Lý Kiến Thành cuối cùng cũng mở miệng, nhưng nét mặt vẫn không hề cười. Anh nhận cây trường cung thị vệ đưa đến, lại nghiêng người rút ra một mũi tên từ túi đựng.

Trong khoảnh khắc chạm vào túi tên, tay anh đột ngột run rẩy, bản năng muốn rút về đặt lên ngực, nhưng sau thoáng ngừng tay, vẫn rút tên đặt lên dây cung, nhắm thẳng vào Lý Thế Dân.

Cả quá trình rõ ràng mạch lạc như mây bay nước chảy, như chưa từng do dự nửa phần.

Nhìn theo mũi tên, thân thể Lý Thế Dân vẫn hết sức rõ ràng, nhưng gương mặt đã dần dần nhòa đi.

Cảm thấy hơi thở của mình đã trở nên hỗn loạn đến không thể ức chế, Lý Kiến Thành biết mình đã không thể chần chừ thêm chút nào.

Chỉ cần bắn ra tiễn này, kẻ kia sẽ thấu hiểu được nỗi đau đớn xuyên tim.

Chỉ cần bắn ra tiễn này, là có thể hoàn toàn chấm dứt những tâm nguyện của kiếp trước lẫn kiếp này.

Một tiễn này, quá nhẹ, mà cũng quá nặng.

Lý Thế Dân lẳng lặng nhìn anh, đột ngột mở miệng hỏi: "Đại ca có thể nói cho ta biết…… chuyện đêm qua, rốt cuộc là thật hay giả không?"

Nhưng đối phương vẫn không đáp lời.

Lý Thế Dân nở một nụ cười mỉa mai, chầm chậm nhắm mắt, nói: "Đại ca, động thủ đi."

Gió nhẹ nhàng lướt qua bên tai, một lát sau, hắn mơ hồ nghe tiếng Lý Kiến Thành.

"Là…… thật."

Nghe được đáp án, Lý Thế Dân mở mắt ra theo bản năng.

Cùng lúc đó, một mũi tên đã bay tới trước mắt, bay sát qua mang tai, chỉ để lại tiếng gió lạnh thấu xương.

Mà đập vào mắt hắn, lại là cảnh tượng Lý Kiến Thành phun ra một búng máu rồi ngã ngựa.

*****

Khi Ngụy Trưng đẩy cửa bước vào, Lý Thế Dân đang tựa người bên giường, rõ ràng nhận ra có người đang đến mà vẫn giữ nguyên tư thế ban đầu, không hề nhúc nhích.

Chầm chậm bước qua, Ngụy Trưng khẽ chào: "Bái kiến Tần vương."

Lý Thế Dân nghe tiếng mới quay đầu nhìn y một cái, nhưng ánh mắt hắn thảng thốt mà trống rỗng, giống như đột ngột bị rút hết hồn phách. Khẽ gật đầu, hắn nhanh chóng quay đầu đi, ngẩn ngơ nhìn người trên giường. Tư thế này, hình như chưa bao giờ thay đổi.

Ngụy Trưng còn nhớ khi Lý Kiến Thành được đưa về cung, nét mặt lẫn cử chỉ đối phương đều có vẻ điên cuồng, từng câu từng chữ nói ra đều run rẩy. Mà giờ này khắc này, sau ba ngày trông coi một tấc cũng không rời, sự điên cuồng ấy chỉ còn lại một bầu không khí im lặng chết chóc.

Thuận theo ánh mắt hắn, Ngụy Trưng cũng nhìn sang người trên giường. Lý Kiến Thành nằm ngửa, bình lặng như đang ngủ say, nhưng sắc mặt lại nhợt nhạt như giấy, gần như không còn chút huyết sắc.

Sau lần ngã ngựa ấy, anh vẫn hôn mê bất tỉnh. Điều động tất cả ngự y trong cung, sau khi bắt mạch khám, cũng chỉ có thể lắc đầu bất đắc dĩ, không biết đây là chứng bệnh gì.

Thật ra dù không muốn thừa nhận, nhưng trong lòng Ngụy Trưng cũng đã sáng tỏ, căn cứ vào bệnh tình đang ngày càng nghiêm trọng đến mức ho ra máu, nếu điều trị chậm, có lẽ…… sẽ thật sự như lời anh nói, không chống đỡ được bao lâu nữa. Nhưng y không sao ngờ được, Lý Kiến Thành lại ngã xuống Huyền Vũ môn, đây rốt cuộc là thiên ý, hay đáy lòng anh vốn không muốn dồn Lý Thế Dân vào đường chết?

Chậm rãi đè suy nghĩ xuống, Ngụy Trưng mở miệng: "Đến hôm nay bệ hạ đã ba ngày chưa vào triều, nói là long thể không khỏe."

Từ ngày Lý Thế Dân bước vào Đông cung, hắn chưa từng trở ra một bước, đương nhiên cũng đã mấy ngày không vào triều. Dù người của Tần vương phủ đến tìm, ban đầu hắn cũng trốn tránh không gặp, sau lại dứt khoát ra lệnh cho người trong phủ từ trên xuống dưới không được vào Đông cung quấy nhiễu, ai không tuân lệnh giết không tha.

Đến giờ mới biết Lý Uyên cũng đã ba ngày không vào triều.

Lý Thế Dân nghe vậy chậm rãi gật đầu, khẽ nói: "Chẳng trách phụ hoàng vẫn chưa đến thăm, hẳn là long thể không khỏe…… Mai này ta sẽ vào cung bồi tội."

Giọng hắn nhẹ bẫng, giống như lẩm bẩm lại giống như đang nói với Ngụy Trưng, chỉ là trong giọng nói đã sớm mất đi khí thế giương cung bạt kiếm ngày nào.

Ngụy Trưng thở dài một hơi, thật ra y có thể đoán được đại khái, sau khi nghe tin ba con mưu hại lẫn nhau, một người sinh tử không rõ, người làm cha sẽ có tâm tình ra sao. Ngoại trừ phái người đưa thuốc tới, trong ba ngày này ông vẫn chưa tự mình đến thăm, không phải không muốn, chỉ e đúng là lực bất tòng tâm.

Đang lúc trầm ngâm, lại nghe Lý Thế Dân hỏi: "Vì sao…… lại cho ta biết chuyện này?"

"Tần vương quả nhiên đã nhìn thấu mọi việc," Ngụy Trưng cười khẽ một tiếng, đáp, "Tần vương có lẽ không biết, lúc này văn võ trong triều đều đang âm thầm bàn tán…… Nếu hoàng thượng gặp chuyện không hay thì nên đưa ai lên kế vị."

"Kế vị đương nhiên là thái tử." Lý Thế Dân chậm rãi đáp, "Ngoại trừ thái tử, còn có ai nữa?"

Ngụy Trưng lẳng lặng nhìn hắn, nhưng hắn chỉ quay lưng về phía y, chung quy vẫn không nhìn rõ vẻ mặt.

Im lặng hồi lâu, Ngụy Trưng nói rành mạch từng chữ: "Nếu thái tử ngủ say không tỉnh, Tần vương định sẽ làm gì?"

"Ngụy đại nhân…… hỏi vậy là có ý gì?"

Ngụy Trưng nghiêm nghị nói: "Nếu thái tử thật sự gặp chuyện, vì giang sơn Đại Đường, điện hạ phải chuẩn bị tốt việc kế vị."

"Vì giang sơn Đại Đường…… lời này giống y như những gì đại ca luôn tâm niệm," Lý Thế Dân cười khẽ, thò tay vào trong chăn, tìm kiếm bàn tay Lý Kiến Thành mà siết chặt. Hồi lâu hắn mới lẩm bẩm, "Nhưng bây giờ dù có chắp tay dâng giang sơn này cho ta, ta cũng không cần."

Ngụy Trưng nghe vậy, lại đưa mắt nhìn người nằm trên giường. Sau đó y thu ánh mắt về, thở dài một hơi: "Những lời thần nói cũng chính là tâm nguyện của thái tử, mong điện hạ cân nhắc." Dứt lời chắp tay cáo lui.

Lý Thế Dân dường như không nghe thấy, chỉ nắm chặt bàn tay Lý Kiến Thành, cúi xuống, vùi mặt vào lớp nệm chăn bên người anh mà lẩm bẩm: "Không, tuyệt không thể có chuyện đó…… Đại ca huynh sẽ tỉnh lại, nhất định là thế……" Nét mặt khi nói lại chân thành tha thiết như quay về thời niên thiếu.

"Đại ca……"

"Đại ca……"

"Đại ca……"

Hắn hạ giọng liên tiếp gọi tên anh, cho đến khi mệt mỏi rơi vào trong mộng.

*****

"Thế Dân, chuyện hôm nay coi như chưa xảy ra, ngày sau đừng nhắc lại. Nếu không, ngươi với ta dù là huynh đệ cũng không thể làm!"

"Thế Dân, đại ca ngươi bản tính khoan hậu ôn hòa, duy chỉ thiếu một phần quyết tuyệt. Phụ hoàng mong ngươi có thể trở thành cánh tay đắc lực của nó, làm những chuyện nó không nỡ làm. Nếu được như thế, thiên hạ này sẽ vững như bàn thạch."

"Lần viễn chinh Đột Quyết này, trong tay không tướng, phụ hoàng đã đồng ý cho ta mượn hai tướng quân Uất Trì Cung và Tần Quỳnh trong phủ nhị ca dùng tạm. Thánh chỉ đã ghi rõ, mong nhị ca đừng tiếc."

"Điện hạ, thái tử lấy thuyết 'Thái Bạch kiến Tần phân' (2) để mưu hại, y đã không thể dung được người nữa, nếu xuống tay chậm sẽ không còn cơ xoay chuyển!"

"Thế Dân, những lời ngươi nói đều là thật? Vậy ngày mai trẫm sẽ triệu Kiến Thành Nguyên Cát vào cung, là thật hay giả, cứ hỏi khắc biết!"

"Huyền Vũ môn là con đường thái tử và Tề vương chắc chắn phải đi qua, thần nghĩ…… nên phục kích ở đây."

"Mạt tướng Thường Hà, nguyện dốc sức khuyển mã vì điện hạ!"

"Thần cả gan nói một lời, nếu ngày mai không động thủ, về sau người gặp bất trắc sẽ không chỉ là điện hạ, mà người trong Thiên Sách phủ e rằng cũng không thể bảo toàn!"

"Điện hạ, chúng tôi chỉ chờ người nói một câu, thì dẫu phải vượt lửa quá sông cũng quyết không chối từ!"

"Điện hạ, không thể do dự thêm nữa!"

"Điện hạ, hãy mau quyết đoán đi!"

"Điện hạ!"

"Điện hạ!"

"Điện hạ!"

……

"Xin lỗi, đại ca."

……

"Truyền lệnh xuống, diệt hết gia quyến của Lý Kiến Thành và Lý Nguyên Cát, trai gái không sót một người!" (3)

"Phụ hoàng, ta giết đại ca, ta…… tự tay giết huynh ấy. Ta…… đã không còn đường lui ……"

“Ha ha ha, hôm nay ở Vị Thủy chi minh, thứ mà đường đường Hiệt Lợi Khả hãn ngươi muốn lại chỉ là một bức “Lan Đình tập tự”?! Được, trẫm cho ngươi! Chẳng qua chỉ là một bức họa, có thể đổi lại bình an cho biên giới, trẫm…… dĩ nhiên là cầu còn không được!”

“Truyền ý chỉ của trẫm, phong Lý Nguyên Cát làm Hải Lăng quận vương, thụy hiệu ‘Lạt’; phong Lý Kiến Thành làm Tức vương, thụy hiệu…… “Ẩn”.”

“Từ hôm nay trở đi, khôi phục tước phong Hoàng thái tử cho Lý Kiến Thành, hậu nhân không được sửa lại.”

“Đại ca…… đại ca…… thì ra đã qua bao nhiêu năm, mà ta một ngày cũng không thể quên ngươi?! Đại ca, ngươi đã giày vò nửa đời ta, ngươi…… hãy buông tha ta đi……”

“Đỗ tiên sinh, cuốn sử này hôm nay trẫm nhất định phải xem! Trẫm muốn xem, người kia các ngươi viết trong sử sách…… rốt cuộc trông như thế nào……” (4)

“Không, đại ca, ngươi không hề tốt đẹp như bọn họ viết, một phân cũng không! Ngươi chẳng là cái thá gì cả, trong lòng ta ngươi chẳng là cái thá gì cả, nếu không, ta làm sao có thể xuống tay giết ngươi?!”

“Chiếu cáo thiên hạ, sau khi trẫm trăm tuổi (*), “Lan Đình tập tự” tất phải chôn theo!…… Đại ca, như thế thiên hạ đều sẽ biết, thứ thuộc về ngươi, ta dù chết cũng muốn mang theo!”

(*) Người xưa ví von ước lệ một kiếp sống là trăm năm, sau trăm năm là chết.

*****

“Đại ca, người sắp chết đều nói thật. Thực không dám giấu, ta hối hận rồi, ta thật sự…… hối hận ……”

“Nếu có kiếp sau, ta không cần thiên hạ này, chỉ cần ngươi……”

Những câu nói ngổn ngang vỡ vụn lần lượt nháng lên trong óc, nhưng cảnh trong mộng cuối cùng lại quay về Huyền Vũ môn.

Một người ngồi trên lưng ngựa, giương trường cung, mũi tên nhắm thẳng vào người trước mặt. Nhìn cho kỹ, thì đúng là mình.

Mà người đối diện, lại chính là Lý Kiến Thành.

Lý Thế Dân kinh hãi, vội vàng chạy đi ngăn cản, nhưng “hắn” ngồi trên lưng ngựa đã buông dây cung.

Tên tựa sao băng, bay qua vùn vụt.

Sau đó Lý Kiến Thành rầm rầm ngã xuống ngay trước mặt mình. Áo choàng sau lưng diễm lệ như lửa, chớp mắt đã nhuộm đỏ cả Huyền Vũ môn.

……

Lý Thế Dân đột ngột bừng tỉnh, mới phát hiện ra mình vẫn giữ nguyên tư thế nằm ghé vào bên giường.

Ngước mắt lên, giật mình ngơ ngẩn, lặng lẽ nhìn Lý Kiến Thành trên giường.

Hồi lâu, hắn chợt nghiêng người ra trước, vùi mặt vào hõm vai anh. Gần như dùng hết khí lực toàn thân, run rẩy ôm chặt lấy anh.

Lời tác giả: Đoạn về giấc mộng thuần đối thoại kia, chắc tui sẽ viết riêng thành một phiên ngoại. Đồng chí nào tò mò có thể giở trước phần về Ẩn thái tử trong Tân Đường thư

~Đại khái chương sau là có thể kết thúc. Tui tranh thủ kết thúc trong ngày mai, bởi vì từ ngày 6 -11 tui muốn ra ngoài du lịch, không cách nào up chương mới. Nếu lỡ hẹn, khụ khụ, đánh tui cũng được nhưng đừng đánh mặt……

Vì thế từ giờ tui bắt đầu nhận gợi ý cho phiên ngoại = =+

Trước mắt bước đầu xác định, trừ một phiên ngoại ngược nhị ngốc thì những cái khác đều là dạng vui vẻ thoải mái. Hoan nghênh gợi ý =3=

P.S. Có điều gợi ý chỉ để tham khảo, không thể cầu gì được nấy. Nếu tui năng lực có hạn không viết được thì chỉ biết nói thành thật xin lỗi thôi 3

---

(1) Đây là bản đồ thành Trường An, và cung thành là cái chỗ được khoanh đỏ.

(2) Chỉ sự kiện "Thái Bạch kinh thiên" xảy ra trước chính biến Huyền Vũ môn. "Kinh Châu chiêm" viết " , , ; , , , , " " , , , , ; , ", theo đó "Thái Bạch kinh thiên" nghĩa là sao Thái Bạch (aka sao Kim) xuất hiện vào giữa trưa hoặc buổi chiều. Đây là điềm xấu, báo trước thiên hạ sắp loạn hoặc sắp có soán quyền cải chính.

Sự kiện "Thái bạch kinh thiên" có thể tóm tắt như sau: Ngày mùng một và mùng ba tháng sáu, sao Thái Bạch hai lần hiện lên trên đất Tần giữa ban ngày. Thái sử lệnh là Phó Dịch mậu tấu lên Lý Uyên, nói đây là điềm báo Tần vương sắp đoạt thiên hạ. Lý Uyên đưa bản mật tấu này cho Lý Thế Dân xem, Lý Thế Dân lập tức tố cáo Lý Kiến Thành và Lý Nguyên Cát tư thông với Trương Tiệp dư và Doãn Đức phi, khiến Lý Uyên hạ chỉ triệu kiến hai người, gián tiếp gây ra chính biến Huyền Vũ môn vào ngày mùng bốn tháng sáu. Hành động đưa mật tấu cho Lý Thế Dân được suy diễn là Lý Uyên muốn Lý Thế Dân phải tự sát, nhưng điều này không hợp lý vì thứ nhất Lý Uyên là người sống tình cảm, đặc biệt yêu chiều các con, khi hiểu lầm Lý Kiến Thành mưu phản cũng chỉ định giáng xuống làm Thục vương, cho nên không thể có chuyện bức con tự sát; thứ hai nếu muốn giết Lý Thế Dân thì Lý Uyên có thể làm bất cứ lúc nào, không cần phải vòng vo ám chỉ như thế. Hành động này có lẽ chỉ đơn giản là muốn cảnh cáo Lý Thế Dân nên thu bớt dã tâm lại, mày làm gì tao biết hết đấy:v Cũng có thể hoàn toàn không có việc này, sau khi lên ngôi Lý Thế Dân mới phát hiện ra bản mật tấu và dùng nó làm cớ để biến hành động nhẫn tâm đảo ngược luân thường của mình thành hợp tình hợp lý, đẩy ác danh sang Lý Uyên; dù sao những việc không có người thứ ba chứng kiến như thế này thì muốn đặt điều là hết sức dễ dàng, chẳng ai kiểm chứng được, mà cũng chẳng ai dám kiểm chứng.

Ngoài ra cũng không tìm được mối liên hệ giữa Phó Dịch và Lý Kiến Thành, bởi hai bên có nhiều ý kiến trái chiều, mà rõ ràng nhất là chuyện Phó Dịch chủ trương diệt đạo Phật còn Lý Kiến Thành thì ngược lại, nói là đồng đảng cũng hơi gượng ép. Qua bản mật tấu này, chỉ có thể kết luận Phó Dịch không phải đồng đảng của Lý Thế Dân, còn ông ta trung lập hay nghiêng về Lý Kiến Thành thì vẫn còn chưa rõ. Tất nhiên với đám thuộc hạ của Dân thì cái gì chẳng do Thành giật dây, không chấp =))

Còn cụm "Thái Bạch kiến Tần phân" lấy từ Tư trị thông giám cuốn 191: " , . : " , ." "Kỷ Mùi, Thái Bạch phục kinh thiên. Phó Dịch mật tấu: "Thái Bạch kiến Tần phân, Tần vương đương hữu thiên hạ."

(3) Thực ra chỉ có con trai của hai người bị giết còn con gái thì tha, chỗ này chắc tác giả nhầm.

(4) Lý Thế Dân xem và sửa sử lại là một câu chuyện dài khác, xin được trích dẫn Tư trị thông giám và Đường hội yếu thay lời thuyết minh:v

Đường hội yếu cuốn 63, phần Sử quán tạp lục viết:

"Tháng mười năm Trinh Quán thứ chín, Gián nghị đại phu Chu Tử Xa dâng biểu viết: "Ngày 16 tháng này bệ hạ ra thánh chỉ khai đức, muốn xem khởi cư ký lục (sách ghi chép lại những sự kiện phát sinh trong cuộc sống hàng ngày của đế vương). Sách bình phẩm về đế vương xưa nay được sử quan cất giữ, quân chủ không được xem, nay bệ hạ lại muốn đích thân xem để biết lẽ thiệt hơn. Thần nghĩ nếu bệ hạ chưa từng làm chuyện gì sai lầm, sử quan tất sẽ ghi lại toàn những chuyện tốt đẹp. Bệ hạ muốn xem "Khởi cư", tuy không mất mát gì, nhưng giả như cái lệ này truyền lại cho con cháu sẽ thành tiền lệ xấu. Đại Đường dẫu kéo dài được bảy trăm năm, nếu gặp bậc quân chủ không sáng, muốn bao che lỗi lầm, đọc được những lời lẽ thẳng thắn phân rõ thiện ác, chưa chắc đã biết tự ăn năn lỗi lầm của mình mà chỉ biết oán sử quan. Mà quân chủ tôn nghiêm, hạ thần ti tiện, nếu bị trách phạt thì làm sao thoát tội? Không phải ai cũng có thể học theo Chu Vân bẻ cột, Đổng Hồ thẳng thắn không che giấu. Cứ như thế thì sử quan ai cũng chiều theo thánh ý, tránh để bản thân bị hại, trải qua ngàn năm, lịch sử còn điểm nào tin được! Sở dĩ xưa nay không dám cho vua xem sử chính là vì thế."

Tư trị thông giám cuốn 196, năm Trinh Quán thứ 16:

"Tháng tư năm Nhâm Tý, vua cho gọi Gián nghị đại phu Chử Toại Lương, hỏi: "Khanh viết "Khởi cư chú", sách này có thể trình cho trẫm xem được không?" Đáp: "Sử quan có trách nhiệm ghi chép lại lời nói và việc làm của vua, thiện ác gồm đủ, khiến cho vua không dám làm chuyện sai trái, xưa nay thần chưa từng nghe có ai tự xem đoạn sử viết về mình." Vua nói: "Có chuyện không hay, khanh cũng ghi lại hết ư?" Đáp: "Thần giữ chức này, không dám không ghi". Hoàng môn thị lang Lưu Đỗ nói: "Nếu Toại Lương không chép trong sử, thiên hạ cũng đều khắc ghi." Vua nói: "Quả đúng như thế."

Tư trị thông giám cuốn 197, năm Trinh Quán thứ 17:

"Vua cho gọi Giám tu quốc sử Phòng Huyền Linh, hỏi: "Trước kia những ghi chép của sử quan đều không cho vua xem, tại sao lại như thế?" Đáp: "Sử quan không tô vẽ cho đẹp cũng không che giấu chuyện ác, sợ vua xem xong sẽ tức giận nên không dám trình lên." Vua nói: "Tâm tư của trẫm không giống những vua đời trước. Đế vương muốn xem quốc sử, biết được những việc làm ác đã làm để hạn chế về sau. Ông soạn xong hãy trình lên cho trẫm." Gián nghị đại phu Chu Tử Xa can: "Nếu bệ hạ thân mang thánh đức, chưa từng làm chuyện gì sai lầm, sử quan tất sẽ ghi lại toàn những chuyện tốt đẹp. Bệ hạ xem "Khởi cư", với sử quan tuy không mất mát gì, nhưng giả như cái lệ này truyền lại cho con cháu, nếu gặp bậc quân chủ không sáng, muốn bao che lỗi lầm, sử quan tất bị đại hình hoặc tru sát. Cứ như thế thì sử quan ai cũng chiều theo thánh ý, tránh để bản thân bị hại, trải qua ngàn năm, lịch sử còn điểm nào tin được! Sở dĩ xưa nay không dám cho vua xem sử chính là vì thế." Vua không nghe. Huyền Linh cùng Cấp sự trung Hứa Kính Tông sửa "Cao Tổ thực lục", "Kim thượng thực lục". Năm Quý Tỵ, sách sửa xong, trình lên vua. Vua thấy chuyện ngày mùng bốn tháng sáu ghi trên sách có nhiều chỗ ẩn ý, nói với Huyền Linh: "Chu Công giết Quản Thúc, Thái Thúc để an định triều Chu, Quý Hữu hạ độc Thúc Nha để bảo toàn nước Lỗ. Những chuyện trẫm làm, cũng cùng một loại mà thôi. Sử quan cần gì phải kiêng kị!" Lập tức ra lệnh bỏ đi những từ ngữ phù phiếm, viết lại cho đúng sự thực."

(Kim thượng thực lục chính là Thái Tông thực lục, do Lý Thế Dân còn tại vị, chưa có miếu hiệu nên gọi là "kim thượng" aka vua hiện tại)

Về người tên Hứa Kính Tông, chính Cựu Đường thư cũng viết:

"Hai bản thực lục của Cao Tổ, Thái Tông vốn do Kính Bá soạn, có nhiều điểm thẳng thắn. Hứa Kính Tông lại lấy yêu ghét cá nhân để bẻ cong sự tình, cắt bớt và sửa chữa nhiều đoạn, bình phẩm về người khác sai sự thực."

Vậy là đủ hiểu "Bỏ đi những từ ngữ phù phiếm, viết lại cho đúng sự thực." nghĩa là sao rồi há:3

68. Chương 67

"Đại ca, đại ca……" Hắn thì thào gọi tên anh, rõ ràng nghe ra sự run rẩy không thể đè nén trong giọng mình.

Những chuyện vừa trải qua, dù chỉ là trong mộng, lại dường như đột ngột chạm vào nơi sâu xa nhất dưới đáy lòng. Mông lung, lại rõ ràng như đưa tay là chạm được; bỡ ngỡ, lại quen thuộc như đã tự mình trải qua.

Chỉ là, hắn bỗng dưng cảm thấy sợ hãi vô cùng. Cảm giác sợ hãi này là sự đày đọa còn kinh khủng hơn cái chết, là nỗi đau mà trước kia vào sinh ra tử trên chiến trường hắn cũng chưa bao giờ trải qua.

Hắn nguyện chết, cũng không mong trải qua một lần đày đọa như thế nữa; nguyện buông bỏ mọi thứ, cũng không mong…… mất đi đại ca.

"Đại ca……" Vùi mặt vào ngực anh, Lý Thế Dân khẽ gọi anh hết lần này đến lần khác, trong thanh âm có bất lực, có mịt mờ, thậm chí mang theo ý vị cầu khẩn.

Trong lòng rõ ràng ấp ủ một niềm tin vô căn cứ, tin chắc Lý Kiến Thành sẽ nhanh chóng tỉnh lại, mà đây cũng đã trở thành toàn bộ động lực để hắn tiếp tục chống đỡ đến giờ phút này. Nhưng niềm tin này cũng không thấy điểm kết thúc, sau ba ngày chờ đợi đằng đẵng, phía trước còn bao nhiêu lần ba ngày đang đợi mình?

Mà mỗi khắc chờ đợi, lại giống như một trận lăng trì.

Lý Thế Dân không biết mình còn có thể ôm ấp niềm tin này thêm bao lâu nữa, hắn chỉ biết giờ này khắc này mình nguyện đánh đổi mọi thứ để anh mở mắt ra một lần.

Quãng đời còn lại nếu không có đại ca bầu bạn, sẽ là một chuyến độc hành lẻ loi đến nhường nào? Hắn không thể, mà căn bản cũng không dám nghĩ.

Ôm chặt lấy anh, cuối cùng hắn chỉ lặng lẽ rơi lệ.

*****

Khi Ngụy Trưng đẩy cửa bước vào, Lý Thế Dân đã ngủ mê man.

Rón rén bước đi, Ngụy Trưng chầm chậm đến bên cạnh hắn rồi đứng lại, chỉ thấy Lý Thế Dân xõa tóc phủ phục bên giường Lý Kiến Thành, một tay vẫn siết chặt năm ngón tay anh, giống như dù đã vài ngày không được yên giấc thì vẫn còn sót lại chút ý niệm, cố gắng chống đỡ không muốn ngủ.

Lý Thế Dân lúc này giống như một đứa trẻ bất lực, so với Thiên sách thượng tướng uy phong lẫm liệt trên lưng ngựa ngày xưa tưởng như đã tách ra hai người. Ngụy Trưng rũ mắt lẳng lặng nhìn hắn, rất lâu không nói gì, chỉ thở nhẹ một tiếng.

Nhưng tiếng thở dài rất khẽ này lại khiến Lý Thế Dân đột ngột tỉnh lại, hắn vô thức nhìn lướt qua người trên giường, sau đó mới quay lại nhìn Ngụy Trưng, đáy mắt rõ ràng còn sót lại vẻ mất mát.

"Bệ hạ đã tỉnh," Hai người nhìn nhau một khắc, Ngụy Trưng khẽ hắng giọng rồi tiếp, "Người cho truyền điện hạ vào cung."

Lý Thế Dân thoáng ngẩn ngơ rồi mới chậm rãi gật đầu, "Ừm" một tiếng.

Ngụy Trưng nói: "Điện hạ nên rửa mặt chải đầu rồi mau đi tiến cung."

"Được rồi." Lý Thế Dân quay lại ngắm Lý Kiến Thành, sau đó đứng dậy, nhìn sang Ngụy Trưng nói, "Phiền tiên sinh ở lại đây……" nói được một nửa rồi lặng lẽ mỉm cười, không tiếp lời nữa.

"Đương nhiên." Ngụy Trưng nhìn hắn, chầm chậm gật đầu.

"Đa tạ." Lý Thế Dân thu ánh mắt về, chỉ để lại hai chữ rồi vội vàng đẩy cửa bước ra.

Gian phòng nhanh chóng khôi phục vẻ tĩnh lặng, tĩnh lặng đến nỗi tiếng kim rơi cũng nghe được. Ngụy Trưng đưa mắt nhìn Lý Kiến Thành trên giường, anh nằm ngửa, mặt nghiêng vào trong, liếc qua chỉ thấy một đoạn cổ tái trắng với những sợi tóc rối vương vấn xung quanh.

Hồi lâu, y cúi người, đưa tay vuốt nhẹ lên một đoạn tay áo Lý Kiến Thành lộ ra ngoài chăn. Nước ngấm lên tay áo để lại một vệt sẫm màu, chạm vào còn thấy hơi ẩm ẩm.

Cười khẽ một tiếng, Ngụy Trưng lắc đầu thở dài: "Điện hạ, người rõ ràng muốn bức hắn phát điên."

Trong lúc nói y không hề ngẩng đầu, nhưng lời lẽ hiển nhiên là dành cho người nằm trên giường.

Nhưng đợi rất lâu vẫn không có hồi đáp.

Ngụy Trưng dường như không hề để ý, vẫn từ tốn nói: "Thật ra dù điện hạ không thể lấy mạng hắn ở Huyền Vũ Môn, nhưng lúc này Lý Thế Dân đã mất đi thần trí, muốn lấy mạng hắn, chẳng qua chỉ cần một câu nói của điện hạ." Dừng một chút, cuối cùng đưa mắt nhìn người trên giường, chầm chậm nói, "Điều này trong lòng điện hạ hẳn là hiểu rõ hơn ta."

Lời vừa dứt, gian phòng lại trở về với im ắng. Ngụy Trưng lẳng lặng nhìn anh, giống như đang chờ đợi điều gì y hết lòng tin tưởng.

Hồi lâu, người trên giường cuối cùng cũng mở miệng khẽ nói: "Tiên sinh…… đã phát hiện ra từ bao giờ?" Thanh âm hơi khàn khàn, khẽ như một tiếng thở dài.

Ngụy Trưng nghe vậy mới mỉm cười đáp: "Là linh cảm trong lòng thôi." *gào rú, giơ ngón cái* Tri âm tri âm, thế này mới là tri âm chuẩn mực chứ*

*****

Sau cơn bệnh nặng, nằm liệt giường mấy ngày, Lý Uyên tự cảm thấy chỉ sau một buổi mà mình đã già đi rất nhiều. Nhưng khi nhìn đến Lý Thế Dân, lại phát giác nét mặt hắn thẳng thốt, ánh mắt mệt mỏi, từng cử chỉ động tác đều uể oải thậm chí còn hơn cả mình.

Nén xuống cảm giác kinh ngạc trong lòng, ông tựa vào đầu giường, chờ Lý Thế Dân đứng lại mới bảo cung nhân đỡ mình từ từ ngồi thẳng lên, nói: "Thế Dân đến rồi à."

Lý Thế Dân lập tức thỉnh an, ngước nhìn Lý Uyên tràn đầy bệnh sắc, lại phát hiện bên giường đã có một người đang đứng, chính là Lý Nguyên Cát.

Trải qua tràng binh đao tương ngộ trước Huyền Vũ môn, giữa hai người không khỏi sinh ra khoảng cách. Bốn mắt nhìn nhau giây lát, Lý Nguyên Cát chỉ dửng dưng chắp tay chào: "Nhị ca."

Lý Thế Dân khẽ gật đầu với hắn rồi mới bước đến bên giường, chắp tay với Lý Uyên: "Phụ hoàng lâm bệnh nặng mà nhi thần không đến thăm hỏi sớm, xin phụ hoàng trị tội!"

"Thôi, mấy hôm trước trẫm không thể gặp người khác, Thế Dân có đến đây cũng vô ích, chi bằng…… tranh thủ ở lại với đại ca ngươi." Lý Uyên lắc đầu thở dài, "Bệnh tình trẫm thế này, muốn đi thăm nó cũng lực bất tòng tâm."

Lý Thế Dân nghe vậy chỉ im lặng. Lát sau, lại nghe Lý Uyên hỏi: "Kiến Thành…… thế nào rồi?"

Lý Thế Dân cụp mắt, đáp: "Vẫn chưa tỉnh."

Lý Uyên cúi đầu "Ừm" một tiếng, nói: "Đã hơn ba ngày rồi……"

"Dạ……"

Lý Uyên nghe vậy, trầm mặc rất lâu mới chậm rãi hỏi: "Hôm ấy giữa ba người các ngươi…… rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?"

Ngày ấy Lý Uyên nghe nói Lý Thế Dân muốn tiến cung cầu kiến, trong lòng đã có vài phần do dự. Thật ra nếu không phải vạn bất đắc dĩ, người làm cha như ông cũng đâu muốn để bất cứ đứa con nào rời xa mình?

Nhưng để ngăn hai người tàn sát lẫn nhau, ông cũng không còn cách nào khác. Trong quyết định này có bao nhiêu bất đắc dĩ, không ở vào vị trí này thì không thể hiểu được.

Nhưng Lý Uyên không sao ngờ được, điều ông lo lắng nhất cuối cùng vẫn xảy ra. Cho nên khi nghe nói Lý Thế Dân bị phục kích ở Huyền Vũ môn, Lý Kiến Thành thổ huyết ngã ngựa, Lý Uyên chỉ cảm thấy trời đất quay cuồng, sau đó lập tức bất tỉnh nhân sự.

Tỉnh lại rồi, sự tình đại khái ra sao, Lý Uyên dù đã sáng tỏ vài phần, nhưng chung quy vẫn muốn nghe từ chính miệng bọn họ.

Nhưng trước tình hình thái tử Lý Kiến Thành hôn mê bất tỉnh, lành dữ chưa biết, dĩ nhiên ông cũng cảm thấy có phần lực bất tòng tâm.

Vừa hỏi ra câu này, gian phòng lập tức rơi vào im lặng.

Thấy hai người đều không mở miệng đáp lời, Lý Uyên thở dài: "Không nói cũng được, trẫm cũng đã biết được phần nào. Chỉ là không ngờ Kiến Thành vốn luôn khoan nhân, vậy mà lại hạ sát thủ."

"Phụ hoàng, đại ca không muốn động vào kẻ khác, nhưng kẻ khác chắc gì đã thế! Chuyện nhị ca khao khát hoàng vị từ lâu đã không còn là bí mật trong cung, nếu không phải vậy, vì sao phụ hoàng lại bắt nhị ca một mình đến Lạc Dương?" Lý Nguyên Cát nghe vậy lập tức tiến lên, liếc xéo Lý Thế Dân một cái, "Nếu không động thủ trước, khó đảm bảo người chết ở Huyền Vũ môn mai này không phải là đại ca!"

Nghe Lý Nguyên Cát nói, trong đầu Lý Thế Dân phút chốc lại hiện ra cảnh tượng Huyền Vũ môn nhuốm máu trong mộng, cõi lòng sau đó cũng đau đến thắt lại, cảm giác quen thuộc mà xa lạ lại nổi lên lần nữa.

Hắn âm thầm siết quyền, nở một nụ cười tự trào, rồi mới chậm rãi nói: "Ta sẽ không xuống tay với đại ca."

Lý Nguyên Cát cười nhạt: "Năm đó mượn chuyện Dương Văn Can để tố cáo đại ca mưu phản, muốn thay thế ngôi vị, lẽ nào nhị ca đã quên việc này?"

Lý Thế Dân giật mình, lại chỉ nói: "Ta…… chưa bao giờ muốn lấy mạng đại ca."

Một câu mệt mỏi vô lực lại qua loa, rõ ràng không muốn giải thích gì thêm cho mình nữa.

Thứ hắn muốn chưa bao giờ là mạng của Lý Kiến Thành, cũng chưa bao giờ là vương vị cao cao tại thượng kia, mà là được người kia dựa dẫm, được người kia coi trọng, được người kia tán thưởng…… Thậm chí chỉ cần một cái khẽ gật đầu thừa nhận, hắn đã có thể bất chấp tất cả mà đuổi theo bóng lưng kia, vượt lửa quá sông quyết không chối từ.

Thứ hắn muốn rốt cuộc là gì, chưa bao giờ hắn nhìn thấu rõ ràng như giờ khắc này.

Nhưng trong mấy ngày hoảng hốt chờ đợi, dù hắn đã suy tư đến ngàn vạn lần thì vẫn chẳng nghĩ ra, hai người rốt cuộc vì sao lại đi đến tình cảnh đao kiếm tương ngộ như hôm nay?

Sai một bước, những bước sau cũng sai theo; bức bách lẫn nhau, không ai chịu lui.

Lại không biết giữa hai người, rốt cuộc là ai chấp niệm quá sâu, khiến cho mọi chuyện trở thành như thế.

Nhưng Lý Thế Dân biết, đây tuyệt không phải là điều hắn muốn. Bao nhiêu năm qua, tình cảm của hắn đối với đại ca đã gần đến mức khắc cốt ghi hồn, cấm không được, chém không đứt, cõi lòng không thể chứa thêm ai khác, đến chết mới thôi.

Có lẽ mọi chuyện cũng không cần hiểu quá sâu, có lẽ chỉ cần như thế là đủ.

Nhưng tâm tình này người ngoài làm sao hiểu hổi? Dù muốn nói với người kia, lại không biết có còn cơ hội……

"Với bản tính của Kiến Thành, việc này có lẽ còn có nội tình, sau này trẫm sẽ điều tra rõ." Quay đầu nhìn nét mặt Lý Thế Dân có vẻ bất thường, Lý Uyên khẽ nhíu mày, nói với Lý Nguyên Cát, "Nguyên Cát ngươi về trước đi." Rồi lại quay sang Lý Thế Dân, "Thế Dân ngươi ở lại, trẫm còn có chuyện muốn nói với ngươi."

*****

Ngụy Trưng đứng bên giường, nhìn Lý Kiến Thành chậm rãi hỏi: "Nếu điện hạ đã tỉnh, sao vẫn giả hôn mê?"

Lý Kiến Thành quay mặt vào trong, nghe vậy vẫn không cử động, chỉ nói bằng giọng trầm trầm: "Vì ta vẫn chưa nghĩ ra…… bước tiếp theo mình nên làm gì." Trong thanh âm hình như có vài phần tự trào.

Ngụy Trưng nói: "Điện hạ tuyệt không phải người do dự không chắc."

"Thật à?" Lại là một tiếng cười khẽ đến không thể nghe thấy.

Ngụy Trưng cũng cười cười, vin vào đó mà nói: "Chỉ là trong chuyện này, điện hạ không sao hạ được quyết đoán."

Lần này Lý Kiến Thành không đáp lại.

"Điện hạ nên biết, nếu Tần vương muốn ngôi thái tử thì lúc này bất quá chỉ cần thuận nước đẩy thuyền, dễ như trở bàn tay." Ngụy Trưng thoáng ngừng rồi tiếp, "Nếu điện hạ muốn xuống tay thì không nên do dự nữa."

Lý Kiến Thành vẫn không nói.

Ngụy Trưng nhìn mặt lựa lời, chờ đợi giây lát rồi chuyển đề tài: "Mà không biết những lời thần đã nói với Tần vương hôm trước, điện hạ có còn nhớ rõ hay không."

Lý Kiến Thành im lặng giây lát mới nói: "Khuyên Lý Thế Dân kế vị…… Lúc đó ông đã biết ta tỉnh rồi."

"Thần chẳng qua chỉ muốn thử Tần vương đó thôi," Ngụy Trưng không đáp, chỉ nói, "Nhưng thử rồi, thần không khỏi hoài nghi. Tần vương ba ngày liền trông nom bên giường điện hạ không ngơi không nghỉ, chẳng

đếm xỉa gì đến cơ hội lên ngôi, thứ mà hắn muốn có thật sự là ngôi vị thái tử, điện hạ…… đã bao giờ nghĩ kỹ chưa?"

Lời đã nói xong, Ngụy Trưng cười cười, cố gắng tỏ ra tự nhiên mà không hiểu vì sao chỉ cảm thấy khóe môi có vài phần chua xót.

Lý Kiến Thành nghe vậy rõ ràng đã giật mình, rất lâu sau mới nhẹ nhàng hỏi: "Tiên sinh đã nhiều lần khuyên ta tiên hạ thủ vi cường, sớm trừ khử Lý Thế Dân cho dứt hậu hoạn, nay cớ sao lại nói đỡ cho hắn?"

"Những việc thần làm, từ đầu chí cuối chỉ vì điện hạ mà thôi." Ngụy Trưng chắp tay bái anh, nghiêm nghị nói, "Nếu điện hạ thật sự muốn giết Lý Thế Dân, thần sẽ là thanh kiếm trong tay điện hạ." Dừng một chút, lại nói rành mạch từng chữ, "Nhưng nếu đáy lòng điện hạ không hề muốn thế, thần cũng tuyệt không muốn thấy điện hạ làm trái ý mình, tránh cho đời này di hận."

Lý Kiến Thành nghe vậy bỗng im bặt, chỉ còn sự yên ắng kéo dài như không có điểm dừng.

Ngụy Trưng lại tiến lên một bước, cúi xuống nhìn người trên giường bằng ánh mắt sâu xa, dù anh không hề nhìn đến y.

Ngập ngừng hồi lâu, y mới chậm rãi nói: "Điện hạ đối với Tần vương…… đã đến mức tình sâu nghĩa nặng rồi."

*****

Lý Nguyên Cát đi rồi, Lý Thế Dân hỏi: "Không biết phụ hoàng còn có việc gì phân phó?"

Lý Uyên hỏi: "Kiến Thành thổ huyết hôn mê, rốt cuộc là có chuyện gì?"

Lý Thế Dân do dự hồi lâu mới nói: "Đại ca mắc bệnh khó nói, qua một khoảng thời gian tim sẽ đau như thắt, chứng bệnh này đã theo huynh ấy rất nhiều năm, không thuốc nào chữa nổi, chỉ có một cách giảm đau."

"Còn có chuyện này?" Lý Uyên hơi nhíu mày, "Sao trẫm không biết gì cả?"

"Đại ca chưa bao giờ nói cho ai khác, con cũng chỉ vô tình trông thấy mới biết. Vốn chỉ có đau tim thôi, nhưng không hiểu vì sao…… lại đến mức thổ huyết."

Lý Uyên nghe vậy thở ra một hơi rất dài, cúi đầu ho khan vài tiếng, sau đó là một quãng dài trầm lặng. Nhưng đến khi mở miệng, ông lại đột nhiên hỏi: "Thế Dân, ngôi vị thiên tử này ngươi có muốn không?"

Thấy ông đột ngột hỏi vậy, Lý Thế Dân ban đầu còn sửng sốt, nhưng cũng rất nhanh cười đáp: "Đương nhiên là muốn, trên đời này chỉ e không ai không muốn." Dừng một chút, lại cụp mắt xuống, đáp, "Chỉ là châu ngọc trước mắt mà con lại không có lòng dạ nào."

Lý Uyên nghe vậy ngẩn người, kế đó mỉm cười nói: "Sau cơn bệnh nặng, sức khỏe trẫm đã thua xa ngày xưa, sớm muộn gì cũng sẽ nhường ngôi cho các ngươi. Ngươi…… thật sự không muốn tranh?"

Lý Thế Dân lắc đầu: "Nếu đại ca làm chủ giang sơn này, con thề sẽ liều chết thay huynh ấy bảo vệ; nếu đại ca nghi con, con sẽ mặc áo trắng tùy huynh ấy xử trí." Những lời này hắn đã định nói với Lý Uyên khi tiến cung diện thánh, đến giờ dù đã qua nhiều ngày nhưng vẫn chưa tính là quá muộn.

"Trẫm tin những lời ngươi nói hôm nay, nên thu lại chiếu chỉ lệnh cho ngươi đến Lạc Dương." Lý Uyên trầm mặc giây lát rồi thở dài, "Nhưng nếu…… Kiến Thành không tỉnh lại thì sao?" Thật ra không chỉ có ông và Lý Thế Dân, mà văn võ trong triều đều hiểu, nếu ngôi thái tử đổi chủ thì người thay thế chỉ có thể là Lý Thế Dân.

Trường hợp xấu nhất, thân là cha cũng là vua, ông buộc phải suy tính.

Lý Thế Dân nghe vậy chỉ cười đáp: "Đại ca…… Sẽ không chết." Lời này nói ra hết sức ngây ngô, lại phảng phất ý vị chấp mê bất ngộ.

Lý Uyên ngẩn người, bỗng cảm thấy vẻ mặt này không thể là ngụy trang được. Vì thế ông im lặng giây lát rồi nói: "Trẫm sẽ lập tức phái vài ngự y đến xem, mấy ngày nay hẳn là ngươi cũng mệt mỏi lắm, mau về nghỉ đi."

Lý Thế Dân cười an ủi, nói: "Đa tạ phụ hoàng, nhi thần xin cáo từ." Dứt lời xoay người bước đi.

*****

Khi Lý Thế Dân trở về Đông cung, trời chiều đã ngả về tây.

Hắn nhẹ nhàng đẩy cửa phòng Lý Kiến Thành, đưa mắt nhìn, người trên giường vẫn nằm đó. Nằm ngửa mặt, không hề nhúc nhích.

Có chút mất mát, nhưng cũng không nằm ngoài dự liệu.

Chầm chậm bước qua, quỳ xuống bên giường, Lý Thế Dân cầm tay anh kéo lại bên môi, hai tay siết chặt.

Lý Thế Dân cảm thấy lòng bàn tay mình phát lạnh, cơn mệt mỏi trong người trào dâng như thủy triều. Hắn chậm rãi khép mắt, lặng lẽ thở dài.

Nhưng vừa chợp mắt, tâm trí đã hiện lên vô số hình ảnh. Huyền Vũ môn, ngựa, trường cung, vũ tiễn…… và máu.

Toàn thân hắn bắt đầu run rẩy, Lý Thế Dân đột ngột mở mắt ra, nhìn sang Lý Kiến Thành, lại vừa hay bắt gặp ánh mắt anh.

Ánh mắt tĩnh lặng như nước, không một gợn sóng.

Nhưng lại thật sự dừng trên người mình.

Lý Thế Dân nhất thời không thể nhúc nhích, hồi lâu hắn mới chầm chậm đứng lên, vươn tay chạm vào anh. Không biết rốt cuộc mình vẫn còn trong mộng, hay cảnh tượng trước mắt chỉ là ảo giác.

Cho đến khi vuốt lên gò má anh, đầu ngón tay Lý Thế Dân khẽ run rẩy, nhưng thứ cảm giác hết sức quen thuộc này khiến hắn cuối cùng cũng khẳng định được.

Đại ca tỉnh rồi. Đại ca tỉnh rồi.

Mình đã chờ đợi mấy ngày, dằn vặt mấy ngày, cuối cùng cũng có kết quả.

"Đại ca……" Lý Thế Dân lẳng lặng nhìn anh, khẽ gọi anh, lại phát hiện mình đã mở miệng mà giọng nói vẫn chưa hết run rẩy khàn khàn.

Lý Kiến Thành không đáp lời, chỉ nhìn hắn không dời mắt, trong ánh mắt kia đã không còn tĩnh lặng như vừa rồi.

Lý Thế Dân cúi người ôm chặt lấy anh, giống như chỉ cần buông lỏng một chút là anh sẽ biến mất. Chẳng qua mới chia lìa ba hôm, nhưng trải qua sinh ly tử biệt, lại giống như đã cách mấy đời.

Lý Kiến Thành để mặc cho hắn ôm, giữa những nhịp run rẩy dữ dội của hắn, anh chầm chậm nhắm mắt.

Không biết đã qua bao lâu, anh cảm thấy Lý Thế Dân vùi mặt thật sâu vào hõm vai mình, khẽ nói: "Đại ca, ta nguyện giao tính mạng vào tay huynh, không biết huynh có nguyện tin ta một lần?"

Lý Kiến Thành không đáp, chỉ vươn cánh tay vẫn còn mệt mỏi khẽ ôm lấy hắn.

— Mình quả thực muốn lấy mạng hắn sao?

— Nếu mình tự tay giết hắn, quãng đời còn lại quả thực sẽ không hối hận mảy may sao?

— Mình và hắn…… quả thực đã đến mức tình sâu nghĩa nặng rồi sao?

Không có đáp án, cũng không cần đáp án. Vì ngón tay anh đã từ từ siết chặt lên bả vai đối phương.

Như thế, là đủ rồi.

*****

Núi Chung Nam vào độ tháng ba, yên hoa nở rực rỡ.

Hai con khoái mã từ xa chạy đến, một trắng một lam, y sam bay phất phới, cho đến đài Lâu Quan (*) trên sườn núi mới ghìm cương đứng lại.

(*) Một địa danh nổi tiếng được coi là thánh địa quan trọng đầu tiên của Đạo giáo, được dựng lên từ thời Tây Chu và cường thịnh vào thời Đường, phong cảnh đẹp đẽ thanh u, nằm trên sườn bắc núi Chung Nam, cách Trường An khoảng 70km về phía tây. Đây cũng chính là đại bản doanh của Toàn Chân giáo trong truyện Kim Dung:))

Hai người xuống ngựa, nói gì đó với môn đồng (*), rồi cùng nhau vén vạt áo bước vào.

(*) Đứa trẻ đứng canh trước cửa để báo tên khách cho chủ nhà.

Cho đến khi đi theo môn đồng kia vào nhà, thấy người trong đó, Lý Thế Dân không khỏi bật cười: "Quả đúng là nhân sinh hà xứ bất tương phùng, không ngờ 'Dược vương' nổi danh khắp xa gần lại chính là tiên sinh!"

Thì ra "Dược vương" Tôn Tư Mạc hôm nay hai người đến bái phỏng không phải ai khác, lại chính là đại phu mà Lý Thế Dân đã mời đến cho Lý Kiến Thành trên đường dẫn quân đông tiến chiếm Lạc Dương mấy năm về trước.

Tôn Tư Mạc tiên phong đạo cốt, thấy vậy hình như cũng không kinh ngạc, chỉ cười đáp: "Thảo dân đi không thay tên ngồi không đổi họ, chẳng qua lăn lộn nhiều năm mới kiếm được chút hư danh. Mà nghĩ lại thì mấy năm trước chỉ là hạng vô danh, điện hạ không nhớ được cũng là chuyện thường." Dừng một chút, lại quay sang Lý Kiến Thành, "Thế tử năm nào nay đã là thái tử, khí độ nghi dung quả nhiên là hơn xa ngày xưa."

Lý Kiến Thành chắp tay đáp: "Để tiên sinh chê cười rồi."

Tôn Tư Mạc hỏi: "Nếu thảo dân nhớ không lầm thì hình như điện hạ có cố tật trong người, không biết qua chừng ấy năm đã khá hơn chưa?"

Lý Thế Dân liền đáp: "Không dám giấu tiên sinh, hôm nay hai ta đến đây cũng vì việc này."

Tôn Tư Mạc gật đầu, lập tức bắt mạch cho Lý Kiến Thành, lại nghe hai người kể rõ bệnh tình. Cuối cùng ông ta trầm ngâm giây lát rồi hỏi: "Sau lần hôn mê ấy, mấy ngày sau bệnh vẫn chưa tái phát?"

Lý Kiến Thành đáp: "Phải."

Tôn Tư Mạc khẽ nhíu mày: "Xem mạch tượng của điện hạ cũng không có gì bất ổn, kỳ lạ thật, lúc này thảo dân cũng không dám chắc. Chỉ dám cả gan đoán, bệnh đau tim của điện hạ vốn là do máu tụ trong ***g ngực gây ra. Mà rượu độc uống vào lại vô tình hóa giải những cục máu tụ này, cho nên ban đầu sẽ có triệu chứng thổ huyết, về sau thì không còn đáng ngại."

Lý Thế Dân nghe vậy liền thông suốt, vội nói: "Tiên sinh nói chí lý."

Tôn Tư Mạc cười đáp: "Nói ra thật xấu hổ, mấy năm trước khi khám cho điện hạ, y thuật của thảo dân vẫn còn nông cạn, không thể chẩn đoán ra. Nếu khi đó kê được đơn thuốc chữa trị tận gốc, có lẽ đã sớm trừ được bệnh này."

Lý Kiến Thành chỉ cười khẽ mà nói: "Một lời của Dược vương coi như đã giải hết khúc mắc."

Tôn Tư Mạc nghe vậy liền quay sang anh, cũng cười đáp: "Điện hạ nói rất đúng, tâm bệnh chỉ có tâm dược mới giải nổi."

Mơ hồ cảm thấy trong lời ông ta có ẩn ý, Lý Kiến Thành hơi nhíu mày, muốn hỏi điều gì, nhưng chung quy chỉ nói: "Đa tạ tiên sinh chỉ giáo."

Hai người từ biệt Tôn Tư Mạc, sau khi rời đài Lâu Quan, Lý Thế Dân thúc ngựa đuổi theo Lý Kiến Thành, hỏi: "Đại ca, những lời Dược vương nói vừa rồi huynh có tin không?"

Lý Kiến Thành quay lại nhìn hắn, hỏi: "Thế Dân sao lại hỏi vậy?"

Lý Thế Dân cười đáp: "Theo ta thấy, đại ca đi chuyến này chỉ vì chữa bệnh, còn bệnh này do đâu mà có thì hình như không hề quan tâm, hẳn là trong lòng đã sớm hiểu rõ."

Lý Kiến Thành nghe vậy chỉ cười, quay lại đáp: "Dĩ nhiên là hiểu."

Lý Thế Dân thúc ngựa đi sóng đôi với anh, hào hứng hỏi: "Đại ca có chịu tiết lộ phần nào?"

Lý Kiến Thành liếc nhìn hắn, rồi lại phóng mắt nhìn về phương xa, cười đáp: "Tương lai còn dài, làm gì mà gấp gáp thế? Rồi sẽ có một ngày ta cho ngươi biết ……"

Tâm bệnh đúng là cần tâm dược giải, mà thời gian của hai ta cũng đủ dài……

Lý Thế Dân còn định nói gì, lại thấy anh đột ngột ghìm cương, dừng lại trên sườn núi.

Nhìn theo ánh mắt anh, chỉ thấy núi non trùng điệp, lam lục đan xen, sương phủ núi sông, mây mù như sóng.

Một vệt tà dương như máu phía xa nhuộm đỏ cả một khoảng đất trời bao la hùng vĩ. Chỉ nhìn, cũng đủ khiến lòng người choáng ngợp.

"Thế Dân." Bên tai bỗng vang lên tiếng gọi của Lý Kiến Thành.

Lý Thế Dân quay mặt, liếc nhìn theo tiếng anh. Có lẽ là do ánh tà dương điểm sắc mà đường nét trên gương mặt anh trở nên nhu hòa tĩnh mịch hiếm thấy. Nên hắn chỉ lặng lẽ mà nhìn, nhất thời quên đi mọi thứ xung quanh.

Mãi đến khi nghe Lý Kiến Thành mở miệng lần nữa, hắn mới hoàn hồn.

Lý Kiến Thành vẫn nhìn về phương xa, miệng hỏi: "Thế Dân, ngươi còn nhớ mình đã từng nói nguyện giao tính mạng vào tay ta?"

Lý Thế Dân cười đáp: "Dĩ nhiên là nhớ."

"Vậy thì," Lý Kiến Thành thu ánh mắt về, thúc ngựa xoay người, quay đầu nhìn hắn nói, "Hãy dùng mạng ngươi, trọn đời vì ta giữ vững giang sơn."

Lý Thế Dân ngơ ngẩn nhìn bóng anh rời đi, hồi lâu, bỗng hiểu ra ý tứ trong lời anh nói, không khỏi vui mừng phấn chấn, vội vàng thúc ngựa đuổi theo. *vầng trung khuyển là từ chính xác để miêu tả em khúc này =))*

— Đại ca, Thế Dân nguyện vì huynh mà giữ vững sơn hà xã tắc này, trọn đời trọn kiếp, đến chết mới thôi.

Hai cái bóng một lam một trắng nhanh chóng biến mất sau sườn núi. Sau lưng hai người tà dương như lửa, điểm tô giang sơn thịnh thế Đại Đường.

*****

Tháng mười năm 626, Lý Uyên hạ chiếu thoái vị, thái tử Lý Kiến Thành đăng cơ, phong Lý Thế Dân làm Hoàng thái đệ. Năm sau, cải nguyên là Nghiệp An.

"Kiến nghiệp công thành" "Tế thế an dân", hợp thành "Nghiệp An".

Đến đây, một thời Thịnh Đường mới đã phá tan vòng vây của lịch sử, bước tới tương lai huy hoàng.

– Hoàn chính văn –

Lời tác giả:

Cuối cùng cũng kết thúc rồi. Xin nói vài câu, thật ra kiếp sống trùng sinh này không hề khổ sở như kiếp trước, nếu đại ca trùng sinh thì còn có hy vọng thay đổi vận mệnh, cho mình một cái HE. Kiếp trước là kiếp trước, kiếp này là kiếp này, không nên đánh đồng làm một. Kiếp này mâu thuẫn giữa hai người không phải hoàng vị, mà ở chỗ đại ca không tin nhị ngốc do mối thù kiếp trước còn nhị ngốc cảm thấy trong lòng đại ca không có mình. Khi khúc mắc đã cởi bỏ, mọi chuyện cũng sẽ được giải quyết theo (mặc dù dưới bàn tay của mẹ đẻ thì quá trình có vẻ phức tạp = =b]……

Phiên ngoại còn tùy tác giả chăm hay lười…… Hoan nghênh tiếp tục gợi ý……

Cuối cùng cảm tạ các thím đã luôn ủng hộ, không có các thím (quất roi/vẽ mặt/SM……) làm động lực, cùng với những đề nghị (phản công/3P/Đốt Bật vs nhị ngốc……), truyện này có lẽ còn đang lê lết nửa đường……= =

Tóm lại là…… đa tạ! Gặp lại các thím ở truyện tiếp theo ~ (~)

~Lời editor: Truyện đã hoàn chính văn, editor cũng xin có đôi lời tâm sự.

Khi bắt tay vào edit Thịnh Đường, thú thực mình không nghĩ sẽ hoàn nhanh thế này. Tuy văn phong của truyện nhìn chung là đơn giản nên edit không mất nhiều thời gian, nhưng mình đã có tiền án bỏ hố dày cả gang, mà truyện lại dài nên nguy cơ mất hứng giữa chừng khá cao. May mà cốt truyện kịch tính, cao trào liên tiếp, trở thành động lực chính thôi thúc mình edit xong chương này lại nôn nóng làm luôn chương kế tiếp dù một thời gian dài chả có cái comment nào cả:))

Khi đọc và edit bộ này, trở ngại lớn nhất của mình chính là bị ảnh hưởng quá nhiều từ sử nên khó lòng tiếp nhận hình tượng mới của nhân vật trong truyện, đặc biệt là Lý Thế Dân. Lý Thế Dân trong sử khiến mình phát ớn vì sự tàn nhẫn, háo danh và háo sắc, đi kèm với đôi chút ngưỡng mộ sức chịu đựng phi thường của ông ta, vì mục tiêu tối thượng mà có thể uốn nắn bản thân vào một cái khuôn trái ngược hoàn toàn với bản tính của mình và giữ được cái khuôn đó trong nhiều năm, đến cuối đời mới bắt đầu đổ đốn. Hình tượng Lý Thế Dân trong truyện có phần ngây ngô dễ thương và dễ chấp nhận hơn nhiều, nhưng lại làm mình hơi thất vọng vì hắn lụy tình quá, dễ dàng từ bỏ tham vọng vì tình quá >"< nhưng="" cũng="" đành="" chịu="" thôi,="" vì="" kiến="" thành="" đã="" quyết="" tuyệt="" như="" thế,="" nếu="" hắn="" không="" nhường="" bước="" thì="" giữa="" hai="" người="" không="" thể="" có="" he="" được.="" về="" lý="" kiến="" thành,="" dù="" là="" nhân="" vật="" chính="" và="" được="" tác="" giả="" giành="" nhiều="" đất="" nhất="" để="" khắc="" họa="" nhưng="" anh="" ta="" cũng="" là="" người="" mâu="" thuẫn="" nhất,="" khó="" nắm="" bắt="" nhất,="" đến="" chương="" cuối="" vẫn="" còn="" là="" một="" ẩn="" số.="" các="" nhân="" vật="" khác="" tuy="" không="" được="" chú="" trọng="" nhiều,="" nhưng="" tính="" cách="" cũng="" khá="" gần="" với="" nguyên="" mẫu:="" lý="" uyên="" khi="" làm="" đế="" vương="" thì="" khôn="" khéo="" và="" quyết="" đoán,="" nhưng="" lại="" luôn="" mềm="" lòng="" với="" các="" con="" mình;="" bùi="" tịch="" tâm="" cơ="" linh="" mẫn,="" giỏi="" nhìn="" thấu="" lòng="" người;="" lý="" nguyên="" cát="" lòng="" dạ="" đơn="" giản,="" một="" lòng="" suy="" nghĩ="" cho="" đại="" ca,="" đôi="" khi="" ghen="" tị="" với="" nhị="" ca;="" lưu="" văn="" tĩnh="" cương="" trực="" và="" ngông="" cuồng…="" riêng="" ngụy="" trưng="" trong="" đây="" thì="" đặc="" biệt="" hay="" ho,="" không="" những="" thông="" minh="" mẫn="" tuệ,="" miệng="" lưỡi="" lợi="" hại,="" cương="" trực="" thẳng="" thắn="" mà="" còn="" thấu="" hiểu="" lý="" kiến="" thành="" hơn="" bất="" kì="" ai;="" những="" màn="" đối="" thoại="" giữa="" hai="" người="" rất="" thú="" vị,="" đọc="" vài="" lần="" cũng="" chưa="" chán.="" tuy="" mình="" không="" thích="" tác="" giả="" cho="" ngụy="" trưng="" yêu="" lý="" kiến="" thành,="" nhưng="" ngoại="" trừ="" việc="" đó="" ra="" thì="" ngụy="" tiên="" sinh="" cũng="" làm="" rất="" tốt="" vai="" trò="" của="" một="" cận="" thần="" trụ="" cột,="" một="" tri="" âm,="" thậm="" chí="" nhiều="" khi="" mình="" còn="" coi="" ngụy="" tiên="" sinh="" là="" vợ="" hiền="" đảm="" đang="" của="" thành="" xd="" và="" người="" khiến="" mình="" tiếc="" nuối="" và="" đau="" lòng="" nhất="" trong="" truyện="" có="" lẽ="" là="" đốt="" bật="" –="" anh="" tập="" hợp="" gần="" như="" đầy="" đủ="" phẩm="" chất="" của="" một="" công="" mẫu="" mực="" theo="" ý="" mình,="" cũng="" rất="" hợp="" với="" thành,="" chỉ="" vì="" ở="" phe="" đối="" địch="" mà="" tình="" cảm="" với="" thành="" vĩnh="" viễn="" là="" vô="" vọng…="" ngoài="" cách="" xây="" dựng="" nhân="" vật="" đặc="" sắc,="" thịnh="" đường="" còn="" có="" một="" cốt="" truyện="" hợp="" lý,="" kịch="" tính,="" bám="" rất="" sát="" lịch="" sử="" (cho="" đến="" hết="" sự="" kiện="" dương="" văn="" can)="" nhưng="" tác="" giả="" vẫn="" đưa="" được="" những="" kiến="" giải="" của="" riêng="" mình="" vào="" (như="" tình="" tiết="" vũ="" văn="" dĩnh="" báo="" cho="" dương="" văn="" can="" một="" tin="" tức="" giả="" là="" thái="" tử="" đã="" chết="" –="" dĩ="" nhiên="" tình="" tiết="" này="" không="" có="" trong="" sử,="" nhưng="" nó="" đã="" bổ="" sung="" cho="" mắt="" xích="" còn="" thiếu="" của="" chuỗi="" sự="" kiện,="" khiến="" vụ="" án="" "mưu="" phản"="" trở="" nên="" hợp="" lý="" hơn).="" truyện="" chỉ="" viết="" qua="" loa="" về="" các="" trận="" chiến,="" còn="" phần="" lớn="" thời="" gian="" dành="" cho="" tình="" cảm="" và="" âm="" mưu="" hậu="" trường,="" những="" ai="" quen="" đọc="" tiểu="" thuyết="" diễn="" nghĩa="" có="" thể="" chưa="" mãn="" nhãn="" nhưng="" mình="" thấy="" làm="" như="" thế="" là="" hợp="" lý="" để="" tránh="" cốt="" truyện="" trở="" nên="" lan="" man="" không="" cần="" thiết.="" mình="" đánh="" giá="" cao="" hai="" chi="" tiết="" là="" thành="" tuy="" trùng="" sinh="" nhưng="" đã="" quên="" gần="" hết="" ký="" ức="" kiếp="" trước,="" chỉ="" trừ="" ký="" ức="" ở="

huyền=“” vũ=“” môn=“” –=“” điều=“” này=“” khiến=“” những=“” màn=“” đấu=“” trí=“” trong=“” truyện=“” không=“” mất=“” đi=“” nét=“” hồi=“” hộp;=“” và=“” chứng=“” bệnh=“” đau=“” tim=“” của=“” thành=“” –=“” tâm=“” bệnh=“” cả=“” về=“” nghĩa=“” đen=“” lẫn=“” nghĩa=“” bóng,=“” chỉ=“” khỏi=“” hẳn=“” khi=“” mối=“” vướng=“” bận=“” trong=“” lòng=“” thành=“” đã=“” tan=“” đi=“” hết.=“” tình=“” cảm=“” của=“” hai=“” nhân=“” vật=“” chính=“” trong=“” truyện=“” đoạn=“” đầu=“” tiến=“” triển=“” hơi=“” nhanh,=“” nhưng=“” về=“” sau=“” phát=“” triển=“” tương=“” đối=“” hợp=“” lý,=“” không=“” bị=“” gượng=“” ép.=“” văn=“” phong=“” thịnh=“” đường=“” đơn=“” giản,=“” không=“” quá=“” hoa=“” mỹ=“” nhưng=“” vẫn=“” đầy=“” cảm=“” xúc=“” và=“” vẽ=“” ra=“” được=“” một=“” số=“” hình=“” ảnh=“” ấn=“” tượng=“” nên=“” mình=“” vẫn=“” đánh=“” giá=“” khá=“” cao.=“” truyện=“” có=“” tất=“” cả=“” 3=“” phiên=“” ngoại,=“” nhưng=“” mình=“” chỉ=“” thích=“” phiên=“” ngoại=“” đầu=“” tiên=“” triển=“” khai=“” dựa=“” trên=“” giấc=“” mộng=“” của=“” lý=“” thế=“” dân=“” về=“” kiếp=“” trước=“” trong=“” chương=“” 66,=“” vì=“” nó=“” ngược=“” đúng=“” tinh=“” thần=“” bà=“” lâu.=“” hai=“” phiên=“” ngoại=“” sau=“” bà=“” lâu=“” đú=“” theo=“” phong=“” cách=“” hài=“” mà=“” viết=“” không=“” quen=“” tay=“” thành=“” ra=“” nó=“” dở=“” dở=“” ương=“” ương=“” thế=“” nào…=“” nên=“” mình=“” chỉ=“” hứa=“” sẽ=“” edit=“” phiên=“” ngoại=“” đầu=“” tiên,=“” còn=“” 2=“” phiên=“” ngoại=“” sau=“” thì=“” tùy=“” hứng.=“” anw,=“” gửi=“” những=“” bạn=“” từng=“” điên=“” đầu=“” vì=“” pass=“” của=“” mình:=“” mình=“” biết=“” chắng=“” ai=“” thích=“” pass=“” và=“” một=“” số=“” người=“” còn=“” sẵn=“” sàng=“” quay=“” lưng=“” đi=“” khi=“” thấy=“” pass,=“” mình=“” cũng=“” biết=“” một=“” số=“” cái=“” pass=“” của=“” mình=“” troll=“” quá=“” mức=“” cần=“” thiết=“” làm=“” nhiều=“” người=“” nổi=“” điên=“” và=“” nguyền=“” rủa=“” không=“” tiếc=“” lời.=“” nhưng=“” mình=“” có=“” hai=“” lý=“” do=“” để=“” đặt=“” pass,=“” còn=“” có=“” chính=“” đáng=“” hay=“” không=“” thì=“” tùy=“” bạn:=“” một=“” là=“” mình=“” rất=“” ghét=“” h,=“” đặc=“” biệt=“” là=“” edit=“” h,=“” đặc=“” biệt=“” hơn=“” nữa=“” là=“” cái=“” thứ=“” h=“” văn=“” hoa=“” của=“” bà=“” lâu,=“” edit=“” như=“” cực=“” hình=“” chứ=“” sung=“” sướng=“” quái=“” gì=“”>”< thế=“” mà=“” truyện=“” lại=“” rõ=“” lắm=“” h,=“” cũng=“” không=“” thể=“” cắt=“” hết=“” đống=“” h=“” đó=“” đi=“” được,=“” thành=“” ra=“” ức=“” chế=“” tích=“” tụ=“” và=“” cần=“” kiếm=“” chỗ=“” xả,=“” túm=“” lại=“” là=“” chúc=“” mừng=“” những=“” nạn=“” nhân=“” còng=“” lưng=“” giải=“” pass=“” đã=“” được=“” mình=“” chọn=“” làm=“” chỗ=“” xả=“)))))))” hai=“” là=“” mình=“” cũng=“” muốn=“” thông=“” qua=“” pass,=“” các=“” bạn=“” sẽ=“” hiểu=“” hơn=“” về=“” nguyên=“” mẫu=“” của=“” từng=“” nhân=“” vật=“” trong=“” sử,=“” đặc=“” biệt=“” phải=“” phân=“” biệt=“” được=“” đâu=“” là=“” truyện=“” đâu=“” là=“” game=“” đâu=“” là=“” sử,=“” đâu=“” là=“” thực=“” tế=“” đâu=“” là=“” hư=“” cấu,=“” tránh=“” nhầm=“” lẫn=“” lung=“” tung.=“” kể=“” ra=“” thịnh=“” đường=“” có=“” thể=“” coi=“” là=“” một=“” ngoại=“” lệ,=“” vì=“” đáng=“” ra=“” truyện=“” nhiều=“” h=“” như=“” thế=“” mình=“” sẽ=“” tránh=“” như=“” tránh=“” tà=“” không=“” bao=“” giờ=“” edit,=“” chỉ=“” vì=“” nội=“” dung=“” quá=“” hay=“” mới=“” đành=“” cắn=“” răng…=“” nên=“” có=“” lẽ=“” nó=“” cũng=“” là=“” hố=“” duy=“” nhất=“” của=“” mình=“” có=“” pass.=“” dù=“” sao=“” sau=“” khi=“” public=“” chương=“” này=“” mình=“” cũng=“” sửa=“” lại=“” hết=“” pass=“” riêng=“” của=“” từng=“” chương=“” thành=“” pass=“” chung=“” của=“” cả=“” nhà,=“” nên=“” đừng=“” nguyền=“” rủa=“” mà=“” tội=“” mình:)))))))=“” sau=“” thịnh=“” đường=“” mình=“” vẫn=“” chưa=“” biết=“” sẽ=“” làm=“” gì,=“” có=“” thể=“” sẽ=“” lặn=“” dài=“” ăn=“” chơi=“” nhảy=“” múa=“” và=“” lo=“” kiếm=“” việc,=“” có=“” thể=“” nhảy=“” sang=“” lấp=“” tiếp=“” mấy=“” cái=“” hố=“” đào=“” dở=“” trong=“” nhà=“” như=“” mùa=“” xuân,=“” đạo=“” mộ,=“” hồ=“” sơ,=“” cũng=“” có=“” thể=“” nổi=“” hứng=“” đi=“” đào=“” tiếp=“” một=“” trong=“” những=“” cái=“” hố=“” liệt=“” tâm,=“” sơn=“” hà=“” vĩnh=“” tịch,=“” phượng=“” tường=“” cửu=“” thiên,=“” biện=“” lương,…=“” phượng=“” tường=“” cửu=“” thiên=“” là=“” dự=“” án=“” mình=“” ấp=“” ủ=“” từ=“” hồi=“” lấp=“” xong=“” kim=“” tuế=“” đông=“” phong=“” vãn,=“” chờ=“” mãi=“” đến=“” giờ=“” vẫn=“” chưa=“” có=“” ai=“” lấp=“” thay=“” lãnh=“” tình=“” điệp=“” nên=“” muốn=“” cầm=“” xẻng=“” nhảy=“” vào=“” lúc=“” nào=“” cũng=“” được.=“” truyện=“” giống=“” thịnh=“” đường=“” ở=“” chỗ=“” nhân=“” vật=“” chính=“” đều=“” trùng=“” sinh=“” và=“” quyết=“” tâm=“” sửa=“” chữa=“” sai=“” lầm=“” kiếp=“” trước,=“” đều=“” đan=“” xen=“” những=“” âm=“” mưu=“” chính=“” trị=“” phức=“” tạp=“” và=“” cơ=“” dung=“” –=“” chủ=“” công=“” của=“” truyện=“” có=“” nhiều=“” phần=“” giống=“” lý=“” kiến=“” thành,=“” cả=“” hai=“” đều=“” mang=“” khí=“” chất=“” đế=“” vương,=“” có=“” bản=“” lĩnh=“” và=“” sức=“” chịu=“” đựng=“” phi=“” thường,=“” nhưng=“” đáy=“” lòng=“” vẫn=“” còn=“” lại=“” một=“” phần=“” nhân=“” hậu=“” và=“” trọng=“” tình=“” không=“” thể=“” dứt=“” đi=“”

được=“” *chưa=“” kể=“” hai=“” truyện=“” đều=“” là=“” huynh=“” đệ=“” văn,=“” lấy=“” bối=“” cảnh=“” cung=“” đình*.=“” những=“” nhân=“” vật=“” khác=“” mỗi=“” người=“” một=“” vẻ,=“” ai=“” cũng=“” có=“” điểm=“” thú=“” vị=“” riêng=“” đi=“” kèm=“” với=“” điểm=“” yếu=“” và=“” sai=“” lầm.=“” nhưng=“” khả=“” năng=“” mình=“” đào=“” nó=“” là=“” thấp=“” nhất=“” vì=“” một=“” là=“” nó=“” quá=“” dài=“” (gấp=“” đôi=“” thịnh=“” đường),=“” hai=“” là=“” ngôn=“” từ=“” nó=“” xoắn,=“” ba=“” là=“” thể=“” loại=“” nhất=“” công=“” đa=“” thụ=“” của=“” nó=“” bị=“” rất=“” nhiều=“” người=“” kì=“” thị,=“” đến=“” cả=“” vợ=“” mình=“” còn=“” mời=“” mãi=“” không=“” chịu=“” đọc=“” thì=“” hi=“” vọng=“” gì.=“” cho=“” nên=“” dù=“” yêu=“” cơ=“” dung=“” tha=“” thiết,=“” mình=“” cũng=“” đành=“” xếp=“” nó=“” vào=“” hạng=“” mục=“” dự=“” án=“” không=“” tưởng=“”>

Biện Lương là đồng nhân Phương Vô Thích Cố Tô Bạch Thiết Truy Địch Lôi… túm lại là tất cả nhân vật cũng như couple của Ôn Thụy An đều xuyên không đến thời hiện đại, được nhét chung vào làm sinh viên trường đại học Biện Lương với nhiều ngành học khác nhau. Truyện hài hước vô đối, nhân vật bựa vô kể, chuyện tình cảm muốn lãng mạn kiểu ngôn tình cũng có mà muốn hài bựa cũng có luôn, phản ánh cuộc sống sinh viên vừa cường điệu vừa chân thật, không cần là fan Ôn Thụy An đọc cũng thấy thú vị. Truyện không quá xoắn, độ dài cũng bình thường mỗi tội từ lóng nhiều, lại có chất tưng tửng đặc trưng nên cũng có thể coi là khó edit, mình đang phân vân rất dữ chẳng biết có nên cầm xẻng lên không.

Sơn hà vĩnh tịch là đồng nhân lịch sử của couple Triệu Khuông Dận – Lý Tòng Gia (Lý Dục) một người là đế vương khai quốc hùng tài đại lược, dã tâm trùm thiên hạ nhưng đáy lòng vẫn còn một phần nhân từ, người kia là quân chủ vong quốc phong nhã nhập cốt tủy, mang tâm hồn nghệ thuật, yêu thi từ ca phú, giữa hai người là giang sơn và thù hận cách trở. Truyện có văn phong rất truyền cảm, tình tiết hợp lý, có kịch tính cũng có sâu lắng, là một bản bi ca về thời đại, về tình yêu, lý tưởng cũng như tham vọng của con người. Mình đặc biệt thích cách xây dựng những nhân vật nữ trong đây, dù truyện là đam mỹ nhưng họ được viết ra không chỉ để làm nền mà mỗi người đều có cá tính riêng, cuộc đời riêng, để lại những dấu ấn cá nhân không thể hòa lẫn và thực sự đã trở thành một phần không thể thiếu của câu chuyện. Truyện đã được nàng Tích Vũ dịch 20/118 chương và ngừng vô thời hạn, mình muốn nhảy vào lúc nào cũng được thôi nhưng với độ dài và văn phong này thì e rằng nó cũng nằm trong số dự án không tưởng…

Còn Liệt tâm là đồng nhân Dân Thành mình thích thứ hai chỉ sau Thịnh Đường, hiện mới đào được một xẻng duy nhất bên nhà riêng. Điểm mình thích nhất ở truyện là văn phong và hình tượng Lý Kiến Thành. Văn phong của truyện đẹp theo kiểu hư ảo và có phần ma quái, còn hình tượng Lý Kiến Thành… nói sao nhỉ, anh ta trước hết là một thanh niên gương mẫu điển hình, văn võ song toàn, khéo léo khiêm tốn trong đối nhân xử thế, lúc nào cũng bình thản ung dung dù trời sập xuống trước mắt cũng không hề đổi sắc, nhưng ẩn sau vẻ ngoài hoàn mỹ đó là một chút ngạo mạn, khinh cuồng, một chút… ờm, nham hiểm và phúc hắc. Anh ta có thể ra những quyết định lý trí đến tàn nhẫn như bỏ vợ con lại Hà Đông vì không thể đưa tất cả trốn thoát, nhưng tuyệt không phải kẻ vô tình, dù đã chết vẫn ra sức che chở cho giọt máu của mình còn sót lại trên dương thế. Anh ta mang chấp niệm rất sâu với Lý Thế Dân, sẵn sàng vất vưởng trên dương thế bao nhiêu năm để trả thù Lý Thế Dân, nhưng đến cuối cùng lại chỉ coi tất cả là một trò chơi mà kiếp sau mình sẵn sàng lặp lại. Tóm lại đây là hình tượng Thành gần với tưởng tượng của mình nhất Truyện không dài (32 chương) mỗi tội văn phong khá xoắn, tốc độ edit chắc chắn sẽ không thể nhanh bằng Thịnh Đường Nếu mình lại muốn cầm xẻng thì đây nhiều khả năng sẽ là cái hố kế tiếp được đào, mong là bà con vẫn chưa ngán Dân Thành:”>

Anw, ai muốn đề cử hố cho mình đào thì cứ để lại comt bên dưới, dạo này mình cũng không chăm đi lùng raw mới cho lắm. Sở thích của mình khá rộng nên không có tiêu chuẩn cụ thể nào, nhưng nói chung là ưu tiên truyện ngắn + bối cảnh cổ trang + hài bựa + ngược tâm đi kèm BE + huynh đệ văn + cốt truyện logic và kịch tính + giọng văn đặc sắc, càng ít H càng tốt, nếu là đồng nhân thì ưu tiên những cặp mình đã từng đào hố:3 Hỗ công, NP hay nữ biến nam gì cũng chơi tuốt nhưng rất hạn chế nhận hiện đại, nói không với H văn, phụ tử, sinh tử và cẩu huyết. Đấy tiêu chuẩn của mình chỉ có thế thôi, req truyện đi mà:”>~

69. Chương 68: Phiên Ngoại 1: Một Giấc Mộng Dài Hai Mươi Ba Năm

Một.

Trong khoảnh khắc mũi tên rời khỏi tay, hắn cuối cùng cũng nhìn rõ ánh mắt anh.

Đôi mắt kia đã không còn bình tĩnh, không còn xa cách, mà cảm xúc ẩn chứa trong đó cũng không thể nói hết bằng lời.

Kinh ngạc, bất đắc dĩ, tuyệt vọng, tự trào…… mỗi loại cảm xúc, giống như một thanh kiếm sắc đâm vào ngực mình.

Vì vậy mũi tên kia còn chưa đâm vào ngực anh, bản thân hắn đã đau đến xé nát gan ruột.

"Xin lỗi, đại ca." Hắn nhìn anh, cố giữ cho mình bình tĩnh, nhưng giọng nói đã không nén nổi cảm giác run rẩy.

Mà lời vừa mới dứt, người trước mặt đã ngã xuống khỏi lưng ngựa, mắt mở trừng trừng, trên áo trắng giáp bạc là vết máu đỏ tươi như minh hoa.

Thậm chí còn chưa kịp nhìn rõ vẻ mặt sau cùng của anh.

Nhìn rõ thì sao, giờ này khắc này, y đối với mình cũng chỉ còn một chữ hận.

Bên tai vang lên tiếng rơi nặng nề, đầu ngón tay Lý Thế Dân buông lỏng, trường cung trong tay cũng đột ngột rơi xuống. Hắn kinh ngạc nhìn bóng người ngã trên mặt đất, nhìn vết máu đỏ thẫm chầm chậm chảy xuống trước ngực anh, bỗng đờ người ra không thể nhúc nhích.

Giữa âm thanh chấn động dữ dội, trong đầu hắn chỉ còn một mảng trống rỗng, hình như vẫn chưa hiểu đã có chuyện gì xảy ra. Hắn thẫn thờ cho ngựa đứng yên, thậm chí đã quên trận phân tranh trước Huyền Vũ môn còn chưa chấm dứt.

Bỗng dưng con ngựa hắn cưỡi giơ cao hai vó trước, chở hắn lao về phía trước. Lúc này Lý Thế Dân mới hoàn hồn, nhưng cả người lẫn ngựa đã lọt vào cánh rừng nhỏ cách đó không xa.

Theo sau hắn, là Lý Nguyên Cát tay cầm trường cung.

"Ngươi giết đại ca! Chính tay ngươi giết huynh ấy!" Đôi mắt Lý Nguyên Cát đỏ ngầu vì giận, hắn giương trường cung trong tay kéo dây bắn liền ba mũi tên. Nhưng do quá hoảng loạn, dù Lý Thế Dân không kịp trốn tránh, ba mũi tên kia cũng chỉ bay sát sạt qua người hắn.

Lý Nguyên Cát quyết định không bắn tên nữa mà đến gần hắn, kéo dây cung định siết cổ hắn. Lý Thế Dân vội vàng tránh đi, nhưng quần áo lại bị móc vào cành cây, không thể thoát thân. Đang lúc hoảng hốt lại nghe một tiếng hét lớn, Uất Trì Cung đã vung trường mâu dài một trượng tám của mình, hùng hổ lao đến.

Lý Nguyên Cát thấy vậy thì kinh hãi, đỡ được một đòn rồi vội vàng thúc ngựa tránh đi, nhưng chạy chưa xa đã bị một mũi tên của Uất Trì Cung bắn trúng lưng, ngã ngựa mà chết.

Uất Trì Cung hô lớn: "Thái tử và Tề vương đều đã chết, nếu thức thời thì hãy mau mau quy thuận Tần vương!" Dứt lời thúc ngựa chạy vào bìa rừng, chỉ thấy Lý Thế Dân sau tràng vật lộn vừa rồi đã ngã ngựa, nhưng vẫn chưa đứng lên, chỉ giữ nguyên tư thế quỳ trên mặt đất, mười ngón đâm sâu vào lớp bùn.

"Điện hạ……" Uất Trì Cung do dự vòng ra trước mặt hắn, chỉ cảm thấy thân thể đối phương hình như đang run rẩy, nhưng cũng không phải vì ba mũi tên vừa rồi của Lý Nguyên Cát.

Lý Thế Dân mãi không đáp lời.

Những lời Lý Nguyên Cát vừa nói vẫn quanh quẩn trong đầu hắn, dường như đến lúc đó hắn mới nhận ra Lý Kiến Thành đã chết, chết trong tay mình.

Rốt cuộc mình đã tự tay giết chết anh.

Đầu ngón tay càng ra sức cào cấu mặt đất phía trước.

—— Đại ca, tất cả là do ngươi ép ta, là ngươi ép ta đến bước đường này.

Thấy hắn mãi không đáp lời, Uất Trì Cung nhắc nhở: "Điện hạ, Tề vương đã chết."

Mà Lý Thế Dân hình như vẫn không nghe tiếng, cho đến khi có người vội vã đến báo: "Điện hạ, người trong Đông cung và Tề vương phủ nghe tin, lập tức dẫn quân đến nơi này!"

Lý Thế Dân bỗng hoàn hồn, hắn ngước nhìn người trước mặt giây lát rồi mới chậm rãi chống tay đứng dậy, thần sắc dần dần khôi phục vẻ bình tĩnh.

Hắn biết mình đã không thể quay đầu.

"Truyền lệnh xuống, dốc hết binh lực trong phủ ngăn chúng lại, nhất thiết không cho ai tiếp cận nơi này!" Dừng một chút, lại quay sang Uất Trì Cung, nét mặt bình tĩnh đến gần như u ám, "Uất Trì tướng quân, thay ta tiến cung…… báo việc này cho phụ hoàng."

Hai.

Hôm sau khi Lý Thế Dân tiến cung gặp Lý Uyên, qua một đêm mà ông đã già đi rất nhiều.

Hai con bị huynh đệ tàn sát, bản thân cũng bị ép vào thế bất đắc dĩ phải nhượng lại binh quyền lẫn chính quyền. Giờ này khắc này, cái ngôi hoàng đế của ông đã thành hữu danh vô thực.

Thấy Lý Thế Dân đến thỉnh an, ngoài mặt ông không hề tỏ thái độ, cũng không mở miệng nói gì, thậm chí chỉ rũ mắt, không muốn nhìn kẻ bất nghĩa tàn sát huynh đệ, bức bách phụ thân trước mặt.

Nhưng im lặng hồi lâu, ông lại nghe Lý Thế Dân khẽ nói: "Phụ hoàng, ta giết đại ca, ta…… tự tay giết huynh ấy. Ta…… đã không còn đường lui ……"

Trong giọng nói kia, đúng là mang theo nghẹn ngào.

Lý Uyên ngước mắt lên, nhưng chỉ thấy Lý Thế Dân chầm chậm quỳ xuống trước mặt ông, nhắc lại những lời vừa rồi bằng giọng đứt quãng, dần dần khóc không thành tiếng, cuối cùng biến thành gào khóc dữ dội.

Giọng nói kia đau xé gan ruột, Lý Uyên cũng chưa bao giờ nghe.

Im lặng hồi lâu, cuối cùng ông đứng dậy bước lên, ôm hắn vào lòng.

Lý Thế Dân thuận thế dựa vào ngực ông như thuở thơ ấu, không thể đè nén cảm xúc thêm nữa, hắn khóc ra thành tiếng.

Mà suốt quãng đời còn lại của hắn, sẽ không bao giờ có ngày nào như hôm nay nữa. Hắn sẽ trở nên lạnh lẽo, uy nghiêm, sẽ không bao giờ bộc lộ dù chỉ là một chút cảm xúc chân thật trước mặt bất kì ai khác.

Lý Uyên thở dài một hơi. Đích tử có ba thì đã mất hai, chuyện đến nước này rồi, ông cũng không còn lựa chọn nào khác.

Ba.

"Nếu đã diệt môn trừ tịch (*) thái tử và Tề vương, vì sao còn giữ lại tại hạ?" Ngụy Trưng quỳ thẳng xuống, thần sắc bình thản như mặt hồ phẳng lặng.

(*) Diệt môn là giết hết cả nhà, trừ tịch là xóa tên ra khỏi phả hệ, không công nhận gia đình đó thuộc hoàng tộc.

Lý Thế Dân ngồi trên cao nhìn xuống y, chậm rãi nói: "Người của Đông cung bị phế, nếu quy thuận ta sẽ không so đo hiềm khích lúc trước."

Ngụy Trưng khấu đầu bái: "Vậy xin điện hạ ban chết cho Ngụy Trưng."

"Muốn chết?" Ánh mắt của Lý Thế Dân bỗng dưng sắc bén thêm vài phần, hắn cười nhạt, "Ngươi muốn dùng cái chết bày tỏ chí khí?"

"Không phải vậy," Ngụy Trưng đáp, "Dưới suối vàng lạnh lẽo, thần cam nguyện bầu bạn với thái tử……"

"Vọng tưởng!" Lý Thế Dân thình lình vỗ án, nghiến răng nghiến lợi nói, "Các ngươi…… ai cũng đừng mong xuống đó theo y!"

Ngụy Trưng vẫn phủ phục không ngẩng lên, sắc mặt bình thản. Thật ra y cũng hiểu Lý Thế Dân hối hận rồi, hắn hạ lệnh không truy sát dư đảng của thái tử và Tề vương, chính là vì không muốn lấy mạng thêm một ai nữa.

Chỉ là người ấy đã đi rồi, hối hận thì có ích gì? Ngụy Trưng âm thầm mỉm cười, thật ra đáy lòng y đã có quyết định……

Nhưng đúng lúc này, y lại nghe Lý Thế Dân mở miệng. Giọng nói kia không hề giận dữ, trái lại trầm thấp, thậm chí còn mơ hồ lộ ra chút ảm đạm.

"Ngụy Trưng, trong lòng y trọn đời chỉ có giang sơn này. Nếu ngươi thật sự vì y thì không nên quên ý nguyện đó."

Ngụy Trưng nghe vậy thoáng ngơ ngẩn, sau đó cười khổ một tiếng. Chính vì như thế, y mời không tự sát ngay sau chính biến Huyền Vũ môn.

Đối đầu với Lý Thế Dân, y chưa bao giờ rơi vào thế yếu, chỉ có lần này dù biết rõ hắn đang lợi dụng mình thì cũng không còn cách nào khác.

—— Điện hạ, Ngụy Trưng xưa nay chưa bao giờ tiếc mạng, chỉ có lần này e là phải tham sống sợ chết một lần rồi.

Bốn.

Năm Trinh Quán thứ nhất, Lý Thế Dân khi đó đã là vua một nước hạ lệnh truy phong Lý Kiến Thành làm Tức vương, thụy hiệu "Ẩn"; truy phong Nguyên Cát làm Hải Lăng quận vương, thụy hiệu "Lạt", đồng thời khôi phục nguyên tịch cho hai người, dùng lễ cải táng.

Hôm ấy Lý Thế Dân buồn bã đứng trước Nghi Thu môn rất lâu không nói. Đến khi quay lại, lệ đã rơi đầy.

Người ta chỉ nói trong thụy pháp, ẩn phất bất thành viết ẩn, bất hiển thi quốc viết ẩn, kiến mỹ kiên trường viết ẩn (*). Lại không biết, ẩn, là che. Ẩn, là giấu.

(*) Trích từ Sử ký chính nghĩa luận lệ, thiên Thụy pháp giải. Đừng bắt mình giải nghĩa, mình bó tay >"< một="" chữ="" "ẩn",="" bất="" quá="" là="" nỗi="" đau="" ngấm="" ngầm="" muốn="" quên="" mà="" chẳng="" thể="" quên.="" năm.="" hai="" bên="" bờ="" vị="" thủy,="" đại="" quân="" căng="" thẳng="" giằng="" co.="" tướng="" lĩnh="" cầm="" đầu="" đã="" đứng="" ra="" khỏi="" hàng,="" cách="" con="" sông="" rộng,="" im="" lặng="" đằng="" đẵng.="" cuối="" cùng="" hiệt="" lợi="" khả="" hãn="" đốt="" bật="" mở="" miệng="" trước,="" nhưng="" lại="" cười="" nói:="" "lần="" trước="" cáo="" từ="" đến="" hôm="" nay="" mới="" gặp="" lại,="" tần="" vương="" ngày="" nào="" không="" ngờ="" đã="" là="" đế="" vương,="" trước="" huyền="" vũ="" môn="" giết="" thân="" huynh="" đệ,="" quả="" là="" bản="" lĩnh!"="" lý="" thế="" dân="" nghe="" vậy="" vẫn="" không="" đổi="" sắc,="" chỉ="" nói:="" "lẽ="" nào="" hiệt="" lợi="" khả="" hãn="" thừa="" cơ="" xâm="" phạm="" ranh="" giới="" đại="" đường="" ta="" không="" phải="" vì="" bản="" thân="" mình,="" mà="" vì="" báo="" thù="" cho="" tức="" ẩn="" vương?"="" bất="" ngờ="" nghe="" hắn="" nhắc="" đến="" một="" cái="" thụy="" hiệu="" truy="" phong,="" trong="" lòng="" đốt="" bật="" có="" chút="" đau="" xót,="" phải="" cắn="" môi="" mới="" nén="" giận="" nổi.="" lý="" thế="" dân="" thấy="" thế="" lại="" tiếp:="" "ta="" với="" ngươi="" đã="" đối="" chiến="" vài="" tháng,="" dù="" đại="" đường="" ta="" dân="" sinh="" chưa="" bình="" phục,="" nhưng="" dốc="" hết="" sức="" của="" đột="" quyết="" cũng="" không="" đủ="" đánh="" bại="" ta="" hoàn="" toàn.="" hôm="" nay="" khả="" hãn="" đã="" chịu="" đến="" bờ="" sông="" vị="" thủy="" gặp="" ta="" thì="" hẳn="" cũng="" đã="" hiểu="" thấu="" việc="" này.="" thật="" ra="" ta="" không="" muốn="" đối="" đầu="" với="" đột="" quyết,="" mà="" chỉ="" muốn="" lập="" minh="" ước="" với="" khả="" hãn.="" nếu="" khả="" hãn="" cũng="" có="" ý="" này="" thì="" vàng="" lụa="" tiền="" tài="" tự="" nhiên="" sẽ="" dâng="" lên."="" đến="" nay="" dư="" đảng="" của="" lý="" kiến="" thành="" vẫn="" không="" ngừng="" khởi="" sự,="" lại="" thêm="" dân="" sinh="" ảm="" đạm="" sau="" mấy="" năm="" chiến="" loạn="" liên="" miên,="" lý="" thế="" dân="" biết="" lúc="" này="" tuyệt="" không="" phải="" thời="" cơ="" quyết="" chiến="" với="" đột="" quyết.="" đốt="" bật="" trầm="" ngâm="" hồi="" lâu="" rồi="" nói:="" "ta="" chỉ="" muốn=""

một=“” vật=“” mà=“” thôi.”=“” lý=“” thế=“” dân=“” hỏi:=“” “vật=”” gì?”=“” “ta=”” từng=“” nghe=“” năm=“” xưa=“” bệ=“” hạ=“” có=“” được=“” một=“” cuốn=“” tranh=“” đẹp,=“” tên=“” là=“” “lan=”” đình=“” tập=“” tự”,=“” đốt=“” bật=“” cười,=“” nói=“” rành=“” rọt=“” từng=“” chữ,=“” “tuy=”” ta=“” không=“” phải=“” người=“” trung=“” thổ=“” nhưng=“” cũng=“” ưa=“” thói=“” phong=“” nhã,=“” nghe=“” tiếng=“” tăm=“” của=“” nó=“” mà=“” không=“” có=“” được……=“” chẳng=“” hay=“” bệ=“” hạ=“” có=“” chịu=“” từ=“” bỏ=“” thứ=“” mình=“” thích=“” hay=“” không?”=“” lý=“” thế=“” dân=“” nghe=“” vậy,=“” sắc=“” mặt=“” bỗng=“” dưng=“” tối=“” sầm.=“” đốt=“” bật=“” nhìn=“” hắn=“” giây=“” lát=“” rồi=“” nói:=“” “nếu=”” bệ=“” hạ=“” không=“” chịu=“” từ=“” bỏ,=“” ta=“” cũng=“” không=“” cưỡng=“” cầu.=“” chỉ=“” là=“” hôm=“” nay=“” không=“” tiện=“” nán=“” lại=“” ở=“” đây=“” lâu,=“” ta=“” xin=“” cáo=“” từ=“” trước,=“” mọi=“” việc……=“” mong=“” bệ=“” hạ=“” cân=“” nhắc=“” kỹ.”=“” lý=“” thế=“” dân=“” nhìn=“” bóng=“” lưng=“” gã=“” rời=“” đi,=“” sắc=“” mặt=“” dần=“” dần=“” tối=“” lại.=“” mà=“” đốt=“” bật=“” dẫn=“” đại=“” quân=“” thúc=“” ngựa=“” quay=“” đầu,=“” lại=“” đột=“” ngột=“” cười=“” lên=“” ha=“” hả,=“” tiếng=“” cười=“” phóng=“” khoáng=“” mà=“” thấp=“” thoáng=“” nét=“” thê=“” lương.=“” khuya=“” hôm=“” đó,=“” doanh=“” trướng=“” đốt=“” bật=“” nghênh=“” đón=“” sứ=“” giả=“” triều=“” đường,=“” thứ=“” gã=“” cầm=“” trong=“” tay=“” chính=“” là=“” bảo=“” vật=“” hiếm=“” thấy=“” ——=“” “lan=”” đình=“” tập=“” tự”.=“” đốt=“” bật=“” chầm=“” chậm=“” mở=“” bức=“” họa,=“” ngắm=“” nghía=“” từng=“” tấc=“” một,=“” im=“” lặng=“” không=“” nói.=“” hồi=“” lâu,=“” gã=“” mới=“” cẩn=“” thận=“” cất=“” kỹ=“” bức=“” họa,=“” nói=“” với=“” sứ=“” giả:=“” “quay=”” về=“” nói=“” cho=“” hoàng=“” đế=“” các=“” ngươi=“” biết,=“” việc=“” minh=“” ước=“” coi=“” như=“” đã=“” định,=“” còn=“” giao=“” ước=“” cụ=“” thể=“” thì=“” hôm=“” khác=“” sẽ=“” gặp=“” mặt=“” thỏa=“” thuận=“” sau.”=“” mấy=“” ngày=“” sau,=“” hai=“” bên=“” ký=“” kết”=“” vị=“” thủy=“” chi=“” minh”,=“” đốt=“” bật=“” tự=“” tay=“” giết=“” bạch=“” mã,=“” lấy=“” máu=“” minh=“” thệ=“” vài=“” ngày=“” nữa=“” sẽ=“” dẫn=“” binh=“” trở=“” về.=“” chuyện=“” đòi=“” tranh=“” ở=“” vị=“” thủy,=“” cũng=“” không=“” ai=“” biết=“” rốt=“” cuộc=“” là=“” ra=“” sao=“” nữa.=“” sáu.=“” năm=“” trinh=“” quán=“” thứ=“” mười=“” sáu,=“” lý=“” thế=“” dân=“” nằm=“” mộng.=“” gương=“” mặt=“” xa=“” cách=“” đã=“” hai=“” mươi=“” năm=“” lần=“” đầu=“” tiên=“” hiện=“” ra=“” trước=“” mắt=“” hắn,=“” hết=“” sức=“” rõ=“” ràng,=“” phảng=“” phất=“” như=“” vươn=“” tay=“” ra=“” là=“” chạm=“” vào.=“” nhưng=“” khi=“” hắn=“” vô=“” thức=“” đưa=“” tay=“” ra,=“” đối=“” phương=“” nháy=“” mắt=“” đã=“” hóa=“” thành=“” một=“” vệt=“” khói=“” trắng.=“” đến=“” khi=“” tỉnh=“” lại,=“” lý=“” thế=“” dân=“” thẫn=“” thờ=“” ngồi=“” trên=“” giường,=“” sắc=“” mặt=“” lạnh=“” lẽo=“” hai=“” mươi=“” năm=“” không=“” đổi.=“” nhưng=“” sờ=“” tay=“” lên=“” mặt,=“” đầu=“” ngón=“” tay=“” lại=“” đầy=“” những=“” vệt=“” ẩm=“” ướt.=“” đột=“” nhiên=“” hắn=“” bật=“” cười,=“” cười=“” rồi=“” lệ=“” lại=“” rơi=“” đầy=“” mặt.=“” sau=“” bao=“” nhiêu=“” năm=“” tháng=“” ra=“” sức=“” lãng=“” quên,=“” ra=“” sức=“” đè=“” nén,=“” giấc=“” mộng=“” này=“” lại=“” khiến=“” hắn=“” chợt=“” nhận=“” ra,=“” quãng=“” thời=“” gian=“” hai=“” mươi=“” năm=“” không=“” có=“” người=“” kia=“” làm=“” bạn=“” mới=“” thật=“” sự=“” là=“” hư=“” ảo=“” như=“” mộng.=“” thì=“” ra=“” trong=“” suốt=“” hai=“” mươi=“” năm,=“” mình=“” chưa=“” ngày=“” nào=“” quên=“” được=“” y,=“” chưa=“” ngày=“” nào=“” thoát=“” khỏi=“” cái=“” bóng=“” của=“” y.=“” sự=“” giày=“” vò=“” này=“” phảng=“” phất=“” như=“” đã=“” ăn=“” sâu=“” vào=“” cốt=“” tủy,=“” không=“” đầu=“” không=“” cuối.=“” ba=“” ngày=“” sau,=“” lý=“” thế=“” dân=“” lại=“” hạ=“” chiếu=“” khôi=“” phục=“” tước=“” phong=“” hoàng=“” thái=“” tử=“” cho=“” lý=“” kiến=“” thành,=“” gọi=“” là=“” “ẩn=”” thái=“” tử”.=“” một=“” năm=“” sau,=“” hắn=“” nhiều=“” lần=“” cố=“” chấp,=“” cuối=“” cùng=“” cũng=“” toại=“” nguyện,=“” lấy=“” được=“” bản=“” “đường=”” thư”=“” từ=“” tay=“” đỗ=“” như=“” hối=“” (1).=“” trong=“” một=“” ngày=“” đêm,=“” hắn=“” tự=“” tay=“” sửa=“” sạch=“” những=“” đoạn=“” có=“” liên=“” quan=“” đến=“” lý=“” kiến=“” thành.=“” thấy=“” trong=“” sách=“” miêu=“” tả=“” “tư=”” giản=“” thỉ,=“” bất=“” trị=“” thường=“” kiểm,=“” hoang=“” sắc=“” thị=“” tửu,=“” điền=“” liệp=“” vô=“” độ,=“” sở=“” tòng=“” giai=“” bác=“” đồ=“” đại=“” hiệp”=“” (tính=“” tình=“” phóng=“” túng,=“” không=“” biết=“” kiểm=“” điểm=“” bản=“” thân,=“” hoang=“” sắc=“” thích=“” rượu,=“” săn=“” bắn=“” vô=“” độ,=“” kẻ=“” đi=“” theo=“” đều=“” là=“” hạng=“” giang=“” hồ=“” lưu=“” manh),=“” hắn=“” trái=“” lại=“” mỉm=“” cười,=“” giống=“” như=“” bị=“” giày=“” vò=“” nhiều=“” năm=“” cuối=“” cùng=“” đã=“” tìm=“” được=“” nơi=“” phát=“” tiết.=“” ——=“” đại=“” ca,=“” ngươi=“” chẳng=“” qua=“” cũng=“” chỉ=“” đến=“” thế,=“” ta=“” ……việc=“” gì=“” phải=“” nhớ=“” mãi=“” không=“” quên=“” ngươi.=“” bảy.=“” “mang=”” “lan=”” đình=“” tập=“” tự”=“” đến=“” cho=“” trẫm……”=“” lý=“” thế=“” dân=“” nằm=“”

trên=“” giường,=“” nhìn=“” lên=“” đỉnh=“” trướng=“” chậm=“” rãi=“” nói.=“” cung=“” nhân=“” vâng=“” dạ=“” rời=“” đi,=“” sau=“” đó=“” ôm=“” một=“” cuốn=“” tranh=“” trở=“” về.=“” đến=“” bên=“” giường=“” mở=“” ra=“” rồi,=“” mới=“” giật=“” mình=“” nói:=“” “bệ=”” hạ,=“” tranh=“” này……=“” sao=“” lại=“” là=“” giấy=“” trắng?”=“” “lớn=”” mật!=“” đây=“” rõ=“” ràng=“” là=“” tranh=“” đẹp=“” hiếm=“” thấy,=“” sao=“” có=“” thể=“” là=“” giấy=“” trắng?”=“” lý=“” thế=“” dân=“” giận=“” dữ=“” quát,=“” nhưng=“” không=“” ngăn=“” nổi=“” một=“” trận=“” ho=“” khan,=“” lại=“” nói=“” tiếp,=“” “mau=”” đưa=“” tranh=“” cho=“” trẫm……=“” cho=“” trẫm……”=“” cung=“” nhân=“” sợ=“” hãi=“” im=“” bặt,=“” chỉ=“” y=“” lời=“” cuộn=“” tròn=“” bức=“” hoạ=“” rồi=“” dâng=“” lên.=“” lý=“” thế=“” dân=“” ôm=“” bức=“” họa=“” vào=“” lòng,=“” nghiêng=“” người=“” vào=“” bên=“” trong,=“” nói:=“” “ngươi=”” hãy=“” lui=“” ra=“” đi.”=“” rồi=“” không=“” nghe=“” tiếng=“” gì=“” nữa.=“” cung=“” nhân=“” kia=“” đang=“” định=“” lui=“” ra,=“” nhưng=“” lại=“” bị=“” lý=“” thế=“” dân=“” gọi=“” lại.=“” “bệ=”” hạ=“” còn=“” có=“” gì=“” phân=“” phó?”=“” “tranh=”” này=“” không=“” được=“” cho=“” bất=“” kỳ=“” kẻ=“” nào=“” thấy,”=“” giọng=“” lý=“” thế=“” dân=“” đã=“” hơi=“” mơ=“” hồ,=“” “sau=”” khi=“” trẫm=“” trăm=“” tuổi,=“” nhất=“” định=“” phải=“” theo=“” trẫm=“” xuống=“” mồ.”=“” cung=“” nhân=“” kia=“” nghe=“” vậy=“” vội=“” vã=“” quỳ=“” xuống:=“” “bệ=”” hạ=“” thân=“” thể=“” cường=“” tráng,=“” làm=“” sao……”,=“” lại=“” bị=“” lý=“” thế=“” dân=“” cắt=“” ngang.=“” “thôi,=”” cho=“” ngươi=“” lui.”=“” cung=“” nhân=“” đi=“” rồi,=“” lý=“” thế=“” dân=“” chậm=“” rãi=“” nhắm=“” mắt,=“” vẻ=“” mặt=“” bình=“” thản.=“” sau=“” khi=“” trúng=“” tên=“” trong=“” chuyến=“” thân=“” chinh=“” triều=“” tiên,=“” thân=“” thể=“” hắn=“” ngày=“” càng=“” suy=“” yếu.=“” kể=“” từ=“” đó,=“” hắn=“” thường=“” xuyên=“” thấy=“” ảo=“” giác,=“” thấy=“” lý=“” kiến=“” thành=“” xuất=“” hiện=“” bên=“” người=“” mình,=“” nói=“” chuyện=“” với=“” mình,=“” hình=“” bóng=“” như=“” ma=“” quỷ,=“” mà=“” diện=“” mạo=“” vẫn=“” đẹp=“” đẽ=“” như=“” thuở=“” ban=“” đầu.=“” hắn=“” biết=“” sự=“” giày=“” vò=“” sẽ=“” theo=“” hắn=“” đến=“” chết.=“” vì=“” thế=“” hắn=“” bắt=“” đầu=“” uống=“” đan=“” dược,=“” không=“” phải=“” vì=“” muốn=“” được=“” trường=“” sinh=“” bất=“” lão,=“” chỉ=“” mong=“” thoát=“” khỏi=“” cảm=“” giác=“” giày=“” vò=“” này.=“” mà=“” hôm=“” nay,=“” thân=“” thể=“” mình=“” đại=“” khái=“” đã=“” chôn=“” vùi=“” dưới=“” những=“” thứ=“” đan=“” dược=“” ấy.=“” ra=“” sức=“” ôm=“” chặt=“” bức=“” họa=“” trong=“” lòng,=“” giữa=“” cơn=“” mông=“” lung,=“” lý=“” thế=“” dân=“” nhớ=“” lại=“” suốt=“” năm=“” mươi=“” năm=“” đời=“” mình.=“” nửa=“” đời=“” trước,=“” có=“” đại=“” ca=“” làm=“” bạn.=“” nửa=“” đời=“” sau,=“” chỉ=“” còn=“” lại=“” một=“” mình.=“” hắn=“” biết,=“” dù=“” đại=“” đường=“” dưới=“” thời=“” mình=“” cai=“” trị=“” cường=“” thịnh=“” chưa=“” từng=“” có,=“” dù=“” mình=“” một=“” tay=“” sáng=“” lập=“” ra=“” trinh=“” quán=“” chi=“” trị,=“” dù=“” đời=“” mình=“” có=“” vô=“” số=“” công=“” tích……=“” nhưng=“” lại=“” chưa=“” có=“” ngày=“” nào=“” thật=“” sự=“” vui=“” vẻ.=“” hắn=“” thậm=“” chí=“” chưa=“” bao=“” giờ=“” thật=“” sự=“” cười,=“” vì=“” bóng=“” ma=“” không=“” thể=“” xóa=“” nhòa=“” kia=“” luôn=“” luôn=“” giày=“” vò=“” hắn,=“” làm=“” cho=“” hắn=“” thống=“” khổ.=“” mà=“” hôm=“” nay……=“” cảm=“” thấy=“” hạn=“” lớn=“” đổ=“” xuống=“” đầu=“” mình,=“” hắn=“” trái=“” lại=“” càng=“” thêm=“” bình=“” thản.=“” cảm=“” giác=“” giày=“” vò=“” này,=“” cuối=“” cùng=“” cũng=“” sắp=“” kết=“” thúc.=“” không=“” biết=“” đã=“” qua=“” bao=“” lâu,=“” cảm=“” thấy=“” sau=“” lưng=“” dường=“” như=“” có=“” động=“” tĩnh,=“” lý=“” thế=“” dân=“” xoay=“” người=“” ngồi=“” dậy,=“” liền=“” thấy=“” lý=“” kiến=“” thành=“” đứng=“” bên=“” giường.=“” áo=“” trắng=“” hơn=“” tuyết,=“” khóe=“” mắt=“” chân=“” mày=“” cũng=“” thấp=“” thoáng=“” ý=“” cười,=“” y=“” như=“” dáng=“” vẻ=“” mình=“” mê=“” luyến=“” năm=“” xưa.=“” “đại=”” ca,=“” người=“” sắp=“” chết=“” đều=“” nói=“” thật.=“” hôm=“” nay=“” ngươi=“” có=“” chịu=“” tin=“” ta=“” một=“” lần?”=“” hắn=“” rũ=“” mắt,=“” cười=“” trầm=“” thấp,=“” chậm=“” rãi=“” nói,=“” “thực=”” không=“” dám=“” giấu,=“” ta=“” hối=“” hận=“” rồi,=“” ta=“” thật=“” sự……=“” hối=“” hận=“” ……”=“” ngước=“” mắt=“” lên,=“” bỗng=“” dưng=“” cúi=“” xuống=“” ôm=“” chặt=“” lấy=“” anh,=“” “đại=”” ca,=“” nếu=“” có=“” kiếp=“” sau,=“” ta=“” không=“” cần=“” thiên=“” hạ=“” này,=“” chỉ=“” cần=“” ngươi……”=“” mơ=“” hồ=“” thấy=“” anh=“” trở=“” tay=“” ôm=“” lấy=“” mình,=“” cảm=“” giác=“” quen=“” thuộc=“” kia=“” đã=“” rất=“” lâu=“” chưa=“” thấy.=“” lý=“” thế=“” dân=“” càng=“” ra=“” sức=“” ôm=“” chặt=“” lấy=“” đối=“” phương,=“” vùi=“” đầu=“” vào=“” cánh=“” tay=“” anh,=“” bỗng=“” dưng=“” mỉm=“” cười.=“” từ=“” năm=“” vũ=“” đức=“” thứ=“” chín=“” đến=“” năm=“” trinh=“” quán=“” thứ=“” hai=“” mươi=“” ba,=“” suốt=“” hai=“” mươi=“” ba=“” năm,=“” hắn=“” chưa=“” bao=“” giờ=“” cười=“” như=“” thế.=“” “đại=”” ca,=“” đã=“” muộn=“” hai=“” mươi=“” ba=“” năm,=“” ngươi=“” có=“” nguyện=“” chờ=“”

ta=“” một=“” đoạn=“” đường?”=“” ———————————=“” (1)=“” tác=“” giả=“” nhầm=“” lẫn=“” vì=“” bản=“” tân=“” đường=“” thư=“” này=“” do=“” sử=“” quan=“” đời=“” tống=“” viết=“” sau=“” khi=“” lý=“” thế=“” dân=“” chết=“” mấy=“” trăm=“” năm,=“” tài=“” liệu=“” mà=“” lý=“” thế=“” dân=“” đòi=“” xem=“” và=“” sửa=“” là=“” “khởi=“” cư=“” chú”=“” và=“” “cao=“” tổ=“” thực=“” lục”=“” “thái=“” tông=“” thực=“” lục”.=“” tân=“” đường=“” thư=“” viết=“” vậy=“” là=“” đã=“” nói=“” giảm=“” nói=“” tránh=“” đi=“” kha=“” khá,=“” chứ=“” nguyên=“” bản=“” đoạn=“” viết=“” về=“” thành=“” trong=“” 2=“” cuốn=“” thực=“” lục=“” kia=“” nó=“” còn=“” gớm=“” hơn=“” nhiều=“)))))” phân=“” tích=“” mấy=“” đoạn=“” bôi=“” đen=“” này=“” cũng=“” vui=“” lắm=“” nhưng=“” thôi=“” để=“” khi=“”>

70. Chương 69: Phiên Ngoại 2: Nhị Ngốc Bị “áp” Ký

Hôm đó trước khi lên triều, Lý Thế Dân bước vào phòng, bỗng phat hiện ra bầu không khí có gì đó là lạ. Các đại thần chờ vào triều đều tụ tập một chỗ, bí mật bàn tán chuyện gì.

“Hách đại nhân, cái chuyện kia…… ông đã nghe chưa?”

“Từ đại nhân chẳng lẽ muốn nói đến…… cái chuyện kia?”

“Không phải cái chuyện kia, còn có thể là chuyện khác sao? Đương nhiên…… chỉ có thể là cái chuyện kia.”

Lý Thế Dân càng nghe càng thấy quái dị, liền tìm một cái góc bình tĩnh đứng nghe một lúc xem rốt cuộc có chuyện gì.

Lúc này chỉ thấy một đại thần khác bước qua, nói: “Sáng tinh mơ hôm nay tại hạ mới đi công vụ ở vùng khác trở về, trong cung đã xảy ra chuyện gì quả thực là không biết, xin hai vị đại nhân kể lại rõ ràng!”

Hai người kia lập tức cảnh giác nhìn quanh một vòng, Lý Thế Dân vội vàng quay lưng đi, che mặt lại, né tránh ánh mắt của bọn họ.

Lát sau, tiếng bàn luận lại vang lên.

“Không dám giấu Trần đại nhân, tại hạ nghe nói…… đêm qua bệ hạ triệu Hoàng thái đệ vào thị tẩm!” Người kia nói bằng giọng thần bí mà hưng phấn, đến cuối thậm chí còn lên giọng đầy kích động, bay vài vòng trong không trung.

Lý Thế Dân nghe vậy thoáng căng thẳng, thầm nghĩ lẽ nào đêm qua khi trèo tường vào tẩm cung của đại ca đã bị tiểu cung nữ lắm chuyện nào đó trông thấy rồi để lộ phong thanh?

Còn đang nghĩ việc này truyền ra ngoài liệu có làm tổn hại đến phong hoá hay không thì đã nghe giữa tiếng kinh hô của mấy đại thần còn lại, một người nào đó tên Từ đại nhân nói: “Bản triều khai mở phong hoá, chuyện này vốn không đáng nói, nhưng lại có một việc vượt quá dự liệu của lão phu!”

Người xung quanh vội hỏi: “Việc gì việc gì? Từ đại nhân đừng úp mở nữa!”

Từ đại nhân kia nghe vậy liền cúi đầu chui vào đám đông, dù đã cố gắng hạ giọng nhưng Lý Thế Dân đứng xa đến thế vẫn còn nghe được.

“Các vị có biết…… Hoàng thái đệ dũng mãnh dị thường, năng chinh thiện chiến, thế mà, thế mà lại…… nằm dưới?!”

Lý Thế Dân nghe vậy suýt nữa đã đập bàn đứng lên, là ai tung tin đồn nhảm, đúng là chỉ giỏi nói láo!

Nhưng không đợi hắn nguôi giận, những người còn lại đã ồ lên kinh ngạc, khoan đã, mọi người bắt đầu tụ họp từ bao giờ vậy!

Mà chẳng mấy chốc, đám đại thần lại bắt đầu ríu rít bàn tán. Lý Thế Dân cũng không nén nổi tò mò, vểnh tai lên nghe.

Chỉ nghe một người hạ giọng hỏi: "Việc này đáng ra phải hết sức riêng tư…… không biết Từ đại nhân làm sao biết được?"

"Thật không dám giấu…… hôm nay lúc tại hạ vào triều có đi ngang qua trước cửa phủ Hoàng thái đệ, vừa hay thấy ngài bước ra từ bên trong," Từ đại nhân kia giơ một ngón tay, thần bí nói, "…… vịn thắt lưng."

"Á à……" xung quanh lập tức vang lên những tiếng vỡ lẽ, giọng điệu còn lên bổng xuống trầm, phiêu dật không ngớt, hẳn là lĩnh hội vô cùng sâu xa.

Lý Thế Dân vô thức xoa lên sau thắt lưng, lập tức đau muốn ná thở. Hắn bỗng dưng cảm thấy lần này mình đúng là ngậm bồ hòn làm ngọt, có nỗi khổ mà không sao nói ra được.

Ai, có trách thì trách hôm qua mình thú tính đại phát, rõ ràng đã hưởng một lần rồi, bị đại ca đuổi ra với lý do ngày mai phải tảo triều, nhưng vừa ra khỏi cửa đã không nhịn nổi, mới lén trèo tường mò vào phòng đại ca lăn qua lộn lại một hồi.

Kết quả khi quay ra bằng đường cũ lại trượt chân, ngã xuống mới đau thắt lưng, xem như…… là gặp báo ứng.

Còn đang phẫn hận, sau lưng đã có người hỏi: "Nhị ca sao ngươi lại đứng đây?"

Lý Thế Dân vừa quay đầu đã thấy Lý Nguyên Cát tùy tiện bước vào cửa. Giọng hắn oang oang, một câu nói ra cả nửa đại sảnh đều nghe được.

Lý Thế Dân liếc qua đám người ồn ào kia, quả nhiên thấy các đại thần đều đang nhìn mình bằng ánh mắt phức tạp.

Hắn vội vàng nhịn đau đứng thẳng lưng, đáp qua loa: "Ta cũng vừa mới đến, thấy bên trong nhiều người mới đứng ngoài đây chờ vào triều."

Lý Nguyên Cát hoài nghi nhìn hắn lăm lăm, sau đó nói: "Sắp đến giờ rồi, nhị ca nên vào điện đi."

"Được rồi." Lý Thế Dân đành phải gật đầu, khập khiễng bước vào đại điện với Lý Nguyên Cát dưới ánh mắt phức tạp của mọi người.

"Từ đại nhân…… Hoàng thái đệ quả thực……"

"Ha ha, Hách đại nhân, tại hạ nói không sai mà. Hoàng thái đệ đúng là bị đau thắt lưng, còn nguyên nhân thì đại nhân hiểu rồi đó."

"Đương nhiên đương nhiên, không nói tôi cũng hiểu……"

Lý Thế Dân nghiến răng nghiến lợi, thầm nghĩ các ngươi cứ lắm lời tung tin đồn nhảm đi, ngày sau ta tìm lý do biếm hết các ngươi về nhà cày ruộng!

Vất vả lắm mới thoát vây, quay lại vị trí ban đầu, Lý Thế Dân vỗ vỗ thắt lưng, lúc này thân tâm mới coi như được thở phào nhẹ nhõm.

Nhưng còn chưa kịp thở phào, đã thấy Lý Nguyên Cát cúi đầu, hai mắt nhắm thẳng vào thắt lưng mình.

"Nguyên Cát ngươi……" Trong lòng có dự cảm không hay.

Quả nhiên, hắn thần thần bí bí tiến lên vài bước rồi hỏi: "Nhị ca, ta nghe nói…… ngươi với đại ca…… chuyện kia…… ngươi là…… ưm…… người nằm dưới?"

Đáy lòng Lý Thế Dân thét gào: ông trời ơi, chuyện này rốt cuộc đã truyền đi bao xa rồi!

*****

Sau khi bãi triều, trong ngự thư phòng.

Ngụy Trưng vừa sắp xếp lại tấu chương, vừa nói với Lý Kiến Thành: "Bệ hạ, hôm nay trong triều đồn đại Hoàng thái đệ đêm qua thị tẩm bệ hạ, hơn nữa…… còn vì thế mà đau thắt lưng."

"Ừm, có thể ra chiến trường cũng có thể lên long sàng mới là lương tướng." Lý Kiến Thành cúi đầu phê duyệt tấu chương, không thèm ngẩng đầu, đáy mắt thấp thoáng ý cười nhưng cũng nhanh chóng biến mất.

Ngụy Trưng do dự một thoáng, lại nói với ẩn ý sâu xa: "Thần nghe nói, ai nấy đều kinh ngạc…… Hoàng thái đệ dũng mãnh dị thường, năng chinh thiện chiến, vậy mà lại nằm dưới!"

"Có gì phải ngạc nhiên, " Lý Kiến Thành lấy một bản tấu chương khác, mở ra, nhíu mày điềm nhiên nói, "Sự • thật • vốn • là • như • thế."

"Chuyện, chuyện này là thật?" Ngụy Trưng nghe vậy kinh hãi không thôi, nhất thời nói không thành tiếng. Thầm nghĩ Hoàng thượng nhìn như yếu đuối, vậy mà có thể khiến Hoàng thái đệ ra nông nỗi kia, hay là…… thật ra ngài là long tinh hổ mãnh thâm tàng bất lộ?

"Dĩ nhiên." Lý Kiến Thành thấy thế thì mỉm cười hết sức vừa lòng, khẽ nhíu mày, "Có điều chuyện phòng the mà đem ra bàn tán với người ngoài thì không tiện lắm, dù là tiên sinh, chỉ e cũng……"

"Không dám không dám, " Ngụy Trưng còn chưa hết hoảng hốt, vội vã xua tay, "Chuyện riêng của bệ hạ…… thần không dám vọng luận."

Mà chân trước Ngụy Trưng vừa đi, trong phòng đã có một cung nhân bước ra hô: "Đến đây đến đây, mau đi tìm hai cung nữ tay nghề giỏi đến đấm eo cho Hoàng Thượng!"

Khoảng một nén nhang sau, Lý Kiến Thành nhoài người trên giường hưởng thụ bàn tay trắng mịn của các cung nữ, dù trên lưng còn đau nhưng vẫn cười vô cùng đắc ý.

Lý Thế Dân ngươi giỏi lắm, một lần không đủ còn muốn hai lần. Hừ, hãy xem lần này trẫm khiến ngươi cả đời cũng không trở mình nổi.

Thế nên từ đó về sau, truyền thuyết Lý Thế Dân là thụ cứ không ngớt được lưu truyền trên triều đình……

Lời tác giả: Đại ca ngươi công rồi…… =v=

71. Chương 70: Phiên Ngoại 3: Đại Ca Cật Thố Ký

(*) cật thố = ăn dấm = ghen.

"Cái gì? Bệ hạ vào phủ Ngụy đại nhân…… Còn, còn thắp đèn trò chuyện thâu đêm?!"

"Cái gì? Ông thấy bệ hạ nắm tay Vi tướng quân?!"

"Cái gì? Bệ hạ gặp Hiệt Lợi Khả hãn? Còn vào doanh trướng người ta?"

Hả?

Hả?

Hả?!

……

Thời gian gần đây, cuộc sống của Lý Thế Dân tràn đầy oán niệm. Lý do, không nên thừa lời……

Đến một ngày, rốt cuộc hắn không chịu nổi nữa, bèn gọi Phòng Huyền Linh đến.

"Tiên sinh," Vò đầu bứt tai ngượng nghịu nửa ngày, cuối cùng mới thổ lộ ra vướng mắc trong lòng, "Tiên sinh thông minh hơn người, nhìn thấu mọi việc, theo ông thấy…… trong lòng bệ hạ rốt cuộc có ta không?"

Phòng Huyền Linh bị dọa cho nhảy dựng, nửa ngày vẫn chưa hoàn hồn. Cứ đinh ninh Hoàng thái đệ triệu mình đến là có quân tình đại sự gì cần bàn bạc, không ngờ lại là cái vấn đề…… vấn đề…… đậm chất thiếu nữ này……

Kết hợp với tin đồn gian tình giữa hai người không ngớt nổi lên trong cung và truyền thuyết Hoàng thái đệ là thụ…… cảm giác này càng thêm quái dị.

"Điện hạ," Y hắng giọng, nói úp mở, "Theo như thần thấy, bệ hạ là người trọng tình trọng nghĩa. Các vị công thần kiến quốc khai cương khoách thổ, trong lòng ngài dĩ nhiên phải đối xử như nhau."

"Đối xử như nhau? Tuyệt không có chuyện đó!" Lí Thế Dân oán giận nói, "Với người ngoài lúc nào huynh ấy cũng cười nói vui vẻ, duy thấy ta là lạnh lùng như băng, tiên sinh nói xem đây là đạo lý gì?

Phòng Huyền Linh biết lần này không thể giả ngu mà tránh thoát, đành âm thầm kêu khổ rồi bất đắc dĩ đáp: "Trong lòng bệ hạ dĩ nhiên là có điện hạ, chẳng qua người…… không khéo bày tỏ đó thôi."

Lý Thế Dân nhíu mày suy nghĩ, càng nghĩ càng thấy đại ca đâu chỉ là "không khéo bày tỏ", căn bản là chưa bao giờ bày tỏ! Lời lẽ ngọt ngào, không có. Hành động thân mật, không có. Mà ngay cả những lúc cá nước giao hòa cũng rất ít khi chủ động……

Ôm oán niệm và bất bình sâu sắc, hắn lại hỏi: "Tiên sinh lúc nào cũng túc trí đa mưu, liệu có kế gì hay để ta biết được tâm ý của bệ hạ?"

Chuyện này tuy không phải không thể hỏi ra miệng, nhưng hắn đường đường là nam nhi bảy thước lại ngượng ngùng đi hỏi người khác: "Huynh…… có yêu ta không?" Hình ảnh này quả đúng là…… đúng là……

Phòng Huyền Linh nghe hắn hỏi vậy, trong lòng lại than khổ không thôi. Dù là thanh quan cũng khó đoạn tuyệt với gia sự, huống chi đối tượng lại là hai người đó…… Nhưng ngoài mặt y vẫn giữ nguyên vẻ khiêm cung: "Theo ý thần…… chi bằng điện hạ chọn lấy một người thân cận, qua đêm ở phủ y rồi để lộ phong thanh, chờ xem bệ hạ phản ứng ra sao……"

"Đúng là thượng sách!" Lý Thế Dân vỗ bàn, hớn hở ra mặt, "Ta sẽ theo lời tiên sinh!"

Phòng Huyền Linh thấy nhiệm vụ đã hoàn thành, liền vội vàng cáo từ mong lui bước thoát thân, nhưng vừa quay lưng đã bị Lý Thế Dân gọi lại.

"Điện hạ còn có gì phân phó?" Phòng Huyền Linh đành phải xoay người.

"Nếu tiên sinh đã nghĩ ra chuyện này……" Lý Thế Dân chống cằm suy nghĩ, ánh mắt bỗng nhiên bừng sáng, "Vậy hôm nay ta sẽ qua đêm trong phủ tiên sinh!"

Phòng Huyền Linh: "…… Đúng là tự tạo nghiệt không thể sống."

*****

Liên tiếp ba ngày, Lý Kiến Thành thấy Lý Thế Dân vào triều với dáng vẻ ngời ngời đắc ý, mặt mũi hồng hào.

Ngày thứ ba bãi triều, anh liếc nhìn Ngụy Trưng bên cạnh mà hỏi: "Gần đây Hoàng thái đệ có chuyện gì vui thế?"

Ngụy Trưng đã ém tin này được vài ngày, chỉ chờ anh hỏi đến, nghe vậy tức khắc trả lời: "Không dám giấu bệ hạ, thần nghe nói…… mấy ngày nay Hoàng thái đệ đều qua đêm trong phủ Phòng đại nhân."

Lý Kiến Thành đang cúi đầu, tiện tay lật qua lật lại đống tấu chương, nghe vậy nhíu mày, động tác thoáng ngưng, "À" một tiếng rồi thản nhiên nói: "Chẳng trách mấy hôm nay đêm thì chẳng thấy bóng người, mà ngày thì mặt mũi cứ tươi hơn hớn."

Ngụy Trưng rùng mình một cái, cảm thấy lời này…… nghe không ổn cho lắm.

"Lẽ nào điện hạ muốn……" Y ngập ngừng nói.

"Mặc kệ hắn," Cuối cùng Lý Kiến Thành chọn một bản tấu chương rồi mở ra, vẻ mặt hết sức dửng dưng, "Hắn còn trẻ, nếu muốn chơi thì cứ tùy hắn đi."

Phản ứng này nằm ngoài dự liệu của Ngụy Trưng, nhưng anh đã nói vậy thì mình cũng không biết làm gì hơn, đành kiếm cớ cáo lui.

Thầm nghĩ bệ hạ đối với Hoàng thái đệ đúng là khoan dung nha.

Nhưng mà……

Đêm đó khi Lý Thế Dân đến Phòng phủ, lại phát hiện đèn đã tắt, lầu đã trống không, trên cửa phủ còn dán chéo nhau hai tờ giấy niêm phong to đùng……

Một phiến lá khô xoay xoay vài vòng bay qua ngoài cửa phủ…… Quạ đen kêu quang quác hai tiếng……

Phòng phủ trong một đêm…… đã bị niêm phong……

Ngoài cảm giác kinh sợ, trong lòng Lý Thế Dân còn có vài phần vui vẻ. Hay là…… đại ca đã biết chuyện này?

Nhưng mới chỉ có thế còn chưa đủ khẳng định, dù sao đã ba ngày mình không đi tìm đại ca mà anh vẫn không hề phản ứng.

Ôm suy nghĩ đó, hắn quay đầu ngựa, hướng thẳng đến phủ của Vũ Văn Sĩ Cập.

Thế là……

Hai ngày sau…… Vũ Văn phủ bị niêm phong……

Ba ngày sau…… Tần phủ bị niêm phong……

Bốn ngày sau…… Trưởng Tôn phủ bị niêm phong……

Năm ngày sau……

……

Mười ngày sau, rất nhiều tướng lãnh từng là người của Tần vương phủ đồng loạt đến trước mặt Lý Thế Dân, ôm đùi hắn khóc lóc than thở: "Điện hạ ới ời, thần không muốn bị tịch biên……" "Không phải thần không muốn thu lưu điện hạ, nhưng trong phủ nhà thần trên dưới còn hơn trăm mạng……" "Điện hạ, ngài hãy mau làm hòa với bệ hạ đi…… chừa cho thần một con đường sống với……"

Lý Thế Dân không còn cách nào khác, đành phải mặt dày đi cầu kiến Lý Kiến Thành.

Đến đó Lý Kiến Thành thay một bộ áo dài rộng rãi, dựa nghiêng người vào giường. Thấy hắn đến, liền hỏi mà không hề ngẩng đầu lên: "Nghe nói gần đây rất nhiều người bị niêm phong phủ đệ?"

Thấy anh đã biết còn vờ hỏi, Lý Thế Dân cũng đành phải "Dạ" một tiếng.

"Thế Dân đến đây cầu tình cho bọn họ sao?" Lý Kiến Thành đưa tay lật một trang sách, vẫn không ngước mắt lên.

Lại bị anh vạch rõ mục đích đến, Lý Thế Dân đành nói: "A…… đại ca, việc này vốn không phải lỗi của họ, là ta cố ý muốn ngủ lại phủ đệ của họ thôi."

"Thế à?" Lý Kiến Thành cuối cùng cũng ngước mắt lên, "Vì sao?"

Lý Thế Dân nhìn anh, im lặng không nói.

"Nếu ngươi thật sự muốn làm ra chuyện không thể nhìn mặt người thì cần gì phải tung tin đồn rộng rãi như thế?" Lý Kiến Thành chậm rãi đóng sách, nhíu mày hỏi, "Ngươi chẳng qua là muốn xem…… ta sẽ có phản ứng gì?"

Lý Thế Dân vừa rồi còn không biết nói gì, còn bây giờ là á khẩu không nói được.

Thầm nghĩ mưu tính nhỏ nhoi của mình đã bại lộ triệt để như thế, lần này coi như chết chắc rồi, nhẹ thì đóng cửa hối lỗi, nặng thì e là sẽ bị cấm dục vài tháng cũng không chừng…… đúng là đáng sợ!

Đang nghĩ ngợi lung tung, đã nghe Lý Kiến Thành nói: "Lại đây."

Lý Thế Dân ngước lên, thoáng ngây người, "Đại ca muốn……"

Lý Kiến Thành vênh cằm, chậm rãi nhả ra hai chữ: "Thị tẩm." Trong lòng thầm nghĩ, đã mười đêm không đến mà vẫn còn chậm chạp như thế.

Lý Thế Dân rốt cuộc cũng hoàn hồn, tức thì mừng rỡ, "soạt" một tiếng đã trườn lên long tháp.

Lý Thế Dân ghé vào cần cổ anh, vừa nhấm nháp hôn vừa hỏi mập mờ: "Đại ca…… không trách ta?"

Lý Kiến Thành để mặc cho hắn cởi ngoại bào của mình, nhắm mắt nâng cằm, không đáp lại, chỉ thở ra một hơi khoan khoái giữa những động tác của hắn. Thầm nghĩ cái ý đồ cỏn con của ngươi mà mong qua được mắt ta, hãy về luyện thêm vài năm nữa đi.

Lý Thế Dân giống như được cổ vũ, lại càng dốc sức, nhanh chóng cởi áo ngoài vốn đã buông lỏng, rải những nụ hôn khắp thân thể anh.

Thầm nghĩ ta thật không dễ dàng gì, đã đói khát nhiều ngày rồi…… rốt cuộc cũng được ăn chút thịt……

Tình sự xong xuôi, Lý Kiến Thành nằm sấp, thân thể vùi vào nệm chăn mà trầm trầm thở dốc. Lý Thế Dân nằm bò trên người anh, một tay vòng qua eo anh, mang theo chút dục vọng còn sót lại, cúi đầu không ngừng lưu luyến nơi vành tai.

"Trong lòng đại ca…… có Thế Dân chăng?" Hôn đến động tình, tiếng lòng bất giác hỏi ra miệng.

Thân thể Lý Kiến Thành rõ ràng cứng đờ ra, một lúc sau mới nói: "Cái gì?"

Lý Thế Dân đã tỉnh táo hơn, thầm nghĩ không xong, mình nói sai rồi, thôi tốt nhất là ngậm miệng lại.

Chợt cảm thấy người bên dưới xoay người đè mình xuống.

Lý Kiến Thành ngồi lên người hắn, nhìn từ trên cao, nhếch khóe miệng cười nói: "Theo ta bao lâu, chẳng lẽ còn chưa nhìn ra sao?"

"Chưa nhìn ra…… cái gì?" Lý Thế Dân không biết nên đáp lại thế nào.

Lý Kiến Thành cười khẽ một tiếng, cúi người ghé sát tai hắn, hơi thở ướt át phun ra theo từng câu từng chữ.

"Nếu trong lòng ta không có ngươi thì sao lại để ngươi làm càn đến thế?" Dứt lời cúi người, thong thả mà cũng không hề do dự hôn xuống.

Xúc cảm trên môi khiến đầu óc Lý Thế Dân trống rỗng trong giây lát, sau đó lại bị thứ gì lấp đầy đến gần tràn. Thật ra chuyện chẳng qua cũng chỉ đơn giản vậy thôi, sao trước kia mình lại phải dò xét quanh co cơ chứ?

Hắn trở tay giữ chặt cổ anh, ra sức đáp lại, hạnh phúc muốn nở hoa luôn.

Nhưng đợi hắn chuẩn bị chiến đấu đợt hai xong xuôi, Lý Kiến Thành lại đột ngột bất động. Lý Thế Dân mở to mắt ra nhìn, chỉ thấy anh đang lặng lẽ ngắm khuôn ngực mình, lát sau mở miệng hỏi: "Đây là cái gì?"

Lý Thế Dân nhìn theo ánh mắt anh, mơ hồ thấy một điểm đỏ ở đâu đó.

"Vừa rồi ta đâu có cắn vào chỗ này," Lý Kiến Thành nheo mắt, đôi ngươi lóe hàn quang, "Đây là cái gì?"

"Đại ca, ta không, không……" Có dự cảm mơ hồ, Lý Thế Dân hoảng hồn, vội nói, "Đây, đây là……"

Còn chưa nói xong, đã bị đá bay xuống đất.

Lý Kiến Thành khoác áo ngồi sang một bên, mặt không đổi sắc cao giọng hô: "Bay đâu!" Anh vừa dứt lời, một đám thị vệ đã hùng hổ xông vào.

"Mời Hoàng thái đệ ra ngoài!" Lý Kiến Thành tối mặt vung tay, Lý Thế Dân lập tức bị khiêng lên.

"Đại ca, nghe ta giải thích đã, đây là……"

Thái dương Lý Kiến Thành nổi đầy gân xanh, anh quay lưng lại, "Câm miệng, kéo ra ngoài cho ta!"

"Đại ca…… a……"

Sau đó, đường đường Hoàng thái đệ liền bị ném ra ngoài cửa cung trong tình trạng quần áo xộc xệch……

……

Vì thế đêm đó, ngoài điện Thái Cực quanh quẩn tiếng gào thét đắng lòng của Lý Thế Dân.

"Đại ca!!! Đó là vết muỗi đốt mà!!!"

– Toàn văn hoàn –

Lời tác giả: Cảm ơn mọi người đã thông cảm với khiếu hài hước khiếm khuyết bẩm sinh của tui…… Nên đến đây đã hết cả chính văn lẫn phiên ngoại.

Trong lúc gõ chữ tâm huyết trào dâng mới viết ra một bài hát, đưa lên đây coi như làm cái kết. Nếu có thím nào hát hay muốn thử thì tùy, hát xong đừng quên cho yêm nghe với

~ Thịnh Đường

Nhạc: Lâm Tuấn Kiệt, trong phim "Tào Tháo"

Lời: Lâu Thượng Hoàng Hôn

Vung kiếm Tây Châu tựa lầu Mã Giang

Trường An vẫn như xưa, ngàn năm sau vì ai mà bất hủ

Trăng sao gánh trên tay rượu mạnh vương trên miệng

Giang sơn thâu hết phồn hoa níu người ở lại

Mặc âm mưu dương mưu khó địch một kiếm chỉ hầu

Vó ngựa thời loạn đạp chín châu, ai chí khí hào hùng

Khói hiệu phương xa ai tráng chí khó đền thù hận khó nguôi

Thịnh Đường danh hoa thêu gấm vóc, ai ba kiếp lặng nhìn

Đỏ xanh như vệt ố máu nhuộm phong lưu cũ ngoảnh đầu đã thiên thu.

Hẹn gặp lại ở truyện sau ~(w)/

Đọc và tải ebook truyện tại: http://truyenclub.com/thinh-duong